

ஓம்

ப்ரஃப்ரம்மணேநம:

திருவருட்பிரகாசவள்ளலார்

ம ர பு

ஸவகியாநந்த சொரூபராக்ய

ப. அருணாசல ஸ்வாமிகள்

பாதசேகரர்

காஞ்சீபுரம்

நிச்சல-இராமாநந்த ஸ்வாமிகள்

இயற்றியருளிய

மோக்சசாதன விளக்கம்.

இது

சென்னை, ஹிந்து தியலாஜிகல் ஜஸ்கூல்

தமிழ்ப்பண்டிதர்

ம-ந-ந-ஸ்ரீ கோ. வடிவேலுசெட்டியாரவர்களால்

பார்வையிடப்பட்டு,

சென்னை, பிரஸிடென்சி மாக்ஜிஸ்ட்ரேட்

ஸ்ரீ மத்

பு. இராஜரத்தினமுதலியார், பி-ஏ., அவர்களாலும்

பெரும் பாக்கம்

ஸ்ரீமத். அரங்கசாமிபிள்ளை அவர்களாலும் •

சென்னை:

மதராஸ் ரிப்பன் அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

இப்புத்தகம் 1867-ம் ஆண்டு 25-வது ஆக்டின்படி ரிஜிஸ்டர்

செய்யப்பட்டது. புதுச்சேரிக் கடர்ன்மெண்டிலும்

ரிஜிஸ்டர் செய்யப்பட்டது.

All Rights Reserved.

1906.

7345a

தச்சல் இராஜாஜித் சுவாமி.

ஆம்
தத்வத்
பரப்பிரஹ்மணே நம:.

முகவுரை.

போத வடிவ புராதன சங்கர

பரம சிரிபன் பாதாம புயங்கள்

சுரமிசைக கொள்ளுதர திகழ்தரற பொருட்டே.

ஒவ்வொரு பிராணியும் விருமபுவது துக்கநிவாததியு ஆநந் தப்பிராபதியுமாம். இவற்றை விருமபாத பிராணிக ளெக்காலது, து மெகதேசததுமில்லை. பிராணிவாககங்களுள் மனிதனெருவ னே துக்கம் அதன சாதனம் ஆநநம் அதன சாதனம் எனப வற்றை யறிதற்குரிய கரணங்களைப் பெற்றிருத்தலினை, அவனே துக்கத்தையும் அதன சாதனத்தையும் விலக்கி ஆநநத்தையும் அதன சாதனத்தையும் மடைதற்குரியவனாகின்றான். அவனிமித தும காலதேசநிமித்தங்களுக் கேற்றவாறு பல்வேறுவகைத்தாய சாஸ்திரங்க ளேற்பட்டுள்ளன வெனபது சாவப்பிரசித்தம். அங்ங னமேற்பட்டுள்ள நூல்கள் எண்ணிலடங்கா. அவற்றுள் இந்நதொ ழிந்தன பல, இருநதும் வழங்கா தொழிந்தன பல; வழங்கிவரு வன பல. இங்ஙனமுள்ள நூல்களுள் ஆரியமக்களால் போனனே சீபாற போற்றப்பட்டுவரும் வேதமுமொன்று. துக்கசொருபமும் அதன சாதனமும் ஆநந சொருபமும் அதன சாதனமும் இத தன்மையனவென யுள்ளவாறு விளக்குவது வேதமேயாம். அது கூறும் வழியைவிட்டு வேறெவ்வழியாலும் சாவ துக்க நிவாததி யும் பரமநநதப் பிராப்தியு மடைதல் கூடாது; ஏனெனின, நாம ரூபமியாவும் துக்கசாதனமாமென்றும் சாவசங்கப் பரிசுதியாகும் ஆநநம் வெளிபாகற கேதுவாமென்றும் வேறெநதாலும் கூற மையின். ஆகவே, சாவ துக்க நிவாததியையும் பரமநநதப்பிராப தியைப் மடையவிருமபு மொவ்வொருவரும் வேதங் கூறியவழி யே செல்லவேண்டுமெனபது சொல்லாமலே இனிது விளங்கும். ஒவ்வொரு மனிதனும் சாவதுக்க நிவாததியையும் பரமநநதப் பிராப்தியையும் விருமபுவதிபறகையேயாதினும், அவன் அவற்றை யடைதற்குரிய சாதனங்களை முறையாகப் பெற்றத காரணத்தினால் துக்கங்ககளால் மொகதுண்டு வருகதுகின்றான்; பெற்றாலோ ஆநநத்தக்கடலாய் விளங்குகின்றான்.

வேதநெறிச் செலபவனே சாவதுக்க நிவிர்த்தியும் பரமநந தப்பிராப்தியுமான வீடு கூடுகொன்னபுது திருமநதிரம் “வேதக் கை விட்ட வறமில்லை வேதத்தின், ஒத்த தருமற மெல்லா முளதர்க் க, வாகுகதை விட்டு மதிஞர் வளமுற்ற, வேதத்தை யோதிரீய விடுபெற னாகவே” என்று கூறுவதாலும் அறிதற்பாற்றுக. வீடு கூடுதற்குரியநெறியையு மொழுங்குபடக் கூறும் வேதப்பொருள்

யறிதற்குரிய அறிவாற்றல் பெறாத மக்களின் பொருட்டு ஸ்மிருதி களும் புராணங்களும் இதிகாசங்களும் வேதத்தின் கருத்தைப் பல்லாற்றானும் விளக்குமாறு மகரிஷிகளால் கூறப்பட்டன. அவ்வளவோடமையாது தேசபாஷையிலும் அக்கருத்தை விளக்கப் பல நூல்களேற்பட்டன. இந்நூல்களியாவும் மேன்மக்கள் வழக்கில் நிகழுநின்றமையின் பிரமாணங்களேயாம்.

மோகூதமென்பது சர்வதுக்க நிவிர்த்தியும்பரமாநந்தப்பிராப்தியுமாயிருத்தலின், அதனை யடைதற்குரிய சாதனங்களைச் சுருதி (வேதம்) ஸ்மிருதி (கருமசாஸ்திரம்) புராணேதிகாசங்களும் அவற்றிற்கு மாறுபாடின்றி வெளிப்போந்த நூல்களும் மக்களின் அதிகாரமறிந்து பக்குவநோக்கித் தொகையாகவும் வகையாகவும் விரிவுரீவும் கூறுகின்றன வென்பது அவற்றை முறையாக நல்லாசிரியன் மாட்டுக் கற்றுணர்ந்த வெவ்வொருவராலும் ஒப்பப்பட்டுளதென்பதொருதலேயாம்.

அச்சாதனங்கள் காமியகரும முதல் தத்துவஞான மீறாயுள்ளனவாம். அவற்றுள் ஒன்று மோகூத்திற்குச் சாட்சாத் (நேர்) சாதனமாம். ஏனையவை பரம்பராசாதனங்களாம். ஒன்றென்றது தத்துவஞானத்தை. இவ்விருசாதனங்களையும் காரணகாரியமுறையாக இந்நூல் * மந்தஜிஞ்ஞாகவும் செவ்வனே யறிந்துகொண்டுய்யுமாறுமுன்னோர் நூலின் முடிபொருள் கொத்திருக்க விளக்கிக் கூறுதலின், மோகூதசாதன விளக்கமென்னும் பெயர்பெற்றது. எனவே, நீதிநெறியை விளக்கிக் கூறும் நூல் நீதிநெறிவிளக்க மென்னும் பெயரைப் பெற்றாற்போன்று † மோகூதசாதனத்தை விளக்கிக் கூறும் இந்நூல் மோகூதசாதன விளக்கமென்னும் பெயரைப் பெற்றதென்றறிதல் வேண்டும்.

மோகூதசாதனங்களுள் முக்கியமா யுள்ளவற்றைக் கத்திய (வசன) நடையில் சம்வாத (வினாவிடை) வடிவமாகப் பிரமாண சகிதமா யெங்களுக்கு எளிதிற் றத்துவபோதம் ஐயந்திரி பின்றி யுண்டாகுமாறு ஒருநூல் எழுதித் தரல்வேண்டுமென்று சப்த

* புநுவர்கள்: பாமரன், விஷயி, ஜிஞ்ஞாக, முத்தனென நான்குவகையினராவர். (1) விலக்காயும் விதியாயுமுள்ள போகங்களி லாசையுள்ளவரு ம்பச் சாஸ்திரவாசனையின்றிய புநுவன் பாமரன். (2) விதியாயுள்ள போகங் களை யனுபவித்துக்கொண்டு இகபரலோகங்களை யடையக் கர்மஞ் செய்வன் விஷயி. (3) போகங்களைத் துக்கவடிவ மென்னுணர்ந்து ஆத்மாவை யறிபவேண்டுமென்னும் வீருப்பமுள்ளவன் ஜிஞ்ஞாக. (4) சரீரத் திரயத் திற்குப் பின்னமாயுள்ள தன் சொரூபத்தைப் பிரம்ம வடிவமாகப் பிரத்தியக்ஷமா யறிந்தவன் முத்தன்.

† மோகூதசாதன விளக்கமென்பது மோகூத்தின் சாதனத்தை விளக்கும் நூல் என விரிதலின், வேற்றுமைத் தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன் மொழித்தொகைக் காரணக்குறிப் பெயராம்.

மு க ள் ளை.

புரிகளுள் ஒன்றாகிய காஞ்சிபுரத்தில் வசிக்கும் கல்விகேள்வி அறிவொழுக்க முள்ளவர்களிற் சிலர் பன்முறையும் வேண்டிக்கொண்டதன் பொருட்டு இந்நூல் அவர்கள் கேட்டுக்கொண்ட வண்ணமாகவே இயற்றப்பட்டது. இந்நூலின்கண் அறுபத்திரண்டு சம்வாத்தங்களுள், வாதம் * செற்பம். † விதண்டை யென்னு முன்றனுள் சம்வாதமென்பது வாதமாம்.வாதமாவது உண்மை யுணரும் வேட்கையுடையான் கதை. அஃதாவது துரு சிஷ்ய சம்வாதமாம். இந்நூலின்கண் ஞானசாஸ்திரங்களில் இலைமறை காய்போலிருக்கும் மோகூசாதனமாயுள்ள முக்கிய விஷயமெல்லாம் நன்கு விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு விஷயத்திற்கும் வேண்டிய வளவு சுருதி, ஸ்மிருதி, புராணேதிகாசங்களினின்றும், அவற்றிற்கு விரோதமாகாதுள்ள தேவாரம், திருவாசகம், திருமந்திரம், நாலாயிரப்பிரபந்தம், திருக்குறள், கைவல்லிய நவரீதம் முதலிய நூல்களினின்றும் பிரமாணங்கள் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. யுக்திவாதமாகப் பேசுமிடத்து அனுமானம், உவமானம், அருத்தாபத்தி, அனுபலத்திப்பிரமாணங்களும் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன.

இந்நூலாவரும் வாசித்துணருமாறு மிகவும் எளிய நடையிலெழுதப்பட்டது. இந்நூலொன்றைப் படித்தவர்கள் மோகூசாதன விஷயமாயுள்ள பல நூல்களையும் கற்றுணர்ந்தவர்களுக்குச் சமானமானவ ராவார்களென்பது இந்நூலினை அனுக்கிரமணிகை (விஷய அட்டவணை)யைப் படிப்பதனாலேயே நன்கு விளங்கும். இதன்கண் சற்குருவாயிலாகப் பல வருஷங்களாகக் காத் திருந்தறியக்கூடிய பல (உபதேச) விஷயங்களும் வரையப்பட்டிருக்கின்றன; அவை அடங்கிய விருத்தியுடையோர்க்கு விளங்காமற் போகா.

இந்நூலை அச்சிடுவதற் காரம்பத்தில் முக்கிய காரணமாயிருந்தவர் காஞ்சிபுரத்திற் கடுத்துள்ள பெரும்பாக்கம் ஸ்ரீமத். கணக்கு. அரங்கசாயி பிள்ளையவர்கள். அவாதாம் ஆரம்பத்தில் இப்புலகதத்தை முடிப்பதற்குப் பொருளுதவி செய்தவர் ; அவரது பிரார்த்தனையிழைந்து யான் காஞ்சியினின்றொரு சென்னைக்கு வந்தனன். வந்தயிடத்து இச்சென்னைமாநகரத்தின்கண் வேதார்த பாஸ்கரராயெழுந்தருளியிருந்த மஹான. சை. இரத்தினசெட்டியாரவர்களிடத்து வேதார்தாப்பியாசஞ் செய்தவர்களுள்ளொருவரும் சென்னை, ஹிந்து தியலாஜிதல் ஐஸ்கூல் தமிழ்ப்பண்டிதருமான ம-ா-ா-ஸ்ரீ வடிவேலுசெட்டியாரவர்களின் உதவி

* யுக்திப்பிரமாணங்களில் வல்ல பண்டிதர்களின் வாதம் செற்பம்.

† மூர்க்கர்களது பிராமண யுக்தியில்லாத வாதம் விதண்டை.

மு க வி ளை.

கிடைத்தது. அவர் இந்நூலை யச்சிடுவதற்கு வேண்டிய சாஸ்திரங்களை யுதவிசெய்ததுடன் இலக்கண தருக்க முதலியவைகளுக்கணக்கமாகவும் பரிசோதித்தனர்.

அவர் இப்புத்தகவிஷயத்திற் காட்டிய லுக்கமும் உதவியும் எஞ்ஞான்றும் மறக்கத்தக்கனவாகா.

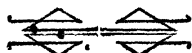
இந்நூல் யாதொரு குறைவுமின்றி யச்சிட்டு முடியுமாறு சென்னை, பிரசிடென்ஸி மாக்ஜிஸ்ட்ரேட் ஸ்ரீமத் பூ. இராஜாத்தின முதலியாரவர்களும், காஞ்சீபுரத்திற்கடுத்த பெரும்பாக்கம் கிராமக் கணக்கு, ஸ்ரீமத்-அரங்கசாமிபிள்ளை அவர்களும், காஞ்சீபுரம் ஜவுளி, ஸ்ரீமத். கொ. தானப்பமுதலியாரவர்களும், செங்கற்பட்டு டிப்டி கலெக்டராபிசு ஆக்டிங் முனிஷி, ஸ்ரீமத். கா-பா-ஆறுமுக முதலியாரவர்களும், சென்னை, சிந்தா திரிப்பேட்டையி லிருக்கும் பெங்களூர் ஸ்ரீமத். சி. ச. உ. கிருஷ்ணசாமி செட்டியாரவர்களும், இன்னும் சில அன்புடையாரும் வேண்டிய பொருளுதவி செய்தார்கள். ஷே பூ. இராஜாத்தின் முதலியாரவர்கள் பொருளுதவி செய்ததுடன் இது விஷயமாக வெடுத்துக்கொண்ட முயற்சியுஞ் சொல்லுந் தரமன்று.

மோகூசாதன லினக்கமென்னு மிந்நூல் அச்சவாக்னமேறியுலாவுமாறு பொருளுதவிபுரிந்த இக்கனவான்களது நன்றி ஒரு போது மறக்கத்தக்க தன்றும்.

இந்நூலின்கண் * பிராந்திப் பிரமாதங்களால் பிழைகளிருப்பின், அவற்றை யறிவுடையோர் தெரிவித்தால் மறுபதிப்பில் அப்பிழைகளைத் திருத்தி யச்சிடுவதுடன் அவர்களுக்கு வந்தனமு மளிக்கப்படும். இந்நூலை யான் விரும்பியவாறு சுத்தமாக அச்சிட்டுத் தந்த சென்னை ரிப்பன் பிரஸரதுநன்றியும் மறக்கத்தக்க தன்றும். இந்நூல் யாதொரு இடையூறுமின்றிப் பூரணமாக மூற்றுப்பெறுமாறு திருவருள் புரிந்த எல்லாம் வல்ல இறைவன் இஃதெஞ்ஞான்று நிலைபெறுமாறும் அருள்புரிவாரெனப் பிரார்த்திக்கின்றன். இதிற்பிழையுளதாயின் உலகம் பொறுக்க.

சென்னை, சிந்தா திரிப்பேட்டை,
கோவூர், வைத்தியநாதமுதலி
தெரு ௧௬-3.
13-7-06.

இங்ஙனம்
காஞ்சீபுரம்
நிச்சல-இராமாநந்தன்.

* பிராந்தி-மயக்கம். † பிரமாதம்-அவசியஞ் செய்யத்தக்கதை மறந்து விடுதல்.

AUM.

TAT SAT.

OPINIONS.

I have read with great interest the Tamil work published by Nischala Ramananda Swamy under the title 'Moksha Sathana Vilakkam.' It is, in my opinion, a valuable addition to the Tamil philosophic and religious literature. It deals with the Vedantic system of philosophic thought, and brings out in a very clear manner the essential doctrines of that system, indicating at the same time the various methods or practices by which the knowledge of the Atman or self may be attained. The diction is pure, simple and elegant, and with the help of commentaries given by the author himself, the Tamil reading public will be enabled to understand without difficulty what is taught in the book. The value of the book is enhanced by the fact that, in support of what he says, the author quotes the writings, not only of renowned Tamil poets and philosophers, but of those ancient Sages who have contributed in the Sanskrit language to the Upanishadic and Puranic literature of the country. ,

Bangalore
22nd Febry, }
1906.

P. KRISHNA ROW,
District Judge,
Civil and Military Station,
Bangalore.

ஓம்
தத்ஸத்
பாப்பிரஹ்மணே நமஃ.
வேதாந்தவித்வ சிரோமணிகளின்
அபிப்பிராயம்.

உத்தரஞான சிதம்பரம் ஸத்திய ஞானாதந்தேந்திர
சரஸ்வதியதி, பாடலும்ச,

அவதூத். ஆதிநாராயணசாஸ்திரியாரவர்க ளருளிய
எண்சீர்க்கழிநெடிஸடி யாசிரிய விருத்தம்.

நான்மறையா றங்கமுயர் மீமாஞ்சை மிருதி
நன்னியாயம் புராணமென நவிலுமகா வித்தை
தான்மறையா தொருமுறையாய்ச் சகலர்க்கு மோகூத
சாதனமா விளக்கமொன்று தந்துலகைப் புரக்கு
நான்முறைதேர் நிச்சலரா மாநந்தேந் திரர்த
நோக்கமுற்றார் மோக்கமுற்ற ரெனுமந்நா னுட்பந்
தேன்மலையு மநுபவமெய் யுபதிதப் பொருளைத்
தெளிந்தவர்க்கே யுள்ளபடி செப்பவசப் படுமே.

பிரமகுத்திர சங்கரபாஷியத் தமிழ்மொழிபெயர்ப்பாசிரியர்
பிரம்மஸ்ரீ. வி. சா. இராமசந்திர ஸாஸ்திரியாரவர்க ளியற்றிய
ச லோ க ம்.

ஸ்ரீராம லிஷ்டா ஜநதாவ ஹாரி ஶெஹஸுராஜாந
விஸுஷஸ்தம் | ஞாக்ஷாமல ஸாஷிநொஹ
ராணி ஊகாஸ ஹாஷா ஶய வஸு நாநி ||
காஸுணாடி ரிதிபுரா தஸஸு ஸிஷெரா ஶஹாநாஃ |
கூடிஸீஷ ததொவிஷ்ராஃ தெத தஸுந நிவாஸநாடி ||
ஸொணாடி ஷெஸிக க்ஷவாவல ஸஸுவிஷ்ரஸுராரிநாந்
யதிராஷி ஊகாஸ ஶீவஸு | தெததாநகாஸ
நிவஹஸு நிவாஸநாடிஃ ஸாஹாய வெஷஸிவ
ரொதஸுஸுஃ ஹெஸுஸு ||
ராநாநதெந யதிநாஸிதெ ரொகஸுஸாயதெ |
ராநிஷுஷெ ஸு விஷுஷா 'ததாஸுஸிவிதிகா ||

வாலாஜா தாலுக்கா, மஜேந்திரவாடி.
மஹான். சேஷாத்திரிஸ்வாமிக ளவர்க ளியற்றியருளிய
எழுதிக்கழி நெடிபடி யாசிரியவிருத்தம்.

பார்தரு ஞானச் சித்திமா புரம்வாழ் பரனருட் சோதியின்
மரபிற், சார்தரு மருண சலன்றிரு வடியாஞ் சரோருக மலருளத்
தடைத்திங், கேர்தரு கச்சி மாநகர் வாச நெழிலிரா மானந்த
நிடலன், சீர்தரு மோட்ச சாதன விளக்கஞ் செய்தன னுலகெலாந்
துதிக்க.

பெங்களுர்த்தண்டு அரசநகரென வழங்குங் கலியாணபுரத்தில்,
மடாதிபதியாக வெழுந்தருளி யிருக்கும்
ஸ்ரீமத். மௌநாநந்த குருசுவாமிகளவர்க ளுருளிச்செய்த
நேரிசை வெண்பா.

கண்டார் மகிழ்தருவர் கற்றுணர்வா ரஞ்சலிப்பர்
அண்டா தவரு மதிசயிப்பர்—கொண்டாடு
மாதன வி ளக்கவிரா மானந்த நேர்மோக்க
சாதன வி ளக்கந் தனை

திருமுலர் மரபு. சதாசிவப் பிரமேந்திர யோகீசுவரர்
மாணக்கருள் ஒருவராகிய

ஸ்ரீமத். தே - சுப்பராய முதலியார் அவர்க ளியற்றிய
பதினான்குசீர்க் கழிநெடிபடி யாசிரியவிருத்தம்.

திகழருட் சோதி வள்ளலார் மரபிற் சேருணசலக் குரவன்,
நிருவடிக் கன்பு பூண்டொ தனங்க டேர்ந்துமெய் யறிஞ் செஞ்
ஞான்று,—மகிழறு பூதியுற்றுமா மௌன வாழ்வினை யடைந்தது
வான,மாதவப் பெர்யோன் மால்புல வேர்க்கு மகிழ்ந்தமுதளித்த
மைபேரால்,—இகழ்பவக் கடலிற் விழுந்துழல் வுயிர்க ளியல்முத்தி
க்கரையது வேற,வெழிலுறு மோட்ச சாதன விளக்க மெனுமரக்
கலமதைத் தந்தான்,—புகழுடைத் தொண்டை மண்டல மதனிற்
பொலிவுறுங் கச்சிமா நகர்வாழ்,புனிதனிச் சலரா மானந்த முனி
வன் புகலறு மவித்தையோ டிடவே.

திருத்துருத்தி இந்திரபீடம் கரபாத்திரசுவாமிகள் அதீனம்,
நகூர்ச் சச்சிதாநந்த சுவாமிகள் மாணக்கருள்
ஒருவராகிய தண்டரை.

ஸ்ரீமத். சுப்பராய ஆசாரியாஜுவீர்கள் இயற்றிய
நேரிசைவெண்பா.

தோன்றவருட் பாவுரைத்த தூயோ னிராமலிங்க
ஞான்ற மரபுதித்த வாரியனா—பூன்ற

வேதாந்தலித்வ சிரோமணிகளின் அபிப்பிராயம்.

வருணச லக்ருருவை யாதரித்துப் பொல்லா
மருணச மெய்திலங்கு மான்.

நிச்சலரா மானந்த நேய நென்போ நெவ்வெவரு
முச்சிதமாக் கொண்டுகனி போர்ந்தய்ய—வெச்சமிலா
சான்றோ ரறிமோட்ச சாதனவி ளக்கமதை
பூன்மி யனித்தா னுவந்து.

அத்வைதாவதானம் மணிமங்கலம்
ஸ்ரீமத்-திருவேங்கட முதலியா ரவாகனியற்றிய
நிலைமண்டிலவாசிரியப்பா.

மஹமுடிச் செம்பொரு ளுபநிடத் துணிபோர்ந்
திறைமைசான் முனிவ னியற்றிய குத்திரம
பாடிய மதன்வழிப் பரின்றிடு மிலட்சங்
கூடிய விரண்டரைக் கிரந்தநூல் விரிவா
னடிய மன்பதை நலம்பெறு வீட்டின
காரிய மதற்குக் கைவரு சாதனம
இன்னன துணிபென விதமறி வறியா
வன்னவர் பொருட்டா யலகிலா மோட்ச
சாதன விளக்கஞ் சம்பிர தாயத்
தொததெலாந் தழீஇயின் றுலக மூவப்ப
நாத்தமூம பேற நன்றன னிறீஇ
யாத்தன பெவர்க்கு மதுபவக் துற்றேன்
நிச்சல ராமா னந்தனென னிபுணன்
உச்சித மோன மூலப்பிலாத் தவனே.

வெய்யாநந்த யோகிகளென்னும் பொதிகையலைச் சித்தர்
பொன்னடிக்காளாகிய ஞானாநந்தநாதமுனி சுவாமிகள்
மாணக்கருள் ஒருவராகிய வேதாந்த வித்வசிரோமணி
ஸ்ரீமத்-ல-நாராயணசாமி நாயகரவர்கள் இயற்றிய
நிலைமண்டிலவாசிரியப்பா.

அம்பர நடனசி தம்பர தேஜசு
யம்புசொ ரூபசு காமபுதி தேக்கியே
ஈரந தருபுன லியற்கை யுவரொழி
நீரந் தடிததொடு ஷேகும் பசந்துயர்ந்
திடமலி பூவுல கெங்கணு முட்புறந்
தடமற வரைவறு தனிமைசேர் விண்ணி
னிடைபாந் தெழில்வளி மெவ்வகை யறனுந்
தடைகெட வோங்கித் தழைக்கத் தராநலத்

வேதாந்த வித்வசிரோமணிகளின் அபிப்பிராயம்

துயிர்ப்பியிர் வகைகட் கோர்ப்பயன் கருதா
தயர்வறப் பொழிமுகி லாமென வருளினான்
மோட்ச சாதன விளக்கமென் முதநூல்
காட்சியா மகிலங் கண்ணெனக் காட்டல்போற்
றன்னுரை யாலே தாற்சிறப் பன்றெனா
முன்னவன் விதித்த முதுமறை மொழியினும்
பின்னவர் வியாதனாற் பெரியவர் விதந்து
சொன்ன புராண திகடமைத் தெளிந்தோர்
கருங்கிய வறுபவந் தொகுநூல்க ளாணுமின்
றருந்துணை யாயுயிர்க் கவனியிற் போந்திருந்
துயிர்களுக் கின்பவீ தெவுசீர் ஞானிகள்
செயிர் தீ ருரையினுந் திரண்ட கருத்தினை
வினாவிடை யாக விளக்கி யுதாரணந்
தனாலவர் மொழிபுகழ் சுகத்திடை நிறுஉவீனன்
சித மினிமை சினைகம் விளக்கமா
மோதமல் லாற்பிற வருவிலா முகில்போன்
றுனந்தம் விளக்க மந்தமல் லார்பிற
தினந் தருதே கீர்தியாந் திகைப்பிலன்
ஏகாம் பரனா யிருந்து காஞ்சி யென்
னாகா லயத்தி லமர்ந்து வசிப்பவன்
அருட்பாத் திருமுறை யாறையும் வகுத்து
மருட்பா டகற்றிய மாவருட் கடலாய்ச்
சராசர வகிலந் தாங்கிய விராட்டெனு
மிராமனும் விண்டுபூ சித்திடு மாண்ம
சொருபசிற் சுகோதய சுபாவ முயிர்க்கரு
ளிரரமலிங் கேசனென் றியற்பெயர் வாய்ப்துளோ
னோதா துணர்ந்தமை யுலகெலா முடன்பட
வேதா கமப்பொருள் விரித்து விளக்கினோன்
இறப்பொடு பிறப்பை யிகந்தவை யுலகவர்
மறைப்பறக் காணும் வகைமுடி பமைத்தவன்
அறமிரண் டிடன்பா டன்றுஞா னிகட் கென்
றிறமுடை நடையாற் றெளிய விளக்கினோன்
அருட்பிர காச வள்ளலா ரெனும்பெயர்
தரப்புல வர்கடந் தனிநெஞ் சமர்ந்தவன்
அன்பினில் வழாதுயர்ந் தசல பரம்பொரு
ளின்பமா ய்கபரத் திச்சையி லுழலுவார்
தம்மா லளக்கொணாத் தடைமைசா ஸின்சீர்ப்
பெம்மா ன்ருணா சலப்பெயர்க் குருபரன்
செய்ய பதாம்புயஞ் சிரத்தினிற் றுடிய
பொய்தவி ரன்பினும் புண்ணிய வடிவின்

அருட்பெருஞ் சோதி யண்ணறம் மரபினோர்
வருக்கம் பிறங்கிட வந்தவ தரித்தவன்
இகாதியார் திரிசிய விற்பம் வெறுத்த
மகானென வெவரு மதிக்கு மகிமையான்
பக்குவத் தேற்கப் பலதுறை யுணர்ந்ததிற்
றக்க துரைத்தெவர் தமையும் புரப்பவன்
நன்றெனத் தீதென நாட்டினு மபேதமாய்
ஒன்றெனு முடிவினை யுணர வுணர்த்துவோன்
உச்சம யத்தவ ரிறைஞ்சுவெங் கோங்குஞ்
சச்சிதா னந்தமேற் சலதிவாழ் நிச்சல
இராமா னந்தனென் னியற்பெயர் வாய்ந்துள
கிராலம்பந் தொகுத்தனிப் பெய்தனிம் மெய்நூல்
மனவாக் கிறந்த மவுனமாம் பரத்தரு
டனைகிகர்த் தெவர்க்குஞ் சற்கதி யுதுவுமால்
அறம்பொரு ளிற்பம்வி டாம்புரு டார்த்தமென்
றுறம்பெறு னூற்பல வுரைக்கினும்விடே
அழிவிலாச் சுகந்தரு மாறது மற்றைய
ஒழிவிலாப் பிறப்பி லுடற்றுவ வாகலின்
ஏலார் விவேகிக ளெழின்மோக்க சாதன
நூலா லல்லது துடங்கிடா பந்தமெய்
யாதலி லிந்தா லருமையை யயலுக்
கோதுத லெம்மனோர்க் கொருசிறி தமையுமோ
துன்பப் பிறப்பின் றுயர்கடிந் தொழிவினா
விற்பம் பயப்பதி னேற்றமொன் றுளதோ
பெறலரு மானிடப் பிறவியின் பயன்கொள
அறமுருக் கொண்டென வருளிய பெரியோர்க்
கென்னகைம் மாறிக் கியற்றுது மியாமே
சொன்னவை யாய்ந்து சுகவடி வமர்வமே.

பிருகு வசீஷ்ட தத்தாத்ரேய வம்ச சேகரரும்

காசீநிவாசருமாகிய, பிரஹ்மபூதீ, சங்கராந்த சுவாமிகளின்
சிஷ்யராகிய காசீவாசி, பூதீமத் சிவாந்தசுவாமிக ளவர்களியற்றிய
அறுசீர்க்கழிநெடி லடி யாசிரியனிருத்தம்.

யானைமேல் வருமண்ணு் கொண்டாடும் புகழ்மலிந்த யானை
சீர்சால், தேனைமேன் மேல்பிலிற்று மஞ்சரிசேர் சோலைவழித் தே
வ ரெல்லாம், வாளைமே லிடமலவென் றவணின்றிங் காதாவாய்
வலஞ்செய் தேத்து, மாணேநேர் விழிமடவார் கற்புடனே வாழ்
கச்சி மன்னி நின்றோன்.

(க)

பல்லோருங் கொண்டாடும் பொறைவாய்மை நிலைபிரியாப் பான்மை யாளன், செல்லாரும் பொழில்வடனு ரிராமலிங்கன் சேவடியைச் சிந்தை செய்யு, மெல்லாரு மனவருண சலக்ருவன் கமலபதந் தேர்வன் டன்னேன், சொல்லாத சுகநிலை வனவருளான் மறவாமற் சொலிக்கப் பெற்றேன். (௨)

இத்தகையோ னபிதான மிருங்கடல்குழ் மன்பதைக ளினிமை யாகத், துத்திசெயு நிச்சலரா மானந்தன் றுரியநிலை நின்ற தூயோன், உத்தமமார் சரியைமுத னன்கிணையு முணரகில்லாருணர்ந்தே யுய்ய, மெத்தவெளி தாமெனவே மோட்சரா தனவிளக்க மெனுநா லீந்தான். (௩)

பரந்தகட லுலகிலுளோர் படித்தாலுங் கேட்டாலும், பாசநீங்கிப், பரந்தாமே யெனச்சுகிப்ப ரையமிலை யீதுண்மை பரிவினோடு, நிரந்தரமிந் தூற்செய்த பெரியோனை யணுகுமவர் நிமலராகிப், புரந்தரா சியதேவர் பெற்றருயலும் புனிதபதம் பொருந்துவாரே. (௪)

மதுரைச் செந்தமிழ்ச் சங்கத்து வித்துவான்களுள் ஒருவரும்

இரங்குன் கோர்ட்டுகளின்

தமிழ் தெலுங்கு இண்டர் பிரட்டருமாகிய

அத்வைத சண்டமாருதம்

ஸ்ரீமத் - வி. முத்துக்குமாரசாமிமுதலியார் பி. ஏ.

அவர்களியற்றிய

அறுசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரியநிருத்தம்.

மெய்யறிவா நந்தநிலை மேலிமக்க ளுய்வதற்கு வேதத் துச்சி, மய்ய்லற வுணர்ந்துணர்ந்து மோக்கசா தனவிளக்க மருவச் சொற்றான், செய்யலுடன் செய்வித்த வில்லாத தன்னிலையிற் றிறம்பலின்றிச், சய்யமென நிற்குமிரா மானந்த நற்குரவன் றயனின்மாதோ.

ஈசூர்ச் சச்சிதாந்த சுவாமிகள் மாணக்கருள் ஒருவராகிய

வேதாந்த ரத்தினாகரம், வித்தியாநந்தர்,

ஸ்ரீமத். தெ. வேலுநாயகரவர்க ளியற்றிய

எழுசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரியநிருத்தம்.

மூவகை நெறியு முறையுடன் றேன்ற முதறி வாளர்போற் றெப்பவாவகை மோக்க சாதன விளக்க மையமு மட்கையு மகலத், தாவகை யுறியா மக்களுக் கிதமாய்த் தந்தருட் செய்தனன் சித், மாவகை யருளா னிச்சல ராமா நந்தனென் னருந்தவத் தோனே.

பண்டித சிரோமணிகளின் அபிப்பிராயம்.

தஞ்சாவூர், பிரஹ்மபூதீ சதாவதானம்
கப்பிரமணிய ஐயரவர்களியற்றிய
அறுசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.

தரணிபுகழ் நிச்சலரா மானந்த ,
வரன்வசனத் தந்து விற்கா
நிரவினக விருளகல மோக்கசா
தனவிளக்க மேற்ற வஃதை
வரமுறுபுத் தகவகலி லச்சமைநெய்
யீட்டுமற்றை மையே ருமற்
றிரமுறத்தூண் டாவிளக்கா நாட்டினனி
ராஜரத்தி னச்சீ மானே.

சென்னை, மயிலைச் செந்தோம் கலாசாலைத்
தலைமைத் தமிழ்ப்பண்டிதர்,
பிரஹ்மபூதீ. தில்லையம்பூர் ஸோமயாலி
வேங்கடராம ஐயங்காரவர்களியற்றிய
அறுசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.

இச்சூத் துள்ள மாந்தர் இன்பமார் வீடு சேர
நிச்சலும் போக மோங்க நித்தியப் பொருளைக் கூட
விச்சையும் வெறுப்பு நீங்க விழிபிறப் போயக் காஞ்சி
நிச்சல ராமா னந்தர் நேருறச் செய்தார் நூலே. (க)

மோக்கசா தனவி ளக்க முன்னுள நூளு ளெல்லாந்
தேக்கிய சார மோங்கித் திரண்டுருக் கொண்ட நூலா
நோக்கியச் சிடவே செய்த முதலியார் துட்ப நீதிப்
பாக்கியங் கொண்ட ராஜ ரத்தினர் பண்பு ளாரே. (உ)

படிமீதி லிந்த நூலைப் படிக்கவே பிழைகள் போக்கி
வடிவாகு மெழுத்தி லச்சின் வாய்ப்பித்த வண்மை யாள்
னடியாருங் குறட்டு மண்மே லழகுற விருத்தி செய்த
வடிவேலு சிரேட்டி யென்னும் வண்டமிழ்க் கொருவன் றானே.()

குத்தனூர், சின்னசாமி சாஸ்திரியார் சிவ்யருளொருவராகிய

கஞ்சித்தாலுக்கா, பிச்சவாடிக்கிராமம்

பிரஹ்மபூதீ. இராமசாமிசாஸ்திரியா ரவர்களியற்றிய

அறுசீர்க்கழிநெடிடையாசிரியவிறுத்தம்.

கடல்கூழ்ந்த காசினியிற் கனகசபை யெனவியந்து கண்
டோர் போற்றும், வடனூர்ச்சிற் றம்பலத்தி னடனமிடு வருட்சோ
தி வள்ளற் பாத, மடைவாக முடியிலணி யனகனரு ணசலன்ற னரு
ளான் ஞாலர், திடஞானம் பெற்றுய்ய நான்மறையா தியவெல்
லாந் திரட்டிக் காஞ்சி: (க)

நிச்சலரா மாளந்த முனிவனருள் வீட்டையு நெறிக ளாய்ந்
திங், 'ஞ்ச்சிதமார் மோட்சசா தனவிளக்க மெனவளித்தா னுவந்
தந் னூலை, யச்சவா கனமேற்றி யம்முனிவ னகங்களிக்க வளித்
தார் சீடர், மெச்சபெருந் தனகவாய்ந்த வன்னவரின் பக்தியுமே
விளங்கிற் றம்மா, (உ)

இராமாநந்த யோகியென்னுஞ் சிறப்புப்பெயர்வாய்ந்த

மகாவதிவான்

காஞ்சிபுரம். ஸ்ரீமத். இராமசாமி நாயுடவர்க ளியற்றிய

அறுசீர்க்கழிநெடிடையாசிரியவிறுத்தம்.

இச்சகத்து மன்பதைக ளிரும்பிறவிப் பரவையில்வீழ்ந்
திணைந னீங்கி, பச்சமற்றுப் பேரின்ப வாழ்வெய்து மாறறிஞ ரகத்
தே வாழும், நிச்சலரா மாநந்தன் மோக்கசா தனவிளக்க நிகழ்க்
தி யிட்டான், முச்சகத்து மென்றுமவி யாவிளக்க மென்றிதனை
மொழிய லாமே.

மகாவதிவான். புதுவை. ஸ்ரீமத். பூ-ஆ-பெரியசாமி பிள்ளை

யவர்களியற்றிய

எண்சீர்க்கழிநெடிடையாசிரியவிறுத்தம்.

காராருங் காஞ்சிநகர் தன்னின் மேவுங்
கௌரிகுலச் சலதியிற்றண் கதிர்போல் வத்தோ
னாராரு நல்லருண சலக்கோ மான்பான்
னாரேப தேசமெலா நவிலப் பெற்றோ
னீராரு நிச்சலரா மானந் தப்பேர்
நின்மலன்வான் மோட்சசா தனவிளக்கப்
பேராரு மொருநூல்செய் திட்டான் மேலோர்
பிறங்குசிரத் தணிந்துதுதிப் பேசத் தானே.

காஞ்சீபுரம், பச்சையப்பன் ஐஸ்கூல் தமிழ்ப்பண்டிதர்,
பூமீமத். வேண்பாப்புலி, வேலுசாமிப்பிள்ளை யவர்களியற்றிய

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

மெச்சலரா மானந்தன் விரிஞ்சனிவர் காணரிய கிமலர் கண்ட
நச்சலரா மானந்தர் நற்பதமார் தனையுணர்வார் நானென் னந்தை
விச்சலரா மானந்த வியன்மோகூத சாதனவி ளக்க நன்னூ
னிச்சலா மானந்த பிபுணன்செய் தச்சிட்டு நிகழ்த்தி னானல்,

பெங்களுர், செண்டு ஜோசேப் காலேஜ் தமிழ்த்

தலைமைப்புலவர், மகாவித்வான், சித்தாந்த

ரத்தினாகரம், அரண்வாயல்.

பூமீமத். வேங்கடசுப்புப்பிள்ளை யவர்களியற்றிய

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

சீர்கொளருட் பெருஞ்சோதி யதுவேமெய்த் தெய்வமெனத்
தெளிந்தோ னுகிப், பார்கொளயிற் தொகையுணர்ந்து பரவநயந்
தளித்தவருட் பாவீனீங்கா, நார்கொளயர் சிந்தையிடத் திராம
லிங்க வருட்சித்தர் நளினப் பூந்தா, னேர்கொளவைத் தன்புசெயு
மின்புடையன் வன்சொலிலா வின்சொ னுவான். (௧)

ஞானனு பூதிமிகு தூயனரு ணைலப்பேர் ஞான வாசான்
றாளைப் பெற்றுமிளிர் வேதாந்தப் பொருளுணர்வாற் றன்சொருப
மானுமை யறிந்தபடி யிறைவனையு மவனருளா லறிந்தா னந்த
வானுகி யத்துவிதக் கோனுகி மானுகி வாழுஞ் சீமான். (௨)

வந்ததிருக் காஞ்சிநகர் வாஞ்சையுற நீந்தரிய மாய வாழ்வின்,
பந்தமகல் சிந்தைதெளி யந்தணனு யடியவர்கள் பல்லோர் சூழ்ந்
து, சிந்தைசெய வொளிர்ஞான பாணுவென வாழ்பெரியோன்
செந்தே னூற்றுஞ், சந்தமுகில் போற்பலசெந் தமிழ்த்துதிநூ
லுலகுய்தத் தருநா வல்லோன். (௩)

இன்னகுண மேருவெனு நிச்சலரா மானந்த வியற்பேர் வாய்ந்
தோன், றன்னதுய ரனுபவமு மன்னதநீஞ்சு சான்மெனவே
தாந்த மாகி, முன்னுளபன் னுன்முடிபு மொருங்குநிறைந் திருந்
தொளிர முத்திக் கான, பொன்னிகர்சா தனவிளக்க மென்னவரு
தன்னிகர்நூல் புனைந்திட் டானே, (௪)

விளக்காகு மிந்துலின் பெருமையுடனருமையையும் விளக்க
லென்னோ, வளக்கார்க ளளப்பரிபு பொருளதனை யளவையினை
லறிவான் மிக்தோ, ருளக்காத லொடுதேர்வார் விளக்காத னுண்
மையென வுரைத்த லன்றி, யிளக்கார முரைத்ததொப்பாம் புகழ்ச்
சியுரை யுதலினை லியம்பி லோமே. (௫)

சென்னைப் பச்சைப்பப்பன் காலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதர்
ஸ்ரீமத். பூ. கிருஷ்ணசாமி முதலியாரவர்கள் மாணக்கருள் ஒருவராகிய
ஸ்ரீமான். ஜி. மே. சென்னகேசவலு நாயுடு
அவர்களியற்றிய

அறுசீர்க்கழிநெடிஸடி யாசிரிய விருத்தம்.

மாமேவு புனிராஜர் மதிமேவு கவிராஜர் மனத்தெந் நாளுந்
தாமேவு தவராஜர் துன்னிவித மன்னிவளர் துணர்ப்பூக் கொண்ட
காமேவு வனப்புடனே கடிக்கமல மிசைச்சங்கு கவினுற் றேங்கப்
பூமேவு செங்கானல் லன்னமெனப் பொலிபொய்கை பொலியுந்
[கச்சி. (௧)]

சுககரியைப் பங்கிலுறை சங்கரன்முன் மகவேண்டித் தவத்
தைச் செய்யத், துங்ககரி முகத்தவனுஞ் சுப்பிரமண் ணியன்றா
னுஞ் சுதனயத் தோன்றி, யங்கவர்க்குத் துணையின்றித் தெருத்
தோறு மொருவன்போ யமர்ந்து விட்டான், பொங்குபுகழ் மற்
றொருவன் வானகத்துங் கானகத்தும் பொலிந்தா னென்றே. (௨)

புகழ்மேவு நன்மக்கள் பெறவேண்டி யுமையுடனே புனித
மாய, திகழ்மேவு பவியெனும்பேர் யாகயதைத் தான்செய்யாத்
திணியின் வந்த, மகிழ்மேவு பலிசவா ரென்றுங்கொள ரவரென்று
மண்ணில் யாரு, நிகழ்வோடு கொண்டாடுஞ் சத்திரிய குலம்பு
தியி னிலவின் வந்தோன். (௩)

தன்கடற்குழ் புவிமீதி லடக்கமுடன் பொறைவாய்மை தண்
மை நீங்கா, நெனபுகழ்சேர் தெலுங்குடனே சம்ஸ்கிருதந் தமிழ்
ழிவற்றி நெனவொன் றுக்கே, அண்மியநல் விலக்கியமு மிலக்
கணமுந் தருக்கமிவை யமையக் கற்றோன், உண்மைதிகழ் வேதா
ந்தஞ் சிலம்பமிவை யுரிமையுட னுற்றுக் கற்றோன். (௪)

மன்னுபுகழ் செறிராம லிங்கனிரு மலரடியை மறவா தென்ன
றுந், தன்னுமரு ணுசலனுஞ் சுவானுபவன றன்னிடத்தி றுரிசில்
லாடி, மன்னுமனுக் கிரகங்கொ ணிச்சலரா மானந்தன் மாண்
பிற் செய்த, உன்னருஞ்சீர் மோட்சசா தனம்படிப்போர் பெறும்
பேற்றை யுரைக்கற் யாற்றோ. (௫)

காஞ்சீபுரம், ஆன்றஸன் லீஸ்கூல், தமிழ்ப்பண்டிதர்

ஸ்ரீமத், கனகசபை நாயகவர்கள் இயற்றிய

நேரிசை வெண்பா.

தன்னை யுணர்மோட்ச சாதனவி ளக்கமா
மென்னு மொருநா லெழிற்கச்சி - நன்னகர்வாழ்
நிச்சலரா மானந்த நீதீ னனியருள்கூர்ந்
திச்சையுடன் செய்தளித்தா னீண்டு.

சன்மார்க்கமத ப்ரவசனராகிய
ஸ்ரீமாத்-நா-சி. கண்ணபிரான் முதலியாரவர்களியற்றிய
எழுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

கடலுடைப் புவிவாழ் மன்பதை நல்ல கதிபெறக்
கனிந்தசெந் தமிழி
லடலுடன் மோட்ச சாதன மென்னு மரியநூ
லளித்தனன் சீர்சான்
மிடலுடைக் காஞ்சி நகர்தனில் வாழு மேன்மைசேர்
மிளிர்ந் விடைபோன்
விடலரும் புகழார் நிச்சல ராமா னந்தனும்
மேலவன் மாதோ.

சென்னைக் கிறிஸ்தவக் கலாசாலைத் தமிழ்ப்பண்டிதர்
ஸ்ரீமத், வா-மகாதேவமுதலியாரவர்க ளியற்றிய

நேரிசை வெண்பா,

பற்றகன்ற வுள்ளத்தாற் பாடுற்று னன்கியே
மற்றகன்ற காட்சியான் மாசில்லா—னற்றவர்க்கொல்
பார்வதியா ரெண்ணுன்கு பாங்கா ரறமவளர்த்த
ஹர்வதிவா னாக்கமிகுந் தோன். (ச)

நிச்சலரா மானந்த னேய முயிர்தம்பால்
வைச்சலரா நிற்குமன மாட்சியா—னிச்சயமா
யேட்டி லுணர வெழின்மோக்க சாதனமே
காட்டி விளக்கினுன் காண். (2)

முத்தமிழிரத்திநாகரம்,

ஸ்ரீமத் ம-தி-பாறுகவிசுவாமிகளவர்க ளியற்றிய
பன்னிருசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியுவிருத்தம்.

ஏழுல கத்தின் மேலா விருந்தரு ணடனஞ் செய்யு மிறை
வனை யெய்த கின்ற ரிருள்வழி யாகி நின்ற, பாழல கத்தின் பாலாப்
படருறு தனர்த்த நீங்கிப் பகர்முதற் பகுதிக் கேற்பப் படரறுத்
தேகு மாறு, ஊழல கத்தின் மோக்க சாதன விளக்க மொன்றை
யுகவிந் சிஞ்ஞ ருக்கோ ருபகாரி யாகி நின்றான், விழுல கத்தின்
மேலோர் நிச்சல ராமா னந்த வியன்முனி யென்று போற்ற விளங்
கெழி லுருவன் றானே.

வித்வான் ஸ்ரீமத். ம, இராஜகோபாலபிள்ளை யவர்களியற்றிய
அறுசீர்க்கழி நெடிடடி யாசிரிய விருத்தம்.

வல்லவளம் பொலிந்தாமை முதுகுருதி கொண்டுமது மல
ரைச் சாடி, யல்லல்வினைத் திளவாளை யாடல்புரி வேகவதி யணி
கொ ளாறும், நல்லவமிழ் தினுமினிய கேள்வியினும் வேள்வியினு
நவில்ப ருந்தோ, டொல்லுநிழல் புல்லலனை வியலிசையி னும்
பபன்றுய்த் துவப்போர் தாமும். (க)

விருந்துவிழா விழைந்துபுரி வதுமுதலாஞ் செந்நெறியின்
மேனிற் பாரும், பொருத்தமுழு முதற்கருணா நிதியாகு முருந்தனை
யும் புனலளு சென்னி, யிருந்தவிறை வையுமுல சூய்யும்வகை
கொண்டிமுத்தி யீய வல்ல, திருந்துநக ரேழிநென்றாய்த் திகழ்
காஞ்சி நகரதனிற் சிறக்க வந்தோன். (உ)

தானுர்தன் றலைவனா ரதுதெனியா வகைதடுக்குந் தடையா
தென்று, வானாரு மறைவல்லார் வாயுணர்ந்து சுகநிலையை மருவி
வாழா, தானூர வுண்பதற்கே வோயாத கவலை யுற்றிங் குழலு
மாக்க, டேனூர வுண்டிய்பத் திருவருட்பா வெனுமமுதைத் தெ
ரிந்த ளித்த. (ங)

ஏற்றமுறு கிருவருட் பிரகாச வள்ளலா ரெனுமி யற்பே,
ரேற்றொளிரி ராமலிங்க தேசிகனார் தம்மினைத்தாட் கியைந்தா
ளாகி, யாற்றலுறுங் ரூரவனரு ணைசலன்ற னடியடைந்திங் காய்ந்
து மெய்ந்தூற், ரேறறியழி யிவவுலகத் தொடர்பறுத்து விளங்
குமுயர் சுருணசீலன். (ச)

மறைபாதி நூல்களெலாம் வழங்குமுடி பனுபவித்த வணஞ்
சுருக்கிக், குறையாது மின்னியுல கெளிதறிந்து சுகப்பேற்றைக்
குறுகு மாறு, முறையார்ந்த மோட்சசா தனவிளக்க மென்றொரு
நான் முடித்த ளித்தா, னிறையாரு நிச்சலரா மானந்த யோகியெ
னு நிபுண னம்மா. (ரு)

சென்னை, இந்து தியலாஜிகல் ஹைஸ்கூல் தமிழ்ப்பண்டிதர்

ஸ்ரீமத்-கோ-வடிவேலுசெட்டியாரவர்கள்

மாணக்கர்களுள் ஒருவராகிய

சென்னை, சிந்தாதிரிப்பேட்டை,

ஸ்ரீமத். சி. அங்கமுத்துப்பிள்ளையவாக ளியற்றிய

அறுசீர்க்கழிநெடிடடியாசிரியவிருத்தம்.

ஆக்க மறியா தலைவோர்க்கிங் கருஞ்சா தனங்க ளுறவறிவி
னீக்க மறியா நிச்சலவி ராமா நந்த நிறைமதியன்

பூக்கண் மோக்க சாதனவி ழாக்கம புகன்றான் புரைதபவே

பூக்க முடனேயுய்துணர்வா ருமா நின்று பொலிகுவதால்.

புண்டித சீரோமணிகளின் அபிப்பிராயம்.

* திருப்பாதிரிப்புலியூர் ஞானியார் மடாலயம்
ஸ்ரீமத். சிவசண்முக மெய்ஞ்ஞான சிவாச்சாரிய சுவாமிகளின்
மாணுக்கர் ஸ்ரீமத். தி. அ. குப்புசாமிபத்தரவர்க ளியற்றிய
நாலடித்தாவுக் கொச்சகம்.

தேனிருக்குந் திருப்பாவாற் றென்மொழிவாய் வாய்மலர்ந்தே
மாணிருக்குங் கரனடியை வந்திக்கும் வடலூர்நற்
கோளிருக்கும் வழிமாபிற் குலவுருந் வெனநின்று
தானிருக்கு நிலையறிந்தோன் றகையருணா சலப்பெரியன். (க)

அன்னவற்சார்ந் தடிமுடிக்கொண் டகனெடுக்கி யாய்ந்தவெலாம்
சொன்னபடி யுணர்ந்துந றுஞ் சுகமுண்ட பெரும்பயனை
யுன்னமுறை தெரிக்கமறை யுபட்டதத் துறைகூட்டி.
முன்னவர்பன் னூல்காட்டு முதுக்குறைநூன் மொழிந்தானே. (க)

சாதகத்திற் சாதனமுஞ் சாதனத்தான் முத்தியொளி
போதகத்தின் வருமென்னப் புந்திகி முறநோக்கி
போதகத்தி யணையணையோ னுரைத்திட்ட நூற்பெயர்தான்
முதகத்தி னிருளகற்று மோட்சசா தனவிளக்கம். (ங)

ஆக்கியோ னுரியன யவுனிசுகப் பொய்ம்மைதனை
நீக்கியவன் கோதகன்ற நிச்சலரா மாநந்த
போக்கியப்பேர்த் தகுதியினுன் புகழ்ஞான போதத்து
வாக்கியற்கிங் கொப்புரைக்க வல்லாரு முண்டேயோ. (ச)

பன் னூல்கற் று றும்பேற்றைப் பன்னாங்கொண் டடைவதினு
மின் னூல்கற் று ற்தெய்த லெளிமையென வுளங்கொண்டே
பன் னூலி னுனமிருக்கும் பயன்களெலாம் பரிந்தாய்ந்து
சொன் னூலா மிந்நூற்குச் சுகியார்யார் மகியாரே. (ரு)

புதுவை விலகூணகவி இராமாநுஜ நாவலரவர்கள் மாணுக்கருள்
ஒருவரும், ஸ்ரீமத் பாகவத பாரத இராமாயண
காலகோபகருமாய மதுரசனி ஸ்ரீமத். இராமாநுஜபாவலர் இயற்றிய
பதினான்குசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவீருத்தம்.

சீர்கொண்ட நம்மடிகள் பொய்கையா லவதாருஞ் செய்தநற்
கச்சி வந்தோன், செப்பரிய கௌரவர் குலதீப மாயொளிர் செம்மல்
வீரா சாமிசெய், —பார்கொண்ட தவமெலா மோருருக் கொண்
டெனப் பகரும்வர தம்மையார்தம், பண்டியி லவதரித் தவனியின்
பால்வந்து பகருஞ் சம்ஸ்கிருதமுட, —ஊர்கொண்ட தண்டமி
ழிலக்கிய விலக்கண நயமுடன் கற்றுயர்ந்தே, நற்றவர்கள் புகழ்
ராம லிங்கதே சிகனதிரு நளினபா தங்க ளுற்ற, —ஏர்கொண்ட
வருணாச லக்ருவ விணையடிக் கெந்நாளு மன்பிணைச்செய், தேத
மறுகுருவீரா மாநந்தன் றருதீப மழின்மோக்க ாதன மரோ.

வெண்பா.

இன்புடைய விந்நூலர் லீறிலாப் பேறடைதன்
மன்பதைக் கெல்லாநன் மார்க்கமா—யன்படையக்
காதலா விந்நூலைக் கற்போர்க்கு நன்மோட்ச
சாதனமுற் றுண்டாகுந் தான்.

(உ)

காஞ்சிபுரம் பாலையர்மடம், ஸ்ரீமத், சிவஞானயிரவர்கள் இயற்றிய
அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

நீர்கொண்ட கச்சிகநர் நிச்சலரா மானந்த நிபுணன் பாரிற்,
பேர்கொண்ட பலநூலின் பெற்றியெலா மொருங்குணர்ந்தே
பிறங்க வற்றின், சார்கொண்ட மோக்கசா தனவிளக்க மென
வொருநூ றபங்கக் செய்தான், சீர்கொண்ட வந்நூலின் சிறப்ப
னந்தன் றன்னாலுஞ் செப்பற் பாற்றே.

காஞ்சிபுரம் பின்னையார் பாணையம்

ஸ்ரீமத். அ. சிற்றம்பலமுதலியாரவர்கள் இயற்றிய

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

புண்ணிய நிறைந்த பக்குவ ரூலகப் பொய்யொழிந் துண்மை
பை புணர்வான், எண்ணிய மோட்ச சாதனவிளக்க மெனுங்கலை
புனைந்தன னருட்பா, பண்ணிய விராம லிங்கமெய்த் தவத்துப்
பண்ணவன் மரபினை விளக்க, நண்ணிய கச்சி நிச்சல ராமா நந்த
மா முனிவரன் றானே.

சித்தூர்ஜில்லா, கனியம்பாடி, வித்வான், லிங்காசாரிமாணாக்கர்

வல்லம், பணையப்பிள்ளை குமாரர், வித்வான்,

ஸ்ரீமத். வைத்தியலிங்கம்பிள்ளையவர்க ளியற்றிய

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

ஏறாத பலக்கடலைக் கடத்தி முத்தி பெனுங்கரையிற் சேர்
விக்கும புணையா யுள்ளர், தேறாத மன்பதைக ளுய்வான் வேண்
டித் திகழ்மோட்ச சாதனவி ளக்க மென்ன, வாறாத காதலுட
னோநூ லிங்கு வாடியினில் விரித்தளித்தா நவனு ரென்னின்,
மாறாத வறுபூதி மிக்கோன் கச்சி வருமிரா மானந்த வாய்மை
யானே.

தமிழ்ப்பண்டிதர். ஸ்ரீமத். வல்லி-ப. தெய்வநாயகமுதலியார்

அவர்களியற்றிய

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

காமணக்குங் காஞ்சிநகர்க் கெளரிகுலத் துற்பவித்துக் கலை
லோர்க, னாமணக்கக் கவிபாடு நாவன்மை யுடையபிரா னுல்வே
தத்துட், மேணக்கு நிச்சலரா மாநந்த பரமகுரு துரிசு பாறப், பூம
ணக்க மோக்கசா தனவிளக்கம் புகன்றதெனற் புகலற் பாற்றே,

இந்நூலாசிரியரின் சிஷ்யர்களது

அபிப்பிராயம்.

காஞ்சீபுரம் பிள்ளையார் பாளையம்

பரமார்த்தரத்தினாகரம்

கேதுகவி, ம. திருவேங்கட முதலியாரவர்களியற்றிய.

பதினான்குசூர்த்திருநெடுநாடிக் கிருவாயிரவியிருத்தம்.

உரைதரும் வடநூர்ச் சிற்சபைநடுவி லொருநதிப் பரம்பொரு
னடங்கண், வெந்தருட் பனுவன் மழைமொழித் தகில வ்யாக்
கெலா முறுதிதந் ததுவா, யுலகெலா நிறைந்த விராமலிங் கப்பே
ருத்தம வள்ளலார் மரபி, னுயர்வுற வருண சலக்குரு மணிபாலுற்
றருள் பெற்றமெய்ஞ் ஞானி,—

இரைதருங் கடலின் முழுவதிற் காஞ்சி யெனுநகர் புரிந்தமா
தவங்க, ளொழிலுருவாகி யெழுந்தருள் புனித னிருங்கலை முழுது
ணர் நிபுணன், இலகிய துரிய மலையிசைச் சார்த்த தின்புறு புண்
ணியன் மாயை, யிருண்மலங் கடந்து பொருண்முடி புணர்ந்த
விழையவ னிருவினையென்னுந்,—

திரைதருஞ் சனன சாகரத்தமுந்தித் தியங்குறு பெயரியனை
யெடுத்துத், திருத்தக வன்பர் பக்கலி லிருத்தித் திரிகரணங்களு
மடங்கிச், செயலறத் தீட்சை செய்கொரு மொழியார் தெய்வநல்
லருட்கல முதவித், திருவடி சூட்டி யெனையறி வருவாய்த் திகழ்
தரக் காட்டியா னந்தக்,—

• கரைதருங் கருணா கரக்குருநாதன் கரிசுறு நீச்சலம் வாய்ந்
த, கருதரு மிராமா நந்தமா முனிவன் கழலினைக் கலப்புதற் கன்பு,
கனிந்துரு கடியார் மனமருட் கங்குல் கழிந்திடக் கரதலா மலகக்,
கனியென மோட்ச சாதன விளக்கக் கதிரவற் றந்தனன் மாதோ.

காஞ்சீபுரம் ஆடிசனப்பேட்டைப் பட்டுமளிகை வியாபாரம்

க. கன்னியப்பிள்ளை யவர்களியற்றிய

எழுசூர்த்திருநெடுநாடிக் கிருவாயிரவியிருத்தம்.

சீருறு புவிபிற் சிறந்திடுந் தில்லைச் சிதம்பா நகர்க்கணித் தா
கிப், பேருறு வடநூ லென்னுமெய்ஞ் ஞானப் பேரின்ப நகரில்
வாழ்ந் தருளாற், காருரு வகற்றுந் திருவருட் பாலைக் கனிந்த
லங் கரித்தர னடிக்கே, தாருரு கன்போ டணிந்தவன் றுளைய்த்
தழைத்திடு மிராமலிங் கக்கோன.

(க)

அன்னவ னருளைப் பெற்றெலா வுயிரு மன்னையே பெனத் துதித் தேத்த, மன்னிய வருண சலக்குரு நாதன் மலரடிக் கன்பு பூண் டருட்கு, மன்னவ நெனவே வாழ்குவோன் மாயை வலி யினைக் கெடுத்தரு ளடையச், சொன்னவன் கருணை தன்னையே புக ழ்ந்து தொண்டனேன் றுதித்திடற் கெளிதோ. (உ)

சொல்லொணு வவன்றன் புகலெனு மயிர்தச் சுவையருந் துரந்தமைவிடய, வல்லிடந்தீர வளர்சிவ ஞான மகோததிப் படுத்து வோன் மோனத், துல்லிய மாகிச் சுத்தமாய்ச் சிவமாய்ச் சொல் லுடன் பொருளுமே யற்ற, வெல்லையி லொளியா யேகமாய் ஞான விரவியே யாகுவ னவனே. (ங)

சச்சிதானந்த, சொரூபமாயிலருந் தனியருட் பரசிவந் தனது, மெய்ச்சரோ ருகத்தாட் கன்புமிக் குள்ளோன் மேலவர் துதி யணி புலவோன், கச்சியின் மேவி வாழ்ந்தெம்ம னோர்கள் கருப் பிணி யகற்றிடு ஞான, நிச்சல ராமா நந்தமெய்க் குரவ னீடுல குயிர்முத்தி யடைவான். (ச)

அருமனச் செருக்கு மைம்பொறித் திருக்குமறுத்துமெய்ஞ் ஞானமா மதிதப், பெருநிலை யேறித் தன்னையே தானாய்ப் பேத மொன் றின்றியே கண்ட, வருவமே சிவமவ் வுயர்சிவ நிலையே யுண்மையா முத்தியென் றுரைக்குந், திருவுறு மோட்ச சாதன விளக்கத் தீங்கலை புனைந்தரு ளினனே. (ரு)

காஞ்சிபுரம். ஜவுளி. கொ. தானப்பமுதலியாரவர்களியற்றிய

எழுதிர்க்கழிநெடிடடியாசிரியவிருத்தம்.

கேத்திரங் களிற்சீர் கிளர்தருங் காஞ்சிக் கெடியிரா மாணந்த நிபுணன், பாத்திர மில்லாப் பான்மையேன் றனக்கும் பரிந்தருள் புரிந்தநற் குரவன், சாத்திர மனைத்துந் தயங்கிட மோட்ச சாதன விளக்கமென் றொருநா, னேத்திர மெனவே நிலைபெற வியற்றி நிலமகிழ் தரவளித் தனனே.

சென்னை, சிந்தாதிரிப்பேட்டை,

காளாஞ்சி. குப்புசாமிபிள்ளையவர்க ளியற்றிய

அறுதிர்க்கழிநெடிடடியாசிரியவிருத்தம்.

அருந்தவருண் முத்திநிலை யாதரிப்பார் நானாளு மாய்ந்து கற்க, விருந்தபல னாற்றிரளு ளளவறிந்து வேண்டுவன வெடுத்துக் கூட்டித், திருந்தமன நிலைகாட்டி யொருநாலாந் திரட்டியதைச் சிறந்தோர் மெச்சப், பொருந்துபெயர் மோகூசா தனவின்க்க மெனவமைத்துப் புகழும் றுணல். (க)

அத்தலகய பெருந்தகையோ நெவனென்னி லறிஞர்கி
மணியா மண்ணி, லுத்தமசன் மார்க்கநெறி சமரசமா விளக்கியரு
ளுறுவன் சீர்த்தி, பெத்திசையும் பரவவருட் பாவுரைத்த சிவஞானி
யெல்லாம் வல்ல, வத்தனடி யிணைமறவா வருடபிரகா சப்பெயரி
னமர்ந்த வள்ளல். (௨)

பதம்பரவு மடியர்தமை நனிபாளு முமையாடன் பாகத் தெந்
தை, சிதம்பரமு வடலூருந் திருநகரா வுடையபிரான் செழுநீர்
வைப்போர், நிதம்பரவு மபிதான மிராமலிங்க நெனவுடைய நிம
லன் றெண்ட, னிதம்பரவு கூடலரு ணசலன்ற னடித்தொண்டி
லிலங்கு மன்பன். (௩)

எச்சலமு மொழிபாக்குக் கொண்டதவ வேடக்கேய் வுற்ற
தென்னு, விச்சலதி குழலகி லன்பர்சொல மெய்ஞ்ஞான வின்ப
நிட்டை, தச்சலசு மனமொழித்துச் சிவமாகித் தத்தபட மென்ன
நின்ற, நிச்சலரா மாந்த யோகியெனு மென்குரவ நிலவ மாதோ.

கச்சிநகர்க்கடுத்துள்ள பெரும்பாக்கங் கிராமம்

அறங்கநாதப்பிள்ளையவர்க ளியற்றிய

நேரிசைவெண்பா.

வானவரும் மண்ணவரும் வாழ்த்துமருட் சோதிவள்ள
றேனமருந் தாமரைத்தாட் சேர்த்துய்யுங்—கோனுவலுய்
வந்தவரு ணசலன்சீர் வாழ்த்துநனி கச்சியிற்வா
ழெந்தைநா லீந்தா னிசைந்து. (௪)

வேதாந்த மென்கோ விரிஞான நூலென்கோ,
நாதாந்த மென்கோ நனிவிளங்கும்—போதாந்த
நாதனிரா மானந்த நற்குருந வின்மோட்ச
சாதனவி னக்கந் தனை. (௨)

கண்டாருக் கின்பங் கதிக்குங் கருத்தூன்றிக்
கொண்டார்க்கு முத்திகை கூடுமே—விண்டார்க்கு
மாதனமா யுள்ளிருநீ மாற்ற வருமோக்க
சாதனவி ளக்கமது தான். (௩)

திருநெல்வேலி, ராஜாபாளையம்,

சிதாநந்தசாகரம். ஆறுமுகசுவாமிகளியற்றிய

பதினான்குசீர்க்கழிநெடிலடி யிரட்டையாசிரியவிருத்தம்.

திருவருண் மாரி பொழியவான் முகிலாச் செறிதரு முயிர்ப்
பரிர் தழைக்கத், திகழுநுங் கனக வம்பல வானன் நெளிவழு
தூட்டவுட் கொண்ட, திருவருட்சோதி வள்ளலார் மரபிற் சேரரு
ணைசல்க் குரவன், நேடிலந் தமிழ்தச் சுவையினை யளிக்கத் திரு
வடி பரவியேற் றுண்டக்,—

குருவருண் மொழியைப் பழுதற வுணர்ந்துங் குலவுமெய்ஞ்
ஞான்தூற் புகலுங், குணகுணி வாச்ய லட்சிபங் கடந்துங்
கோதற யாவுமா யலவாய்க், குடிகொளும் பொருளாய்ப் பூரணச்
சுகமாய்க் குவலயஞ் செய்தவப் பயனாய்க், குஞ்சித நடஞ்செய்
கோனென வந்தென் குறைதவிர்த் தடியறிற் சேர்க்க,—

மருவருட் தத்வ மகிமநு வதனான் மாண்புறு தொம்பத மசு
ற்றி, மாநெடுந் துரிய வணைமிசை யேற்றி மகிழ்தரு வதிதமெய்
வாழ்வை, மருவிடச் சிவோக சிந்தனை யளித்து மானிநு ளகற்று
மென்றாகி, மயர்வற விளங்குஞ் சுத்தசன் மார்க்க மாநெறி யுந்
நெருளிர் சீலன்,—

நிருவிகற் பாங்கு சுதையையுண் டன்பர் நீள்பவ வாரியைக்
கடக்க, நிகரறு மோக்க சாதனவிளக்க நீண்டொளிர் கலமெனத்
தந்தா, நெருங்கிய தொண்டை மண்டல மதனு ணீர்மைசேர் கச்
சியம் பதிவாழ், நிச்சல ராமா நந்தனென் குரவ னிலவுறு மவித்தை
யோடிடவே.

வேதஸ்ரேணி சுந்தசாமியாசாரியாரவர்க ளியற்றிய

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

மறையுறைவோன் மனிதவுரு மன்னுலகில் வந்தெடுத்து
மற்றவ் வேதங், கரைதமிழி லுரைத்தாற்போன் னுரைக்கினிய
செந்தமிழிற் கவின்கள் படுத்து, நிரைபடவே மோக்கசா தன
விளக்கம் யாங்கணிலை யாமை கண்டு, புரையறநிச் சலராமா னந்
தகுரு புவிவிளங்கப் புகன்றான் மாதோ.

காஞ்சிபுரம் புத்தக ஷாப்பு. ஷாடா.

கேசவலுநாயுடவர்க ளியற்றிய

அறுசீர்க்கழிநெடி லடியாசிரியவிருத்தம்.

அருட்சோதி மரபுவள ரருணச லக்ஞரவ னடித்தொண் டாகி,
மருட்சார்பி னுயிர்க்கிரங்கி பொழியமுத வானுகி மறைக்கப் பா
லாம், பொருட்சார்பார் தனையளிக்கு மோக்கசா தவவினக்கம்
புகன்றெஞ் ஞான்றந், தெருட்சார்பார் நிச்சலரா மாநந்த ருரவ
னருட் செப்பற் பாற்றே.

சின்னகாவனம். பனையப்பிள்ளைபவர்களியற்றிய

அறுசீர்க்கழிநெடி லடியாசிரியவிருத்தம்.

சீர்பூத்த மறைமுடிவா ருபதிடதத் துணிபோர்ந்து செறி
நற்ஞாந், மேர்பூத்த வியாதனுயி ரண்டரைலக் கங்கிரந்த மியற்
றப்பாரிற், பேர்பூத்த சங்கரா சாரியரு மற்றையரும் பெருகச்
சொற்ற, நேர்பூத்த பாடியத்தின் கருத்தையருட் பாவெனவே
நிகழ்த்தும் வள்ளல்.

(க)

எழுசீர்க்கழிநெடி லடியாசிரியவிருத்தம்.

அற்புத நடஞ்செ யருட்பெருஞ் சோதி யண்ணலார் மாரி
னிற் றானப், பொற்புரு மருண சலக்குரு நாதன் பொன்னடி
செத்திடை யணிந்து, நிற்பெரு முணர்வார் நிச்சல ராமா னந்த
னென் றுரவனா நிமல, னுற்பவ மகற்று மோக்கசா தன நான்
மொழிந்துல களித்தனன் மாதோ.

(௨)

காஞ்சிபுரம் தும்பைவனம்

ஏ. முனிசாமிமுதலியா ரியற்றிய

நேரிசைவெண்பா.

பூதனமார் வீட்டுநெறி புக்கிடவே நன்மோக்க
சாதனவி ளக்கமது சாற்றினு—னேதமறு
நிச்சலரா மாநந்த நீதன் புரமீகுந்
வுச்சிதமாய்க் கொள்ள வுவந்து.

ஜம்
தத்ஸத்

பரப்பிரஹ்மணோ நமஃ.

மோக்ஷசாதனவிளக்கத்தின் அனுக் கிர ம ணி கை.

எண்.	விஷயம்.	பக்கம்.	எண்.	விஷயம்.	பக்கம்.
1	பாயிபம்	1	21	கக-ச—ம். புறப்பற்றற்றபின்	
2	நூல்	2		பொருந்தாதகமெனல்	72
3	குருசிஷ்பசம்வாதம்	3	22	கஉ-ச—ம். அருட்செல்வத்தை	
	க-வது சம்வாதம்.			யடைவது நன்றெனல்	75
4	கடவுள் சத்தியே கற்பித		23	கங-ச—ம். மாதர்போகம் மா	
	வுலகெனல்	12		ளாத்துயரெனல்	80
5	உ-ச—ம். சிவமுஞ்சத்தியுந்		24	கச-ச—ம். புத்திரவிருப்பம்	
	தெளிவி லொன்றெனல்	21		பொல்லாதென்பது	86
6	க-ச—ம். கற்பனையுலகெனக்		25	கடு-ச—ம். அசுத்தந்துக்கமணி	
	காரணங்கூறல்	25		த்தியமுடலெனல்	89
7	ச-ச—ம். அநாதிடமலத்தாலமு			(1) உடல் அசுத்தம்	90
	ங்குமுயிரெனல்	30		(2) உடல் துக்கம்	”
8	ரு-ச—ம். உலகோற்பத்தியி'			(3) உடல் அரித்தியம்	91
	னுண்மைகூறல்	37	26	கக-ச—ம். கரணவொழிவைக்	
9	கிரம சிருஷ்டி	”		காண்டல் நன்றெனல்	101
10	பஞ்சீகரணம்	38	27	கஎ-ச—ம். புவனவொழிவைப்	
11	யுகபத் சிருஷ்டி	39		பொருந்துதல் நன்றெனல்	103
12	அஜாதவாதம்	40	28*	கக-ச—ம். போகவொழி	
13	ஸ்தூலதேகபஞ்சீகரணசக்கரம்	46		வைப் பொருந்துதல் நன்	
14	சூக்ருமதேகபஞ்சீகரணசக்கர	48		றெனல்	106
15	அத்தியாத்மகமாதி விவரம்	50	29	உ0-ச—ம். விகங்கமார்க்க	
16	க-ச—ம். கர்மத்திரயத்தின்கா			மேவுதல் நன்றெனல்	110
	ரணமுரைத்தல்	51	30	உக-ச—ம். பிபிலிகாமார்க்கத்தி	
17	எ-ச—ம். மக்கட்பிறப்பாய்வரு			ன்பேதம் புகலல்	114
	தலரிதெனல்	56		(1) அருளுடைமை	”
18	அ-ச—ம். பிறந்தவர்பெரும்பய			(2) புலால்மறுத்தல்	115
	ன்பேரின்ப வீடெனல்	61		(3) தவம்	”
19	க-ச—ம். மெய்ஞ்ஞானத்தா			(4) கூடாவொழுக்கமின்மை	”
	லன்றி வீடு கூடாதெனல்	64		(5) கள்ளாமை	”
20	க0-ச—ம். இருவகைப்பற்றி			(6) வாய்மை	”
	லெய்துநல்லுணர்வெனல்	70		(7) வெகுளாஜம்	”

* கஅ-வது சம்வாத மென்றிருக்கவேண்டியது கக-வது சம்வாதமெனத் தவறாய் விஞ்ஞத்தவிட்டது.

எண்.	விஷயம்.	பக்கம்.	எண்.	விஷயம்.	பக்கம்.
	(8) இன்னுசெய்யாமை	115	51	உக-ச-ம், பாவனை நீங்கும்	
	(9) கொல்லாமை	,,		பான்மை யுரைத்தல்	172
31	(1) சரியை	,,	55	க-ச-ம், சங்கற்பநாசந்தன	
32	(2) கிரியை	116		ராதியற்றெனல்	178
33	(3) யோகம்	,,	56	க-ச-ம், கன்மநெறியினைக்	
34	(4) கர்மம்	117		கடைபிடித்தொழுக்கெனல்	186
35	(2) பத்தி	118	57	சிஷ்காமகர்மம்	187
36	நவவிதபத்தி	119	58	அஷ்டாக்கரப்பிரபாவம்	190
	(1) கிரவணம்	120	59	பஞ்சாக்கரப் பிரபாவம்	192
	(2) கீர்த்தனம்	,,	60	ஸ்துலபஞ்சாட்சரம்	,,
	(3) ஸ்மரணம்	,,	61	குக்குமபஞ்சாட்சரம்	193
	(4) பாதசேவனம்	,,	62	காரணபஞ்சாட்சரம்	,,
	(5) ஸர்ச்சனம்	,,	63	மகாகாரணபஞ்சாட்சரம்	,,
	(6) வந்தனம்	,,	64	முத்திபஞ்சாட்சரம்	,,
	(7) தாசபாவம்	,,	65	நசுவரநாமஜெபம்	199
	(8) சகாபாவம்	,,	66	நசுவரமூர்த்தத்தியானம்	201
	(9) ஆத்மசிவேதனம்	,,	67	அஜபாகாயத்திரிமந்திரம்	204
37	அந்நியபத்தி	,,	68	பிரணவோபாசனை	206
38	ஏகாந்தபத்தி	,,	69	திர்க்குணப்பிரஹ்மசித்தனை	212
39	அஷ்டவிதபத்தி	121	70	க-ச-ம், அரிஹார்தம்முள்	
40	அஷ்டவிதபுஷ்பங்கள்	,,		அபேதரென்பது	215
41	நவவிதசம்பந்தம்	,,	71	க-ச-ம், அயனரிருத்திர	
42	கால்வகைமார்த்தம்	,,		ரபேதரேயெனல்	228
43	சரியை (சரியையிற்		72	க-ச-ம், வாகியைமடக்கி	
	சரியையாதி)	122		மனமழியாதெனல்	231
44	கிரியை (கிரியையிற்		73	எண்வகைப் பிராணாயாமம்	232
	சரியையாதி)	,,		இயமநியமாதிசனின் ஞான	
45	யோகம் (யோகத்திற்			த்தம்	236
	சரியையாதி)	123	74	க-ச-ம், முத்திரைப்பேறு	
46	ஞானம் (ஞானத்திற்			முடிவானதன்மெனல்	240
	சரியையாதி)	,,		(1) கேசரி	241
47	உ-ச-ம், கர்மிகள்நன்னிலை			(2) பூசரி	,,
	காணரென்பது	126		(3) மத்திமை	,,
48	உ-ச-ம், சாதிசங்கற்பந்தனை			(4) சண்முகி	,,
	விடனென்றெனல்	132		(5) சாழ்பவி	,,
49	உ-ச-ம், கலையுணர்வுடை			(6) சிவமுத்திரை	242
	யார் கதியடையாரெனல்	138	75	நாதம்	242
50	உ-ச-ம், விக்ரிகாராதனை		76	பிந்து	,,
	வீணுகாதெனல்	147	77	கலை	,,
51	உ-ச-ம், பாகியபூசை பர		78	க-ச-ம், துறவிபோனடிப்	
	மார்த்தமன்றெனல்	156		பவந்துரியவீடுறெனல்	214
52	உ-ச-ம், பாவனைப்புரிந்தி			(1) ஊமை	245
	டிப்பவநீங்காதெனல்	165		(2) நயஞ்சகம்	,,
53	உ-ச-ம், பாவனாதிதம்பழி			(3) முடம்	,,
	வீடனையெனல்	169		(4) குருடி	,,

எண்.	விஷயம்.	பக்கம்.	எண்.	விஷயம்.	பக்கம்.
	(5) செவிநி	245	(3) கேவலதர்மாத்நியாசம்	274	
	(6) ஜடம்	"	(4) தர்மசகிததர்மியத்தியாசம்	"	
79	தத்துவபோதம்	250	(5) அன்னியோன்னியாத்நியாசம்	"	275
80	கௌ-ச—ம். அண்டத் தியல்பெ		(6) அன்னியதராத்நியாசம்	276	
	லாம்பிண்டத் துனவெனல்	251	(1) சொரூபாத்நியாசம்	"	
81	கௌ-ச—ம். அகமுகப்பூசையறி		(2) சம்சர்க்காத்நியாசம்	"	
	ஞர்கொள்வாரெனல்	252	(1) மித்தியாத்நியாசம்	277	
82	ஞானகேத்திரம்	259	(2) இதராத்நியாசம்	"	
83	(1) ஞானதீர்த்தம்	261	(3) இதரேதராத்நியாசம்	"	
	(2) மானதீர்த்தம்	264	(4) சத்தியாத்நியாசம்	"	
84	கௌ-ச—ம் நிரஞ்ஞபூசையே		(5) நிருபாதிகாத்நியாசம்	278	
	நிருபூசையாமெனல்	266	(6) சொபாதிகாத்நியாசம்	"	
	(1) ஆவாகனம்	"	(7) தத்தருமாத்நியாசம்	279	
	(2) ஆசனம்...	267	(8) சம்பந்தமாத்நியாசம்	"	
	(3) அர்க்கியம்	"	87	சக-ச—ம். திருஷ்டித்திரயம்	
	(4) பாத்நியம்	"		தெளிவாயறியெனல்	286
	(5) ஆசமனம்	"	(1) வாதகிருஷ்டி	287	
	(6) அபிவேகம்	"	(2) மித்தியாத்நிருஷ்டி	"	
	(7) ஆடைசாற்றல்	268	(3) பிரவீலாபதிரஷ்டி	"	
	(8) உபவீதம்	"	88	திருஷ்டித்திரயத்தின்பயன்	"
	(9) ஆபரணமணிதல்	"	(1) விசாரதிருஷ்டி	288	
	(10) கந்தம் பூசல	"	(2) ஏகதேசகிருஷ்டி	"	
	(11) அர்ச்சனை	"	(3) பூரணதிருஷ்டி	"	
	(12) அட்சதை	"	89	சஉ-ச—ம். சாதனமெட்டின்	
	(13) தூபம்	"		றன்மையுரைத்தல்	289
	(14) தீபம்	"		சிஷ்யலட்சணம்	"
	(15) நைவேத்தியம்	269		சாதனசதுஷ்டயம்	291
	(16) தாம்பூலமளித்தல்	"	(1) நித்தியாநித்யவஸ்து		
	(17) மலர்மாலை சாற்றல்	"		விவேகம்	"
	(18) கர்ப்பூரவாராத்தி	"	(2) இகமுகக்கிரார்த்தப் பவ		
	(19) நீராஞ்சனம்	"		போசவிராகம்	296
	(20) வலம்வரல்	"	(3) சமாதிசட்கசம்பத்தி	300	
	(21) வணங்குதல்	"	(1) சமம்	"	
	(22) வழுத்துதல்	270	(2) தமம்	301	
	(23) தியானம்	"	(3) திதிக்கை	"	
	(24) விசர்ச்சனம்	"	(1) உபரதி	"	
	(25) வியஞ்சனம்	"	(5) சிரத்தை	302	
	(26) அத்தந்தாலங்கல்	"	(6) சமாதி	303	
	(27) புஷ்பாஞ்சலி	"	(க) (1) தமம் சமத்தை யபேட்		
85	சஉ-ச—ம். அத்நியாசவகை			சித்தல்	304
	யிணையமையக் கூறல்	273	(2) திதிக்கைசமத்தை யபே		
86	அத்தியாசலக்கணம்	"		ட்சித்தல்	305
	(1) சேவலசம்பந்தாத்நியாசம்	274	(3) உபரதிசமத்தை யபே		
	(2) சம்பந்தசகித சமபந்தி	"		ட்சித்தல்	"
	யத்தியாசம்	"			

மோகிசாதனவிளக்கத்தின் அனுகிரகமணிகை.

௩௪

எண்.	விஷயம்.	பக்கம்.	எண்.	விஷயம்.	பக்கம்.
(4)	சிரத்தைசமத்தை யபே ட்சித்தல்	305	102	குருசேவையினிலக் கணம்	322
(5)	சமாதி சமத்தை யபே ட்சித்தல்	"	(1)	ஆப்தம்	332
(உ) (1)	சமம் தமத்தை யபே ட்சித்தல்	"	(2)	அப்கம்	"
(2)	திதினைத் தமத்தை யபேட்சித்தல்	306	(3)	ஸ்தானம்	"
(3)	உபரதி தமத்தை யபே க்ஷித்தல்	"	(4)	சற்பாவம்	"
(4)	சிரத்தை தமத்தை யபே க்ஷித்தல்	"	103	குருபதேசம்	329
(5)	சமாதானம் தமத்தை யபேக்ஷித்தல்	"	104	தீக்ஷாதிரயம்	335
(௬)	சமதமாதிகள் திதினைக் கைய யபேட்சித்தல்	"	(1)	கருதுதல்	"
(௭)	சமதமாதிகள் உபரதி கைய யபேட்சித்தல்	"	(2)	நோக்குதல்	"
(8)	சமதமாதிகள் சிரத்தை கைய யபேட்சித்தல்	"	(3)	பரிசித்தல்	"
(௯)	சமதமாதிகள் சமாதியை யபேட்சித்தல்	307	105	(1) தூலசரீரமே யாத்மா	339
90	(4) முருகசூத்வம்	"	106	(2) இக்திரியமே யாத்மா	340
91	சாதனசதுஷ்டயத்திற்குள்ள ஏதுமுதலானவைகள்	"	107	(3) பிராணனே யாத்மா	"
92	அதிகாரி தாரதம்மியம்	309	108	(4) மனமே யாத்மா	341
(1)	உத்தமோத்தம வதிகாரி	"	109	(5) புத்தியே யாத்மா	342
(2)	உத்தமாதிகாரி	"	110	(6) ஆனந்தமயகோசமே யாத்மா	343
(3)	மந்தாதிகாரி	310	111	(7) சூனியமே யாத்மா	344
(4)	மத்திமாதிகாரி	"	112	(8) ஜடமே யாத்மா	345
93	சாதனசதுஷ்டயங்களி னடைவு	"	113	(9) பஞ்சகோசவிலக்ஷணம் ஆத்மா	347
94	குருவினிலக்கணம்	315	114	பஞ்சகோசம்	"
95	(1) ஜீவேசுவரபேத கண்டனம்	316	115	(1) அன்னமயகோசம்	"
96	(2) ஜீவர்களின் பரஸ்பர பேதகண்டனம்	"	116	(2) பிராணமயகோசம்	343
97	(3) ஜீவஜடபேதகண்ட னம்	317	117	(3) மனோமயகோசம்	"
98	(4) ஈசுவரஜடபேதகண்ட னம்	"	118	(4) விஞ்ஞானமயகோசம்	"
99	(5) ஜடஜடபேதகண்டனம்,	"	119	(5) ஆனந்தமயகோசம்	349
100	ஐவகைப் பிராந்தி	"	120	கோசம்	350
101	ஐவகைப்பிராந்தியி னிவித்தி	318	121	ஆத்மா சரீரத் திரயத்தின் வேறு	"
			122	(1) தூலசரீரத்தினும் ஆத் மாவேறு	351
			123	(2) சூக்ஷ்ம சரீரத்தினும் ஆத்மாவேறு	352
			124	(3) காரண சரீரத்தினும் ஆத்மாவேறு	"
			125	ஆத்மா அவத்தாத்திரய சாக்ஷி	357
			126	(1) சாக்ஷிரம்	"
			127	(2) சொப்பனம்	358
			128	(3) சுழுத்தி	359
			129	(1) ஆத்மா சாக்ஷிராவஸ் தையின் பாவாபாவங் களை யறிகிறது	"

எண்.	விஷயம்.	பக்கம்.	எண்.	விஷயம்.	பக்கம்.
130 (2)	ஆத்மா சொப்னவன் தையின் பாவாபாவங் களை யறிகிறது	359	170 (6)	வசனத்திதம்	370
131 (3)	ஆத்மா சுழுத்தியவன் தையின் பாவாபாவங் களை யறிகிறது	360	171 (7)	அஜடம்	"
132	ஆத்மா சச்சிதானந்தசொ ரூபம்	364	172 (8)	அநாமயம்	"
133	சத்து	364	173 (9)	அசங்கம்	"
134	சித்து	"	174 (10)	அதுலம்	371
135	ஆனந்தம்	"	175 (11)	நிரந்தரம்	"
136	ஆன்மாவின் விசேஷணம்	366	176 (12)	அகோசரம்	"
137	விநிமுக விசேஷணம்	"	177 (13)	அகண்டம்	"
138 (1)	நித்தியம்	"	178 (14)	அஜம்	"
139 (2)	பூரணம்	"	179 (15)	அநந்தம்	"
140 (3)	ஏகம்	"	180 (16)	உவிநாசி	"
141 (4)	பரமார்த்தம்	"	181 (17)	நிர்க்ருணம்	"
142 (5)	பரப்பிரமம்	367	182 (18)	நிஷ்களம்	372
143 (6)	நிதானம்	"	183 (19)	நிரவயம்	"
144 (7)	சாந்தம்	"	184 (20)	அநாதி	"
145 (8)	சத்தியம்	"	185 (21)	அசரீரம்	"
146 (9)	கேவலம்	"	186 (22)	அவிகாரம்	"
147 (10)	தூரியம்	"	187 (23)	அததுவிதம்	"
148 (11)	சமம்	"	188 (5)	சிரவணம்	373
149 (12)	திருக்கு	"	189	சட்வீத விங்கலட்சணம்	"
150 (13)	கூடஸ்தன்	"	190 (1)	உபக்கிரம உபசம்மா சம்	374
151 (14)	சாட்சி	368	191 (2)	அப்பியாசம்	"
152 (15)	போதம்	"	192 (3)	அபூர்வதை	"
153 (16)	சுத்தம்	"	193	அஷ்டப்பிரமாணம்	"
154 (17)	இலக்கியம்	"	194 (1)	பிரத்தியக்ஷம்	375
155 (18)	சநாதனம்	"	195 (2)	அனுமானம்	"
156 (19)	சீவன்	"	196 (3)	உவமானம்	"
157 (20)	தத்துவம்	"	(4)	ஆகமம்	"
158 (21)	விண்	"	(5)	அருத்தாபத்தி	"
159 (22)	சோதி	"	(6)	அனுபலத்தி	"
160 (23)	ஆன்மா	369	(7)	ஐதிகம்	"
161 (24)	முத்தம்	"	(8)	சம்பவம்	"
162 (25)	விபு	"		மகாவாக்கிய வாயிலாகப் பிரஹ்மநிச்சயத்திற்கு கேது வாகும் பிரமாணங்கள்	378
163 (26)	குக்குமம்	"	(1)	பிரத்தியட்சம்	"
164	஁றைமுக விசேஷணம்	"	(2)	அனுமானம்	"
165 (1)	அசலம்	"	(3)	உவமானம்	377
166 (2)	நிரஞ்சனம்	"	(4)	அருத்தாபத்தி	"
167 (3)	அமிர்தம்	"	(5)	அனுபலத்தி	"
168 (4)	அப்பிரமேயம்	"	197 (4)	பலம்	"
169 (5)	விமலம்	370	198 (5)	அருத்தவாதம்	"
			199 (1)	சிருஷ்டி	378
			(2)	ஸ்திதி	"

எண்.	விஷயம்.	பக்கம்.	எண்.	விஷயம்.	பக்கம்.
(3) பிரளயம்		378	223 (1) மகாவாக்கியத்தில் வி		
(4) பிரவேசம்		379	ட்டலக்ஷணையின் சம்		
(5) ஸம்யமனம்		380	பவமின்மை		404
(6) தத்துவம் பதார்த்த			224 (2) மகாவாக்கியத்தில் வி		
பரிசோதனம்		„	டாதலக்ஷணையின் சம்		
(7) பலம்		„	பவமின்மை		405
200 (6) உபபத்தி		„	(1) பிரஞ்ஞானம் பிரமம்,		
201 (6) மனனம்		381	(2) அகம்பிரமாஸ்யம், (3)		
202 (1) யுக்தி		382	அயமாத்தமாப்பிரமம்.		
203 (2) தருக்கம்		„	என்பவற்றின் பொருள்		„
204 (3) அனுமானப்பிரமாணம்		„	225 ஏகஜீவவாதம்		408
205 (7) நிதித்சியாசனம்		390	226 (1) அர்த்தவாதம்		412
(1) மந்திரியோகம்		„	227 (2) உபசனாபரவாதம்		„
(2) பரிசயோகம்		„	228 (3) ஸ்துதிபரவாதம்		416
(3) பாவயோகம்		391	229 (4) உபசாரவாதம்		„
(4) அபாவயோகம்		„	230 (5) குணசாங்குசியவாதம்		417
(5) மகாயோகம்		„	231 (6) ஜாதிவியக்திபாவாதம்		418
206 ஞானத்திற்குச் சிரவண			232 (7) காரிய காரணவாதம்		419
திகள் பரம்பரையாகக்			233 (8) குணகுணிவாதம்		429
காரணமாதல்		393	234 (9) விகாரவாதம்		430
207 (8) தத்துவம் பதார்த்த			235 (10) அம்சாங்கிகவாதம்		„
சோதனம்		394	236 (11) பிம்பப்பிரகாசிப		
208 அவாந்தரவாக்கியம்		395	வாதம்		431
209 மகாவாக்கியம்		396	237 சக-சம். சுவ-சம்		„
210 மஹாவாக்கியவகை		„	னல் ஜீவ உகாமனல்		„
211 தத்துவமசி		397	238 சந்தரவஸ்யை		432
212 லக்ஷணையின்பேதம்		398	(1) அஞ்ஞானம்		„
213 (1) விட்டலக்ஷணை		399	(2) ஆவரணம்		„
214 (2) விடாதலக்ஷணை		„	(3) விட்சேபம்		„
215 (3) விட்டுவிடாதலக்ஷணை		400	(4) பரோக்ஷஞானம்		„
216 தத்பதத்தின் வாச்சியம்		401	(5) அபரோக்ஷஞானம்		433
217 துவம்பதத்தின் வாச்			(6) சோகநிலிர்த்தி		„
சியம்		„	(7) நிரவகுசதிரூபி		„
218 தத்பதத்தின் லக்ஷியம்		„	239 சச-சம். பந்தததிரயத்தைப்		
219 துவம்பதத்தின் லக்ஷி			பகுத்துணர்த்துதல்		443
யம்		„	(1) பூதப்பிரதிபந்தம்		„
220 (1) பதங்களின் சமாஹ			(2) வர்த்தமானப்பிரதிபந்தம்		„
திகரணியபாவ சம்			(3) ஆகாமியப்பிரதிபந்தம்		444
பந்தம்		402	240 (1) ஞானம்		„
221 (2) பதார்த்தங்களின் விசே			241 (2) வைராக்கியம்		445
ஷண விசேஷியபாவ			212 (3) உபரதி		„
சம்பந்தம்		„	213 சக-சம். அஞ்ஞானபூமி		
222 (3) பிரத்தியதாதம் பரமா			யாகாதென்றிடல்		446
தமாக்களின் லக்ஷிய			1 பீஜசாக்கிரம்		447
லக்ஷண பாவசம்பந்தம்		404	2 சாக்கிரம்		„

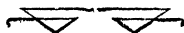
எண்.	விஷயம்.	பக்கம்.	எண்.	விஷயம்	பக்கம்
(3)	மகாசாக்கிரம்	"	(3)	பாபிய நிருவிகற்ப	"
(4)	சாக்கிரசொப்பனம்	418	சமாதி	"	"
(5)	சொப்பனம்	"	(4)	அந்தர நிருசியாது வித்	"
(6)	சொப்பனசாக்கிரம்	"	தசமாதி	"	"
(7)	சமுத்தி	"	(5)	அந்தர சப்தாதுவித்த	"
244	சக-ச-ம். ஞானபூமியை	"	சமாதி	"	"
	நண்ணனலமெனல்	450	(6)	அந்தரநிருவிகற்ப	"
(1)	சுபேச்சை	"	சமாதி	475	"
(2)	விசாரணை	"	258	சமுத்தியும் நிருவிகற்பச	"
(3)	தனுமானசி	451	மாதியு மொன்றாகாவெனல்	"	"
(4)	சத்துவாபத்தி	"	259	நிருவிகற்பசமாதியின்பேதம்	"
(5)	அசம்சத்தி	"	260	அத்வைதாவஸ்தான வடி	"
(6)	பதார்த்தாபாவனை	452	வசமாதிக்கும் சமுத்திக்கு	"	"
(7)	துரியம்	"	முள்ள வேற்றுமை	476	"
245	சஎ-ச-ம். முத்திக்கந்தி	"	261	நிர்விகற்பசமாதியின் மூவ	"
	யஜுருமருகராவரெனல்	456	கைப்பேதம்	"	"
246	சஅ-ச-ம். ஜீவன்முத்தரின்	"	(1)	ஞானசாத்திய ராஜ	"
	சொருபமுணர்த்தல்	460	யோகம்	477	"
(1)	பிரமவித்து	462	(2)	கிரியாசாத்திய ராஜ	"
(2)	பிரமவரன்	"	யோகம்	"	"
(3)	பிரமவரியான்	463	(3)	ஞானக்கிரியா வுபயசா	"
(4)	பிரமவரிட்டன்	"	ததியராஜயோகம்	"	"
247	சக-ச-ம். பிராரத்தகருமத்	"	262	சமாதிவிக்கினக்கரு	"
	தின் பேதமுரைத்தல்	464	மவற்றின் நிவிருத்தியும்	"	"
248	பிராரத்த பஞ்சகம்	467	(1)	லயம்	"
249	பிராரத்த சதுஷ்டயம்	468	(1)	லயநிவிர்த்தி	478
250	பிராரத்தத்திரயம்	"	(2)	விட்சேபம்	"
251	ஜீவன்முத்தனுக்குப் பிரா	"	(2)	விட்சேபநிவிர்த்தி	"
	ரத்தமில்லை யென்றதன்	"	(3)	கஷாயம்	"
	காரணம்	466	(3)	கஷாயநிவிர்த்தி	479
252	பிராரத்தகர்மம் பல ஜன்ம	"	(4)	ரஸாஸ்வாதம்	"
	த்திற்கேதுவாமென்பதன்	"	(4)	ரஸாஸ்வாதநிவிர்த்தி	"
	விபரம்	470	263	ஞா-ச-ம். தனித்தவிடத்	"
253	பேதவாதிவசனத்தில் விச	"	திற் சமாதியெய்யெனல்	487	"
	வாசக் கூடாதென்பதன்	"	264	ஞக-ச-ம். தத்துவஞான	"
	காரணம்	471	பலனைச்சாற்றல்	490	"
254	அந்தகோலாங்கூல நியாயம்	"	(1)	துக்கபாவம்	"
255	சமாதிலக்ஷணம்	"	(2)	சர்வகாமாப்தி	491
256	சவிகற்பசமாதிலக்ஷணம்	472	(3)	கிருதகிருத்தியத்துவம்	493
	நிருவிகற்பசமாதிலட்சணம்	473	(4)	பிராப்தப்பிராப்பியத்துவம்	"
257	சட்சமாதி	"	265	ஞக-ச-ம். விதேகமுத்தியை	"
(1)	பாபிய நிருசியாதுவித்	"	வினக்கக் கூறல்	496	"
தசமாதி	"	"	266	ஞக-ச-ம். ஈரம் பிணவிய	"
(2)	பாபிய சப்தாது வித்த	"	லாகாமையே சாயுச்சிய மன்	"	"
சமாதி	474	"	நெனல்	498	"

மோகாசாதனவிளக்கத்தின் அனுகிரமணிகை.

௩௫

எண்.	விஷயம்.	பக்கம்.	எண்.	விஷயம்.	பக்கம்.
267	இச-ச-ம். தத்துவஞானத் தீன்பலன் சாபாதுக்கிரக மாகாதெனல்	507	273	இச-ச-ம். ஞானியின் பெ ருமைபோ னுனிலத் திலை யெனல்	517
268	அணிமாதியவ்ட ஐசுவரி யங்கள்	508	274	சு 0-ச-ம். ஞானிக்குப் பிற வி நண்ணுதென்பது	520
269	இரு-ச-ம். ஞானியை யறி யும் நற்குறியுரைத்தல்	512	275	சு ௧-ச-ம். சாதனவடை வைச்சங்கிரகமாயுரைத்தல்	521
270	இச-ச-ம். ஞானியின் குண ங்களுன்கென வுரைத்தல்	514	276	சு 2-ச-ம். பாவனைபுரியும் பான்மையுரைத்தல்	522
271	இஎ-ச-ம். ஞானிகளேம்பல ண்ணிடுவாரெனல்	”	277	உபதேசம்	”
272	இஅ-ச-ம். புகழிகழ்புரிபவர் பெறும்பய னுரைத்தல்	515	278	நடுக்கை	525
			279	அதுபவமகிழ்ச்சி	527

அனுகிரமணிகை முற்றிற்று.

இந்நூற்கு மேற்கோளாகக் காட்டிய

நூற்களின் பெயர்.

ஸம்ஸ்கிருதம்.

- 1 நிராலம்போபநிஷத்
- 2 அத்வவதாரகோபநிஷத்
- 3 அதர்வணவேதம்
- 4 அஷ்டபூர்ணோபநிஷத்
- 5 அமிர்தபிந்தூபநிஷத்
- 6 ஆத்மபோதோபநிஷத்
- 7 இருக்சம்ஸிதை
- 8 இராமபூர்வதாபநியுபநிஷத்
- 9 உருத்திரஹிருதயோபநிஷத்.
- 10 கடோபநிஷத்
- 11 மாண்கேகியத்தின் கவுடபாத
காரிகை
- 12 பிருகதாரண்ணியோபநிஷத்
- 13 ப்ரஹ்மோபநிஷத்
- 14 சாட்டியாயணி உபநிஷத்
- 15 சாந்தோக்கியோபநிஷத்
- 16 சர்வசாரோபநிஷத்
- 17 சுகரகஸ்யோபநிஷத்
- 18 நாசபிந்தூபநிஷத்
- 19 கருப்போபநிஷத்
- 20 கைவல்யோபநிஷத்
- 21 ஸ்கந்தோபநிஷத்
- 22 சரஸ்வதிரஹஸ்யோபநிஷத்
- 23 சாரீரகோபநிஷத்
- 24 சபாலோபநிஷத்
- 25 சுவேதாசுவதரோபநிஷத்
- 26 ஸாமவேதம்
- 27 தர்சனோபநிஷத்
- 28 தாரசாரோபநிஷத்
- 29 தியானபிந்தூபநிஷத்
- 30 திரிசிகிப்பிராமனோபநிஷத்
- 31 திரிபுரதாபிந்ரியுபநிஷத்
- 32 தேஜோபிந்தூபநிஷத்
- 33 நாரதபரிவிராஜகோபநிஷத்
- 34 பஸ்மஜாபாலோபநிஷத்
- 35 பிரஹ்மவித்யோபநிஷத்
- 36 புருஷசூக்தம்
- 37 பைங்க்ளோபநிஷத்

ஸம்ஸ்கிருதம்.

- 38 பிரசினோபநிஷத்
- 39 மகோபநிஷத்
- 40 மண்டலப்பிராமனோபநிஷத்
- 41 மந்திரிகோபநிஷத்
- 42 மஹாநாராயணோபநிஷத்
- 43 மாண்டேக்கியோபநிஷத்
- 44 முண்டகோபநிஷத்
- 45 முக்திகோபநிஷத்
- 46 மைத்திராயண்ணியுபநிஷத்
- 47 மைத்திரேயோபநிஷத்
- 48 யசுர்வேதம்
- 49 மைசுரிராயண்ணியஸர்ஹிஷை
- 50 யசுர்வேதபோதாயனசாலை
- 51 யாஜ்ஞவல்க்யோபநிஷத்
- 52 யோகசத்துவோபநிஷத்
- 53 யோகசிகோபநிஷத்
- 54 யோகசூடாமணியுபநிஷத்
- 55 ராமதாபியுபநிஷத்
- 56 வராகோபநிஷத்
- 57 ஹயங்கிரீவோபநிஷத்
- 1 ரிபுக்ஷிதை
- 2 பகவத்கீதை
- 3 கர்ப்பகீதை
- 4 ஸ்ரீயஜ்ஞவராஜபகவத்கீதை
- 5 சிவகீதை
- 6 குருகீதை
- 7 உத்தரகீதை
- 8 பிரமகீதை
- 9 பாண்டவகீதை
- 10 ஞானஸங்கிதை
- 11 ருதஸங்கிதை
- 12 மதுஸ்மிருதி
- 13 ஸதாதபஸ்மிருதி
- 14 விஷ்ணுயாமிளம்
- 15 பத்மபுராணம்
- 16 விஷ்ணுபுராணம்
- 17 பிருமவைவர்த்தபுராணம்
- 18 வாயுபுராணம்

ஸம்ஸ்கிருதம்.

- 19 கருடபுராணம்
- 20 வீங்குபுராணம்
- 21 பௌஷியபுராணம்
- 22 கூர்மபுராணம்
- 23 வராஹபுராணம்
- 24 சிவபுராணம்
- 25 ஸ்காந்தபுராணம்
- 26 பிருஹ்மபுராணம்
- 27 வாமனபுராணம்
- 28 சைவபுராணம்
- 29 பிருஹந்நாரதீயபுராணம்
- 30 வாசிஷ்டராமாயணம்
- 31 பாகவதம்
- 32 மஹாபாரதம்
- 33 கபிலோபாக்யானம்
- 34 பிரமதருமம்
- 35 ஸாகதேவமனனம்
- 36 வீவேககுடாமணி
- 37 மரீஷாபஞ்சகம்
- 38 சனத்குமாரசம்மிதை*
- 39 பாத்தூசலகுத்ரம்
- 40 மாரிஷிமாதங்கர்வாக்கியம்
- 41 வசிஷ்டஸம்ஸ்கிருதி
- 42 ஆத்மபோதம்
- 43 பர்த்நிருஹரி
- 44 அபரோக்ஷாநுபூதி
- 45 அடயோகப்பிரதிபிகை
- 46 துரிபராசாரசுஞ்சயம் [திரும]
- 47 சந்தரிஷிகிருத ஸ்ரீராமஸ்தோத
- 48 துவாதசமஞ்சரி
- 49 ஸ்வதாந்தவார்த்திகம்
- 50 சங்கராசாரியார்வாக்கியம்
- 51 புராதனவசனம்
- 52 மஹாவாக்கிய ரத்தினாவளி
- 53 நீக்ஸாஸ்திரம்
- 54 நைஷ்டகர்மியசுத்தி

தமிழ்.

- 1 பிரமகதை
- 2 ரிபுகதை
- 3 பகவற்கதை
- 4 ஸகரகதை
- 5 குதசங்கிதை

தமிழ்.

- 6 கூர்மபுராணம்
- 7 இலிங்கபுராணம்
- 8 தணிகைப்புராணம்
- 9 கந்தபுராணம்
- 10 கோயிற்புராணம்
- 11 திருவாதவூர்ப்புராணம்
- 12 திருவிளையாடற்புராணம்
- 13 பாகவதம்
- 14 சாகிகாண்டம்
- 15 உபதேசகாண்டம்
- 16 ஞானவாகிஷ்டம்
- 17 புகண்டோபபிடதம்
- 18 கைவல்யமலவரீதம்
- 19 ஒழிவிலொடுக்கம்
- 20 திருமந்திரம்
- 21 சிவஞானபோதம்
- 22 திருக்குறள்
- 23 ஞானவையார் தனிப்பாடல்
- 24 ஞானவகுறள்
- 25 பட்டணத்துப்பிள்ளையார்
- 26 பத்திரகிரியார்
- 27 பாடுதுறை
- 28 மோகவதைப்பரணி
- 29 அஞ்சுவதைப்பரணி
- 30 தேவிகாலோத்தரம்
- 31 பிரபுலிங்கலீலை
- 32 பிரபோதசந்திரோதயம்
- 33 நாலடியார்
- 34 தாயுமானவர்
- 35 சகிவன்னபோதம்
- 36 மகாநாஜாதூறவு
- 37 அத்துவிதவுண்மை
- 38 வீஞ்ஞானசாரம்
- 39 சுத்தசாதகம்
- 40 அத்துவிதவிளக்கம்
- 41 தத்துவவாதம்
- 42 விசாரசாகரம்
- 43 விருத்திப்பிரபாகரம்
- 44 பாலப்பாதம்
- 45 முசுந்ருறஞ்ஞை
- 46 சுத்தப்பிரகாரணம்
- 47 சித்தாந்தபிந்து
- 48 பதார்த்தமஞ்சுவா
- 49 ஷேதாந்தபரிபாஷை
- 50 தத்துவசரிதை

தமிழ்.	தமிழ்.
51 திருக்குறளின் பரிமேலழக ருரை, மேற்படி உரையின் விசேஷ உரை [கை]	94 ஞானசாரம்
52 பகவற்கிதையின் கூடார்த்ததிபி	95 வீராகமம்
53 தொல்காப்பிய உரைக்குத்திரம்	96 மெய்ஞ்ஞானவிளக்கம்
54 ஞானிகணிலைமை	97 சீடாசாரம்
55 நீதிநெறிவளக்கம்	98 குகைநமசிவாயர்
56 ஞானமிருதம்	99 குருநமசிவாயர்
57 நிஷ்டாதுபூதி	100 மெய்ம்மொழி
58 அருணகிரியந்தாதி	101 சுக்கைவல்லியம்
59 செஞ்சாரம்	102 அத்துவிதாதுபவம்
60 அமிர்தசாரம்	103 சுருதிரசாரம்
61 குசேலோபாக்கிமானம்	104 சிந்தனைவெண்பா
62 பாலையானந்தர்	105 வேதாந்தஞ்ஞானமணி
63 சச்சிதானந்தவிளக்கம்	106 விவேகஞ்ஞாமணி
64 சிவஞானதிபம்	107 சிவாகமார்த்ததரிசனம்
65 சிவஞானசித்தியார்	108 அறிவானந்தசித்தி
66 சிவஞானப்பிரகாசவெண்பா	109 இராமாதுஜநூற்றந்தாதி
67 சிவதருமோத்தரம்	110 தேவாரம்
68 சிவவாக்கியம்	111 நாரதசரிதை
69 சிவானந்தமாலே	112 தத்துவராயர்
70 சிவாகமக்கச்சிமாலே	113 பாரதம்
71 சித்தாந்ததரிசனம்	114 வாயுசங்கிதை
72 சித்தாந்தசிகாமணி	115 திருநேரிசை
73 சிந்தாமணி	116 பூதத்தாழ்வார்
74 சிற்றம்பலநாடி	117 சிவஞானவள்ளலார்
75 வைராக்கிய சதகம்	118 திருவாசகம்
76 அவிரோதவுந்தியார்	119 திருவருட்பா
77 அதிரகசியம்	120 திருவாய்மொழி
78 அத்துவிதக்கலிவெண்பா	121 திருமங்கையாழ்வார்
79 சிவபோகசாரம்	122 திருவரங்கத்தமுதனார்
80 ஞானசாகரவெண்பா	123 திருமழிசைப்பிரான்
81 சூத்தியஞானபோதம்	124 பெரியாழ்வார்
82 ஞானசுகாதீதவெண்பா	125 மணவாளமாமுனிகள்
83 ஞானவிளக்கம்	126 பொய்கையாழ்வார்
84 திருப்பல்லாண்டு	127 குலசேகர ஆழ்வார்
85 திருப்போரூர்ச் சன்னதிமுறை	128 தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார்
86 திருநாவுக்கரையர்	129 விளாஞ்சோலைப்பிள்ளை சப்த
87 திருக்களிற்றப்படியார்	130 பெரியதிருமொழி [காதை]
88 திருக்குத்திரியவிவேகம்	131 பஞ்சாக்ஷரப்பிசுபாசவிளக்கம்
89 திருப்பாட்டு	132 பதிபசுபாசவிளக்கம்
90 திருக்கடைக்காப்பு	133 கர்நாமிர்தம்
91 திருவம்மானை	134 உபதேசமாலே
92 அருட்பிரகாசம்	135 சுருதிரசாரவிளக்கம்
93 வருங்காலத்திரங்கல்	136 இளசையந்தாதி
	137 துகளதுபோதம்
	138 நமச்சிவாயமாலே

தமிழ்.
 139 சொக்கநாதர்வெண்பா
 140 எதிர்காலத்திரங்கல்
 141 மூவரம்மாளை
 142 போதரத்தினாகரம்
 143 வேதாந்தவிலக்கணம்
 144 கந்தரனுபூதி

தமிழ்.
 145 கந்தரலங்காரம்
 146 குணங்குடிமஸ்தான்
 147 அநுபவாந்ததிபிகை
 148 நீதிவெண்பா
 149 சொரூபசித்தாந்தமாலை

ஆ மொத்தம் நூற்கள்-260.

இந்நூற்கு மேற்கோளாகக் காட்டிய
 நூற்களின் பெயர் முற்றிற்று.

அறி க் கை.

மோகூசாதன விளக்கம் (வினாவிடை, வசனம்)...	2	0	0
சொரூபநந்தக் கும்மி	0	1	0
சொரூப சித்தாந்தமலை	0	1	0
ஞானியிபோதம்	0	1	0
சுகோதயத்திரட்டு அச்சில்			

பரபூர்த்தஜர்விமெண்ட் (தெலுங்கு, வசனம்) அச்சில்.

இப் புத்தகங்கள் கீழ்க்குறிப்பிட்ட விடங்களிற் கிடைக்கும்.

(1) க. கன்னியப்பிள்ளை, மரத்தொட்டி வியாபாரம், ஆடிசன் பேட்டை, காஞ்சிபுரம்.

(2) தி. யதிராஜநாயுடு, கண்ணன் சபை, குப்புநாயக்கன் வீதி, பெரிய காஞ்சிபுரம்.

☞ மேற்குறித்துள்ள புத்தக விக்கிரயங்களினால் வருந்திரவியம் காஞ்சிபுரத்தில் வருடந்தோறும் நடக்கும் திருவருட்பிரகாச வள்ளலார் மரபு, ஸ்ரீ. அருணாசலசுவாமிகளின் குருபூசைக்கு உபயோகப் படுத்தப்படும்.

ஐம்

தத்ஸத்

பரப்பிரஹ்மணே நம:.

சிறப்புப்பாயிரம்.

இந்நூலாசிரியர் சிஷ்யர்களுள் ஒருவரும்
சென்னை, பிரஷிடென்சி மாஜிஸ்ட்ரேட்டுமாகிய
ஸ்ரீமத். பூ. இராஜரத்தின முதலிபாரவர்களியற்றிய
நீலமண்டில வாசியப்பா.

- பனிமலை பயந்த வுமையவள் புணர்ந்த
தனிமுத றந்தவொருபெரு நூலின்
வழிமுறை வந்து மாணவ ரகவிருள்
பரிதியி னெழிக்கும் பான்மையன் சீலன்
- (5) விருப்பொடு வெறுப்பை விட்டமெய்ஞ் ஞானி
பன்மத நிலையுந் தன்மய நிலையிற்
சொன்மய மென்னத் துகளறக் கண்டவ
னகமுதர்க் கெங்கு மண்மைய னானவ
னிராத தவிச்சை யிருப்ப தறிவெனங்
- (10) தங்குல் பகலறக் ஞானி யென்பவ
னருட்பெருஞ் சோதி தனிப்பெருங் கருணை
யிங்கித மாயுரை யிராம லிங்கன்
பொங்கிய திருவடி புகரற வகத்துட்
டங்கிய செய்வகை தன்னாற் றன்னிலை
- (15) யுணர்ந்துணர்ந் திம்மையி லூன்வடி வொழித்தே
யுணர்வா னந்த வருவாத் திகழ்பவ
னருண சலனெனு மபிதா னத்தோன்
கருணா கரனற் கரியாச் செறிபவ்
ன்னன்வண் மகிழ்வுற வடிமைய தாகித்
- (20) திருவடி பற்றித் திருந்திய வுளத்தோன்
முவகை மௌனமு முறைமையிற் பெற்றவ

சிறப்புப்பாயிரம்.

- னல்வகை யவத்தையு நண்ணப் பூரண
னைவகைக் குற்றமு மகன்ற தூயவன்
றீரத் துறந்த சிதானந்த வடிவ
- (25) னடையு மடியருக் கான்ம போதந்
தடையற நொடியிற் சாற்றுந் தீரன்
வாஞ்சித் தெவரும் வந்தினி திருக்குங்
காஞ்சிப் பதிவாழ் கருணைக் கொண்டல்
கருவலி தொலைக்குங் காரண மெற்கிங்
- (30) கொருபெரு வாக்கா னுரைத்த வுத்தம
னுள்ளுணர் கருவி யொடுக்கு நிலையெலா
மெள்ளுறா தெற்கு மியம்பிய புனித
னிச்சல நிலையி னின்று லிங்கோ
ரச்சமு வராதென் றழையுந் தூயவ
- (35) னுச்சித நிலைனை யுகந்தெனக் களித்த
நிச்சல ராமா னந்தனென் னிமலன்
சாதன முடையோர் தமக்கருள் புரியப்
பூதலந் தனிற்றமிழ் பொற்பதென் றோத
வேதன் றனக்கு வேலையு மாறப்
- (40) போற்றும் பெரியோர் பூரித் துவக்கச்
சதுர்த்தச வித்தையின் சத்தெலாந் தோன்றப்
பொக்க நிலைகள் புரைபட் டொழியத்
தக்க வாறுத் தான்வரைந் தொருநான்
மோக்கசா தனமென மொழிந்திட் டொருபெய
- (45) றேற்க வளித்தன நெழிலுறு மாறே.

சிறப்புப்பாயிரம் முற்றிற்று.

ஓம்
தத்ஸத்

பரப்பிரஹ்மணே நம:.

தி ய ர ந ஸ லோ க ம்.

நித்யா நந்தம் பரமசுகதம் கேவலம் ஜ்ஞாநமூர்த்தம்
வீஸ்வாநீதம் சுகந சத்ருசம் தத்வமஸ்யாதி லக்ஷபம்
ஏகம் நித்யம் விமல மசலம் வர்வநீ ஸாக்ஷிபூதம்
பாவாநீதம் த்ரிகுண ரஹிதம் வத்ருநம் தந்நமாமி.

(க)

அஜ்ஞான திமிராந் தஸ்ய

ஜ்ஞாநாஞ்சந சலாகயா

சக்தௌ ருன் பீலிதம் யேந

தஸ்மைபூநீ குரவே நம:.

(உ)

சைதந்யம் சாஸ்வதம் சாந்தம்

வ்யோமாநீதம் நிரஞ்சநம்

நாதபிந்து களாநீதம்

தஸ்மைபூநீ குரவேநம:

(ங)

குருந் ப்ரஹ்ம குருந் விஷ்ணு

குருந் தேவோ மஹேச்வர:

குருந் ஸாக்ஷாத் பரப்ரஹ்ம

தஸ்மைபூநீ குரவேநம:.

(ச)

அகண்டமண்ட லாகாந்

வ்யாப்தம் பேநசராசரம்

தத்பதந் தந்திதம் யேந

தஸ்மைபூநீ குரவேநம:.

(ரு)

ஸச்சிதானந்த ரூபாய

வ்யாபிநே பரமாத்மநே

நமஸூ குருநாதாய

ப்ரகாசானந்த மூர்த்தயே.

(ரி)

ஜ்ஞாநசக்தி ஸமாருஹ்ப

தத்வமாலா விபூஷிணீ

பக்திமுக்தி ப்ரதாத்ரேச

தஸ்மைபூநீ குரவேநம:.

(ரீ)

- அநேகஜம் ஸம்ப்ராப்த
கர்மதர்ம விதாஹிநே
ஜ்ஞாநாநல ப்ரபாவேந
தஸ்மைஸ்ரீ குரவேநமஃ: (அ)
- மந்நாதஸ்ரீ ஜகந்நாதோ
மத்குருஸ்ரீ ஜகத்குருஃ
ஸ்வாத்மைவ ஸர்வபூதாத்மா
தஸ்மைஸ்ரீ குரவேநமஃ. (ஆ)
- குருர்சிவோ குருர்தேவோ
குருர்பந்து சரீரிணம்
குருராத்மா குருர்ஜீவோ
குரோரயம் நவீத்யதே. (க)
- ஸ்தாவரம் ஜங்கமம் வ்யாப்தம்
யத்கிஞ்சித் ஸசராசரம்
த்வம்பதம் தர்சிதம் யேந
தஸ்மைஸ்ரீ குரவேநமஃ. (கக)
- சிந்மயம் வ்யாப்தம் ஸர்வம்
த்நாலோக்யம் ஸ சராசரம்
அஸித்வம் தர்சிதம்யேந
தஸ்மைஸ்ரீ குரவேநமஃ. (கஉ)

தருவணக்கம்.

தந்தைநா யாவானுஞ் சார்கதியிங் காவானு
மந்தமிலா விற்பநமக் காவானு-மெந்தமுயிர்
தானாகு வானுஞ் சாணாகு வானுமருட்
கோனாகு வானுங் குரு.

சோநுபவணக்கம்.

பொன்னுல கத்தினிற் புலியி லந்தாத்
தென்னுடை யுட்புறத் திலங்கு கின்றது
மன்னுசிற் சொதியே வடிவ மியாவுமாய்த்
துன்னுவ தப்பொரு டொழுதி றைஞ்சுவாம்

ஓம்

பரப்பிரம்மணேநம?

மோக்சசாதன விளக்கம்.

பாயிரம்.

சொருபவணக்கம்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

பொன்னுல காதி யாகப் பொருந்துமன் றுலகிற் கப்பான்
மன்னிப பொருளாய் மேலாய் மறைமுடி வாகி யாவுந்
தன்னுளே யிருக்கத் தானுஞ் சகலத்து மொளிர்வா னாகித்
துன்னுந் சுயம்பர் காசச் சொருபத்தி னடிகள் காப்பே.

நேரிசைவேட்பா.

நித்தியமா யெங்கு நிகரிலருட் சோதியதாய்ச்
சத்தியமா யோங்குந் தனிமுதலைப்—பத்தர்
கருவை யகற்றியொளிர் கற்பகவான் மாவை
மருவி யகத்திருத்து வாம்.

அறிவிற் கறிவா யகிலாண்ட மெங்கும்
பிழிவற் றொளிருவதாய்ப் பேசா—நெறியுடைத்தா
பெச்சொருப முந்தானா யிறற்ற வத்துவிதச்
சொச்சொருபந் தானே துணை.

மகாவிகள் வணக்கம்.

சுகவாம தேவ துருவாச ராதி
சுகம்வாழு ஞானிகடந் தாள்க—ளகமேவச்
சாற்றுலகி னோர்மோட்ச சாதனவி ளக்கமது
வீற்றுலவப் போற்றுதல்செய் வாம்.

சந்திர வணக்கம்.

வானுதி பூத வகையனைத்து நீக்கியெல்லாந்
தானாக வாழந் தரமருளுங்—கேளும்

அருணா சலக்குரவ னம்புயத்தா னென்றும்
அருணா டகத்திருத்து வாம்.

நூற்பெயர்க்காரணம்.

ஆதிநடு வந்த மகன்றபரி பூரணசிற்
சோதியுரு நீயென்னுஞ் சூக்குமத்தை—யோதி
விளக்குதலான் முத்திக் குயர்சா தனமென்
றுளக்குறிப்பா ரேற்பா ருவந்து

இந்நூற்பயன்.

சீராரு மோட்சந் திகழ்சா தனவிளக்கம்
பாரோருண் ணோக்கப் பரமசுக—நேராக்கும்
வல்லானென் னெஞ்சுகத்தே மன்னியுரைத் தானிதனைக்
கல்லார்க்கு முண்டோ களிப்பு.

பக்துவினே இந்நூற்கடிகாரிகளாவரெனல்.

சாதனச துஷ்டயங்கள் சார்ந்தவதி காரிகளுக்
காதரவா யிந்நூ லருளியது—வாதனைசேர்
நெஞ்சதனு லென்று நெடும்பிறவி சார்ந்துழலும்
வஞ்சகர்க்கார் சொல்வார் வலிந்து.

உவையடக்கம்.

பெற்றவர்முன் சித்திரங்கள் பேசங் குழுவியெனக்
கற்றவர்முன் னிந்நூலைக் கற்பித்தேன்—முற்றவிலோன்
சொல்லிவைத்தா லார்தான் சொலாதா ரிலக்கணத்தி
னெல்லைகண்டார்க் கில்லை யிழுக்கு.

ஓம்
பரப்பிரம்மணேநம:.

மோகூதசாதன விளக்கம்.

நூல்.

அவதாரிகை.

இது: பிரவிர்த்திமார்க்கம் நிவிர்த்திமார்க்கம் என்னுமிரண்
டனுள் பிரவிர்த்திமார்க்கம் எவ்வாற்றானும் சர்வதுக்கநிவிர்த்தி
யும் பரமாநந்தப் பிராப்தியுமாகிய மோகூதமடைதற்கு நேர்சாதன
மன்மையான், நிவிர்த்திமார்க்கமே*முத்திவிருப்புள்ளவர்கள் மேற்
கொள்ளத்தக்க தென்பதை விளங்க வுணர்த்துகின்றது.

எழுகீர்க்கழ்நெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

பூவுலகுயிர்க ளுணர்ந்தரு ளடையப் புகல்வழி யினிற்பிழி
லிகஞ்சேர், பாவனை யியம மாதியென் னித்திற் பயனிலை விகங்க
மார்க் கத்தாற், தாண்னை குருவாற் றனையுணர்ந் தருளாய்த் தா
னிலைத் திடுதலே முத்தி, மேவினோன் மகிமை யுரைப்பரி தென
வே விளம்புமீவெ தாகம முடிவே.

(இதன் பதப்போரூள்.)

பூவுலகு - (மக்கள் மோகூதமடைதற் கேதுவாய சாதனங்
களியாவும் ஒன்றாலொன்று குறைவின்றி நிரம்பப்பெற்ற) பொலி
வாய பிரபஞ்சத்தின்கண், உயிர்கள் - (தமது நிசவடிவை யுண
ராமையினால் சம்சாரபரம்பரையிலாழ்ந்து துன்புறும்) சீவர்கீள்,
உணர்ந்து - [யான்யார்? சித்தென்பதியாது?* சடமென்பதெத்
தகையது? பந்தமியாது? முத்தியெத்தன்மையது? என்று நன்
றாக) அறிந்து, அருளுடைய - (சிற்தையுமொழியுஞ் செல்லா
நிலைமைத்தாகிய) மோகூதத்தைப் பெறும்பொருட்டு, புகல் -
(முழுட்சுகளாற்) புகழ்ந்து சொல்லப்படுகின்ற, வழியினில் -
(வாமதேவமார்க்கம் சுகமார்க்கம் என்னும் இரண்டு) மார்க்கத்
துள், பிழிலிகம் - வாமதேவமார்க்கத்தை, சேர் - அடுத்துள்ள,
பாவனை - யோகப்பாவனைகளும், இயமாதி - இயமநியமாதிகளும்,

எண்சிததில் - அணிமா முதலிய அஷ்டசித்திகளுமாகிய விவ
 ற்றினால், பயனிலை - (இவைகள் மோட்சத்திற்குப் பரம்பராசா
 தனமாயிருக்கினும் நேர்சாதனமாயிராமல் சம்சார பரம்பரைக்
 கேதுவாயிருத்தலால் அதிதீவிரதரபக்குவிகளுக்குயாதும்) பிரயோ
 சனமில்லையாம், விகங்கமார்க்கத்தால்-சுகமார்க்கத்தினால், தாவில்-
 [முத்திவிருப்புள்ள அதிதீவிரதரபக்குவி யொருவன்] (கல்வியின்
 மை, அறிவின்மை, வைராக்கியமின்மைமுதலிய யாதொரு) குற்
 மமூமில்லாத, நற்குருவால் - (ஆத்மானுபவமுள்ள) சிறந்த குருவி
 னுபதேசத்தினால், தன்னை - (தேகேந்திரியாதிகளுக் கப்பாற்பட்
 டுப் பிரத்தியக் அபின்னமாயுள்ள பிரமமாகிய) தனது நீசவடிவத்
 தை, உணர்ந்து - [நிர்விகற்ப சமாதிவாயிலாகவுள்ளபடி] அறி
 ந்து, அருளாய் - [சிச்சல, நிர்விகார, பிராகார, அசங்கவடிவா
 யுள்ள அந்தப்] பிரமப்பொருளையாய், தானிலைத்திடுதலே - தான்
 சுபாவசித்தமாகப் பொருந்தியிருத்தலே, முத்தி - சீவன முத்தி
 யாம், மேவினோன் - (அச்சீவன் முத்தியை) அடைந்தவனது, மகி
 மை - பெருமையை, உரைப்ப அரிதெனவே - (அளவிட்டுச்)
 சொல்லுதற்கு முடியாதென்று, வேதாகமம் - நிகமாகமங்கள்,
 முடிவே - முடிவிலே, விளம்பும் - கூறுதற்கும், என்றவாறு.

உலகம் - காணப்படுவது. குரு - அஞ்ஞானத்தை யொழிப்
 பவன். முத்தி - பந்தத்தினின்றும்விடுபடல். வேதம் - உண்மைப்
 பொருளை யுணர்த்துவது.

அவித்தை யந்தக்கரணங்களைப்பற்றி யுய்வதால் 'உயிர்கள்'
 எனப்பட்டன. சீவர்கள் என்பதன் பொருளுமிதுவே. உய்வது
 சீவிப்பது என்பன ஒரு பொருட்களினி.

வாமதேவமார்க்கம் - எறும்புமார்க்கம்; மார்க்கம்-வழி. குறி
 த்தவிடத்திற்கு எறும்பு போகவேண்டுமானால் கிரமக்கிரமமாய்
 ஊர்ந்து போவது போன்று ஒருவன் இந்தத் தேகத்தைவிட்டுப்
 பிறகு இதைவிட வுத்தமமான ஜன்மமடைந்து, அதிலிருந்து பின்
 னும் உத்தமமான ஜன்மமடைந்து இப்படியே பல ஜன்மங்களை
 யடைந்து கடைசியில் பிரமலோகஞ்சென்று பிரமாவுடன் முத்தி
 யடைவது. சுகமார்க்கம் - பட்சிமார்க்கம். குறித்தவிடத்திற்குப்
 பட்சிகள் பறந்துபோவது போன்று, ஒருவன் இந்தத் தேகம்
 போனவுடனே முத்தியடைவது.

யோகபாவனையாவது ஓர் திவ்விய மூர்த்தத்தை மனத்தாற் கற்பித்துக்கொண்டு, மூலாதார முதலிய ஆதாரங்களி லொன்றன் கணிமுத்தி, அதனிடத்து மனோவிருத்தியை நிலைபெறச் செய்த லாம்.

இபமாதிகள்: இயமம், நியமம், ஆசனம், பிராணாயாமம், பிர த்தியாகாரம், தாரணை, தியானம், சமாதியென்பன. இவற்றுள் இயமம்: கொல்லாமை, மெய்ம்மைசூதல், திருடாமை, பிறர்பொருட்கண் ஆசையில்லாமை, இந்திரியங்களை யடக்கலாம். நியமம்: தவம், செள சம் (உடலை நீரினாலும் மனத்தைச் சத்தியத்தினாலும் தூய்மையாக் கல்), தத்துவதூலாராய்ச்சி, பெற்றதுகொண்டு மகிழ்தல், செய்வ வழிபாடு ஆம். ஆதனம் (இருப்பு): பத்திரம் (பிஜத்தின் கீழ்ப்பாக மாகிய நரம்பி னிருபக்கங்களிலும் இருகாற் பரட்டையுஞ் சேர் த்து, அவ்விருகாலையும் இரு கைகளாலு மிறுகப்பிடித்து அசை யாது இருத்தல்), கோமுகம் (சுகன பக்கத்தி லிருகாற்பரட் டையும் மாறிவைத்து அவ்விருகாற் பெருவிரல்களைக் கரங் களால் பிடித்திருத்தல்), பங்கயம் (இருதொடைமேலும் இரண் டெள்ளங்காலையு மாறித் தோன்றவைத்தல்), கேசரி (பிஜத்தின் கீழ்ப்பாகமாகிய நரம்பி னிருபக்கங்களிலும் இரண்டு படுகளை யுஞ்சேர்த்து, முழந்தாளின்பேரில் இரண்டு கைகளையும் நன்றாய்ப் பொருந்தும்படி வைத்து அக்கைகளின் விரல்களைச் செவ்வை யாய் விரித்து, வாய்திறந்து, நாக்கை நீட்டிக்கொண்டு மூக்குதுனி யைப் பார்த்திருத்தல்), சுவஸ்திகம் (தொடைக்கும் முழங்காற்கு மிடையே யிரண்டுள்ளங்காலையுஞ் செலுத்தி யிறுமாந்திருத் தல்), சுகாசனம் (எவ்வித மிருந்தால் திடமும் சுகமு முண்டாகு மோ அவ்விதமிருத்தல்) ஆம். பிராணாயாமம் - ரேசகம் (வாயுவை மூக்கின் வலது துவாரத்தால் விடுதல்) பூரகம் (வாயுவை மூக் கின் இடதுதுவார வாயிலாக வுள்ளுக்கிழுத்தல்) கும்பகம் (வாயு வை யுள்ளே யடக்குதல்) செய்தலாம். பிரத்தியாகாரம் - விஷயங் களில் செல்லாவண்ணம் சுகல இந்திரியங்களாயுந் தடுத்து உண் ணோக்கி யிருத்தலாம். தாரணை - தைலதாரைபோன்று இடை விடாது அந்தக்கரணம் ஒருவகைப்பட்டிருத்தலாம். தியானம் - கடவுளிடத்து விட்டுவிட்டுச் செல்லும் அந்தக்கரணத்தின் பிரலா கமாம். சமாதி • உண்டாயிருக்கும் சம்ஸ்காரங் (வாசனை) களின் ஒழிவும் அடங்கியிருக்கும் சம்ஸ்காரங்களின் வெளிப்பாடு முண்

டாகி அந்தக்கரண மொருமுகமாய்ப் பரிணமித்திருத்தலாம். இயமம் பத்துவகைப் படுமென்பதும், நியமம் பத்துவகைப் படுமென்பதும், ஆசனம் எண்பத்துநான்கு வகைப்படுமென்பதும், பிராணயாமம் இருவகைப்படு மென்பதும் பிறவுமாகிய இவற்றின் விரிவெல்லாம் அடயோகதீபிகை முதலியவற்றிற் காண்க.

அணிமாதி யெண்சித்திகளாவன:—அணிமா, மகிமா, கரிமகிமா, பிராப்தி, பிராகாமியம், ஈசத்துவம், வசித்துவம் என்பனவாம். மிகச்சிறிய வுருவினையுடையதாதல் அணிமர் எனவும், மிகப்பெரிய வுருவினையுடையதாதல் மகிமா எனவும், மிகக் கனத்திருத்தல் கரிமா எனவும், துரும்பைப்போன்று கனமின்றி மிக நொய்தாயிருத்தல் லகிமா எனவும், விரும்பியதை விரும்பியவாறடைதல் பிராப்தி எனவும், பரகாயப் பிரவேசஞ் செய்தல்-ஆகாயகமனஞ் செய்தல்-இச்சித்த சகல போகங்கோயும் இருந்தவிடத்திற் பெறுதல்-சூரியவொளியால் பொருள்களைக் காணுமாறு போன்று தனதுடலொளியால் பொருள்களைக் காண்டல்-திரிகாலவுணர்ச்சி பிராகாமியம் எனவும், எத்தகையோர்க்கு மேற்பட்டிருத்தல் ஈசத்துவம் எனவும், சராசரப் பொருள்களியாவற்றையுந் தன்வசமாக்கல் வசித்துவம் எனவுமறிக.

வேதம் நான்கு. அவை: இருக்கு, யசுர், சாமம், அதர்வணமென்பனவாம். இவை சுயம்புலென்றும், ஈசவரனால் சொல்லப்பட்டவையென்றும் சொல்லப்படும். அவற்றுள் இருக்குவேதம் இருபத்தொருபேதம்; யசுர்வேதம் நூற்றொருபேதம்; சாமவேதம் சகஸ்திரபேதம்; அதர்வணவேதம் நவபேதமாம். அந்நான்கு வேதங்களும் விதிவாதம், அர்த்தவாதம், மந்திரவாதம், நாமதேயமென்று சகல தருமங்களையும் சொல்லாநிற்கும். இராசாக்களை போன்று மனிதரை நிகழ்த்தருமஞ் செய்யவொட்டாது திருப்பிச் சுகர்மம் செய்யவேண்டுமென்று விதிப்பது விதிவாதம்; படர்களைப் போன்று துதிப்பது அர்த்தவாதம்; ஆசாரியனைப்போன்று செய்யத்தக்கவைகளைக் காட்டுவது மந்திரவாதம்; பிதாவைப்போன்று யாகாதிகளுக்குப் பெயரிடுவது நாமதேயம்.

ஆகமம் இருபத்தெட்டு. அவை. காமிகம், யோகஜம், சிந்தியம், காரணம், அசிதம், தீப்தம் குக்குமம், சகத்திரம், அஞ்சு

மான், சுப்பிரபேதம், விஜயம், நிசலாசம், சுவாயம்புவம், அனலம், வீரம், இரௌரவம், மகுடம், விமலம், சந்திரஞானம், விம்பம், புரோற்கீதம், இலனிதம், சித்தம், சந்தான சருவோத்தமம், பரமேச்சரம், கீரணம், பேதம், வாதுள மென்பன.

இவை சரியை கிரியை யோக ஞானங்களைக் கூறிச் சிவபேதம் உருத்திரபேதமென விருவகைப்பட்டிருக்கும்.

பஞ்சாரம்.

அருட்பெருஞ்சோதி தனிப்பெருங் கருணாசொருபுபை எம்பெருமான் திருவருட்சக்கியினால் அவன் அவள் அதுபெணும்படி நானாவித நாமரூபபேத விசித்திர மாயா வினோத ஜாலமாய்விரிந்து மோக்ஷசாதனங்கள் நிரம்பப்பெற்று அழகுபொருந்திப் பிரகாசிக்கும் பிரபஞ்சமென்பது தோன்றப் 'பூவுலகு' எனவும்,

அனாதி மாயாந்தகாரப் பேரிருளிற் சிக்கித் தம்மை மறந்தவராகிச் சமுற்காற்றி லகப்பட்ட துரும்பெனக் கற்பிதாகார வுலகின் பாசச்சுழலில் அகப்பட்டு வரவு போக்கெனும் ஜனன மரணாதி சம்சார சாகரத்திலாழ்ந்து வருந்துந் துன்பம் நீங்க, பவ சாகரக்கடல் கடந்து முத்தியெனுங் கரை யேறுவதற்காய்ச் சிவாநுக்கிரகத்தால் மேன்மைபொருந்தியமானிடதேகமென்னுந்தெப்பத்தைப்பெற்ற சிவர்களைன்பது தோன்ற 'உயிர்கள்' எனவும்,

அனந்த ஜன்மங்கடோறுஞ் செய்துவந்த நிஷ்காம சக்கர்ம புண்ணிய பரிபாகமே லீட்டால் சித்த சுத்தி முதலாகிய நற்குணாதிகள் முதிர்ந்து விவேகிகளாகி விசித்திர மாயா வினோத ஜாலமாய் விளங்குந் தனு கரண புவன போகங்க ளனைத்தும் சொப்பனப்பொருள், கானல் நீர், வந்தியாபுத்திரன், இப்பியில் வெள்ளி, கட்டையிற் கள்வன் என்னும் கற்பனைகளைப்போன்று விசாரணை முகத்தில் கற்பனையா யுள்ளபடியால் இஷுவயாவும் அனித்தியமென்றும், நித்தியமாய் விளங்கும் பேரின்ப விடாகிய புருஷார்த்தத்தை அடைவதே பிறவி யெடுத்ததற்குப் பிரயோசனமா மென்றும் ஐயமின்றித் தெளிவுறுவரென்பது தோன்ற 'உணர்ந்து' எனவும்,

நிர்விகார சுயம்பிரகாச நிஷ்கள தேஜோமய பரப்பிரமமாய் விளங்கும் எம்பெருமான் தனிப்பெருங் கருணையினால் அன்றித் தேகேந்திரிய பிராணந்தக்கரணக் கூட்டங்களாகிய தத்துவங்

களாலும் தத்துவத் தலைவர்களாகிய ஹரிஹரபிரம்மேந்திராதி தேவர்களாலும் அறியப்படாததாய்ச் சர்வசாட்சியாயச் சிவானநி யமாய்ப் பெரும்போகச் செல்வமாய்ச் சுகாதீத மவுனனந்தப் பழம்பொருளாய் நித்தியமாய் விளங்கும் பரமபுருஷார்த்தமாகிய மோட்சம் பெறவென்பது தோன்ற 'அருளடைய' எனவும்,

துரியசிகரத்தின்கணிலிங்கும் மௌநாநந்தப் பழச்சுவையை நுகராது நுகர்ந்து இன்புற்று வாழக்கருதிய சீவர்கள் அதற்கு நேர்சாதனம் சாதனசதுஷ்டய மாதிரென் னுணராது மதிமருண்டு ஆகாயத்தின் முடிவைக் காண்டற்கு ஏணியிட் டேறுவான் போன்று சோபாநிகமாயும், சாலம்பமாயும், அப்பியாச தந்திர போகமாயும், பிரவிருத்தி மார்க்கமாயுமுள்ள பிழிவிகா மார்கத்தி லந்தர்க்கதமாய தாதமார்க்கம், புத்திரமார்க்கம், சகமார்க்கம் என்னும் சரியை கிரியை யோகங்களை முறைப்படி பெற்று அணி மாதிரி அஷ்ட ஐசுவரியங்களை யடைந்தாலும் மருள் நீங்குகலின் மையின் அவற்றால் உண்மைஞான வாயிலாகப் பெறும் மோட்ச மென்னும் பேரின்ப வாழ்வைப் பெறமாட்டார்க ளென்பது தோன்றப் 'பாவனை யியமமாதிரி யென்சித்திற் பயனிலை' எனவும்,

எவ்வாற்றினும் வசப்படாது அதீதவரதரமாயப் பற்பல விஷயங்களிலே யிடுபட்டிருந்த மனமானது தனது தொந்தங்களை விட்டு அகமுடிக்கப்பட்டு ஆன்ம சொரூபத்தில் வயப்பட்டு நிவாத தீபம்போல் பதைப்பற்று இருப்பதே பேரின்பவீடாதலால், சர்வ முந்தானாய் விளங்கும் சின்முத்திரையெனும் மந்திரோப தேச நகருள் ஞானத்திற் சரிதையாகின்ற சாம்பவியாதி முத்திரை களோடு அலங்கரிக்கப்பட்ட பஞ்சவர்ண சுந்தரம் பொருந்திய தேகாலயமெனும் பஞ்சாக்ஷரநிலையிற் புருந்து ஊடுருவி, தசனிக நாதங்களையுங் கடத்தி, மற்றுமுள்ள ஞானத்திற் கிரியை ஞானத் தில் யோகம் ஞானத்தில் ஞானம் என்கின்ற சோபானங்களைச் சீக்கிரத்திற் கடப்பிப்பதாகியும், நிவாததீபமென மனத்தை அசைவறியுத்தி மனோலயமுறச் செய்வதாகியும், இருந்தபடியிரு ந்து இரவுபக லிறியாது தூங்காமற் றாங்கும்படி செய்வதாகியும், நினைப்பு மறப்பெனும் சகல கேவலமாகிய அறிவறியாமைமற்று நடுகிளைச் சொரூபாநுபூதி பெற்றிடச் செய்வதாகியும், மோட்சார் த்தமெனுஞ் சுகாதீத நிலையிற் சுட்டுதலற்றுச் சும்மாவிருக்கச்

செய்வதாகியுமுள்ள அகமுகதிருஷ்டியாய் நிஷித்திமார்க்கத்தினால் சீவப்பிர்ம்மைக்கிய சிவராஜயோகமாய் விளங்கி, சுத்தசன்மார்க்கமாய் விகங்கமார்க்கத்திற் செப்பிய நித்தியாநித்திய வத்துவிவேகமும், இகமுத்திரார்த்தப் பலபோகவிராகமும், சமாதிசுட்கசம்பத்தியுழி, முமுட்சத்துவமு மென்னும் மெய்ஞ்ஞான சாதனசதுஷ்டயங்களைத் தனுவாகப் பெற்று விளங்குமவர்களே மோட்சாதி காரிகளென்பது தோன்ற 'விகங்கமார்க்கத்தால்' எனவும், .

ஒருபோதும் நீங்காது நிலைபெற்றோங்கும் நிரதிசயானந்த மாகிய மோட்சார்த்தத்தை விரும்பியவராய் மெய்ஞ்ஞான சாதனங்கள் நான்கினையும் உடலாகப் பெற்று உடல்வெறுப்பும் உலக வெறுப்பும் மருவி மலபரிபாக மெய்திச் சத்தினிபாத முற்றிலகும் அதிதிவரதரபக்குவர்களாகிய அன்பர்களின் துயரறத் தடுத்தாரும்பொருட்டு முன்னர்ச் சனகாதியரைத் தகடினாழார்த்தமா பெழுந்தருளிவந்து இரகழித்தவண்ணம் சர்வலோகபரிபூரண நீஷ்களதேஜோமய சச்சிதானந்தவடிவ பரப்பிரமம் சகளீகரித்து அருளாசாரியராய்த் திருவுருத்தாங்கி ஞானதீக்ஷாதுக்கிரகஞ் செய்யவந்த விகிதகுருவென்பதுதோன்றத் 'தாவின்ற்குருவால்' எனவும்,

வீடொன்று நாற்புறமும் அக்கினி பற்றிலேக அதனடுவி லகப்பட் டொருவன் தவிப்பதுபோன்று தாபத்திரயத்தினால் வெம்பிச் சகிக்கமாட்டாதவனாய் நின்ற அதிதிவரதர பக்குவி யொருவன் ஆத்மஞான தீர்த்தத்திற் படிந்து நிரதிசயானந்த மடையக்கருதிக் கானவர் வலையிலகப்பட்டுத் தெய்வகதியாய் விடுபட் டோடுகின்ற மாணப்போல் மனைவி மக்கள் அர்த்தமென்னும் ஈட ணாதிபந்த பாசங்களகன்று ஏகனாய் விடுபட்டுப்போய் விருதா வாகப்போகாமல், நாடுநகரம் வனம் வனந்தரங்கள் மூர்த்தி தலம் தீர்த்த முதலாகிய விடங்களிற் றுயைத்தேடுங் குழுவியைப்போலே சற்குருவைத் தேடிவாடுங்கால் பாசவரைக்கியம், ஈசுரபக்தி, ஜீவகாருண்யம், பிரமஞானமென்னு மிந்நான்கினையும் திருமேனி யாகக்கொண்டு திருவருளே அருளாசாரியராக வரக்கண்டு பத் திர புஷ்ப பலாதிகளோடுசென்று அவருடைய திருவடிகட்கு அனந்தமுறை கரசரண அவயவங்க ணிலத்திற் றோயும்படி அட்டாங்க பஞ்சாங்க தீர்க்கு நமஸ்காரங்கள் செய்து, கண்களிற் நீர்சோரப் பயபக்தி விசுவாசத்துடன் எழுந்து சிரத்தின்மிசைக் கரங்களைக் கூப்பிப் பிலவாறாய்த்துதித்து சிற்றவனாகி, சுவாமி! அடிமையாகிய

யான்பார்? எனக்கிந்த வுடலாதிப் பிரபஞ்சங்கள் எங்கிருந்து உதித்தொடுங்கும் என்று வினாவிய மாணக்கனைக்கண்டு கருணை கூர்ந்து அருகமர்த்திப்பார்த்து உன்னி பரிசித்தென்கிற தீக்ஷாத் திரயங்களால் தீக்ஷித்து மாணக்கனது உடல் பொருளாவிக்களைக் கொண்டு ஐம்பூதங்களின் வடிவாயவுடலும் நீயன்று, செவியாதி இந் திரியங்களும் நீயன்று, மனமாதி கரணங்களும் நீயன்று, இருள் வடிவசமுத்தியில் விளங்கும் அவிதத்தையும் நீயன்று, என்று நேதிகளைந்து, பிரணவாகார திருக்கொருபமாகியும் மவுனனந்தப் பழம்பொருளாகியும் சிவாநனியப் பெரும்போகச் செல்வமாகியும் களைதந்திடும் பெருததாயும் நின்ற தனனைத் தாச்செய்வ தாகியுமுள்ள மஹாவாக்யோபதேசஞ் செய்து திரிசியமாயுள்ள யாவும் நீயே யாகுவை நின்னையன் பி யாதொரு பொருளு மிலா மையால் நீயே நான் நானே நீயென்று சொல்லாமற் சொல்லிக் காட்டாமற் காட்டிய மாத்திரத்தில், அவருடைய தீக்ஷாநுகிரகத் தால் கேளாமற் கெட்டுத் தேகேந்திரியாதி கரணபஞ்ச கோசங் களுக்கு விலக்ஷணமாகியும் அத்வைதாவந்த அபரோக்ஷ சாட்சாத் கார மெய்ஞ்ஞான சொரூபமாகியுமுள்ள தன்னைத்தானாகக் காணாமற் கண்டு நிலைபெற் றொளிர்வரெனபது தோன்றத் 'தனையுணர்ந்து' எனவும்,

தனது நிசவடிவைக் கற்பிதமாய் மறைத்துள்ள அனாதிய வித்தையால் விரிந்த கற்பிதாகாரஜாதி சமயாசாரக் கலைஞான தருக்க பேதபாவனை பூசையாதிகளையும்விட்டுப் பிருதிவி தத்துவ முதல் நாததத்துவ மீராகச் சொல்லப்பட்ட தத்துவங்க ளியாவற் றையும் நேதிநேதி வாக்கியத்தினால் நியதிகளைந்து, அஞ்ஞான சந்தேக விபரீதங்களற அபரோக்ஷ சாக்ஷாத்கார மெய்ஞ்ஞான சொரூபனாகிய தன்னைத்தானாகக் கண்டு யாவுக்கும் மேலாய் அதீத மாப்ச் சர்வசாட்சியாய் நின்றதுவும் யானேயென்னும் போதமகிழ் ச்சியா லெழும் அகம்பிரமாஸ்மி யெனும் நிலையுங்கடந்து, அதற்குமேல் சுட்டிதலற்றொளிராநின்ற திருவருட்டெரிசனஞ்செய்து, அதுவேதானாய் தானேயதுவாய் இரண்டென்பதின்றி நின்றலே மோட்சார்த்தமென்பது தோன்ற 'அருளாய்த் தான் நிலைத்தடுதலே முத்தி' எனவும்,

அகாராதி அக்ஷரத்திரயங்களாய் விரிந்திலகுந் தூலாதி தேக திரிசியப் பிரபஞ்சங்களையும் அவற்றின் காரியங்களையும் அக்

காரிய கர்த்தரீகனாகிய தத்துவத் தலைவர்களையும் மற்ற முள்ளவைகளையும் அருளாசாரியர்முன்னாக நியதிக்கொந்து யாவுக்கும்மேலாய் அற்புத சுயஞ்சோதியாய் விளங்கும் திருவருளில்கலந்து, அதுவே தானாய் தானே யதுவாய், கடாகாசமும் மஹாகாசமும் மழைத் துளியும் சமுத்திர ஜலமும் இராஜனும் வேலைக்காரனும் சொருபத்தில் ஐக்கியவிரோதமின்றி உபாதிகளற்று விளங்குவதுபோல் விளங்கித் தத்துவமசி லட்சியார்த்த பிரமாண்ம வைக்கியமெனும் பேரின்பா காரவடிவ மாயினேமெனும் கிஞ்சித்து நினைப்புகிய சலனமுற்று நிலைத்து நின்றவர்களே சுட்டுதலற்ற அநீதானந்தர்களெனவும், பிறப்பிறப்பற்ற நித்திய முத்தர்த்தளெனவும், இரவு பகலற்றெழி லுருவமுற்றுப் பேரின்பசாகரத்தி லழுந்திய டீரும் போகச் செல்வர்களெனவும், சீவன் முத்தர்களெனவும், விதேகைவல்லிய முத்தர்களெனவும், நிர்வீகற்ப சிவராஜயோகிக ளெனவும், இன்னும் பலவித திவ்விய திருநாமங்களைப் பெற்றுவிளங்கும் மகான்களாவர். அவர்களுடைய அற்புத கலியாணகுண மகிமைகளை ஹரிஹரபிரமேந்திராதியர்முதல் எவர்களாயினும் இவ்வாறெனத் தெரிந்துரைக்க முடிவுறுதென்பது தோன்ற 'முத்தி மேவினோன் மகிமை யுரைப்பரிது' எனவும் கூறப்பட்டன.

தாற்பரியம்.

சகலமுந்தானாய் விளங்கும் சற்குரு கருணையினால் அஞ்ஞானாதி ஆவரணங்களை அசத்தெனக்கண்டு நீக்கித் தன்னைத்தானாகக்கண்டு பராக்கின்று நின்றலே அத்துவிதானந்த முத்தியெனவும், அங்ஙனமாகிய பேரின்பப்பெற்றியை அடைந்த மஹான் களுடைய மகிமையை அளவிட்டுரைத்தல் கூடாதெனவும் கூறியவாரும்.

விசேடவுரை.

'பூவுலகுயிர்க ளுணர்ந்தருளடைய' என்னுஞ் செய்யுளால் அதிதிவிரதரபக்குவிகள் வாமதேவமார்க்கத்திற் செல்லுதலொழிந்து, விகங்கமார்க்கத்தில் செல்லுதலை மேற்கொண்டு, அஞ்ஞானமும் அதன் காரியவடிவவுலகும் அதன் கணிகமும் * போகமும் † அபரோட்சமாக ‡ அநித்தியமென்று முறையே தோன்று

* போகம் - இன்பத்துன்பங்கள் புலப்படத் தோன்றல்.

† அபரோட்சம் - பிரத்தியட்சம்.

‡ அழிவுபட்டபாவத்திற் கெதிர்மறையாயுள்ளது அநித்தியம்.

வான் வேண்டி, காட்சியையெல்லாம் கண்ணதாக்கரைக்கும் பரமசிரியனை யடுத்து ஆத்மானாதமாக்களின் றன்மையை விசாரனை வாயிலாக வறிந்து, ஆத்மா ஒன்றே நீ நித்தியமெனவும் அநாத் மாவான அஞ்ஞானாதிகள் அநித்தியமெனவும் ஆத்மா அதிஷ்டானமெனவும் அநாத்மா ஆரோபிதமெனவும் ஆத்மாவினிடத்து அநாத்மா கானனீர், கிளிஞ்சல் வெள்ளி, கந்தர்ப்பநகர், கனாவூர், வானமை, வானவளைவு, சுயிற்றிற்பாம்பு போன்ற 11 பிரதிபாசிக சத்தா யிருக்கிறதெனவும் ஐயத்திரிபற்றுத் திடப்பட அபரோட்சமாக நிர்விகற்பசமாதி வாயிலாக வுணர்ந்து * துவந்துவமற்றுச் சீவன்முத்தர்களாவர்களென்பது குறிப்பாகப் பெறப்படுதலின், அதனைக் குருசிஷிய சம்வாதமாகச் சுருதி ஸ்மிருதிபுராணேதி காசப் பிரமாணங்களுடன் விளக்கமுறக் காட்டுவாம்.

குருசிஷியஸம்வாதம்.

முத்திவிருப்புள்ள சீடனொருவன்: வேதாந்த சாஸ்திராப்பிபாசஞ் செய்து, அதன் பொருளை யுள்ளவாறறிந்து, சீவப்பிரம ஐக்கிய நிச்சயத்தால் ஆத்ம (பிரம) ஞானியாயிருக்கும் சற்குருவை யடுத்துப் பயபக்தி விசுவாசத்துடன் வணங்கி நின்று துதித்துச் சுவாமி! பரவஸ்துவே உலகாய் விளங்குவதென்ப தெங்நனமா மென்று வினவினன்.

க - வது சம்வாதம்.

கடவுள் சத்தியே கற்பித வுலகெனல்.

குரு: பரவஸ்து பரிபூரணமா யிருத்தலினால் அதன்கண் உலகு வேறு பொருளா யிருத்தற்கு ஞாயமின்று; இன்மையின், பரவஸ்துவே உலகாய்விளங்குகின்றதென்பது ஞாயமே.

சிஷியன்: அதனை நன்கு விளக்குமாறு பிரார்த்திக்கின்றேன்.

§ அழிவுபாட்டபாவத்திற் கெதிர்மறையாகாதது நித்தியம்.

¶ ஆத்மஞானமில்லாமலே பொய்யென்று நிச்சயிக்கக்கூடாதுபிராதிபாசிக்கதது.

* சுகம் துக்கம், பாவம் புண்ணியம், விருப்பு ஷெறுப்பு, இலாபம் நஷ்டம், ஜயம் அபஜயம், ஈன்ஸூ தீமை இவ்வாறு ஒன்றற்கொன்று மாறானவிஷயங்கள் துவந்துவமாம்,

கு : உலகு அவயவமு (உறுப்பு) டையதாயும் சடமாயு மிருத்தலினால் காரியவடிவமன்றிக் காரணவடிவமன்று. எது காரியமோ அஃதுண்மையில் அவயவமுடையதாயும் சடமாயுமிருக்கும். எது காரணமோ அஃதுண்மையில் அவயவ ரகிதமாயும் சித்தாயுமிருக்கும். அவன் அவள் அது என்று விளங்கும் உலகம் அவயவமுடையதாயும் சடமாயு மிருத்தலினாலும், பரவஸ்து அவயவ ரகிதமாயும் சித்தாயு மிருத்தலினாலும் பரவஸ்து (முதற்) காரணமென்றும் உலகம் காரியமென்றும் பெறப்பட்டன. மண்ணைவிட்டு அதன் காரியமாயகடம் விளங்காமையின் மண்ணை கடமரீய் விளங்குகின்றதென்பது தேற்றமாயிருத்தல்போன்று, பரவஸ்துவை விட்டு உலகம் தனித்துத் தானொருமுதலாய் விளங்குத லின்மையின் பரவஸ்துவே உலகாய் விளங்குகின்றதென்பதில் யாதொர் சங்கையின்றி; மேலும் மண்ணைத் தனது சத்திவாயிலாகக் கடமாக விளங்குதல்போன்று பரவஸ்துவும் தனது சத்திவாயிலாக வுலகாய் விளங்குகின்றதென் றறிதல்வேண்டும்.

சி : தேவரீரருளிய விதற்கு நூற்பிரமாணங்களுண்டோ?

கு : உண்டு.

சி : அவையாவை?

சு : கீழ் வருவனவே.

நீராலம்போபநிஷத்.

ஹேமஹங்கார வ்யயிவ்ரவ்வெஜாவாயாராகாஸாத்ஸ
 க்ஷெந.வ்யஹத்யூவெணா உண்கொஸெந கபேஜாநாயு
 ராவதயா ஹாவாபோநதேய லேவெவாவாயிவ்நிதேகம் தத
 கமஸத்யூவ வ்யஹித தீநாதிநம் ஸஹிம் ஸிவம்ஸாநம்
 நிமகூணதீத்யாதிவாஅநிதிவகூஅநெவதநம் ஸஹம் ||

(இ - ள்.) மகதகங்கார பூமி ஜல வக்னி வாயு ஆகாசங்களாகிய பூதங்களடங்கிய பெரிதான ரூபமாகிய அண்டகோசத்தினால் கருமஞானூர்த்த ரூபங்களாய் விளங்குகிறதாயும், இரண்டாவ தற்றதாயும், சகலவித வுபாதி யற்றதாயும், சகல சத்தியுடன் கூடினதாயும் ஆதியந்த மற்றதாயும், சுத்தம், சிவம், சாந்தம், நிரக் குணம் (என்னும்) இச்சத்தங்களால் சொல்லத்தக்கதாயும், வாச் சுக்கெட்டாததாயு மிருக்கிற சைதனியமே பிரமம்.

இதுவுமது.

பெஹாபெஃவரதாசுபாஸு ஸ்ரெஹ்வ வரஹிதாஸஸுஹா
ஸவிஷுஃ ஸாருஃ ஸ ஹுஃ ஸ ஸிநஃ ஸ ஸவ்யஃ ஸ
ஹு ஹ்ருஸுஸா ஹ்ருஸிஸாஹா ஹ்ருஸுஸுஹா ஹ்ருஸுஸி
ஹ்ருஸுஸாஹு ஹ்ருஸுஸாஹுஹ்ரு ஹ்ருஸுஸாஹு ஹ்ருஸுஸு
ஹ்ரு ஹ்ருஹ்ருஹ்ரு ஹ்ருஸுஸுஹ்ரு ||

(இ-ள்.) தேகாதிகளைக்காட்டிலும் அதிகிரேஷ்டமா யிருக்
கிறதினாலே பிர்ம்மமே பரமாத்மா. அந்தப்பிர்ம்மமே பிர்ம்மா,
விஷ்ணு, ஸுத்திரன். அவனே இந்திரன். அவனே யமன். அவனே
சூரியன். அவனே சந்திரன். அவனே தேவர்கள். அவனே அசுரர்
கள். அவனே பிசாசுகள். அவனே மனிதர்கள். அவனே ஸ்திரீகள்.
அவனே பசுமுதலியன. அவனே ஸ்தாவரம். அவனே பிரம்
மணன் முதலானவர்கள். சகலமும் பிர்ம்மமே. இவ்விடத்தில் அந்
பங்குட பலவென்பதில்லை (பிர்ம்மத்தைத் தவிர வேறே யாதொ
ருவஸ்துவமில்லை என்பது தாற்பரியம்).

யோகதத்துவ உபநிஷத்.

நிஷுஷம் நிபுஷம் ஸாந்தம் ஸவ்யாதீதம் நிராபியு |

தபேவ ஜீவரூபெண வுணுபாவ மநெவயுத்யு ||

(இ-ள்.) நிஷ்களமும் நிர்மலமும் சாந்தமும், சர்வாதீதமும்
நிராமயமுமான பிர்ம்மமெதுவோ அதுவே ஜீவரூபமாகப் புண்
ணியபாப பலங்களாற் சூழப்பட்டது.

சுவேதாசுவதர உபநிஷத்

ஹகொபெஃ ஸவ்ய ஹ்ருஹ்ருஹ்ருஹ்ரு ஸவ்யுஹ்ருஹ்ரு
ஸவ்ய ஹ்ருஹ்ருஹ்ருஹ்ருஹ்ருஹ்ருஹ்ரு ஸவ்யுஹ்ருஹ்ருஹ்ரு
ஸாஹ்ருஹ்ருஹ்ருஹ்ருஹ்ருஹ்ருஹ்ரு | ஹகொவஸீ நிஷ்ரூபா
ணாம் ஹ்ருஹ்ருஹ்ருஹ்ருஹ்ருஹ்ருஹ்ருஹ்ரு ஹ்ருஹ்ருஹ்ருஹ்ரு
ஹ்ருஹ்ருஹ்ருஹ்ருஹ்ருஹ்ருஹ்ருஹ்ரு ஹ்ருஹ்ருஹ்ருஹ்ருஹ்ரு
ஹ்ருஹ்ருஹ்ருஹ்ருஹ்ருஹ்ருஹ்ருஹ்ரு ஹ்ருஹ்ருஹ்ருஹ்ருஹ்ரு
ஹ்ருஹ்ருஹ்ருஹ்ருஹ்ருஹ்ருஹ்ருஹ்ரு ||

(இ-ள்.) சகல பூதங்களிலும் மறைந்தும் சர்வவியாபியாகவும்
சர்வபூதங்களுக்கும் அந்தராத்மாவாகவும் தொழில்களுக் கிறைவ

(இ-ள்.) எந்தப் புருஷன் சகல ரூபங்களையும் விசேஷமாயுண் டாக்கிப் பெயர்களையும் ஈந்து, அப்பெயர்களால் வியவஹரித்துக் கொண்டிருக்கிறானோ, அப்படிப்பட்டவன் மஹானாகியும் சூரிய னைப்போல் ஜுவலிக்கிறவனாகியும் அஞ்ஞானத்துக்குப் புறம்பாயு முள்ளவன். அந்தபுருஷனை நான் அறிவேன்.

அந்நபூர்ணோபநிஷத் ரூ-வது அத்தியாயம்.

யயாகாஸொ வடாகாஸொ ஹோகாஸொ ஐதீரிதஃ |

தயர்ஸாநெதிபா ப்ரொக்தொஹொஷ ஜீவெஸாநாத நா ||

(இ-ள்.) ஆகாசமானது எப்படிக் கடாகாசமென்றும் மகா காசமென்றும் சொல்லப்படுகிறதோ அப்படியே ஆன்மாவானது ஜீவேசர்களாகப் பிராந்தர்களால் சொல்லப்படுகிறது.

மகோபநிஷத் கூ-ம் அத்தியாயம்.

ஸஜீவம் வஜிஹம் ஸ ஹ ஸவது ரோதெ ஐராதத்யு |

சுஹஜேநு ஜீவ்வாநு ஜிதிஸாந்தி க்யஜாநவ ||

(இ-ள்.) இந்தச் சகலப்பிரபஞ்சமும் பிரமமே. விஸ்தாரமா யிருக்கிற இந்தப் பிரபஞ்சமெல்லாம் ஆன்மாவே. ஒ பாபமற்றவ னே! நான் வேறு இந்தப் பிரபஞ்சம் வேறு யென்கிற பிராந்தியை த்தள்ளிவிடு.

யோகசிகோப நிஷத் ச-வது அத்தியாயம்.

உவாஜாநம் ப்ரவ்வஸ்ய ஸ ஹநொநுஸ விஜுதெ |

தஸாதவது ப்ரவ்வொயம் ஸ ஹவாவிந வெதாஸ ||

(இ-ள்.) பிரபஞ்சத்திற் குபாதானகாரணம் பிரமத்தைத் தவிர வேறில்லை; ஆகலின், இச்சகலமான பிரபஞ்சமும் பிரமமாக வே யிருக்கிறது; வேறேயில்லை.

ஆத்மபோதம்.

உவாஜாதெ விவாஸாரொ ஜமணி வாரெஸாரொ |

ஸமதுஷ்ரீதி வ்யாஸ்யாணி வு-ஜா நிவவாஸிணி ||

(இ-ள்.) நீரினிடத்திலே நீர்க்குமிழி முதலானவை எந்தப் பிரகாரம் பிறப்பையும் இருப்பையும் இறப்பையும் உடைத்தாயிரு க்குமோ அந்தப்பிரகாரமே ஈசுவரனிடத்திலே யுலகங்களு முற் பத்தி திதி லுங்களைப் பொருந்துகின்றன.

இதுவுமது.

ஸுவிதா த நடுநுஸுதிதெ ந்தெதுவிதாள் புகழிதாள் |
வருகியோ விவியாஸவடாஃ ஹாடகெ கடுகாழிவசு ||

(இ.ள்.) பொன்னிநீர்த்திலே ஆபரண முதலானவை நாநா விதங்களாய்க் கற்பிக்கப்பட்டபோது அவை எப்படி பொன்னைக் காட்டிலும் வேறுகாதிருக்குமோ, அப்படியே சச்சிதானந்த ஸ்வரூபமாகிய ஆத்மாவின் தீர்த்திலே கற்பிக்கப்பட்ட ஸ்தாவர சங்க மாதிகளும் அதைக்காட்டிலும் வேறுகாதிருக்கும்.

திர்ச்சி கோபநிஷத்.

சுஹங்காராஹி! தோநெந ஜீவஸ்யாஹி ஸடிாஸிவம் ||

(இ-ள்.) அகங்காராபிமானத்தால் சதாசிவனை ஜீவனுகண் ணன்.

கடோபநிஷத்.

வனகொவழி ஸர ஹதாநாரா தா |

வனகம் ஸ்ரீஜம் வஹு-யாய்க் கொரத்தி||

(இ-ள்.) அதிகுட்சமமாகிய ஆலம்விறையிலிருந்து அனேக கொம்புகள் கிளைகள் பூவுகள் பிஞ்சுகள் காய்கள் கனிகள் இலைகள் முதலியவைகளோடுக்கூடிப் பெரியவிருட்சமுண்டாகியபோதிலும் அந்த வித்திலிருந்த சத்தானது விருகமுழுமையும் வியாபித்திருந்தாற் போன்று சர்வ சராசரப் பிரபஞ்ச முழுமையும் ஆத்ம சொரூபமாகிய பரப்பிரம மொன்றே யாவுமாய் வியாபித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

இதுவுமது.

சுழியடிமெய்கொ ழுவநம் பூவிஷ்டா |

நா உவொநா உவொ வு, திரா உவொ வு உவொ வு |

வனகஸ்யோ ஸவ்யஹிதாநா ராதா |

நா^தவொ^தநா^தவொ^த வு^ததி^தநா^தவொ^த வ^தவ^தயி^தய^த ||

(இ-ள்.) ஒரு வத்தியின்கண் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும் விளக்கில் அனேக திரிகளைக் கொளுத்தியபோது ஒருதீபமே அந்தத்திரிகளிடம் வியாபித்து அனேக தீபங்களாய்த் தோன்றுவது போல் ஒரு ஆத்துமாவே யனேக தேகங்களில் வியாபித்திருந்து அனேக ஆத்துமாக்களாய்த் தோன்றுகின்றது.

இதுவுமது

வாயுநடுபெய்கொ ஊவநம்புவிவெஷா |
 ருவிவருவிவ பூதிரவிவொ வஹிவ |
 னகஸ்யோ ஸவஹிதாந ராதா |
 ருவிவருவிவ பூதிரவிவொ வஹிவ ||

(இ-ள்.) ஒருவாய்வானது பிரபஞ்ச முழுமையும் வியாபித்து
 மலைமாருதமென்றும், பிரணவாயு வென்றும், சமுல்காற்றென்
 றும் நாநாவிதமாய்த் தோன்றுதல்போல் ஒரு அத்துமொருமே
 பிரிவினாகதி பிரம்பரியந்தம் சகல சரீரங்களிலும் வியாபித்து
 அனேக சீவர்களாகத் தோன்றுகின்றது.

கபாலோபநிஷத்.

பூ ஹாஜி ஸாவராஃதவ வஸுஃதி ஜாநவகூஷா |
 தகெகெவ வஸுஃதி வரிஸஃ விஹ்ஜா |
 யவ்விநாவா பூயீயகெதீநாஸாவுகதா யயஃ |
 வஸுஃதி வுக்தா ஹபொ ஜாயகெத வஃஷா ஹ ||

(இ-ள்.) சகலநதிகளும் சாகரத்தில் விழுந்து அபேதமான
 போலும் சமுத்திரத்திலுண்டாகிய அலை நரை திவலைகளும்
 அனைவிட்டு வேறுபடாமல் ஏகமானப்போலும் பிரமதி ஸ்கா
 வரபரியந்தஞ் சர்வ சராசரப் பிரபஞ்சங்களும் பிரமத்தைவிட
 வேறாகா வென்றும்.

சிவலங்கீயம்.

ஆதியான தொன்றுமே யனேகரூபமாயமாய்ப்
 சாதிபேத மாயெழுந்து சர்வஜீவ னுனபின்
 ஆதியோடு கூடி மண் டெழுந்தஜன்ம மானபின்
 சோதியான ஞானியாருஞ் கத்தமா யிருப்போ.

சோநுபச்சாம்.

சிற்சொருபந் தானே ஸெகசொருப மானவெலாந்
 தற்சொருபா காரமாச் சாற்றவே - பொற்சொருப
 மச்சுருவம் போல வதுவதுவாய்த் தோற்றுமொரு
 சொச்சொருபந் தானே துணை.

சிவஞானபோதம்.

அவனவ ளதுவெனு மவைமு வினைமையிற்
நேற்றிய திதியே யொடுங்கி மலத்துளதா
மந்த மாதி மென்மனார் புலவர்.

பிரமகீதை முண்டகோபநிஷத்.

அர்க்கன் மதியங்கி மழையாதி மறைநா லு
மிக்கமிரு யாக விவீதங்க ளியமானர்
தக்கணை சுராசுரர் மனித்கர் பசுசாதி
மெக்கிருமி கிடமு மெழுஞ்சிவ னிடத்தே.

இதுவுமது.

அங்குதலை வாயவ்வித மான மறைபானு
திங்கள்விழி பெண்டிசைக ளுஞ்செவிகள் வாயு
தங்குமுயிர் தன்னிதய மேசகல முங்கா
லிங்கவனி சங்கர னிருக்கும் வடிவீதால்.

கூர்மபுராணம் ஈசுரகீதை.

நன்றாய் ஞான கனமாகி நானு வெல்லாம் பிறப்பிடமா [ப்ப
யொன்றாய் வேறோர் பொருளின்றி யொளியா யொன்றோ ளெயி
தன்றா யகில சுராசுரங்கட் காதா ரந்தா னுயென்றும் [தாய்.
போன்றா ததுவா யவிகாரப் பொருளாய்ப் புலனாய்ப் புணர்ப்பரி

இதுவுமது.

இரண்டா வதிலா தளவைகளா லெட்டா ததுவா யெங்கெங்
குஞ், சிரடிகால் கைகண் முகமுடைத்தாய்த் தெனியப் படாதாய்த்
திரமாகி, யிரும்பார் நீர்தீ கால்வான மெல்லா மிருத்தற் கிடமா
கும், பரந்தா னுணர்ந்தோர் நிற்குணமாம் பரம வியோம மென்
பர்களால்.

குதரங்கீதை.

பரதத் துவமாய்த் தத்துவங்க ளெவைக்கும் பகர்தத் துவமாகி
வரமுற் றிடுகிற் சத்தியுமாய் மருவு சடசத் தியுமாகி
யுரவுற் றிடுமெச் சத்திகடம் பேதங் களுமா யொளிக்கின்ற [தேன்.
வரவச் சண்டியோ ளெவனவுனை யடியேன் போற்றித் துதிக்கீர்

ஞானவாசிஷ்டம்.

அத்தமி யாத சோதி யருக்கனா யளவி லர்தாய்
மெத்திய பிணியி லாதாய் மேவரும் பிறப்பி லாதா
யெத்தவந் களிலு மென்று மியாவுமா யாவுஞ் செய்து
முத்தியு மாகி யோங்கு முதற்பரம் பொருளொன் றுண்டு.

ரீபுகிதை.

அருளுருவாம் பரமசிவ னனந்தசக்திக் காதார மாகவமர்ந்
திருப்பதாலே, சருவசகக் காரணமா மல்விசற்குச் சமமேனு
மல்லதவற் கதிக்மேனும், ஒருபொருளு மிலையதனா னன்னேன்
றானே யோதுமுபா தானநிமித் தங்களாவன், கருதியவிவ் விசற்கு
மேலாய் வேறோர் காரணமு மொருகாலு மெங்குமில்லை.

திருவாய்மொழி கூ-ந்.

திடவிசும் பெரிவளி நீர்நில மிவைமிசை
படர்பொருள் முழுவது மாயவை யிவைதொ றும்
உடன்மிசை யுயிரெனக் கரந்தெங்கும் பரந்துள்ள
கடர்மிகு சுருதியு ளிவையுண்ட சுரனே.

இதுவுமது.

முவுல கங்களுமா யல்லனா யுகப்பாய் முனிவாய்ப்
பூவில்வாழ் மகளாய்த் தவ்வையாப் புகழாய்ப் பழியாய்த்
தேவர் மேவித் தொழுந்திரு விண்ணகர்ச் சேர்ந்தபிரான்
பாவி யேன்மனத் தேயுறை கின்ற பரஞ்சுடரே.

திருவாசகம்.

பூதங்க ளைந்தாகிப் புலனாகிப் பொருளாகிப்
பேதங்க ளனைத்துமாய்ப் பேதமிலாப் பெருமையனைக்
கேதங்கள் கெடுத்தாண்ட கிளரொளியை மரகதத்தை
வேதங்க டொழுதேத்தும் விளங்குதில்லை கண்டேனே.

பாகவதம்.

கரமிலாப் பசுமுதல் கரங்கள் காலிலா
மரமுத லானதா பங்களாய் வரும்
புரமெலா கின் னுயிர் போற்றி யூட்டிடும்
பரமெலாம் பூண்டவ ளெருவன் பார்க்கினேன்.

திருமந்திரம்.

தானே திசைபொடு தேவருமாய் நிற்கும்
தானே யுடலுயிர் தத்துவமாய் நிற்கும்
தானே கடன்மலை யாதியுமாய் நிற்கும்
தானே யுலகிற் றலைவனு மாமே.

கர்நாமிர்தம்.

திரைநுரை சூமிழி யெல்லாந் திரைகடற் றோன்று மாபோ
லுரையுயிர் மாயை யாக்கை யுனதிடை யுதிக்கக் கண்டேன்
பரைதிரு வருவ மாகிப் பசுத்தொறுங் குடியி ருந்து
திருமறு மார்பன் போற்றுந் திருப்புலி வனத்தீ ளானே.

உ - வது சம்வாதம்.

சிவநாத் சத்தியுந் தெளிவி லோன்றெனல்.

சி: சுவாமி? பரவஸ்துவும் சத்தியும் ஒன்றா வேறு?

கு: பரவஸ்துவில் சத்தி வாஸ்தவத்தி லபேதமாயும், கற்பி
தத்தில் பேதமாயு மிருக்கும்.

சி: அஃதெப்படி?

கு: கயிற்றின்கண் அரவாதற்குரிய சத்தி வாஸ்தவத்தில்
அபேதமாயிருப்பினும் கற்பிதத்தில் பேதமா யிருப்பதுபோலாம்.

சி: இதுனை யின்னும் நன்குவிளக்கல் வேண்டும்?

கு: சத்தியினைக் குணமெனவறியாதார் பொருளெனக் கூறு
வர். சத்தி சத்தனைத்தவிர வுண்டென்பதற்கு யாதொரு வுதார
ணமு மின்மையினாலும், “ஏகமே வாத்தவியம் பிரமம்” என்று
சுருதி கூறுவதாலும் அது கூடாது. பரவஸ்து தனது சத்தி
விசிரிம்பித்தவிடத்துச் சிவேசவுலகாய் விளங்குகின்றது; விளங்
கினும், அவை பரவஸ்துவிற்கு வேறுபட்டனவல்ல; அதன்கண்
பொற்பணிபோன்றிருக்கின்றன. அச்சத்தியோ, சூரியகிரணம்
அச்சூரியனை விட்டிராததுபோல் ஆப்பிரவஸ்துவிலிருக்கிறது.

சி: தாங்களிங்ஙன முரைத்தனவற்றிற் கெல்லாம் பிரமாணங்
களுண்டோ?

கு: உண்டு.

சி: அவைகளெனை ?

கு: கீழ்வருவனவே.

கடவல்லியுபநிஷத்.

தலாச ஸஹதயா ஸத்ரா ஹ்விவஸ்யாந்தியே ஸிவ்ய |
தெஷாம் ஸாஸ்திகீ ஸாந்தி மெகதரெஷா ரிதிஸூக்தி ||

(இ-ள்) இதயாகாசத்தில் (அறிவின் கண்ணே) அருட்சத்தி யோடு கூடச் சிவத்தை எவர் அறிகின்றாரோ அவர்க்கே நித்திய மாகிய பேரின்பமாம்.

பத்மபுராணம் சிவகீதை.

சுதொ 28 ஸாரியொமாசு ஸக்திஸா த்ரிமாணாதிகா |
சுயிஷாநெதா 28யெவ ஹஜதெ விஸ்வாவதா |
ஸக்தௌ ரஜதவ ட்ரஜெ ஹஜமொ யபுஷ்வதா ||

(இ-ள்) முக்குணங்களையுடைய அந்தச் சத்தியானது என்னு டைய சேர்க்கையினால் இப்பிரிவினிடத்தில் வெள்ளிபோலவும், கயி ற்றினிடத்தில் அரவுபோலவும், அதிஷ்டானமாகிய என்னிடத்தி லேயே விசுவரூபமா யிருக்குந்தன்மையை யடைகிறது.

விஷ்ணுபுராணம் அம்சம்-சு. அந்-௭. சு-50.

வனதஹ்விஷிம் விஸ்வ ஜமஷெத ஹ்ராவாஸ |
வாஸு ஹ்விஷாவஸ்ய விஷ்ணாஸக்தி ஸபிநித்ய ||

(இ-ள்) சராசரங்க ளடங்கிய பிரபஞ்சமானது பரப்பிரம்ம சுஹ்ருபமாகிற விஷ்ணுவினுடைய சக்தியோடு கூடியிருக்கிறது.

பிரம்ம வைவர்த்தபுராணம். பிரம்மகண்டம் அந்-2அ.

யயாஹ டாஹிகா ஸக்திம் ப்ரஹ ஸத்யெய யயாஹெ |
யயாஹெய்ய யாவஸ்ய ஜலெஸெத்யா கலெயவய |
யயாஸஸ்ய மமநெ யயாமயஃ க்ஷிதௌஸஹ |
யயாஹிநிமகூணம் ஸ்ரஜ்ஜ நிமகூணா ப்ரக்யதிஸ்யா ||

(இ-ள்) அக்ரியி லுஷ்ணம்போலும், சூரியனிற பிரகாசம்போ லும், பாலில் வெண்மைபோலும், நீரிற் சிதளம்போலும், ஆகாய த்திற் சப்தம்போலும், பூமியிற் கந்தம்போலும் அந்தப் பிரகிருதி

யானவள் பிர்ம்மத்திலிருக்கிறாள். ஓ முனியே! பிர்ம்மமானது எப்படி எப்போதும் நாகஞ்சுணமோ அப்படியே பிரகிருதியும் நிர்க்குணமே.

கடி ஹஸகிஃ ப்ரக்யத்வஸவஜீவ வ்ராஹீணீ |

யதஸவகி ஶ்ரீஹ வெஹி ப்ரக்யகி வக்ஷணஸு||

(இ-ள்.) எதனாலே பிர்ம்மமானது சக்தியுடையதே! அதனாலே அந்தப் பிர்ம்மசக்தியானது ஸகலத்திற்கும் பீஜ (காரண) ஸ்வரூபியானப் பிரகிருதியா யிருக்கிறது. இதுதான் பிரகீர்த்தி லக்ஷணம்.

பிரமகீதை, சுவேதாசுவதா உபநிடதமாரம்பம்.

வித்தக வேதப் பொருளதாய் ஞான கிழியினால் விளங்கும் பொருட்கோர், புத்தியி னாலு முள்ளவா றறியப் போயிடா தா யிருந் துள்ள, சக்தியுண் டந்தச் சத்தியோ டென்றுந் தான்பிரி வினறியத் துவித, சத்திய ஞான வனந்தவா னந்த தத்துவ மாகி யே யிருக்கும்.

சடகோபி திருவாய்மொழி-சு. ௧௦.

அகல கில்லே னிறையுமென் றலர்மேல் மங்கை யுறையாற்பா டிகரில் புகழீர் யுலகமூன் றுடையா யென்னை யாள்வானே நிகரி லமரர் முனிகணங்கள் விரும்பும் திருவேங் கடத்தானே புகலென றில்லா வடியேனுன் னடிக்கீழ்மர்ந்து புகுந்தேனே.

சூதசங்கிதை.

தவிராதவ் வம்மூர்த்தங் களுக்குத்தக்க சீத்திகளாய்

விளங்கு மந்தச் சத்தி யின்றி

யுவமானங் கடந்தொளிரும் பரசி வத்துக்

கொருதொழிலு மின்றொரு மாத லாலே

யவிர்தருமச் சிவமன்றிச் சத்தியில்லை யித்தரு

சத்தியை யுன்றிச் சிவமு மில்லை

யிவிர்தருமன் போடிவ்வா றுணர்பவன் டெய்யுஞ்ஞானி

யிரண்டாகக் கருதிடுவோ னிருணியம் புகுமே.

கைவல்லியநவநீதம்.

சத்தி சத்தனைத் தவிரவே றன்றுகாண் சத்தனு மாயாவி
வித்தை காட்டிய விர்திர ஜாலம்பொய் வித்துவான் மெய்ப்போலப்
புத்தி மைந்தனே சத்திமா னாகிய பூரண வான்மாவின் [யெ.
வத்து கீர்ணயஞ் சொன்னதிட் டாந்தத்தின் வழிகண்டு தெளிவா

இல்லை யாகிய சத்தியை யுண்டென்ப தெப்படி யெனக்கேள்
கில், புல்லை யாதியா மசேதனப் பொருளெலாம் பூத்துக்காய்ப்
பனபாராய், நல்லை யாமக னேயதிற் சிற்சத்தி நடந்திடா திருந்தா
க்கால், தொல்லை யாய்வருஞ் சராசர வுயிர்க்கெலாஞ் சபாவங்கள்
வேறாமெ.

கருப்பை முட்டையுட் பறவைகள் பலநிறங் கலந்தசித் திரம்பாரா
அருப்ப மாஞ்சத்தி நியமமி லாவிய லாசிலா நகர்போலாம் [ய்
நெருப்பு நீர்தாங் கசப்புமே மதுரமா நீசனு மறையோதும்
பொருப்பு மேகமாங் கடலெலா மண்களாம் புவனமிப் படிபோமே.

ஈசரகீதை தந்துவநீஜம்.

பின்னிய பகுதியாம் பிரதான மாயையு
மன்னிய புருடனு மானு யாதியாய்த்
துன்னிய விகாரமுந் தொல்லை யீசனி
லன்னிய மின்மையா லவனே யாகுமால்.

ஞானவாசிட்டம்.

முழுதுமாய் முழுதுடைத்தாய்ச் சத்திமுழு தும்முள்ள மூர்த்
தி தானே, பழுதிலா தெவ்விடத்தெப் படிதோன்று மவ்விடத்தப்
படியே தோன்றும்,வழுவினா மெய்ஞ்ஞான நிலைலை யொருட்டா
ளும் வழங்கப் பெற்றாய், ஈழுவிலா வுண்மையொடுந் தெளிந்தனை
யாம் போதுமென நவில லோடும்.

விவிதாரம்பம் புரிவுனவா யுலகாம் பொறியின் வினைக்கயிருத்த
தவிராவிச்சை முதற்பலவாஞ் சத்தி யவன்மே னியிற்றற்கு
மவிராநின்ற விலன்பரம தேவென் றறிந்தோ ரஞ்சிப்போர்
செவிதாஞ் சின்மாத் திரமாளை னனுபவித்த திகழான்மா.

திருமந்திரம்.

சத்தி சிவன்றன் வினையாட்டுத் தாரணி
சத்தி சிவமுமாஞ் சிவஞ்சத் தியுமாகுஞ்
சத்தி சிவமன்றித் தாபரம் வேறில்லை
சத்தி தானென்றுஞ் சமைந்துரு வாகுமே.

திருக்களிற்றுப்படியார்.

பொன்னிறங் கட்டியினும் பூணினு நின்றீற்போ
லநிற மண்ணலு மமபிகையுஞ்-செந்நிறத்த
ளெந்நிறத்த ளாயிருப்ப ளெங்கள் சிவபதியு
மந்நிறத்த னாயிருப்ப னாங்கு.

நமச்சிவாயமலை.

*சத்தியுஞ் சிவமுமாகித் தாணுவாய் சகத்துக்கெல்லாம்
முத்தியு மளிக்கவல்ல முதல்வனே நமச்சிவாயா.

திருமழிசைப் பிரானருளிய திருச்சந்த விருத்தம்.

ஆணி னோடு பெண்ணு மாகி யல்லவோடு நல்லவாய்
ஊனோ டோசை யூறு மாகி யொன்றலாத மாமையாய்ப்
பூணி பேணி மாய னாகிப் பொய்யினோடு மெய்யுமாய்க்
காணி பேணு மாணியாய்க் கரந்து சென்ற கள்வனே.

௩ - வது சம்வாதம்.

கற்பனை யுலகெனக் காரணங் கூறல்.

சி : சத்திகற்பனையானால் அதன் காரிய வுலகும் கற்பனையா
மன்றா?

கு : தாயின் சாதியன்றி மக்களுக்கொரு சாதியின்றானாற்
போன்று கற்பனையாய சத்தியின் காரியமான வுலகும் கற்பனையே.

சி . உலகு எங்ஙனம் கற்பனையாம்?

கு : விசாரித்துப் பார்க்குமிடத்துத் தனக்கென ஓர்வடி-
வின்றி டொழிதலின் கற்பனைபென்பதற்குத் தடையென்ன?

சி : அஃதெப்படி கற்பனையாயிருக்கிறது?

கு : கட்டையிற்கள்வனும், கானலினீரும், கயிற்றிலரவுங்
பேரூகக் கற்பனையாயிருக்கிறது.

சி : இங்ஙன முரைத்ததற்குப் பிரமாணங்களுண்டோ?

கு : உண்டு.

சி : அவை யெவை?

கு : கீழ் வருவனவே.

மகாநாராயண உபநிஷத் க : வீது ஷித்தியாயம்.

கூடுவலவ-ஃ கூடுவலவ-ஃ கூடுவலவ-ஃ | கூடுவ
ரோகூ ஸடுவரோகூ ஸடுவரோகூ | ரோகூலாயம- | நகி

விடிவிக்ஷிபுரிசு யக்ஷிபு வுதீயதெ ததவடம் வாயித
விதிபிசு ||

(இ-ள்.) நீயேசகலமும், நீயேசகலமும், சகலமும் நீயே, நீயே
மோகூத்தைக் கொடுக்கிறவன். சகல மோகூஸ்தானமும், நீயே.
உனக்கன்னியமாக ஒன்றுமில்லை. எது எது தோற்றப்படுகின்ற
தோ அது அது பாதிக்கப்படுகின்றது (பொய்யாய்ப் பேசுகின்ற
தென்று நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறது):

ஷாந - வது அத்தியாயம்.

ஸ்கொவ விகாவாதுக ஶஹாராயாவிராவ வனவ |

ஸ்வெ-புஷ்டி விபுர வு வம் ||

வாராயுதொ நகஸிபு ||

வக்ஷண ஸுநுநாநாடி ஶிவா-விபுர விராவகூச ||

(இ-ள்.) சகலமான அமித்தியாப் பிரபஞ்சமெல்லாம் சுருங்கு
கிறதும் விரிகிறதாயிருக்கிற மகாமாயையின் விளையாட்டே
வொழிய வாஸ்தவத்தில் யாதொன்றுமில்லை. லக்ஷண குணியமான
அநாதி மூலவித்தையினுடைய விளையாட்டு பொய்.

சாஸ்வதி ரகஸ்யோபநிஷத்.

விஜீவகூ ஶீஸகூ கலீதம் வஸு-தொநஹி ||

(இ-ள்.) பிரமமாகிய என்னிடத்தில் ஜீவத்தன்மையும் ஈசுவ
ரத்தன்மையும் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. வாஸ்தவத்தி லொ
ன்றுமில்லை.

நிபுகீதை.

ஐஹம் வு வம் யக்ஷிபுவிபுஜமகி விபுதெ |

புஸுராவம் புபு உவம் ஸவடம் ஸஸவிஷாணவச ||

(இ-ள்.) திருநாய் திருக்ருபமாகிய இப்பிரபஞ்சமானது
முயற்கோடுக்குச் சமானமாம்.

சூத்ம போதம்.

தாவது ஜமஹாதி ஸகிகாரஜதயபா |

யாவஹ ஜாயதெ ஸு ஹ ஸவடயிஷாந ஶியபு ||

(இ-ள்.) இப்படியிலே தோன்றிய வெள்ளியானது தெளிந்
துணருகிறவரையில் மெய்ப்போலத் தோன்றி விசாரமுகத்திற்
பொய்யாய்ப் போகிறவண்ணம், சர்வாதிஷ்டானமாயும் அத்தவ

உணர்வு முயிரு முடம்புமற் றவப்பி லனவும் பழுதேயாம்
உணர்வைப் பெறவூர் திறவேறி யானுந்தானு யொழிந்தானே.

அத்துவித வுண்மை.

பழுதை யதனிற் றேன்றியிடும் பாம்பை யுள்ளபடி நோக்கிற்
பழுதை யாயே தோன்றியிடும் பாம்பு மதுவாய்விடு மஃதின்
பழுதில் சிவத்திற் றேன்றியிடும் பன்மை யுலகை நோக்கியிடின
பழுதிற்கிவமே யாய்த்தோன்றும் பன்மையுலகு மதுவாய்ப்போம்.

கைவல்ய நவநீதம்.

கூனனீர் கிளிஞ்சில் வெள்ளி கந்தர்ப்ப நகர்க னுலூர்
வானமை சூயிற்றிற் பாம்பு மலடிசேய் முயலின் கோடு
பினமாத் தறிபு மானிற் பிரபஞ்ச மெல்லாம் பொய்யே
ஞானமெய் மகனே யுன்னை நம்மாணை மறந்தி டாயே.

பட்டணத்துப் பிள்ளையார்.

மையாடு கண்ணியும் மைந்தரும் வாழ்வு மனையுஞ்செந்தீ
யையாநின் மாயை யுருவெளித் தோற்ற டுகிலத்துள்ளே
மெய்யா யிருந்தது நாட்செல நாட்செல வெட்டவெறும்
பொய்யாய்ப் பழங்கதை யாய்க்கன வாய்மெல்லப் போனதுவே.

சிவானந்தமாலை.

எங்குஞ் சிவமொழிய வில்லையவன் றன்னுனை
அங்கந் திரள்கருவி யாணவமாம்—பொங்குமிரு
மைசெய்த மாமாயை மாயைவினை மற்றனைத்தும்
பொப்பொப்பொய் பொப்பொப்பொய் பொய்.

திருவம்மாலை.

மெய்யான தொன்றுமே மெய்யான தம்மாளை
மெய்யன்றி மற்றெல்லா மித்தைகா ணம்மாளை

ஞானவாசிஷ்டம்.

தனைமுதலாயக் காண்கின்ற சுகமெல்லா நீள்கனவாஞ் சுகத்
திற் றேன்று, மிணையபொருள் களுங்கனவிற் காண்கின்ற பொரு
ள்களா மென்று தோர்வா, யணையபொருள் களுங்காண வறிவுமாத்
திரம்வடிவா யனைத்து மேவி, விணையிச்செறி வாய்க்கனமாய்ச்
சுத்தமா கிப்பிரம விண்ணே யுண்டாம்.

சூதசங்கிதை.

சத்தியமே யாயிருந்து மசத்துப் போன்றிந் தகுமேக மாயி
ருந்து மனேகம் போன்று, மொத்தசமு சாரமிலா திருந்து மற்ற

துள்ளதுபேரூன் றந்தோன்றா நின்ற தம்மா, வத்தமுறு மப்பாம
வான்மா வின்ற னகண்டசொரு பத்தினதன் சத்தி யாலே, சுத்த
சே தனவசே தனவி பாகச் தொருமாறு கற்பிக்கப் பட்டதாலோ.

இதுவுமது.

துக்கமுறு மிராகத்திற் றுக்கமறும் விராகத்திற்
றக்கதிது வெனவுணர்ந்து தவிராத விராகமுற
மிக்கசரா சரமனைத்தும் விளம்புமனித் தியசேமபென்
றொக்கவுணர்ந் தெம்பெருமா னுண்மையுணர்ந் திடவேண்டீம்.

இலங்கபுராணம்.

விரிந்த பூதங்களி னோடு விளம்பிந் தியங்கள் தந்துவங்கள்
திருந்தா அகங்கா ரத்தினோடு செறிமுக குணங்கள் மாத்திரைகள்
பொருந்து மாயை சீவனிலை பொய்யாம் யாமே பொய்யின்றி
யிருந்தெவ் விடத்து நிலைபெறுவோ மதனற் றுணு வெனவிசை
[ப்பர்.

நாயுமானவர் பாடல்.

பொய்யான வுலகத்தை மெய்யா நிறுத்தியென்
புந்திக்குளிந்தரஜாலஞ் சாதிக்ஞகே.
ஜகம்பொய்யெனத் தம்பட்டமடியே.
ஜகமனைத்தும் பொய்யெனவே.
பொய்யாருலகம்.

சித்தாந்தசிகாமணி சிவன் சகன்மயத்தலம்.

கயிற்றர விப்பி வெள்ளி குற்றியிற் கள்வன் மிக்க
வெயிற்படு கானற் றெண்ணீர் விண்ணிற்கந் தருவ லூர்போல்
பயிர்ப்பறு நித்த சச்சி தானந்த சிவத்தின் கண்ணே
செயப்படு பொருளாய்த் தோன்றுஞ் செப்பிய வுலக மன்றே.

திருப்போநீச்சி சன்னதிழறை.

கானலை ரன்றென்று காட்டக்கண் டானொருவன்
மானலை ரென்று மயங்கல்போல்—நீநலமாய்ப்
பொய்யுலகம் பொய்யாகக் காட்டியும்போ ரூரானே
மெய்யெனவுண் ணைந்தேன் மிக.

கூர்மபுராணம்.

ஆதலாற் பிரம மொன்றே நித்தியம் அலகைத் தேரிற்
பேதுறத்தோன்று நீரிற் பிரபஞ்ச மருண்டு தோன்றும்.

சீபுகீதை.

சோத்திரமு மஃதுணருஞ் சத்தம் பொய்யே
சுழல்தொக்கு மஃதுணரும் பரிசம் பொய்யே
நேத்திரமு மஃதுணரு முருவம் பொய்யே
நிகழ்நாக்கு மஃதுணரு மிரதம் பொய்யே
காத்திரமார் மூக்குமதன் விடயம் பொய்யே
கரணமுமவ் வதிட்டான தெய்வம் பொய்யே
கேர்த்திரமுஞ் சூத்திரமுங் குலமும் பொய்யே
குணுவற்ற பரப்பிரம மொன்றே மெய்யாம்.

கண்வினிடைக் கண்டபொரு ணனவின் கண்ணே
கலங்காம லிருந்திடுமேற் சகத்துஞ் சத்தாம்
நனிலிரைவி லோடியிடு நதியின் வேக
நலியாது நின்றிடுமேற் சகத்துஞ் சத்தாம்
செனனமுதற் குருடர்க்கு மணியி னேர்மை
செவ்வியதாய்த் தெரிந்திடுமேற் சகத்துஞ் சத்தாம்
அனியமற்று விசாரிக்கிற் சகத்தே யில்லை
யகண்டவடி வானபர மொன்றே யுண்மை.

சு வது சம்வாதம்.

அனுதீமலத்தா லழங்கு முயிரோனல்.

சி: சுவாமி! உலகு கற்பனையாயின் பந்தமும் கற்பனையல்லவா?

கு: ஆம்.

சி: யாரிடத்துக் கற்பனையா யிருக்கிறது?

கு: பிரமத்தினிடத்து.

சி: அங்ஙனமாயின் பந்தத்தை நீக்க முயலுபவர் சீவர்களா?
பிரமமா?

கு: சீவர்களே.

சி: பந்தம் பிரமத்தினிடத் திருக்குமாயின் அதனைச் சீவர்
கள் நீக்கமுயலுவ தெங்ஙனம் பொருந்தும்?

கு: பந்தவடிவமாயை பிரமத்தினிடத்துக் கற்பனையாயிருக்
கினும் மாயாசகிதராய்ப் பிறப்பிற்பாபி துவந்துவங்களை யடை

யும் சீவர்களே அதைக் குருமுகமாக விசாரித்து நிர்வகிப்ப சமாதி வாயிலாக வெழிக்கவேண்டும். பந்தவடிவமாயை பிரமத்தினிட த்து வானவளைவுபோன்று கற்பனையாயிருத்தலால் அப்பந்தத் தால் யாதொருதுவந்துவமு மதற்கில்லை. ஆரோபத்தினால் அதிஷ்ட டானத்திற்கு யாதொரு கெடுதியு மின்றென்பது கயிற்றிலாரோப மாயுள்ள வரவினால் அதிஷ்டானமாய கயிற்றிற்கு யாதொரு கெ டுதியுமில்லாமையினால் நன்குவிளங்கும். கயிற்றிற் கற்பனையாயு ள்ள வரவுபோன்று பிரமத்தில் கற்பிதமாயுள்ள உலகின் ஒரூபகு தியாய சீவர்களே பிறப்பாதி துவந்துவங்களை யடைந்திருப்பதி னால் அவர்களே மாயையின் அபிமான ஆசிரயமுடையவர்கள். ஆசிரயம் முக்கிய ஆசிரியமென்றும் அபிமான ஆசிரியமென்றும் இருவகைப்படும். பணத்திற்கு முக்கிய ஆசிரயம் பெட்டி. நான் தனிகள் என்னுமிடத்தில் பணத்திற்கு நான் என்பது அபிமான ஆசிரயமாம். காரணகாரியவாதமாக விசாரித்துப்பார்க்குமிடத்து மாயையென்பது பாரமார்த்திகப் பொருளாகாது சத்தியாக முடி தலின் அஃதொன்றை யாசிரயித்திருக்கவேண்டும். அதற்காசிர யம் யாதென்று விசாரித்துப்பார்க்குமிடத்து நிராலம்போபநிஷ த்து “பிரமசக்தி மாத்திரத்தினாலே பல விசித்திரமான ஜகந்நிர் மாண ஸாமர்த்தியமுடைய புத்திசுவரூபமாகிய பிரமத்தினுடைய சக்தி பிரகிருதி (மாபை)” என்றும், சர்வசாரோபநிஷத்து “அநாத்துமாவுக்கு மூலமானதெதுவோ அதுநான்மையை; அவன் ஆகாயத்தில் மேகம்முதலியவைபோல் பிரமத்தினிடத்திற் காணப் படுகிறான்” என்றும் கூறுகின்றபடி பிரமமேயாம். சீவன் நான் அஞ்ஞானி பென்கிறபடியினால் அவன் அபிமான மாசிரயமாவன், நான் அஞ்ஞானியென்னும் அனுபவம் சீவர்களுக்கே உரித்தா யிருத்தலால் அவர்களே பந்தவடிவமாயையை டொழிக்க முயல் லேண்டுமென்க.

சி: அங்ஙனமாயின் சீவர்களின் பந்த விவகாரம் ஆதியென் றல்லவோ ஏற்படும்?

கு: வேதாந்த சித்தாந்தத்தை யறியாதவர்கள் தாம் இவ் வாறு வினவுவர்? “அதுதானெப் படியென் றக்கர் லனாதியாஞ் சீவ ரெல்லாம்” என்று கைவல்லியங்கூறுவதால் சீவர்கள் அநாதியென் பது பெறப்படும். அஞ்ஞானம் நாசமானபிறகு சீவர்களுண்டென் பதற்கு யுதொரு பிரமாணமு மின்மையால், அஞ்ஞானமுள்ள

போதுதான் சிவர்களுண்டு. அஞ்ஞானம் வானவளைவுபோன்று பிரமத்தில் அனாதிகற்பிதமாயிருத்தலால் சிவர்களும் அநாதியே. பந்தமும் அனாதியே. இவ்விஷயத்தையின் னும் நன்கு விளக்குவாம். பிரமம், ஈசுவரன், ஜீவன், மாயை, மாயைக்கும் பிரமத்திற்கு முள்ள கற்பித சம்பந்தம், இவைகளின் கற்பிதபேதம் இவ்வாறும் சொரூபத்தில் அனாதியாம். உற்பத்தியில்லாதவஸ்து சொரூபத்தினால் அனாதியென்று சொல்லப்படுகின்றது. மேற்கூறிய ஆறும் உற்பத்தியின்றி யிருத்தலால் சொரூபத்தினால் அனாதியாம்.

பிரமம் மாயைக்கு அதிஷ்டானமாயிருத்தலால் அஃகிம்மாயையினின்று முண்டாகின்றதில்லை. ஈசுவராதிகள் பிரமத்தை யன்றிச் சித்திக்காதபடியினால் இவைகளினின்றும் பிரமமுண்டாகின்றதில்லை. ஆதலால் பிரமம் அனாதியாம். பிரமம் நிர்விகாரமாயிருத்தலால் பிரமத்தினின்றும் மாயை யுண்டாகின்றதில்லை. ஆதலால் அஃதனாதியாம். சீவசுவரர்கள் கேவலம் பிரமத்தினின்றாவது கேவலமாயையினின்றாவது உண்டாதலில்லை. ஜீவன் ஈசுவரனிடத்திருந்தாவது ஈசுவரன் ஜீவனிடத்திருந்தாவது உண்டாதலில்லை. மாயைக்கும் பிரமத்திற்குமுள்ள கற்பித சம்பந்தத்தால் சீவசுவரபாவங்கள் சித்திக்கின்றன. பிரமம் அனாதியாயிருப்பதாலும் மாயையும் அப்படியே யிருப்பதாலும் இவைகளின் சம்பந்தமும் அனாதியேயாம். இச்சம்பந்தத்தால் சித்திக்கும் ஜீவேசுவர பாவங்களும் அனாதியேயாம். இவைகளின் கற்பிதபேதமும் உற்பத்தியின்றி யிருத்தலால் இதுவும் அனாதியேயாம். கயிற்றைத் தவிர அரவின்மைபோன்று பிரமத்தைத் தவிர இவை சித்திக்காதபடியினால் பிரமமே சீவேசுர சகத்தாக விளங்குகின்றதென்று சித்தித்தது. சித்திக்கவே, சீவர்கள் அனாதிபந்தமுடையவர்களென்பது பெறப்பட்டது. பந்தமுள்ளபோது தன்னை (நிசவடிஷுவ) யுணர்த்தலின்மையின், தன்னை மறந்தமையே பந்தமெனப்படுகின்றது. பந்தமனாதியா யிருத்தலின் தன்னைமறந்ததும் அனாதியேயாம். ஆகவே, பந்தம் எவ்வாறு வந்ததென்று அதன் ஆதியை வினாவுதல் பொருந்தா தென்பதாம்.

சீ: இதற்குப் பிரமாணமுண்டோ?

கு: கீழ்வருவனவே.

கவுடபாதகாரிகை ஆகமப்பிரகாரணம்.

சுநாடி ராயபா ஸுவொயபாஜீவம் வுஹ்யுதெ |

சுஜிதீடி ஸ்வஷு லெஷுதெ ஹ்யுதெதரா ||

(இ - ள்.) (ஆதியில்லாத) அனாதியவிற்தையினால் உறங்கிக்கு
டக்கிற அல்லது சம்சாரத்தை யடைந்திருக்கிற சீவன் எந்தக்கா
லத்தில் விழித்துக்கொள்ளுகிறானோ அப்போது ஜன்மவிகார மில்
லாததும் நித்திரை யில்லாததும் ஸ்வப்ன மில்லாததும் துவிதமற்
றதுமாய சொருபத்தை அறிகிறான்.

பகவத்கீதை.

புக்ஷுதிம் வுருஷுண்டெவ விபுநாதி ஸ்வாவபி ||

(இ-ள்.) சிதாபாச சீவபிரகிருதிகளிரண்டும் இந்தக்காலத்தில்
சிருஷ்டிக்கப்பட்டவைமெனச் சிருஷ்டி ச்காலத்தை நிச்சயித்துச்
சொல்வதற்குச் சாத்தியப்படாமல் அளவுகடந்திருப்பதால் அநா
தியென்றறிந்துகொள்.

பைங்கனோபநிஷத் 2அ.

சுவடுதெயுரா ஜாநாஹித வாராபாயிடுக ஜீவஸு |
தகூஸுராபி வாகுராபி ஸ்ரஹெணகதாம் ஜமம் ||

(இ - ள்.) அவ்வியக்க லேசமாகிற அக்ஞானத்தினாலே
மறைக்கப்பட்ட பாரமார்த்திக ஜீவனுக்குத் தத்துவ மவிமுதலிய
வாக்கியங்கள் பிரம்மத்துடன் இக்கியத்தைச் சொல்லுகின்றன.

நுபுகீதை.

சுநாதி லாயயாஸுவொ யஹஜீவம் ப்ரஸுயுதெ |
சஜஜிவெஹுத லஸுவ லிஹிம் வுயுதெ தயா ||

(இ - ள்.) அநாதியாகிய மாயையினால் நித்திரைசெய்யும்
(தண்ணைமறந்த) ஜீவனுனவன் எப்பொழுது சாக்கிரதையை (தன்
னை) யடைவானோ அப்பொழுது பிறவியற்றதாயும் துவிதமற்ற
தாயும் சொப்பன மற்றதாயும் நித்திரை யற்றதாயும் விளங்கும்
துரியசொருபத்தை அறிகிறான்.

நிராலம்போபநிஷத்.

சுநாதிவிஹித வாலஸநயா ஜாதெகாஹிதாதி ஸங்கவெஹு
ஸ்யம் | வித்யுதேகா ஸவெஹாஹ ஹாராவதா மூஹாராபி
கெஹுதாதி லிஹிதா ஸஸாராவாண ஸங்கவெஹுஸ்யம் | கத்யு
கூஹா ஹிஹும்கார ஸங்கவெஹு ஸ்யம் | சுணிராஹிவெஹுஸ்யு
ரா விபி ஸங்கவெஹு ஸ்யம் | ஹெஹிநுஹுரா ஹுவாஸநா
நாபி ஸங்கவெஹு ஸ்யம் | யஹாஹிஹும யொஹிஹுஸாதி

ஸங்கவெர ஸ்யம் | வண்பாஸுரீ யஜ்ஜகரீ ஸங்கவெர ஸ்யம் |
 சூஜாஹய ஸ்யஸ்யாதமண ஸங்கவெர ஸ்யம் | யஜ்ஜகரீ
 தவொடாந வியியாந ஜாந ஸங்கவெர ஸ்யம் | கெவல
 ரொகாபெகா ஸங்கவெர ஸ்யம் | ஸங்கவெர ஸ்யம் | ஸங்கவெர
 ஸ்யம் ||

(இ - ள்.) அநாதி அஞ்ஞான வாசனையினாலே நான் பிறந்
 தேன் என்பது முதலிய எண்ணம் பந்தம். தகப்பன் தாய்
 சகோதரன் பெண்சாதி பிள்ளை வீடு தோட்டம் பூமி முதலியவை
 களிலே 'என்னுடையது' என்கிற சம்சாரமாகிய அஞ்ஞான விஷ
 யமான மனோவியாபாரம் பந்தம். கர்த்தருத்வாதி அகங்கார
 சங்கற்பம் பந்தம். அணிமாதி அஷ்டைகவரியம் சித்திக்கவேண்
 டுமென்கிற ஆசை பந்தம். தேவமநுஷியாதிகளை உபாசிக்க
 வேண்டுமென்கிற இச்சையாகிற சங்கற்பம் பந்தம். யமம் முத
 லான அஷ்டாங்க யோகாப்பியாசமாதி செய்வவேண்டுமென்கிற
 சங்கற்பம் பந்தம். வருணசிரம தரும கரும சங்கற்பம் பந்தம்.
 ஆக்ஞை, பயம், சம்சயம் இவைகள் ஆத்மகுண மென்கிற சங்க
 ர்ப்பம் பந்தம். யக்ஞம், விரதம், தபசு, தானம் இவைகளுடைய
 விதியை அறிதல் (அவைகளை) நடத்தல் இந்தவிஷயமான மனோ
 வியாபாரம் பந்தம். யோகாந் மாத்ந்திரம் வேண்டுமென்கிற சங்
 கற்பமே பந்தம். ஸங்கற்ப மாத்ந்திரத்தாலேயே பந்த முண்டாகி
 றது.

சூதசங்கீதை ஜாதீவரலாறுரைத்த அத்தியாயம்.

உயிரெ லாந்தம் துண்மையை யறியாம லுறுமறைப் பனாதி
 யே யுள்ள, செயிரின லுடனா னெனுமபி மானஞ் சேர்ந்ததிப்
 பந்தவஞ் ஞானம், பயிலும்வே தாந்தத் தெளிவுநா லோர்ந்து பத்
 தியாநீ பெருவழியொழுகின், மயிலியல் பாக னருளுறு மதனால்
 வாழ்த்திடு மனுபவஞானம்.

இதுவுமது.

பாச ஞானம் பசுஞானம் பாறி யொழியப் பதிஞான
 நேச முடையோ னல்லாக்கா னிகழும் பலமா யிரங்கோடி
 பேச வெடுத்தா னேபெனினும் பெயர்ந்து மாயு மோசெம்பின்
 வாச மான காளிதம்போலனாகி தொடுத்து வரும்பாசம்.

ஷை சீவமாஸ்மியகாண்டம் காலவளவையுரைத்த வத்தியாயம்.

நீளவான்மாவி னுண்மையை மறைத்து நின்றவி னுற்றம்
 மென்றும், வாள்விர் வித்தை யென்னுநா னத்தை மறைத்தவி

னவித்தையே யென்றுங், கோளுறஞ் ஞான காரண மாகிக் குலவ
லின் மோகமே யென்று, மாளுறு சத்து விலக்துண மாகி யமைத
லி லுலசத் தென்றும்.

இதுவுமது.

மன்னியவான் மாக்களெங்குஞ் சிவசொருப மென்றே மதித்
திடார் மாயையான் மறைப்புண்டு நானீ, யென்ன மிகுபேதமே
குறித்துமல்வர்.

சடசோ (ரு) ப. (சு) திரு.

ஊரெல்லாந் துஞ்சி யுலகெல்லாம் நன்னிருளாய்
நீரெல்லாந் தேறியோர் நீளிரவாய் நீண்டதால்
பாரெல்லா முண்டநம் பாம்பணையான் வாரானால்
ஆரெல்லே வல்வினையே னாவிகாப் பாரினியே.

பெரியாழ்வாரீ (மு-ப-கூ-தி.)

துன்னிய பேரிருள் சூழ்ந்துவ கைமுட
மன்னிய நான்மறை முற்று மறைந்திட
பின்னிய வுலகினில் பேரிரு ணிங்கவன் [சோவச்சோ.
றன்னமதானுனே அச்சோவச்சோ அருமறைதந்தானே அச்

கநாமிருதம்.

அனுகியின் மலம்வந் தென்னை யடுத்தது மதற்கு முன்னே
மனுகிக ளிலாத வாறு மலடிபான் மைந்தன் போலத
தனுகியின் சத்தி யாலே தனுகர ணங்கள் வந்து
பினுகியிற் பெற்றுப் பின்னைப் பிரிந்ததும் பேசல் வேண்டுஞ்
செனுகிபன் வழிபட் டேற்றுந் திருப்புவி வனத்து ளானே.

சத்தியஞர்னபோதம்.

செயற்கை யியற்கை தெரிக்குங் காலை
செயற்கை யுயிர்க்குத் திரிமல மென்னில்
வெண்மடிக் கழுக்கு விரவுந் தன்மை
போல நீங்கிப் புகுவன வதுவே.
இயற்கை யுயிருக் கிருண்மல மெண்ணி
லிருந்தை கறுப்பு மெழிற்பால் வேண்மையு
மிடையில் விடாதென் றிசைத்தனர் புலவ
ராயி னனுகி செயற்கை யாமே.

வேறு.

பொருளது வாய்நின்ற புண்ணிய நெந்தை
யருளது போற்று மடியிவ ரன்றிச்
சுருளது வாய்நின்ற துன்பச் சுழியின்
மருளது வாச்சிந்தை மயங்கு கின்றாரே..

ஞானவாசிஷ்டம் பாசவிபாசன் கதை.

ஆசைவன் பாசத் திரளினுற் கண்டுண் டரும்பிணி யீக்கடிக் கணுங்கி, யேசுறு போகக் கதைகளான் மொத்துண் டிச்சைமுட் கோலினு லுலைந்து, காசுறு கருமச் சேற்றிலே யழுந்திக் கடுஞ்ச கக் காட்டிலே சமுன்று, விசுமா மோகத் தளிர்நிழற் றயிலும் வீரனே சீவனு மெருது.

சிவாகமகச்சிமாலே.

மாயா படலத்தி னான்மறைப் புண்டிவ் வழிதிறம்பி
காயா புரியடைந் தந்தோ கவலைபெண் கையகப்பட்
டோயாப் பிணிமகப் பெற்றே துயர்த்தடி யுன்றுமெனக்
கோயாப் படல மிரிப்பதென் றோகச்சி யேகம்பனே.

திருமந்திரம் கேவலசகலசுந்தம்.

அனாதிபசு வியாத்தி யாகு மிவனை
யனாதியில் வந்தமல மைந்தா லாட்டி
யனாதியிற் கேவல மச்சக லத்திடி
டனாதி பிறப்பறச் சுத்தத்து ளாகுமே.

இதுவுமது.

பொன்னை மறைத்தது பொன்னணி பூடணம்
பொன்னின் மறைந்தது பொன்னணி பூடணம்
தன்னை மறைத்தது தனுகர ணங்களாம்
தன்னின் மறைந்தது தனுகர ணங்களே.

இதுவுமது.

பதிபசு பாச மெனப்பகர் மூன்றும்
பதியினைப் போற்பசு பாச மனாதி.

அறிவறி வென்ற வறிவு மனாதி
யறிவினைக் கட்டிய பாச மனாதி
அறிவிற் கறிவாம் பதியு மனாதி
யறிவு பதியிற் பிறப்பறுந் தானே.

மணவாள மாழனிகளருளிய சூர்த்திப்பாபந்தம்.

நாராய னன்றிருமா னும்நாமென் னும்முறவு
ஆராயி நெஞ்சே யநாதியன்றே—சீராரும்
ஆசா ரியனாலே யன்றோநா முயந்ததென்று
கூசாம 'லெப்பொழுதும் கூறு.

சுத்தசாதகம்.

ஏகமா யசையாத் தற்பர லிங்க மிலீலாயிற் சரமனே கமதாய்,
மோகமா மிருளா யவ்விரு ளதனின் மூடமாய்ச் சிறிதுநா ளிருந்
துஞ், சோகமா மிந்த மருளநா யதனிற் றுவக்குண்டு சிறிதுநா
ணடித்தும், பாகமா மோவா யதிற்குன்னு ணடித்தும் பண்டுபோ
னின்றிடு மன்றே.

ரு-வது சம்வாதம்.

உலகோற்பத்தியீ னுண்மையைக் கூறல்.

சி: காரியமென்பது தொடக்க முடையதன்றோ?

கு: ஆம்.

சி: உலகம் காரியமென்று தேவரீர் முன்னரருளிச் செய்
ந்தை விரித்துக் கூறுமாறு பிரார்த்திக்கின்றேன்.

கு: ஒரே வேதாந்த சித்தாந்தத்தில் அதிகாரிகளின்நிமித்
தம் மூன்று பட்சங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. அவை முறையே
கிரமசிருஷ்டி, யுகபட்சிருஷ்டி, அஜாதவாதமென்பனவாம். கனிஷ்
டாதிகாரிக்குக் கிரமசிருஷ்டியும், மத்திமாதிகாரிக்கு யுகபத்
சிருஷ்டியும், உத்தமாதிகாரிக்கு அஜாதவாதமும் சொல்லப்படும்.

சி: கிரமசிருஷ்டியை விவரிக்குமாறு வேண்டுகிறேன்.

கு: பின்னம், அபின்னம், பின்னாபின்னம்; சத்து, அசத்து,
சதசத்து; சாவயம், நிரவயம், சாவய நிரவயம் என்பனவாகாது
ஆநிர்வசநீயமாய்ப் பிரமத்தின்கண் கயிற்றிகண் ஆரவாதற்குரிய
சத்திபோன்றிருப்பது மாயையாம். ஆவரண விட்சேபசத்திகளை
யுடைய அநாதி (வியாவகாரிக) பாவபதார்த்தம் மாயையென்பது
அநன் லட்சணம்.

எச்சமயத்து ஈசுவரன் சீவர்களுக்குக் கன்மபலங்கொடுக்கச்
சன்முக(எதிர்முக)மாகின்றாரோ அச்சமயத்துச் சிருஷ்டியுண்டாகி
ன்றது. ஈசுவரன் சீவர்களுடைய கன்மத்தை யனுசரித்து உயர்ந்த
அல்லது தாழ்ந்த போகங்களை யவர்கள். அனுபவிக்குமாறு சிரு
ஷ்டி பண்ணுமிடத்து மாயையின் விட்சேபசத்தியினின்று சத்த
நுணத்தோடு கூடிய சூக்கும ஆகாசமும், அவ்வாகாசத்தினின்று
பிரசுருணத்தோடு கூடிய சூக்குமவாயுவும், அவ்வாயுவினின்று

ரஸகுணத்தோடு கூடிய சூக்குமத்தேயும், அத்தேயுவினின்று ரசகுணத்தோடு கூடிய சூக்கும அப்புஷம், அவ்வப்புவினின்று கந்தகுணத்தோடு கூடிய சூக்குமப் பிருதிவியுமுண்டாயின. இச்சூக்கும பூதங்களின் சத்துவகுணத்தின் சமஷ்டியிலிருந்து அந் தக்கரணங்களும், வியஷ்டியிலிருந்து ஞானேந்திரியங்களும் இராசதகுணத்தின் சமஷ்டியிலிருந்து பிராணதீவாயுக்களும், வியஷ்டியிலிருந்து கன்மேந்திரியங்களு முண்டாயின. அந் தக்கரணசதுஷ்டயம், ஞானேந்திரியபஞ்சகம், பிராணதீவாயுபஞ்சகம், கன்மேந்திரியபஞ்சகம் ஆகிய இவைகளின் சமுதாயம் சூக்கும சரீரமாம். மிஞ்சின தாமதகுணத்தினின்றும் ஸ்தூலபூதமுண்டா யிற்று. குணமென்ற விடத்தெல்லாம் குணசகித சூக்குமபூத மென்றுகொள்க. தாமதகுண சகிதமான சூக்குமபூதமைநதையும் ஒன்றிரண்டாகப்பகுத்து முதற் பாதியைந்தையும் ஒன்றை நாலாக்கி இரண்டாம் பாதியைந்தனுள் தன்னம்சத்துடன கூட்டாமல், மற்ற நான்கு பூதத்துடனும் பூதத்திற்கரைக்கால் மாத்திரையாகக் கொடுக்கிறது பஞ்சீகரணமெனப்படும். இவ்வாறு பஞ்சீகரணமாயபூதமே ஸ்தூலபூதமாம்.

சி: பஞ்சீகரணத்தை விரிவாய்க் காட்டுமாறு பிரார்த்திக்கின்றேன்.

கு: ஆகாசத்தை யிரண்டு பாகமாக்கி, ஒருபாகத்தை யுள்ளவாறு வைத்து மற்றைப்பாகத்தை நான்குபாகஞ் செய்தும், வாயவை யிரண்டுபாகமாக்கி ஒருபாகத்தை யுள்ளவாறு வைத்து மற்றைப்பாகத்தை நான்கு பாகஞ்செய்தும், தேயுவை இரண்டுபாகமாக்கி ஒருபாகத்தை யுள்ளவாறு வைத்து மற்றைப்பாகத்தை நான்கு பாகமாகச் செய்தும், அப்புனை யிரண்டுபாகமாக்கி ஒருபாகத்தை யுள்ளவாறு வைத்து மற்றைப்பாகத்தை நான்குபாகஞ் செய்தும், பிருதிவியை யிரண்டுபாகமாக்கி ஒருபாகத்தை யுள்ளவாறு வைத்து மற்றைப்பாகத்தை நான்குபாகஞ்செய்தும் விட்டால் ஒவ்வொரு பூதமும் ஐந்தைந்து பகுப்பினதாம். இப்பூதங்களுள் ஆகாயத்தின் அரைப்பாகத்தோடு அதனது மற்றையரைப்பாகத்தின் நான்கையும் சேர்க்காமல், ஒன்றைவாயுவின அரைப்பாகத்தோடும், மற்றொன்றைத் தேயுவின அரைப்பாகத்தோடும், இன்னொன்றை யப்புவின அரைப்பாகத்தோடும், பிறிதொன்றைப் பிருதிவியின் அரைப்பாகத்தோடுஞ் சேர்த்தல்வேண்டும்.

இவ்வாறே வாயுவின் அரைப்பாகத்தோடு அதனது மற்றையரைப்பாகத்தின் நான்கையும் சேர்க்காமல் ஆகாய முதலியவற்றின் அரைப்பாகத்தோடும், தேயுவின் அரைப்பாகத்தோடு அதனது மற்றையரைப்பாகத்தின் நான்கையுஞ் சேர்க்காமல் ஆகாய முதலியவற்றின் அரைப்பாகத்தோடும், அப்புவின அரைப்பாகத்தோடு அதனது மற்றையரைப்பாகத்தின் நான்கையுஞ் சேர்க்காமல் ஆகாய முதலியவற்றின் அரைப்பாகத்தோடும், பிருதிவியின் அரைப்பாகத்தோடு அதனது மற்றையரைப்பாகத்தின் நான்கையுஞ் சேர்க்காமல் ஆகாயமுதலியவற்றின் அரைப்பாகத்தோடுஞ் சேர்த்தல்வேண்டும். இவ்வாறு சேர்த்தல்தான் பஞ்சிகரணம். இங்ஙனம் பஞ்சிகரணப்படுதலால் ஸ்தூல ஸூகங்களும், அவற்றால் பூலோகம், புவலோகம், கவலோகம் ஜனலோகம், தபோலோகம், மகாலோகம், சத்தியலோக மென்றேழு மேலுலகங்களும், அதல், விதல், சுதல், தராதல், ரஜாதல், மகாதல், பாதாள மென்றேழு கீழுலகங்களும், அவ்வுலகங்களுள் சீவகங்களுடைய போகத்திற்குத் தகுதியான அன்னாதிகளும், போகத்திற்கு ஸ்தானமான தேவ மனுஷ்ய பசு பட்சி முதலிய ஸ்தூலசரீரங்களு முண்டாயின வென்னும பட்சம கிரம சிருஷ்டியாம். பிரம விசாரத்தினால் யதார்த்த ஞானமுண்டாகாதவனுக்குக் காரியத்தைக் காரணத்துடைக்குதல்வடிவ லயசிந்தனையி னிமித்தம் உற்பத்திக் கிரமம் பொல்லப்படுகின்றது.

சி: யுகபத் சிருஷ்டியைக் கூறவேண்டும்.

சு: சொப்பனவுலகும், அலைநுரையாதிகளும் முறையே கிரம மின்றி 'மனத்தினின்றும் சமுத்திரத்தினின்று முண்டாவது போன்று, தேகாதிப் பிரபஞ்சம் கிரமமின்றிப் பிரமத்தினின்று முண்டாயிற்றென்னும் பட்சம் யுகபத் சிருஷ்டியாம்.

“சீருமல சிவன்றன் மாயையாற் கனுப்போ னிருமிக்கப் பட்டன வெல்லாம், மருவுகா ரியங்கா ரணத்திற்கு வேறா காமையின் மாயைநு பந்தான், பெருகுமா யையும்ற் றதிட்டான மாகும் பிர மத்தின வேறான தன்று” என்று குச்சங்கிதையும்,

“நுரையுந் திரையு நொட்புறு கொட்புழ், வரையில் சீகரவாரி யுந் குரைகடற், பெருத்துச்சிறுத்துங் பிறங்குவ தோன்றி, யென்றில வாகி யிருங்கூட லடங்குந், தன்மை போலச் சராசரமனைத்து, ன்னிடைத் தோன்றி நின்னிடை யடங்குநீ, யொன்றினுந் தோ

ன்று பொன்றினு மடங்காய்” என்று பட்டணத்தாருங் கூறுவதிங்கறிதற்பாற்றும். விரைவில் உலகம் மித்தையெனத் தோன்றற்கு யுகபத் சிருஷ்டி சொல்லப்படுகின்றது.

சி: அஜாதவாத மென்பதென்ன?

கு: உண்மையாகவுள்ளது பிரமமே; தேகாதிப்பிரபஞ்சம் எக்காலத்து மின்றெனும் பட்சம் அஜாதவாதமாம்.

“சிவனே யுள்ளான் பிறிதில்லை யென்று திரமாயறிவதுவே, பவமே யொழிக்கும் பரமார்த்தம்” என்று பிரமகேதக் கூறுவதற்கு.

சுமாதிலை ஸ்திரப்படுமாறு அஜாதவாதம் சொல்லப்படுகின்றது.

கிரமசிருஷ்டியில் மூன்றுசத்தம், யுகபத் சிருஷ்டியில் இரண்டு சத்தம், அஜாதவாதத்தில் ஒரேசத்தம் சொல்லப்படுகின்றன.

அவை: பாரமார்த்திகசத்து, வியாவகாரிகசத்து, பிராதிபாசிகசத்து என்பன. எது முக்காலத்தும் பொய்யென்று நிச்சயிக்கப்படுகிறதன்றோ அது பாரமார்த்திகசத்தாம். அத்தகையது பிரமமாம். எது ஆத்மஞானத்தினாலன்றி வேறெதனாலும் பொய்யென்று நிச்சயிக்கப்படுகிறதில்லையோ அது வியாவகாரிகசத்தாம். அத்தகையது தேகாதிப் பிரபஞ்சமாம். எது ஆத்மஞான மில்லாமலே பொய்யென்று நிச்சயிக்கப்படுகின்றதோ அது பிராதிபாசிகசத்தாம். அத்தகையது கானனீர் முதலியனவாம்.

எதில் ஒரேபாரமார்த்திக சத்து அங்கீகரிக்கப்படுகின்றதோ அது அஜாதவாதமாம். எதில் பாரமார்த்திக சத்து பிராதிபாசிக சத்தென்னு மிரண்டு மங்கீகரிக்கப்படுகின்றனவோ அது யுகபத் சிருஷ்டியாம்; எதில் பரமார்த்திகசத்து, வியாவகாரிகசத்து, பிராதிபாசிகசத்தென்னு மூன்று மங்கீகரிக்கப்படுகின்றனவோ அது கிரமசிருஷ்டியாம்; இங்குக் கூறிவந்த மூன்று பட்சங்களுள் அஜாதவாதமே ஸ்திரவாதமாதலால் அஃதேயுண்மையாம்; ஏனையவை கற்பிதமாம்.

“பிறந்ததுண் டானுலன்றோ பிறகுசா வதுதா னுண்டாம்” என்னும் இக்கைவல்லியச் செய்யுளில் இம்மூன்றுபட்சமு மிருத்தலை யூகித்துணர்க. அஜாதவாதத்தைப்பற்றி விரிவாயறியவிரும்புவோர் மகான்-சை-இரத்தினசெட்டியார் எழுதியுள்ள தத்துவவாதத்திற் காண்க.

சி: கிரமகிருஷ்டியை இன்னும் நன்றாய் விளக்கக்கூடிய பிர
மாணங்களுண்டா?

கு: உண்டு.

சி: அவையாவை.

கு: கீழ்வருவனவே.

தீர்த்த பிராமனோபநிஷத்.

ஸ்வஹ்நொடவ்யுக்தம் சுவாக்நாநஹக்ஷேஹதொஹக்ஷாராஃ
சுஹக்ஷாராஃ வரஹதநாநாநி வஹதநாநெஹொ வஃ
வஹொஹதாநி வஹஹொ ஹதெஹொடவிஹ ஜமஃ||

(இ - ள்.) பிரம்மத்திலிருந்து அவ்யக்தமும், அதனால் ஆகங்
காரமும், அதனால் பஞ்சதன் மாத்திரைகளும், அந்தச் சூட்சுமங்க
ளாகிய பஞ்சதன் மாத்திரையினால், தூலவாகாசாதி பஞ்சபூதங்க
ளும், அவற்றினால் பிரபஞ்சமுழுதித்தது.

சுபங்களோபநிஷத்.

ஸஹெவ ஸௌஹெ ஐஹி சூலீஸி | தாநித்யுஹ் லே
கியம் ஸத்யஜாநாநந் வரிவஹ் ஸநாதந தெகநெ
வாநிதீயம்ஸஹ | தவிராநா ஸகிகாஸாணா ஸடிகாஹெ
ஜஹாஸஹ வஹாஹெவாஹி வஹொஹித ஸகி க்யஹ
ணயீ மஹஸாஹொ டநிவஹொ லேஹவ்யக்தி ராவீஸி |
தகவ்யக்திவிஹிதம் யததாஹி ஹெதந் ராவீஸி | ஸா
வஹ்நிவ்யக்திம் ஹாஹெஹொஹித வஹொஹொஹொ
ஸகிராவீஸி | தகவ்யக்திவிஹிதம் யததீஸா ஹெதந் ராவீஸி |
ஸஹாயீநாந ஸஹ்ஜ ஸஹ்ஜிஹித்யாநா ராஹிகதா ஜஹ
ஐஹா ரஹெஹொஹித||

(இ - ள்.) இந்தப் பிரபஞ்சமானது சத்தாகவே முதலிலி
ருந்தது. அது நித்தியமுத்தமாகவும், (எப்போதும் பிரகிருதி சம்
பந்தமில்லாததாகவும்), விகாரமடையாததாகவும், சத்திய ஞானநா
ந்தமாகவும், பரிபூர்ணமாகவும், சாசுவதமானதாகவும், இரண்டாவதற்ற
ஒன்றானதாகவு மிருக்கிற பிரம்மமென்று சொல்லப்படுகிறது. அத
னிடத்தில் மருபூமியில் (பாலைநிலத்தில்) ஜலம், களிஞ்சலில்
வெள்ளி, கட்டையில் புருஷன், ஸ்படிசத்தில் வர்ணம் முதலிய

174

சொல்லுதலுளக்கம்.

யான சரீரமுடையவனுய் சகலஸ்தூலத்தையு மிரகித்திற் பிரதா
னபுருஷனாகிய விஷ்ணுவாகிறான். அந்த ஆத்மாவினிடத்திலிருந்து
ஆகாயமுண்டாயிற்று. ஆகாசத்திலிருந்து வாயுவும், வாயுவிலிரு
ந்து அக்நியும், அக்நியிலிருந்து அப்பும், அப்பிலிருந்து பிருதிவியு
முண்டாயின. அந்தப் பஞ்ச தன்மாத்திரைகள்தாம் குணங்கள்
(பூதகுட்சுமங்கள்). சிருஷ்டிக்க விரும்பிய அந்த ஜகத்காரணன்
(சசுவரன்) தமோகுணத்தை யங்கீகரித்துச் சூரூபம் தன் மாத்திரை
களான பூதங்களை ஸ்தூலமாக்க வெண்ணினான். ஸ்தூல சிருஷ்டி
யின்பொருட்டு, அந்தப் பரிமித (அளவிடக்கூடிய) பூதங்களை
வொவ்வொன்றையு மிரண்டாகச் செய்து, மறுபடி அதில் (இரண்
டில்) ' ஒன்றை நான்காகச் செய்து அதனுடைய மற்றொரு
இரண்டாவதம்சமுள்பட ஐந்தைந்தாகச் சேர்த்து, (இப்படி சேர்
த்ததாகிய) பஞ்சீகிருத பூதங்களினாலே அனந்தகோடி பிரமாண்
டங்களையும் அந்தந்த வண்டங்களுக்கு யோக்கியமான பதினான்
குலகங்களையும் அந்த வுலகங்களுக்கு யோக்கியமானவையும் இந்
திரியங்களுக்கு இருப்பிடமானவையுமாய ஸ்தூலசரீரங்களைச்
சிருஷ்டித்தார். அவர் (சசுவரன்) பஞ்சபூதங்களுடைய ரஜோம்சத்
தை நான்காகச் செய்து, அதில் மூன்றுபாகத்தினால் ஐந்துவிருத்தி
(தொழில்) யாயிருக்கிற பிராணனைச் சிருஷ்டித்தார். பின்னும் அந்
நான்காவது பாகத்தினாலே கருமேந்திரியங்களைச் சிருஷ்டித்தார்.
அவை (பஞ்சபூதங்)களுடைய சத்துவாம்சத்தை நான்காய்ப் பிரி
த்து அதில் மூன்றுபாகத்தினாலே ஐந்து விருத்திகளையுடைய அந்த
க்கரணத்தைச் சிருஷ்டித்தார். அந்தச் சத்துவாம்சத்தின் நான்கா
வது பாகத்தினாலே ஞானேந்திரியங்களைச் சிருஷ்டித்தார். சத்து
வரம்ச சமஷ்டியினாலே இந்திரியாதி அபிமானி தேவதைகளைச்
சிருஷ்டித்தார். சிருஷ்டிக்கப்பட்ட அவைகளை அண்டத்தி லமைந்
தார். அவைகள் அவருடைய (சசுவரனுடைய) ஆக்ஞையினாலே
ஸமஷ்டியண்டத்தை வியாபித்திருந்தன. அவருடைய ஆக்ஞையி
னாலே அகங்காரத்தோடு கூடியிருக்கிற விராட்டானவன் சகல
ஸ்தூலத்தையும் சிருஷ்டித்தான். அவருடைய ஆக்ஞையினாலே
ஹிரண்மய கருப்பன் சூரூபங்களை ரகித்தான். அண்டத்திலமை
த்த அவைகள் அவரையன்றி அசையவாவது ஒன்றைச் செய்ய
வாவது சக்தியற்றவைகளாயிருந்தன. அவைகளுக்குச் சேதனத்
தை (உணர்வு) யுண்டிசெய்ய விரும்பினார். பிரம்மாண்டத்தை

யும் சகலமான வியஷ்டி மஸ்தகங்களின் (தலைகளின்) பிரம்மரந் திரங்களையும் பிளந்து உள்ளே பிரவேசித்தார். அவைகள் ஜடமாயிருந்தாலும் சேனத்தைப்போல் தத்தங்கருமங்களைச் செய்தன. சர்வஞ்ஞனாகிய ஈசுவரன் மாயாலேசத்துடன் வியஷ்டிதேகத்திற் பிரவேசித்து அந்த மாயையினாலே மோஹிக்கப்பட்டவனாய் ஜீவ த்துவத்தை யடைந்தான். மூன்று (ஸ்தூலசூக்சுமகாரண) சரீரங் களையும் தானென்கிற பாணையினாலே கருத்திருத்தவ போக்திருத் துவத்தையடைந்தான். சாக்கிர ஸ்வப்ன சுஷுப்தி மூர்ச்சை மரணம் (என்னும்) இந்தச் சுவபாவங்களோடு கூடினவனாய்த், துக் கத்திலமுந்தினவனாய், நீரிறைக்கிற ஏற்றம்போலவும் குயவன் திரி கைபோலவும் பிறப்பிறப்புகளை யடைந்தவன்போல் மிகக்க மடைகிறான்.

சரீரகோபநீஷத்.

சுலி வஷி நாய ரொஜி லாஸஸ்தி வ்யயிவ்யஸாரி
ஜித்ரு ஸௌகரக ஸுக்ரு ஸௌகரம் | சுஷுப்தி
வஸி ஜொஹ வெயுநா நாமெம் | வ்யாபாண விவெவந
ஸூலமகாஷி-நெஷ நிஜெஷாஜி வாயொம் | காஜெக்யாப வொ
ஹ ஜொஹ ஹயாந்ராகாஸஸி||

(இ - ள்.) எலும்பு, தோல், நாடி, மயிர், மாம்சம் இவைகள் பூமியம்சம். மூத்திரம், கபம், ரக்தம், சுக்கிலம், வேர்வை இவை ஜலாம்சம். பசி, தாகம், சோம்பல், சோமகம், மைதுனம் இவை கள் அக்கிநி அம்சம். நடத்தல், கீறுதல் கண்களை மூடுதல், திறத் தல் முதலியன வாயுவம்சம். காமம், குரோதம், லோபம், மோ கம், பயம் இவைகள் ஆகாசாம்சம்.

இதுவுமது.

ஜாஹ் ஸுஷுப்தி ஸுஷுப்தி துஸீய பிதிவ வதுவியா
வஸாரம் | ஜாநெஹிய கஜெஹியாஜெகாண வதுஷ்யா
வ்ய வதுஷ்யகாண யுகம் ஜாஹ் | சுஜெகாண வது
ஷ்ய ஸுயுகஸவம் | விவெதக கரணாஸுஷுப்தி | செவய
ஜீவயுகவெவ துஸீயபிதி | உந்வித கீரீவித ஸ்யஸு ஜீவ
வாஜாதநொஜெஜீவாநா ஜெத்ரஜ்ஜ ஐகி விஜாயதெ||

விஷ்ணுயாமிளம்.

சுயாகாஸஸ்ய ஹதஸ்ய ஸாயுஜ்ய ஜாதத்திக்யுதெ |
ஸௌஷாயுஜ்ய வது-ஹாமாநு க்யுஷ ஸந்திரபாஸகௌ ||

(இ-ள்) (பஞ்சபூதங்களுக் காதியாகிய) ஆகாச பூதத்தை இரண்டாகப் பகுத்து அதிலொருபாகத்தை ஞாதாவாகவும் மற்றொரு பாகத்தை நான்கு கூறுக்கி மற்றைய பூதங்களிற் சேர்க்கவும்.

இதுவுமது.

ஹோஹதாயுஜ்ய ஹாமாநி வக்ஷாநி ஸுணு நாஸடி |
ஜாதா வ்யாநஸு வக்ஷுஸு ரஸம் வாயு நிதீநிக்யு ||

(இ-ள்.) மஹாபூதார்த்த (சமஷ்டி) பாகங்கள் ஞாதா, கியானவாயு, நேத்திரம், ரசம், உபத்தம் என்கிற ஐந்து தத்துவங்களாயின. மற்றைய பூதார்த்த (விபஷ்டி) பாகங்கள் மற்ற இருபது தத்துவங்களாயின.

யோகதடாமணி உபநிஷத்.

தெஷாம் உநுஷ்டாநாம் வஹஸித ஸவாய ஸுநீ
நடி | ஜாதகமேக்யுதெயெ ஜாதவிஷயெயெ ப்ராணாடி வ
வாயு உநொஸ்ய ஹிதாஹம்காரெயெ | ஸுலக்யுதெ
ஹோவி ஸுலக்யுதி ருஹுதெ ||

(இ-ள்.) மனம், புத்தி, சித்தம், அஹங்காரம் என்னும் நான்கும் பஞ்சப்பிராணதிகளும் ஞானேந்திரியங்களைந்தும், கர்மமேந்திரியங்களைந்தும், தன்மாத்திரைகள் ஐந்தும் ஆகத்தத்துவங்கள் உசும் ஒன்றுகூடி ஸ்தூல சரீரமெனப்படும்.

சூதசங்கீத.

ஆதியந்த மில்லாமற் சத்தாகி யிருக்கு மப்பரம் பூருவஹப் பவஞ்ச வாசனையா, லேதமில்சத் துவஹ்ருத்தி யோடுநனி கூடியிருக்கின்ற தாகியே யனேகவித சுகத்து, நீதிக்கொன்சொ ரூபமாய் நானுகின்ற னானிரம்ப வெனுமிச்சை யானெடுவெளி முன்கை, வோதலுறு பஞ்சபூ தங்களையுஞ் சிருட்டி செய்யுமா லுய்த்துணர்வீ ருத்தமவா னேரே.

இதுவுமது.

மருவுமப்பூ தங்களிலொவ் வொன்றை யிருகூறு வகுத்தவற்றி லைம்பாகங் களையெடுத்துக் கொண்டு, பெருகுறுமொவ் வொன்றினைநந் நான்குகூ ருக்கிப் பேணவற்றுண் மண்ணாற்பா

கங்கனேமுன் னெடுத்தே, யொருவினமுறை பூதங்க ணற்பாகங்
கலினு மொவ்வொருப்பா கத்தோடொவ் வொருபா கத்தைத்,
திருகறச்சேர்க் குந்தெரிவீர் சுரும்பருழு துழக்கித் தேனருந்தி
யிசைபாடுஞ் செந்தொடையற் புயத்தீர்.

நத்துவாயாயாருளிய பிரமகீதை.

தன்மாத் திரைக ணைந்தினையு மோரொன் றிரண்டாய்ப் பகுத்தொ
நன்ன லாக்கித் தன்பாதி யொழிந்த நாலி னுடன்கூட்டி [ன்றை
யின்னே யல்லா தவைநான்கி லியல்பிற் கூட்ட வாணதி
யின்னே தூல பூதமெனப் பிறக்கு மெனவே பெயர்த்துரைத்தான்.

கைவல்லிய நவநீதம்.

ஐந்துபூ தழும்பத் தாக்கி யவைபாதி நந்நான் காக்கி
நந்துதம் பாதி விட்டு நாலொடு நாலுங் கூட்ட
வந்தன தூல பூத மகாபூத மிவற்றி னின்றும்
தந்தன நான்காந் தூல தனுவண்ட புவன போகம்.

இதுவுமது.

தூலமே மருவுஞ் சீவன் சொல்லிய விசுவ னுருந்
தூலமே மருவு மீசன் சூழ்விராட் புருட னுருந்
தூலஞ்சாக் கிரவ வத்தை சொன்னதோ ரன்ன கோசந்
தூலகற் பணையீ தென்று தொகுத்தது மனத்திற் கொள்வாய்.

சூக்குமதேக பஞ்சீகரணம்.

ஆகாசம்.	வாயு.	அக்கினி.	ஜலம்.	பிருதிவி.
மனம்.		புத்தி.		
சூரோத்திரம்.	தொக்கு.	சட்சு.	சிங்நிவை.	கிராணம்.
சமான்.	வியான்.	உதான்.	பிராணன்.	அபான்.
வாக்கு.	பாணி.	பாதம்.	பாயுரு.	உபத்தம்.

சாரீரகோபநிஷத்

வாஸி கடுகெஹி ய பூரண வனுகெஹி நஸாயியா |
ஸரீரம் ஸஹஸானி ஸதக்ஷா த ஹிமமஹுதெ ||

(இ - ள்.) ஞானேந்திரிய கருமேந்திரியங்கள் (பத்து) பிராணன் ஐந்து, மனம் புத்தி (இரண்டு) இந்தரீ பதினேழுகளுடன் கூடியது சூக்தமதேகம் அல்லது விங்கதேகம் என்று சொல்லப்படுகிறது.

புகண்டோபநீதம்.

கொள்ளடா ஞானவிந் திரிய மைந்துங் கூடின்ற கன்மவிந் திரிய மைந்துந், தள்ளடா பிராணதி வாயு வைந்துஞ் சார்வான மனம் புத்தித் தானிரண்டும், விள்ளடா பதினேழு தத்து வங்கள் விர்த்தியெனுஞ் சூட்சுமமா மிரண்ய கர்ப்பந், துள்ளடா *வபி மானிதைச தன்றன் சொப்பனு வவத்தையெனச் சொல்லுநாலே.

ஆத்மபோதம்.

சுநாடிவிடிா நிவடாவுா காரணா வாயிராவுகெஃ.
உவாயி சூதயாடிநு போதாந வேயாரயெஃ||

(இ-ள்.) சத்தென்றாவது, அசத்தென்றாவது, குறிப்பிட்டுச் சொல்லக்கூடாம லிருக்கின்ற (ஒன்று பிறக்கிறதற்கு முன்பு அஃதில்லை யென்கின்ற பிராகபாவம்போல) உற்பத்தியில்லாத மாயையானது (ஸ்தூலகுக்கும தேகங்களுக்குக்) காரண உபாதி என்று சொல்லப்படுகிறது. மூவகையாகிய உபாதிகளிலே நின்றும் வேறாக ஜீவனை நிச்சயிக்கவேண்டும்.

கைவல்லிய நவநீதம்.

ஈசனுக் கிதுச முத்தி யிதுவேகா ரணச ரீரங்
கோசமா னந்த மாகுங் குணமிரா சதம வித்தை
தேசறு மவித்தை தோறுஞ் சிற்சாயை சேவ கோடி
நாசமா முயிர்க்கப் போது நாமமும் பிராக்ஞ னாமே.

இதுவுமது.

அழுக்கொடு பற்றுஞ் சீவர்க் கதுவேயா னந்த கோசம்
சமுத்திகா ரணச ரீரஞ் சொன்னவிம் மட்டு மோக
முழுக்குணத் திரண்டால் வந்த முலவா ரோபஞ் சொன்னோம்.

வேதாந்த துளாமணி.

அகிலகா ரண்மா மாயையை மருகி யந்திரி யாமியாய் மாயை, சகலகா ரியமாஞ் குக்கும வுடம்பு சார்ந்துபொன் கருப்பனென்றாகி, விகலமி னால வுடம்பினை மேவி கிராட்டென நிற்குமென்றறிவாய், திகழுறு பிரமஞ் சித்திரப் படமேற் சித்திர மியாதென வினவில்.

இதுவுமது.

கிரிஞ்சனே முதலாஞ் சேதன மோடு வெற்பெழு வாயசே தனமாய்ப், பரந்துள வுலகஞ் சித்திர மென்பர் பரம்பொரு ளா

மொரு பிரமத், திருஞ்சடா சடமா முலகது தோற்ற மெவ்வண
மெனிற்படந் தன்னில், வரைந்தபன் னிறமாக் குளிர்ப்புண் மா
ற்ற வல்லன வலதுகிற் போலி.

அத்தியாத்மகமாதி விவரம்.

ந.	அத்தியாத்மகம்.	ஆதிபௌதிகம்.	ஆதிதைவதம்.
1	ஞாநா	... சகலமு மறுபு மறுவு	... கூடஸ்தன் ...
2	மனம்	... நினைப்புமறப்பு	... சந்திரன் ...
3	புத்தி	... சிச்சயித்தல்	... பிருகஸ்பதி ...
4	சித்தம்	... சலித்தல்	... சேஷத்திரக்ருன்
5	அகங்காரம்	... துரபிமானம்	... ருத்திரன் ...
6	சமானவாயு	... அன்னசாரத்தைப்பகு ப்பது	... அயன் ...
7	வியானவாயு	... உடல் முற்று மிருந்து தேகத்தைநிறுத்தல்	... விசுவயோனி ...
8	உதானவாயு	... கண்டத்தி லிருந்து வாந்திசெய்விப்பது	... ஜீஜன் ...
9	பிராணவாயு	... சுவாசம் வெளிச்செய்தல்	... விசுவயோனி ...
10	அபானவாயு	... மலசலம் கழியச்செய்தல்	... விசுவகர்த்தா ...
11	சுரோத்திரம்	... திரிவிதசப்தங்களைக் கேட்டல்	... திக்குகள் ...
12	தொக்கு	... நான்குவித பரிசங்க ளறிதல்	... வாயு ...
13	நேத்திரம்	... ஐந்துவித ரூபங்களறிதல்	... சூரியன் ...
14	சிங்குவை	... சட்ரசங்க ளறிதல்	... வருணன் ...
15	கிராணம்	... திரிவித கந்தங்களறிதல்	... அசுவனி ...
16	சப்தம்	... ஏகதேச சப்த க்ரகணம்	... சநாசிவன் ...
17	ஸ்பரிசம்	... ஏகதேச பரிச க்ரகணம்	... சுசுவரன் ...
18	ரூபம்	... ஏகதேச ரூப க்ரகணம்	... ருத்திரன் ...
19	ரசம்	... ஏகதேச ரச க்ரகணம்	... விஷ்ணு ...
20	கந்தம்	... ஏகதேச கந்த க்ரகணம்	... பிரம்மா ...
21	வாக்கு	... வசனிக்ரும	... அக்கிநி ...
22	பாணி	... கொடுக்கலவாங்கல்செய்யும்	... இந்திரன் ...
23	பாதம்	... வருதல்போதல் செய்யும்	... உபேந்திரன் ...
24	பாயுரு	... சையோகானந்த மூட்டும்	... பிரம்மா ...
25	உபத்தம்	... மலசலவிசர்ஜனஞ்செய்யும்	... மிருத்தியு ...

கூ - வது சம்வாதம்.

கர்மத்திரயத்தின் காரணமுதல்.

சி: சீவர்கள் துவந்துவங்களால் வருந்துவதெதனால்?

கு: கர்மத்திரயத்தினால்.

சி: அவையாவை?

கு: அவை: சஞ்சிதம், ஆகாமியம், பிராரத்தமென்பன. சென்ற ஜன்மங்களிற் செய்யப்பட்டுப் பயனை யாரம்பஞ் செய்யாமலிருக்கிற கர்மம் சஞ்சிதமாம். இந்த வர்த்தமான (தற்காலத்துள்ள) ஜன்மத்திற்செய்யும் (எதிர்காலத்தும பயனைக் கொடுப்பதற்குரிய) கர்மம் ஆகாமியமாம். சென்ற ஜனனங்களிற் செய்து (இந்த) வர்த்தமான ஜன்மத்திற்குக் காரணமாயுள்ள கர்மம் பிராரத்தமாம். இம்மூவகைக் கர்மங்களில் ஆகாமியம் பயனை யாரம்பஞ் செய்யாது அந்தக்கரணத்தை யுபாதியாக வுடைய சாட்சியி (கூடத்த) னிடத்துக் கற்பிதமாயுள்ள அஞ்ஞானத்தின் ஆவரண சத்திவடிவ களஞ்சியத்தி லிருக்கும்போது சஞ்சிதமென்ப படுகின்றது. ஆகாமியம் (அகங்காரத்திற்குச் சாட்சியிலேயுள்ள தாதாத்மியமென்னும்) பிரமஜாதாத்மியபத்தி லிருக்கும். பிராரத்தம் அஞ்ஞானத்தின் விட்சேபரத்திவடிவ ஆசிரயத்திலிருக்கும். கர்மத்திரயத்தினால் சீவர்களுக்குச் சரீரமுண்டாகிறபடியினாலே சரீரவாயிலாக வருகின்ற துவந்துவங்களுக்கேது கர்மத்திரயமாகும்.

சி: அவையேன் வந்தன?

கு: இராகத்துவேஷங்களால்.

சி: அவையேன்வந்தன?

கு: யானெனதென்னு மபிமானத்தினால்.

சி: அஃதென்வந்தது?

கு: அவிவேகத்தினால்.

சி: அஃதென்வந்தது?

கு: அஞ்ஞானத்தினால். அஞ்ஞானம் வானவளைவு என்று ஆத்மாவினிடத்து அநாதிகற்பிதமா யிருத்தலின் அஃதே வந்ததென்று கேட்டல் கூடாது.

சி: இவைகனொழிதற் கேதுவென்ன?

கு: சரீரமொழிந்தால் துவந்துவங்களொழியும்? கர்மத்திய மொழிந்தால் சரீரமொழியும். இராகத்துவேஷமொழிந்தால் கர்மத்தியமொழியும். யானெனதென்னு மபிமானமொழிந்தால் இராகத்துவேஷ மொழியும். அவிவேகமொழிந்தால் அபிமான மொழியும். அஞ்ஞான மொழிந்தால் அபிமான மொழியும். அஃது அத்துவிதப் பிரமாயிக்கப் பிரத்தியட்ச ஞானம் வந்தால் போமன்றி வேறெவ் வுபாயத்தாலும் போகாது.

கர்மத்தினால் வரும் சரீரம் தேவ, மனுஷ்ய, பசு, பட்சியாதி யெனப் பலவகையா யிருக்கும். கர்மமும் புண்ணியம், பாவம், மிச்சிரமென மூன்றுவகைப் பட்டு, உட்பிரிவால் பலவகைப் பட்டிருக்கும். இவற்றின் தன்மைகளை வாசுதேவமனன முதலிய நூல்களில் விரிவாய்க்காண்க. பிறப்பிற்குக் காரணம் ஆணவம், மாயை, கன்மமெனக் கூறலுமுண்டு. ஆணவமாதியவை அரிசியைப்பற்றிக் கிடக்கும் மூக்கும், தவிடும், உமியும் போன்று உயிரைப்பற்றிக் கிடக்கும். ஆணவம் உயிரை மறைக்கும்; மாயை விளக்கும்; கன்மம் மயக்கும்.

சி: இவற்றைப் பிரமாண வாயிலாக விரிவாய் விளக்குமாறு பிரார்த்திக்கின்றேன்.

கு: கீழ்வரும் பிரமாணங்களைக் கண்டுணர்க.

மநுஸ்மீநீ - கட - கடசு.

வணஷலவடாணி ஹதாநி வஃவலிவடாபு 20திடூஹி |

ஜநவூகிஷு யெநிடித்யம் ஸம்ஸாரயதி உகூ வச ||

(இ-ள்.) இந்தப் பரமாத்துமானவர் எல்லாப் பிராணிகளையும் பஞ்சபூதங்களால் வியாபிக்கச்செய்து பூர்வஜன்மத்திற் செய்த தாகிய அத்தனுடைய கருமாறுசாரமாய்ப் பிறப்பு வளருதல் இரூப்பு இவைகளால் மோக்யம்வருகிறவரையில் வண்டிச்சக்கரம் போல் சுழலும்படி செய்கிறார்.

பைங்களோபநிஷத்.

கடுஷ்டஹி யாணி ஜாநெஹி யாணி ததஜ்ஜிஷயாநுபூரணாநு ஸம்ஸூத்ய காஃகிஷ்டாநிதா விடிநாஹத வெஷிதொ ஜீவொ டெஹாந்தாஃ பூராவொகாஹாஃமஹதி | பூராக்ஷி ஹவாகெநா வதடாந்தா கீடவஜிஸூரணிஃ நெவமஹதி | ஸூதரி வரிவாகதொ வஹதநாஃ ஜநநாஃநெ நூணாஃ கொகெஷாஹயதெ ||

(இ-ள்.) ஞானேந்திரிய கருமேந்திரியங்கள் அவைகளுடைய விஷயங்கள் பிராணன்கள் இவைகளைச் சேர்த்துக்கொண்டு காம கருமங்களுடன் அவித்தை, பூதருக்தமங்கள் இவைகளால் சூழப்பட்ட ஜீவனானவன் வேறுதேகத்தை யடைந்து மற்றொரு லோகத்திற்குப்போகிறான். பூர்வகர்ம பலபாகத்தினாலே (பலனைக் கொடுக்கத்தலையெடுத்திருக்கிற கருமத்தினாலே) சுழலிலகப்பட்ட பூச்சிபோல் ஒழிவடைகிறதே யில்லை. சத்தகரும பரிபாகத்தினால் வெகு ஜன்மங்களுக்குப் பிறகு மனிதர்களுக்கு மோக்ச இச்சையுண்டாகிறது.

வேறு.

வனதஸூதிபி வெஹி ஜாஅ ரீவாஹ் யடிஹ்வாவெஸ்யிதம் |
ரொதஸூதத் ஹஸூஸூக வடிபுரூபித நாநாஹ்ஸூ |
வாரூயெண ஸிஸூத யௌவநஜரா வெஹெஷ ரதெஹெஷ
யூதம் | வஸூதூதி ஸூனோதி ஜிவூதி யயாமஹதயா
மஹதி ||

(இ-ள்.) மாயா விசித்திரத்தை என்னென்று சொல்லலாம். புருஷனுடைய கர்ப்பத்திலிருந்து சடமான சுக்கிலம் ஸ்திரீயினுடைய கர்ப்பத்தில் சுரோணிதத்துடன் கலந்து பிண்டமான தற்குமேல் கால்கை சிரசு கண் முதலிய அவயவங்களோடு தூல சரீரமாகி ஜீவத்துவத்தைப் பொருந்தியதாய் வயிற்றிலிருந்து குழந்தையாகச் சனித்து நாளுக்குநாள் வளர்ந்து பால்ய யவ்வன கௌமார வார்த்திகாதி விகாரங்களுடைத்தாய் ஒன்றை யொன்று பார்த்துக்கொள்ளுகிறதுங் கேட்கிறதுங் தின்கிறதுங் அழுகிறதுங் சிரிக்கிறதுங் விளையாடுகிறதுமாய் வந்தை வந்தையாக அனேக காரியங்களைச் செய்துகொண்டு வருகிறபோதே அகஸ்மாத்தாய் இருந்தபடி யிருந்து வந்தபடியே சொல்லாம லோடிப்போகிறது. சடபதார்த்தமாயிருந்த சுக்கிலமே இப்படிக்கூகில் இந்திரஜாலம் இதற்குமேல் என்கே பார்க்கிறது.

வாசிஷ்டராமாயணம்.

விஷய ஸ்ரீகூதிஜூத ததூரொமா ராணஃஸூதது | யஹ்
யதெ யயாயொமீதஜநூதி தயொஹ்ரெத | பூரணாவஸாந
ஸூயெ ரெநாயஜிஷ்யெ ஸூதது | தெநஹெஹீத ராஸூத
தஜநாஹவதிபூஷ்ய | விஸூதூரெஹெகா விஷயம் மூலமாகி
விஷயாஹ்ஸூ | தஹெஹ்ராணம் தஸூஹ்நஜூநூதி திஸூ

நா | உத்யோகநெதநெதந ஜநபூரவிஸ்ரீநிணம் | சுலம்
பூராதாத வனவொகா நீடிவிய வியூகிம் | நெதந
கிநொகி பூவொபா வாஸநாபாது நெதவாநு | வ வ்வ
பூநாநூதந நெதநஜநூநாநூபுப | காரணம் தடி
ஜநம் வூதஜநநநாஸய | வநகஜநாஹஸ்யுநெ நெபூ
கம் உதிதொவா ||

(இ-ள்.) மனோவிருத்தியிலேதானிலும் ஒரு விஷயத்தைக் கிர
கித்தலே ஜன்மப்பிராப்தியென்றும், அந்த விஷயத்தைப் பரிகரிப்
பதே நிரணமென்றும், மனோசங்கற்பமே ஜன்ம வேதாவாகையால்
இந்த ஆரோபஸ்தூல தேகவியோககாலத்தில் மனோநிஷயமே
அனந்தம் ஜன்ம முண்டாக்குமென்றும், ஒரேசமயத்தில் அநேக
விஷயங்கள் ஸ்மிருதிக்குவந்து தப்பிப்போருமாகையால் அநேக
ஜனன மரணங்கள் வந்தெய்துமென்றும், சர்வசங்கற்பரகிதமாகிய
சுஷூப்தியானது தினப்பிரளயமென்றும், அந்தத் தினப்பிரளயத்
தில் அஞ்ஞானப் பிரபஞ்ச முழுமையும் வாசனாமயமாய் அடங்கி
யிருக்கு மாகையால் அதுவே மறுபடி ஜாக்ஷரதைக்கு வருவதற்
கும் ஜன்மார்த்தங்களுக்கும் காரணமாகிறதென்றும், இப்படிச்
கொத்த அஞ்ஞானவாசனாபீசத்தைப் பிரமாத்தம ஐக்கியத்தினால்
நாசப்படுத்தினால் அஃது ஆத்யந்திக பிரளயமென்றும், முத்தி
யென்றும் சொல்லப்படும்.

சூதசங்கிதை.

அஞ்ஞா னத்தா லிராகாதி யடர்ந்து தருமா தருமம்வளர்த்,
தெஞ்ஞான் றந்துன் புறுபிறப்பு மிறப்பு மென்மே லுறாநிற்குஞ்,
செஞ்ஞா யிறுதண் மதியழற்கட் டெய்வப் பெருமான் றிருவருள்
சேர், டெய்ஞ்ஞா னம்பெற் றிடினன்றி விடுமோ கொடிய வஞ்
ஞானம்.

பல்லுயிர்க் கருமத்தின் பகுதிச் கேற்புறச்
சொல்பல யோனிக டோறுந் தோற்றமுற்
றல்லுஞ் சுகமுமிக் கடையும் பல்லுயிர்
புல்லுமா னிடபவம் போருந்த வற்றுளும்.

புதுபுக பாசவிளக்கம்.

எண்ணிய வான்மாக்க.ளிலக்கணங் கூறுங்கா
லிருண்மலத்தான் முடரா யிருந்துபிறந் துழல்வார்
புண்ணியத்தாற் பாவத்தாற் புண்ணியபா வத்தாற்
பொன்னாடு நரகுதரை போக்குவர வுடையார் . .

நண்ணிய விஞ்ஞானகலர் பிரளயா கலர்க்
ணவில்சகல ரொன்றிரண்டு மூன்றுமல முடைபார்
தண்ணிலவு மதிமுடியா ரருளுதய காலஞ்
சூங்குசித்த ராய்மலத்தைத் தணந்துசிவ மாவார்.

திருமழ்சைப்பிரான்.

பிறப்பினோடு பேரிடர்ச் சுழிக்கனின்று நீங்குமஃ
திறப்பவைதத ஞானநீ சரைக்கரைக்கோ டேற்றுமா
பெறற்கரிய நின்ன பாத பததியான பாசனம்
பெறற்கரிய மாயனே யெனக்குநல்க வேண்டுமே.

சிவாகமார்த்தநிசனம்.

பிறப்பதும் பாசத் தாலே பிணிப்பதும் பாசத் தாலே
இறப்பதும் பாசத் தாலே யினைப்பதும் பாசத் தாலே
மறப்பதும் பாசத் தாலே மயக்கமும் பாசத் தாலே
துறப்பதும் பாசத் தாலே தொழில்களும் பாசத் தாலே.

அமீந்தசாரம்.

உருவுணர வொண்ணு வகையுணர்வை யொன்றி
மருவிய வாணவ மாயை - கருமங்கள்
மூக்குந் தவிடு முமியு மிவையாக்கை
யாக்கும் பவவித்துக் காம்.

சிவாகமக்கீச்சிமாலே.

புல்லாதி தாபர நீங்கிற் சங்கமம் புக்கினவர்
கொல்லா விரதங் குறிக்கொண்டுன் பாதக்குந் தேவல்செய்து
பொல்லாப் பிறப்பை யொழிக்கறி யாரவா புந்தியந்தோ
கல்லோ மறமோ விரும்போ கலிக்கச்சி யேகமபனே.

சத்தியஞானபோதம்.

கன்ம மயக்கக் கடுமல மறைப்ப
மாயை விளக்க வருவன போவன
மூவகை யுயிரு முமமைய வுலகிற்
கறங்கெனச் சுழன்று கதிதொறு மடுத்தவே.

சிவவாக்கியம்.

மருளிலே பிறந்து தித்து மாயை ரூப மாகிய
விருளிலே தயங்கு கின்ற வேழை மார்தர் காண்மினோ
பொருளிலே தவம்பு னீண்டு பொருந்தி நோக்க வல்லீரேல்
மருள தேது வன்னியின் மறைந்த தேசி வாயமே.

சித்தாந்ததரிசனம்.

ஆறாறுக் குள்ளா யகப்பட்ட யெர்சுழலும்
மாறாப் பிராணை மறந்து.

இதுவுமது.

கறங்குவரி கொள்ளிவட்டங் கடிதிற் சுழல்வன்
மெங்குலா லன்றிகிரி பொப்பு.

தாயுமானசுவாமிகள்.

எத்தனை பிறப்போ வெத்தனை யிறப்போ வெளியனேற் கிது
வரையமைத்த, தத்தனை யெல்லா மறிந்தநீ யறிவை யறிவிலி யறி
கிலே னந்தோ, சித்தமும் வாக்குந் தேகமு நினவே சென்மமு
மினிபென லாற்றா, வைத்திடிங் கென்னை நின்னடிக் குடியா மறை
முடி விருந்தவான் பொருளே.

இதுவுமது.

எத்தனைதான் சன்மமெடுத் தெத்தனைநான் பட்டதுய
ரத்தனையு நீயறிந்த தன்றோ பராபரமே.

ஞானவிளக்கம்.

ஊழா லுடம்புண் டுடம்பால் வினையுண்டு
தாமும் வினையாற் சகமுண்டு-காழ்கொண்ட
வித்துமுனை யும்போல வியா தொருகாலும்
முத்தியிலே வீயு முனை.

நீருவாய்மொழி.

மாறி மாறிப் பலபிறப்பும் பிறந்தடியை யடைந்துள்ளந் தேறி
நறி வின்பத் திருவெள்ளம் ஸான்முழுகின்.

நீருவரங்கத்தழதனாருளிய நூற்றந்தாதி.

ஆண்டுக ண்டிங்க ளாய்கிகழ் காலமெல் லாமனமே
சுண்டுபல் யோநிக் டோறுழல் வோமின்றோ ரெண்ணின் றியே
காண்டகு தோளண்ண மென்னத்தி யூரர் கழலினைகிழ்
பூண்ட வன்பாள னிராமா னுசனைப் பொருந்தினமே.

எ - வது சம்வாதம்.

மக்கட் பிறப்பாய் வருதலிதேனல்.

சி: சுவாமி ! மோகஷம் பெறுதற்குரிய பிறவியாது ?

கு: மக்கட் பிறப்பு.

சி: மக்களாய்ப் பிறந்தோரி யாவரும் மோக்சமடைவாரோ?

கு: கீழ்ப்போன ஜன்மங்களில் செய்த புண்ணிய பரிபாகத் தால் நான்மறை வழங்கும் பரதகண்டத்தின் ஒழுக்கத்தை யுயிரி னுஞ் சிறந்ததாகக்கொண்டு கடைப்பிடித்து நன்னெறியிற் செல் லும் நன்மக்கள் குலத்திற் சீராய்ப் பிறந்து விலக்கியனவற்றை யொழித்து விதித்தனவற்றையே செய்து, அது வாயிலாகத் தத் துவஞான மடைந்தவர்களே மோக்ச மடைதற்குரியவராவரன் றி யேனையோ ராகார்.

சி: சுவாமி? மக்கட் பிறவி பெறுதலருமை யன்றா?

கு: அருமையினு மருமையே?

சி: இதனை நன்குவிளக்கும் பிரமாணங்களை யெடுத்துக் கூறுமாறு பிரார்த்திக்கின்றேன்.

கு: கீழ்வரும் பிரமாணங்களை நன்கு கவனித்துப் பார்த்தால் யாவும் விகசிதமாய் விளங்கும்.

கருடபூரணம் உத்தரகண்டம் உ.

ஹிதாநாஃ பூரணிநஃ ஸ்ரேஷ்டாஃ பூரணிநாஃ சித்தி ஜீ வநஃ | வுலிஜிதஃ நரஃஸ்ரேஷ்டா நரௌஷு பூரஹ்ணாஃ ஸ்ரதாஃ | பூரஹ்ணௌஷு விஜாஃஸௌ விஜதஃ க்ருதவா ஃயஃ | க்ருதவஃவிஷு கதபூரஃ கதபூஷு ப்ரஹ்வாழிநஃ | சோநுஷுயம் யஸுசௌலாடி வுமஃஸோக்ஷ ப்ரவாடகம் | துயொ நஃஸூய பெஷுகம் தெநாநா வஃவிதொ யுஃவஃ ||

(இ-ள்.) (ஸ்தாவரம் முதலிய ஜடவஸ்துக்களாகிய) பூதங்க ளுக்குள்ளே (உயிருள்ள) பிராணிகள் சிரேஷ்டமானவை. பிராணி களுக்குள்ளே புத்தியினால் ஜீவிக்கப்பட்ட (மனித மிருக பகழி புழு பூச்சி முதலியன) வைகள் சிரேஷ்டமானவை. புத்தியினால் ஜீவிக்கப்படும் பிராணிகளுக்குள்ளே மனிதர்கள் சிரேஷ்டமான வர்கள். மனிதருக்குள்ளே பிராம்மணர்கள் சிரேஷ்டர்களுன்று (வேதத்திற்) சொல்லப்பட்டிருக்கிறார்கள். பிராமணர்களுக்குள் ளே (கற்றறிந்த) வித்துவான்கள் சிரேஷ்டர்கள். வித்துவான்களு க்குள்ளே சத்கருமங்களுடைய அறிவுள்ளவர்கள் சிரேஷ்டர்கள். அவர்களுக்குள்ளே சத்கருமங்களைச் செய்கிறவர்கள் சிரேஷ்டர் கள். ஸத்கருமங்களைச் செய்கிறவர்களுக்குள்ளே பிரம்மஞானிகள்.

சிரேஷ்டர்கள். சுவர்க்க மோகூங்களைச் சம்பாதித்துக் கொள்ளத் தக்க மானிடஜன்மத்தை யடைந்திருக்கிறவ னெவனோ அவனாச் சுவர்க்க மோகூம் இவைகளி லொன்றை யடைய முயற்சி செய்யப்படாமற் போகுமானால் அவன் தன்னாத்துமாவை வஞ்சிக்கிற னென்பது நிச்சயம்.

விவேக துடாமணி.

ஜகதநா நரஜந் டு-உ-ஹிதம் வாஸ்தவ ததொவிபு
தா | தலாபெஹிக யஜிதாம-உ வரதா விதக வஜாதாரம் |
சூதாதாத விவெவநம் ஸந-ஹவொ ஸ்ஹாதநா | ஸஹி
கிஜி-கிநெடா ஸதகொபிஜந் ஸாகூதெஃ வாஹெ
விந்நா ஹெதெ ||

(இ-ள்.) ஜந்துகளுக்குள் மானிடப்பிறவி மிகவு மரிது, அதிலும் புருஷத்தன்மை யரிது. அதிலும் பிராமண சன்மமரிது. அதிலும் வேதாப்பியாசம் செய்து அதன்படி யதுஷ்டிக்கிறதரிது. அதிலும் சாஸ்திர வியுத்தத்தியிற் தேர்த்திருக்கிற தரிது. அதிலும் ஆத்மாவின்னது அநாத்மாவின்னதென்று பகுத்தறிவதரிது. அதிலும் தன்னுடைய சவாநுபவத்தினாலே தன்னாத்துமாவையறி தலரிது. அதிலும் தானே பிர்ம்மமா யிருக்கிறேனென்னும் நிலைமையரிது. இதுதான் முக்தி.

சப்நிஷ்கிருத ஸ்ரீராமதோத்திரம்.

ஹ-விபவாவ வஸாஹி ஹ நானாயாஹிஷ-ஜந் டி-கி
யாதொ டெஹி டெஹொ டு-தஜி ஜாந-ஷ வெளர-ஷ விபு
டெஹ. விபு ஜாந-ஷ வெளர-ஷ விபு ஹணீவர-ஜி விபு-வொ டு-ஃ
ஃ டு-விபு-ஷெயெஷீ நஸூகி துணகஷை ஹீ ஹீகர-ஷெ கா
ஹெ வஸா-ரிவ டிராஜி யங்கு-வ-ஹ||

(இ-ள்.) பலவீதமான பாபகன்மங்களின் அநீனமாகின்றமை யால் பசு பகழி கிரிமி கீடாதிகளாதிய நானாவித யோனிகளிடத்தில் உற்பத்தி நாசங்களடைந்து வருந்தும் பிராணியானவன் புண்ணிய கர்ம விசேஷத்தினால் சிரேஷ்டமான மானிட ஜன்மத்தில் அங்ககனமற்ற புருஷ ஜன்மமெடுத்து அதிலும் முக்கியமான பிராமண ஜன்மமாகி இதாதிதங்களைத் தெரிந்துகொள்வதற்காய்ச் சாதகமாயிருக்கும் கலைஞானமும் கலந்துகொண்டிருக்கிறவனாயிருந்தபோதிலும் பரத்துவ சொரூப விஷயமாய்ச் சிவனை மன

த்த கேளி ஸீயோதாதபடியால் பராமுகனாய் நிரந்தரம் சம்சார துக்க
த்த லயவனாய்த் தூர்விஷய ரூபமாகிய இரதீ கந்தாதிகளை யிச்சித்
தான்டுவனாய்ப் புல்லை அருந்துங்காலத்தும் அசைபோடும் பசு
நாடு வழியாலே தத்துவவிசாரமில்லாமல் அதோகதி யடைவானெ
துவ விசாரத்துக்கு யோக்கியமான மானிடதேக மெடுப்
பண்ணிரிதெனலாயிற்று.

தரிதுகா.

வராகோப நிஷித்.

மோவதூயுஷம் பூராவூ லோநுஷம் தத்ராவி நாவித் ஹம் |
தூணுஷம் உஹாவிலோ வெஷாந்த ஸ்வணஜிநா |
திராதிவணுஸாஸுரம் ரூவம் ஸுவிஷா நுஷுஷணம் | பொநஜா
யாதிவெலாவிதாநு கஷாஸுகோ ஹவிஷுதி ||

(இ-ள்.) மானிட தேகமெடுப்பது அதிதூர்லபம். அதிலும்
புருஷதேக மெடுப்பது அதி தூர்லபம். அதிலும் பரமாத்மாவைப்
பற்றி வேதாந்தசிரவண மனீன நிதித்தியாசனங்களோடு விசிஷ்ட
மான பிராமணதேகத்தை யடைவது அதிதூர்லபம். இப்படி
அருமையாகிய பிராமணதேகத்தை யெடுத்தும் வர்ணச்சிரமாத்
விகார தர்மங்களற்றுச் சத்திய ஞானானந்த லக்ஷணமுடைய பர
மாத்ம சொரூபத்தை யெவனறியாதிருப்பானே அந்த அவிவேகி
யான புருஷன் எப்போதும் முத்தி யடையான்.

மநுஸ்மிருதி.

ஸ்ரீரோஜெஃ கஷேஷொஷெயாதி ஸாவராதாம் |
வாவிஷெஃ வக்ஷிஜ்மதாம் லோநெஸொக்ய ஜாதிதாபு ||

(இ-ள்.) அகங்கரித்து தேகத்தினால் செய்கின்ற பாபகர்மங்க
ளைக்குறித்து பூமியின் கண்ணேபாவதம் விருட்சம் கொடி செடி
புல்லுகளாதி ஸ்தாவர ஜன்மங்கள் கிடைக்கும். அகங்கரித்து
வாக்கினால் செய்கின்ற பாவங்களைக்குறித்து மிருகபட்சிகளாதி
ஜன்மங்கள் கிடைக்கும். அகங்கரித்து மனத்தினால் செய்கின்ற
பாபகர்மங்களைக்குறித்து மனிதலோகத்திற் அதமஜாதிகளான
சண்டாளாதி ஜன்மங்கள் லபிக்கும். (ஆதலால் எக்காலமும் வேத
விரோதங்களான பாபகர்மங்களைச் செய்யலாகாதென்றால் நிஷ
காம சத்கர்ம புண்ணிய பரிபாகத்தால் கிடைத்த மாபொருசீரம்
மிக அரிதெனலாயிற்று.

புழுவா

குதகங்கிதை.

ளத்

பல்லுயிர் கருமத்தின் பகுதிக் கேற்புறச்
சொல்பல யோனிக டோறுந் தோற்றமுற்
றல்லுஞ் சுகமுமிக் கடையும் பல்லுயிர்
புல்லுமா னிடபவம் பொருந்த வற்றுளும்.

வனந்

செய்ய

நசிக்கிற

இதுவுமது.

பூருவ சன்ம புண்ணியவி சேடத்தாற்
சாருபு நற்குல சன்ம மாப்புவி
யோருநம் மதுக்கிர கத்தி னுண்மையி
னேருநற் கருமங்க ணிகழ்த்தி நாடொறும்.

நாவிவ

தரம் |

பு

பு

பு

இதுவுமது.

தொடர்தரு சித்தநற் சுக்தி வாய்ந்துபி
னடர்சமு சாரமிக் கஞ்ரென் றெண்ணியே
யிடரறு விரத்தமிக் கணையி லாக்கதி
படரிய விருப்பமென் மேற்ப ரந்தெழில்.

இதுவுமது.

மருவு பல்பவத் தாரண மிருதிகன் மங்க
ளறுகு றும்பிர மாதமில் லாது நன்காற்றி
யொருவினா வவ்வச் சித்திய ராய்முறை யுயர்ந்து
பொருவி லானடி யடைவரென் றுயர்மறை புகலும்.

ஞானவாசிஷ்டம்.

எறியுங் கடலி னுகத்துளையி லியாமைக் கழுத்துப் புகுவது
போற்,பொறிவெம் பிறவி யனேகத்தாற் புருடன் விவேகி யெனப்
பிறந்து, முறியும் பிறவி பயனிலலிம் மோக மமையுஞ் செய்தொ
ழிலாற், செறிவ தென்னை யிவற்றாலே தினங்க ளெல்லாஞ் சென்
விமொல்.

அறிவானந்தசித்தியார்.

யால் தேரிற் சதுர யுகமிரண் டாயிர நாட்டிங்களான்
உற்பத்தி டோரிலைஞ் னூற்றி னயன்மாண்டு காந்தமுற்று மென்பார்
ணிய சுகரு நுகத்துளை யில்வட பாற்கழி செலலெளிது
அங்குளனும் பிறப்பொழிந் திம்மா னிடத்திற் சணிக்கரிதே.

பிராமண ஜ.

ஒளவையார்.

சாதகமாயிருந் கேட்கின் ளுவிவடி வேலோய், அரிதரிது மாணிடராத
யிருந்தபோதிட ராயினுங் கூன்குருடு செவிடு, பேடு நீக்கிப் பிற

த்த லரிது, வேடு நீக்கிப் பிறந்த காலையும், ஞானமுங் கல்லியு நய
த்த லரிது, ஞானமுங்கல்லியு நயந்தகாலையும், தானமுந் தவமுந்
தான்செய லரிது, தானமுந் தவமுந் தான்செய் வராயின் வானவர்
நாடு ஷழிதிறந் திடுமே.

நாயுமினவர்.

எண்ணரிய பிறவிதனின் மானிடப் பிறவிதா னியாதினு மரி
தரிதுகா, ணிப்பிறவி தப்பினு லெப்பிறவி வாய்குமோ வேதுவரு
மோவறிகிலேன்.

இதுவுமது.

தீராத வென்னன வழக்கெல்லார் தீருமிந்த ஜனனத் தோடே
யாரேனு மறிவரிய ஜீவன் முத்தி யுண்டாகு மையவையோ
காரேனுங் கற்பகப்பூங் காவேனு முனக்குவமை காட்டப் போ
பாராதி யாகவெழு மண்டலத்தி னினமகிமை பகர லாமே. [மோ

பதிபகபாசவிளக்கம்.

மக்க ளாக்கையிற் பிறத்தலே யரிது மற்றதினுந்
துக்க கூன்குரு றேமையைத் துறத்தலு மரிது
நற்கு லத்திடை வருதலு மரிதுஞா னத்தான்
முக்க ணீசனுக் காட்படன் முற்றிலு மரிதே.

இதுவுமது.

அரிது மானிட யாக்கையிற் பிறத்தன்மற் றதினு
மரிது வேதநூல் சைவநு லாலகந் தெளித
லரிதல் வீசனே நாமென வயிவுமே லிடுத
லரிது வாய்ப்பறை யடைந்திடா ததினடங் கிடலே.

அ - வது சம்வாதம்.

பிறந்தவர் பேரும்பயன் பேரீன்ப ஸீடெனல்.

சி: சுவாமி! அறம், பொருள், இன்பம், வீடென்னும் புரு
ஷார்த்தம் நான்கனுள் மக்களாய்ப் பிறந்தோர் அவசியமா யடை
தற்பாலதுயாது ?

கு: அறம்: இம்மைப்பயன், மறுமைப்பயன், வீடு என்னும்
முன்றற்கும் ஏதுவாயும்; பொருள்: 'இம்மைப்பயன், மறுமைப்ப
யன் என்னு மிசண்டற்கும் ஏதுவாயும்; இன்பம்: பொருளால்
வரும் இம்மைப்பயனாயு மிருத்தலின், இல்லறத்தின் லுழுவாதொ

முகி யறிவுடையவராய்ப் பிறப்பினை யஞ்சிப் புறமாகிய செல்வத் தின்கண்ணும் அகமாகிய வுடம்பின்கண்ணும் உளதாகிய பற் றினையற்று அது நிலையாமை நோக்கி விடுதலாகிய துறவறத்திற் சென்று அது வாயிலாக மோகூதத்தைப் பெறமுயலல் வேண்டும். தருமவழியாற் கிட்டிய பொருளால் வரும் இம்மைப்பயனும் மறு மைப்பயனும் நிலையற்றனவா யிருத்தலான் அவற்றை விரும்புதல் கூடாது. வீடு நித்தியானந்த வடிவாயிருத்தலின், அதனை யடை தலே மக்களாய்ப் பிறந்தவர் பெறும்பயனாம்; இதுதான் சிறந்த புருஷார்த்தமாம். இதனைப் பெறமுயலாது வினை யுழல்பவர் விழலராவரன்றி மக்களாகார்.

சி: இதற்குப் பிரமாணங்களுண்டோ?

சு: கீழ்வருவனவே.

வராஹோப நிஷத் ௨ - ம் அந்தியாயம்.

ஊ-அ-ஹம் ப்ராவு) ஶாநுஷ) தத்ராவி நாவி) ஹம் |
 ஸ்ராஹண) ஹ ஶஹாவிஷ்ணவெ-ஊ) ஸ்ரவணாஹிநா |
 சுதிவண-ஶாஸ்ர) ரூபம் ஸஹிஶாநந் யக்ஷண) |
 நஜாநாதி ஸொ-விதாநு கஶா-கொ ஹிஷ) சி ||

(இ - ள்.) மனிதஜன்மமரிது. அதிலும் புருஷப்பிறவியரிது. அதிலும் பிராமணகுலத்திற் பிறப்பதரிது. இப்படிப்பட்ட பிற வியையடைந்தும் வேதாந்த சிவனாதிகளினாலே வருணாசிரமங் களை அதிக்கிரமித்ததாகிய ஸர்வவிபாபகமான பிரம்மத்தினு டைய சச்சிதானந்த சுவரூபத்தை பெவனறியவில்லையோ அந்த அக்ஞானியானவனென்போது மோகூதமடையப் போகிறான்.

விவேகதூமணி.

ஹ்ரா கயம்ஹிநா ஜநஊ-அ-ஹம் தத்ராவி பூ-ஹம்
 ஸ்ரா-திவாந ஶஸ்-ஶந) யஸ்ஸாத-ஶுத நயதெத ஶிஷயஸு
 ஹ) தஹாஸம் விநிஹண) ஸஶ்-ஶு-ஹாஸ ||

(இ - ள்.) மிகவுமரிதான இந்தமானிடதேகத்தை யடைந் தும், புருஷனாய்ப்பிறந்தும், வேதார்த்தங்களை யறிந்தும், எவன் தன்னைக் கரையேற்றிக்கொள்ளும் விஷயத்திற் பிரயத்தினஞ் செய்பவல்லையோ அந்த மூடனானவன் தன்னைத்தானே கெடுத்த துக்கொண்டவனாகிறான். ஆஷ்டப் பிசாசனாற் பிடிக்கப்பட்டவன் போல் நாசமடைகிறான்.

இதுவுமது.

உத்கொநவதி பிஷாநா யஸுஸாபெபு ப்ரோஷி,
உருஷம் பாநுஷம் ஷெஷுபுரவா ததாவி வளாஷா||

(இ - ள்.) எவன் அரிதான மானிடதேகத்தையும் அதிலும் புருஷத்தன்மையையும் அடைந்தும் தான புருஷார்த்தங்களை அடைய முயலாமல் மோசம்போகிறானே அவனைவிட மூடன் வேறு யார்.

பிருமதநமம். ௨ - ஈசு.

புரவாபுரவாபுதே ஜநகஸுபா வெஹி ய ஸளஷுவம்
நவெதா தஹிதயஸு வஹவெதா த வாதகம்||

(இ - ள்.) சிறந்ததாகிய மானிடப்பிறவியை யடைந்தும் சரி யான நிலைமையிலுள்ள பொறிகளைப் பெற்றிருந்தும் ஆத்மாவிற்கு நன்மையான காரியத்தை பெவனறியவில்லையோ அவன்றனைக் கொன்றவனாகிறான்.

ததசங்கிதை.

ஒருப வத்தினைப் பூமியி னுத்தம குலத்து
மருவி மானத கருமங்கள் புரிநதுசன் மார்க்கத்
திருவ மாநிலை நின்றதுதே சாரூநம் மருளாற்
யொருவி லாதமுத்தி யிற்புகு வாருஞ்சிற் சிலரே.

ஷுதேகோந் பக்தியுரைந்த அந்தியாயம்.

அளவில் யோனி கலிறபிறந்தா மளவில் கரும பலனுக்கர்த்தா
மளவில் பேரு ருற்றிருந்தா மளவி றுன்ப மனுபவித்தா
மளவில் பவநீந் குறுமுயற்சி யாதும் புரிந்தா மலமபிறந்த
வளவி ளளவின் மறைமுடிக்கு மப்பா லானை யளவிலியை.
மேய பரிபூ ரணனாகி விளங்கா நிற்கும் கண்ணுதலை
யாயன் போடி மெவனுணரா னவனே யான்மீ துரோகி யந்தத்
திய மடனெப் பாதகநதான் செய்ய மாட்டா னுலகத்திற்
வாய மறையோ தியும்பாசம் பாற்றான பிரமது ரோகியே.

தேவிகாலோத்தரம்.

பிறிது பெற்ற வறிவாற் பெறுமீபயன்
னிறைந்த வான்முகி னீங்கிய வானென
வறிந்து தம்மை யமலவி யாபகஞ்
செறிந்து நல்ல தியானத் திருத்தலே.

இராமானுஜ நூற்றந்தாதி.

சீர்கொண்டு பேரறஞ் செய்துநல் வீடு செறிது மென்னும்
பார்கொண்ட மேன்மையர் கூட்டநல் லேனுன் பதயுகமாம்
ஏர்கொண்ட வீட்டை யெளிதினி லெய்துவ னுன்னுடைய
கார்கொண்ட வண்மை இராமா னுஜாயிது கண்டுகொள்ளே.
நினைபார் பிறவியை நீக்கும் பிராணையிற் நீணிலத்தே
எனையாள வந்த விராமா நுசனை இருங்கவிகள்
புனையார் புனையும் பெரியவர் தாள்களிற் பூந்தொடையல்
வனையார் பிறப்பில் வருந்துவர் மாந்தர் மருள்சுரந்தே.

மணவாள மாமுனிகளருளிய ஆர்த்திப்ரபந்தம்.

அல்லும் புகலும்பா னுக்கை வழியுமுன்று
‘செல்லுமதுன் நேசுக்குத் திங்கன்றோ-நல்லார்கள்
தந்தனயர் நீசர்க்காட் செய்யச் சகிப்பரோ
எந்தை எதிராஜ விசை.

ஔவை குறன்.

தருமம் பொருள்காமம் வீடெனு நான்கும்
உருவத்தா லாய பயன்.
உடம்பினைப் பெற்ற பயனாவ தெல்லாம்
உடம்பினி லுத்தட்டனைக் காண்.

திருமந்திரம்.

முன்னைப் பிறவியிற் செய்த முதுதவம்
பின்னைப் பிறவியிற் பேற்ற லறியலாந்
தன்னை யறிவ தறிவா மஃதன்றிப்
பின்னை யறிவது பேயறி வாமே.

நாயுமானவர்.

எடுத்த தேக மிறக்குமு னேயெனைக்
கொடுத்துநின்னையுங் கூடவுங் காண்பனோ
வடுத்த பேரறி வாயறி யாமையைக்
கெடுத்த விற்பக் கிளர்மணிக் குன்றமே.

கூ - வது சம்வாதம்.

மேயஞ்ஞானத்தாலன்றி வீடு கூடாதேனல்.

சி: தத்துவஞானத்தாலன்றி வேறுசாதனங்களால் மோக்ச
மடைதல் கூடாதோ?

கு: கூடாது.

சி: 'மோகூடென்ப தெத்தகையது'

கு: சர்வதுக்க நிவிர்த்தியும் பரமானந்தப் பிராப்தியுமாம்.

சி: சுவாமி! கைலாயம் வைகுந்தமுதலியவை மோகூடமா காவோ?

கு: நாமரூப வடிவாய்த் திரிசியமாயிருத்தலினாலும், ஆலால் சுந்திரர், நந்தி, ஜயவிஜயர் முதலியோக்குச் சர்ப்பமுண்டானதாகவும் பிணக்குஞ் சண்டையு முண்டானதாகவும் புராணங்கள் வாயிலாகக் கேட்கப்படுதலினாலும் அவை சர்வதுக்க நிவிர்த்தியும் பரமானந்தப் பிராப்தியுமாய் மோகூடென்று சொல்லுதல் கூடாது; ஆனால் பதமுத்தி யென்றியம்பலாம்.

சி: தத்துவஞான மென்றென்ன?

கு: பிறப்பு விடுகனையும் அவற்றின் காரணங்களையும் விபரீத வையங்களாலன்றி யுள்ளவாற்றிதலாம்.

சி: சுவாமி! நித்தியம், பூரணம், நிர்அசயநந்த மென்றற்றொடக்கத்தனவாகச் சொல்லப்படும் மோகூடம் அடைதற்குத்தத்துவஞானம் நேர்சாதனமாயுள்ளதென்பதை நன்குவிளக்கிக் கூறுமாறு பிரார்த்திக்கின் மீறன்.

கு: மாயையும் மாயாகாரியமான தேகாதிப் பிரபஞ்சமுமாய்கிய பந்தம் (கட்டு) சத்தியம் (யதார்த்தமாயுள்ள பொருள்) என்பவர்களுக்குத் தத்துவஞான வாயிலாக மோகூடமடைதல் கூடாது, எது சத்தியமோ அது தத்துவ (உண்மை) ஞானத்தினால் நிவிர்த்தியாகாது, கிரியையினற்றான் நிவிர்த்தியாகும். எது அசத்தியமோ அது கிரியையினால் நிவிர்த்தியாகாது, தத்துவஞானத்தினற்றான் நிவிர்த்தியாகும். எப்படியெனில் சத்திபமான வரவோன்று நிவிர்த்தியாகுமாயின் அது தடிக்கொண்டடித்தலாகிய கிரியையினாலாக வேண்டுமேயன்றித் தத்துவஞானத்தினால் நிவிர்த்தியாகாது. அசத்தியமானவர(கயிற்றிற் றோன்றியவர)வொன்று நிவிர்த்தியாக வேண்டுமாயின் அது கிரியையினால் நிவிர்த்தியாதலின்று; பின்னை அது கயிற்றைத் தவிர வரவென்ப தொன்றில்லை யென்று தெளிந்த ஞானத்தினாலேதான் நிவிர்த்தியாகின்றது. இங்ஙனமே பந்தம் சத்தியமாயின் அதனை நிவிர்த்திக்கக் கிரியைவேண்டுமேயன்றித் தத்துவஞானம் வேண்டப்படுவதின்றும். இதனால் பந்தம் சத்தியமெனக்

கொண்டு அதனை நிவிர்த்திக்க முயலுவோர்க்குக் கிரியை வேண்டுமேயன்றித் தத்துவஞானம் வேண்டப்படுவதின்றும். இன்றாகவே, அவர்கள் கருமிகளாவரன்மித் தத்துவஞானிகளாகார். மாயையும் அதன்காரியமான தேகாகிப் பிரபஞ்சமுமாகிய பந்தம்: பிரமம் பரிபூரணமாயிருத்தலால், காலுள்ளவிடத்துக் கரமிருத்தற் கியையாவாறு போன்று, அதன்கண் யதார்த்தப் பொருளாக விருத்தற்குஞாயின்று. யதார்த்தப்பொருளாக விருக்கும்பட்சத்தில் கடபடம போன்று பிரமமும் பந்தமும் கண்டப்பொருளாம். எதுகண்டமோ அது காரியமும், சடமும், அசத்தமாயிருத்தலின் பிரமமும் பந்தமும் காரியமும், சடமும், அசத்தமும். சேதனவடிவ பிரமம் எஞ்ஞானமும் மாறுதிருத்தலும், பந்தம் மாறிப் போதலும், சாக்கிர சொப்பன சுழுப்தி சமாதி யவததைகளில் விளங்குதலால் பிரமம் பூரணமென்றும் பந்தம் கண்டமென்றும் பெறப்படுகின்றன. கண்டமாயிருக்கும் பந்தமும் சேதனத்தைவிட்டுத் தானொரு முதலாயிருத்தலினமையினாலும் அது தனக்கென வடிவ மில்லாதிருத்தல்* காரணகாரியவாதம், சந்துவாதம் முதலிய வாதங்களினால் பெறப்படுதலினாலும் அப்பந்தம் பிரமத்தில் கயிற்றிற் பாம்புபோல் கற்பிதமாமென்பது தேற்றமாம். ஆகவே, இக்கற்பிதவடிவபந்தத்தைவிவரித்திக்குத் தத்துவஞானம் வேண்டுமேயன்றிக் கிரியை வேண்டப்படுவதின்றும். பந்தம் அசத்திய மென்பது பற்றிப் பிரமாண சகிதமாக முன்னரும் பேசப்பட்டுளது. இதனால் கற்பிதவடிவ பந்தத்தை நிவிர்த்திக்கத் தத்துவஞானமே இன்றியமையாதது வேண்டப்படுவதென்பது பெறப்பட்டமையின, மோக்ஷத்திற்கு நோசாதனம் தத்துவஞானமென்பது திண்ணமாய் தென்க.

சி: இதற்குப் பிரமாணங்களுண்டோ?

கு: கீழ் வருவனவே.

யோகதத்துவோபநிஷத்.

கஜநாடெவ ஸம்ஸாரொ ஜநாடெவ விஃ-வ்யுதே |
ஜநஸூரூவ ரெவாடௌ ஜநம் ஜெயெக ஸாயநடி ||

(இ - ள்.) அக்ஞானத்தினால் ஸம்ஸாரமுண்டாகிறது. ஸம்ஸாரநிவிர்த்தியானது ஞானத்தினாலேயே யடையப்படுகிறது. அறி யத்தகுந்த வஸ்துவை யறிகிறவிஷயத்தில் ஞானமே ஸாதனமாகையால், முன்னர் ஞானசொருபமே யறியத்தக்கது.

* காரண காரியவாதம், சந்துவாதமுதலியவைகளைப்பற்றித் தத்துவ ஞானத்திற் கீண்க.

உருத்திரவிரிந்தயோபநிஷத்.

ஜாநாபெவஹி ஸம்ஸார விநாஸொ நெநவகடுணர்!

(இ - ள்) ஸம்ஸாரத்தினுடைய நாசமானது ஞானத்தினு லெயே யுண்டாகிறது, கருமத்தினுல்லை.

கர்பகீதை.

நாநாஸாஸ வரெவொகெ நாநாபெ வங்வஹிநமூ |

சூதஜாநம் விநாவாயு ஸவடகடு நிரயடகம் ||

சூயார சூயதெ கொடிபாநங் மிரிமாங்நம் |

சூததகம் விநாநாலி ஸூதிநடாலி மாஸூவிநா ||

கொடியிஜம் கூதம் வநந கொடி மொஹயபாநகம் |

மஜபாநம் ஸஹஸூங் ஸூதி ஜாநம் விநாநங் ||

(இ - ள்.) சகல சாஸ்திர பரிசுசிய முண்டானபோதிலும், பிரமா விஷ்ணு மகேசுராதிகளைப் பூசுததபோதிலும், வர்ணசிரம தர்மங்களை விதி முகமாக நடத்தியபோதிலும், சொரணநானஞ் செய்தபோதிலும், கோடியக்யங்களைச் செய்தபோதிலும், கச தூர காதிகளை தானமீநதபோதிலும், பார்த்தனை! ஆத்மஞான மன்றி முத்திகிடையாது. குருகடாகூத மன்றியில் ஆத்மஞானம் சித்திக்காதென்றிருப்பதால் முத்திக்கு ஏதுவாகிய ஞானமானது முக்கிய சாதனமாகிறது.

வாகுதேவமனனம்.

சூதாநாத விவெகெந வுநஸம்ஸாரநிஹதி |

தகூநாஜநகொடூபாவி வங்யவெஹொ நவியுதெ ||

(இ - ள்.) ஆத்மாநாதம் விவேகஞானத்தாலன்றிக் கோடி ஜன்மங்களெடுத்து இதர சாதனங்களைச் செயதாலும் பந்தரீங்கி முத்தி யடையார்கள்.

ஆத்மபோதம்.

வொயொநு ஸாயநெஹொஹி ஸாக்ஷாநொகெக்ஷக ஸாயநம் | வாகஸூவஹிவஹீ ஜாநம் விநாரொகெக்ஷா நவியுதி | சவிரொயிதயா கடுநாலிடிஜாநம் விநிவதட்யெசு | விடிஜாவிடிஜாநம் திஹ்நெதுவ தெஜ்ஜிவிர ஸவ்வக ||

(இ - ள்.) இதரசாதனங்களைக் காட்டிலும் ஞானமானது சுதந்தரமாக மோகனத்துக்கு முக்கியகாரணமாக யிருத்தல் எப்படி

மென்றால் போஜன பாகத்துக்கு அக்கினியைப்போல ஞானத் தவிர முத்தியானது உண்டாகாது. கருமமானது விரோதமுள்ள தாகாததிலே அஞ்ஞானத்தைப் போக்கமாட்டாது. (சொரூப) ஞானந்தானே பிரகாசமானது இருட்கூட்டத்தை நாசஞ்செய்வது போல அஞ்ஞானத்தை நாசஞ்செய்யும்.

ரீபுகிதை.

யயாஜாநம் விநாவொகெ கிஹிஷெவ நலியுதி |

தயாஜாநம் விநாவொகெ க்ஷிநுக்ஷிநுலியுதி |

(இ-ள்.) எப்படிஉலகில் விவகார ஞானம் கிஞ்சித்தாகினு மில் லாதவனுக்குப் பலன சித்தியாகாதோ, அப்படியே ஆத்மஞானமில் லாதவர்களுக்கு மோக்ஷம் சித்திக்காது.

இலீங்கபுராணம். பூர்வபாகம் அத்தியாயம் அக.

ஐஜாநஸி வலிவட்க்வாதுரூஷொ ரிஷிநம் ஸூதம் ||
தத்யாஜிவெநுக்ஷிநுந்யா ஜகத்கொபிஹி | ஜாநஸெக்
விநாநாஸி வாணுவாவ வரிஷ்யம் || ஜாநஸெவ்ஷெ
தஸாநுக்ஷிநுப்ரஹ்மவிதா || ஜாநாஸி லாபிவெ
வாஸாஸா வாலிவட்கிநிபுதா || ஜாநாஸி ஹதெகஸிப்ர
ஸூஷெ யநஸிவாநம் || ஜாநாஸி நாஸி ஸவட்வாவ
விநாஸந் ||

(இ - ள்.) அஞ்ஞானமாகிற மலத்தை யுடைத்தாயிருக்கிற புருஷன் அழுக்குள்ளவகைச் சொல்லப்படுகிறான். அவ்வழுக்கு நாசமானால் மோக்ஷமடைகிறான். அநேக கோடிஜன்மமெடுத்தா லும் ஞானமொன்றினாலன்றி மோக்ஷமடைகிறதுமில்லை. பாவ புண்ணியங்கள் நசித்தலுமில்லை. ஆகையால், பிரமவித்து மோக்ஷ த்தின்பொருட்டு ஞானத்தையே யப்பியாசம் செய்யவேண்டியது. ஞானாப்பியாசத்தினாலேயே மனிதர்களுக்குச் சித்தமானது தெளி வையடைகிறது. காய்ந்தயிறகை அக்ரி யெரித்துவிடுவதுபோல் ஞானமாகிறவகையுண்டானவுடனே அது சகல பாபத்தையும் எரி த்து விடுகிறது. ஸகல பாபத்தையும் நாசஞ்செய்கிறதற்கு ஞான த்தைவிட மிகவுஞ் சிரேஷ்டமானது யாதொன்றுமில்லை.

சூதசங்கிதை.

ஐவ்வாறே நான்மறையு மெடுத்தியம்பு மையமறச்
செவ்வாய்வெண் ணகைக்கமலத் திருமாற்பன் முதலான
வெவ்வானர்களுமுரைப்பா ரிலங்குமுனி வரும்புகல்வா
சொன்னவந் பணிநாய்முற் றெழிக்குமருந் துயர்ஞானம்.

இதுவுமது.

புறப்புக றுவதெவனோ பளகின்மறை வழியுதித்த
பொற்புறுநன் ஞானமே புகன்முத்தி சாதனமாங்
கற்பனையாம் வேறுவழிக் கதித்தஞா னம்பரமற்
கற்புடையீர் முத்திசா தனமாகா தறிந்தடுமின்.

இதுவுமது.

திருமண வாள முத்தி சேர்தரத் தகுமு பாயம்
வெருளின்மெய்ஞ் ஞான மனறி வேறிலை யந்த ஞான
மருவுறு மறையி னந்த வாக்கிபப் பொருட்டி டத்தாற்
பொருவரு மனோவி ருத்தி பூத்தபின் பொலிந்து தோன்றும்.

இதுவுமது.

மாயையினுற் பத்தியா கியவுலகம் யாவும்வளர் விவேகத் தாலே
னாயசய சொரூபமாத் தெரிபவன்கே வலனாவான் துக்க மிக்க
பாயசமு சாரசா கரமுந்கி விவேக மற்ற பான்மை யோர்க்கு
நேயமுறு வேதாந்த ஞானமன்றிக் கதிவேறு நிகழ்த்த லாமோ.

இதுவுமது.

கரைதருதன் சிற்சக்திக் குறுபகையா மிராகதி களைவ தற்குத்,
தரைபுகழும் வேதாந்த ஞானமே தயங்குறுவச் சிரமா மம்ம,
வரையில்சமு சாரமெனுங் கடுங்கோடை யுறத்திபிக்க மயங்கி
னோருக், குரைசிறந்த சிவஞான வமிர்த மன்றிச் சாந்திசெய்வ
தொன்று வேறென்.

திருவாய்மொழி.

எஞ்ஞான்று நாமிருந் திருந்நிரங்கி நெஞ்சே
மெய்ஞ்ஞான மின்றி வினையிபல் பிறப்பமுந்
எஞ்ஞான்று மெங்கு மொழிவற நிறைந்துநின்ற
மெய்ஞ்ஞானச் சோதித் கண்ணனை மேவுதுமே.

திருமங்கையாழ்வார் திருமொழி.

வாடினேன் வாடி வருந்தினேன் மனத்தால் பெருந்துய ரிடும்
புயிற் பிறந்து, கூடினேன் கூடி யினையவர் தம்மோ டவர்தருங்
கலையே கருதி, ஓடினே னோடி யுவதோர் பொருளா லுணர்வெ
னம் பெரும்பதற் தெரிந்து, நாடினேன் நாடி நான்கண்டு கொண்
டேன் நாராய னாவென்று நாமம்.

நீருமந்திரம்.

ஞானத்தின் மிக்க தவநெறி நாட்டில்லை
ஞானத்தின் மிக்க சமயமு நன்றன்று
ஞானத்தின் மிக்கவை நன்முத்தி நல்காவாம்
ஞானத்தின் மிக்கார் ஔரின் மிக்காரே

பிரபுலிங்கலீலை.

உரைசெயிற் பரமஞான மொன்றுமே முத்திக் கேது
சுரிக யநற் கிரியா யோகந் தாமொரு மூன்று ஞான
மருவுதற் கேது வென்றே மறைபுகன் றுரைக்கு மிந்தக்
கருவியைப் பொருளென் றெண்ணிக் களிப்பவர் கயவ ரன்றே.

பதிபசுபாசவிளக்கம்.

எஞ்ஞான்று குடும்ப பார மேகுமென் றிரங்கல் வேண்டா
மஞ்ஞான மெமமட் டெண்டேர் வமமட்டுங் குடும்ப பார
மெய்ஞ்ஞான முண்டேன் முததி மேவுதற் கைய மிலலை
சுஞ்ஞானத் தாலஞ் ஞானஞ் சுருங்குமந் திலையே முத்தி.

க0 - வது சம்வாதம்.

இருவகைப்பற்றி லேய்துநல் லுணர்வேனல்.

சி: சுவாமி! மோகூசாதனமாய தத்துவஞான்ம் எதனாலுண்
டாகும்?

கு: இது யானெனதென்னு மிருவகைப்பற்று மொழிதலா
லுண்டாகும்.

சி: இதனை நன்குவிளக்கல்வேண்டும்?

கு: தானல்லாத வுடம்பை யானென்று கொள்ளும் திடவ
றுவு அகப்பற்றும். இஃதகந்தையெனப்படும். தன்னோடு சம்பந்த
மில்லாத பொருளை எனதென்றபிமானித்து அதன் வசப்பட்டிரு
த்தல் புறப்பற்றும். இதுமமதையெனப்படும். தானல்லாத வுடம்
பை யானெனக்கருதுதல காரணமாகத் தன்னோடு சம்பந்தமில்
லாதபொருள் எனதென்று அபிமானிக்கப்படுகின்றது. நண்டுக்
கூறிய யான் என்னும் அகந்தையிலும் எனது என்னும் மமநதயி
லும் யோகாப்பியாச வாயிலாகப் பற்றொழிந்தபோதுதான் சந்
ஞ்ஞவாயிலாகத் தத்துவஞான் முதயமாம்.

சி: இதற்குப் பிரமாணங்களுண்டோ?

கு: கீழ்வருவனவே.

என்னது யானெனு மிந்தம் யக்கைத்
தன்னரு ளாலொழிக் குமயிள சைக்கோன்
கவனி குயாத்தொடு கைவலோ க்டிகே
கொன்னுரு மேனி குழைந்தமை யெண்ணே.

வலிவோத வந்தியார்.

யானென தென்செருக் கீர்த்த மகரீனமெய்த்
ஞானியென றேதிய வந்திபற
நானமறை யாதிய வந்திபற.

தாயுமானவர்.

யான்ற நெனலறவே யின்பட்டிடை பென்றருணைக்
கோனறு னுரைததமொழி கொள்ளாயோ - கோனறு
யிழுக்கடித்தாய் நெஞ்சேநீ பென்கலை கள்சோர
வழுக்கடிக்கும் வண்ணாபோ லாய்.

சுக - வது சம்வாதம்.

புறப்பம் றற்பின் பொருந்தா தகமெனல்.

சி: சுவாமி! இருவகைப்பறயி லெதனைமுன்ன ரொழிக்க
வேண்டும?

சு: தன்னோடு சம்பந்தமில்லாத மனைவி மக்கள் பொருள்
என்பவைகளை பெனதென றபிமானித்தலாகிய மமதையை முன்
னொழிக்கவேண்டும.

சி: தானல்லாத வுடம்பை யான் என்றபிமானித்தலாகிய
அகந்தை காரணமாக மமதையுண்டாகின்றதென்று முன்னரருளி
யிருத்தலால் அகந்தை யொழித்தபினைரன்றோ மமதையை
யொழிக்கவேண்டும?

சு: மரம் விருத்தி யடைவதற்கு அதன் மூலவேர் காரணமா
பிடுக்கிறது. அமமூலவேரை யழிக்கவேண்டினுனொருவன் முன்
னா அதன் கிளைமுதலானவைகளை ஒவ்வொன்றா யழிக்கவேண்
டும். அங்ஙன மழித்தபினைததான அவ்வேரை யழித்தல் சுல
பமாய் முடியும். அதுபோலப்புறப்பற்று விருத்தி யடைவதற்கு
அகப்பற்றுக் காரணமாயிருப்பினும், அவ்வகப்பற்றை யொழிக்க
வேண்டினுனொருமுழுட்சு புறப்பற்றாகிய மனைவி மக்கள் பொருள்
களின் அபிமானத்தைச் சிறிது சிறிதாய்விடல் வேண்டும். அங்
ஙனம் விட்டபிறகுதான் அகப்பற்றொழிதல் சுலபமாய் முடியும்.
இங்ஙனஞ் செய்யாது புறப்புற்றிருக்க அகப்பற்றைவிட முயலு
தல் மரத்தின்கிளையாடிகளை யழிக்காது அதன் மூலவேரை யழிக்க

முயல்வதுபோலாம். இக்காரணம்பற்றித்தான் முன்னர்ப்புறப் பற்றை யொழிக்க வேண்டுமென்று கூறினும். புறப்பற் றொழிந்த வன் அகப்பற்றொழிதற்குரிய சாதனமாய் ஞானயோகத்தைக்ஷண ப்ரொழுதும் வீணாக்காது விரைந்தனுஷ்டிப்பானாதலின் அகப் பற்று நீட்டிக்காது விரைந்தொழியும். இதனால் புறப்பற்றற்றபின் அகப்பற்றுத் தாமதித்திருக்காதென்பது பெறப்பட்டதென்க.

சி: புறப்பற்றை முன்னரொழிக்க வேண்டுமென்பதற்குப் பிரமாணமுண்டோ?

கு: கீழ்வருவனவே.

பைங்கோபநிஷத்.

வெவ்வுடைய வாய் வொகூராய நலெதிவெதிவ |

வெதி வயுதெ ஜெது நலெதி விவயுதெ ||

(இ - ள்.) பந்தத்திற்கும் மோகூத்திற்கு மிரண்டு காரணங்களிருக்கின்றன. (அவையாவன) என்னுடைய தென்பதும் என்னுடையதல்ல வென்பதுந்தான். என்னுடைய தென்பதினாலே பிராணிகள் (பந்தத்தினால்) கட்டப்படுகிறார்கள். என்னுடையதல்ல வென்பதினாலே விடுபடுகிறார்கள்.

ஸ்ரீயஜ்ஞவராஹபகவத்கீதா.

வனவம் ஜிதெஷி பொ லுகவா ஸவது ஜிதாஜிதி |

விஹாய ஸாக்ஷி வெதநெ ஜிக்யுரா டிஹஜிதி ||

(இ - ள்.) இந்தப்பிரகாரம் ஜிதேந்திரியங்களைச் சர்வ விஷயங்களிலும் எனதென்கிற புத்தியைவிட்டுச் சர்வசாட்சி சைதன்ரியமாய் பிரத்யகாதம் சொரூபமான என்னிடத்தில் நானென்கிற புத்தியை வைக்கவேண்டும்.

நிராலம்போபநிஷத்.

வித்ய ஜாத்ய ஸஹோஷா ஷாஸவத்ய ஸ்ரஹராஜி |

கௌத்ராஜி ஜிதா ஸாலாராவாரண ஸாக்ஷோ வாயி ||

(இ - ள்.) தகப்பன் தாய் சகோதரன் பெண்சாதி பிள்ளை விடுதோட்டம் பூமி முதலியவைகளிலே 'என்னுடையது' என்கிற ஸம்சாரமாகிய அஞ்ஞான விஷயமானமனோவியாபாரம் பந்தம்.

வைராக்கியசதகம்.

விடத்தகு மகப்பற் றினைமுனம் புறப்பற் றொழிப்பதெற் றினுக்கென விளம்பல், படிற்றொழுக் கினர்சம் உதழும் வான

வரும் பயிலில் வாழ்க்கையும் விடுக்குதலென், நெடுத்துமைக் கறி
வா சாரமோ தியசொற் கிழுக்குமா - குதலின்மா சியல்பாத்,
துடைத்தசிக் தையர்க்கு நின்றையி லொழுக்காச் சொல்வார்முன்
புறல்புறத் துறவே.

சூதசங்கிதை.

வனைக டாதிகண் மாட மானிகைக ளரித்தியமே
புனைமடவா ராதியர்கள் போகமின்னு போனசிக்குங்
கண்கடல்கு மூலகமெலாங் காவல்செய்தோர் குடைநிழற்றற்
தனைநிகர்வேந் தனுந்துன்பந் தலைக்கொண்டு சாம்புவனல்.

ஞானவாசிஷ்டம்.

தாரதன மிகுமென்னிற் றனையாகு மப்பாசந் தனைத்துக்
கொண்டா, லாரதனை யறுத்தகலும விரகுடையா ரறிவிலா ராசை
விஞ்சிக், கூரிதய மப்போகத் துமுன்றுயக்குங் கொடுந்துயரைக்
சூறித்த போதே, தீரதையா மறிஞ்சருக்கு விருத்தியுள தாய்ச்
சித்தந் தெளியு மன்றே.

சிவநாமோத்தரம்.

மண்ணினுந் தனத்தினு மனைக்கு வாய்த்தநற்
பெண்ணினு மகவினும பெரிய பேரினுந்
துண்ணென விழைவினைத் துறந்த தூயரே
விண்ணினு மினபுடன் விளங்கி மேவுவார்.

நீருவாய்மொழி.

கொண்ட பெண்டிர் மக்க ஞற்றார் சுற்றத் தவர்பிறருங்
கண்ட தோடு பட்ட தல்லாற் காதனமற் றியாதுமிலை
யெண்டி சையுங் கீழு மேலு முற்றவு முண்டபிரான்
ஒருண்ட ரோடுமொ ய்யி னலலா லில்லைகண் டர்துணையே.

நீருக்கடைக்காப்பு.

தந்தைதாய் புத்திரர் தன்னுடன் தோன்றினார் தார மென்னும்
பந்தரீங் காதவர்க் குய்ந்துபோக் கிலலெனப் பற்றி னாயே
வெந்தரீ ராடியா ராதியார் சோதியார் வேத கீத
ரெந்தையா ஞாநொழு துய்யலா மையல்கொண் டஞ்ச னெஞ்சே.

ஒழிவிலோடுக்கம்.

நாடுநகர் வீடுடையா டாய்தந்தை நட்புமக்கண்
மாடுகுலம் பொன்னுடம்பின் வாதனைகள்—கூடத்
தொடுத்த வலைக்கண்ணித் தொடக்கிதனை யிப்போ
விடப்பெறுவா ரேன்பிறப்பார் மேலு.

தேவாரம்.

அருத்த மும்மனை யாளொடு மக்களும்
பொருத்த மில்லைபொல் லாதது போகட்டும்
கருத்தன கண்ணுத லண்ணல்காட் டுப்பள்ளித்
திருத்தன் சேவடி யைச்சென்று சேர்மினே.

பட்டணத்துப்பிள்ளையார்.

திருவடி பிடித்து வெருவரல் விட்டு
மக்களு மனையு மொக்கலுந் திருவும்
பொருளென நினையாதுன் னருளினை நினைந்து.
ஊருஞ் சதமல்ல உற்றார் சதமல்ல உற்றுப்பேற்ற
பேருஞ் சதமல்ல பெண்டிர் சதமல்ல பிள்ளைகளுஞ்
சீருஞ் சதமல்ல செல்வஞ் சதமல்ல தேரத்திலே
யாருஞ் சதமல்ல நின்றாள் சதங்கசசி யேகம்பனே.

கஉ - வது சம்வாதம்.

அநீட்சேல்வத்தை யடைவது நன்றெனல்.

சி: சுவாமி! தனதென் றுரைக்கப்படுவனவற்றுள் பொருள்
இம்மைப்பயனுக்கும் மறுமைப்பயனுக்கும் ஏதுவாயிருத்தலின்
அதனை யொழிப்பதெப்படி?

கு: அருளால் வருஞ் செல்வமென்றும், பொருளால் வருஞ்
செல்வமென்றும், செல்வம் இருவகைத்தாம். அருளால் வரும்
செல்வமாவது பிராணிகளைப் பாதுகாத்து அவ்வறத்தினால் மேம்
படுதலாம்; இது சத்துவகுண மிகுதற்குக் காரணமாய் இருத்த
லின் இதனைக் குறிக்கொண்டு பாதுகாததல் வேண்டும். தொடர்பு
பற்றாது எல்லா வுயிர்களின்மேலுஞ் செல்வதார்கய கருணையென்
னும் அருளைச் சம்பாதித்தவிடத்து அதனால் பிராணிகளைப் பாது
காத்து அவ்வறத்தால் மேம்படுத லுண்டாகின்றமையின், அத
னையே முழுட்சுகள் விரும்பி யடையவேண்டும். அருளை விரும்பி
யடைந்தவிடத்து அதனாலுண்டாகும் செல்வமே மனம் ஒரு
முகப்படுதற்கு ஏதுவா யிருத்தலின், அநீட்சேல்வமே சீரியதாம்.
பொருளால் வருஞ் செல்வமாவது செவியாதி ஷயந்திந்திரியங்க
ளும் வருத்தமின்றி யனுபவித்தற்குரிய சப்தாதி விஷயங்களாம்.
ஈக்குப் பொருளென்றது மணி,பொன்,நெல் முதலாயினவற்றை.

உயிர்க்கொல்லி யென்னும் பெயரைச் சிறப்பாகப் பெற்றுள்ள பொருள்: இன்பஞ் செய்வதுபோலச் சின்னை நடித்துக்காட்டிப் பின்னரிருக்குமிடந் தெரியவாறு மறைந்துவிடுகின்றது. தன்னை யெனதென அபிமானித்தவர்களைப் பல்வகைக் கிலேசத்துக் காளாக்கி வருத்துதலின், இதனைப் பிரயத்தின பூர்வகமாக விடுதலே தக்கது. உண்மையில் பொருள் வின்புற்றோ ரொருவரு மில்லை. சக்கரவர்த்திகளும் பொருள்காரணமாகப் பலவகை யாய் துன்பத்தை யடைந்தாரென்பது பாரதமுதலிய இதிகாசங் களாலும் இனிது விளங்கும். சப்தாதி விஷயங்களை வருத்த மின்றி, யதுபவித்தற்குத் துணைக்காரணமாயுள்ள பொருளைச் சம் பாதித்தலும், காத்தலும், அழித்தலும், இழத்தலும் துன்பமா யிருத்தலின், துன்பத்திற்கே யேதுவான பொருளை அற்பத்திலும் மகாவற்பமாகியும் துக்கத்தைத் தன்னுளடக்கி யிருப்பதாயு முள்ள விஷய வின்பத்தினை யனுபவிக்குமாறு தேதெல் முழுட்சு விற்குச் சீரியதன்றும். ஆதலால் பொருட்செல்வத்தை யொழித்து அருட்செல்வத்தையே நாடியடைய வேண்டும்.

சி: சுவாமி! பொருள் பல்வகையாலும் துன்பந் தருமென்ப தற்குப் பிரமாணங்களுண்டோ?

கு: கீழ்வருவனவே.

பொஷியபுராணம்.

கயபுலஸ்ய வாஜுதெ டுஃவஜாஜித ஸுராவிரக்ஷ
 ணெ| சூயெடுஃவ வுயெடுஃவ லெயுஹுஸுக் தஸுஃவ்யு||
 ஹாரொஹ ஸுலிவாடிதெ ஸஜநாஸ வாபிடுவாடிவி| ஹயி
 யுடுவதாஃ நித்யம் ஸுதெஜாஃ ப்ராணஜா.காரிவ|| வெயாத.
 வக்ஷிவிஜாஃஸம் ஹக்ஷுதெ ஸாவபெஷ்டுவி| ஜதெஹ
 ஹக்ஷுதெ லெதெஜு ஸயாஸவட்து விதவாநு|| விஜோஹயாதி
 ஸம்வஸ ஸுதாவயாதிவ்வதிஷு| வெடியநுஜாஜநாகாவெ
 கஜாஹுயுடா ஸாவாவஹாஃ|| யயாபு வகிராஜிமொயஸ
 ஸவடாபு நிஸுஹம்| யதஸாபுடவகிஃ டுஃவீ ஸுவீ
 ஸவடாபு நிஸுஹம்||

(இ - ள்.) அருத்தம் (பொருள்) ஸம்பாதிக்கிறதிலேயும் துக்கந்தான். ஸம்பாதித்ததை இரக்ஷிப்பதிலேயும் துக்கந்தான்.

தீர்வை செலுத்துவதிலேயும் செலவழிப்பதிலேயுந் துக்கந்தான். அர்த்தங்குணினம் சுகமேது? (உயிர்வாழு மிச்சையுள்ளவர்கள் யமனிடத்திற் பயப்படுவதுபோல்) திரவ்விய முள்வவனுக்குத் திருடர்களிடத்திலிருந்தும் ஜலத்தினிடத்திலிருந்தும் அக்ரியினிடத்திலிருந்தும் சுவஜனங்களிடத்திலிருந்தும் அரசனிடத்திலிருந்து மெப்போதும் பயமுண்டாகிறது. ஆகாசத்திலெறியப்பட்ட மாம்சத்தை எப்படி பகலினும், பூமியிலெறியப்பட்ட மாம்சத்தை யெப்படி நாய் முதலிய ஜந்துக்களும், ஜலத்திலெறியப்பட்ட மாம்சத்தை யெப்படி மீன்களும் புசிக்கின்றனவோ அப்படியே எல்லாவிடங்களிலும் (ஆகாசம் பூமி பாதாளங்களிலிருந்தாலும்) திரவ்யமுடையவன் புலிக்கிறான். (என்றால் எல்லா பிராணிகளாலும் திரவ்விய முடையவனுக்குப் பயமுண்டாகிறதென்பது கருத்து) செல்வங்களானவை மோகத்தை யுண்டாக்குகின்றன; (செல்வங்களுக்கு) விபத்து (கேடு) உண்டானால் தாபத்தை யுண்டாக்குகின்றன. (செல்வத்தை) ஸம்பாதிக்கும் காலத்திலோ துக்கமுண்டாகிறது; எப்பொழுதுதான் அர்த்தங்கள் ஸுகத்தைக் கொடுக்கிறதாக வாகின்றன? பொருளுக்கு எஜமானன் எப்படி பயமுடையவனாய்க் கலக்கமடைவானோ, அப்படியே யாதொருபொருளையும்விருமபாதவன் பயமுடையவனாகக்கலங்கான். திரவ்வியத்திற் கெஜமானனாயிருக்கிறதினால் துக்கியா யிருக்கிறான். எல்லாப் பொருள்களிலேயும் விருப்பமில்லாதவன் சுகியா யிருக்கிறான்.

பாகவதம்.

சுயதுஸ்ய ஸாயபநவிலி உதவெஷு ரக்ஷணெ வ்யயெ |
நாஸொவஹொம சூயாஸஸூ ஸஸரிணாஹு ரொ நுணாஸு ||
ஸெஸுஹிஸூ நுதநுஹி காரெக்ராயஸஸ்யொரெ || ஹெரொ
வெவாஸிஸூ ஸஸஸஸ்யொ வுஸநாநிவ || ஷந்தெ வஹ
ஃஸா நயொஹுயொ ஃஸொரெதா நுணாஸு | தஸூரெநயொ
ஃஸொவொ ஸெயொக்யொ ஃஸொதஸூஜெக || ஷிஃரெ
ஹாதரொஃஸாரொ விதாஸுஹுஃஸு ||

(இ - ள்.) பொருளை மெய்பாதிப்பதிலும் ஸம்பாதித்ததை விருத்திசெய்வதிலும் இரக்ஷிப்பதிலும் செலவீடுவதிலும் நாசமடைவதிலும் அநுபவிப்பதிலும் மனிதர்களுக்கு ஆயாசம்

மும், பயமும், மனக்கலக்கமும், மயக்கமு முண்டாகின்றன. திருட்டு, பரஹிம்சை, பொய், டம்பும், ஆசை, கோபம், கருவம், மதித்திருத்தல், வஞ்சனை, பகை, விஸ்வாசமின்மை இவைகளும், பொருமை (பரஸ்திரீயை யிச்சித்தல் சூதாட்டம் கள் சாராயம் குடித்தல் இம்முன்றுகளா லுண்டாகிற) துக்கங்கள் இப்பதினைந்தும் மனிதர்களுக்கு அனர்த்தங்கள் (கெடுதியுண்டாக்கத்தக்கவைகள்). இவைகளுக்கு அர்த்தமானது இருப்பிடமா யிருக்கிறது. பொருளானது உடன்பிறந்தவர்கள் மனைவிகள் தாய்தந்தையர்கள் தன்னிடத்தி லன்புள்ளவர்கள் இவர்களுக்கு வேற்றுமையுண்டாக்குகிறது. ஆகையால் சிரேயஸை விரும்புகிறவன் அர்த்தத்தை அநர்த்தமாக வெண்ணித் தூரத் தள்ளிவிடவேண்டும்.

துவாந்தசமஞ்சரி.

சுய-புநெய-ஓம் ஹாவயநித்யம் நாஸ்தி ததஸுவ வெஸுவஸு
க்யம் | வாசுதேவ ஹித்யம் ஹாஜாஹிதி ஸ்வ-புநெய-ஓம்
விஹிதாஸீதி ||

(இ - ள்.) பொருள் மகா அனர்த்தங்களுக் கேதுவாயும் அரித்திய வஸ்துவாயும் கிஞ்சித்தாகிலும் சுகமில்லாததாயும் புத்திரன் முதலானவர்களிடத்திலும் பிதியைத்தருவதாயு மிருக்கிறது.

மதுவசனம்.

சுய-புநா ராஜ-புநெய-ஓம் ராஜி-புநாநாஹ ரக்ஷணை |
சுஜி-புநாநா வ்யபெய-ஓம் வ்யபய-ஓம் உ-ஓம் ஹாஜநய ||

(இ-ள்.) பொருளைச் சம்பாதிப்பதற் றுக்கம். சேகரித்தபொருளை ரக்ஷிப்பதில் துக்கம். அதற்குக் கெடுதிவருமாயினும் துக்கம். ஆதலால் விசனத்திற் கேதுவாய பொருளா லென்ன வுபயோகம்? அதனை நெருப்பாற் றகிக்கவேண்டும்.

புராதனவசனம்.

ரோதாஸுத்ர விநொயாய | ஹிரண்யாய நநொநபி ||

(இ - ள்.) பொருளில்லாதவனுக்குப் பெற்றதாயும் புத்திரனும் விஸ்வாசமின்றி மகா விரோதிகளாவர். ஆதலால் சுகல விதத்தாலுந் துக்கத்தைத் தருகின்ற பொருட்கு நமஸ்காரம், நமஸ்காரம். (என்ற லதை விரும்பக்கூடாது.)

பட்டணத்தாரி.

பொன்னை நினைந்து வெகுவாகத் தேவொர் பூவையன்னு
டன்னை நினைந்து வெகுவா யுருகுவர் தாரணியில்
உன்னை நினைந்திங் குணப்பூசி யாத வுலுத்தரெல்லாம்
என்னை யிருந்து கண்டா யிறைவாகச்சி யேகம்பனை.

மகாராஜாதுறவு.

பொருளுண் டாகிற் காப்பதனாற் பொருந்தந் துன்ப மரசாகின்
ஒருதம் மிகுத்த வரசரா லுதவுந் துன்ப மொருகொ டைக்கீழ்
நிருப னாகி நோய்மரண நேரு மென்னும் பயத்தானும்
வருவ, தெனையோ மறுமையினி லென்றும் வாடித் துன்புறுமே.

நாலடியார்.

துகடர் பெருஞ்செல்வந் தோன்றியக்காற் றொட்டுப்
பகடு நடந்தகூழ் பல்லாரோ டென்க
வகடுற யார்மாட்டு நில்லாது செல்வஞ்
சகடக்காற் போல வரும்.

நீதிவேண்பா.

இன்னறரும் பொருளை யீட்டுதலுந் துன்பமே
பின்னதனைப் பேணுதலுந் துன்பமே - யன்ன
தழித்தலுந் துன்பமே யந்தோ பிறர்பா
லிழத்தலுந் துன்பமே யாம்.

திருக்கடைக்காப்பு.

செல்வ நெடுமாடஞ் சென்று சேணோங்கிச்
செல்வ மதித்தோயச் செல்வ முயர்கின்ற
செல்வர்வாழ் தில்லைச் சிற்றம் பலமேய
செல்வன் கழலேத்துஞ் செல்வஞ் செல்வமே.

திருக்குறள்.

கூத்தாட் டவைக்குழாத் தற்றே பெருஞ்செல்வம்
போக்கு மதுவிநிற் தற்று.

அஞ்ஞவதைபாணி.

என்றும் பொருவரிய விற்பப் பொருளுடையார்
பொன்றும் பொருளைப் பொருளாகப் போற்றுவரோ.

பெரியாழ்வார் ச-ரு.

சோர்வி னாற்பொருள் வைத்ததுண் டாகிற் சொல்லு சொல்
லன்று சுற்று மிருந்தா, ரார்வி னவிலும் வாய்திற வாதே யந்தக்
ல மடைவதன் முன்ன, மார்வ தென்பதோர் கோயி லமைத்து
தவ னென்னுமோர் தெய்வத்தை நாட்டி, ஆர்வ மென்ப
நார் பூவிட வல்லார்க் கறவ தண்டத்தி லுய்யலு மாமே.

பிரபோதசந்திரோதயம்.

நன்றுந்திய நெஞ்சத்திடை நாடித்தெளி வற்றே
யென்றுந்தனி நிலைபெற்றிடு மின்பப்பொரு ளுடையார்
துன்றும்பொரு வெள்ளத்திடை தோன்றுங்குபி ழியைப்போற்
பொன்றும்பொரு னையுமேயொரு பொருளாய்நீனைவாரோ.
பயிற்ிக் கொடுங்கள்னர் பயமுண்டு பொருளோர்க்
கயில்வாய்த்த பகையச்ச மரசாள் பவர்க்குண்
டுயிர்வேட் டவர்க்குண் டுறுங்கால பயநம்
வயிராக் கியர்க்கேதில் வருமங்கோர் பயமே.

திருமந்திரம்.

இயக்குறு திங்க ளிருட்பிழம் பொக்குந்
துயக்குறு செல்வத்தைச் சொல்லவும வேண்டா
மயக்கற நாடுமின் வானவர் கோணைப்
பெயற்கொண்டல் போலப் பெருஞ்செல்வ மாமே.

திருவாசகம்.

காலமுண் டாகவே காதல்செய் துயம்மின் கருதிரிப
ஞாலமுண் டானெடு நான்முகன் வானவர் நண்ணரிய
வாலமுண் டானெங்கள் பாண்டிப் பிரான்றன் னடியவர்க்கு
மூலபண் டாரம் வழங்குகின் றுன்வந்த முந்தமிழினே.

ஞானவாசிஷ்டம்.

மண்ணாடு மன்னவரு மவர்தனமு மாண்டனதுண் மணலை
யொக்கும், ளிண்ணாடு மிந்திரரு மவர்வாழ்வும் போயினவின்
மீனை யொக்கு, மெண்ணாடும் பிரமருமன் டபழம்பூதங் களுமிற
ந்த வெல்லையிலைக், கண்ணாடு மவையெங்கே நின்வாழ்க்கை நிலை
யென்னே கவலு நெஞ்சே.

கந. - வது சம்வாதம்.

மாதர்போகம் மாளாத் துயரேனல்.

சி: சுவாமி! சகலவித விற்பத்திற்கும் மாதரே காரணமா
யிருத்தலினால் அவர்களை விட்டுவிடுவதெப்படி?

கு: மாதர்வாயிலாக வருமின்பம் தீர விசாரித்துப் பார்க்கு
மிடத்துத் துன்பமெய்யாம். மாதரின்பத்தை யனுபவித்தற்கும்

பொருள் தேவவதூர் துன்பம். அப்பொருளினால் அவர்களைத் திருப்தி செய்விப்பதும் துன்பம். மாதரது போகத்தினாலே சரீரம் பலவினமாய் விடுவதுடன் (அதுவாயிலாகப்) பல ரோகங்களு முண்டாகின்றன. மாதரின் போகத்தை விரும்பின ரிஷிகளும் தமது நீலையினினுற் தவறி வருத்த மடைந்தார்களென்று தூல்கள் வாயிலாகக் கேட்கப்படுதலால் மோட்ச விரும்புள்ள வொவ்வொருவரும் புத்தியூர்வகமாய் மாதர்போகத்தை விட்டு விடல் வேண்டும். மாதரைப் போகிக்கின்றதனால் சரீரத்தில் பலம் குறைந்துவிடுகின்றது. அதனால் மனத்திற்கும் பலம் குறைந்துவிடுகின்றது. பலங்குறைந்த மனம் பிரயத்தின பூர்வகமாக ஒருவன் நிறுத்தினாலும் நில்லாது காற்றால் மோதப்பட்டுக் கடல்போன்று சிதறிப்போதலினால், மனம் ஒருமுகப்படாமைக்குக் காரணம் மாதர்போகமே யாகின்றது. மனம் ஒருமுகப் படாதவனுக்கு முத்தி கிட்டுவெனறுகலின், முத்திச்சுகம பெறுதற்கு மாதர் போகம் பெருந்தடையாம். மாதரே இன்பத்திற்குக் காரணமாயின் அவர்கள் வடிவம் இன்பவடிவா யிருக்கவேண்டும்; ஆராய்ந்து நோக்குழி யவ்வாறுருத்தலில்லை. மாதர்போகத்தில் பிரியம் வைத்துள்ள ஒவ்வொருவரும் அவரது அல்குலிற்றான் மிகுந்த பிரியம் வைத்திருக்கிறார்கள். அஃதெப்போதும் மூத்திரத்தினால் ஈரமாயிருக்கிறது; சரீரத்தினின்றும் இரத்தம் பெருகி யதன்வழிபாய் வருகின்றது; தோலால் மூடப்பட்டும் மாமிசமயமாயும் அசுத்தமான ரோமங்களை யுடையதாய் மிருக்கின்றது. இத்தனமையதாயுள்ள அல்குலிலென அழகுண்டு? விகார வடிவமான அதனிடத்தில் சிறிதும் யோசித்துப்பாராது ஆசை வைப்பவன் அநதகனேயாவன். மேலும் அஃதசுத்த நீர், ஓடும் சாக்கடைக்குச் சமானமாயுமிருக்கிறது; அதில் தூர்க்கந்தம் தவிரப் பிற்தொனறுமில்லை; இவ்வாறுருதும் காம விரும்புள்ள புலவர் அதனைப் பலவாறுகப் புகழ்ந்து தமது வாழ்காளை வீணாக்கி பொழிகின்றார்கள். இன்னும் அவரது ஸ்தனமோ மாமிச இரத்தமாதிகளா லாக்கப்பட்டிக் கட்டிபோன் றிருக்கின்றது. அதனை மாமிசாதி வடிவமாய்ப் பார்ப்பவர்க் கதிலென்ன வின்ப முண்டாகும்? எவ்வகையாய் விசாரித்துப் பார்க்கினும் அவரது வடிவம் மலவடிவமா யிருத்தலால் அவரை விட்டு நீங்குதலே தகுதியாம்; விட்டு நீங்குதல் வாயிலாகப் பேரின்பம் சித்திக்கும்; இன்றேல் ஒழிபாத் துயரே யுண்டாகுமென்பதற்குச் சிறிதுஞ் சந்தேகமின்றும்.

சி: சுவாமி! மாதர்போகம் மாளாத்துயரா யிருத்தலினால் மோட்ச ஹிருப்பமுள்ள வொவ்வொருவரும் இல்லறத்தைக்கிட்டுத் துறவறத்தை மேற்கொள்ள வேண்டுமென்பது பெறப்படுகின்றது; படவே, இல்லறத்திலிருப்பவர்க்கு மோகூலின்றென்பது சித்தமாகின்றது. அங்ஙனமாயின் சனகர் முதலிய மகான்கள் இல்லறத்திலிருந்தே முத்திபெற்றார்களென்பது எங்ஙனமாம்?

சு: துறவு-புறத்துறவு என்றும் அகத்துறவு என்றும் இரு வகையாம். சிலர் புறத்துறவுமாத்திரமுடையவராயிருப்பர். சிலர் அகத்துறவுமாத்திரமுடையவராயிருப்பர். சிலர் அவ்விருவகைத்துறவுமுடையவராயிருப்பர். இவற்றுள் “அந்தக் கரண மடங்கத்து றப்பதுவே, எந்தத்துறவிலுந் தெந்தாய்ப்பராபாமே” என்று பெரியோரருளிச் செய்தபடி அகத்துறவே சிரேட்டமும். சனகர் முதலியோர் அகத்துறவு மாத்திரமுடையவராயிருந்தாரதலால் அவர்களும் துறவிகளே. ஆயினும் அவர்கள் புறத்துறவுகொள்ளாததுபற்றி இல்லற ஞானிகளென்று சொல்லப்படுகின்றார்கள். அவர்கள் இல்லறபோகத்தை யனுபவித்துக்கொண்டிருந்தகாலத்தும அதிற் றுக்கற்றிருந்தார்களாதலால் அதனுலவர்களுக்கு யாதொரு கெடுதியுமில்லை. இல்லையாகவே, அவர்களும் மாதாபோகத்தைவிட்டு நீங்கினவராவரென்க. “தலைப்பட்டார் தீரத் துறந்தார்” என்று தமிழ்வேதம் கூறுதலால் எல்லாப் பற்றிற்கு முலமான மாதர்போகத்தை விழையா தொழியவேண்டுமென்க.

சி: இவ்விஷயத்தை விரித்துக்கூறும் பிரமாணங்களுண்டோ?

சு: கீழ்வருவனவே.

பகவத்கீதை.

விஷயெந்நி ய ஸம்பொறா றுததெ ௨ஜுதொவரி |
வாரிணாடு விஷயிவ தஹ்வம் ராஜஸம்ஸுதபு ||

(இ - ள்.) பிரசித்தமான எந்தச்சுகமானது விஷயேந்திரியங்களின் ஸம்பந்தத்தினால் தொடக்கத்தில் அமிர்தத்திற்கொப்பாயும் பயன்படுங் காலமான முடிவில் விஷத்தைப்போலு மிருக்கிறதோ அந்த (போக) சுகமானது இராஜசமென்று சொல்லப்படுகிறது.

யாக்ஞ வல்க்யோயநிஷத்

கௌகஜு யாரிணொ றுஹ்வாபி யாஃ |
ஹுதாநி ஸிவாநாயொஹ் ஹுதாநி ஹுதாநி ஹுதாநி ||

சுதிதிரொஷி ஸரஸா சுவிநீரஸாஃ | ஸ்ரீயொஹி நரகாந்த்
நாரீயநம்பாருடாராணா || காரீநாதா கிராதெநவிகீணா
பேழுவெதஸம் | நாயெடா நரவிஹமாநா மேமஸ்யந வர
மாஸாஃ || ஜநவஹு பித்ராநா மிதகடிபி வாரிணா || வு
ஸா டிவடாஸநா ரஜாநடாஸீவயிஸ விபிகா || ஸவெ
ஷா டொஷாநாதா ஸுஸாஸிதபாநயா || டுஸஸ்யா
யாநித்யுஷிஸா பிஷியா | யஸிஷிதஸ்யொமொநஸீ
ஸ்ய ஸொமஸம் || ஸ்யிந்திஷா ஜமத்யுஷா ஜமத்யுஷா ஸு
வீஹவெஷ ||

(இ-ள்.) மைதிட்டிய கண்களையுடைய ஸ்ரீகளைப் பார்க்கச் சுந்தரமாயிருந்தபோதிலும் அவர்களைத் தீண்டலாகாது. அந்தச்சுவரலைக்ககப்படாமல் தூரமாயிருக்கவேண்டும். (அன்றியில்) விறகுகளை அக்ரிசுட்டுச் சாம்பலாக்குவதைப்போலப் புருஷர்களைப் பாவமாகிய சுடருக் கொப்பான அவர்கள் தகித்துப் பாழ்செய்வார்கள். மன்மத நென்கிற கிராதகன் புருஷர்களென்கிற பட்சிகளைப் பெண்களெனும் வலைகளைப்போட்டுப் பிடித்துப்பாதிக்கின்றனன். ஜம்மென்னும் குளத்தில் சித்தமென்னும்சேற்றிற் சஞ்சரிக்கும் புருஷரென்னும் மீன்களைத் தூர்வாசனை யென்னும் கயிற்றிற்பிணைத்து ஸ்ரீகளென்னும் தூண்டுமுள்ளைப் போட்டு மன்மதவலைஞ்சன் பிடித்து மோஷாக்கினியிற் சமைக்கிறான். துக்கசொரூபமாகிய ஸ்ரீகள் புருஷர்களுக்குக் கால்விலங்கு போன்றவர்கள். எவனுக்கு ஸ்ரீயுண்டோ அவனுக்குப் போகத்தி லிச்சையுண்டாம்; ஸ்ரீயில்லாதவனுக்குப் போகவிச்சையுண்டாகாது. ஸ்ரீயின் பற்றெழிந்தால் ஜகத்தின் பற்றெழியும்; ஜகத்தின் பற்றெழிந்தால் சுகசுவரூபமாகிறான்

துவாதச மஞ்சரி.

நாரீஸ் ந ஹநாஹீஷெஸம் | ஐயுஷாபோமா ரோஹாவெஸ்யு |
வநதநாஸவஸாஹி விகாஸம் | உநவ்விவிவிஜய வாரஸவாஸ்யு ||

(இ - ள்.) ஸ்த்ரீகளுடைய ஸ்தனத்தினைப் பார்த்து விகாரப் படுவார்கள். அதிலுள்ள மாம்சத்தையும் நாபிஸ்தானத்திலுள்ள மல மூத்திராதினையும் சினைநீர்நிரம்பிய குடல்சூறையுஞ் சிந்திக்கல் வெகு விகாரமுள்ளதாகையால் அவளிர்தூக்கத்தி லுண்டாகிய பிராந்திரீங்கிவிடும்.

சு ன ஸ்டி

மகாவாக்கிய ரத்நாவளி.

சூழிஜ்வாவலாநெஷு ஁஁஁஁ ஸவபூரி஁஁஁஁ |

வியங்குக்ஷ ஜமதூக்ஷ ஜமதூக்ஷ ஸுவீஹவக்ஷ ||

(இ-ள்.) சம்சாரத்துக்கு மூலமாய்ப் பெண்ணாகி வந்த மனை யாளிடத்தில் காலத்திரயங்களிலும் எப்போதும் துக்கமே சம்ப விக்கும். ஸ்திரீயைவிட்டால் ஜகத்து நீங்கிவிடும். ஜகத்தைவிட் டால் சுகமடைவார்கள்.

சூதசங்கீதை.

யௌவன பருவத் தழகுவாய்ந் தண்ணூர் தடிபார் தெழுமுலை யாழைச், செவ்விதி னுய்தல் கடிமணம் புணர்தல் சிறப்புநா டொறு மலர்ச் சியற்றல், வெவ்வித லூட லொழித்த னல்லாடை விளங்கி னையாதி க் கேட, லொவ்வுற வவற்றைப் பாதுகாத் திடுத லாதி யி னுறும்பல தன்பம்.

அமையாவிச் சுகமனைத்து மடித்தியமென் றறிந்திருந்து
முமைபாகன் திருவடிக்கன் புளுற்றாமற் பல்லுயிருஞ்
சுமையார்மோ கத்தாலிச் சுகபோகமே விரும்பு
மிமையாரும் புகழ்முனிவி ரென்னுரைக்கேன் மாயைவலி.

பட்டணத்தாரி.

பெண்ணாகி வந்தொரு மாயப் பசாகம் பிடித்திட்டென்னை
கண்ணால் வெருட்டி முலையான் மயக்கிக் கடிதடத்துப்
புண்ணை குழியிடைத் தள்ளியென் போதப் பொருள்பயிக்க
வெண்ணு துனைமறந்தே னிறைவா கச்சி யேகம்பனே.

நாவார வேண விதஞ்சொல்லு வாருளை நான்பிரிந்தாற்
சாவேனென் றேயிருந் தொக்கவுண் பார்க்கை தான்வரண்டாற்
போய்வாரு மென்று நடுத்தலைக் கேசுட்டும் பூவையருக்
தீவார் தலைவிதியோ விறைவா கச்சி யேகம்பனே.

பந்திரகிரியாரி.

கால்காட்டி கைகாட்டி கண்கள் முகங்காட்டி
மால்காட்டும் மங்கையரை மறந்திருப்ப தெக்காலம்.
ஆறாத புண்ணி லழுந்திக் கிடவாயல்
தேறாத சிந்தைதனைத் தேற்றுவது மெக்காலம்.

ஞானவிளக்கம்.

காமப்பெரு நெருப்பைக் கங்கை யவியாதோ
திமையினைச் சாந்தந் தெகியாதோ—வாமப்பூற்
பெண்மயிலைப் போய்யாதோ பிரமனரி காணாத
வொண்மயிலை யுரை.

• திருமங்கையாழ்வார் திருக்குறள் நோகை.

காவியை வென்ற கண்ணார் கலவியே கருதி நாளும்
பாவியே என வெண்ணி யதனுள்ளே பழுத்தொழிந்தேன்
தூவியே ரன்ன மன்னும் சூழ்புனல் குடந்தை யானே
பாவியேன் பாவியாது பாவியே னுயினேனே.

பதிபசுபாசவிளக்கம்.

காமத்தா லீந்திரன் கலக்க மெய்தினான்
காமத்தா லிராவணன் கருத்த ழிந்தனன்
காமத்தாற் றீசகன் கவலை யுற்றனன்
காமத்தா லிறந்தவர் கணக்கி லார்களே.

ஆசையாற் சந்திர னங்கந் தேய்ந்தனன்
ஆசையாற் சவுபரி யறிவை நீங்கினான்
ஆசையா னராசர னாவி போக்தினான்
ஆசையால் வாலியு மழிந்து போயினான்.

தாயுமானகவாமிகள்.

உந்திச் சுழியா ளுளத்தைச் சுழித்தகன்
தந்தித் தளத்தார் தமைமறப்ப தென்னாளோ.

முத்தனைய முரலும் பவளவா யின்சொலு முகத்திலுது பகமஞ்
சரு, முர்ச்சிக்க விரகசன் னதமேற்ற விருகும்ப முலையின்மணி
மாலையால், வைத்தெமை மயக்கியிரு கண்வலையை விசியே மாயா
வி லாசமோக, வாரிதியி லாழ்த்திடும் பாழான சிற்றிடை மடைந்
தையர்கள் சிற்றின்பமோ, புத்தமிருத போகம் புசித்துவிழி யிமை
யாத ப்ொன்னாட்டும் வந்த தென்றால், போராட்ட மல்லவோ பே
ரின்ப முத்தியிப் பூமியி லிருந்து காண, வெத்தனை விகாதம்வரு
மென்றுசுகர் சென்றநெயி யிவ்வுலக மடியாததோ, விகபர மிரண்
டினிலு முயிரினுக் குயிராகி யெங்குநிறை கின்றபொருளே.

ஞானவாசிஷ்டம்.

முதுதயர் பூட்டாற் பூட்டி முடிவில்கா மாதி யென்னும்
புதுமணி வைத்த செப்பாம் பூவைய ரின்பம் வேண்டே
னிததசை யிதுநெய்த் தோரென் பிதுநரம் பிதுவென் றெண்ணில்
விதுமுக மாதர் வேட்கை விரோதமாஞ் சிறுது நாளில்.

பாரியை யுடையோன் யாவ னவனுக்கே பற்றும் போக
நாரியை யில்லா தாற்குப் போகத்தி னலமெங் குண்டாங்

காரிகை தன்னை நீங்கிற் கருத்துறு சகத்து நீங்கும்.
 பேரியல் சகத்து நீங்கிற் பிறிவில்பே ரின்ப முண்டாம்.
 வந்துறு போதி னன்றாய் வரியளிச் சிறகு போலச்
 சந்ததஞ் சலித்துத் தள்ளற் கரியதாம் போகற் தன்னை
 முந்துநோய் மரண மூப்பு முகலவார் துயர்கட் கஞ்சிச்
 சிந்தையில் விரும்பே நெங்ஙன் சேர்வரும் பதத்தைச் சேர்வேன்.

திருவாய்மொழி.

சதிரிள மடவார் தாழ்ச்சிபை மதியா
 ததிர்தூல் சங்கத் தழுகர்தம் கோயில
 மதிதவழ் சூழி மாவிருஞ் சோலை
 பதியது வேத்தி யெழுவது பயனே.

கசு - வது சம்வாதம்.

புத்திர விருப்பம் போல்லாதென்பது.

சி: புத்திரர்கள் தம்மை யின்றவர்களைப் புத்தென்னும் நர
 கிற்குச் செல்லாவண்ணம் செய்பவர்களாயும் மூப்பு நேரிட்ட
 காலத்துடனிருந் துதவுபவர்களாயும் இருத்தலின், பிரியமாய்
 வளர்த்தெடுத்த அவர்களையும் மோட்ச விருப்பமுள்ளவன விட்டு
 விடல் வேண்டுமோ?

கு: பொருளும் போகமும் எப்படி துக்கத்திற் கேதுவோ
 அப்படியே புத்திரரும் துக்கத்திற் கேதுவாவர்? பந்த நோக்
 குடையவர்க்கு யோக்கியமுள்ள பிள்ளைகளால் இம்மைப் பயனும்
 மறுமைப்பயனு முண்டாவதா யிருப்பினும், விடுதி நோக்குடைய
 வர்கள் இம்மைப்பயனும் மறுமைப்பயனும் துக்க வடிவமென்
 றுணர்ந்து அவற்றின்தன் விருப்பின்றி விருத்தலால் அவர்களுக்
 கவர்களால் யாதும் பயனுண்டாவ தில்லை.

ஆதலால், மோட்ச விருப்புடையோர்கள் புத்திர விருப்பத்
 தைப் பிரயத்தன பூர்வகமாக விட்டுவிடல் வேண்டும். புத்திர
 விருப்புடையோர் பல தீங்கிற்காளாக வேண்டுமென்பது கீழ்வரு
 வனவற்றா லினிதுவிளங்கும்.

புத்திரனில்லைபாயின் இல்லையென் னும் துக்கமாத்நிரமுண்டு.
 புத்திரனுண்டானால் கருபத்திலுள்ளபோதும் துக்கமுண்டாகின்

றது; பிழைத்திருக்கும்போதும் துக்கமுண்டாகின்றது; இறங்
கும்போதும் அதிக துக்கமுண்டாகின்றது. ஸ்திரி கர்ப்பினி
யாகாவிட்டால் ஸ்திரீக்கும் அவள் கணவனுக்கும் பெருந்துக்க
முண்டாகின்றது. கர்ப்பமுண்டானால் அது லநாசமடையாம லிரு
க்கவேண்டுமே யென்று விசாரமுண்டாகின்றது. பின்னர்ப் பிறப்
பீது ஆனோ பெண்ணோ யென்று விசாரமுண்டாகின்றது. அப்
பால் அரைகுறையான மாதங்களில் குழந்தை பிறக்காமலிருக்க
வேண்டுமென்று கவலையுண்டாகின்றது. ஒன்பது மாதமானபின்
மிது வருத்தப்பட்டுப் பிரசவித்தகாலத்து நவக்கிரகங்களில் சில
விருத்தமா யிருந்தால் தம்பதிகளிருவரும் அல்லும் பகலும் மன
வருத்த மடைகிறார்கள். குழந்தை ஸ்தன்னியபானஞ் செய்யா
விட்டால் அவ்விருவரும் கண்ணீர்விட்டு மூகின்றார்கள்.

இவ்விதமாகச் சிலநாள் கழிந்தபின்னர்ப் பல் முளைக்கும்
போது வெகு குழந்தைகள் மரணமடைவதைக் கண்டு விசன
முறுகின்றார்கள். வியாதியினால் குழந்தை யிளைத்துப்போனால்
அது செளக்கியமடைதற்பொருட்டுக் குணத்தாலும் செயலாலும்
ஈனமுடைய வைத்தியர்களையும் தேடுகின்றார்கள்; ஒருபொருளாக
மதிக்கத் தகாதவர்களையும் மதித்துச் சிகேகிக்கின்றார்கள்; காளி
காட்டேரி முதலிய தேவதைகளைப் பிரார்த்தித்துக் கொள்ளுவ
துடன் சுககாட்டிற் சென்று பூசைபோட்டு ஆடு கோழி முதலிய
வைகளையும் பலி கொடுக்கிறார்கள்; குழந்தையின் கழுத்தில்
ரட்சாபந்தனமும் கட்டுகிறார்கள்; ஊரில் கொள்ளைநோய் வைகூசி
முதலியவை யுண்டானால் அவற்றால் தமது குழந்தை யிறந்து
போமோ என்றெண்ணி யேங்கி மிகவும் வருந்துகிறார்கள்; இன்
னும் பலவிதமான துன்பத்தை யு மடைகிறார்கள். இவ்வாறு
கஷ்டப்பட்டு வளர்த்தபிள்ளை பெரிமவனை பின்னர்ப் பலவுபாயங்
கள் தேடியும் ஆயுட்குறைவா விறந்துபோனால் தாய் தந்தையர்
கள் தலையி லடித்துக்கொண்டு தங்களை பாதரவற்றவர்களாகப்
பாவித்து இரவும் பகலும் ஓயாத்துன்ப மடைகிறார்கள். இடை
யில் ஆயுட்குறைவா விறந்துபோகாது யௌவன பருவமடைந்
தால் அப்பிள்ளை ஸ்திரீயின் சுகத்தையே பெரிதாகவெண்ணித்
தன்னை வெகுபாடுபட்டு வளர்த்த தாய் தந்தையருக்கு வருத்த
முண்டாகுமாறு செய்கிறான்; தனது. மனைவியி னுபபேதசத்தைக்
கேட்டு ஊவர்களைப் பலவாறாகத் தூஷிப்பதுடன்* அடித்தலும்

செய்கிறான்; இவ்வாறு பலவிதமாக வுண்டாகும் துன்பத்தினால் தாய் தந்தையர் பெரிதும் துக்கத்தை யனுபவிக்கிறார்கள். இவ்விதமாக விசாரித்துப் பார்த்தால் புத்திர விருப்பம் பொல்லாதென்பது நன்கு விளங்கும்; ஆதலால் மோட்ச விருப்பமுடையோர் மனக்கலக்கத்தை ஓரா துண்டுபண்ணும் புத்திர விருப்பத்தை விட்டுவிடல் வேண்டுமென்ப தினிது விளங்கும்.

சி: இதனை நன்குவிளக்கிய பிரமாணங்க ளுண்டோ?

கு: கீழ் வருவனவே.

மாத்ரியவல்கீடுமொபநிஷத்.

க்ஷுஹுரோநஸநயம் விதரௌ கௌயெஹிரம் | ஹஸா
ஹிமஹுவாதெந ஸ்வெநய வாயதெ | ஜாதஸும ஹ
ரொமாழி கஃரஸுமயதததா | உவநீதெவா விபுக்ஷ
நஃவாஹஸ வஃபிதெ || யதநஸ வரஹாராழி ஹாரிபும
கூடஃஸிநம் | வுத்ருஹிவஸு நாவுதொ யநீதெநு
யதெததா | ஸ்வவ்விவிஹு வுதெஸௌ வீதிததூ
நிஜாதநி | நிரிதா வரஹீதி லீகதெ தடிஹிபுஸு ||

(இ - ள்.) தாய் தந்தைகளுக்குப் புத்திரனில்லாதபோதற்
துக்கம். கருக்குழியி லிருந்தபோதற் துக்கம். அக்கருவுழிந்தா
லும் பூமியின்க ணுதித்தபோதற் துக்கம். வளர்ந்தபோதற் துக்
கம். கிரகரோகங்களினாலும் துக்கம். குமார பருவந்துந் துக்கம்.
உபநயன வித்யா அப்பியாசங்களினாலும் துக்கம். சர்வதா புத்திர
னால் துக்கமே யறுபவிக்கவேண்டி வருவதால் புத்திரன்மீதில்
வைத்திருக்கும் அசக்தியை சர்வாத்மாக்களும் விட்டவர்களாகி
ஆதமார்த்தத்தில் பரமப் பிரீதியை வைக்கவேண்டும்.

யோகந்நுவோபநிஷத்.

யஸாஜாதொ ஹமாஹுவஹி தஸிஸௌவ ஹமொரஹி |
யாராதாஸா வுநஹுவாபா யாஹாயா ராதூகெவஹி ||
யஃவிதாஸ வுநஃவுதொ யஃவுத்ருஸ வஃமஃவிதா |
ஸ்வம் ஸஸ்வாஸ வுத்ருண கலிவயஸு வடா லிவ ||

(இ - ள்.) பூர்வமெங்கிருந்து வந்தானோ அந்தவிடத்திலேயே
ரமிக்கிறான். (ஆதலால்) தன்னுடைய நாயே மற்றொரு ஜன்மத்தில்
தாரமாகியும் அத்தாரமே, தாயாகியும், வேறொரு ஜன்மத்தில்

தனது புத்திரனே தனக்கு தந்தையாகியும். தந்தையே தனக்குப் புத்திரனாகியும் மற்றுள்ளவர்களாகியும் யாவுந் சம்சார சக்கிரத்தில் சுழலுவது குயவன் திகிரியில் கடாதிகள் சுழலுவது போலாம்.

துசேலோபாக்கியானம்.

மதலீயைப் பெறுநாள் துன்பம் வளர்த்திடு நாளுந் துன்பம் விதலேனோ யடையிற் றுன்பம் வியன்பரு வத்துந் துன்பம் கதமுறு காலதூதர் கைப்பற்றிற் கணக்கிற் றுன்பம் இதமுற லெந்நாள் சேயா லெற்றைக்குந் துன்ப மானால்.

பிரபோதாதிதிரோதயம்.

சடமீது கிருமிப்பை தானென்றன் மலமோ
டிடர்மேவு புண்ணோ டெழுக்கண்ட துண்டே
யுடன்மீதிவ் வுடல்போ லுதிக்கின்ற புழுவைத்
திடமான மகவென்று சீராட லென்னே.

நாரதரீதை.

புழுமலக் குடருண் முழுகிப் புலால்கமிழ் வாயிற் றேய்த்து
விழுமவை குழவி யென்றும் விளங்கிய காலை யென்றும்
பழுதிய பிறவு மாகிப் பலபெயர் தரித்த பொல்லாக்
குழுவினை யின்ப மாகக் கொள்வரோ குருடு தீர்ந்தார்.

கரு - வது சம்வாதம்.

அசுத்தம் துக்கம் அநித்திய ழுடலோல்.

சி: சுவாமி! உடலை யானென்பது ஒருவனுக் கொழிந்தால் அவனுக்கு யாதொரு விவகாரமும் நிகழாமற் போதலின் அதனை யொழித்த லெங்ஙனம்?

கு: சர்வ விவகாரமு மொழிந்தவனுக்குத்தான் தத்துவ ஞான வாயிலாக ஆத்மதரிசன முண்டாகும். அசுத்தம் துக்கம் அநித்தியமாயுள்ள வுடலை விபரீதவுணர்ச்சியினால் யானென் றுண ருகின்றவரையில் அது காரணமாகச் சூர்ஷ விவகாரங்களும் விடா திருக்கும். ஆதலின் பிரயத்தின பூர்வகமாக முழுட்சுவானவன் உடலை யானென்று கருளும் விபரீத வுணர்ச்சியை யகற்றவேண் டும்.

சி: உடலை யானென்று கொள்ளும் விபரீத வுணர்ச்சியானது எவ்வெவ்வேறுபாடுகளால் லொழியும்?

கு: உடல் அசுத்தம் துக்கம் அரித்தமென்று அதனியல்பையுள்ளவாறு அறிந்தால் அவ்விபரீத வுணர்ச்சி யொழியும்.

சி: அதனை விளக்குமாறு பிரார்த்திக்கின்றேன்.

உடல் அசுத்தம்.

கு: தோல், இரத்தம், இறைச்சி, மேதை, எலும்பு, மச்சை, சுவேதநீர் என்னும் எழுவகைத் தாதுக்களால் ஆக்கப்பட்டது உடலாம். மண்ணுலாக்கப்பட்ட கடம் மண்மயமாக விருத்தல் போன்று தோல்முதலானவைகளால் லாக்கப்பட்டவுடலும் அவற்றின் மயமாகவே யிருக்கிறது. தோல் முதலானவை யெங்ஙனம் அசுத்தப்பொருளாக விருக்கின்றனவோ அங்ஙனமே உடலும் அசுத்தப்பொருளாம். மேலும் உடல் மலபாத்திரமாக யிருக்கிறது. கண்ணாதி வாயில்களில் பிளையாதி மலங்கள் ஒழுக்கிக் கொண்டேயிருக்கின்றன. உடல்முற்றும் சிருமிகிடகாதிகள் நிறைந்திருக்கின்றன. ஒருவரும் மலத்தை யானெனக் கருதுவதில்லை. ஆதலால் தீரவிசாரிக்குமிடத்து உடல் மலவடிவமாகவே விளங்குதலினால் அதை யானெனக் கருதுவது கூடாது. யான் என்பதன் பொருள் உடலானால் உடலினின்று வெளியாகும் மலஜலாதிகளையும் யானெனக் கூறல் வேண்டுமோ? யானென்பதன் பொருள் எவ்வதையினும் உணருருவமாகவே விளங்குதலால், அசுத்தமான உடலை யானெனக் கூறுதலடாது. உடல் அசுத்தமாயிருப்பதுபற்றியன்றோ அதனை யொவ்வொருவரும் ஜலமுதலானவைகளால் சுத்தஞ் செய்கிறார்கள். எல்லாப்படியாலும் உடல் அசுத்தமாயிருப்பதென்பது இதனால் நன்கு விளங்கும்.

உடல் துக்கம்.

சரீரமுள்ளவிடத்தில் துக்கமும் அஃதில்லாவிடத்தி லஃதி ன்மையு மிருத்தல் அவத்தாத்திரயத்தினால் நன்குவிளங்கும். சமுத்தியவத்தையில் சரீரமில்லாதபடியினாற்றான அங்கே துக்கமில்லாமலிருக்கிறது. உறங்கிவிழித்தோன் யான் சுகமாய்த் தூங்கி நேனென்றுரைப்பதே அதற்குப்போதியசான்றும். சாக்கிராவஸ்தையிலும் சொப்பனாவஸ்தையிலும் சரீரமிருக்கிறது. அதனாற்றான் ஆண்டுத் துக்கமுண்டாகின்றது. சரீரமுள்ளவிடத்தே துக்கமில்லாமற் போதலின்று. சீரணித்துப்போவதால் சரீரமெ

ன்றும், உடற்று (வருத்து)வதால் உடல் என்றும், தகிக்கப்படுவதால் தேகமென்றும் பெயர்களுண்டாயினவென்னு மதன்கார ணுர்த்தங்களே உடல் துக்கவடிவமென்பதை ஸ்தாபிக்கும். மேலும் இவ்வுடலானது மாதாவினது கருப்பத்தினின்று உற்பவிக்கின்னறகாலத்தில் கருப்பாசயப்பையுறுத்தல், அதில் ஜலம் பூரித்தல், உதராக்கினி சுடுதல், பிரசூதவாயு முறித்துத்தள்ளுதல், யோனித்துவாரத்தால் நெருக்குண்டு வருதல் என்னும் ஐம் பெருந்துன்பங்களும், அது லயமாகின்ற காலத்தில் அவ்வுற்பத் தித் துன்பத்திற் கெட்டுப்பங்கு துன்பங்களும், உற்பத்திக்கும் லயத்திற்கு மிடையாய திதிகாலத்தில் நரை திரை மூப்புகளாலு ண்டாகும் துன்பங்களும், வாத பித்த சிலேத்துமங்களினு ண்டாகும் துன்பங்களும், பசியினாலும் காமத்தினாலும் உண்டாகும் துன்பங்களும், பிறவாற்றால்வருந் துன்பங்களும் அளவின்றி யிருத்தலால் உடல் துக்கவடிவமென்பதற்கு யாதொரு ஆட்சேபனையு மின்றும். யானென்பதன்பொருள் துக்கவடிவமாயிருப்ப தொன் றன்றென்பது மனமெர்ருமுகப்பட்ட காலத்தும் சுழுத்திகாலத் தும் இனிது விளங்குதலின், துக்கவடிவாயவுடலை யானெனக் கூறுதலொருபோது மடாது.

உடல் ஐந்தீயம்.

அழிவுபாட்டபாவத்திற் கெதிர்மறையாயிருப்பது அந்தீய மாம். அஃதாவது நாசத்தை யுடையதாயிருப்பதுயாதோ அஃதந்தீ தியமாம். “பெரியதுலமும் காலத்தாற் பிணமாகிவிடும்” என்று பெரியோரருளியவாறு எவ்வகைத்தாய சரீரங்களும் ஒருகாலத் தில் நாசத்தையடைவதாயிருத்தலால் அவை யனித்திய மென்ப தற்குச் சந்தேகமின்றும். காயகர்ப்பங்களால் ஸ்திரப்படுத்திய சரீ ரங்களும் பிரளயகாலத்தில் பிணமாக வேண்டுமாதலின் நாசமா கும் உடல் யானென்பதன் பொருளாகாது. *நானென்பதன்பொ ருள் நாசமின்றியதென்பது அவத்தாத்திரயங்களில் உடல்கள் மாறிமாறி வரினும் உணர்வு மாறாதிலங்குவதால் விகசிதமாகும். மேலும் உடல்மாதாவின் கருப்பத்திற்குணே அழிவதாயும், பிறந்த வுடனே அழிவதாயும், பிறந்து சிறிது காலமிருந் தழிவதாயும், பாஸுபழிவதாயும், தருணனா யழிவதாயும் நரையுண்டாகி விருத் ததசையி லழிவதாயு மிருத்தலின், இதனை யொருபோதும் நானெ னக் கூறுத லடாது.

சி: சுவாமி! இவற்றிற்குப் பிரமாணங்களுண்டோ?

கு: கீழ்வருவனவே.

தேகம் அசுத்தமென்பதற்குப் பிரமாணங்கள்.

மைத்தீகோபநிஷத்.

ஜாதம் ஜீ-தரிஷம் டெஹம் ஜாதா வித்ய ஜோ-சக்யம் |
ஸுவ டி-ஃவா மயாதேஜ்யம் ஸுஷ்டா ஸாதம் விய்யதெ ||
யாத-வஸம் ஜஹாரொமம் வாவஸிஜா ஜீ-பூ-வஸம் |
விகாராகார விவீண-ம் ஸுஷ்டா ஸாதம் விய்யதெ ||
நவதார ஜெஸூ-வம் ஸஜாகாகெ ஸஹாவஜ்யம் |
டி-ம-ம்-யம் டி-ஃ-வொவெ-ம் ஸுஷ்டா ஸாதம் விய்யதெ ||
ஜாத்ய ஸுதக ஸ-ஸம் ஸுதகெ ஸஹஜாயதெ |
ஜீ-தஸுதக கஜெ-டெஹம் ஸுஷ்டா ஸாதம் விய்யதெ ||

(இ - ள்.) இதீதேகமானது பிறப்பிற்றிப்பிடையது; தாய்தந்தைகளுடைய மல (சுக்கல் கரோணித) கவருபமானது; ககனுகத்திற் கிருப்பிடமானது; அசுத்தமானது. இதைத் தொட்டால் ஸநாநம் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

தாதுக்களாற் கட்டப்பட்டது; மகாகியாதியுடையது. பாபத்திற் கிருப்பிடமானது; நிலையற்றது; விகாரமான ஆகாரத்தையும் அளவையுமுடையது; இதைத் தொட்டால் ஸநாநம் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஒன்பது துவாரங்களிலும் எக்காலத்திலும் கபாவமாய் மலக்கசிவுள்ளது; துர்க்கந்தமுடையது; துர்மலங்களுடன் கூடியது; இதைத்தொட்டால் ஸநாநம் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

மாதா ஸுதகத்துடன் ஸமபந்தப்பட்டது; ஸுதகத்தோடேயே பிறந்தது; மாணஸுதகத்தோ டொண்டானது. இதைத் தொட்டால் ஸநாநம் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

மூத்தீகோபநிஷத்.

சுத்யு-த ஜெஹொ டெஹொ டெஹீ-வாத்யு-த நிஜீ-மஃ |
உஹயொ ரஹம் ஜா-க்யா கஸ்யு-ஸௌ-ம் விய்யதெ ||

(இ - ள்.) தேகமானது மிகவும் அசுத்த முள்ளது. தேகத்தையுடையவனே (ஆத்மா) மிகவும் பரிசுத்தமுள்ளவன். இவ்விரண்டனுடைய பேதங்களை; யறிந்து எதற்குச் சுத்தியை விதிக்கலாம்.

நாரதபரிவிராஜகோபநிஷத்.

சுஷ்ரிஸூனம் ஸாயுஷம் போஸு சொணித மெவிதழ் |
 உபேராவஸம் ஈமஹ்யை வணிகம் சேத்ரு வுரீஷயொஃ ||
 ஜராஸாக வபேவிஷம் ரொமாய தநபாதாரூ |
 ராஜஸூய சேத்ருவ ஹதாவாஸு சேத்ருஜெஃ ||
 போஸா ஸூகூய விணுகத்ரு ஸாயு ஜோஸி ஸம்மதெ ||
 ஷெஹெயெஃ ஸ்ரீதிராநுகுபொ ஹவிதா நரகெ உவிஸுஃ ||

(இ - ள்.) எலும்பு தூணாயும், நரம்பினுற் கட்டப்பட்டதாயும், மாம்ஸம் இரக்த மிவைகளாற் பூசப்பட்டதாயும், தோளினுற் மூடப்பட்டதாயும், துர்க்கந்த முள்ளதாயும், மல மூத்திரங்கள் நிறைந்ததாயும், கிழத்தனம் துன்பமிவைகளாற் சூழப்பட்டதாயும், ரோகத்திற் கிடமானதாயும், விபாதியுடையதாயும், அழியத்தக்கதாயும், அழுக்குள்ளதாயும், ஆகாச முதலிய பஞ்சபூதங்களுக் கிருப்பிடமாயும், இருக்கிற இச்சரீரத்தில் (அபிமானத்தை) விட்டுவிடவேண்டும். மாம்ஸம் இரத்தம் சிழ் மல மூத்திரம் நரம்பு கொழுப்பு இவைகளுடைய கூட்டமாகிய தேகத்திற் பிரிதிவைத்திருக்கிற மூடன நரசத்திலும் பிரிதியுடையவனு யிருப்பான்.

பட்டணத்தார் பாடல்.

ஊத்தைச் சரீரத்தை யாபாசக் கொட்டிலை யுன்பொதிந்த
 பிறற்றத் துருத்தியைச் சோறிடுந் தோற்பையைப் பேசநிய
 காற்றிற் பொதிந்த நிலையற்ற பாண்டத்தைக் காதல்செய்தே
 ஏற்றுத் திரிந்து விட்டே னிறைவாகச்சி யேகம்பனே.

திருமங்கையாழ்வார்.

மானே நோக்கியர்தம் வயிற்றுக் குழியி லுழைக்கும்
 ஊனே ராக்கைதன்னை யுதவாமை யுணர்ந்து ணர்ந்து
 வானே மாநிலமே வந்து வந்தென் மனத்திருந்த
 தேனே நின்ன டைந்தேன் திருநின்னகர் மேயவனே.

குதகங்கிதை.

அத்தரு வெண்மை செம்மைநீர்க் கூட்ட மாமுடல் யானென
 தென்று, பித்துறு மூட னாகமோ கிப்பான் பெருந்தரைக் கிடக்
 கின்ற தோலை, யொத்தமாங் கிரத்தை நரம்பை வெள்ளென்பையு
 ரோமத்தை சரீரத்தத்தைக் கபத்தைச், சுத்தியில் பித்த மூத்திர
 மலத்தைத் தொடன்முதல் செயச்சகி யானே.

மகாராஜா துறவு.

தோலிரத்த மெலும்பிறைச்சி சுக்லமேதை மச்சையொன்றாய்த்
'தூலீ' கரித்த வடம்பாகுந் தொட்ட வெவையுந் தன்வடிவாய்க்"
கோவி யடக்கிக் கொளுமிதனைக் கூறு கூறு நோக்காது
போலி யுணர்வோர் மகிழ்வெய்தும் புனித மென்றும் பரமபதம்.

தேவாரம்.

கால்கொடுத் திருகை யேற்றிக் கழிநிரைத் திறைச்சி மேய்ந்து
தோல்படுத் துதிர நீராற் சுவரெடுத் திரண்டு வாச
லேல்வுடைத் தாவ மைத்துங் கேழுசா லேகம் பண்ணி
மால்கொடுத் தாவி வைத்தார் மாமரைக் காட னுரே

தாயுமானகவாயிகளீ.

சுக்கிலமு நீருஞ் சொரிமலமு நாறு முடற்
புக்குழலும் வாஞ்சையினிப் போதுமென்ப தெந்நாளோ.
காக்கைநரி செந்நாய் கமுகொருநாள் கூடியுண்டு
தேக்குவிருந் தாழுடலைச் சியென்ப தெந்நாளோ.
நாற்றமிகக் காட்டு நவவாயில் பெற்றபசுஞ்
சோற்றுத் துருத்தி சமையென்ப தெந்நாளோ.

தீர்ப்பாட்டு.

உதிரநீரி றைச்சிக் குப்பை யெடுத்தது மலக்குக் கைமேல்
வருவதோர் மாயக் கூரை வாழ்வதோர் வாழ்வு வேண்டேன்
கரியமா லயனுந் தேடிக் கழலினைக் காண மாட்டா
வரியனாய் நின்ற வாளு ரப்பனே யஞ்சி னேனே.

சீவநாமோத்தரம்.

அடுத்தவை யூத்தை யாக்கு முடம்பை நல்லறிவாற் றேலை
விடுத்துளே வேறு வேறு நரம்பினே டிறைச்சி யென்பாற்
றெடுத்தவிம் மாலை தன்னைத் தூய்தின்மை நோக்கிக் துன்ப
மெடுத்தவிக் காம பாச மெரிகிலா ரென்னே யென்னே.

தீர்த்தகடைக்காப்பு.

என்பினாற் கழிநிரைத் திறைச்சி மண்கவ ரெறித்திது நம்
மில்லம், புன்புலா னுறுதோல் போர்த்துப் பொல்லாமை யான்
முகடு கொண்டு, முன்பெலா'மொன்பது வாசலார் குரம்பையின்
முழ்கி டாதே, யன்பனா னுர்தொழு துய்யலா மையல்கொண் டஞ்
ச நெஞ்சே.

துக்கமே யன்றிச் சுகமிலை யாகுஞ் சொல்லரு மிரவுர வாதி
மிக்கவெந் நிரயத் தழுந்திடுந் துன்ப மிகுசுக மாமிதற் கதனை
புக்கவக் கருப்ப வாசதுன் பத்தைப் புகலரி தாகுமான் முனிவீ
ரொக்கவித் துன்ப முறவனு பவித்திட்டுற்பத்தி யாகிய பின்னும்.

சிவநருமோத்திரம்.

காலையிற் மலத்தினைக் கடிது துன்பமே
சாலவும் பசியினைத் தளர்வ ருச்சியின்
மாலையிற் காமகோய் மலிய வாடுவர்
வேலைக டொறுமிடர் விளையும் விஞ்சியே.

சிவானந்தமாலே.

கருவா யுதரத்திற் கட்டுண்டன் மன்னி
லுருவாகி யுற்பவித்த ஸௌங்க-னரைதிரைதான்
மைவிரவஞ் ஞான மரணநர கஞ்சனன்
தெய்விக மிதென்றே தெளி.

மணவாளமஹானந்தருவிய ஜூர்த்திப்பரபந்தம்.

இன்ன மெத்தனைநா ளிந்த வுடம்புட னிருந்துநோவு படக்
கடவே னையோ, என்னை யிதினின் னும் விடுவித்துநீ ரென்று தான்
திரு நாட்டினு ளேற்றுவிர், அன்னையுமத் தனும்ல் லாத கற்றமு
மாகியென்னை யளித்தருள் நாதனே, என்னிதத்தை யிராப்பக லி
ன்றியே யேகமெண்ணு மெதிராஜ வள்ளலே.

தணிகைப்புராணம்.

கருவினின் மழவிற் கற்குங் காலையிற் பருவ மாறிற், பெரு
கிய பொழுதி ளேயிற் பிரிவினிற் பகையி னீட்டும், பொருள்வ
யின் வேட்டத் தெய்தாப் புன்மையின் முதுமை தன்னின், மருவிய
திழப்பிற் சாவின் வன்றுயர் மனிதற் குண்டே.

மகாராஜாதூஷ்.

விருத்த பருவ மிகத்துன்பம் விளங்கு மிளமை யிரண்டவையின்
வருத்துப் பினியின் மிகத்துன்பம் வளமை யிளமை மூன்றாகும்
கருத தமியாக் குழந்தை பென்றுங் குமாரமென்றுங் காளையென்
அருத்த மறியா ததிற்றுன்பமடையும் பால பருவத்தில். [அம்

ஞானவிளக்கம்.

காமாதி யாலுங் கடுவெம் பசியாலுஞ்
சாமாதுந் துன்பமதைச் சாற்றகிலேன - கோமானே
பென்சா னுடம்பாலே பட்டதுய் ரென் சொல்கேன்
புண்பிலில் வேணுழைந்தாற் போல்.

தேக மந்தீத்ய மென்பதற்குப் பிரமாணம்.

மஹாபாரதம் ஆரண்ணியபருவம்.

சுஹந்ருஹநி ஹதாதி ப்ரவிஸந்தி யரோமயஸு |

ஸௌஷாஃ ஸாவர ஹந்தி கிரோஸயஸு தேஃவரஸு ||

(இ - ள்.) பிராணிகள் தினந்தோறும் யமலோகத்தை யடைந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். ஜீவித்துக்கொண்டிருக்கிற மற்றவர்கள், தாங்கள் கல்லைப்போல் வந்திரமாயிருப்போமென்றெண்ணுகிறார்கள். இதைவிட அச்சரியம் வேறென்ன விருக்கிறது.

பந்திந்ருஹநி.

சூழிகுஸு மதாமதெ ரஹரஹஸ்கதீயதெ ஜீவிதம் ஸ்வாவாரெஃ வுநஸுகதாரா மஸுஹி காவொஹி மஜாமதெ | டுஷா ஜநஜராவிவதிரேண குாஸஸுநொ துடிதெவீகா ரோஹயீம் ப்ரோடிஹிரா ஸுநதஹிதம் ஜமஸு || வயம்பெஹொ ஜாதாஸிரவரிவிதா வாவவதெ வஸெயெ ஸுஸுஜாஃ ஸுதிவிஷயதாம் தெவிமசிதாஃ | ஹா நீதெதஸு ப்ரதிவஸோஸனவதநாமதா ஸுயாவஸா விகதிம நதீரதாஸுஹி || சூயாவஷஸுதம் நுணாவரி திதம் ராத்ர துயஸுமதம் தஸுயஸு வரஸுயாஸு ஸ்வரம் வாமக வுஜக்யபொஃ | ஸௌஷ வ்ராயிவியொம டுஃ வஸஹிதம் ஸௌஷிநீயதெ ஜீவெவாரி தரம்மஹத தரெ ஸனவ்யு கதஃப்ராணீநாஸு ||

(இ - ள்.) சூரியனுடைய உதயாஸ்தமநங்களினால் ஆயுள் நாசமடைகிறது. செய்தகாரியங்களையே பின்னும் பின்னுஞ் செய்து வருகிறதனுற் காலம் போவது தெரிகிறதில்லை. பிறப்பு, கிழந்தனம், தன்பம் மரண மிவைகளைப் பார்த்தும் பயமுண்டா கிறதில்லை. மோகத்தைக் கொடுக்கிற அஞ்ஞானமாகிற சாராயத் தைக் குடித்து ஜனங்கள் பைத்தியம் பிடித்தலைகிறார்கள். நம்முடைய தாய்தந்தையரும் நம்முடன்கூட விருத்தியடைந்தவர்களு மிறந்துபோனார்கள். நாழும் மரணத்திற்குத் தினந்தோறும் நெருங்கிவருகிறோம். மனத்தரையான ஆற்றோரத்திலுள்ள மரங்களுக் கொப்பான அவஸ்தையை யடைந்திருக்கிறோம். மனிதர்களுடைய ஆயுள்கலை நூலுவருஷமென்று கணக்கிடப்பட்டிருக்கிறது. இதற்கு

பாதி நித்திரையிற் செல்லுகின்றது.மற்றப்பாதியிற்பாதிவாலிபத்திலும் கிழத்தனத்திலுஞ் செல்லுகின்றது மிச்சமுள்ளதோ விபாதி, காமவிகாரம், துக்கம் ஊழிய முதலியவைகளினுற் செல்வழிக்கப்படுகிறது. ஆகையால், ஜீவித்திருப்பது ஜலத்திலலைபோற் சஞ்சலமாயிருக்கையாற் பிராணிகளுக்கு லௌக்கியம் (சுகம்) எப்படியுண்டாகும்.

துவாதமஞ்சரி.

ஹியாயிநுள ஸாயம் ப்ராதுஸிஸிர வஸதள வுநீரா யாதஃ| காலஃ க்ரீ வதி மவத்யா யுஸூஷவி மஹவத்யாஸா வாயுஃ ||

(இ - ள்.) பதற்போகிறது, இரவுவருகிறது, ருரிபன் அஸ்தமநமாகிறது, பிறகு உதயமாகிறது, சுகிரருது போகிறது, வஸந்தருது வருகிறது, (இப்படி ஒன்றுபோய் மற்றொன்று வருகிறதாய்) காலமானது விளையாடுகிறதினாலே அயுன் போகிறது. அப்படியிருந்துங்கூட ஆசையர்கிற பிசாசு விடுகிறதில்லை.

திருக்கடைக்காப்பு.

தந்தையார் போயினார் தாயரும் போயினார் தாழும் போவார், கொந்தவேல் கொண்டொரு கூற்றத்தார் பாக்கின்றார் கொண்டு போவா, ரெந்தநாள் வாழ்வதற் கேமனம் வைத்தியா லேழை நெஞ்சே, யந்தனா ருந்தொழு துய்யலா மையல்கொண்டஞ்ச நெஞ்சே.

நோண்டாடிப் போடியாழ்வா ருனிய கீருமலை.

வேத்தாந் பிராயம் நூறு மனிதர்தாம புகுவ ரேணும் பாதிபு முறங்கிப் போகும் நின்றதில் பதினை யாண்டு பேதை பாலகனதாகும் பிணிபசி மூப்புத்துன்பம் ஆதலால் பிறவி வேண்டேன ரங்கமா எனரு ளானே.

பட்டணத்தார்.

வினைப்போக மேயொரு தேகங்கண் டாய்வினை தானொழிந்தாற் றினைப்போ தளவுசில் லாதுகண் டாய்சிவன் பாதகன்னை நீனைப்போரை மேவு நினையாரை நீங்கித் தெயியினின்ற லுனைப்போ லொருவருண் டோமன மேயெனக் குற்றவரே.

ஞானவாசிஷ்டம்.

நிதியுமாசஞ்செயலு மில்வுடம்பும் வேண்டவன நிற்கின ன்றோ, விதியில்வரு காலனாற் சிலநாளி விவையெலாம் விற்கு

போகு, முத்திரமோடு தசையுடைத்தா யுடையவதி னியல்பாய்த்
தாழ்ந்தோ ருயர்ந்தோ ரொத்தே, வதிகசரா மரணமுறந் தர
மறியாதிவ்வுடலி லழகென் கொல்லோ.

சித்தர் பொன்றுவர் துருவனுஞ் சிதைகுவன் சிவனயன் றிரு
மார்பன்,றத்து வத்தனி லொன்றுவர் காலமும் தருமமு முடிவாகு,
மத்த வா னும்போ மயக்கமே தருவதாய் வாக்கொடு செனிக்கெட்
டாச், சுத்த மாம்பொரு ளொன்றினு லிகழ்வுறத் தொல்லுல கிழி
வாகும்.

திருமழ்சைப் பிரான்.

இன்றுசாதல் நிறுசாதலின் றி யாரும் வையகத்
தொன்றினின்று வாழ்த லின்மை கண்டுநீச ரென்கொலொ
அன்றுபா ரளந்த பாத போதையுன்னி வானின்மேல்
சென்று சென்று தேவரா யிருக்கிலாத வண்ணமே.

தாயுமானசுவாமிகள்.

பொய்யெல்லா மொன்றாய்ப் பொருத்தி வைத்தபொய்யுடை
மெய்யென்றான் மெய்யாய் விடுமோ பராபரமே.

தேவாரம்.

நடலை வாழ்வுகொண் டென்செய்தீர் நாணிலீர்
சுடலை சேர்வது சொற்பிர மாணமே
சுடலி னஞ்சமு துண்டவர் கைவிட்டா
லுடலினுர் கிடந் தார்முனி பண்டமே.

திருவாய்மொழி.

நனைப்பான் புகில்கட லெக்கலில் துண்மண லில்பலர்
எனைத்தோ ருகங்களு மிவ்வுல காண்டு கழிந்தவர்
மனைப்பான் மருங்கற மாய்தலல் லான்மற்றுக் கண்டிலம்
பனைத்தாள் மதகளி றட்டவன் பாதம் பணிமினோ.

சூதசங்கிதை அநித்தியவத்து விசாரமுரைத்த அநிதியாயம்.

ஆன்மாவல் லாதசட வத்துக்க ளானகடா திகளா ராயின்,
மான்மாற வுயர்கவத்தி ரித்தியமே யாயிருக்கும் வகைபா லாதி,
யூன்மாறு விருத்தபரி யந்தமனு பவந்தானே யுலகிற் சில்லோர்,
நூன்மாறாச் செயப்படுதன் மட்டுமெதித் தியமென்று தவலு
வார்கள்.

வெளியு ஁வ்வியத்தத் தொடுங்கும் பூதங்கள் வீதலிற் பெள திக மனைத்துங், களியற நசிக்கும் பிரமன் மாலாதிக் கடவுளர் யர்வரு நசிப்பா, ரொளிமய மான பரசிவ பெருமா நெருவனே யெற்றைக்கு முள்ளோன், நெளிவற விவ்வா றுணர்ந்தவன் முத்தி சிவனுதற் கையமொன் றின்றே.

ககூ - வது சம்வாதம்.

காணவொழிவைக் காண்டல் நன்றெனல்.

சி:சுவாமி! தனுவெனுமுடல் அசத்தம் தூக்கம் அநித்திய மாயின் கரணங்க ளெத்தன்மையன?

கு: தனு: பஞ்சகரண பூதங்களா லாக்கப்பட்ட டிருத்தல் போன்று கரணங்களும் அபஞ்சிக்ருத பூதங்களா லாக்கப்பட்ட டிருத்தலின் அவைகளும் அசத்தம் தூக்கம் அநித்தமே.

சி: இவற்றை நன்கு விளக்குமாறு பிரார்த்திக்கின்றேன்.

கு: கரணமென்பது ஞானேந்திரிய பஞ்சகம், கருமேந்திரிய பஞ்சகம், அந்தக்கரண சதுஷ்டயமெனச் சொல்லப்பட்டு ஞானேந்திரியபஞ்சகமும் கருமேந்திரியபஞ்சகமும் புறக் கரணமாயும், அந்தக்கரணசதுஷ்டயம் அகக்கரணமாயு் மிருக் கும். சுரோத்திரம், துவக்கு, சட்சு, சிங்நுலவ, ஆக்கிரண மென் பவை ஞானேந்திரியபஞ்சகம்; வாக்கு, பாணி, பாதம், பாயுரு உபத்தமென்பன கருமேந்திரியபஞ்சகம்; மனம், புத்தி, சித்தம் அகங்காரமென்பன அந்தக்கரணசதுஷ்டயம். விஷய ஞான மும் கிரியையு முண்டாவதற்கு இவைகளேதுவா யிருத்தல்பற் றிக் கரணங்களென்று சொல்லப்படுகின்றன. • சரீரத்திலுள்ள காதுமுதலிய பொறிகளுடன் உற்பூதமாகாமற் கூடி வெளியிஷ யங்களை யறிதற்குச் சாதனமா யிருப்பது ஞானேந்திரியமெனப் படும். உற்பூதம்-வெளிப்பட்டுத் தோன்றல். சரீரத்திலுள்ளவாய் முதலியவைகளுடன் உற்பூதமாகாமற்கூடிவசனித்தலாதித்தொழி லியற்றுவதற்குச் சாதனமாயிருப்பது கண்மேந்திரியமெனப்படும். சரீரத்திலுள்ள கண்ட முதலியவைகளுடன் உற்பூதமாகாமற்கூடி ச்சங்கற்ப விகற்பமாதி விருத்திகளுக்குச் சாதனமாயிருப்பது அந்தக்கரண மெனப்படும். இக்கரணங்கள் பூதக்கலப்பா யிருத்

தலால் அசுக்கமும், தன்னையுடையவனை ஓயாது விஷபாதிகளைக் காண்டலாதி வாயிலாகத் துக்கத்தை யுண்டுபண்ணுவதால் துக்கமும், சிருஷ்டியினரமபத்தில் உறபத்தியையும் சம்மாரகாலத்தில் நாசத்தையு மடைவதா யிருப்பதால் அரித்தியமுமாம். இவைகளைப் பிரயத்தன பூவகமாக வடக்கித் தமவசப் படுத்தினவனுக்கே சமாதி வாயிலாகத் தத்தரிசனமுண்டாகும். ஆதலால் இவைகளின் ஒழிவைக் காண்டலே முழுட்சுகிற்கு நன்றாம்.

சி: கரணங்களை யொழிக்கவேண்டு மென்பதற்குப் பிரமாணங்களுண்டோ ?

சு: கீழ்வருவனவே.

சுபாலோபநிஷத்.

ஸாநொ டாஹ உவா தஸி திக்ஷு ஸுஜாஹிதொ
ஹக்ஷாஹதெநு வாஹாஹம் வஸுதி ஸவஸுதாஹவதி

(இ - ள்.) வெளி யிருதிரியங்களையும் உள்ளிருதிரியங்களையும் மடக்கினவனாயும் பொறுமையுள்ளவனாயும் ஸம்புத்தியுள்ளவனாயும் இருந்துகொண்டு மனதி லாததுமாவையே பாககிறவன் ஸ்கலத்திற்கு மாததுமாவாகிறான்.

பகவத்கீத.

ஐதி யாணி டெநாவஹி ரஸுராயிஷாந லஹதெ
வனதெவிலு ரொஹயதெஷு ஜாநராவதெ டெஹி நஸு

(இ-ள்) இருதிரியங்களும் மனமும் புத்தியும் இருதக் காமத் துக்கு ஆசிரயமென்று சொல்லப்படுகின்றன. இருதக் காமமானது இருதிரியங்களாலே ஞானத்தை மறைத்துத் தேகமுடைய ஸரரை நானாவிதங்களாக மோஷிக்கச் செய்கிறது.

தீருவாய்மொழி.

புலனைந்து மேயும் பொறியைந்து நீங்கி
நலமநத மிலலதோ நாடு புகுவீ
ரலமநது விய வசரரைச செறறான
பலமுநது சீரிற் படிமினோ வாதே.

துகளறுபோதம்.

மண்முதலாய் நாதாநத மாய்வநத தத்துவத்தி
லுண்மையறிந தெல்லா மொழிநதாயே—மெண்ணிலது
தகதுவா நீரமெனச சாற்றுங்காண சைவமறை
யததுவா வெல்லா மற.

ஞானவாசிஷ்டம்.

மனமணி பேதச் சேற்றின் மறைந்தொரு வருக்குந் தோன்றா
கனமுற விவேக நீராற் கழுவினற் சித்தி காட்டும்
வினவுறு விவேக வன்பான் மெய்ம்மையை மதியாற் கண்டு
சினமுறு பொறியை வென்று தீர்வரு பிறவி தீர்வாய்.

பகவத்கீதை. (மொழிபெயர்ப்பு)

வாங்கி யைம்பொறி நின்ற மனந்தனை
நீங்கி டாவதை நெஞ்சு விருத்தியே
தீங்கி யாவையுஞ் சிந்தை செயாவனம்
பாங்கி யாதது வேபயில் வாயரோ.

பிரபுலிங்கலீலை.

இந்திய மோரொன் றாய்விட் டிடினமீற்றை யொன்று சாரு
முந்திய மனமழிப்ப முற்றும்போ மணிய பாம்பி
னைந்தலை களிணு னொன்றை யறிந்தடின மற்றொன் றுலஞ்
சிந்திடு மிடற நிர்தாற் தீர்ந்திடு மொருங்கு மாதோ.

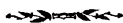
சோக்கந்தி வேல்பா.

எக்கால மெய்க்கே யிரையிடுத லிற்றிடுமோ
வெக்கால மிக்கரண மிற்றிடுமோ—வெக்காலம்
பேசாணு பூதி பிறந்திடுமோ வென்னுளத்தி
ஞசானே சொக்கநா தா.

எதிர்காலத்திரங்கல்.

துச்சப் புலனாற் சுழன்று திரியாம
னுச்சிக் கதிர்ப்படிக மொவ்வநா னெந்நாளோ.

கௌ - வது சம்வாதம்.

புவனவொழிவைப் பொருந்தல் நன்றெனல்.

சி: சுவாமி! புவன மென்னுமுலகம் தாங்கள் யாது கூறி
ணம் நித்தியம் (அழியாதது) போல் காணப்படுதலின் அதனை
மித்தையென லெப்படி.

கு: உலகம் காரியமாய் அவயவ முடையதாய்ச் சடமாயிருத்த
லின் அறித்தியமே யாம். முன்னும் பின்னு மில்லாது ஒருகாலத்
திருப்பது காரியமாதலின் அஃது அவயவமுடையதாயும் சடமா

யும் இருக்கும். அவயவமுடையதாயும் சடமாயுமிருக்கும் உலகம் அரித்தியமென்பதற்கு யாதும் தடையின்றி, மேலுமிது காரியமாயிருத்தலின் அசுத்தமும் சீதோஷ்ணதிகளாலே துக்கத்தைத் தருவதாயிருத்தலின் துக்கமுமாம். அசுத்தமும் துக்கமுமாய அரித்தியவடிவ உலகத்தில் அவாநீங்கினவருக்கே நிரதசயா கந்தப் பேறுண்டாம். துக்கமாயிருப்பது அரித்தியமாயிருந்தாலென்ன? நித்தியமா யிருந்தாலென்ன? பகைவனை யொழிக்க வொவ்வொருவனும் முயற்சிப்பதுபோல் எவ்வாற்றானும் பகையாயிருக்கும் உலகவொழிவைக் காண்டலே முழுட்சுபிற் குச்சிறப்பாம். உலகவொழிவைக் காண்டலாவது உலகம் தன்காரணமாகிய மாயையைத்தவிர வின்றென்றும், அதுவும் பிரமத்தின் அநிர்வசனீய சத்தியாயிருத்தலின் பிரமத்தைத் தவிர வின்றென்றும், பிரமமேயுள்ளதென்றும், உலகம் விசாரணை வாயிலாகப் பொய்யென்று நிச்சயிக்கப்பட்டவிடத்துப் பிரம்ம காரணமென்னும் பெயரைப் பெறுமற்போதலின் அது காரண காரியமாகித் தமென்றும், அது தனது நிசவடிவமாக விருத்தலின் அது தானே யென்றும் காண்டலாம்.

சி : தேவரீரால் புலனம் அரித்தியமென்பதுபற்றி முன்னர்க் கூறியிருப்பதுடன் இப்போதும் கூறப்பட்டது. ஆரீனும் புலனம் அரித்தியமென்பதுபற்றி யின்னும் பிரமாணங்களையுமாறு விருமபுகின்றேன்.

கு : சீழ் வருவனவே.

மைத்திராயணி உபநிஷத்.

சுயகிஷே தெவதாவரெஉநெநு மயவதா ஸுரயக்ஷ
 'ராக்ஷஸ ஹதமண விஸாவொரம மி ஹாநீநாம் திரொய
 நம் பஸுரோஃ| சுயகிஷேதெவதா சுநுநாநாம் சொஷணம்
 உஹாணதவாநாம் ஸிவரிணாம் ப்ரவதநம் ப்ரவஸ்ய ப்ரவத
 நம் ப்ரஸுநம் வாதாஜநாநாம் நிஜநம் ப்யுயிவ்யாஃ ஸாநா
 டிவஸுரணம் ஸுராணாபிவெநு ததிரெயஉஷ்மிநு ஸம்ஸாரொ
 கிம் காவோவ ஜொரெமம்|| தெயரெவா ஸ்ரி தஸுரா ஸக்யுடி
 ஹாவததநம் டுஸுரூத உத்யுபிதததாஹதலி சுயொடிவா
 நஸொஹெக உவாஹ டீஷ்மிநு ஸம்ஸாரொ ஹவநு க்ஸம் நொம
 திரிதி க்ஸநொமதிரிதி||

(இ - ள்.) பின்னு மிவர்களைவிடச் சிரேஷ்டர்களாயிருந்த அன்னியர்களான கந்தர்வர்கள், அஸுரர்கள், யக்ஷராக்ஷஸர்கள், பூதகணங்கள், பிசாசுகள், ஸர்ப்பங்கள், கிரகங்கள் முதலானவர்களும் நசித்துப்போனதைப் பார்த்திருக்கிறோம். பின்னுமிவர்களைவிட வேறான மஹாஸமுத்திரம் வற்றிப்போகிறது. மலைகள் வீழுகின்றன துருவன்ஸ்தானத்தைவிட்டு நழுவிப்போகிறது. வாயுவாகிற கபிலுகள் அறநதுபோகின்றன. பூமி முழுகிப்போகிறது. தேவதைகள் ஸ்தானமவிட டோடிப்போகிறார்கள். இந்தலோகங்களெவாகளாலே பூர்ணமா யாகிரயிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ (அதுபவிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ), அவர்கள் அடிக்கடி இந்தலோகத்திற்குத் திரும்பி வருதலைப் பார்க்கிறோம். இப்படிப்பட்டதாயிருக்கிற காம போகங்களினாலென்ன பிரயோஜனம்? பாழுங்கிணற்றிலிருக்கிற தவணையைப்போல நானிந்த ஸம்ஸாரத்திலிருக்கிறேன். கரையேற்றி வைக்கிறதற்கு நீர் அருகராயிருக்கிறீர். ஓ ! பகவானே ! எனக்கு நீர்தான் கதி, நீர்நான் கதி.

சிவபோகசாரம்.

எத்திசையு மெவ்வுலகு மெத்தொழிலு மெப்பயனு
நித்தியமென் றென்று நினைபாதே - புத்தியினுற்
கண்ணடி யிற்றேன்றி மாய்ந்துவிடுங் காணிவற்றைக்
கண்ணடி யிற்கனவிற் காண்.

காண்பதும்பொய் கேட்டதும்பொய் காரியம்போ லேயிதமாய்ப்
பூண்பதும்பொய் மெவ்விடத்துப் போகமுட்பொய் - மாண்பாகத்
கோற்றியின்ப வெள்ளமாய்த் துன்னியெனனுட் சம்பந்தன்
வீற்றிருப்ப தொன்றுமே மெய்.

ஞானசாகர வேண்பா.

மன்னகர் மன்றுமனை வாவிசு பங்கழனி,
என்ன தென வந்தவர்க ளெல்லையிலை யின்னமது
சொல்லவரு வாரூந் துலைவரிய ரென்றறிந்து
நில்லதனை வேறுக நீ.

திருவாய்மொழி.

குணங்கொள் நிறைபுகழ் மன்னர் கொழுத்கடல் பூண்டிருந்
திணங்கு யுலகுட னாக்கிலு மாங்க வனையிலல்லா
மணங்கொண்ட போகத்து மன்னியு மீள்வர்கண் மீள்வில்லை
பணங்கொ ளரவனை யான்திரு நாமப் படியினே.

ஞானவாசிஷ்டம்.

வந்துறு போதி னன்றாய் வரியளி சிறகு போலச்
சந்ததஞ் சலித்து தள்ளற் கரிபதாம போகந் தனனை
முநதுநோய் மரணம மூப்பு முதீலவாந துயாகட கஞ்சிச்
சிந்தையில் விருமபே னெநகன சோவரும பதக்கைச சேர்வன்.

பட்டினத்தடிகள்.

முடிசார்த்த மனனரு மறுமுள் ளோரு முடிவிலொரு
பிடிசாமப ராயவெநது மண்ணுவ துநகண்டு பின் னுமிநதப்
படிசாரத வாழ்வை நினைப்பதல லாறபொனனி நமபலவ
ரடிசாரது நாமுய்ய வேண்டுமென நேபறி வாரிலையே.

மகாராஜா துறவு

பஞ்ச பூத மழிநதுபோம பாதுத திங்க ளுடுக்கள்போம்
வஞ்ச வசரா மடிந்திலா மாகா பதமபோம வல்லரக்கா
துஞ்ச வாகள போகிபதந் துஞ்சும பிரமன பதநதானும்
துஞ்சுந திருமால் பதநதுஞ்சுந துஞ்சா தொன்றே பரமபதம.

நாயுமானசுவாமிகள்

சுகத்தின வாழ்வைச சதமென னெண்ணியே
மிகுத்த தீமை வினைய விளைக்கின்றே
னகத்து ளாரமு தாமைய நினமுத்தி
சுகத்தினுன வநது தோய்வதெக காலமே.

துநசங்கிதை.

வெளியுமல் வியத்தத் தொடுங்கும பூதங்கள் விதலிற் பெளதிக
மனைத்துங், கரியற ரசிக்கும பிரமன மாலாதிக் கடவுளா யாவரு
நசிப்பா, ரொளிமய மான பரசிவப் பெருமா னெருவனே யெற்
றைக்கு முள்ளோன, நெளிவற விவவா றுணாநதவன முத்தி சிவ
ணுதற கையமொன் றினதே

கக - வது சம்வாதம்.

போகவொழிவைப் பொருத்துந் நன்றெனல்.

சி: புலனவொழி வுண்டாதற கேதுவென்னை?

கு: போகவொழி வுண்டானவனுக்குப் புலனவொழிவு விரை
விலுண்டாகும்.

சி: அதனை நன்கு விளக்கல் வேண்டும்.

கு: போகமாவது இனபத்துன்பங்கள் புலப்பட (விளங்கத்)
தோன்றல். ஆயினும் இங்குப் போகம் என்பது இன்பம் புலப்பட
டத் தோன்றலாம். இதனை யடைதற்குச் சரீரம் திடமா யிருத்த

நுதலின்மீய பொருளும் வேண்டும். இவ்வீன்புழும் ஒருபொய்க்கு மிடத்துத் துன்பமாகவே முடிதலால் இதனைத் திருவினை யொழிக்க முயலவதுபோன்று முயன்றொழிக்க வேண்டுமென்புறிய வடிவ போகத்தை விட்டவனுக்கு இது வருதற்கு வாய்ப்புள்ள புவனத்தின்கண் விருப்பமில்லாதுபோம். ஆதலால் போகத்தை மீலே புவனவொழிவிறகுக் காரணமாம். போகத்தை யனுபவித்தற் றெமாய தேகமும், அதற்குத் துணைக்காரணமாய பொருளும் அதனுபனுபவித்தற்குப் போக்தாவாயுள்ள அநீதக் கரணசகித ஆபாசனும் சிலையுதலிலவாநதனமையனவா யிருந்த லின், அகாததா அபோகதாவா யிருக்க விருமபுடி விவேகி. ஒரு காலும் போகத்தை விருமபான! விருமபான!!

சி: போகம் தீவகு பயப்பதென்பது பறறியும், அந்தரிகதிய மென்பது பறறியும் பிரமாணங்க ளறிய விருமபுதினனன.

கு: கீழ்வருவனவே.

துவாதச மூரீ.

நவமீடிமத ஜலதிகிரை. | தயிலீவித சிதிரய உபயு | விவிவாபுவி தாமமு லும் யொகம் சொகஹதங் வலிவலு ||

(இ - ள்.) தாமரையிலேயின்கண் சலமானது சதாசலிப்பது போல், ஜனன மரணதிக ளுடைததாய் வாதபிதத சிலேஷம் தொந்தரோகங்களைப்பெற்று அகங்காரதி தூககுணங்கள் நிறைந்த இத்தேகாதிப் பிரபஞ்சபோகா கிகள் யாவும் அழிந்துவிடுமா தலால் நித்தியமாகியகோவிந்த நாமஸ்வரணையே சதாசெய்வாயாக.

பகவத்கீத.

சுநெகலித் விஜாஜா ரொஹஜாவு ஸாரவூதாஃ |

புலகாஃ காஹொமெஷு வதனி நாகெஸ்ஸுமெள ||

(இ - ள்.) பலவிதமான சஞ்சலத்துடன் மயக்கமடைந்தவாக ளாயும், மோகவலையினற் குழப்பட்டவாகளாயும், காமபோகங் களிலே அதிக ஆசையுடையவாகளாய் மிருப்பவர்கள் அசுத்தமான னீர்த்தில விழுகிறார்கள்.

மநீஷாபஞ்சகம்.

யுதௌவூரஸூயி யெஸெஸுத உடு ஸகூடியொ னியுதாஃ | யுதிதநிதராஃ யுஸரந்தகலெந உஸாரேநி

திருவடிகை || பவ்யுதித்துவாஹ்யாயெள முனிக
 ஹெவந ஸ்ரஹவிசு | பகஸிதஸுரொருவதித வ்
 நஃ பீநீஷா பீ||

(இ - ள்.) தேவராஜனாகிய தேவேந்திரன் முதலிச்
 ளுநபவிக்கும் ஆனந்தமானது இந்தப்பிரமானாதத் தோவன்.
 லேச லேசமென்று சத்விசாரணையினு லறிந்து சங்க நாசத்
 தைப் பெற்று உபசாந்தி யடைந்த உண்மைஞானிகளீந்தியமா
 யுள்ள பிரமானந்த வாழ்வி லிடைவிடாமல் பேரினப முற்று
 வாழ்வார்.

திருவாயமொழி.

வாழ்ந்தார்கள் வாழ்த்து மாமழை மொக்குளின் மாய்ந்து
 மாய்ந், தாழ்ந்தாரென் றல்ல லன்றுமுத லினறுதியா, வாழ்ந்
 தார்கள் வாழ்ந்தே நிற்பரென்ப திலை நிற்குமில், ஆழ்ந்தார் கடற்
 பள்ளி யண்ண லடியவ ராமினே.

தருங்கிதை.

அமையாவிச் சுகமனைத்து மரித்தியமென் றறிந்திருந்து,
 முமைபாகன் திருவடிகன் புளுறமுற் பல்லுயிருஞ், சுமையார்
 மோ கத்தாலிச் சுகபோக மேனிரும்பு, மிமையாரும புகழ்முனிவ்
 ரென்னுரைக்கேன் மாயைவலி.

தருபர லோகத் தின்பமுங் கரும சாத்திய மாதலி னதுவு
 மருவரித் தியமே.

சிந்தாமணி.

தொல்லை நம்பிறவி யெண்ணிற் றெடுக்கடன் மணலு மாற்ற
 னெல்லையி லவற்று னெல்லா மேதிலம் பிறந்து நீங்கிச
 செல்லுமக் கதிக டமமுட் சோகிலுஞ் சோருந நின்ற
 வில்லிடை யிரண்டு நாளைச் சுற்றமே யிறங்கல வேண்டாம்.

ஞானசாக்ரவேண்டி.

வற்கும் புனியிடத்தி லிரதிரஜா லங்கனவு
 நீர்க்குமிழி பேய்த்தோ நினைப்புமறப்—பார்க்குமது
 போலிலை நிலலாத பொய்வாழ்வை மெய்வாழ்வென்
 றேலிலை நிலலா வா றென்.

சிவானந்தமாலே.

துன்மயக்க மாகியபொய்த் துட்டபந்த நோயதனை
 இன்பமெனக் கொண்டிங் கிழந்தேனை—யன்பிலெழுந்
 தோலாத மெய்யுணர்வா யுள்ளேனின் னுள்ளருக்குந்
 தாவாவா னாதந் தனை.

யிஷ்டு தனிகலோத்திரம்.

ஒருமபாரு மனவிடாநதி முளதாகிச் சிறப்பு டைத்தா
யிருவினை யின் மின்பத்தை யளிப்ப தாகும்
பொருவினா தேவர் லன்பு பொருந்திடா தாரு முண்டோ
திருவுலா வகதினுஸைச் சிறந்தசான் ரோர்க ளாமே.
ல்ப சிவபோகசாரம்.

மின்போலத் தோன்றி விடுமுலக வாழ்வனைத்து
மென்போ லிகடிரமென் மெண்ணுவார்—தன்போத
மில்லார் சிவபோக மென்று மருந்திடுவார்
நல்லார் திரமிதுவென் னார்.

எத்தனைதான் சுற்றிலு மெத்தனைதான் கேட்டாலு
மெத்தனைசா தித்தாலு மின்புறும்—சித்தமே
மெய்யாகத் தோன்றி விடுமுலக வாழ்வனைத்தும்
பொய்யாகத் தோன்றாத போது.

தேவாரம்.

வாழ்வாவது மாயம்மிது மண்ணுவது திண்ணம்
பாழ்போவது பிறனிக்கடல் பசிரோய் செய்தபறிதான்
றுழாதறஞ் செய்ம்மின்றடங் கண்ணுன் மலரோனும்
கீழ்மேலுற நின்றான் றிருக் கேதாரமெ னீரே.

குலசேகரநுனிய பெருமாள் திருமொழி.

ஆனாத செல்வத் தரம்பையர்கள் தற்குழ
வானாளுஞ் செல்வமும் மண்ணரச மியான்வேண்டேன்
தேனாழ்ஞ் சோலைத் திருவேங்க டச்சுனையிற்
மீனாய்ப் பிறக்கும் விதியுடையே னாவேனே.

உபதேசகாண்டம்.

மக்களை நிதியைப் பேதை மகளீரை மருங்கு சூழ்ந்த
ஒக்கலை நோக்கி யேமாந் துறுகதி நோற்க லரராய்
மிக்கிழி நரகத் தாழ்வர் மென்சிறு பறவைக் கந்தோ
கக்கவெஞ் சுழலாக் கண்டை கொண்டுவிண் டெயலா தன்றே.

கந்தபுராணம்.

காடு போந்தன னிந்திரன் பொன்னகர் கரிந்து
பாடு சேர்ந்தது சயந்தனுஞ் சிறையிடைப் பட்டான்
நாடில் விண்பதங் செய்கையி் தெம்பிரா னல்கும்
விடதே யலாற் துன்பறு மாக்கம்வே றுண்டோ.

உரு - வது சமவாதம்.

விகங்கமார்க்கமே மேவுதனன்றெனல்.

சி: சுவாமி! தனு கரண புவன போகமியாவும் துக்கமாயி
ருக்குமாயின் அவற்றை விடுவதெப்படி?

கு: தானல்லாததை யானெனக்கருதும் மயக்கமொழிந்த
காலத்தில் இவற்றி லபிமானமொழியும். அபிமான மொழிவே
அவற்றினை விடுதலாம்.

சி: அபிமான மொழியாவிட்டால் யாதுண்டாகும்?

கு: பிறப்பிறப்பாதிவடிவ சமசாரமுண்டாம்.

சி: ஈதெதனா லொழியும்?

கு: பிபிலிகா மார்க்கத்திற் செல்லுகலொழிந்து விகங்க
மார்க்கத்திற் றிடப்பட்டசென்று தனது நிஜவடிவைச் சந்தேக
விடீர்தமின்றி யுள்ளவா றறிதலா லொழியும்.

சி: அவற்றை நன்கு விளக்கவேண்டுமே.

கு: மோகூத மடைவதற்குரிய வழிகளிரண்டு. அவை சுக
க்கம், வாமதேவமார்க்கமென்பனவாம். சுகமார்க்கமென்பது
இத்தேகம் போனவுடனே சிந்தையுமொழியும் செல்லா நிலைமைத்
தாகிய (சர்வதுக்க நிவிர்த்தியும் பரமாதநதப் பிராப்தியுமான)
மோகூதத்தைபடைவதாம். சுகமாகுகமெனினும் விகங்கமார்க்க
மெனினும் ஒக்கும். சுகம் அல்லது விகங்கமென்பது பட்சி. (குறி
த்தவிடத்திற்குப் பட்சி பறந்துபோவதுபோன்று இத்தேகம்போ
னவுடனே மோகூதமடைவதாம்.) வாமமார்க்கமென்பது கீழிட்ட
சாதனங்களாய சரியை கிரியை யோகம் அல்லது கர்மம். பத்தி
களால் படிப்படியாகச் சென்று மோகூதமடைவதாம். வாமமார்க்க
மெனினும் ஏறமபுமார்க்கமெனினும் ஒக்கும். பிபிலிகம்-ஏறும்பு.
(குறித்தவிடத்திற்கு ஏறமபு ஊராதூரது செல்வதுபோன்று
கிரமக்கிரமமாய்ச் சென்று மோகூதமடைவதாம்.) வாமமார்க்கமும்
தேவயானம் பிதிர்யானமென்றிருவகைத்தாம். பிரமோபாசனையில்
தற்பரையுள்ள புருஷன் இறக்குங்காலத்தில் சூரியமண்டலத்தைப்
பேதித்துக்கொண்டு பிரமலோகத்திற்குப் போதல் தேவயான
மாம். இஃதர்ச்சராதி மார்க்கமென்றும் சொல்லப்படும். பிரமோ
பாசனையில்லாத (கர்மாதிகாரியாய) புருஷன் இறக்குங்காலத்தில்

நல்ல பலனை யடையாமல் மறுபடி நற்குலத்திற்பிறந்து முந்திய (ஜம்மங்களின் கர்ம) வாசனையினாலேயே மறுபடி யோகாப்பியா சஞ்செய்து அநேக ஜன்மாப்பியாசத்தினால் வாமதேவமார்க்கத்தினால் அந்தவிஷ்ணுவினுடைய பரமபதமாகிற முத்தியை அடைகிறான். பிாம்மப்பிராப்தியைக் கொடுக்கத்தக்கதும் மங்களகரமானதுமாய விவ்விரண்டுமார்க்கங்க ளிருக்கின்றன. இவைகளிலொன்று சுகத்தியோ (இத்தேகமபோனவுடனே) முத்தியையும் மற்றொன்று கிரமமுத்தியையுந்தரத்தக்கன. சகலமுமொன்றென்னும் அதுபவமுள்ளவனுக்கு இவ்விஷயத்தில் மோகமேது, சோகமேது.

பகவத்கீதை.

வொகெவ்விநு திவிபாதிஷ்டா வுரூபவ்ராக்ஷா யிபாநவ |
ஜாநயொமெந ஸாம்புராநா க்ஷெயொமெந யொயிநா ||

(இ - ள்.) ஓ பாபாற்றவனே ! முன்ன இந்த உலகத்தில் (ஞானயோகத்தோடு பிரமமர்ஷடை செய்ய முயற்சியுள்ளவர்களான) சாங்கியர்களுக்கு (ஞானஞ் சித்திக்கும்பொருட்டுச் செய்ய வேண்டிய தியானமாகிய) ஞானயோகத்தினாலேயும் (கருமஞ் செய்து அதனால் சித்தசுத்தியாய்ப் பிறகு சாங்கியத்தில் பிரவேசிக்க விச்சிப்பவர்களான) கர்மயோகிகளுக்கு (சிஷ்டாம) கர்மயோகத்தினாலேயும் இரண்டுவிதமான நிஷ்டைகள் என்னாலே சொல்லப்பட்டன.

மதுஸ்மிநி.

புஷ்பதி க்ஷெ ஸம்பவெயு டெவாநாஜெதி ஸாஜிதா ||
நிஷ்பதி ஸெயுஜாநஸு லுதாநதெதி வம்பவெ ||

(இ - ள்.) பிரவிருத்தி மார்க்கத்தை அநுசரித்தவர் ஸ்வர்காதி போகங்களைத் தேவர்களுக்குச் சமமா யதுபவித்து (புண்ணியம் நசித்ததே பூலோகத்தில் வந்து ஜனிப்பார்கள்) நிவித்தி மார்க்கத்தை அநுசரித்தவர்கள் அதே சரீரத்தில் ஜனனமாணரகிதமான விதேகமுத்தி அடைவார்கள்.

வித்ருனசாரம்.

ஞான மார்க்க மிருவகையாய் நவிலவர் விகங்கம் பிபீலிகையென்றான வவையில விகங்கமே யமல வேத முடிவதனில் ஞான மாகும் பிபீலிகையே நவிறந் திரத்தின் ஞானமாம் ஆன விகங்கத் துணராமற் றதனின் வதியே யுணர்ந்திடுவாய்.

உக - வது சம்வாதம்.

பிரீலிகாமார்க்கத்தின் பேதம் புகலல்.

சி: பிரீலிகைமார்க்கத்திற் பொருந்தினவர்கள் எத்தனையெவராயிருப்பர் !

கு: கன்மநிஷ்டா பரராயிருப்பர்.

சி: கன்மநிஷ்டையாவதென்ன ?

கு: அது: சரியை, கிரியை, யோகம் அல்லது கர்மம், பத்தியாம்.

*சி: இவற்றிற் கதிகாரிகள் யார் ?

கு: 'மலமும் விட்சேபமும் நீங்காதவர்கள். மலமென்பது பாவம். இஃதே சுத்தவாசனையுண்டாவதினா லனுமிததறிப்படுமெ. விட்சேபமென்பது மனக்கலக்கம். நிறுத்தினவிடத்தி னில்லாமல் மனம் சிதறிப்போதலினால் சதறிப்படுமெ. இவ்விரண்டுமையார் நிமித்தம் கர்மமும் உபாசனையும் சொல்லப்பட்டன. மலமாவது விட்சேபமாவது உடையார் மந்தாதிகாரிகளெனப்படுவர்.

சி: அங்ஙனமாயின் விகங்கமார்க்கத்திற் பொருந்தியவர் எத்தனையெவராயிருப்பர்.

கு: சுபகர்மத்தினால் மலமும் ஈசுவரோபாசனையால் விட்சேபமும் ஒழிந்து சொரூபாவரணமாததிர முடையவர்களாயிருப்பர். சொரூபாவரணம்-தனதுநிசவடிவை யியந்திரிபின்றி யுள்ளவாறறியாமை.

சி: பிரீலிகாமார்க்கத்திற் பொருந்தினவர்கள் என்னென்ன குணமுடையவர்களாயிருப்பர்.

கு: பெரும்பான்மையும் (1) அருளுடைமை, (2) புலால்முத்தல், (3) தவம், (4) கூடாவொழுககமின்மை, (5) கள்ளாமை, (6) வாய்மை, (7) வெகுளாமை, (8) இன்னுசெய்யாமை, (9) கொல்லாமை என்னும் குணமுடையவராயிருப்பர்.

சி: இவற்றை யெவ்வொன்றாய் விவரிக்குமாறு வேண்டு கின்றனன் ?

கு: (1) அருளுடைமை-தொடர்புபற்றாது இயல்பாக எல்லா வுயிர்களின்மேலும் செல்வதாகிய கருணை.

(2) புலால் மறுத்தல்-மாமிசம் புசித்தலைப் பிரயத்தனபூர்வகமாக வொழித்தல்.

(3) தவம்-மனம் பொறிவழிபோகாது நின்றற்பொருட்டு வீரதங்களால் உண்டி சுருக்கல் முதலானவை.

(4) கூடவொழுக்கமின்மை-விபராத முதலிய தீயவொழுக்கங்களில்லாமை.

(5) கள்ளாமை-பிறருடைமையாபிநுப்ப தியாதொரு பொருளையும் அவரை வஞ்சிததுக் கொள்ளக் கருதாமை.

(6) வாய்மை-உயிர்க்குறுதியைத் தரும் வார்த்தை பேசுதல்.

(7) வெகுளாமை-சினஞ்செய்வதற்கேது ஸ்ருவனிடத்துண்டாகிய விடத்தும் அதனைச் செய்யாமை.

(8) இன்னுசெய்யாமை-பாடுகையாவது கோபம்பற்றியாவது சோர்வுபற்றியாவது ஒருயிர்க்குத் துன்பு, தருவனவற்றைச் செய்யாமை.

(9) கொல்லாமை - பிரானிகளை மறத்தும் கொல்லுதலைச் செய்யாமை.

சி: சரியை, கிரியை, யோகம், காமம், பக்தி யென்பவைகளை நன்கு விவரித்துரைக்குமாறு பிரமாததிக்கினேன.

சரியை.

கு: சிவாலயங்களில், அதிகாலமே திருவலகிடல், திருமெழுக்கால் மெழுகல், திருவிளக்கிடல், சுத்தனாக நந்தவனத்திற சென்று தெரிந்து புஷ்பமெடுத்தல், தேமாயாதிகட்டி ஈசன திருமேனியிலணிவித்தல், தேவாரம் திருவாரகம் பக்தவிலாசம் ஆகமம் புராணம் இதிகாசங்கள் முடிவானவைகளைப் பாராயணஞ் செய்தல், வில்வ முதலானவைகளைவைத்துப் பரிபாலனஞ் செய்தல், விபூதி ருத்நிராக்ஷம் காஷ்யபம் இலிங்கம் பஞ்சாட்சரம் என்னும் முத்திரைகளில் வதேனுமொரு முத்திரையைத் தரித்த அடியார்களைக் கண்டால் பரம்பொருளை வழிபடுதல்போன்று வந்தன வழிபாடு செய்தல், சிவாலயம் விஷ்ணுவாலயம் பிரம்மாலயம் சாவடி சத்திரம் ஆகிய இவைகளை நூதனமாகச் செய்வித்தல், தினந்தோறும் கங்கை முதலாகிய புண்ணியநதிகளில் ஸ்நானம் செய்தல், ஆலயங்களில் அங்கப்பிரதக்ஷணஞ் செய்தல், அடியனந்து நடத்தல், நூற்றெட்டு ஆயிரத்தெட்டென நூற் தொகைப்படி பிரதக்ஷணஞ் செய்தல் முதலானவைகளாம்.

கீரியை.

சந்தனம், புஷ்பம், தூபம், தீபம், வைவேத்தியம் ஆகிய-ஓ-ம் கோசலம், கோமயம், பால், தயிர், நெய், ஆகிய-ஓ-ம் வாழைப்பழம், எலுமிச்சம்பழம், நாரத்தம்பழம், நெல்லிப்பருப்பு, இளநீர், ஆகிய-ஓ-ம் மற்றும் உபகரணமான பூஜா திரவியங்களும் சேர்த்து, ஆத்மசுத்தி, பூசுத்தி, திரவியசுத்தி, மந்திரசுத்தி, ஜீவின்கசுத்தி ஆகிய பஞ்சசுத்தியும் சுவர பூசையுஞ்செய்து, சிவத்தியானம் பண்ணிப், பஞ்சபிரம்ம வுடங்கநியாச பஞ்சாக் கர, மந்திர உச்சாடனத்தால் ஆவாகன, ஆஸ்தாபன, சந்திதாபன, சந்திரோதன, சகளிகரண, பிரமீகரண, அவகுண்டன், தேனு, யோசி, அமுர்த்திகரண, லிங்கமுத்திராம்பரதரிஸ் என்று திக்குபந்தனாதி மந்திரகிரியா பாவனைகளைக் குறைவில் லாமற்செய்து, ஆதனமூர்த்தியை மூலத்தினாலும் அஷ்டபுஷ்பத்தினாலும் அர்ச்சித்துப், பீடத்துவார குருபூசைகளும் ஈசானாதி முதலாவரணமும் அநந்தாதி இரண்டாமாவரணமும், நந்தியாதி மூன்றாமாவரணமும், இந்திராதி நான்காமாவரணமும், வஜ்ராதி ஐந்தாமாவரணமும் அந்தர்த்தக் தேவதா பாவனையுஞ்செய்து, லில்வத்தினால் நூற்றெட்டு ஆவிரத்தெட்டு என்னும் நாமங்களை உச்சரித்து அர்ச்சித்து ஆனந்தத்துடனே தோத்திரமும் ஜீனபமாக ஓமமுஞ்செய்து, முறைப்படி செய்த பூசையில் தனக் கொரு போகத்தையுங் குடியாமல் கிஷ்காமமாகச் சிவாற்பிதஞ் செய்து சண்டேகவர பூசையுஞ் செய்தலாம்.

[வைணவர்க்குரிய சரியையும் கிரியையும் மேற்கூறியவற் றோடு பெரும்பாலும் ஒத்துவருதல்பற்றி அவற்றை விவரிக்காது விட்டாம்.]

யோகம்.

யோகமாவது கடவுளிடத்து ஒரேமனதா யிருத்தல். அஃதாவது மனம் பாகியவிஷயத்திற் செல்லாது ஒன்றின் கண் நிற்றலாம். இஃது இயமம், நியமம், அசனம், பிராணாயாமம், பிரத்தியாகாரம், தாஸனை, தியானம், சமாதி என்றெட்டங்கங்களை யுடைத்தாயிருக்கும். யோகாப்பியாசம் செய்யும்போது உகவாச நிசவாசங்களை யடக்கி, சுழுமுனாமார்க்கத்திலே பிராணவாயுவைச் சுவனமற நிறுத்தி, விஷயங்களின்வழி மனத்தைச் செல்லவொட்டாது மீட்டு, முக்கோண முதலிய வடிவின்வாய் மூலாதாரமுதலிய வாரா

தாரங்களின் தன்மையையறிந்து, அவ்வாதாரங்களி லெழுந்தரு ளுசெய்த மூர்த்திகளைத் தியானித்து, படிப்படியே பிரமரந்திரத்திற் சென்று, ஆண்டுள்ள தாமரை முகையை மலரச்செய்து, அதன் கேசாககிரத்துள்ள சந்திரமண்டலத்தை மூலாக்கினியால் இளகப்பண்ணி, அவ்வழித்தல்க வொழுமும் அமுதத்தை உடல் முற்றும் நீரப்பிக் கடவுளைத் தியானித்தல்வேண்டும்.

கர்மம்.

கர்மம்: விகிதம் நிஷித்தமென விருவகைத்தாம். புருஷனுடைய பிரவிருத்தியின்பொருட் டெக்கருமங்களை வேதம் விதிக்கின்றதோ அவை விகிதகர்மமாம். எக்கருமங்களை வேதம் நிஷேததிக்கின்றதோ அவை நிஷித்தகர்மமாம். வேதத்தால் விதிக்கப்படாமலும் அல்லது நிஷேதிக்கப்படாமலும் விருப்பு வெறுப்பில் லாதுசெய்யப்படும் ஸ்வபாவிகமான நடை செளசம் முதலிய கர்மங்கள் உதாசீன கர்மமாம். அஃதீண்டுக்கொள்ளப்படவில்லை; ஏனெனில் வேதங்கூறியபடி செய்யும் கர்மமே கர்மமாமென்பது நியமமாயிருத்தலின். கங்குடித்தல் சூதாடல் முதலிய கர்மங்கள் காலகுத்திராதி நரகமடைதற் கேதுவாயிருத்தலால் அவையொரு போதும் செய்யத்தக்கவையல்ல; இவை நிஷித்தகன்மமாம். விகித கருமம்: நிததியம், நைமித்திகம், காமியம், பிராயச்சித்தமென நான்குவகைத்தாம்.

தினந்தோறும் செய்யவேண்டுமென்று விதித்துள்ள சந்தியாவந்தன் முதலிய கர்மங்கள் நித்திய கன்மமெனப்படும்.

ஒருநிமித்தம் பற்றிச் செய்யும் கர்மங்கள் நைமித்திக கன்மமெனப்படும்.

அவை: கிரகணகாலத்தில் செய்யும் கிரார்த்தங்கள்; வயோவிருத்தன், சாதிவிருத்தன், ஆசிரமவிருத்தன், வித்தியாவிருத்தன், தர்மவிருத்தன், ஞானவிருத்தனென்னு மிவர்கள் வருங்காலத்தில் செய்யும் உத்தானவடிவ கன்மங்கள் முதலியவைகளாம்.

பயனை விரும்பிச்செய்யும் கர்மங்கள் காமியகன்மமெனப்படும்.

அவை: மழையைவிரும்புகிறவன் செய்யும் காரீரியாகமும் சுவர்க்கத்தை விரும்புகிறவன் செய்யும் அக்கினிஹோத்திரம் சோமயாக முதலியவைகளுமாம்.

பாவநீவிதகியின்பொருட்செய்யும் சாரதிராயண விரத முதலிய கனமங்கள் பிராயச்சித்த கனமமெனப்படும்.

சாரதிராயணவிரதமாவது பகலில் மூன்றுகாலத்திலும் ஸ்நானஞ்செய்து, பெளணமாவாசியில் உபபின்பிப் பதினைந்து கவள அன்னம் புசித்து, மறுநாளான கிருஷ்ணபட்சப் பிரதமை முகல் ஆரதப்பதினைந்து கவளத்தில் ஒவ்வொரு கவளமாகக் குறைத்து வந்து அமாவாசியில் சுதேதோபவாசமிருந்து மறுநாள் தொடங்கி மொவ்வொரு கவளமாக வளராதிகொண்டுவந்து மறுபடி பெளணமாவாசியில் பதினைந்து கவளம் புசிப்பதாம். (இவ்வாறுசெய்தல் பிபிகா சாரதிராயணவிரதமென்று சொல்லப்படும்.) இது பலவகைப்பட்டிருக்கும்.

பந்தி

கடவுளிடத்துப் பூசிய (பூசிக்கச்சக்த) புத்தியோடுண்டாகும் பிரீதி (அன்பு) பகதியெனப்படும். இது மனத்தினை செய்யும் பந்தி, வாசகினை செய்யும் பந்தி, காயத்தினை செய்யும் பந்தி, இலௌகிகபந்தி, வைதிகபந்தி, ஆத்தியாத்மிக பந்தியெனப் பலவாம்.

(1) தீயாமை காரணங்களோடு கூடி வேதங்களின் ஸமரணங்களினால் கடவுளுக்குப் பரிதியை புண்டிபண்ணும்பத்தி மனத்தினைச் செய்யும்பத்தியாம் (2) இரவுமபக்து மிளைப்பிலவது வேடமரத்திரங்களை யுச்சரிப்பதனாலும் ஆரணயகமெனனும் வேதபாகத்தினுடைய ஜபத்தினாலும் முண்டாகின்றபந்தி வாககினைச்செய்யும் பகதியாம். (3) விரதம் உபவாசம் நயமமெனனு மிவைகளும் இரத்திரிய நிககிரமும் காயத்தினை செய்யும் பகதியாம் (4) அரக்கியம் பாகத்திய முகலிய வுபசாரங்களாலும், ஆடல் பாடல் வாதத்தியகோஷமெனனு மிவைகளாலும், நைவேத்திய வஸ்துகளாலும், கடவுளை வுபசரிப்பதும், இரவிலுங்கூட விழித்துப் பூசை செபவதும் இலௌகிகபத்தியாம் (5) இருக்கு, மகா, சாமவேதங்களின் மந்திர ஜபங்களாலும், (வேத) ஸமமிதாதத்தியயன முதலியவைகளாலும், ஹவிசைஹோமஞ் செய்கிற கிரியைகளினாலும் செய்யும் பந்தி வைதிகபத்தியாம். (6) பீரமகத்துவம் பிரகிருதித்தத்துவம், ஜீவகத்துவம் முதலியவைகளின் சொரூப விசாரமூல, யோகத்தினைச் சிவ விஷ்ணுகளின் சொரூபத்தியானமும் ஆத்தியாத்மிகபத்தியாம். பந்திச்செய்யும்போது,

(1) சத்புருஷர்களது நிர்த்தை, (2) அசத்புருஷர்களிடத்து ஈசுவரநாமத்தின் மகிமையைச் சொல்லுதல், (3) சிவவிஷ்ணுக்க (அதனுலுபலட்சிக்கப்பட்ட கணேசன், சூரியன், தேவியென் பவர்க) ளிடத்துப் பேதபுத்தி (அஃதாவது சிவனுக்கு வேறாக விஷ்ணுவை யறிதல்), (4) வேதவாக்கியங்களில் ளிகவாசயின்மை, (5) சாஸ்திரவசனங்களில் சிரத்தையின்மை, (6) குருவாக்யங் களில் சிரத்தையின்மை, (7) ஈசுவரநாமமகாத்மியபத்தில் அர்த்த வாதப் பிரமம் (அஃதாவது யக்யத்தின் கம்பம் சூரியமும் என பது போன்று ஸ்துதியை யறிவிப்பதாமென்னும் மயக்கம்), (8) ஈசுவரநாமம் சகல பாவத்தையும் கெடுப்பதாமென்னும் புத்தி யால் நிஷித்தகர்மங்களை யாசரித்தல், (9) மகத்தான புண்ணியத் தை யுண்டாக்குவது ஈசுவரநாமமாமென்னும் புத்தியால் விகித கர்மங்களை விடுதல், (10) அந்நியதர்மங்களுடன் ஈசுவரநாமம் சமானமாமென்றறிதலென்னு மிப்பத்தும் ஈசுவரநாமத்தின் அப ராதங்களாகையால் இவற்றைவிட்டுப் பிராதக்காலம், மத்தியான காலம், சாயங்காலம், மத்தியரத்திரிகாலமென்னும் நான்கு காலங்களிலும் ஈசுவரநாமத்தை இலட்சம் அளவாகவேனும் அத னிலும் அதிகமாகவேனும் உச்சரித்து அதனிடத்துச் சித்தவிரூ த்தியை நிறுத்தலவேண்டும். இவ்வாறு செய்யுமிடத்துத்தான் பத்தி உறுதிப்படும். இவ்வாறனுஷ்டிக்குமிடத்து மலமும் விட் சேபமும் விரைந்துகெடும்.

இப்பத்தியானது பத்தியென்றும் பிரபத்தியென்றும் இரு வகைத்தாம். பத்தியென்பது பெரும்பான்மையாகக் காமியமாக வும் நிஷ்காமியமாகவும் இருக்கும். பிரபத்தியென்பது நிஷ்காமிய மாகவே யிருக்கும். பத்தியாவது சாஸ்திரங்களிற் கூறியவாறு ஈசுவரனைப் பஜித்தலாம். பிரபத்தியாவது சகல தருமங்களையும் விட்டு ஈசுவரனையே புகலிடமாகவடைந்து தனக்கெனச் சுதந்தர மென்பதின்மீப் பஜித்தலாம். இன்னுமிப்பத்தி பலவிதமாகவும் இருக்கும்.

ஈசுவரபக்தி செய்யுமிடத்து அதுபாகியபக்தி, அநர்யபக்தி ஏகா தபக்தி என்று மூன்று விதமாம். எவ்வகைத்தாய் பத்தியும் இம் மன்றனுள் ஒவ்வொன்றன்கண்ணேயே அந்தர்க்கதமாயிருக்கும்.

நவவிதபக்தி.

பூவணம் கீதமும் விஷ்ணு வுரணம் வாடிவெவநடி |

அபக்தம் வுடிமும் ஞானம் ஸவடி சாதகிவெடிநடி ||

(இ - ள்.) (1) சிரவணம்—கடவுளின் அனந்த கல்யாண குணங்களைக்கேட்டுச் சந்தோஷித்தல்.

(2) கீர்த்தனம்—சுரஸாயித்தியாதிகளோடு கடவுள் குணநூல்களைப் பாடுதல்.

(3) ஸ்மரணம்—பகவானுடைய அனந்த திருநாமங்களைச் சதா ஜபித்தல்.

(4) பாதசேவனம்—பகவானுடைய திருவடிக்கமலங்களைச் சேவித்தல்.

(5) அர்ச்சனம்—கடவுளுடைய திருவடிகளில் பத்திர புஷ்பாதிக்களாற் பூசித்தல்.

(6) வந்தனம்—பகவானைச் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்தல்.

(7) தாசபாவம்—சதா தாசபூதனாயிருத்தல்.

(8) சகாபாவம்—கடவுளிடத்து சிநேகம் பாராட்டியிருத்தல்.

(9) ஆத்மநிவேதனம்—தேகாதியாவற்றையும் கடவுளுக்குச் சமர்ப்பித்தல். (இவை பாகியபக்தியாம்.)

அந்நியபக்தி.

வீஷுஜி ஸ்யயோநாநு ஸூநு ஹ்யஸம் வீயாஹ ஹெஹிக்யு |

புணஹெஹி ஹவஹி யோவஸ ஹவாஹமொவாஸு ||

(இ - ள்.) மாநாவமாநங்களை விட்டவராகி அஸவம், சண்டாளன், கோ, கழுதை, நாய் முதலிய சகலமும் கடவுள் சொன்னதாக வெண்ணி யவற்றினகண் அதிக பிரீதியுடையவனாகிச் சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ் செய்வதுடன் பகவந் நாமசங்கீர்த்தனங்களைச் சேவித்தல். (இஃது அநநயபக்தியாம்.)

ஏகாந்தபக்தி.

பகவத்கீதை.

ஸவஹிதஸ்யிதம் யோஜாஹிதஸ்யிதம் |

ஸவஹிதஸ்யிதம் யோஜாஹிதஸ்யிதம் |

(இ - ள்.) சகல பூதங்களிடத்திலு மிருக்கிற என்னை அபேதத்தை யாகிரயித்து (அபேதமாக அறிந்து) எவன் பஜிக்கிறானோ, அந்த யோகியானவன் எந்த மார்க்கத்தில் பிரவிருத்தித் திருந்தபோதிலும் என்னிடத்திலேயேயிருக்கிறான். (இஃது ஏகாந்தபக்தியாம்.)

அஷ்டவிதபக்தி.

கூடம்புராணம்.

ஜேக ஜநவாத்ஸுஜம் வஜாஜாயாம் வாநு-ஜேநு | ஸ்ய
ஜேஜு-ஜுநம் ஜெவஜே-ஜெ-ஜு வஜவஜ-ஜுநு | ஜேயா ஸ்வஜெ
ஜகி ஜஸநெ-ஜு-ஜம் விக்ரி-யா | ஜேநு-ஜஸு-ஜணம் நி-ஜு-ஜம் ய-ஜு-
ஜாம் ஜெநாவஜே-ஜு-ஜி | ஜகிரஷ-ஜியா-ஜெ-ஜு-ஜா ய-ஜு-ஜி-ஜு ஜெ-ஜெ-
விவ-ஜு-ஜெ-ஜு | ஸவி-ஜெ-ஜெ-ஜு-ஜி ஸ்ரீ-ஜா-ஜு-ஜய-ஜி-ஜு-ஜு வ-
ஜி-ஜு-ஜு ||

(இ - ள்.) (1) என்னுடைய பக்தரிடத்தில் அன்புறுதலும்,
(2) என்னைப் பூசிக்கின்ற பக்தர்களைப் பார்த்து சந்தோஷித்தலும்,
(3) தன்னிச்சையா லென்னைப் பூசித்தலும், (4) இடமபமற்று என்
னைப் பூசித்தலும், (5) என்னுடைய தீவ்ய ககாசிரவணத்தால் உற்
சாகப்படுதலும், (6) என்னுடைய பக்தி விசேஷத்தினால் மயிர்ச்
சிலிர்த்தல் கண்ணீர் ததுமபல் சுரபேதப்படுதல்களும், (7) என்னு
டைய ஸ்மரனை சதாசெய்தலும், (8) எவனைவிட்டு நீங்குதற்குக்
கணப்பொழுதுஞ் சகியாநிருத்தலுமாகிய இந்த அஷ்டவித பக்தி
களை யுடையவன் மிலேச்சனாயிருந்தாலும் பஞ்சமனாயிருந்தாலும்
அவனை பிராமணேத்தமன்; அவனை ரிஷிநிரேஷ்டன்; அவனை
ஸ்ரீமந்தன்; அவனை பரமமோகி; அவனை பண்டிதன்.

அஷ்டவித புஷ்பங்கள்.

கூடம்புராணம்.

சுஹி-ஸா-வ்ய-ஜே-வா-ஜு-வா-ஜு-ஜி-நி-ய-நி-ய-ஹம் |
ஸவ-ஜு-ஹ-ஜு-ஜு-யா-வா-ஜு-ஜு-கூ-ஜா-வா-ஜு-ஜு-வி-ஜெ-ஷ-ஜு-ஜு-
ஸா-ஜி-ஜெ-வா-ஜு-ஜு-க-வ-ஜெ-வா-ஜு-ஜு-ய-ஜா-ந-வா-ஜு-ஜு-க-ஜெ-ய-வ-ஜு-
ஸ-ஜு-ஜு-ஜு-வி-ஜெ-வா-ஜு-ஜு-வி-ஜெ-ஜு-ஜு-வீ-ஜி-க-ஜு-ஜு-வ-ஜு-ஜு-||

(இ - ள்.) அஹிம்சை, இந்திரியநிர்ஹம், ஜீவகாருண்ணி
யம், பொறை, தபசு, தியானம், சாந்தி, பொய்யாமை என்னும்
அஷ்டவித புஷ்பங்களைக்கொண்டு பூசிக்கிறதே நிசமான பூசை
யாம். இதனையே கடவுள் பரிதபாகக்கொள்வர்.

நவவிதசம்பந்தம்.

நாலவாகமாயித்தம்.

இன்னு மிப்பக்தி (1) பிதா புத்திர சம்பந்தம், (2) ரட்சியரட்
சம்பந்தம், (3) சேஷ சேஷி சம்பந்தம், (4) பத்திரு பாரியா சம்
பம், (5) ஞாதுரு ஞேய சம்பந்தம், (6) சுவஸ் சுவாமி சம்பந

தம், (7) சரீர சரீரி சம்பந்தம், (8) ஆதார ஆதேய சம்பந்தம், (9) போக்திரு போக்கிய சம்பந்தம் என நவவிதமாகவும், (1) சன்மார்க்கம், (2) சகமார்க்கம், (3) சற்புத்திரமார்க்கம், (4) தாதமார்க்கம் எனச் சதூர்விதமாகவு மிருக்கும். இப்பத்தி “காரிட்ட வாணவக் கருவறையி லறிவற்ற கண்ணிலாக் குழுவியைப்போற் கட்டுண் டிருந்தவெமை வெளியில்விட் டல்லலாங் காப்பிட்டதற் கிசைந்த, பேரிட்டு மெய்யென்று பேசுபாழும் பொய்யுடல் பெலக் கவினை யமுத மூட்டிப் பெரியபுல னத்தினிடை போக்குவர வுறுகி ன்ற பெரியவினை யாட்டமைத்தித், டேரிட்ட தன்சருநி மொழி தப்டி னமனைவிட் டிடருற வுறுக்கி யிடர்தீர்த், திரவுபக லில்லாத யேரின்ப வீட்டினி லிசைந்துதுயில் கொண்டினென்று, சீரிட்ட வுலகன்னை வடிவான வெந்தையே.” என்று பெரியோரருளிய தைச் சிந்தித்து ஈசுவரன் தனக்கென வொருபுயன்கருதாது ஜீவர்களுக்குத் தனு கரண் புவன போகங்களை நியமந்தவறாவாறு தந்து காத்தலை நோக்குந்நோஹும் பெருகாநிற்கும்.

எஃதெங்கனமாயினும் கர்மத்தில் சரியையும் கிரியையும், பக்தியில் யோகமும் அந்தர்க்கதமாம். சரியை கிரியை யோகமியாவும் கன்மநிஷ்டையேயாம்.

சி:—சரியையிற் சரியை முதலியனவாகக்கூறுவதை விளக்குமாறு பிரார்த்திக்கின்றேன்?

சரியை.

(1) கு:—திருக்கோயிலின்கண் அலகிடல் (பெருக்கல்)மெழுகல் முதலியவை சரியையிற் சரியை.

(2) விநாயகர் முதலிய மூர்த்திகளில் ஒருமூர்த்தியைப் பூசித்தல் சரியையிற் கிரியை.

(3) சிவனைத் தியானித்தல் சரியையில் யோகம்.

(4) அத் தியானமுதிர்ச்சியினால் ஓரனுபவ வுணர்வுண்டாதல் சரியையில் ஞானம்.

கிரியை.

(1) சிவபூசைக்கு வேண்டும் பொருள்களைச் சேகரித்துக் கொள்ளுதல் கிரியையிற் சரிதை.

(2) சாஸ்திரம் விதித்தபடி ஐவகைச்சத்திவாயிலாகச் சிவலிங்க வடிவிற செய்யும்பூசை கிரியையிற் கிரியை.

(3) அகத்தே பூசை, ஓமம், தியானம் என்னும் மூன்றற்கும் மூவிடம் வகுத்துக்கொண்டு செய்யும் அந்தரியாகம் கிரியையில் யோகம்.

(4) அவ்வந்தரியாகத்தின் முதிர்ச்சியினை ஓண்டாகும் ஓரணு பவவுணர்வு கிரியையில் ஞானம்.

யோகம்.

(1) இயமம், நியமம், ஆசனம், பிராணாயாமமென்னு மிந் நான்கும் யோகத்திற் சரியை.

(2) பிரத்தி யாகாரமும் தாரணையும் யோகத்திற் கிரியை.

(3) தியானம் யோகத்தில் யோகம்.

(4) சமாதி யோகத்தில் ஞானம்.

ஞானம்.

(1) * சிவனம் ஞானத்திற் சரியை..

(2) மனனம் ஞானத்திற் கிரியை.

(3) நிதித்தியாசனம் ஞானத்தில் யோகம்.

(4) சாட்சாத்காரம் ஞானத்தில் ஞானம். இவ்வாறன்றி இன் னும் வேறுவகையாகக் கூறுவாருமுண்டு. எவ்வாறு கூறினும் சரியை முதலிய மூன்றும் கன்மக்ஷடையேயாம்.

சி: சரியையாதி வடிவாயுள்ள பிரவிருத்தி மார்க்கத்தினால் சத்தியோஜாதமுத்தி யுண்டாகாதென்பதற்குப் பிரமாணங்களுள் வாயின் கூறுமாறு பிரார்த்திக்கின்றனன்.

கு: கீழ்வருவனவே.

மநுஸ்மிருதி.

நிவ்ருத்திம் கசிபுலெவெத ப்ரவ்ருத்திம் ததூஸ்யுஜெஸ |

ஜிஜாஸாயாம் ஸம்ப்ரவ்ருதோ நாடிபெக்திபுலொடிநாடி ||

* “தோன்றுமய லத்தனையுந் தோற்றமா கக்கரைத்த லான்ற சரியையிதிங் காகுமே - தோன்றுமெலாந் தோற்றமென நீங்கியெது சொந்தநா னொனெதுவென் றுற்றலுற னற்கிரியை யாம்.”

“தனைததேடுந் தேட்டத்தாற் றுணுமில காதாங் கனைத்தயலி லுஞ்சற்று மாழா - துணர்கியைந்த விவ்விரண்டின் மத்யநிலை யெய்தி நிலைத்திருத்த லெவ்வமிலா யோகமதா மே.”

என்று ஓர் வேதாந்தநூல் கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) பிரவிர்த்தி மார்க்கமாகிய கர்மத்தை யொழித்து நிவிர்த்திமார்க்கமாகிய ஞானத்தை அவலம்பித்துப் பிரமவிசாரஞ் செய்யவேண்டும்.

பகவத்கீதை.

யதெவோ ராத்திரி ஸயாக்ஷுஷ்ண ஷுணாவா டிக்ஷிணாயநடூ |
தகதூவாநூ உஸம்ஜெஜா திரெஜாமி பூராவா நிவதகதெ ||

“(இ-ள்.) புகைக்கும் இரவுக்கும் அப்படியே கிருஷ்ணபூசுத் திற்கும் தகிணியணத்திற்கும் அபிமானியானதேவதைகளுடைய லோகங்களின் மார்க்கமாய்ச் செல்லும் யோகியானவன் சந்திரப் பிரகாசமுள்ள சுவர்க்கலோகத்தை யடைந்து திரும்புகிறான் (புனர்ஜன்மத்தை யடைகிறான்).

கைவல்யேயோபநிஷத்.

நகஜெணா நவஜயா யநெநதூரமெ
நெநகெ சுஜெதகூ லாநஸூம் ||

(இ - ள்.) கருமத்தினாலேயாவது புத்திரன் முதலான சந்ததிகளினாலேயாவது பொருளினாலேயாவது மோக்சமடைகிற தில்லை.

நிராலம்போபநிஷத்.

கூரூகூ ஹாகூகூவா டிஹம்காரதயா வஸூரூவம்
ஜநாடிகாரணம் நிகுநெநிதிக யாமவூதகவொடா நாடி
ஷூ மவூலி ஸநூநம் யதகூகூ ||

(இ - ள்.) கருத்திருத்துவ (நான் செய்கிறேன் என்று அகங்காரங்கொள்ளுதல்) போகத்திருத்துவம் (நான் இதை அதுபவிக்கிறேன் என்று அகங்காரம் கொள்ளுதல்) முதலிய அகங்காரத்தோடு கூடியதும் பந்தசவ்ருபமாயும் ஜனன முதலிய பவைகளுக்குக் காரணமாயுமிருக்கிற நித்திய, நைமித்திக, யாக, விரத, தபோதானாதிகளிலே பலாபேட்சையை விட்டுச் செய்கிற தெதுவோ அது அகருமம்.

மநுஸ்மிநீதி.

யயாவாகெந வங்காஹம் ஸாரயாவா ஸாராவூதஃ |
ஊத ஹதூரம் தகெய வெகாஹம் நயஜெஜூஷூஷூ
ஹூதி ||

(இ - ள்.) சேற்றைச் சேற்றால் கழுவுவதாற் சேறகலாதது போலும் கள்ளிக்குடத்தைக் கள்ளைவிட் டலம்புதலாற் கள்ளின்

நற்றம் பேங்காததுபோலும் காமத்தினால் கிடைத்த ஜனமம் கனமத்தினால் ரஹிதமாகாது.

பிரமகீதை.

மையலொன் றறவில் வறிவினை யறியின் மாதுடன் முத்தன மன்றித், துய்யகன் மததான மைநதரான மறறோ பொருளின லுறபவந துடையான, வையகம் பிரம வேதனந தன்னின மாத திரத்காறபிர மநதாணையமென றறவே யாமென முக்கா லாணையிட டறைநதன னவரோன.

சூதசங்கிதை.

மந்தமா புத்தி யுடையராய வல்ல மாயையான மூடிடப் பட்ட, பநதராயினருக கனுகுண மாகப் பகாநததல லான்மறந தேனும், சநதமாந துயாநத பரமநதத மாகச சாற்றின திலலை யா லுணாவிர,கநதநான மலாப்பூங் கருங்குழல பாகக் கடவுடாள் கருதுமுள் ளகத்தீர்.

வேறுமாக கங்க ளாலேழு ஞானம் வினைதவா வவிததையே யென்று, கூறுவ ரறிந்தோர் மாதவப் பெரியோ குறைநதவிம மாக்கங்க ளுக்குத், தேறு பிராமா னியமெனப் படுதல திகழ் முததி விடயத்தி லிலலை, மாறுற வதனான மறைநத மாககம் மறறம்மாக கஞ்செல்ல பழுதே.

கைவல்யநவநீதம்.

வகுத்த கர்மங்கள் செய்யவுந தவிரவு மற்றொன்றாக் கவுந் கூடும், மிகுத்த ஞானமப் படியன்று தியானமு விவேகஞ் னமும வேறே, செகத்தி லொன்றையொன றுவிவன பாவிக்கும் தியான ந்கற மிதயோகம், முகத்த மாககண்ட ஞானமே வாஸ்தவ மோக மாய் மயங்காதே.

சசிவன்னபோதம்.

ஐயறி வறிநதவை யடங்கினவ ரேனும், மெய்பறிவி லாத வர்கள் வீடது பெற்றே.

விஞ்ஞானசாரம்.

இந்த நெறியி லுணராதாக் நியமபும பிபிலி கையினெறியை, வந்த வழிக்கும போமவழிக்கும் வர்த மினறி யொழுங்காகப், பந்த மவையை நியதிக்கொடு பார்த்தே பொன்றொன் றாயக ற்றி, எநதப் பொருணின் றதைக்கண்டே யெல்லா மதுவா யுணராக்குகே.

குறள்.

ஐயுணர் வெய்தியக் கண்ணும் பயமின்றே

மெய்யுணர் வில்லா தவர்க்கு.

நீட்டானுபூதி.

புத்திகொள் கிரியா யோகசா தனையைப் புரிந்திடு பவர்க
ளில் வலகில், எத்தனை கால மிருப்பினு மீண்டு மிறப்பொடு பிறப்
பினை யடைவர்.

உஉ - வது சம்வாதம்.

கர்மிகள் நன்னிலை காணாரென்பது.

சி: சுவாமி! கர்மியம் நிஷ்காமிய மென்னு மிருவகைக்கர்மங்
களில் கொள்ளத்தக்கதெது ? தள்ளத்தக்கதெது ?

கு: பலனை விரும்பிச் செய்வதாய (காமிய) கர்மம் பந்தத்திற்
கேதுவாயும் பலனை விரும்பாது செய்வதாகிய (நிஷ்காமிய) கர்
மம் அந்தக்கரணசத்திக் கேதுவாயு மிருத்தலின், முன்னதைவிட்
டுப் பின்னதையே மேற்கொண்டியற்றல் வேண்டும்.

சி: கர்மத்தினால் ஆத்ம நிலையைக்காண்டல் முடியாதோ ?

கு: முடியாது.

சி: ஏன் ?

கு: பந்தம் சத்தியமாயிருந்தால் முத்திக்கேது கர்மமேயாம்.
அஃதசத்தியமாயிருத்தலால் அதனை யொழிப்பதற்கு அதனாலிய
லாது. இதுபற்றி முன்னரும் பேசப்பட்டுள்ளது. மேலும், கர்மத்
திற்பலன் முத்தியானால் அஃது அநித்தியமாம். கிருஷ்ணாதி கர்
மங்களின் பலன் அந்நாதிகள். இவை அநித்தியம். யக்ஞாதி
கர்மங்களின் பலன் சுவர்க்காதிகள். அவையும் அநித்தியமாம். ஆக
வே, முத்தியைக் கர்மத்தின் பலனாக அங்கீகரித்தால் அஃதநித்திய
மாம். பொன்றப் பொருளா யுள்ளது முத்தியென்பதற்கும் இது
விருத்தமாம்.

சி: ஞானத்தின் பலன் முத்தியென்னு மிடத்தும் இக்குற்றம்
நேராதோ ?

கு: நேராது.

சி: அஃதெப்படி ?

* கு: கயிற்றினிடத்தில் பிராதிபாவிக சத்தையாக (தோற்றல் மாத்திர மிருப்பாக)த் தோன்றியுள்ள பாம்பு (வியாவகாரிக நோக்கில் முற்றுமில்லாதிருந்தும்) விசாரணை முகத்து நீங்குவதாக வியவகரிக்கப்படுதல்போன்று சேதனத்தினிடத்து வியாவகாரிகசத்தையாக (சற்குருவாயிலாக ஆத்மவிசாரஞ் செய்யாதவன் உள்ளதுபோல)த் தோன்றியுள்ள தேகாதிப் பிரபஞ்சம் (பாரமார்த்திக நோக்கில் அல்தாவது உண்மை நோக்கில் முற்றுமில்லாதிருந்தும்) விசாரணை முகத்து நீங்கிப்போவதாக விவகரிக்கப்படுகின்றதென்பதை இங்குக்கவனித்தறியவேண்டும். வேண்டவே, முத்தி விசாரணையா லுண்டாவதாகச் சொல்லப்படினும் விசாரணையின்முடிவில் அது கீத்தியமாக விருப்பதாய்ப் பெறப்படுதலால் காரியமாகாதென்க. இவ்வாறு கொள்ளாது முத்தியைக் காரியமென்றே கொண்டால், யாதுகாரியம் அது நாசமுடையது என்னும் நிபாடப்படி முத்தியும் நாசமுடையதாயொழியுமென்க.

சி: சுவாமி! சிலர்முத்திக்கேது கர்மமும் ஞானமுமென்றுரைபதற்குச் சமாதானமியாது ?

கு: கர்மம் அஞ்ஞானத்திற்கு விரோதமின்றியதாயும், ஞானம் அதற்கு விரோதமுள்ளதாய் மிருக்கின்றன. “ஞானமலது கதிகுடுமோ” என்று பெரியார் பணித்தவாறு ஞானமே முத்திக்கேதுவாயிருத்தலின் அஞ்ஞானவிருத்திக் கேதுவாய கர்மம் முத்திக் கேதுவாகாது. கிணற்றில் விழுந்து அதில் முளைத்துத் தொங்குகின்ற கோரைப்புல்லைப் பிடித்துக்கொண்டு தொங்குகின்ற புருஷனெருவன் தயாளுவாயுள்ளவோர்புருஷன் மேலேறிவருமாறு விட்ட கயிற்றினை யுறுதியாய்ப் பிடித்துக்கொண்டு கோரைப்புல்லை விட்டுவிட்டால் மேலே வந்துவிடுவான். அவ்வாறு செய்யாது (கோரையையும் விடாது கயிற்றையும் விடாது), இருப்பானாயின் அவன் ஒருபோதும் மேலேவரமாட்டான். இதுபோல அநாதியுந் ஞானமென்னும் கிணற்றில் விழுந்து அதிலுற்பத்தியாயுள்ள கர்மமென்னும் கோரைப்புல்லையுறுதியாய்ப்பற்றிக்கொண்டு பிறப்பாதிதுவந்துவங்களை யனுபவித்துத் துன்புறுகிறவன் மைத்திரியாகி குணங்களுடைய தத்துவஞானி முத்தியடையுமாறு உபதேசித்த ஞானமாகிய கயிற்றையுறுதியாய்ப் பற்றிக்கொண்டு கருமத்தை விட்டால் அவன் முத்தியென்னும் நிலைக்கு வந்துவிடுவான். அவ்

வாறு செய்யாது (கருமத்தையும் விடாது ஞானத்தையும்விடாது), இருப்பானாயின் ஒருபோதும் மோகக்ஷமடையமாட்டான். அவனுக்குண்மையில் ஞானமும் சித்தியாது. ஆதலால் கர்மமும் ஞானமும் மோகக்ஷத்திற்கு நேர்சாதனமாயுள்ளவெனல் பொருந்தாது. மேலும், அமாவாசையிருளுக்கு விரோதமில்லாத மேகாவரணம் அந்த காரத்தைக் கெடுக்காமல் மேலுமேலும் அதனையபிவிருத்தி செய்வதுபோல அஞ்ஞானத்திற்கு விரோதமில்லாதகருமமும் மயக்கத்தைக்கெடுக்காமல் மேலுமேலும் அதனை அபிவிருத்திசெய்வதாயிருத்தலால் கர்மத்தினால் ஒருபோதும் அஞ்ஞானம்போகாது; போகாதாகவே, அதனால் முக்தியுண்டா மென்பது மலடிமகனும்.

..சி: இதனை யின்னும் நன்கு விளக்குமாறு பிரார்த்திக்கின்றனன்.

கு: அமாவாசை நிகழியிருட்டில் வந்த மேகாவரணம் அவ்வமாவாசை நிகழியிருட்டுக்கு விரோதமில்லாதபடியினால், அவ்விருட்டைப் போக்காமல் பின்னும் விருத்திசெய்விப்பதுபோல, கன்மமும் அஞ்ஞானத்தைப் போக்காமல் பின்னும் விருத்தியே செய்விக்கும். அல்லாமலும் அமாவாசை நிகழியிருளில் மார்க்கமறிந்து செல்லும் புருஷனுக்கு எதிரேயொரு மனுஷன் வந்தால், அவன் பிராமணனென்றுக்குத்திரனென்றுந் தோற்றமல்,யாரோவொரு புருஷன் வருகிறுனென்று சாமானியமாகத் தோற்றப்படுகிறது போலும், ஒருமாடு எதிர்ப்பட்டால் ரிஷபமென்றும் எருமை பென்றும் பசுவென்றும் தோற்றது சாமானியமாகத் தோற்றப்படுகிறது போலும், அந்தச்சமயத்தில் மேகாவரணமுமுண்டானால், அவ்வந்தகாரத்திற்கு அதிக விருத்தியை யுண்டாக்கிச் சாமானியமாகத் தோற்றிய மனுஷாதிகளையும் பரிச்சிதந் தோற்றவொட்டாமற் செய்கிறதுபோலவும், கர்மமும் அஞ்ஞானவிருத்திசெய்து ஆத்மாவைப் பரிச்சிதந் தோற்றவொட்டாமற் செய்விக்கும்.

சி: பட்சியானது குறித்த விடத்திற்குப் போதற்கு அதனிரண்டு சிறகும் சாதனமாயிருத்தல் போன்று முழுட்சுவானவன் மோகக்ஷமடைதற்குக் கர்மமும் ஞானமும் இருக்கின்றனவென்று பிறர் கூறுதற்குச் சமாதானமியாது?

கு: இஃதொவ்வாறு, பட்சியினிரண்டிரக்கைகளும் ஒரே காலத்திருப்பனவாயும் தம்முள் விரோதமின்றியனவாயு மிருக்

கின்றன. இவ்வாறு கர்மமும் ஞானமும் ஒரு காலத்திருப்பனவாயும் தம்முள் விரோதமின்றியனவாய் மிருத்தலில்லை. கன்மாதிகாரி வேறு, ஞானாதிகாரிவேறு, கன்மத்தின்பலன் வேறு, ஞானத்தின் பலன் வேறு, கன்மசாமக்கிரியம் வேறு, ஞானசாமக்கிரியம் வேறு என்றறிந்தவர்கள் கர்மமும் ஞானமும் மோக்சத்திற்கு நேர்சாதனமாயுள்ளன வென்று ஒருகாலும் கூறுபுகள்.

சி: அவற்றை விளக்குமாறு பிரார்த்திக்கின்றேன்.

கு: ஆசையுடையவன் கர்மாதிகாரி. பிராசையுடையவன் ஞானாதிகாரி. கைவரிபலானாகவும் சாமர்த்தியவனாகவுமிருத்தல் கர்மாதிகாரியினிலக்கனம். கிரகஞாதிகோப் பொருத்தினைவனாயிருத்தல் ஞானாதிகாரியினிலக்கனம். கன்மத்திற்கதிகாரி கிரகமாதியுடையவன். ஞானத்திற்கதிகாரி இகழுத்திரார்த்த பலபோகவிராகமுடையவன். கருமாதிகாரிக்குச் சாதனம் ஸ்திரியக்கியம் முதலானவைகள். ஞானாதிகாரிக்குச்சாதனம் சற்குருவினிடத்துச் சிரவணஞ் செய்தலே கன்மத்தினுல்மிருதியும் அகங்காரம்விருத்தியடையும். ஞானத்தினுல் அடிக்கடி அகங்காரமழியும். கர்மசாஸ்திரம் பிரவிராத்தியை யுண்டாக்கும். ஞானசாஸ்திரம் நிவிர்த்தியை யுண்டாக்கும். கர்மாதிகாரியின் சாமக்கிரியம் புறம். ஞானாதிகாரியின் சாமக்கிரியம் அகம். கர்மம் பந்தசுகிதசவர்க்காதி பதவிகளைக் கொடுக்கும். ஞானம் பந்தரகிதமோக்சத்தைக் கொடுக்கும். இவ்வாற்றால் தம்முள் விரோத முடையனவாய் வெவ்வேறு காலத்திருப்பனவாயிருத்தலால் கர்மமும் ஞானமும் மோக்சத்திற்கு நேர்சாதனமாயுளவென்பது கூடாதென்பது நன்கு விளங்கும்.

சி: அங்ஙனமாயின் கருமம் மோக்சசாதன மென்றுரைப்பதற்குச் சமாதான மியாது?

கு: கர்மம் ஞானத்தை யுண்பெண்ணுவதற்குப் பரம்பராசாதனமாயிருப்பதுபற்றி அங்ஙனம் சொல்லப்பட்டது. இதுகாறும் கூறியவாற்றால் கர்மிகள் நன்னிலை (மோக்சம்) காணுரென்பது பெறப்பட்டதென்க.

சி: கர்மிகள் நன்னிலை காணுரென்பதற்குப் பிரமானங்களுள் வாயின் கூறல்வேண்டும்?

கு: கீழ்வருவனவே.

முட்டகோபநிஷத்.

ஹ்வாவஹ்யுதெ க்ஷுபா யஜ்ஞாவா சுஷோடிஸாக்ஷி
 வரம் யெஷுகூட்டி | னாதஹ்யெயொயெ உவிநக்ஷம் திபித்யா ஜரா
 பித்யும்தெ வுநரெவாவியம் தி || ஹ்வாவதிக்ஷேந்யூரிநா
 வரிஷம் நாந்யுஹ்யெயொ வெடியதெ ப்ரபித்யா || நாகஸ்ய
 ப்ருஷெ தெஸுக்யுதெ உநுஹதெக்ஷம் தொகம் ஹீநதாரம்
 வாவியம் தி ||

(இ - ள்.) யக்ஞ சுவரூபமான இந்தக் கருமங்கள் நாசமடை
 யத்தக்க பலன்களையுடையனவாயும் நிலையற்றனவாய் மிருக்கின
 தனப்பதினெட்டுப் பெயர்களை (யஜமானன் முத்துவிக்கு முதலி
 யவர்களை) ஆசிரயித்ததாகச் சாஸ்திரத்தினுற் சொல்லப்பட்டதா
 யும் அற்பபலனுள்ளதாய் மிருக்கிற கருமத்தை யார் செய்கிறா
 ர்களோ அம்முடர்கள் அக்கருமத்தை (கருமபலனை)யே மிகு
 பிரயோஜனமாகக் கருதிச் சந்தோஷப்படுகிறார்கள். அப்படிப்
 பட்டவர்கள் ஜரையையும் மரணத்தையுமடைந்து சிலகாலம்
 சுவர்கத்தை யதுபவித்து மறுபடி இம்மனிதலோகத்திற் ருழ்ந்த
 பிறனியை யடைகிறார்கள். முடர்கள் யாகம் முதலிய வேதோக்த
 கருமங்களினாலும் பூர்த்தம் (கிணறு குளம் வெட்டிவைத்தல்,
 சத்திரஞ் சாவடி கட்டிவைத்தல், தண்ணீர்ப்பந்தல் வைத்தல் முத
 லிய த்ருமங்கள்) இவைகளினாலும் விசேஷப் பிரயோஜன மிருக்
 கிறதேயன்றி மற்ற அத்துமஞானம் முதலியன சிரேஷ்டமானப்
 பிரயோஜனமென் றெண்ணுகிறதில்லை. அப்படிப்பட்டவர்கள்
 புண்ணியத்தினு லடையத்தகுந்த சுவர்க்க லோகத்திற் புண்ணிய
 பலனை யதுபவித்து மறுபடி இந்த மனிதலோகத்திற் தாழ்ந்த
 ஜன்மத்தை யடைகிறார்கள்.

கபாலோபநிஷத்.

நெநநோதா ப்ரவயந ஸதெநாவி ஹ்யுதெந வ
 ஹுநாஸும்தெந | நஸுபிஜே ந நஸும்தெநநவெயயாந
 வெவெடிநப்யெஜே நபு தவொஹிஸுமெந நபு ஸாமெவெ
 நப்யொமெ நபாஸுமெநபாநெந்யூ ராகாந ஸுஹவ
 நெ | ஸூரொஹாஹ உவா தஹிதிஷுஸூரஹிதொ ஹிக்ஷா
 த்நெந்யூ வாநாநம் வஸுதி ஸவஹ்யூதாஹவதி ||

(இ - ள்.) அநேக வேதாந்தத்தைச் சொல்வதினாலேயாவது
 வேதாந்தத்தைக் கேட்புதினாலேயாவது தாரணசக்தியுள்ள
 புத்தியினாலே பெரியோர்களிடத்திலிருந்து உபதேசம் பெற்றதி

ஞாலையாவது நுண்ணறிவினாலையாவது வேதாத்தியயந்தினாலே யாவது யக்ஞங்களினாலையாவது உக்கிரமான தபவினாலே யாவது ஸாங்கிய யோகத்தினாலையாவது சுருமயோகத்தினாலே யாவது ஸரநியாச முதலிய ஆசிரம தருமத்தினாலையாவது மற்ற வைகுனாலையாவது இரத ஆத்மா அடையப்படுகிறதில்லை. ஞாநேந்திரியங்களை யடக்கினவனாயும், மனதை யடக்கினவனாயும், ஸகலத்திலும் ஒழிவடைந்தவனாயும், பொறுமைடள்ளவனாயும், மனதை ஒரே நிலையில் நிறுத்தினவனாயு மிருந்துகொண்டு தன்னிடத்திலேயே தன்னைப் பாக்கொண். இப்படிப்பட்டவன் ஸகலத் திற்கும் ஆத்துமாவாகுகுண்.

சிவகீதை.

நகடுணா நமஸூரெந ஸ்வஸாநஜாநாவிவா |
கெவயுஃ லவதெஸு ஃ கிணுஜாநெந கெவயு||

(இ - ள்.) கைவல்லிப மோகூசமானது கேவல ஞானத்தி னைச் சித்தியாகுமேயன்றி ஸநானம சந்தி சப தப தானுதிகளினால் சித்தியாகமாட்டாது.

ருதசங்கீத.

தேகாதி யிந்தியங்க ணுமென்று புத்தி பண்ணுஞ் சிதடரு க்கே, மோகாதி யாங்கரும ரம்பரத முன்னோமு ஞானிக் கில்லை, போகாதிப் பவஞ்சந்தை வளைக்குமிருள் கதிர்ரான்முன் புகுத லுண்டோ, யோகாதி யாலுயாதி ராதலின்மெய்ஞ் ஞானத்திற் கொப்பி யாதே.

சுருமமே யனுட்டிப்போர் கண்ணிலா வெருவன் மற்றோர் கண்ணிலாண, வெருவினுண யாக்கொடுசென நெதருறுக. பத் தழந்த விழுத லேபோற், நருதுயாமோ கக்காலே பிரவித்தி யா யரசமுசா ரத்தில் விழ்வா, மருவதனா ஞானமன்மிக் சுருமத் தி னாபந்த மாய்வு றாதே.

ஞானவாசித்தம்.

தவமகந் தீர்த்தஞ் சேவை யருசனை தான மாதி
வவமயக் கத்தா னீணாள் விலங்குபோ லவததா வாழ்வர்
பவமுழி மிவற்றை விடெப் பரிசுத்த பரம போதங்
கவரறப் பற்றி யெல்லாக் காதலு நீக்கி நிற்பாய்.

நாயுமானவர்.

பத்திரெயி நிலையின்று நவகண்டபூமிய் பரப்பைவல மாகவந தும் பரவையிடை மூழ்கியு நதிகளிடை மூழ்கியும் பசுதாக மின்று

யெழுநா, மத்தியிடை நின்றுமுதிர சரகுபுனல வாயுமினை வனபசி
தனக்கடைத்து மெளனத் திருநதுமுயா மலைநுழைவு புக்கியு
மன்னுதச நாடி முறறுஞ், சுத்திசெய் துமமுதல ப்ராணனோ டங்கி
யைச சோமவட் டததடைததுஞ் சொல்லரிய வழுதுண்டு மற்று
வுடல் கறபங்க டோறுந்லை நிறகவீறு, சித்திசெய துஞ்ஞான மல
துகதி கூடுமோ.

பொய்கையாழ்வாரியற்பா.

திசையுந் திசையுறு தெய்வமுந் தெய்வத்
திரையுந் கருமங்க ளெல்லா-மசைவிலசோக்
கண்ண னெடுமால கடலகடநத காரோத
வண்ணன படைத்த மயக்கு.

கைவல்லிய நவநீநம்.

மனைக்குள் வைத்தபண் டங்களை மறந்தவன வருடநூ றழகாலும்
நினைத்து ணாந்தபின கிட்டுமப படியிந்த நினமல வானமாவும் [மல
அனாதத் மானதன மறதியைக் கெடுத்துத்தன னவிவிற்ற காணு
கனத்த காமங்க ணூறுகஞ் செய்யினுந் காணுமோ காணுதே.

உருதேசமாலை.

தன்னைச் சடவுடிவிற றங்கநினைத் தாவாகித்
தன்னியமாய்க் கண்டங் கருசசிகும-பினனருக்கு
மினபமிலே வேலை யிடைபொடியு மானமையா
வினபமெலா ஞானிககே யென.

சிவஞானநீபம்.

சாத்திரம்புத் தகமபூசை சமயமதத தருக்கந தரதிரமந்
திரயோகந தவவிரதஞ் சீலு மேததரிய பாவனையென
சித்திகளே முதலா மெப்பயனு முததிவிலக கெனவொரு
'சொல லதனால், தீர்த்தவனமெய்த தேசிகளுட.

உரு-வது சம்வாதம்.

சாதிசங்கற்பந் தனைவிட னவ்வேனல்.

சி: காமிகள் நன்னிலை காணாசென்று கூறியதினால் மோக்சு
த்தை விருமபினவன் கர்மத்தைப் புத்திபூவகமாய் விடவேண்டு
மெனபது பெறப்பட்டது. படவே, பிராமணுதி சாதிசங்கற்பத்
தையும் விடவேண்டுமென்பது திண்ணமாகின்றது. அதனை விடுதல்
எப்படி?

கு: அவசவர்கள் தங்கள் தங்கள் சாதிக்கு விதித்துள்ள வாறு கர்மங்களை யியற்றவேண்டு மென்பது நியமமாயினும், மோக்சாவிருப்புள்ளவன் மோக்சாவிருப்பம் தீவிரதரமா யில்லாத காலத்துக் காமியகர்மத்தை யியற்றி அதன் பலனான் சுவர்க் காதிபோகத்தை யனுபவித்தவனாயும் அப்போகத்தி லுலர்ப்புத் தோன்றிக் காமிய கருமயியற்றுவ தொழித்து நிஷ்காமிய கர்ம மியற்றி அதன் பலனாய் சித்த சுத்திபை யடைந்தவனுய் மிருத்த லின், அவன் கர்மத்தின் பயனை விரும்புதற்கேது வின்றும். கர்மத் தின்பயனை விரும்பாது அவன் கருமம் செய்தலெங்ஙனம்? கரு மம் புரியாதபோது அவன் கருமஞ் செய்தற்கு நிமித்தமாயுள்ள சாதிசங்கற்பத்தைப் பிரயத்தின பூர்வகமாக விடவேண்டியவினா கின்றான். ஆகவே, முழுட்சுவானவன் “நான் பிராமணன்” “நான் க்ஷத்திரியன்” “நான் வைசியன்” “நான் சூத்திரன்” என்னும் சாதியயிமானத்தை விட்டுவிடவேண்டும். விடாவிட்டால் இரா கத்துவேஷாதிகள் ஒழியமாட்டா.

சி: அங்ஙனமாயின் * சாதிசண்டாளன் கருமசண்டாளன் என்னு மிருவரில் முழுட்சு கருமசண்டாள னாவனனோ?

கு: படியி(சோட்பலி)னால் தன் சாதிக்குரிய கருமத்தை யியற்றாது சாதி யாசாரமிழந்து மனம்போனவாறு விஷயபோகங் களை யனுபவிப்பவனை கர்மசண்டாளனாவனன்மி, கன்மங்களை யியற்றிஅவற்றின் பயனான சுவர்க்காதி போகத்தையும் சித்த சுத் தியையும் முறையே அடைந்து நித்தியநித்தியவஸ்துவினேகம்,இக முத்திரார்த்த பல போகவிராகம்,சமாதிசட்க சம்பத்தி,முழுட்சுத் துள்ளன்னும் சாதனசதுஷ்டயத்தை யடைதற் பொருட்டும்,அவற் றின்பயன் வாயிலாக முத்தியடைதற் பொருட்டும் அவற்றிற்குத் தடையாயுள்ள கருமங்களை விட்டவன் ஒருபேர்தும் கருமசண் டாளனாக மாட்டான். அடைதற்குரிய சித்தசுத்திபை யடைந்த வன் மேல்நிலையிற் செல்லாது மீண்டும் தன்னிமித்தம் கருமத் தையே புரிவானாயின் அவனும் கருமசண்டாள னெனப்படுகிறான். யோகாப்பியாசஞ் செய்பவன் சரியை கிரியைகளைப் பிரயத்தன பூர்வகமா விடுவதனால் அவனுக் கெப்படி தோஷம் நேரிடாதோ

* “சாதிசண் டாளன் கதிபெருந் தருமம் வயுவலிற் கன்மசண் டாளன், ஒதிய வழிக ளொன்றினும் கதிதா னுற்றிடா ரென்பதுண் மையதே” என்று சிவஞான நிலயம் கூறுகின்றது.

அப்படியே முழுட்சுவானவன் கருமத்தை விடுவதனால் அவனுக்குத் தோஷம் நேரிடாது.

சி: சாதியென்பதென்ன?

கு: சாதியென்பது தொன்றுதொட்டு ஸ்தூலதேகத்தில் கன்மபேதத்தால் பிராமணன் கூத்திரியன் என்றற்றொடக்கத்தனவாகக் கற்பிக்கப்பட்டு வந்ததோர்தன்மையாம். சூக்ருமதேகத்திற்கும் காரணதேகத்திற்கும் எக்காலத்தும் இத்தகைய சாதியென்பதன்று.

சி: ஸ்தூலதேகத்தில் உண்மை நோக்கில் மேற்கூறிய சாதியில்லையோ?

கு: இல்லை.

சி: எப்படி?

கு: கீழ்காட்டும் வாசுதேவ மளன வாக்கியங்களினால் அது நன்கு விளங்கும்.

“சமஸ்தமான பேர்களுக்கும் நான் பிராமணன், நான் கூத்திரியன், நான் வைசியன், நான் சூத்திரனென்று பிராமணத்வாதி யபிமானம் அவிவேகமாய் வருகின்றது. இவ்வபிமான மெதைப் பற்றி வருகிறதென்று யாவரும் விவேகிக்காதபடியினால் இவ்வபிமானமே மேலீடாய்வருகின்றது. (சங்கை) இதுதற்காசிரயமில்லையா? (உத்தரம்) இல்லை. (ச) சரீரத்தைப்பற்றி வருகிறதென்று சொல்லுவோமே? (உ) கூத்திரியருக்குஞ் சரீரஞ் சாதாரணமா யிருக்கிற படியினால் அவர்களுக்கும் நான் பிராமணனென்கிற அபிமானம் வர வேண்டும். அப்படி வராமையினால் பிராமணத்துவம் சரீரத்தைப் பற்றி வருகிறதென்று சொல்லப்படாது. (ச) சிகை பூணுதூலைப் பற்றி வருகிறதா? (உ) சிகை பூணுதூல் குசவனுக்குஞ் சாதாரணமா யிருக்கிறபடியினால் அவனுக்கும் பிராமணத்வம் வரவேண்டும். அப்படி வராமையினால், பிராமணத்வம் சிகை பூணுதூலைப் பற்றி வருகிறதென்று சொல்லப்படாது. (ச) அவயவங்களுக்குப் பிராமணத்வஞ் சொல்லுவோமே? (உ) ஒவ்வொரு அவயவங்களுக்கும் பேர் வெவ்வேறு யிருக்கிறபடியினால் அவயவங்களுக்கும் பிராமணத்வமில்லை. (ச) ஆனால் விசித்தமான மாதா பிதாக்களுக்குப்பிறந்த அவயவங்களுக்குப் பிராமணத்வங்கற்பிக்கலாமா? (உ) விசித்தமான மாதா பிதாக்களினம் கழிக்கப்பட்ட கேசு நக

தந்த மல மூக்திராதிகளுக்கும் பிராமணத்வம் வரவேண்டும்; அப்படி வராதபடியினால் ஒன்றுக்கும் பிராமணத்துவத்துவ மொருவராலுஞ் சொல்லக்கூடாது. (ச) ஆனால் இந்தப் பிராமணத்துவத்திற்குக் கதிநானென்னை? (உ) சோபனமென்றும் உற்சவமென்றும் சந்தையென்றும் அநேகவஸ்து சமுகத்திற்கு அந்தந்தப்பெயர் எப்படி வந்ததோ, அதுபோலத் தேகேந்திரியாதிகள்கத்திற்குத்தொழில் விவகாரத்தினிடத்தில் ஐதீகமாகப் பிராமணனென்று பெயாவந்தது. அதுபோலக் கூச்சதிரியனென்றும், வைசியனென்றும், சூத்திரனென்றும், ஸ்திரீபென்றும், புருஷனென்றும், தீக்ஷிதனென்றும் சாஸ்திரியென்றும், புராணிகனென்றும் அவதானியென்றும் பீபரென்றும் பாகவதனென்றும், தீமிழனென்றும், கர்னாடகனென்றும், தத்துவவாதியென்றும், மாராஷ்டிரகனென்றும், குச்சிஸியனென்றும் இவைமுதலான சமஸ்தநாமங்களும் தேகேந்திரியாதிக் கூட்டத்திற்கே ஐதீகமாக வருகிறபடியினால் பிராமணத்வம் தேகேந்திரியாதிக் கூட்டத்திற்கே யல்லாமல் அக்மாவுக்குக் காலத்திரயத்திலு மில்லை. இப்படி பகுத்தறிபாமலிருக்கிறதே அவிவேகம். இந்த அவிவேகத்தினற்றான் அபிமானம் வருகின்றது. (ர) இப்படி விசாரித்ததற்குப் பலம்பாது? (உ) அக்மாவுக்குக் காலத்திரயத்திலும் பிராமணத்வாதிகளில்லை பென்றும், தேகேந்திரியாதிகளுக்கே ஐதீகமாகப் பிராமணத்வாதிகளுண்டென்றும் அறிவதே பலம்.”

சி: சூட்சுமதேகத்திற்கும் காரணதேகத்திற்கும் சாதியில்லையென்ப தெப்படி?

கு: சூட்சுமதேகம் சிருட்டியி னரம்பமுதல் சம்மாபரியந்தம் ஒவ்வொரு சீவர்க்கும் தனித்தனியாயிருக்கிறது. பிராமணதிசாதிதர்மங்கள் இதன்கணில்லை. ஏனெனில் ஒரு ஸ்தூலசரீரத்திலிருந்த சூட்சும சரீரமும் சீவனும் மற்றொரு ஸ்தூலசரீரத்தையடைகிறபோது ஜாதி வித்தியாச மடைகின்றது. அப்போது முன் சரீரத்திற் கிருந்த ஜாதியே பின் சரீரத்திற்கும் இருக்கவேண்டுமென்னும் நியமமில்லாமற்போகின்றது. ஜாதி சூட்சும சரீரத்தின் தர்மமாக விருக்கும் பட்சத்தில் வேறு சரீரமடைகிற காலத்தில் வேறுஜாதி தோன்றாதிருக்கவேண்டும். அங்ஙன மின் மையின் ஜாதி சூட்சும சரீரத்தின் தர்மமென்பது கூடாதாயிற்று. காரண சரீரமாகிய அவித்தையோ ஜாதி முதலிய கற்பனைகளுக்

கேதுவா யிருத்தலோடு ஆதமசாட்சாத்காரம் திடமாயுண்டா
கும் பரியந்தமிருக்கின்றது. காரணசரீர முள்ளவரையில் சூட்சும
சரீரமும் ஸ்தூலசரீரமும் ஒழிபாதிருக்கின்றன. சூட்சும சரீரமும்
ஸ்தூலசரீரமும் மாறிமாறி வரினும தான் மாறாது ஞானோதய
கால பரியந்த மிருத்தலால் அந்நிகொரு சாதியும் ஏற்படாது.
படாதாகிலே, காரண சரீரத்திற்கும் சாதி யின்றும்.

சி: தாங்கள் இதுகாறும் கூறியவாற்றால் முக்கியமாகப் பெ
றப்பட்ட விஷயம் யாது?

கு: சாதிசங்கறபம் இராசத விருத்தி வாயிலாக இராகத்
துவேஷாதிகளை யுண்டுபண்ணுவதற் கேதுவா யிருத்தலின் சாந்தி
விருத்தி வாயிலாகத் தன்னை யறியவிரும்புகிறவன் இதனை யொ
ழிக்கவேண்டு மெனபதேயாட்.

சி: சாதி சங்கற்பத்தைப்பற்றி யிழிவாய்க் கூறுவதற்குப்
பிரமாணங்களுளவோ?

கு: கீழ்வருவனவே.

ஜத்மபோபநிஷத்.

ஹ்ராஜ்ஜ்ஞம் கூமமொதெவ நாஸௌஜ்யபூஜாதயம் |
ஸூகமெஹ மதா வனதெஹு மிமஸ்ய ந விஷுதெ |
ஜகவ ப்ரியரோடிவ யஜ்ஜாகாரண டெஹமாம் ||

(இ - ள்.) பிராமண்ணியம், குலம், கோத்திரம், பெயர்,
அழகு,ஜாதி இவைகள் ஸ்தூலதேகத்தைச சோதனை, தேகமில்
லாத எனக்கு (அவைகள்) இல்லை.ஜடத்துவம்,பிரியத்வம், சந்தோ
ஷத்வம் இந்தத் தருமங்கள் காரண தேகத்தைச சேர்ந்தவை.

நாதபீவிராஜகோபநிஷத்.

தஸூடிநு மசாவணபூ சூஸூரூ க்ஷிநாரடி |
சூத்நாரொராவிதா ஸ்வெய் ஹாஜாரதெ நாதுவெஹம் ||

(இ - ள்.) ஒ! நாரதா! ஆகையினால் அந்நியத்திற்கு (அத்மா
வுக்கு அந்நியமான தேகத்திற்கு) சம்பந்தப்பட்ட வருணசிரமங்
கள் சகலமும் அஞ்ஞானியினால் பிராந்தியினாலே ஆத்மாவின்விடத்
தில் ஆரோபிக்கப்படுகின்றன.

நிராலம்போபநிஷத்.

நயஜ்ஜெனா நாகூஸ்ய நரிம்ஸஸ்ய நயாஸ்யநம் |
நஜாதி நாகுதெநாஜாதி வபூவஹார வ்ருகவிதா ||

(இ - ளீ.) (ஜாதியானது தேகத்தின் மேலுள்ள) தோலுக் குமில்லை, இரத்தத்திற்கு மில்லை, மாம்ஸத்திற்கு மில்லை, எலும்புக்கு மில்லை. ஆத்மாவுக்கு ஜாதி இல்லை. ஜாதியானது வியவகாரத்தின்பொருட்டு கற்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஆத்மபோதம்.

நாநொவாயி வஸாஹெவ ஜாதிநாஸாஸு ஶாடியஃ|

சூதந்யாரொஸிதா ஸொயெ ரஸவணாஹி ஹெஹஸ||

(இ - ளீ.) ஆத்மாவினிடத்திலே சாதி நாமம் ஆசிரம முதலாயவை நானாவிதமாகிய (சரீரத்திரய) உபாதிகளாலேயே நீரிலே (சட்)ரசங்களும் (வெண்மை முதலிய) நிறங்களும் முதலாகிய குணபேதங்களைப்போல (மாயையினாலே) கற்பிக்கப்பட்டன.

சூதசங்கீதை.

சாதியா சார முதலிய யாவும் தம்பிரான் திருவடிப்பூசை, யாதியா லடையு முண்மைஞா னத்தா லகன்றிடுந் தனையறி யாம, வீதியார் கரும் மறிந்தொழிப் பாணே னிரையத்தே யுழல்வனெந் நாளு, மோதியா கமவே தங்கண்முற் றுணர்ந்த வுத்தமப் பெருந்தவ முனிவீர்.

சிலவாக்கியம்.

சாதியாவ தேதடா சலந்திரண்ட நீரலோ
பூதவாச லொன்றலோ பூதமைந்து மொன்றலோ
காதில்வாளி காரைகம்பி பாடகம்பொன் னென்றலோ
சாதிபேத மோதுகின்ற தன்மையென்ன தனமையே.

அநிராகசியம்.

பறைய் னென்பதும் பண்டித னென்பது
மறையு மிந்த மலின வுடலையே
பறையர் தம்முளும் பண்டிதர் தம்முள
மூவில னேகமென் றுரறிந் தோர்களே.

தீருவாசகம்.

சாதிகுலம் பிறப்பென்னுஞ் சுழிப்பட்டுத் தடுமாறு
மாதமிலி நாயேனை யல்லலறுத் தாட்கொண்டு
பேதை குணம் பிறருருவம் யானெனதென் னுரைமாய்த்துக்
கோதிலமு தானானைக் குலாவுதில்லை கண்டேனே.

உச-வது சம்வாதம்.

கலையுணர்வுடையார் கதி யடையாரேனல்.

சி: சுவாமி! தாங்களித்காறும் தனு கரண புவன போக வொழிவைக் காண்டல் முழுட்சுவிற்குச் சிறந்ததாமென்றும், ஜாதி சங்கற்பத்தைத் தவிர்க்கவேண்டுமென்றும் அருளியவாற் றால் லோகவாசனையும் தேகவாசனையும் கூடாவென்பதனோடு சாஸ்திரவாசனையும் கூடாதென்பதும் பெறப்படுகின்றது. அங் னனமாயின், சாஸ்திர வாசனை யில்லாதவனுக்கு உண்மைப் பொருளை யுணர்தல் முடியாதென்பது பிரசித்தமாயிருத்தலின் அஃதெங்ஙனம் பொருந்தும்?

கு: பிரபஞ்சம் அர்த்தப் (பொருட்) பிரபஞ்சம், சத்தப் (ஒலி) பிரபஞ்சமென விருவகையாம். அவற்றுள் சத்தப்பிரபஞ் சம் சாஸ்திரப் பிரபஞ்சம் அசாஸ்திரப் பிரபஞ்சமென விரு வகையாம். இவ்விரண்டனுள் ஆத்மப்பிரம் விசாரமே சாஸ்திரப் பிரபஞ்சமாம். அது ஞானாக்ரி சாதனங்களால் ஆத்ம சாட்சாத் காரத்தின்பின்னர்ப் பிரயத்தின பூர்வகமாக விடத்தக்கதாம். அசாஸ்திரப்பிரபஞ்சம் தீவிரம் மந்தமென விருவகையாம். இவ்விரண்டனுள் தீவிரப் பிரபஞ்சம் காமக்குரோதாதிகளாம். மந்தப் பிரபஞ்சம் மனோகற்பித சாதிகர்மாதிகளாம். தீவிரமந்த மென விருபாகுபாடாயுள்ள அசாத்திரப்பிரபஞ்சம் ஆத்ம சாட் சாத்காரத்திற்கு விரோதமா யிருத்தலால் அதனை ஞானப்பியாசத் திற்கு முன்னர்ப் பிரயத்தன பூர்வகமாக விட்டுவிடல்வேண்டும். இவ்வாறன்றி ஏட்டை (சாஸ்திரத்தை)ப் படித் திறுமாந்திருந்தீ விடத்து (சத்துவகுண விருத்திவாயிலாகப் பெறப்படும் ஆத்ம சாட்சாத்காரமின்றி) இரஜோகுண விருத்தியே மேம்பட்டுத் துக்கம் அதிகரிப்பதால் சாஸ்திர வாசனை கூடாதென்பது நன்கு விளங்கும். கல்விக்குப் பயன் அறிவும், அறிவிற்குப் பயன் ஒழுக்கமும் என்றறியாதார் அறம் பொருள் இன்பம் வீடுன்னு முறுதிப்பொருளை யுணர்த்தும் நூல்களன்றிப் பிறபொருளுணர் தும் நூல்கள் சின்னஞ் 'பல் பிணிச் சிற்றறிவினையுடைய மக்க ளுக்கு ஆகாவென்ப துணர்த்து அவற்றினையே கற்றுத் தமது வாணுளை வினாளுக்குவார். கல்வியறிவிற்குப்பயன் எல்லாம் வல்ல இறைவனை மனம் வாக்குக் காயமென்னும் திரிகரணங்க,

ளால் முறையே சிந்தித்தலும் புகழ்தலும் வணங்குதலுமாம். இவ்வாறுசெய்தால் அந்தக்கரணங்கள் தூயவாகும். தூயவாத லால் சாதனசதுஷ்டயமுண்டாகும். அதனால் சற்குரு சேவை யுண்டாகும். அதனால் சட்வீத லிங்க தாற்பரிய சகித சிவண முண்டாகும். அதனால் யுக்தி, தருக்க, அனுமானங்களுடன் கூடிய ஊனமுண்டாகும். அதனால் மந்திரயோகம், பரிசயோகம், பாவயோகம், அபாவயோகம், மகாயோகமென் றைந்தங்களுடன் கூடிய நிதித்தியாசன முண்டாகும். அதனால் ஆத்ம சாட்சாத் காரமுண்டாகும். அதனால் வீடுண்டாகும். அறமாதியவற்றை யுண ர்த்தும் நூல்களுக்குக் கருவியாயிருப்பவை இலக்கணமும் துருக் கமுமாம். இக்கருவி நூல்களைக்கல்லாதார்க்கு அவற்றின்பொருள் நன்கு விளங்காதென்பது “ஆதி முத்தலொழிய வல்லா தனவெண் ணி, நீதி வழுவா நிலைமையவான் - மாதே, அறமார் பொருளின் பம் வீடுடன் றிவற்றின், றிறமாமோ வெண்ணிறந்தாற் செப்பு” என்றும், “எழுத்தறியத் தீரு மிழிகைமை தீர்தான், மொழித் திறத்தின் முட்டறுத்தா னாகு - மொழித்திறத்தின், முட்டறுத்த நல்லோன் முதலூற் பொருளுணர்ந்து, கட்டறுத்து வீடுபெறும்” என்றும் வரும் பிரயோகங்களா லீனிது விளங்கும். இம்முறை யறியாதார் இலக்கணமும் தருக்கமுமே முடிவான நூலென்று கருதி அவற்றினையே படித்துத் தமது வானூளை யவலமாக்கி யொழிப்பார்.. கல்வி யறிவிற்குப் பயன் இறைவனடியைத் தொழுது அதுவாயிலாகப் பிறவியை யறுக்கவேண்டுமென்பதுணராத வீண் வழக்கிட்டொழிவாரை நோக்கித்தான் பெரியார் “வித்தையென் முத்தி தருமோ” என்று பணித்தனர்.

சி: முழுட்சுவிற்கு லோகவாசனை தேகவாசனையுடன் சாஸ்திர வாசனையும் கூடாதென்பது கருத்தாயின் ஆத்மப் பிரம விசாரஞ் செய்வதும் சாஸ்திர வாசனையாயிருத்தலின் அதுவுமன்றோ கூடாது?

கு: ஆத்மப்பிரம விசாரஞ் செய்வதும் சாஸ்திர வாசனையாயிருப்பினும் ஆத்ம சாட்சாத்காரத்திற் கேதுவாயிருப்பதால் ஆத்மசாட்சாத்காரமுண்டாம்வரைவேண்டியதே. திடமாக ஆத்ம சாட்சாத்கார முண்டானபிறகு தன்னிமித்த மிருக்குமாயின் துக் கத்தை யுண்டுபண்ணுமென்க. “வீட்டு குவமெனு மிச்சையு ளார்க்கே வித்தை படிப்பதெலாம், பாடன் மிகுந்தொழி லாற்பல

னுண்டோ பரிபூ ரணமானால்” என்று பெரியார் பணித்தமை யாலு மிஃதினிது விளங்கும்.

முமுட்சுவிற்குச் சாஸ்திரவாசனை கூடாதென்றது கன்மசாஸ்திர வாசனையை யென்று முக்கியமா யிங்கறியவேண்டும்.

சி: இஃதெத்தனை வகைப்பட்டிருக்கும்.

கு: மூவகைத்தா யிருக்கும்.

சி: அவற்றை நன்குவிளக்குமாறு பிரார்த்திக்கின்றேன்.

கு: சாஸ்திரவாசனை: கர்மசாஸ்திர பாடாபிமானம், அர்த்தாபிமானம், அனுஷ்டானாபிமானமென மூவகைத்தாம். (1) சாஸ்திர பாடாபிமானத்திற் குதாரணம்:—பாத்துவாசர் மூன்று புருஷாயுள்வரையும் வெகு வேதங்களை அத்தியயனம்செய்து நான்காம் புருஷாயுளிலே இந்திரனால் மறுபடியும் வேதபாடத்திற் பிரவிர்த்திக்கப்பட்டபொழுது மிஞ்சியிருந்த வேதாத்தியயனத்தின் பொருட்டு முயற்சிசெய்தா ரென்பதேயாம். இதனால் சாஸ்திரபாடாபிமானம் பிரவிர்த்திக்கேதுவாகிய துக்கத்தை யுண்டிபண்ணுமென்பது திண்ணமாயிற்று. நீண்டவாயுளைத் தபோபலத்தாற் பெற்றுள்ள பரத்துவாசருக்கே வேதபாடமுழுதுங் கிடையாமற் போகுமென்று சொல்லப்படுமானால் சின்னஞ் சிற்பிணிச் சிற்றறிவினையுடைய மக்களுக் கெவ்வணம் கிடைக்கப்போகிறது?

(2) வெகு சாஸ்திரார்த்தங்களை யறியவேண்டுமென்னு மபிமானமும் பரமபுருஷார்த்தத்திற்குச் சாதனமாகாமையின் அதனையும் ஒழிக்கவேண்டும். இதற்குதாரணம்:—ஒரு மகரிஷி வெகு வித சாஸ்திர புத்தகபாரத்தோடுகூட மகாதேவரைத் தரிசித்தற் பொருட்டுச் சந்திதானத்தில்வர, அங்கிருந்த மற்றொரு மகரிஷி அவரை நோக்கிப் பாரஞ்சுமக்கும் கழுதையைப்போன்று நீர் புத்தகபாரங்களை நன்றாய்ச் சுமக்கின்றீரென்று கிருபையினாலே பரிகாசஞ்செய்ய, அதுகேட்ட மகாரிஷி புத்தகங்களையெல்லாம் கடலிலெறிந்து விட்டனரென்பதேயாம். இதனால் எல்லாச் சாத்திரங்களின் அருத்தத்தையும் ஒருவரறிந்து கொள்ளாத லெவ்வாற்றானு முடியாதென்பது நன்குவிளங்கும்.

(3) சாஸ்திரார்த்தத்தின் அனுஷ்டானாபிமானமும் கூடாதென்பதற்குதாரணம்:—நிதாரரென்பவர் ரிபுவினாலே அடிக்கடி ஆத்ம தத்துவ முபதேசிக்கப்பட்டும் கர்ம அனுஷ்டானத்திற் சிரத்தை

விடவில்லை யென்பதும் தாகூர் கர்மாதுஷ்டானத்தின்பொருட்
புப் பூமியிலோரிடத்தும் பரிசுத்தவிடத்தை யடைந்திலரென்பது
மாம். இது மலினவாசனையாயிருத்தலால் இதனைவிட்டுச் சுத்தவாச
னையைச் சம்பாதிக்கவேண்டும். பிரத்யகபின்ன பிரமத்தைத் திட
வபரோட்சமாக வறிந்தவனிடத் திருப்பதாயும், வறுத்தவிதை
போலத் தேகஞ் சீவித்தற்பொருட்டு உபயோகிக்கிறதாயும், டம்ப
ம் கர்வமுதலிய குணங்களை யுண்டுபண்ணாததாயும் ஜன்மார்த்தத்தி
ற்கேதுவாகாததாயு முள்ளவாசனை சுத்தவாசனையெனப்படும். கே
வலம் சாஸ்திரவாசனை டம்பம், கர்வம், அடங்காத வகங்காரம்,
காமம், குரோதம், உலோபம் முதலியவற்றை யுண்டுபண்ணுவதா
யிருத்தலின் மலினவாசனை அல்லது அசுத்தவாசனை யென்று
சொல்லப்படுகின்றது. அனுபவத்தின் காரியமாய் நீனைவிற்குக்
காரணமாயுள்ளது வாசனை யெனப்படும். குரோதாதி விருத்திக்
கேதுவான சித்தத்தின் சூட்சுமாவத்தை வாசனையெனினும்
ஒக்கும். வாசனையெனினும் சம்ஸ்காரமெனினும் ஒக்கும். சாஸ
்திரவாசனை யுள்ளவனுக்குச் சாஸ்திர பாடத்தினாலும், சாஸ்தி
ரார்த்த ஞானத்தினாலும், சாஸ்திரானுஷ்டானத்தினாலும் துக்கமே
யுண்டாமென்பது மேற்கூறியவாற்றா லினிது விளங்குவதுடன்
சாஸ்திரங்களை யாதியந்த மறிந்து அப்பியசித்தல் முடியாதென்ப
தும் பெறப்பட்டது. ஆதலால் முழுட்சுவானவன் சாஸ்திரார்த்தங்
களை ஆதியந்தமாய் விசாரிக்கவேண்டுமென்னு மபிமானத்தை
விட்டுவிடல்வேண்டும். சாஸ்திராப்பியாசஞ் செய்தவனுக்குப் பூர்
வங் கூற்றது பிறகு மறந்துபோகிறபடியினால் துக்கந் தோன்றுகி
ன்றது. தான் பிறருடன் வாதஞ்செய்து வென்றபோதும் துக்க
மேதோன்றுகின்றது. எவ்வாற்றானும் கேவலம் சாஸ்திரவாசனை
துக்கத்திற்கே நிமித்தமாயிருத்தலால் அதனை விட்டுவிடவேண்டு
மென்க.

சி: இதற்குப் பிரமாணங்களுண்டோ?

கு: கீழ்வருவனவே.

முக்திகோபநிஷத்.

வஹு-ஸாஸு கயாக்யா ரொபெயந வ்யுபெயகிழ் |

சுநெஹிஷு வ்யயதெந ஶாரூதெ ஜெஹா திராஹஸு |

சயீத்ய உதூரொ வெஹாஸ வஸுஸாஸூணுநெகஸஃ |

வ்ருஹதகஸ நஜாநாதி டிவி-பவாக ரஸாயயா ||

(இ-ள்.) வெகு சாஸ்திர கதையாகிய கந்தை (கந்தல் தூணி) பைப் பின்னும் பின்னும் மெல்லுவதினால் (அநேக சாஸ்திரங்களைத் திருப்பித் தீருப்பிப் படிப்பதினால்) என்ன பிரயோசனம்? ஓ மாருதியே! உள்ளே யிருக்கிற ஜோதி (ஆத்மாவை) யைப் பிரயத்தினத்தினால் தேடவேண்டியது. நாலுவேதங்களையும் அநேக சாஸ்திரங்களையும் அப்யயநம் செய்தும் பிரமதத்துவத்தை யறியாதவன் கறிச்சுவையை அறியாத அகப்பைக்கொப்பாவான்.

நிராலம்பேப்பிஷத்.

ஸவ-பாஜாஸ ஸஸ-விஷ்ர-விவ விதிவிராநு ||

(இ-ள்.) சகலத்திலும் அந்தர்யாமியா யிருக்கிற தன்னுடைய ஞானசுவரூபத்தை யறிந்தவன் வித்வான்.

அமிந்தபிந்நாபிஷத்.

மு-ப-ஜெ-ஸூ-ரெ-யாவீ ஜா-ந-வி-ஜா-ந-த-தூ-ரீ |
வ-மா-வி-வ-யா-ந-ய-யீ-த-ஜெ-நீ-மு-ப-ஜெ-ஸூ-ரெ-யாவீ ||

(இ - ள்.) புத்திமானானவன் கிரந்தத்தை (வேதசாஸ்திராதி களை) அப்பியாசஞ்செய்து ஞானவிக்கியானத்தில் (அறிவு, அறிந்தபடி அறுபவத்தில்) விடாமுயற்சியுள்ளவனாயிருக்கவேண்டியது. தானியுத்தை விரும்புகிறவன் அதன் வைக்கோலை தள்ளிவிடுவது போல் கிரந்தமுழுவதையும் தள்ளிவிடவேண்டியது.

பைங்கலோபிஷத்.

ஐ-ஜா-ந-ஜெ-யம்-த-த-வ-ப-ஜா-ந-வி-வ-தி |
க-வி-வ-ஷ-ஸ-வ-ஸ-ய-ஸ-ஸ-ந-ந-ய-ம-வ-தி |
வி-ஜெ-ய-க-ந-த-தூ-ரீ-வி-த-நூ-வி-ஸ-நூ-ய-
வி-ம-ய-ஸ-ஸ-ஜா-ந-ய-ய-த-த-த-க-வ-வ-ஸூ-த-ய- ||

(இ - ள்.) இன்னது ஞானம், இன்னது ஞேயம், (ஞானத்தி ற்கு விஷயமானவஸ்து) என்பதை யறிய இச்சையுள்ளவன் ஆயிர வருஷம் சாஸ்திராப்பியாசம் செய்தாலும் அதன் முடிவிலு அறிகிறதில்லை. (ஆத்மாவை) நாசமற்றதாகிய அக்ஷர சுவரூபமாக அறியத்தக்கது. ஜீவித்திருக்கிறதென்பதோ நிலையற்றதாயிருக்கிறது. சாஸ்திரக்கூட்டங்களை விட்டு எது சத்தியமோ அஃது உபா சிக்கத்தக்கது.

மைத்திரேயோபநிஷத்.

பநவ்யுபா வபொவ்யுபா விபுராபுபா ஓபெயவய |
தெவவெபு ஜாநவ்யுபஸு கிங்கரா ஸ்ரிஷுக்கிங்கரா ||

(இ - ள்.) பணத்தினால் பெரியவன், வயதினால் பெரியவன், வித்தையினால் பெரியவன் இவர்கள் ஞானத்தினால் பெரியவனெனவனே அவனுக்கு வேலைக்காரர்களாயும் (அவனுடைய) சிஷ்யனுக்கு வேலைக்காரர்களாயு மிருக்கிறார்கள்.

பகவத்கீதை.

நாஹம் வெவெபெந-கவஸா வபாநெந நவெஜ்யபா |
ஸக்ய வனவம் வியோபு ஷு-புஷ்வா நவலிபாம்பயா ||

(இ-ள்.) (அர்ச்சுன) என்னை யெவ்விதமாய்ப் பார்த்தவனாயிருக்கிறாயோ இவ்விதமாய் நான் பார்க்கிறதற்கு வேதங்களினாலே சாத்தியமானவனல்ல, தபசினாலேயல்ல, தானத்தினாலேயல்ல, யத்யத்தினாலேயல்ல.

தருகீதை.

நஸுவம் வெபுஸாஸுஷு நஸுவம் சேத்ரயத்ரகெ |
ம-ரொஃ ப்ரஸாபாபு-பு-ஸுவம்நாஸி லீஹீதவெ ||

(இ-ள்.) வேதாதி சாஸ்திரங்களைப் பாராயணஞ் செழுவதாலும் அத்தியயநமந்திர தந்திர யந்திரங்களாலும் உலகிற் மிகக் கஷ்டப்பட்டபோதிலும் சற்குரு கிருபையின்றி சுகமடையார்கள்.

ாஸ்திரம்.

ஸாஸுஜாநம் ஹஹுகேஸம் வு-ப்யுஸுஹநகாரணபு |
உவவெபுஸாயு-ரொ ஹ-பு-யு-ர நபெத வவகுகி-லு ||

(இ-ள்.) வெகுவித சிலேசங்களுக்கு ஆஸபதமாகியும் புத்திக்குச் சலனத்தைத் தருவதற்குக் காரணமுமாய் சாஸ்திர ஞானச் செருக்குகளைவிட்டு ஆத்தம சவரூபத்தின்கண்ணே பெரியோர்கள் ரமிப்பார்.

பிரமகீதை.

வேதமா கமபு ராண மிருதிகள் வேறா மார்க்க
ரோதுமா க்மங்க டர்க்க மொன்றோடொன் றெவ்வா தாகு
மீதேலா மொக்கப் பண்ண லாவதன் றிதய துக்க
மாதலா லனைத்தும் விட்டிங் கனைத்துமாஞ் சிவத்தைப் பார்ப்பான்.

கருமதற் பரராய் நாங்களை யெல்லாங் கற்றவ ரென்றிருக் கின்ற, பெருமித முடையார் முடரே பிறவா நெறியையும் பெறுகி லார் பிறவிக், குருடர்கைப் பற்றிப் போகிய குருடர் குழியிலே கூடவீழ் வதுபோன், மருவிய வினையுந் தாங்களுங் கூட மாய்வதே யன்றிமற் றில்லை.

காணலோ ருருவு மின்றியே தனக்கோர் கண்செவி மூக்குவா யின்றிப், பாணிப்பா தங்க ளின்றி நுண் ணியதாய்ப் பற்றிய பொ ரு ளெலாங், கடந்து, தானுலா யெல்லாந் தோற்றுதற் கிடமாய் தத்துவந் தன்னைத்தன் னாலே, யாணியா யறிவு மறிவது மிச்சை யாவது பிறிதெலா மவிசை.

திருவருட்பிரகாசவள்ளலார்.

சதுமறை யாகம சாத்திர மெல்லாநு சந்தைப் படிப்புநஞ் சொந்தப் படிப்போ, விதுநெறி சுத்தசன மார்க்கத்திற் சாகா வித் தையைக் கற்றன னுத்தர மெனுமோரா, பொதுவனா திசை நோக்கி வந்தன னென்றும் பொன்றமை வேண்டிடி லென்றோ ழி நீதான், அதுவிது வென்னும் லாடேடி பந்து வருட்பெருஞ் சோதிகண் டாடேடி பந்து.

அநுபலாபந்த தீபிகை.

கலையாதி யாகு மொலிவந்த தானங் கணியாது வேத முத லென், றிலேவாழி லிட்ட மெழுகாக நெஞ்ச முலையத் தவிக்க விடு வார், கலைவல்ல ரென்ன வுரைசொற்க ணமபிக் கயமைச் செறிந்து கலுழ்வேன், உலேவே தவிர்த்து நிலைதந்த வெநதை யுபயக் கழற் கபயமே.

சக்சிதானந்தகவாய்கள்.

எட்டைப் படித்திங் கிறுமாப்பர் லென்னபயன் நாட்டம் படித்தன்றோ நாமறுப்பம்—வாட்டமெலாம் எச்சனனத் தேனு மிரும்பொருளை நாடாத எச்சத்தா லன்றோ இவை.

தன்னிலக்க ணங்கல்லார் தாமன் னியங்கற்றார் என்னுவர் ரெனகண்ணுக் கிப்புலவ—ரின்றோர் தமைத்துரும்பென் நெண்ணுவன்யான் றக்கோ ரடிகள் எமக்குமுடி வேறென் றிலே.

அருணகிரியந்தாதி.

கற்றதனற் றெல்லைகளைக் கட்டறுமோ நல்லகுவம் பெற்றதினற் போமோ பிறவிநோய்—உற்றகடல் நஞ்சுகந்து கொண்டிருணை நாதரடி தாமரையை நெஞ்சுகந்து கொள்ளா நெறி.

சீவபேசகசாரம்.

கற்குமடப் பட்டுமிகக் கற்றவெலாங் கற்றவர்பாற்
றற்கமிட்டு நாய்போலச் சள்ளிடீவா—நற்கருணை
வெள்ள மொடுங்கும் கிரிசடையார்க் காளாகி
யுள்ள மொடுங்கவல்ல வோ.

நாயுமானசுவாமிகள்.

கற்றதுங் கேட்டதுங் தானே யேதுக்காகக்
கடபடமென் றுருட்டுதற்கோ கல்லா லெம்மா.
குற்றமறக் கைகாட்டுங் கருத்தைக் கண்டு
குணங்குறியற் றின்ப சிட்டை கூடவன்றோ.

சின்னஞ் சிறியார்கள் செய்தமணற் சோற்றையொக்கும்
மன்னுங் கலைஞான மார்க்கம் பராபரமே.

கற்று மென்பலன் கற்றிடு நூன்முறைச்
சொற்ற சொற்கள் சுகாரம்ப மோநெறி
நிற்றல் வேண்டு சிருஷிகற் பச்சகம்
பெற்றபேர் பெற்ற பேசாப் பெருமையே.

அஞ்ஞவதைப்பராணி.

படித்து மறைகள் பொருள்படுத்திப் பயனி லெட்டிப் பாராதே
வடித்த கிளிபோல் வருமாயா வாதப் பேய்க்கும் வாரீரே.

சசிவன்னபேர்தம்.

ஆகம விதங்களறி வார்கள்பர மறியார்
யோகமோ டிறங்குமவ ரேபர முணர்தோர்.

புராணமிதி காச மெவை யும்பொரு ளனைத்தின்
பிராணனறி யாதுள விடத்திவை பிதற்றே.

இயலறிவ திசையறிவ தினமறிவ துளதா
மயலறிவ தறிவதல வறிவறிவ தறிவே.

நவிலுகலை யறுபத்து நாலுமறி வாரும்
பவலயம தறுசுத்த பரமமறி யாரே.

ஆகவறி வாளரறி வாரிவை யனைத்தும்
ஏகவறி வாளரிவை யாவுமறி யாரே.

ஞானசுகாதீதவேண்பா.

நூறுகோடி நாளிருந்து நூல்கள் பல் கற்று
மாறுகோடி புத்தி யடைந்தாலும்—பேறில்லை
நித்தன் மலரடிக்கே நீக்கமற வேரின்று
அத்துவிதங் காண தவர்.

அறிவாகவே இருப்பதென்பது திண்ணமாம். அவ்வறிவாக நிலைத்தலே மோகசாமாயிருத்தலின், அதனை யடைதற்கு முன்னர் மனமோருமுகப்படுதல் அத்தியாவசியமாகாய் வேண்டும். ஒருமுகப் படாத மனமுடையவனுக்குத் தத்துவஞானம் மனோநாசம் வாசனாகூபமென்பவை சித்திக்காமற் போதலின், மனம் ஒருமுகப்படுதற்கேது முன்னர் விக்கிரகாராதனையேயாம். இந்திரியாவிலாக வெளிவிஷயங்களை யறிந்து, அது காரணமாக விருப்பையாவது வெறுப்பையாவது மாறாதடைந்து கலங்கும் மனத்தை யோருமுகப்படுத்தவேண்டுமானால், பூசிக்கத்தக்க புத்தியுடன் நேத்திரேந்திரியத்திற்கு விஷயமாகும் ஓர் வடிவத்தில் அதனை நிறுத்தல் வேண்டும். அவ்வாறதனை நிறுத்திவந்தால் அப்பியாச முதிர்ச்சியினால் அஃதொருமுகப்பட்டுப்போம். அழகுள்ள வடிவங்களை நூலிவதே மனத்தின் மனமையாயிருத்தலே யறிந்துதான் மனோரம்மியமான விக்கிரகங்களைச் சிந்திக்கவேண்டுமென்று பெரியோர்கள் கூறுகின்றனர். ஸ்தூலவடிவ விக்கிரகத்தில் நிலைக்காத மனது சூட்சுமத்திலும் அதிசூட்சுமமாயுள்ள அறிவில் நிலைத்தல் ஒர்போது மின்றுதலின், ஸ்தூலமான விக்கிரகத்தைக் கடவுளாகவே பாவித்துத் தியானிக்கவேண்டும். அப்படி தியானித்தலால் அஃதொழிந்த பாவனைகளெல்லாம் ஒழிந்துபோம். ஒழிந்தகாலத்தில் ஒன்றற்கொன்று காரணத்தன்மையாயுள்ள தத்துவஞானம், மனோநாசம், வாசனாகூபமென்பவை விரைவிலுண்டாகி அறிவாகவே நிலைத்தல் சித்திக்கும்.

[மனம் ஒடுங்காதவரையில் வாசனை நசியாதும், வாசனை நசியாதவரையில் சித்தம் நசியாதும், தத்துவஞான முண்டாகாதவரையில் சித்தம் நசியாதும், சித்தம் நசியாதவரையில் தத்துவஞானமுண்டாகாதும், வாசனை நசியாதவரையில் தத்துவஞானமுண்டாகாதும், தத்துவஞான முண்டாகாதவரையில் வாசனாகூபமுண்டாகாது மிருத்தலே ஒன்றற்கொன்று காரணத்தன்மையாயிருத்தலாம்.]

மேலும், தத்துவஞானத்தின் பயன் சர்வம்மித்தை, சர்வம் பிரமம், சர்வம் நான் என்று திடமாக அறிதலாயிருத்தலின், சர்வம் பிரமம் என்றறிதற்கு விக்கிரகாராதனையும் தத்துவஞானத்தையுதித்துக் காரணமாயிருக்கிறது. திரிசியமனைத்தும் திருக்குவடிவு பரமயோருளுக் கயலாகாதிருத்தலே மோகபுத்தியினு லறி

யாதிரூப்பவர்க்கு விக்கிரகாராதனை திரிசியவடிவமும் திருக்கு
வடிவத்திற் கன்னியமன்றென்பதையும் இவ்வொரு வடிவமே
ன்று சகலவடிவமும் திருக்கு வடிவமென்பதையும் படிப்படியாக
வுணர்த்துவதா யிருத்தலின், மோட்சவிரூப்புடையோர்க்குத்
தொடக்கத்தில் விக்கிரகாராதனை அத்தியாவசியமாய் வேண்டப்
படுவதொன்றும். சுதரியாது தமக்கெனவொன்றின் மனம்போன
வாறு பேசுபவர்களை விக்கிரகாராதனை கூடாதென்று கூறுவர்.
அவர்கள் “கடவுளே என் பிரார்த்தனைக் கிரங்கவேண்டும்” என்
றற்றொடக்கத்தனவாகக் கூறுதலினாலேயே கடவுளுக்குச் செவி
யாதி யிந்திரியங்களுண்டென்பது பெறப்படுகின்றது. செவியாதி
யிந்திரியங்களைக் கடவுளுக்குக் கற்பித்துக்கூறுபவர்கள் விக்கிரகங்
களைக் கடவுளாகக் கற்பித்துக் கூறுவோரைப் பழித்துக் கூறுதல்
தங் குற்றமாயாமையேயாம். விக்கிரகங்களைப் புத்தி பூர்வமாகத்
தெய்வமாகக்கொண்டு வழிபடுதலும், பிறனொருவனைத் தந்தையா
கக்கொண்டு சிரார்த்தம் புசிப்பித்தலும்போல்வன ஆகாரியாரோ
பமென் றிலக்கணநூல் கூறுவதை நன்குணர்ந்தவர்கள் விக்கிர
காராதனை பழிப்பான காரியமென் றொருபோதுங் கூறார்கள்.
“ஒருநாம மோருருவ மொன்றுமிலார்க் காயிரமார், திருநாமம்
பாடிநாந் தெள்ளெனங் கொட்டாமோ” என்று பெரியார் பணித்
தவாறு பரம்பொருளுக்குக் குறிப்பான வோர் பெயரின்றென்பது
பெறப்படுவதுடன் குறிப்பான வோர் ரூபமின்றென்பதும் பெறப்
படுகின்றது. படவே, நாமமும் ரூபமும்பில்லாத கடவுளுக்கு
நாமமும் ரூபமும். காலதேச நிமித்தங்களுக்கேற்றவாறு கற்பிக்
கப்படுகின்றனவென்பது மிகப்பிரசித்தமாம். நாமரூபமில்லாத கட
வுளுக்கு நாமரூபங்களைக் கற்பித்து வணங்குதல் பழிப்பில்லாத
போது விக்கிரகங்களைக் கடவுளாகக்கற்பித்து வணங்குவதில்யாது
குற்றமாம்; இன்றே. மக்கள் தம்புலனுக்கு விஷயமானவைகளி
லொன்றையே கடவுளாகக் கருதி வணங்குதல் யாண்டும் பிரகித்த
மாயிருத்தலின், விக்கிரகங்களைக் கடவுளாகக் கருதி வணங்குவ
தும்தொன்றுதொட்டுநிகழும் வழக்கேயாம். நாமம் செவியிந்திரிய
த்திற்கும் ரூபம் கண்ணிந்திரியத்திற்கும் விஷயமாமென்பது நியம
மாயிருத்தலால் கடவுளுக்குரிய நாமமும் ரூபமும் மேற்படி இந்
திரியங்களுக்கு விஷயமாதல் வேண்டும். கடவுளுக்குரிய இலக்
கணங்களில் இந்திரியங்களுக்கப்பாற் பட்டிருத்தலுமொன்று யிரு
த்தலின் கடவுளுக்கு நாமரூபமுண்டென்பது ஒருபோதுங்கூடாது.

கடவுளுக்கு நாமமும் ரூபமும் நியமமா யுண்டென்னும்பட்சத்தில் ஒவ்வொருமதத்திலும் கடவுளுக்குக் கூறும் நாமரூபங்கள் தம் முன் முரணுவனவாயிருத்தலால் ஒருகாலத்தும் அவை பொருந்த வே பொருந்தா. மதவாதிகள் எவ்வெவ்விதமாக நாமரூபங்களைக் கற்பித்துக் கூறினும் அவ்வெவ்விதமாக விளங்கி மக்களுக்குக் கருள் புரிகின்றாரென்னும் நியமப்படி, கடவுள் மக்களின் வேண்டுகோளுக்கு கையந்தவாறு அவர்களுக்கு விக்கிரக வாயிலாக நின்றும் கிருபை செய்தலின் விக்கிரகாராதனை யெஞ்ஞான்றும் பழிப்பான செய்கையாகாது; ஆகாதாகவே, மனமொருமுகப்படுதற்குத் தொடக்கத்தில் நிமித்தமாயுள்ள விக்கிரகாராதனை தன்னிலையையடையவிரும்புமி ஒவ்வொருவராலும் அவசியமாய்ச் செய்யத்தக்கதேயாம்.

சி: மனோவாக்கிற செட்டாதாய் பரம்பொருளைச் சிலையிற் பாவித்து வணங்குதல் கூடாது; மனத்தாலுணைத தியானிக்க வேண்டுமென்று கூறுவதற்கு விடையென்ன?

கு: மனோவாக்கிற கெட்டாதாய் பரம்பொருளை மனத்திற் பாவித்துத் தியானித்தலும் சிலையிற் பாவித்து வணங்குவதற்கு வேறாயமைப்பட்டதனா யிருத்தலின், அதுவும் விக்கிரகாராதனையேயாம்; இந்நிரியங்களுக்கு விஷயமாகாததை மனத்தாற் பாவித்தல்கூடா தென்பது நியமமாயிருத்தலின். எனவே, இந்நிரியங்களுக்கு விஷயமான நாமரூபங்களே மனத்திற் கடவுளாகப் பாவித்துத்தியானிக்கப்படுகின்றன வென்பது கருத்தது.

சி: பரம்பொருள் எங்கும் வியாபகமாயிருக்க அது விக்கிரகத்தில் மாத்திர மிருக்கிறதென்று கருதி வணங்குவது தவறன்றோ?

கு: பரம்பொருள் வியாபகமா யுளதென்று கருதி யாவற்றையும் அப்பரம்பொருள் வடிவாக வணங்குதல் நிமித்தமே விக்கிரகாராதனை செய்யவேண்டுமென்று வேதாதிகள் கூறின.

சி: விக்கிரகாராதனை செய்யவேண்டு மென்றுள்ள வேதாதிப் பிரமாணங்களைக் கூறுமாறு பிராத்திக்கின்றேன.

கு: கீழ்வருவனவே.

யஜு: வேதம் தைத்திரிய ஸம்ஹிதை.

காண்டம்-௫, பிரசீநம்-௭, அதுவாகம்-௨, பஞ்சாதி-௧.

ஸம்வதஸஸு ப்ரதிரோலயாங்கா ராதயுவாஸதெ |
ப்ரஜாலஸவீராஃ சூக்ஷாவீஸூரியா வபுஸூவக | ப்ரஜாவ
த்யாஸ |

(இ-ள்.) ஸம்வத்ஸர (கால) சுவரூபியான பரமாத்மாவாகிய உம்முடைய ரூபமெதுவோ அப்படிப்பட்ட பிரதிமையை (விக் கிரஹத்தைச்) செய்து இருட்டாகிற அக்ஞாநத்சையி லுபாசிக்கிறார்கள். அப்படி யுபாவிக்கிறவன் வல்லமையுள்ள புத்திரனையும் பூர்ணமான ஆயுளையும் அடைகிறான். பிரஜைகளுக் கெசமநனத்து வத்தையு மடைகிறான்.

ஷை நைத்திரீயம் காண்வ ஸம்ஹிதை.

காண்டம் - ச, பிரசீநம் - ஈ, காண்டம் - ச.

ஸு-ரூபவாஃ ப்ர-திஸி-விஷ்ணு-ஃ ப்ர-வஹவ-பெ-நக்ஷண-ஃ |
தா-ஸி-யெ-தா-ஃ ப்ர-ண-யெ-தா-ய-ஜெ-தா-ஃ வி-வி-க-யெ-க-||

(இ-ள்.) பிஸநமான முகம், கண்க ளிவைகளோடு கூடிய விஷ்ணுவினுடைய நேர்த்தியான ரூபமுள்ள பிரதிமை யெதுவோ அதைப் பூஜிக்கவேண்டியது; வணங்கவேண்டியது; ஆராதிக்கவேண்டியது; தியானிக்கவேண்டியது.

ஷை ஸம்ஹிதை ௫-௬-௭.

சுமெஹி-ரண-) மஹ-பெ-ஹவ-வக ஸவ-பு-ஸ-வ ஸவ-பு-
நி-வா-ஸ | சூ-ஸா-ஸி-தி-நா-ஸ ஸவ-பு-ஸ-வ-ஹ-) 'ஸ-வ-பு-யா-த-
ஹ-) ஸ-கா-ஸா-நி-ம-பு-ஹ நி-ம-பு-ஹ | தா-வ-ம் டா-ஹ-ம் ஸ-பி-ய-ஸ-பி-ய-
ஸீ-த-வ-தா-ஸி-மா-வ-ய-வ யா-த-வ-ஷ- க-ஸ-க-ஸ-||

(இ-ள்.) ஓ! அக்நியே! ஓ! அக்நி சுவரூபமான ஹிரண்ணிய கர்ப்பா! ஸகல சுவரூபியே! ஸகலத்திலும் வாஸஞ்செய்கிறவரே! இந்த மூர்த்திகளுடைய லோக சுவரூபமான எல்லா அங்கங்களி லிருந்தும் வெளிப்படும் வெளிப்படும். எங்களை மூவகையான தா பத்திலிருந்தும் விடுவியும் விடுவியும். எங்களுடைய அங்கம், அவ யவம், நரமபு இவைகளிற் சீதளமுண்டாகச்செய்யும் உண்டாகச் செய்யும்.

ஷை மைத்திராயண்ணிய ஸம்ஹிதை

காண்டம்-ஈ, பிரசீநம்-க.

வா-ஷா-ண வெ-ஹ-ஸி-ஸி-ய வி-பு-வெ-ஷ- வ-ல-ஜா-
வ-ந-வெ-பா-ம க-ஸீ-ஸி-ஸி-க-||

(இ-ள்.) பாஷாண (கல்), உலோகம், இரத்தினம், மண் இவைகளாற் செய்யப்பட்ட விக் கிரகங்களிற் செய்கிற பூஜையா னது, பந்தத்திலிருந்து விடுபட விச்சுஷயுள்ளவனுக்குச் சுகத் தைக் கொடுக்கிறதாகவாகிறது.

ஸாமவேதம் ஷட்விம்சப்பிராமணம் ௫-௧௦.

ஹேவதாயதநாநி கூவந்தெ ஹேவதாஃ ப்ரதிரோஹ
ஸந்திராஹந்தி மாயந்தி நயதந்தி ஸந்தந்தி ஸந்தந்தி
ஹந்தி நந்திஹந்தி ப்ரதிரோஃ ப்ரயாஹந்திஃ கஸ்யா ஹஸம்
தெ வீஜதெநய வரிஹந்தி

(இ - ள்.) தேவாலயங்கள் நடுங்குகின்றன. பிரதிமாநுபமான
பைவங்கள் சிரிக்கின்றன; அழுகின்றன; பாடுகின்றன; கூத்தாடு
கின்றன; வாய்களைத் திறக்கின்றன; வேர்வையையினிகின்றன;
கண்களைத் திறக்கின்றன; மூடுகின்றன. பிரதிமைகள் நடக்கின்றன.
நதிகளிற தலையில்லாத முண்டங்கள் காணப்படுகின்றன. (நதியில்
ஜலமிருந்தாலும்) இல்லாததாய்க் காணப்படுகிறது.

இருக்ஸம்ஹிதை ௭-௧௫.

சுஹேயஹாஸம் ஹந்தெ ஹிஹேயாஹவாஹே சுஹேயாஹாஸம்
ஹந்தெ

(இ - ள்.) கரையற்றதாகிய ஸமுத்திரத்தில் மனிதர்களாற்
செய்யப்பட்டதல்லாத எந்தக்கட்டை மிதக்கிறதோ அதைச் சிக்
கிரம் கொண்டு வா.

அநர்வணவேதம் காண்டம்-௧-கற்பம்-௨-துவனி-௩.

வணஹே ஸாநதிரதிஷ்ட | சுஸாஹவததெதநதம் ||

(இ - ள்.) ஒ! பகவானே! வாரும்; இந்தக்கற் பிரதிமையினி
ரும்; உமக்குச் சரீரமானது கல்விக்கிரஹமா யிருக்கட்டும்.

கடஸம்ஹிதை-காண்டம்-௧, அத்தியாயம்-௩, அநுவாகம்-௬.

யாவந்தொ ஸாநதொ ஸாநதொ வ்யயிவ்யாஹ | ப்ரதிரோ
ஹந்திஹந்தி | யாவந்தொ ஹந்தொ ஹந்தொ ஹந்தொ
ஹந்தொ ஹந்தொ ||

(இ-ள்.) இந்தப்பூமியில் எவ்வளவுகற்கள் செவ்வையாய்ப்
பிரதிஷ்டைசெய்யப் பட்டிருக்கின்றனவோ தேவனுடைய மாயை
யினால் பூமியினுடைய தூளிகள் எவ்வளவு கணக்கிடப்பட்டிருக்கி
ன்றனவோ (அவ்வளவும் பரமாத்ம சுவரூபமே).

தைத்திரியஸம்ஹிதை ௫, ௨, ௫.

ஹாஸம்ஹிதை ஹந்திஹந்தி ||

(இ - ள்.) புருஷப்பிரமாண முள்ளதாக (விக்கிரஹத்தை) நி
யமிட்டுச் செய்யவேண்டியது.

இருக்குவேதம்-ரு-க-ந.

தவஸ்யெ ரு-தொ ஜபன ரு-பதெஜ கிவாரா-
வித்து||

(இ - ள்.) உருத்திரரே! விசித்திரமாகிய உமது இலிங்கத்
தைத் தேவர்கள் ஐசவரியத்தைப் பெறும்பொருட்டு அபிஷே
காதிகளினால் அர்ச்சித்தனர்.

பகவத்கீத

வத்-வாஷம் மஹாதொயம் யொரேஹதூர வ்யயுதி |
தடிஹம் ஹதூ வஹு-தஸூரீ வ்யதாதூநம்||

(இ ள்.) எவன் என்பொருட்டுப் பக்தியோடு துளசிமுகஸிய
பத்திரத்தைப் புஷ்பத்தைப் பழத்தை ஜலத்தைக் கொடுக்கிறானே
(நிவேதனஞ் செய்கிறானே), சுத்தமரீயிருக்கிற மனதுள்ள அவ
னுடைய பக்தியினால் கொடுக்கப்பட்ட அதை (பத்திரபுஷ்பாதி
களை) நான் சவிகரிக்கிறேன்.

பிரம்ம் வைவர்த்தபுராணம்.

(ஸ்ரீ ஹவாநுவாஹ) க்ருக்ஷாலிம்ம ஸக்யதஜ்வலெக
ஸுதாஹிவி || ஸஹஸ்யவஜநாஸ்தொ உவிஹதெவாஹிதம்
மஹ | மக்ஷம் வஜ்யெஹிஸூஸிவக்ஷம் மஹதெய்யவ்ய || ஜீவ
நுகொஹவெலிபொலிம்ம ஜெஹ-ஹெதூயம் | சிவவஜ்ஜா
விஹ்நஸு ஸ்ராஹணொ நாகவ்யஜெஹி || ஜெஹிதம் வ்யத
ஃஸிவம் நிஜ்ஜியெநாராம் | வஸ்யுதெ நிரயெதாவஹாவ
வெஹ ஸ்ரஹணஸூதம் ||

(இ - ள்.) (ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் சொல்வது) சிவலிங்கத்
தை யுண்டாக்கி ஒருதடவைப் பூஜித்தாலும் நூறு சுற்பகாலம்
சுவர்கலோகத்தில் வசிக்கிறான். அப்படிப்பட்டவன் ஆயிரமில்லிங்
கஞ்செய்து பூஜைசெய்வதினாலே இஷ்டமான பலத்தையுமடைகி
றான். எவன் இலக்ஷ இலிங்கஞ்செய்து பூஜைசெய்கிறானே அவன்
நிச்சயமாகச் சிவத்தன்மையை யடைகிறான். எந்தப் பிராம்
மணானவன் சிவலிங்கத்தைப் பூஜைசெய்கிறானே அவன் ஜீவன்
முக்தனாகிறான். சிவபூசைசெய்யாத பிராமணன் நரகத்தையடை
கிறான். எந்த மனிதர்கள் என்னுற் பூஜிக்கப்பட்டவரும் மிகவும்
சிரியமுள்ளவருமான சிவனை நிரதிக்கிறார்களோ அவர்கள் நூறு
பிரம்மாவீனுடைய காலம் எவ்வளவோ அவ்வளவு வரையில் நர
கத்தில் வேகவைக்கப்படுகிறார்கள்.

கூர்மபுராணம்.

வத்ரம் வுஷம் வலம் தொயம் ஸடாராயநகாரணாக்ஷி
யொரெ ஷடாதிஸுததம் ஸடாஹத் விப்யாஜி||

(இ - ள்.) நித்தியவாராதனைக்குக் காரணமாய பத்திரம், புஷ்பம், பழம், ஜலமுதலியவற்றை எவன் எனக்கு எமர்ப்பித்து ஸதா பக்திசெய்வானோ அவனே எனக்குப் பிரியமுள்ள பக்தனாகுவன்.

சூதசங்கீதை.

இத்தகு தானங்க ளிடத்து மெண்ணிலா
ரத்தனை யருச்சனை யாற்றி யுய்ந்தவர்
தத்தம் தில்லினுந் தம்பி ரானடிக்
குத்தம் பூசைசெய் துய்ந்து ளார்பலர்.
வினையிலி பூசனை யியற்றின் விண்ணுளோ
ரனைவரு முவப்பதற் கைய மில்லையா
னனைதர மூலத்தி னார மூட்டிடிந்
சினையெலாந் தழைதர நெறிந்தி லாததோ.

ஈசுரகீதை.

கந்தநன் மலர்கொடு காய பூசனை
வந்தனை செயல்புகழ் வாக்கின் பூசனை
பந்தனை யறமனம் பத்தி யாற்செயுஞ்
சிந்தனை நியதமுஞ் சிவன்றன் பூசையே.

ரீபுகீதை.

பரமான வன்புடனே பரசி வத்தைப் பாங்காக வாராதித்
தருள்பெற் றோர்க்கே, உரமான வகம்பிரம நிச்ச யந்தா னானமற
வுள்ளத்தி லுதியா நிற்கும், திரமான வகம்பிரம நிச்ச யத்தைத்
தியக்கமறச் செறிந்தவரே முத்த ராவார், வரமான பரமசிவப்
பதந்தன் னனை வகுத்ததிலோ ரையமிலை வாய்மை தானே.

பொருளில் சிவபூசனையே முதலாம் பத்தி புரிந்ததனால் சிவ
கருணை பொருந்தி னோர்க்கே, சருவமுமே பிரமமென்று மதுரா
னென்றுஞ் சாற்றியவில வகுண்பர ஞானந் தோன்றி, மருவமிக
வரிதான முத்தி பேராம் மற்றவருக் கிடையெனவே முன்பு கந்தன்,
அரிமசிவ பத்திமிசுஞ் சைகி ஷவ்யற் கருளியவா நகிண்க்கு
மனதந்தான் சூதன்.

* பூதியினு லங்கமெலா நன்றாய்ப் பூசிப் பொருவிறி புன் டரமு மணிந்து கொண்டு, மாதவனே நியமமுட னுருத்தி ராக்க மாலைகளுஞ் சிரமுதலிற் றரித்துக் கொண்டிங், கோதியீடு முருத் திராட்டு சாக்ஷ ராதி யுத்தமமா மந்திரமுஞ் செபித்துக் கொண்டு, நீசியுட னிகழுமகா லிங்கத் தின்க ணித்தியமா யர்ச்சனையுஞ் செய வேண்டும்.

சி: மண், சிலை, தாறு தாம்பிரமுதலானவைகளா லாக்கப் பட்ட வடிவங்களை யெப்படி கடவுளாக வணங்குவது?

கு: மிகு அசங்கியமான மலமுத்திராதி வடிவாயுள்ள வுடலில் ஆத்ம புத்தி வைத்திருப்பவர்கள் அதிசுத்தமான அவ்வடிவைக் களில் ஈசுவரபுத்தி வைத்து வணங்குவது தவறாகாது? காயத்தின் வேறுகத்தன்னை யபரோட்சமாக வறிந்தவருக்கு யாதொரு பாவ னையுமின்று; அங்ஙன மில்லாதவர்கள் ஏதாகிலுமொரு பாவனை பைச் செய்தே தீரவேண்டுமென் றறிந்தவர்கள் இங்ஙனம வின வாரென்க.

சி: உடல் மிகு அசங்கியமானது, விக்கிரகம் அதி சுத்தமா னது என்றருளியதை விளக்குமாறு வேண்டுகின்றனன்?

கு: சுக்கிலசோணிதங்களா லுண்டானதாயும் மாமிச மல மு த்திரங்களினால் நிருமிக்கப்பட்டதாயுமுள்ள சரீரம் துர்க்கந்தம வீசிககொண்டே இருக்கிறது; தன்னைச் சுகந்தப்படுத்துமாறு பூசிய சற்சந்தனாதிகளையும் துர்க்கந்த வடிவமாக்கி விடுகின்றது; தான் நஷ்டமானபோது அழுகி நாழிக் கரைந்து போகின்றது. இருக்கிறவர்களுக்குத் தீரவிய விரயமும் துக்கக் கிலேசமும் தரு கின்றது. இவ்வகைத்தாய தோஷங்கள் விக்கிரகங்களிடத்திலலை. அவைகளுக்குச் சமர்ப்பித்த சற்சந்தனாதிகள் யாவரும் உபயோ கித்தற்குத் தகுதியாயு மிருக்கின்றன. அவை தமக்குக் கேடுண் டாய விடத்தும் பிறிதொன்றற் குபயோகமாகின்றன. இவ்வாறு சிந்தித்துப் பார்த்தால் உடலினிழிவும விக்கிரகங்களி னுயர்வும | நனகு விளங்கும்.

சி: விக்கிரகாராதனை சிலகாலத்திற்கு முன்னர்த்தான் தற் றிக்கப்பட்ட தென்பதற்கு விடையென்ன?

கு: அனாதியேற்பாடென்று மனுவாதி சாஸ்திரங்களாற் சொ லப்படுகின்ற வேதத்தில விக்கிரகாராதனை செய்வதற்குப் பிரமா

ணமிருத்தலாலும் சரித்திரனாயிலாக வாராயுமிடத்து ஒவ்வொருதேசத்தாரும் விக்கிரகாராதனை செய்துவந்தார்களென்பது பெறப்படுதலாலும் அது கூடாது. மேலும், விக்கிரகாராதனை செய்யுமிடத்துச் செய்பவர்கள் விக்கிரகமென்று கருதாது சாட்சாத் கடவுளாகவே கருதி வணங்குவதன்றான் கோடிகணக்காய்ச் செலவுசெய்து தேவாலயங்கள்கட்டி அதற்கு வேண்டிய சாதனங்களும் அமைத்திருக்கிறார்கள். கேவலம் விக்கிரகமாகக் கருதுவாராயின் அவ்வாறு செய்யார்கள். விஷயாதந்தி வீடுபட்டுக் கலக்கமுற்றிருப்பவர்கள் ஈசுவரத்தியானம் செய்வதற்கு இது பெரும்பான்மையும் எளிதான வழியாயுமிருக்கிறது. விக்கிரகாராதனை செய்யாது வீணேவானத்தைநோக்கிச் சிலவற்றைச் சிலபோதோதியிருப்பவர்க்கு மனம் ஒருமுகப்படுத லுண்டாவதற்கு நிமித்தமும் காயவணக்கமும் மனவணக்கமு மின்றும். மகாதத்துவஞானியென்று யாவராலும் புகழ்ந்து சொல்லப்படுகின்ற லோகருபகவத்பாத சங்கராசாரிசுவாமிகளே விக்கிரகாராதனையைப் பிறருய்யுநெறிகண் டியும்வண்ண மியற்றினார்களென்றால் அதன் பெருமையை யளவறிந்து சொல்லுதல் முடியாதென்க. விக்கிரகாராதனையின் பயனை யறியாதவர்களும் மடிகளும் அதனை யுத்தி, தருக்கம், அனுமானம் என்பவற்றிற் கிணங்காவாறு பழித்துப் பேசிப் பாவத்தை யீட்டிப் பாழ் நரகிற்காளாவரென்க.

உக - வது சம்வாதம்.

பாக்யபூசை பரமார்த்த மன்றெனல்.

சி: அங்ஙனமாயின் விக்கிரகாராதனை யியற்றுதல் கூடவே கூடாதென்று அறிவின் மிக்கோரும் கூறுவதற்கு நிமித்தமென்ன?

கு: விஷயங்களிற் சென்றுமுலும் மனத்தை மடக்கி ஈசுவரபுத்திசெய்துள்ள ஓர் விக்கிரகத்தில் திருத்திப் பூசித்துக்கொண்டுவரும் புனிதன் மேனிலையிற் செல்லாது அதனையே கடைப்பிடித் தொழுகுமிடத்து, மேனிலையிற் சென்ற ஆன்றோர்கள் அவர்களை நோக்கி விக்கிரகாராதனை கூடவேகூடாதென்று கூறினார்களாதலின் யாதும் பிசகின்றும், விக்கிரகாராதனையின் பயனை யடை

|| இங்கு விக்கிரகமென்றது சாஸ்திரங்கள் கூறியவா றமைத்துள்ள விக்கிரகத்தை.

ந்தவன் மீண்டு மதனைச் செய்தலெற்றிற்கு? பி. ஏ. வகுப்பிற் தேர்ந்து படித்துப் பரீட்சையிற் தேரிய ஒருவன் மீண்டும் அவ்வகுப்பிற்சேர்ந்து படிப்பானாயின் அலனை அறிவுடையோ ரிகழாமற் போவரோ? விக்கிரகாராதனை மோகூதத்திற்குப் பரம்பராசாதனமாயிருப்பினும் “மோகூத விச்சையுள்ளவனுக்குப் பாஷாணம், உலோகம், மணி, மண் இந்த ரூபமான விக்கிரகங்களிலே செய்யும் பூசையானது புனர்சன்மத்தையும் போகத்தையும் கொடுக்கத்தக்கது. ஆதலால், யதியானவன் மறுபடியும் சனனத்தை யடை யாந்திருக்கும் பொருட்டுத் தனது இதயார்ச்சனையே செய்யவேண்டும்” என்று மைத்திரேயோபநிஷத்துக் கூறியவாறு அது புனர்ஜன்மத்தையும் போகத்தையும் கொடுத்தற்கு நேர்சாதனமாயிருப்பதுபற்றிப் பிறவியையும் போகத்தையும் விரும்பாது மோகூதமடையும் நிமித்தம் அதனை யிழித்துக்கூறினார்கள். அத்வைதவிளக்கம்

“சரியையாதிகளைப்பற்றி இகழ்ந்து கூறுபவர் இருவகையினர். அவருள் ஒருவகையினர் கிறிஸ்துவர், மகமதியர் முதலாயினோர். இவர் எவ்வாற்றானும் சரியையாதிகள் செய்யப்படுவனவல்லவென்றும், ஞானத்துக்குச் சாதனமல்லவென்றும், அது செய்யின் நரகமுண்டாமென்றும் கூறுவோர், மற்றொருவகையினர் வேதாதிப் பிரமாணவாதிகள். இவர் சரியையாதிகள் ஞானசாதனமென்றும், ஞானசாதனமாயினும் அவற்றையே முடிந்த நிலையாக்கக் குறுவது அஞ்ஞானமென்றும், அச்சரிதையாதிகளைச் செய்து பின் அவற்றினின்றும் நீங்கி ஞானநிலையை அடையவேண்டுமென்றும், ஞானமொன்றினாலேயே மோட்சமுண்டாமென்றுங்கூறிச் சரியையாதிகளே பொருளென்று மயங்கி நிற்பார்க்கு அவற்றின் குறைவையும், ஞானத்தின் உயர்வையும், சரியையாதிகள் சித்தசத்தியை, மாத்திரம் உண்டாக்குமேயன்றி ஞானத்தையும் முத்தியையும் கொடாவென்றமையையும் விளக்கி, சரியையாதிகளில் நிற்போர் உய்யும்பொருட்டு மிகக் காருண்ணியத்தோடு சரியையாதிகளை யிழித்துக்கூறுவோர். இவற்றுள் முன்னவரான கிறிஸ்துவராதியோர் கூறுவது தூஷணமாகுமேயன்றிப் பின்னவரான வேதாதிப் பிரமாணவாதிகள் கூறுவது தூஷணமாகாது. தூஷணமாகாமை மாத்திரமன்று, ஞானத்துக்குப் பூஷணமுமாம்” என்று கூறியுள்ளதைநன்கு சிந்திந்தால் விக்கிரகாராதனையை யான்றொர்கள் இழித்துக் கூறியதன் காரணம் வெள்ளரிஷடமலைபோல் தெள்ளென விளங்கும்.

(இ-ள்.) சித்சவருபமாயும், அத்துவயமாயும், பிரிவற்றதாயும், சரீரமற்றதாயிருக்கிற பிரம்மத்திற்கு உபாஸகர்களுடைய பிரயோஜனத்தின் பொருட்டு ரூபம் சற்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. உருவத்தோடுகூடியதாயிருக்கிற (சிவவிஷ்ணுமுதலிய) தேவதைகளுக்குப் புருஷகற்பணையும் (இலக்ஷ்மீ, பார்வதிமுதலிய) தேவிகளுக்கு ஸ்திரீகற்பணையும் அவர்களுக்கு முக்கண், நான்கு கை என்ற அங்க கற்பணையும், சக்கரம், சூலம்முதலிய அஸ்திரகற்பணைகளும் உ-சு-அ-க-0-க-2-க-சு-க-அ - கைகள் கற்பணையும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. சங்கமுதலியவைகளைத் தரித்திருக்கிறதாகவும் அநேக வர்ணங்களுள்ளதாகவும் பலவித வாகனங்களை யுடையதாகவும் சக்தி பரிவாரங்களை யுடையதாகவும் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இப்படிப் பிரமமத்தினிடத்தில் ஐந்துவிதமாய்க் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கிற சரீரத்திற்கு ஸேனைமுதலானவைகளுங் கற்பிக்கப்படுகின்றன.

தரிசினோபநிஷத்.

தீவெட்டாரொந ஜவெயஜெ காவெஷ வாவாணகெவாடா|
ஸிவம்வஸுதி ரேவாநா ஸிவெஷெஹ வுதிஷிதெ | சுந்த
ஸம் பாம்பரிதுஜெ வஹிஷம் யஸுலெவதெ | ஹஸுஸம்
விணு-ஹுஜெவிஹசு காவெட்டாரொநம் | ஸிவரோதநிவஸு
கிபுதிசா ஸுநயொயிநம் | சுஜாநாம் ஹாவநாடிபாய வுதி
ரோ வரிகவிதாம் |

(இ - ள்.) தேகத்திற்குள்ளேயே சிவனானவர் நிலையிருக்கையில் (கங்கைமுதலிய) தீர்த்தஸ்தலானம், ஸத்பாத்திரத்திற் செய்யுந் தானம், (மந்திர)ஜபம், யக்ஞம், கட்டை கல்முதலிய விக்கிரஹங்கள் இவைகளிலே மூடபுத்தியுள்ளவர்கள் எப்போதும் சிவனைப் பார்க்கிறார்கள் (தேடுகிறார்கள்). தனக்குள்ளேயே யிருக்கிற சிவனாகிய என்னை விட்டுவிட்டு வெளியிலிருக்கிறதாக எவனுபாசிக்கிறானோ அவன் தன்கையிலிருக்கிற சோற்றை யெறிந்துவிட்டுப் புறங்கையை நக்குகிறவனுக்கு ஒப்பாவான். மீயாகிகள் தேகத்திற்குள்ளேயே சிவனைப் பார்க்கிறார்கள். பிரதிமைகளில்லா அக்ஞானிகளுடைய பாவனை (எண்ணம் அல்லது நினைப்பு அல்லது தியானம்) யின்பொருட்டுப் பிரதிமைகள் கற்பிக்கப்பட்டன.

சாதாதபஸ்மிநி.

கவாஷெவொ ரேநாஷாணாம் லிவிஷெவொ லீவிணாடி |
காவெஷெஷா ரேவாநாம் யாசுஸுரோதநி ஷெவதா||

(இ - ள்.) சாதாரணமான மனிதர்களுக்கு (கங்கை முதலிய) புண்ணிய தீர்த்தங்களில் தைவம் (தைவமாக பாவிக்கிறார்களென்பது கருத்து). சற்றுத்தெரிந்த வித்துவான்களுக்குச் சுவர்க்கத்திலிருக்கிற (இந்திராதி) தேவதைகள் தைவம். மூடர்களுக்குக் கட்டையிலும் கல்லிலும் தைவம். மனதையடக்கிய யோகிக்குத் தன்னுடைய ஆத்துமாவே தைவம்.

உத்தரகீதை.

சுதீரெஹோ விஜாதீநாம் சௌநாம் ஹரிவெஹத்யு |

புத்திரோ ஸுபு வுபாநாம் ஸவபுத்யு ஸபிஷிபுநாபு ||

(இ - ள்.) துவிஜர்களுக்கு அக்ஷியில் தைவம். முனிர்களுக்கு ஹிநுதயத்தில் தைவம். ஞானமில்லாதவர்களுக்குப் பிரதிமைகளில் தைவம். ஸமதரிஸன முள்ளவர்களுக்கு (ஸகலமும் பிர்ம சுவரூபமாய்ப் பார்ச்சிறவர்களுக்கு) எங்கும் தைவம்.

கீயபூநி தொயராவாணி டெவாஃ வாஷாண பூணயாஃ |

யொமிநொந பு வடிஹெ சூத்யுநாந வராயணாஃ ||

(இ - ள்.) ஆத்துமத்தியான பாராயணர்களான யோகிசுவரர்கள் ஜலரூபங்களான தீர்த்தங்களையும், சிலை பொன் முதலியவைகளால் செய்யப்பட்ட தெய்வங்களையும் சேவிக்கார்கள்.

லிங்கபுராணம். பூர்வபாகம்-அத்-௭௫.

லி.ம.க-அலியம் பூராஹ-வபூஹிபாஹி-கரம் விஜாஃ |
வாஹிஹ ஸுலிஹ சௌநிபுஷாஃ ஸுலிஷ்நாஹி-கரம் விஜாஃ |
கரபூஜாநாஃ ஸுலிஹ ஸுலிஹலி-மாவபுநொநாஃ | சவதா-
ஹாவநாயபூய நாநயுயாஸுலிஹி-ஹி || பயாஸுலிஹ சய-கா-
நாம் சிசுகாஷாஹெஹி || புகலித்யு ||

(இ - ள்.) ஒ! பிராம்மணர்களே! இலிங்கமானது இரண்டு விதமென்று சொல்லுகிறார்கள். ஒ! பிராம்மணர்களான முனி சிரேஷ்டர்களே! ஸ்தூலம், சூட்சுமமென்பவைகளே. ஸ்தூலமானது பாஹியம், சூக்ஷ்மமானது ஆந்தரமென்று சொல்லுகிறார்கள். யுக்கும் முதலிய கருமங்களில் விருப்பமுடையவர்களும் ஸ்தூலலிங்கத்திற் பூஜைசெய்ய விருப்பமுடையவர்களும் ஸ்தூலபுத்தியுள்ளவர்கள். மூடர்களுடைய பாவனையின் பொருட்டு ஸ்தூலவிக் கிரஹமேயன்றி விவேகிகளுக்கல்ல. இந்திரிய வியாபாரங்களை யடக்காதவர்களுக்கு மண், கட்டைமுதலிய ஸ்தூலவிக் கிரஹங்கள் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

ஸ்காந்தபுராணம் நானயோககண்டம்.

தீயேடு ஞானெ தவொ யஜெகாஷெ வாஷாணகெ
ஸஞா| ஸிவ்வஸுதி ரெவா தா ஸிவொ டெஷெவ் திவ்விதம்||
ஸவ்வுத்ராவஸிதம் ஸாநம் நவஸுதிவ ஸ்காஸு | ஜாந
வக்ஷுவிடுவீநகூர டெஷொரோயா வயம்ஃநெ.|| சூதஸஸ்யம்
ஸிவம் கடுகூரவஸிஸ்யம் யஜெதஸிவ்ய | ஹஸஸ்யம் விவ்யுத்
ஜெ விஷெகதவ்யுரோதநம் | ஸிவரோததிவஸுனி வுதிரோ
ஸுநயொமிநம் | சுஜாநாம் ஹவநாயுடாய வுதிர்ஃவரி
கவுதாஃ||

(இ - ள்) தீர்த்தங்களிலேயும், தானத்திலேயும், (கிருச்சிர
சாந்திராயண விரதமாகிற) தபசிலேயும், மக்பததிலேயும், கட்
டையிலேயும், கல்லிலேயும் மூடாகள் சிவனை கதேடுகிறார்கள். தன
தேகத்திலேயே சிவன் நிலையாயிருக்கிறா. ஓ! முனியே! ஞா
னக்கண்ணில்லாமையினாலும் மாயாபலத்தினாலும் எங்கு நிறைந்
திருக்கிற சாந்திரான சங்கரரை கானுகிறதிலை. தனக்குள்
ளேயே நிலையாயிருக்கிற சிவனைவிட்டு, சிவன் வெளியிலிருக்கிறதா
க (எண்ணி)ப் புதிக்கிறவா கையிலிருக்கிற சோற்றை எறிந்து
விட்டுப் புறங்கையை நக்குகிறவனுக் கொப்பாவான். யோகிகள்
சிவனைத் தமக்குள்ளேயே பார்க்கிறார்கள், பிரதிமைகளில்ல.
அக்ஞாநிகளுடைய பாவனைக்காகப் பிரதிமைகள் கற்பிக்கப்பட்ட
பிருத்தின்றன.

பாகவதம்.

‘சுஹஸ்ஸவெடுஷு ஹதெஷு ஹதாநாஸு தஸுஞா|
தஸுஜாயோ ரெதுடி கௌதெவாவிவஸநடி || யொரோ
ஸவெடுஷு ஹதெஷு ஸந்தாநாந ஸ்காஸு | ஹிகூ
வ்யா ஹதெத் ரெஸ்யுரஸ் ஹஸநெவஜுஹொதிஸம்|| சுஹ
ஃஹாவவெஷுடுவெஷு கியபொதஸ்யாநவெ | நெநவ
துஷெடி உஷுடுதொ உஷுயாம் ஹதமுரோவோதிதம்||
சுஷுயாவெஷுஹொஃ வஜாம் யி ஸ்யுயெஷெத | நத
தெஷு ஹநெஷு ஸஹக்ஷி ப்ராஸுதஸ்யுதம்||

(இ - ள்.) நான் சகல பூதங்களிலேயும் அநதந்தப் பூதங்களு
டைய ஆந்தமாவாக எப்போது மிருக்கிறேன். அம்படிப்பட்ட

என்னைபறியாத மனிதர்கள் விக்கிரஹத்தில் வீணான காரியஞ் செய்கிறார்கள். எவன்; சகல பூதங்களிலேயும் ஆத்மாவாகவும் ஈச வரனாகவு மெப்போதுமிருக்கிற என்னைவிட்டு மூடத்தனத்தினால் விக்கிரகத்திலே பூஜையை விரும்புகிறானோ அப்படிப்பட்டவன் சாம் பலில் ஹோமஞ் செய்தவனுக் கொப்பாவான். ஓ! பாபமற்றவளே! விசேஷ வஸ்துக்களைக்கொண்டு பூஜிக்கப்பட்ட நான் ஸந்தோஷப் படுகிறதில்லை. விக்கிரஹத்திற் பூஜைசெய்கிறவன் என்னை பூதக் கூட்டங்களென் றெண்ணி அவமானஞ் செய்தவனாகிறான். எவன் ஹரியினுடைய பூஜையை சிரத்தையோடு விக்கிரஹத்திற் செய்ய இச்சிக்கிறானோ அவன் அந்தஹரியினுடைய பக்தர்களிற் சேர்ந்த வனுமல்ல; பக்தரல்லாத மற்றவரிற் சேர்ந்தவனுமல்ல; பிராகிரு தன் (உண்மையறிவில்லாதவன்) என்று சொல்லப்படுகிறான்.

வாஸிஷ்டராமாயணம்.

சுகாராஜி வரிவினெ லீதெவஸுமி தக்துதகி|சுகூதி 2
2நாடி)0_த0 செவ.த0லிவிவ்விடி0 || ததெவதெவஸுசெவந
கயி)தெ தக்யவ உஜபெய் | ததெவாலி யதஸவ_0 ஸதா
ஸதா_தரூபயுக் || சுஜாதலிவதகூதநா லாகாராடி)வ_த_ந0
கூதகி | பொஜநாயுந) ஸகூஸ) க்ரோஸாயு வரிகூஉதெ||

(இ - ள்.) உருவங்களினுலே வெவ்வேறாயுங் குறிப்பிடக்கூடியதாய்மிருக்கிற வஸ்துவினிடத்தி லந்தத் தேவத்தன்மை யெப்படி சொல்லக்கூடும்? ஒன்றினுற் செய்யப்பட்ட தல்லாததாயும் ஆதிமுடிவில்லாததாய்மிருக்கிற சுவப்பிரகாசமான வஸ்துவைச் சித்தாகவும் சிவமாகவு மறிகிறார்கள். அதுவே தேவசப்தத்தினுற் சொல்லப்படுகிறது. அப்படிப்பட்ட வஸ்துவே ஸத் அஸத்தென்று சொல்லப்படுகிற ரூபமாயும் ஸகலமாய்மிருக்கிறது. அதை நன்றாய்ப் பூஜிக்கவேண்டியது. சிவதத்துவத்தை யறிந்தவர்களுக்கு (விஷ்ணு சிவன் முதலியவர்களுடைய) ரூபாதிகளில் அர்ச்சனை செய்யத்தக்கது. ஒருயோஜனை தூரம் நடக்கச் சக்தியில்லாதவனுக்கு ஒரு கூப்பாடுதூரம் நடக்கக் கற்பிப்பதுபோற்றான்.

பகவங்கீதை.

ஞானமா யொன்றாய் 'சி'ன்ற வென்னையே நானு வாகப்
போனதி னினையின மாந்தர் வேள்வியாற் பூசித் தத்தால்
ஞானமா மூலக மேறி வாழ்ந்துமண் ணிடையே வீழ்ந்திட்
டனமா மாசை யாலே யிற்ப்பது பிறப்ப தாவார்.

ஈகரகீதை.

கருத்திலா மூடர் காட்டமா திகளிற் காண்பர்கற் றவர்களா' காயத், தருக்களிற் புனலிற் காண்பரா சூதியி லருச்சனை செய்யுமந் தணரல், வெரிக்கணை காண்ப ரெங்குமாய் நினற வனதுலிங் கத் தினை நேரே, ஒருக்கிய பரம யோகிக ளென்று மொழிவறக் காண் பர்தம் முளத்தே.

ரிபுகீதை.

ஒதியவிப் பூசனையைச் செய்வதற்கிங் குரித்தான வுணர்லில் னோர் மூர்த்தி யாதி, மீதுபர சிவன்றனைநல் லன்பினோடே மேவி யிடு வாகியமா முபசா ரத்தால், நீதியதாப் பூசனைசெய் திடினுமீச னிகரில்லாக் கருணையினு லன்னோ ருக்கும், போதமுடன் மோட்ச த்தை மெல்ல மெல்லப் பொருந்தயிடச் செய்துமென் புணையற் றோனே.

ஞானவாசிஷ்டம்.

செல்வழியோ சனைநடக்க மாட்டாநார், குரோரவழி செல்லு மாபோற், பல்வடிவி லருச்சிப்ப ரறிவில்லா ரறிவுநிலை படையா ரென்று, சொல்வார்பரா பரமற்ற சிற்றகன மெல்லிடத்தந் துன்றி நிற்கு, மல்வழியாங் கற்பங்க ளனைத்தினுமா யாததனு லதுவே தெய்வம்.

அநிரகசியம்.

கற்புடை மகளி ரெல்லாங் கனவனே தெய்வ மென்பர் சிற்பொலி சமய வேடற் சிலையையே தெய்வ மென்பர் தற்கொலி மாந்த ரெல்லாந் தாருவே தெய்வ மென்பர் அற்புது பெரியோ ரெல்லா மழிவையே தெய்வ மென்பர்.

மண்ணு லரனை வகுத்த ளித்து மறித்து மண்ணாய் மதிப் பரா, லெண்ணுர் கழுத்தி னிலிங்கத்தை யிறுக்கிப் பொருள்கா ணி துவென்பார், புண்ணுர் சென்னி பறித்தலே பொருளா மென்று புலம்புவார், கண்ணு ரிரவி பாதவங்கள் கருடன் றனையும் பொரு ளென்பார்.

பட்டினத்தடிகள்.

ஆரூர ரிங்கிருக்க வல்லூர்த் திருநாளென் னாருர்க டோறு முழுவூயிர்-நேரே
உளக்குழிப்பை நாடாத லுமர்கா னீயிர்
விளக்கிருக்கத் திததேடு யிர்.

உளயிட்ட கல்லை யு மொப்பிட்ட சாந்தையு முத்தையறப் புளியிட்ட செம்பையும் போற்றுகி லேனுயர் பொன்னெனவே பாளியிட்ட தாளிரண் ளெனையிருத்துலு துண்மையென்று [னே வளியிட்ட பூடைத்து வைத்தே னினிமேலொன்றும் வேண்டில

பத்திரகிரியாபாடல்.

உளியிட்ட கல்லு முருப்பிடித்த செஞ்சாந்தம்
புளியிட்ட செம்பும் பொருளாவ தெக்காலம்.
வேடிக்கை யுஞ்சொருசும் மெய்ப்பகட்டும் பொய்ப்பகட்டும்
வாடிக்கை யெல்லா மறந்திருப்ப தெக்காலம்.

ஞானவிளக்கம்.

உயிர்க்குயிரா யீச நெழியாம னிற்க
வுயிர்க்குயிராக் கண்டிங் குணரா—துயிர்க்குயிரை
வேறுக்கிப் பூசிக்கும் விரகிலிக்கு முண்டாங்கொல்
வேறுகா மெய்ஞ்ஞான வீடு.

‘உத்தமங்க ளெல்லா முணர்வையே தாம்பேணு
மத்திமங்க ளேபதுமை யைவாழ்த்துஞ்—சுத்த
வதமங்க ளெல்லாந்தன் னாகத்தைப் போற்று
நதியோடை கூபமென நாடு.

தத்துவத்துக் கீப்பாலே தன்னைத் தரிசித்து
நித்தபரி பூரணத்தி னில்லாமல்—சுத்த
பனிமாயை யார்செய் பதுமையினைத் தேடு
நனிமா னிடமிருக நாடு.

உள்ளத் தொளியா யொருகா லவியாத
லெள்ளவெளிப் பெம்மானே வேறுக்கிக்—கள்ளமுறுங்
கற்பனையால் வேறோர் கடவுடமைக் காமிக்கு
மற்பருக்கு ஞானமரி தாம்.

ழவரீ அய்யானே.

நாட்டிலுள்ள கல்லையெல்லாம் நன்றாக வேதிரட்டிக்
கூட்டியுறி வாக்குவித்துங் குருவறியா ரம்மானே
கூட்டியுறி வாக்குவித்துங் குருவறியா ராமாயின்
வட்டிலுள்ள பாட்டையெல்லா மெடுத்துரைத்தா ரம்மானே
எடுத்துரைத்தார் பயனவற்ற லெய்துவரோ வம்மானே.

நம்மாழ்வாரநிய தீருவிருந்தம்.

நிறமுயர் கோலமும் பேரு முருவு மிவையிவையென்
றறமுயல் ஞானச் சமயிகள் பேசினு மங்கங்கெல்லாம்
உறுவுயர் ஞானச் சுடர்விளக்காய் நின்றதன் றி யொன்றும்
பெறமுயன் றுரில்லை யாலெயம் பிரான் தன் பெருமையையே.

வேதாந்தவிலக்கணம்.

ஞானமே பரமென லென்பதென் மூடம்
அதுவே நெனக்கொண் டிலக்கலா விலக்கை
வைத்துழல் பேய்க்ஞா முதா லோர்குறி.

உருவம். பரமெனக் கொடுமணி துலக்கிக்
கிணுகிணென் றசைத்துப் பூசித் தோமென்
றக்கொளும் பேய்களு மோர்குயி யென்ப.
அருவம். பரமென் றாவோ பரமே
யெனக்கர்த் தபம்போற் கூய்க் கதறிப்
பூசித் தோமெனக் கொள்வதோர் பேய்க்குயி.
ஐம்பூ தத்தொன் றரெனெக் கொடுபணிந்
தேத்திக் கனிகூர் திருப்பதோர் பேய்க்குயி.

சோநுபகாரம்.

தேரைத் திருநானைச் சேவிப்பீர் தன்னை விட்டிங்
காரைத் தொழப்போரீ ரையகோ—தேரிடையே
பார்க்கின்ற தெய்வம் பரிபூ ரணமல்லவோ
யார்க்குந் தெரியாத தோ.

உள - வது சம்வாதம்.

பாவனைபுரிந்திடிப் பவநீங்காதெனல்.

சி: பிரதிகத்தியான முதலியவை பாவனைகளன்றா?

கு: ஆம்.

சி: “யாதொன்று பாவிக்கநான் அதுவாதலால் உன்னை
நானென்று பாவிக்கின் அத்துவித மார்க்க முறலாம்” என்று
பெரியோர் பணித்திருத்தலால் பாவனையே மோக்சத்திற்கு நேர்
சாதனமாமென்பதற்குத் தடையாது?

கு: அப்பெரியா (தாபுமானவ)ரே “வேறென் றெண்ணும
லுள்ளபடி சுகமா விருக்கவே யேழையேற் கருள்செய்” என்றரு
ளியிருத்தலாலே பாவனைபுரிதல் மோக்சத்திற்கு நேர்சாதனமன்
றும் “அளவிலாப் பாவகத்தா லமுக்குண்டிங் கறிவின்றி, ன்னை
வொன்று மறியாதே வெறுவியனாய்க் கிடப்பேனுக்கு” என்று
பெரியோர் அருளியவாறு அளவின்றிய (நாபநுப) பாவனைகளைப்
பற்றி மயங்குமொருவன் அப்பாவனைகளையெல்லாம் தன்னுடிக்
கியதாயும் ஒன்றாயுமுள்ள பிரதிகத்தியானமும், அஃது ஒழியு
மாறு படர்க்கை அகங்கிரகத்தியானமும், அஃது மொழியுமாறு
தன்மை அகங்கிரகத்தியானமும், அஃது மொழியுமாறு பாவனை
தீதமும் பயிலுமாறு சாஸ்திரங்கள் கூறின; கூறவே, முத்திக்குப்
பாவனாதீதம் நேர்சாதனமென்பதும் பாவனை பரம்பராசாதன
மென்பதும் நன்கு விளக்கமாடி; ஆகவே, பாவனையுள்ளவரையும்
பவம் (பிறப்பு) நீங்காதென்பது பெற்றும்.

சி: இதனை நன்கு விளக்கல்வேண்டும்.

கு: பாவனையென்பது ஓர் விஷயத்தைப்பற்றிய நினைப்பாம். யாண்டுப் பிருதிவி ஆண்டுக்கந்தம், யாண்டுக்கந்தம் ஆண்டுப்பிருதிவி என்பது போன்று மனமுள்ளவிடத்துச் சங்கற்பமும் சங்கற்பமுள்ளவிடத்து மனமுமிருத்தலால் பாவனை மனதற்றலை யன்றும். தியானம், ஜபம், பூசை முதலியயாவும் சங்கற்பவடிவின்வாயிருத்தலால் இவைகளையாவும் பாவனாதிதமன்றும். பாவனையுள்ளபோதெல்லாம் காண்பான், காட்சி, காணப்படும் பொருள் என்னும் திரிபுடியிருத்தலால் அஃதுண்மை நோக்கில் துக்கந்தருவதேபாம். திரிபுடியுள்ள போதெல்லாம் துக்கம் நிகழுமென்பது நியமாயிருத்தலின், துக்கசாதனமாய பாவனையொழித்து நினைவிறந்துகின்றவிடம் என்னும் பாவனாதிதமே பயிலவேண்டும். இப்பாவனாதிதம் பாவனைவடிவ துவிதநோக் கற்றவர்களுக்கே விரைவிலுண்டாகும். துவித நோக்கென்பது பதி பசு பாசமென்னும் திரிபதார்த்தமும் அநாதிரித்திய மென்று நிச்சயித்து அவற்றின் சங்கற்ப மகலாதிருத்தலாம். யதார்த்த துவித நோக்குள்ளவரையும் அவிச்சையி னுசமின்மையின், மாயாமயக்கறாத பாவனையினால் மோகமும் பெறலாமென்பது கல்லைப் புணையாகக் கொண்டேறிக் கடலைக் கடக்கலாமென்பதுபோலாம். ஆயினும் பிரதீகத்தியானம் அகங்கிரகத் தியானமென்பவை பாவனாதிதம் பதியாதவிடத்து அவசியம் செய்யத்தக்கனவேயாம்; செய்தாற்றான் பாவனாதித வாயிலாக விடு சித்திக்கும்.

சி: பாவனையுள்ளவரை விடுண்டாகா தென்பதற்குப் பிரமாணங்களுண்டோ?

கு: கீழ்வருவனவே.

முத்திகோபநிஷத்.

ஐயர்ஐஸ வடாபெடக ஊர்வநாஸதிவனும | விதம்
ஸம்ஜாயதெ ஜந்ஜராபிரணகாரணம் | வாஸநாவஸகஃப்ராண
ஸஃபெஸ நவவாஸநா | சியதெவித ஸீஜஸுதெநவீஜம்
காரகூரீ ||

(இ - ள்.) மிகவுஞ் சஞ்சலமான சித்தமானது திடமாய் அப்பியாசம் செய்யப்பட்டபதார்த்தங்களுடைய பாவனையினாலே பிறப்பு, மூப்பு, மரணம் இவைகளுக்குக் காரணமாகிறது. பீஜாந்

குர நியாயத்தைப்போல (விதை முன்னருண்டாயிற்று? செடி முன்னருண்டாயிற்று? என்றுகேட்டால் விதையையன்றிச் செடியும் செடியையன்றி விதையுமில்லை யாகையால் எதுவும் முந்தினதென்று நிச்சயித்துரைக்கக்கூடாததுபோல) வாசனையினுடைய அநீனத்தினால் பிராணஸ்பந்தமும் (அசைவு) ம் அதனால் வாசனையும் சித்தத்திற்கு விதையாயிருக்கின்றன.

சிவபுராணம் ஓர் அனசங்கிதை.

சூரனாவ தெவெஃஹா நாஸுநுஸு அயவாநஃ |
 டபாஃநவா ஸவெஃஹா திவிஹஃ ப்ரபாஸுதஃ ||

(இ - ள்.) துவித விஷயமான புத்திபேதம் அஞ்ஞானமாம் (அவித்தையினாலாகியதாம்). அந்நிபத்திற்கு (சகத்விலக்ஷணமாய் பரிமத்திற்கு) இரண்டாவதில்லை, தரிசனங்க (வைசேஷிகாதி சாஸ்திரங்க) னெல்லாவற்றிலும் காணப்படுகிற துவிதமத புத்திபேதம் அவித்தையினை லாகியதாம்.

கேள்பாதுகாரிகை.

வகடுரா விநிவதெடுத்த கவிதையெந் தெந்நிசு |

உவ்வுடையா உய்வாடொ ஜாதெவெதுதம் நவீதுதெ ||

(இ - ள்.) ஒருகாரணத்தால் கல்பிக்கப்பட்டிருக்கிற மே, மானது நிவிருத்தியாகும். இந்த பேதவாதம் உபதேசத்தால் வந்தது. அறிந்தபின் துவிதம் கிடையாது.

வாஸிஷ்டராமாயணம்.

ചെറുകുചാക്കു പ്രബന്ധമായ ഭാഷപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു.

உவசெசுராவ டெஸாயும் ஸாஸாயும் புகிவதயெ||

ஸாஸ்யம் வாசுதேவமெயம் சிவதெயஜனம் கவிதம் |

ஸராரெஜஷாந தசுஜெஷா விஜிதெ வராரிசுக்||

(இ - ள்) பேச்சுமாத் திரத்தினுற் பேதமாய்ச் செய்ததாதிய இந்தப் பிரபஞ்சமானது உபதேசிக்கிறவர்களுக்காகக் கற்பிக்கீப் பட்டிருக்கிறது. சாஸ்திரார்த்த ஞான முண்டாகும்பொருட்டும் உபதேசம் பெறுகிறவனுக்கு உபதேசிக்கிறதன்பொருட்டும் சப்தத்திற்கு விஷயமான இந்த வாய்ப்பேச்சாயுள்ள பிரபஞ்சமானது உபதேசங்களிலே கற்பிக்கப்படுகிறது. எப்போதும் ஞானிகளிடத்திலேயும் கற்பனையென் றறிந்தவர்க ளிடத்திலேயும் பேத புத்தியில்லை. வாஸ்தவமான ஞானந்தானிருக்கிறது.

சூதசங்கிதை.

மேவரு மறைக ளத்து விதமென விளம்பு மச்சொற்
றாவரும் பொருள்வே றன்னம தானென வுரைப்ப ரற்றாற்
சீவர்கள் பலருந் தானாய் நித்பனந் தேவ தேவன்
பாவனை துவிதங் கொள்ளிற் பலமொழி யாது நாளும்.

பாகவதம்.

காதல் விடிக் கருதிய பேதமா
மேத நீங்கின ரெய்துவர் முத்தியின்
பேத மாகு முபாசனை பெற்றிடிந்
வேத னாயினு மீளவுந் தோற்றுமால்.

நேவிகாலோத்தரம்.

வானம் போல வடிவின தாயெங்கும்
ஆன தாகத் தியானம்பண் னாதவன்
கானந் தன்னி லுலண்டெனக் கட்டுப்பட்
டன மான பிறப்பிறப் பெய்துமே.

அநிரகசியம்.

ஆவிக் காவியென் னாரா வமுதினைப்
பாவிக் கநினை வார்சில பாவிகள்
பாவிக் குங்கருத் தாங்கவன் பாங்கர்போ
யாவிக் கானிவந் தானந்த மானதே.

ஞானவிளக்கம்.

பாவநாதிதம் பரமசிவ மென்று ரைத்தாற்
பாவித்து நியதனைப் பாராதே—பாவித்த
போதேநீ யுண்டாவைபுத்திமுதற் றத்துவங்
மதொன்றேவுண்டாக் தெளி.

சூருதிசாரவிளக்கம்.

வேத நாரணன் புள்விலன் காகியு
மாதிரந்த மறிந்தன ரில்லையாற்
பேத பாவனை நீத்துப் பெருந்தகாய்ப்
பாத மாமுடி பற்றிய தென்கொலோ.

சித்தாந்தநிசனம்.

சீவன்வே. றுண்ட சிவன்வேறென் றெண்ணுமயற்
பாவனைக்கண் ணுள்ளில் படா.

தாயுமானசுவாமிகள்.

வாவிக் கமலமலா வண்டாய்த் துவண்டுதுவண்
டாவிக் குணினறவுனக் கனபுவைத்தார்க் கஞ்சலென்பாய்
பூவிறகும வானகடையிற புல்விறபோர் போலவொன்றைப்
பாவிகக மாட்டேன பதியே பராபரமே.

தத்துவாரய சுவாமிகள்.

வேதாதமங்கள் சொன்னபொருண மெய்யே யறிவார் போ
ன்றிருநது, பேதாபேதஞ் சாதிக்கும் பெருமபேய் தனக்கும்
வாரீரே, ஞானமபோலச சிலசொல்லி நாடறகரிய முததியினுந்,
நானுஞ்சிவமும் பாசமுமாளு சைவப்பேய்க்கும் வாரீரே.

விவேகநுடாமணி.

இகழுமித துவித மியாவு மெனறுமே மிததை யாகும்
புகழுமத துவித மெனறும போற்றிய பரமாத தந்தான்
மகனையிப படியே நேராய மறைமுடி வுரைக்கக் கண்டோஞ்
சுகசமுத தியிலு ந்ததஞ் சுததவத் துவிதங் கண்டோம.

கறபித வஸது வுககுக் கருதிய வதிட்டா னத்தோ
டொப்பிய வபேதந தனனை யுள்ளவா றறிஞ்ச டெல்லாங்
கறபித விரசசு சாப்பங் கானனீர் முதலிற கண்டா
ரிப்படி யிருக்கப் பேத மிசைத்திடல * பிரமை யன்றோ.

நீருவாயமொழி - உ - ப - ந

குறிகொள் ஞானங்களா லெனையூழி செய்தவமும்
குறிகொண டிப்பிறப்பே சிலநாளி லெய்தினனயான்
உறிகொண்ட வெண்ணெயப்பா லொளிததுண்ணு மம்மான்பின்
நெறிகொண்ட நெஞ்சனுய்ப் பிறவிததுயா கடிந்தே.

உஅ - வது சம்வாதம்.

பாவஞதீதம் பழகி வீடடையெனல்.

சி: பாவனையொழிந்ததென றறிவதற்கு முக்கிய குறி யாது?

கு: அவனவனதுவெனச சுட்டறிவிழநது சுகபோகம் பெரு
குதலேயாம். இதுவே தற்போத விழப்பெனப்படும. தற்போத
விழப்பில நனநென்றும் தீதென்றும் நானென்றும் தானென
றும் அனநென்றும் ஆமென்றும் கருதுபவை உளவாகா; இவை
உளவாகாவாகவே, நினைவிறநது நினைவீடமென்னும் பாவ
தம சித்திக்கும்.

* பிரமை - மயக்கம்.

சி: ஒருமுறை பாவனாதீதம் சித்தித்தால் போதாதோ?

கு: போதாது. திரிபுடித் தோற்றமின்மையே பாவனாதீதமாயிருத்தலினதனைவிடாது அப்பியசித்து வரல்வேண்டும். விடாதப் பியாசிக்காவிட்டால் பாவனையுண்டாய்க் கொண்டே யிருக்கும். பாசி நிறைந்த குளத்தில் எறிந்தகல்லால் அப்போது பாசி விலகியதாகக் காணப்படினும், மீண்டும் அப்பாசி பரவி விடுவதுபோல் ஒருமுறைபாவனாதீதம் சித்தித்தாலே பாவனை ஒழிந்ததாகக் காணப்படினும் மீண்டும் அஃதுண்டாகியே விடும். ஓயாது பாவனாதீதம் "சித்தித்தாற்றான் விடுகும். பாவனாதீதம் கைகூடுதலே தன்னைப் பெறுதற்கு நிமித்தமாயிருத்தலின் அதனை விடா தப்பிய சிக்க வேண்டும். பாவனாதீதம், உண்மை நிஷ்டை, சகசநிஷ்டை, நினைவிறந்து நின்றவிடம், மெய்ஞ்ஞானநிஷ்டை யென்பன ஒரு பொருட்களினி.

சி: விடுகூடு நிமித்தம் பாவனாதீதமே பழகவேண்டு மென்பதற்குப் பிரமாணங்களுண்டோ?

கு: கீழ்வருவனவே.

வேதாந்தவார்த்தீகம், சார்த்தாந்திகோபதேசம்.

ஊவநா லேவிவாந்தக்ஷா யஹிஷ்டம் தநயொஹவ |

ஊவாஊவெள ததஸுக்ஷா நிவிடகஸு ஸ்விரொஹவ ||

(இ - ள்.) சகலமான பாவனைகளையும் விட்டு நீங்கியவிடத் தெது மிச்சமாக நிற்கின்றதுவோ அதுவே தன்மயமாம். உண்டில்லை என்பவைக (திருசிய அதிருசியங்க) எற்றால் (அதீதமாகிய) நிருவிகற்பம் (சமாதி) நிலைக்கிறது.

நீபுகீதை.

வெவதாவெவதொ ஹயாதீதெ வுவுஹாராடி மொ
வரொ | தீராவெ ஸ்ர ஹணி ப்ராஜாஉவெவதவாடி கயஹ
வெஸ||

(இ - ள்.) துவித மத்துவித மிரண்டிற் கதிதமாயும், விவஹாரங்களுக் கெட்டாததமாயுள்ள அருப்பிரம்மத்தின்கண் எப்படி அவைவத வாதமுண்டாம்.

சூதசங்கீதை.

ஆதலிற்றர்க் கத்தினுள் மகாவாக்ஷியங்களா லதுபவத்தான்,
மாதயைகொள் வத்துவே கத்துவநிச் சயமெவன்செய் வானவற்

குப், போதமிகச் சொப்பனம்பொய் யாய்க்கழிதல் போற்பந்தம்
போகு மம்ம, பேதநடை யுற்றுமுத்தி யிச்சித்தோன் பந்தநின்றும்
பெயரா னென்றும்.

ரீபுகீத.

பேதமதி பொருந்தியிடுஞ் சித்தந் தானே பிறனிழுதற் றுயர்
செய்யும் பெந்தநல்கு, மேதமுறும் பேதமதி யிகழ்ந்தப் போதே
யின்னலெலாக் தீர்த்துடனே மோட்சநல்கு, மாதவினா லகம்பி
ரம மகமெல் லாமென் றகம்பிரம பாவணையே செய்தவற்றோல்,
வாதகமாம் பேதமதி யனைத்து நீக்கி வழுவுற்ற சித்தத்தான் முத்தி
சார்வாய்.

விவேகதூடாமணி.

திரிசிய மியாவு நீக்கித் திடமுற வகண்ட பாவஞ்
சருவதா வடைவ தாலே சானுவா மெதிக ளுக்குச்
சிரவணா மாதி கன்மஞ் செய்தபின் சுருதி தானே
சருவதா நிருவி கற்ப சமாதியை விதிக்கு நன்றே.

திருமந்திரம்.

குறியாக் குறியினிற் கூடாத் கூட்டத்
தமியா வறிவி லவிழ்ந்தேக சித்தமாய்
நெறியாம் பரானந்தி நீடரு னொன்றுஞ்
செறியாச் செறிவே சிவமென லாமே.

திருவாய்மொழி.

யாவையு மெவருந் தானா யவரவர் சமயந் தோறுந்
தோய்விலன் புலனைந் திற்குஞ் சொலப்படா னுணர்வின் முர்த்தி
யாவிசே ருயிரி னுள்ளான் யாதுமோர் பற்றி லாத
பாவனை யதனைக் கூடி லவனையுங் கூட லாமே.

திருவாசகம்.

அனவிலாப் பாடிகத்தா லமுக்குண்டிங் கறிவின்றி
வினாவொன்று மறியாதெ வெறிவியனுய்க் கிடப்பேனுக்
களவிலா வானந்த மளித்தென்னை பாண்டானைக்
களவிலா வானவருந் தொழுந்தில்லை கண்டேனே.

திருப்பல்லாண்டு.

சேவிக்க வந்தய னிந்திரன் செங்கண்மா லெங்குந் திசைதி
சையுங் கூடிக் கவர்ந்து நெருங்கி குழாங்குழா மாய்கின்ற கூத்
தாடு, மாவிக் கமுதைபென் னுர்வத்த னத்தினை யப்பனை பொப்ப
மாரர், பாவிககும் பாவகத் தப்புறத் தானுக்கே பல்லாண்டு கூறு
துமே.

தாயுமானசுவாமிகள்.

ஆசனமூர்த் தங்க ளறவகண்டா காரசிவ
பூசைசெய வாசை பொருந்துநா னெந்நாளோ.

சிவஞான சித்தியார்.

பாவிப்ப தென்னிற் பாவம் பாவகங் கடக்கிற் பாவம்
பாவிக்கு மதுநா னென்னிற் பாவகம் பாவங் கெட்டுப்
பாவிப்ப தென்னிற் பாவம் பாவனை யிறந்து நின்று
பாவிக்கப் படுவ தாகும் பரம்பர னருளி னாலே.

பதிபசுபாசவிளக்கம்.

சிந்தனை புறஞ்செலாச் சிவோக பாவனை
சந்தத முஞ்நிழிற் சமாதி வந்துறு
மந்தநற் சமாதியா லறிவு மேலிடு
மிந்தநன் னிலையிலே யிருக்கற் பாலையே.
பாவனா தீதந் தன்னி னுடொறும் பதிந்து நிற்பாய்.

உக - வது சம்வாதம்.

பாவனை நீங்கும் பான்மையுரைத்தல்.

சி: பாவனைக்குக் காரணம் துவிதநோக்காயின் அதனை யொழிப்பதற்கேது வென்னை?

கு: சகசிவபரங்கள் அல்லது பதிபசுபாசங்கள் நித்தியப் பொருள்களென்று துவிதநோக்குடையோர் கூறுவதை நன்கு விசாரித்தறிந்தால் துவித நோக்கொழியும்.

சி: அதனை விவரித்துரைக்குமாறு பிரார்த்திக்கின்றனன்.

கு: நித்தியமென்பதன் இலக்கணம் அழிவுபாட் டபாவத்திற் கெதிர்மறையாகாமை. அழிவுபாட்டபாவம் - கடத்தின் பின்னின்மை; அப்பின்னின்மைக் கெதிர்மறை-அக்கடம், ஆகாமை-அக்கடமாகாமை. எனவே, அழிவையடையுந் தன்மை யிராதது நித்தியப்பொருளென்றாயிற்று. சகமென்பது உற்பத்தி நாச முடையதாயிருத்தலால் அநித்தியமாம்; அழிவுபாட் டபாவத்திற் கெதிர்மறையாவது அநித்தியமென்பது நியமமாயிருத்தலினென்க. ஜீவன் அநாதியாயிருப்பினும் மோகசூகாலத்தில் தனக்கென வடி

வமென்ப தொன்றின் திப் பரம்பொருளாய் விளங்குதலின் அவ
னும் நித்தியப் பொருளன்றும். பரம் அல்லது பதி எக்காலத்தும்
பொய்யென்று நிச்சயிக்கப்படாமல் விளங்குதலின் அதுவே நித்
தியமாம். நித்தியமான வப்பரம்பொருள் பூரணமாகவிருத்தலால்
காலுள்ள விடத்துக் கையிருத்தற் கியையாவாறு போன்று
அதன்கண் பிறிதொருபொருள் யதார்த்தமா யிருத்தற் கிடனின
றும். ஆகவே, பரம்பொருளுக்கு வேறாகப் பிறபொருள்கள் நித்தி
யமாகவிருக்கின்றனவென்னும் வாதம்பொருந்துமா (யுக்தி) றுடன்
பொருந்தியதன்றும். பின்னை, கயிற்றின் கண் அரவு கற்பனையாயிரு
த்தல் போன்று உலகமும் சிவனும் பரம்பொருளின்கண் கற்பனை
யாம். அதிஷ்டானமாயுள்ள கயிற்றைப் பார்க்கிலும் அதன்கண்
ஆரோபமாயுள்ள பாம்பு வேறாகாதிருத்தல் போன்று பரம்பொரு
ளினும் உலகமும் உயிரும் வேறுபட்டனவன்றும். அன்றாகவே,
கயிறே பாம்பாக விளங்குதல் போன்று பரம்பொருளே உலகுபி
ராக விளங்குகின்றதென்பது திண்ணமாயிற்று. இவ்வாறு விசாரித்
துரைத்தவாற்றால் பரம்பொருளே நித்தியப்பொருளுென்பது
பெறப்பட்டது. இஃதறியாதார் பதிபசுபாசம் என்பவை அநாதி
நித்தியப்பொருள்கள் என்று கூறி வீண்வழக்கிட்டு நிற்பர். அநா
தியென்பதன்பொருள் உற்பத்தியில்லாததாம். நித்தியமென்பதன்
பொருள் (திரண்டபொருள்) உற்பத்தியும் நாசமும் இல்லாத்தாம்.
நித்தியமென்றபோதே அநாதியென்பது கூறாமலே பெறப்பட்டிரு
க்க, மிகைபடக்கூறலாக (தருக்க வுணர்ச்சியின்றி) அநாதி நித்திய
மென்று கூறுவது அசங்கதத்தினும் அசங்கதமாம். பரம்பொரு
ளுக்கு உலகுயிர் வேறாக விருக்குமாயின் பரம்பொருளில்லா திரு
க்குமிடத்தில் அவை யிருக்கவேண்டும். பரம்பொரு ளில்லாவிடம்
யாண்டுமின்மையின் அவை வேறாக விருக்குமென்பது கூடாது.
ஆகாயத்தில் பிருதுவிமுதலிய நான்கு பூதங்களுமிருத்தல்போன்று
பரம்பொருளில் உலகுயிரிருக்கின்றனவெனின், விசாரிப்புழி மண்
னைத்தவிரக்கடமில்லாமைபோன்று ஆகாயத்தைத்தவிர அந்நான்கு
பூதங்களுமில்வாயொழிதலால் ஆகாயத்தினும் அப்பூதங்கள் வேறு
பட்டனவன்றும். முதற்குறளுண்மை பூரணவாதத்தில்

“தன்னிற் பிறிதொருபொருள் சத்தாயிருத்தலின்றாக நிறை
யாயிருப்பது எது அது பூரணமாம். இத்தகைய இலக்கணம் இவ
து கேவலம் நிமித்தகாரணக் கடவுளுக்குப் பொருந்துமா நெங்ங

னம்? கண்டமெல்லாம் முற்கூறியபடி யாண்டும் ஏகதேசமாகிய ஓரிடத்ததாகவினென்க.

பூரணமென்பதற்கு நிறைவு என்பது பொருளாதலாலும், நிறைவு என்பதில் எதில் நிறைவு என்னும் வினா நிகழ்தலினாலும் கடவுள் பூரணரென்று கூறிக்கொண்டே வேறுபொருளும் சத்தாயுண்டின்று புகலலாமெனின், சிற்றிப்பொருளைப் பெரிய பொருள் உட்டுளை முதலியவற்றால் தன்னிடத்தில் அடக்கியிருக்கும் காரணமாகப் பெரியபொருள் பூரணமெனப்படுமா? சிம்தேனும் வேறுபொருள் சத்தாய்த் தன்னிடத் தினதிக் தானொன்றையே யிருக்கும் பொருளுக்கன்ற பூரணத்துவஞ் சித்திக்கும்? அங் வனமின்றி வேறுபொருளைச் சத்தாகத் தன்னிடத்தடக்கி யிருக் கும் பொருளைப் பூரணமெனல் யாங்வனமியையும்? எப்போது ஒரு சத்துப்பொருளில் பிறிதொரு சத்துப்பொருள் அடங்கியிருக்கிறதென்கிறோமோ, அப்போதே அடங்கியிருக்கும் பொருளும் அடக்கியிருக்கும் பொருளும் கடபடம்போலக் கண்டமாம்; கண்டமாகவே, பெரிய சிற்றிய கண்டப்பொருள்களின் சையோகத் தைப் பூரணமென்பது நகை முதலியவற்றைத் தன்னிடத்தில் அடக்கிவைத்திருக்குங் காரணமாகப் பேழையையப் பூரணமென பதுபோலாம். வேதாந்த சித்தாந்தத்தில் பிரமம் வேறுசத்துப் பொருள் தன்னிடத்தில் நிகழ்தலில்லாத நிறைவாயுள்ளதென்றும் தனது விவர்த்த காரியப்பொருள்களில் கயிறு தனது விவர்த்த காரிய ஆரவில் நிறைந்திருப்பதுபோல நிறைந்திருக்கின்றதென் றுங் கூறுதலாலும், மைத்திராயண்ணி யுபநிஷத் 6-வது பிரபாட கத்தில் ('சிருஷ்டிக்கு) முன்பு பிரமமே ஜகத்தாக விருந்தது; (நாமரூப மற்றதாக இந்தப் பிரபஞ்சமானது பிரமத்தைவிட அந் நியமாக விருக்கவில்லை) ஒன்றாகவே(பரமத்துமா) இருந்தது; சம் பூரணமாகவிருந்தது; கிழக்கே பூரணமாயும், தெற்கே பூரணமாயும், மேற்கே பூரணமாயும், வடக்கே பூரணமாயும், மேலும் பூரணமாயும், கீழும் பூரணமாயும், எங்கும் பூரணமாயுமிருந்தது. கிழக்கு முதலான திக்குகளென்பதில்லை, குறுக்குமில்லை, கீழுமி ல்லை, மேலுமில்லை.' என்று கூறுதலாலும் எதில் நிறைவு என் னும்வினாவிற்கு விடைபெறப்பட்டமை காண்க."

என்று கூறுவதினாலும் இது நன்குவிளக்கமாம். நித்தியமென்ப தித்தகையது பூரணமென்ப தித்தகையது என்று நன்கு விசா

ரித் துணர்ந்தவர்க்குத் துவிதநோக்கு விரைவிலொழியும். துவித நோக்கொழிவே பாவனையொழியிற்கு நேர்சாதனமா யிருத்த லின் துவிதநோக் கொழிவையே நாடவேண்டும்.

மாயாப்பிரதிபிம்பனு ஈசுவரனையும் மாயைக்கதிஷ்டான மாய பிரமத்தையும் ஒன்றுபடுத்திப் பாம்பொருளென்று கூறி னும். சீவேச வுலகு அரித்தியமென்புழி மாயைக் கதிஷ்டானமா யுள்ள பிரமமே தத்தியப் பொருளென மும் ஏனையவை அரித்தியப் பொருளென மும் கொள்க.

சி: தாங்களிதுகாறுங் கூறிபவாற்றால் உலகாதி கற்பனை யென்று திடப்பட வறிந்தவாக்கே பாவனை யொழியுமென்று பெறப்பட்டமையான் உலகாதி கற்பனை யெனபதற்குரிய பிர்மா ணங்களைக் காட்டுமாறு வேண்டுகின்றனன்.

கு: கீழ்வருவனவே.

பிரம்மகீதை அந்-சு.

ஜமஜீவாடி ரூபெண யஜாஸூ ஹ்விஜாஸதெ | தஜா டூவாடி ஹொமொவிஜா திவாஜாஸரூபவதஃ || யஜாஸூ ஹ்வி ஜநா ஸவஃ || விஜாதீஸ்த வணவதஃ | தஜாடூவாடி ஹொ மொயஜா ஹொ ஸொவிநஜாஸதெ || ஜமஜீவாடி ரூபெண வஸூஸவி வராஜவிசு | நததஸூதி விஜூ உவம் ஸூ ஹ வஸூவ வஸூதி || ஸூ ஹ்ணொநூதஜாநாவூ வஸூதொவ ஸூதொவிவ | தயாஸதி ஸிவாடிநூதயம் வஸூதிதஸுவிசு ||

(இ - ள்.) எப்போது பிரம்மமானது ஜகத்ஜீவன் முதலிய ரூபமாய்(எவனுக்கு) விளங்குகிறதோ, அப்போது துக்கம் முதலிய அதுபவம் விளங்குகிறது. ஆனால் அது மனத்தோற்றமாத்ரிமே. எப்போது ஸகலப் பிரபஞ்சமும் பிரம்ம சுவரூபமாகத்தானே விளங்குகிறதோ அப்போது இந்தத் துக்கமுதலிய அதுபவம் இருந்தாலும் விளங்குகிறதில்லை. பரமாதமாவை யறிந்த ஞானியானவன் ஜகத் ஜீவன் முதலிய ரூபமாய் பார்த்துக்கொண் டிருந்தாலும் அவற்றை ஜகத்து முதலிய ரூபமாய்ப் பார்க்கிறதில்லை; சித்ரூபமான பிரம்ம வஸ்துவாகவே பார்க்கிறான். வஸ்துரூபத்தினாலேயாவது அவஸ்து ரூபத்தினாலேயாவது பிரம்மத்திற் கந்நியமாய் ஒரு வஸ்துவாவது அவஸ்துவாவது எப்போதும்இல்லை. இப்படி யிருக்கையில், தத்துவஞானியானவன் சிவனைக்காட்டிலும் வேறாக எதை எப்படிப்பார்ப்பான்? பார்க்கான்.

வாயுபுராணம், உத்தரபாகம்.

ஜீவெஸாஸுஹவெஷா நிரஸஸூத்ருகிணயெ நிரஸ
விதம் வரஸ்வஹஸூதிபுத்தி விவாரதம் || சுக்ஷரம் வரஸீ
ஸுஹவாரிதா வர்வஷ்டு || சுயுஸம் ஸவஷ்டுத் விஸ
தெதசு புகாஸதெ | விஸுஸிஸுவிவாரதெநதி நிவிடகாஸ
ராஜவசு || ஸுயுயிவாரிதம் யததெநொரிட வுசுஸுஷா
ஷ்டு || தயாவியாரிதம் ஸுஹ விஸுஸாஸு வுயுமவெசு ||
ஸவஷ்டு ஸுஷெஷவ நாநாகும நாஸுதி நிமரோஜமம் ||

“(இ - ள்.) ஜீவன் ஈசுவரன் பிர்ம்மம் இவர்களின் பேத
மான்னு பிர்ம்ம சூத்திர நிச்சயத்தில் (வேதவியாசரால்) விலக்கப்
பட்டிருக்கிறது. சுருதி யுத்தி விசாரத்தினாலே பிர்ம்ம சுவரூபம்
நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பரப்பிர்ம்மமானது நாசமற்றதாகவும்
சிரேஷ்டமான ஆத்துமாவாகவும் உத்தமமான பதமாகவுமிருக்கி
றது. கயிறுநிமிடத்திற் பாம்பென்கிற மயக்கம்போற் பிர்மத்தினி
டத்திற் பிரபஞ்சமானது பிராந்தியினுற் பிரகாசிக்கிறது, பிரபஞ்
சத்திற் பிர்ம்மமிருந்தாலும், கயிறு விகாரமடையாததுபோல் பிர்
ம்மமும் விகாரமடைகிறதில்லை. விசாரிக்குமிடத்தில் துரை, அலை,
குமிழி இவைவெல்லாம் எப்படி ஜலமேதானோ அப்படியே பிர்ம்ம
மும் விசாரிக்குமிடத்தில் பிரபஞ்சத்தைக்காட்டிலும் வேறல்ல.
ஸகலமும் பிர்ம்மமே. பலவென்பதுஇல்லை யென்று வேதங்கள்
சொல்லுகின்றன.

தீருமந்திரம்.

பதிபசு பாசம் பயில்வியா நித்தம்
பதிபசு பாசம் பகர்வோர்க் காறுக்கிப்
பதிபசு பாசத்தைப் பற்றற நீக்கும்
பதிபசு பாசம் பயில லிலாவே.

ரீபுகீதை.

நிகழுமறி வானபரப் பிரம மல்லால் நீயுமில்லை நானுமில்லை யாரு
மில்லை, திகழுமறி வானபரப் பிரம மல்லாற் நேகமுதற் றிரிசிய
மாந் திரளே யில்லை, சகசவறி வானபரப் பிரம மல்லாற் சத்துமில்லை
யசத்துமில்லை சதசத் தில்லைப், பகருமறி வானபரப் பிரம மல்லாற்
பரசீவ சகங்களெனும் பிசுப்பே யில்லை.

காசிகாண்டம்.

கானலிடைத் தெண்ணீருங் கயிற்றினில்வா ளரவுமலை
கடலிற் பட்ட, கூன்முதுகிப் பியிற்றேன்றும் வெள்ளியுமம்
முதலுண்மைக் குறிக்கிற் றீரும், ஆனவைபோ னினையறியிற் றே
ன்றுசக மனைத்துநில்லா தமிழு மாற்றாற், நேனவிழ்ப்புங் கடுக்கை
யணி செல்வநின் தறைகழற்றாள் சென்னி சேர்ப்பாம்.

இலங்கபுராணம்.

விரிந்தபூதங் களினோடு விளம்பிந் தியங்கள் தத்து வங்கள்,
கிருந்தா வகங்கா ரத்தினோடு செறிமுக் குணங்கண் மாத்திரை
கள், பொருந்து மாயை சிவனிலை பொய்யாம் யாமே பொய்யி
ன்றி, யிருந்தெவ் விடத்து நிலைபெறுவோ மதனா ருணு வெனவி
சைப்பார்.

அத்துவிதவுண்மை.

விருத்தி யொன்று மில்லாமல் விளங்கு நிலையெ நாமதனில்
விருத்தி தோன்றின் முன்பி னின்றி விளங்குஞ் சகசீ வபரங்கள்
விருத்தி நீங்கின் முப்பொருளும் விளங்கி டாமற் ததனாலே
விருத்தி தானே பந்தமதாம் விருத்தி யொழிவே வீடாகும்.
மூல வக்கர மதனின் மூன்றக் கரமு சின்றதுபோல்
லே வற்பல மதனி னிறமூன் மூன்று சின்றதுபோல்
லே மதனி னோக்கியிடிற் சீவன் பரமச் சகமூன்று
லேகால மவையுஞ் சொரூப மதாய்க் கூடிநிகழு மொன்றாயே.

சிவநானப்பிரகாசவேண்பா.

கையிலுறு புண்ணுக்குக் கண்ணாடி வேண்டுமோ
மெய்யுணர்வி லுண்டோ விபரீத—மையறிவு
மோரறிவாய்ப் போனவிடத் தோகோகோ மும்முதலுஞ்
சோராம னிற்குமோ சொல்.

ஒன்றாயுல கனைத்து மானாரென் றப்பமுனி
பொன்றா மொழியாற் புகன்றிருக்கக்—குன்றாத
முத்தியிலு மும்முதலு முண்டென் றுரைத்தலெவன்
பித்தமுறுஞ் சைவாரீ பேசு.

ஓசையொலி யெல்லா மானாரீ யென்றபினர்ப்
பேசவிரண் டுண்டோ பேய்ச்சைவா—வாசையெல்லா
மற்றவிட முத்தி நிலையோ வஃதெல்லா
முற்றவிட முத்திநிலை யோ.

என்றைக்கோ விசனரு ளென்றைக்கோ முத்திரெறி
யென்றைக்கோ யேமாந் திருக்குநிலை—யென்றைக்கோ
வென்னும்பா சண்டமதத் தெய்தா தளித்தாரை
யென்னென்று வாழ்த்துகே னியான்.

அத்துவநீகலிவேண்பா.

ஈசன்வே றியான்வேறென் றெண்ணுகின்ற பாதகரை
நீசரெனக் கண்டு நினையென்றா - னுசையொடும்
வேதமுடி வறிந்த வேதியரைக் கூடென்றான்
பேதநிலை யெல்லாம் பிரியென்றான்.

௩௦-வது சம்வாதம்.

சங்கற்பநாசநீதநாராதியநீறெனல்.

சி: சுவாமி ! நினைவிறந்து நின்றவிடம் என்னும் பாவஞதீத
முறவேண்டுமென்று யான் பலகால் முயன்று பயின்றும் அது
சித்திக்கவில்லை. மனம் விஷயாநந்தத்தைக்கருதியிமைப்போதேனு
நில்லாது சுவரிலறைந்த பந்துபோன்று சங்கற்பவிகற்பங்களை
யுடைததாய் கினைவிறந்து நின்றவிடத்தி னில்லாது பகிர்முகப்
பட்டுவிடுகின்றது. மனதற்றநிலையை யடையவேண்டுமென்று
பேரவாக்கொண்டுள்ள யான் அது சித்தியாமைபற்றி மிகவும்
வருந்துகின்றனன். சங்கற்பமுண்டாதல்பற்றித்தான் விகற்ப
முண்டாகின்றது. விகற்பத்தினால் விட்டபொருள்கனி லவாத்
தோன்றுகின்றது. அதனால் வெகுளியும்தோன்றுகின்றது. சங்கற்
பமே பல்வகைக்கிலேசத்திற்கும் காரணமாயிருத்தலால் அதனை
யொழிப்பதற் கேதுவை நன்கு விவரித்துரைக்குமாறு பிராரத்
திக்கின்றனன். *

கு: சொருபாவரணமாயுள்ள அநாதியவிச்சையினால்யானென
தென்று மதிக்கும் அகங்காரமும், அதனால் எனக்கு இப்பொ
ருள் வேண்டுமென்னும் அவாவும், அதனால் அப்பொருளின்கட்
செல்லும் ஆசையும், அதனால் அதன் மறுதலைக்கண்டசெல்லும்
கோபமு முண்டாகின்றன. அகங்காரமுதலியனவற்றிற்கு அவிச்
சையே காரணமாயிருத்தலால் அது கெட்டொழிந்த காலத்துத்
தான் அவையெல்லாமொழியும். சொருபத்தின் ஐயந்திரியின்யிய
தரிசனமே அவ்வவிச்சை பற்றறக் கெடுவதற்கு முக்கிய காரண

மாம். அச்சொருபதரிசனம் நீனைவிறந்து நின்றவிடம் என்னும் பாவனாதீதம் திடப்படச் சித்தித்தாற்றான் சித்திக்கும்.

பு. அப்பாவனாதீதம் மனோலயமுண்டானபேர்து சித்திக்கும். பலகாலும் விடாது மனோலயஞ் செய்தவர்க்கே அது கிட்டும். அப்பியாசகாலத்தில் சிறிது பொழுதும் தாமதிக்காது மனோலயஞ் செய்தவர்க்கே சங்கற்பநாசமுண்டாகும். சிறிது பராக்காய விட்டால் மதுவுண்டு மயக்கமிக்குத் தட்டுக்கெட்டுத் தடுமாறும் குருட்டுக்குரங்குபோன்று மனம் விஷயாகாரமாகி விரிந்துவிடும். ஆகையால், விபரீதவுணர்வென்னும் அவிச்சைகெடுவதற்கேதுவாய ஆத்மதரிசனம் சித்திப்பதற்கு நீமித்தமாயுள்ள பூவனாதீதம் பதியும்படி சித்தத்தைச் சற்றும் அசையாவண்ணம் அடக்கவேண்டும். அடங்காது அசைந்து ஒரு பொருளைப் பற்றுமானால் உடனுக்குடனே அதனை விவேகத்தினால் அடக்கவேண்டும். இவ்வாறு சங்கற்பமுண்டாகும்போதெல்லாம் சங்கற்பமுண்டாதலாலுண்டாகும் கெடுதியை நன்குணர்ந்து அதனைக் கெடுத்துக்கொண்டே வரல்வேண்டும். இப்படி கெடுத்துக்கொண்டே வந்தால் சங்கற்பமுண்டாகாமலே யொழிந்துபோம். இங்ஙனம் செய்வதுதான் சங்கற்பத்தைக் கெடுப்பதற்குபாயம். சங்கற்பநாசஞ் செய்யாதவாக்கு முததித்திருவுண்டாத் லென்றுமின்றாதலின் சங்கற்பநாசம் சதாசெய்தல்வேண்டும்.

சி: சங்கற்பத்தைக் கெடுப்பதற்கேதுவாயுள்ள விவேகமும் சங்கற்பமா யிருத்தலால் சங்கற்பநாசம் விவேகத்தா லுண்டாமென்ப தெப்படி?

கு: நஞ்சினை நஞ்சினாலும், இரும்பினை யிரும்பினாலும், அம்பினை அம்பினாலும் கெடுப்பதுபோன்று அசுத்த சங்கற்பத்தைச் சுத்த சங்கற்பத்தாற் கெடுக்கவேண்டும். விஷய வாசனை காரணமாகக் கடலிலெழு மலைபோன் றோயாது மனத்தினின்றொழும் சங்கற்பத்தை விவேகத்தால் அடக்கடி கெடுத்துக்கொண்டே வருமிடத்து அச்சங்கற்பம் நாளுக்குநாள் குறைந்துகொண்டே வரும். அவ்வாறு குறைந்துகொண்டு வருமிடத்து மனத்தின் அசுத்த வாசனையெல்லாம் ஒழிந்துபோகும். போகவே, சுத்த வாசனையும்கூட. சுத்தவாசனை மிகுமிடத்து, சாந்த விருத்தியே தலையெடுத்திருக்கும். சாந்தவிருத்தியே யுள்ளமனம் போட்ட விடத் தோசையின்றிக் கிடக்கும் போன்போன்று நிறுத்தின

விடத்தினின்று பிறழாதிருக்கும். சாந்த விருத்தியுள்ள மனம் விஷயத்தி லுவர்ப்புற்று நின்றலின் அது நின்றற்கிடம ஆத்மாவே யாம்.

அச்சத்தசங்கற்பம் ஆத்மாவை நோக்கி நின்றபோது பிணஞ்சுடுதி யீற்றில் அனல்மயமாய் விடுதல்போன்று ஆத்மா காரமாய்விடும். மனம் அசுத்த சங்கற்பங்கெட்டு, ஆத்மாகார மாய் விடுதற்குச் சுத்தசங்கற்பமே காரணமாம். சுத்த சங்கற் பத்தாற் கெடுக்காதவிடத்து அசுத்தசங்கற்பங் கெடாதாகலின், சங்கற்பத்தைச் சங்கற்பத்தாற்றான் கெடுக்கவேண்டுமென். அவ் வாறு செய்தாற்றான் மனோலயமுண்டாகும். அம்மனம் ஆத்மா வில் இலயப்படுங் காலத்துக் “களங்கமற்ற கண்ணாடி தன்முன் வேறோர் களங்கமற்ற கண்ணாடி காட்டும்போது, விளங்கியதன் மயமாகி யபேதமாகி விகற்பமின்றி நிருவிகற்ப மாணற்போல” வகரசமாய் விளங்கும். அவ்வாறு விளங்கின்றவிடந்தான் பாவனாதீதம். அதனாற்றான் ஆத்ம சாட்சாத்காரம் சித்திக்கும். அது சித்தித்தாற்றான் அவிச்சை பற்றற்க் கெடுதல் வாயிலாக மோகஷம் கைகூடும். ஆதலால் சுத்தசங்கற்பம் அசுத்தசங்கற்பத் தின் கேட்டிற்குக்காரணமாயிருத்தலேயன்றி ஆத்மாவில் இலயப் படுதல் மூலமாகத் தன்கேட்டிற்கும் தானே காரணமாயிருத்த லால அதனால் யாதொரு கெடுதியுமின்றும். மனோலயமுண்டா கும்வரை சுத்தசங்கற்பமொழியாது. மேலும், அசுத்த சங்கற்பம் முற்று மொழிந்தவிடத்துச் சுத்தசங்கற்ப முண்டாசிற்குக்காரண மின்மையின் அசுத்த சங்கற்ப மொழிவே சுத்த சங்கற்பத்தி னொழிவிற்குங் காரணமாயிருத்தலின், சங்கற்பத்தாற்றான் சங்கற் பத்தைக் கெடுக்கவேண்டுமென்க.

சி: தாங்கள் திருவாய் மலர்ந்தருளிய இவ்விஷயத்திற்குரிய பிரமாணங்களைக் கூறும்படி வேண்டுகின்றனன்.

கு: கீழ்வருவனவே.

முக்தீகோபநிஷத்.

ஸஹஸ்ராக்ஷா ஸாவாஹ் ஹவஹஸாலிநஃ | சுஸு
ஸஸாஸா வுக்ஷஸு | லெநாஸிஸு ஜிஃஸு | ஸக்ஷ வஸ
தநெநு ஸக்ஷஸாஸாஸெநதக | ஸொஷயாஸாயஸாஸொ
ஷெதி ஸஸாஸாஸாஸிஸு || உவாய வஸக வஸவாஸி லெஸஸு
ஸுகிஸு | லெஸஸாஸுஸுஸு நாஸொ லெநாநாஸொ
ஸெஸாஸு ||

(இ-ள்.) ஆயிரம் முனைகள் கிளைகள் தளிர்கள் காய் கனிகள் இவைகளுடைய இந்தச் சம்சார விருகூத்திற்கு இந்த மனமே மூலமா யிருக்கிறது (ஆணி வேரா யிருக்கிறது). அதைச் சங்கற்பம் (எண்ணம் அல்லது விருப்பம்) என்றே எண்ணுகிறேன். சீக்ரமாகச் சம்சார விருகூதம் வறண்டுபோகும்படியாய்ச் சங்கற்பத்தின் உபசம (அடங்குதல்) த்தினால் மூலத்தை (ஆணிவேரை) வறளச்செய். தன்னுடைய மனத்தை அடக்குகிறதில் உபாயமொன்றே யுள்ளது. மனதுண்டாகிறபோதே (மனது விருப்பமடையத் தொடங்கும்போதே) மனதை நாசஞ்செய்கிறது (தான்). (அதுதான்) மகா சிரேயஸாகிறது.

பைங்கனோபநிஷத்.

நெவொஹு நநீ ஹாவொ நெபுதெ நெவொ வஹுதெ |
யடாயா து நநீ ஹாவ ஸடா தநாபிவடபு ||

(இ - ள்.) மனதானது உன்மனீபாவம் (விருத்தியற்ற அல்லது சலனமற்ற நிலமையை) அடைந்தால் துவைதம ஒருபோதும் காணப்படுகிறதில்லை. எப்போது உன்மனீபாவம் வருகிறதோ அப்போது அதுவேதான் பரமபதம்.

த்யானபிந்தாபநிஷத்.

யநநவ்வி ஜமஸ ஸுஷி ஸ்விதிவ்விஸநகூகூஸ |
தநநொ விவயம் யாதிததிவொஃ வாரிவடபு ||

(இ ள்.) எந்த மனதானது, மூன்றுலகத்தினுடைய சிருஷ்டிஸ்திதி லயகாரியங்களைச் செய்கிறதோ அந்த மனதானது லயித் துப்போனால் அதுதான் விஷ்ணுவின் பரமபதம் (வியாபக பிரமத்தினுடைய ஸ்தானமாகிய மோகூதம்).

மண்டலபிராம்மணோபநிஷத்.

ஸவிஷயம் நெநாவயாய நிவிஷயம் சூகூவெஹதி |
சுதஸவபு ஜமவிதமொவாரம் | தநெவவிதம் நிராஸுயபு |
நொநநு வஸாவரிவசுவய யொமொஹதி | யநநவ்வி ஜம
தநவ்விஸிதிவ்விஸந கூகூகூஸ | தநநொவிவயம் யாதிததி
வொஃ வாரிவடபு | தநயாஹவொநெபுதவிவிஃ ஹொஹா
ராசு | ஹதநெவ வாரிதகூபு ||

(இ-ள்.) விஷயத்தோடு கூடிய மனது பந்தத்தின்பொருட்
ம விஷயமற்ற மனது முத்தியின் பொருட்டுமாகிறது. ஆகை

யால், ஸகல ஜகததும் சித்தத்தின் விஷயமே (சித்தத்தின் தோற்றமே). அதே சித்தமானது ஒன்றையும் பற்றாமையே மனோநாச மடைந்த நிலைமையா யிருக்கிறது. அதுவே லயத்திற்கு யோக்கிய மாய்ப் பரிபக்குவ மடைந்ததாகவாகிறது. எந்த மனதானது மூன்றுலகத்தினுடைய சிருஷ்டி ஸ்திதி நாசகாரியங்களைச் செய்கிறதோ அந்த மனதானது லயித்துப்போவது விஷ்ணுவினுடைய பரம பதம். அந்த மனோநாசத்தினாலே சுத்தாத்துவைத வித்தியுண்டாகிறது. எதனுலென்றால் பேதயில்லாததனுலேதான். இதுதான் பரமத்துவம்.

வாஸாந்தி ஸ்ரீகுமாரி: ப்ரஹ்மசாஸ்திரம் வாஸாந்தி
 ஸ்ரீகுமாரி: ப்ரஹ்மசாஸ்திரம் வாஸாந்தி
 ஸ்ரீகுமாரி: ப்ரஹ்மசாஸ்திரம் வாஸாந்தி

(இ ள்.) சிரேஷ்டமான சாந்தியை யடைந்த மனதானது சலமற்றதாய்ப் பரமாத்துமாவீ னிடத்தில் லயமடைந்ததாக வாகிறது. பாலைக்கறந்த பிறகு மாட்டின் முலைப்பாற்போல (பால் நஷ்டமாய்விட்டதுபோல்) இந்திரியக் கூட்டமெல்லாம் நஷ்டமா னால் மனோநாச முண்டாகிறது. இதுவே மனமில்லாமை.

தேஜோபிந்தாபநிஷத்.

2ந வனவஜமதவஃ 2நவனவ ஸடாரிவஃ | 2ந வனவஹி
 ஸஃஸாரொரா 2நவனவ ஜமதவஃ | 2ந வனவ 2வஃஃஃஃ 2ந
 வனவ ஜராகிஃ | 2ந வனவ ஹிகாஃஃ 2ந வனவ 2ஃஃஃஃ |
 2ந வனவஹி ஸஃஃஃஃ 2ந வனவஹி ஜீவஃ || ஜாமு ஃ ஸவ
 ஸஃஃஃஃ 2நவனவ ஜமதவஃ | 2ந வனவ ஹிகாஃஃ 2ந வனவ 2ஃஃஃஃ |
 2ந வனவஹி ஸஃஃஃஃ 2ந வனவஹி ஜீவஃ || ஜாமு ஃ ஸவ
 ஸஃஃஃஃ 2நவனவ ஜமதவஃ | 2ந வனவ ஹிகாஃஃ 2ந வனவ 2ஃஃஃஃ |

(இ-ள்.) இந்த ஸ்கல ஜகத்தும் மனதே. மனது எப்போதும் சத்தரு. ஸம்ஸாரம் மனதுதான். மூன்றுலகமும் மனதே. மஹத் தான் துக்கமும் மனதே. ஜரைமுதிலானவையும் மனதே. காலமும் மனதே. அப்படியே பாபமும் மனதே. ஸங்கற்பமும் மனதே. ஜிவனும் மனதே. ஜாக்ரீ சுவப்ந சஷுப்தி முதலியன மன சவரூபமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. திக்குக் காலங்களுமீ லஸுக்களும் உருத்திரர்களும் ஆதித்தியர்களும் மன

சுவரூபமே. *காணப்படுகிற ஜடமும் உண்டாயிருக்கிற இருமைகளும் அஞ்ஞானமும் மாதென்றே சொல்லப்படுகின்றன. யாதூ யாதுண்டோ அதுவதுவெல்லாம் மனக்கற்பிதமே, வாஸ்தவத்திலில்லையென்று நிச்சயித்துக்கொள்.

வர்ஸிஷ்டராமாயணம்.

யாவதிலும் நடிநெநந தாவதாஸநாக்யம் | நகூணா
வாஸநாயாவதித் தாவஹஸாஜிதி | நயாவடிநாதி விஜாஹம்
நதாவலிதொவஸஜி | யாவஹலிதொவஸ ஜொநதாவுதகூ
வெடிநடி | யாவஹவாஸநாநா ஸஸாவததாமஜிகுதம் | யாவ
ஹததஸம்ப்ராவிநததா வதாஸநாக்யம் | ததஜாநஜெநா
நாஸொ வாஸநாக்ய ஹவ | ஜியுகாரணதாமகூடம்
ஸாயுநாமி ஸிதாநஜி | துய ஹதெ ஸஜியாவஹகூலிஸா
ஹஜிஹம் | தாவஹதத ஸம்ப்ராவிதவதவி ஸஜி
ஸிதெதம் |

(இ - ள்.) மனம் ஒடுங்காதவரையில் வாசனை நசியாது. வாசனை நசியாதவரையில் சித்தம் நசியாது. தத்துவஞான முண்டாகாதவரையில் சித்தம் நசியாது. சித்தம் நசியாதவரையில் தத்துவஞான முண்டாகாது. வாசனை நசியாதவரையில் தத்துவஞான முண்டாவதேது. தத்துவஞான முண்டாகாதவரையில் வாசனாகூடிய முண்டாகாது. தத்துவஞானம் மனோநாசம் வாசனாகூடியமென்னுமிவைகளே ஒன்றற்கொன்று காரணத்தன்மையை யடைந்து சாதித்தற்கரியனவா யிருக்கின்றன. எதுவரையில் தீமும்புமும் ஒரேகாலத்தில் அடிக்கடி அப்பியசிக்கவில்லையோ, அதுவரையிலும் ஆசிரதர்களால் அமழும்பும் அடையப்படா.

அடியோகதீபிகை.

ஜெயவக்சு வரித்ஞாமாலியம் யாதிகோநஸம்|
உநஸொவியெ ஜாதெ கெகவறு உவரிஷுதெ||

(இ - ள்.) ஞேயவஸ்துவை (ஞானத்திற்கு விஷயமாகும் நாமரூபத்மகமாகிய சகல சராசரத்தையும்) விதிதலால் மனது சச்சிதானந்த வடிவமாகிய ஆத்மாகாரமாகின்றது. மனது லயமாகுங்கால் கைவல்யம் மிஞ்சுகின்றது (அத்துவிதிய ஆத்மசொரூபம் மிஞ்சுகின்றது).

நீர்ச்சிப்பிராமணோபநிஷத்.

யயோ ரஸாஸ்யெ மெநா லயநா லெவஜாயதெ |

உநா நிபுயநா லெவ விக்ஷொ வஹவஸ்யா ||

(இ - ள்.) பால் மோர்முதலிய ரசதிரவியங்களை மத்திட்டுக் கடைவதினாலே துரை முதலானவை உண்டாவதுபோல மனமானது சலித்துக்கொண்டே விளையாடுவதினால் நானாவதே பேதங்கள் தோற்றிக்கொண்டிருக்கின்றன.

அயீருதபிந்தோபநிஷத்.

உந யனவ உநுஷு)ரணாம் காரணம் வ்யபெரோக்ஷயொ ||

வ்யபாய விஷயாஸகூ உபெக்து நிவிஷயம் ஸுபக்தி ||

(இ ள்.) மனிதர்களுக்கு பந்தமோக்ஷங்களுக்கு மனமேகாரணம். மனம் விஷயாதிகளி லீடுபடுவதே பந்தப் பிராப்தியாகும்; பந்தத்தில் அகப்படாமலிருப்பதே மோட்சப் பிராப்தியாகும்.

தேவிகாலோத்திரம்.

கருத்தடங்கின் முத்தியது கையகலிற் கட்டாகும்
விசித்தபொரு ளிதுவென்ன வறிவுடைய மேதக்கோர்
திருத்தருள லறிவாலே சித்தத்தைத் திறம்பாம
லருத்தியுட னிலைநிறுத்து மதுவறிவின் பயனுமால்.
அறிவுநிலை தவமடக்கம் புண்ணியந்தா னங்குணங்க
னெறியுடைய முததிரெறி முத்திவுபா யினைக்கின
மறுகும்வழி யணையமன மடங்குவதன றியாததுவே
யறிவுடையோ ரிவையனைத்து மாமெனறே யறைகுவரால்.

ஞானவாசிஷ்டம்.

சனன கருமங் களின்வித்தாய்த் தருவை யசைக்குங் காற்றேபோ
றினமு முடலை யசைப்பதுவுஞ் சித்த மிதனைத் தீவதுவே [ற்
யனக சகலத் தியாகமதா மதுவே பரம வானந்தம்
வினவு பிறவெல் லாமிகவும் வெருவுகின்ற வெந்துயரே.

பேதிக்கு மனமென்னும் பெரும்பகையை முழுவலியாற்
பிளந்து வென்றேன், வாதித்த துயரெல்லா மாற்றினே னுபசாந்த
வாழ்வு பெற்றேன், சாதித்த விவேகமே யுணைவணங்கி னேனெ
ன்று ஜனகா கோமான, சேதித்த மனவலைவெல் லாமொழித்துத்
தானேசித் திரமபோ னின்றான்.

சடஞ் சூனியமா யெங்கணுஞ்சேர் தனிரெஞ் சுக்குப் பேரொழிய வுடனாங் ககனந் தனைப்போல வுள்ளும் புறம்பு முருவிலதாம், படர்தீர் மெய்ப்பொய் யெனும்பொருளிற் பயிற்றோற் றரவே மனமாகுந், தொடர்ச்சங் கற்ப மெங்குளதாந் தேதான்று மனமு மங்குளதே.

மனத்தின் வடிவு சங்கற்ப மற்றிவ் விரண்டு மொன்றாகு மனர்த்த மோக மலபந்த மவித்தை மாயை தமமுதலா மினத்த பெயர்ச்சங் கற்பத்துக் கேற்ற பெயரா மிதுநூலிற் [வம். கனத்த செகக்காட் சியும்போகுங் கதிர்விட் டெறிக்கும் பரவடிநிஷ்டாநுபூதி.

வெலிகொள் குறங்கு மயக்குஞ்சொல் விளம்பி யருந்தி லதுவு, நெறிதான் மயங்கிச் சுழல்வதுபோ னிமிடந் தானு நிலா மனத்தைக், குறியிற் சமாதி யெனுகயிற்றாற் குறுகப் பிணிப் போ ரெவரவர்தாம், அறிவோ டறியாமைக விறந்த வரிய முத்தி தனையடைவார்.

அலைபு மனத்தை யகத்தடக்கு மவனே சரிதை கடந்தோனும் அலைபு மனத்தை யகத்தடக்கு மவனே கிரியை முடிந்தோனும் அலைபு மனத்தை யகத்தடக்கு மவனே யோக தற்பானும் அலைபு மனத்தை யகத்தடக்கு மவனே ஞானி யதிசூரன்.

திருமந்திரம்.

மனமாயை மாயை மாயை மயக்க
மனமாயை தான்மாய மற்றொன்று மில்லை
பிணையாய வேண்டாம் பிதற்றவும் வேண்டாம்
தனையாய்ந் திருப்பது தத்துவந் தானே.

நாயுமானசுவாமிகள்.

இமையளவு போதையொரு கற்பகா லம்பண்ணுமில்வலக மெவ் வலகமோ வென்றெண்ணம் வருவிக்கு மாதர்சிற் றின்பமோ வென்னின்மக மேருவாக்கிச், சுமையெடுமினென்றுதான் சும்மாடுமா யெமைச் சுமையாளு மாக்கிராளுந் துர்ப்புத்தி பண்ணியுள நற்புத்தி யாலையுஞ் சூறையிட் டிந்திரஜாலம், அமையவொரு கூத்துஞ் சமைந்தாடு மனமாயை யம்மம்ம லெல்லவெளிதோ வருள்பெற்ற பேர்க்கெலா மொளிபெற்று நீற்குமீ தருளோவ லாதுமருளோ, சம்பநெறி காணாத சாக்ஷி சூட்சுமமாத் தமியனேற் குளவுபுகல் வாய் சர்வபரி பூரண வகண்டதத் துவமான சச்சிதா னந்தசிவமே.

தன்னிலே தானாக நினைந்துகணிந் தவிழ்ந்துகக சமாதி யாகப்,
பொன்னிலே பணிபோலு மாயைதரு மனமேகின் புரைக டிந்
தா, வென்னிலே யான்பிழைப்பே னெனக்கினியா ருன்போல்வா
ரில்லையிலை, புன்னிலே திருவருளுக் கொப்பாவா யென்னுயிர்க்
கோ நுறவு மாவாய்.

சினமிறக்கக் கற்றாலுஞ் சித்தியெல்லாம் பெற்றாலும்
மனமிறக்கக் கல்லாற்கு வாயேன் பராபரமே.

நம்மாழ்வார் பேரியதிருவாழ்நாதி.

பனமாளு மோரைவர் வன்குறும்பர் தம்மைச்
சினமாள்விக் தோரிடத்தே சேர்த்துப்—புனமேய
தண்டுழா யானடியே தான்காணு மஃதன்றே
வண்டுழாஞ் சீரார்க்கு மாண்பு.

கைவலிய நவநீதம்.

மனது சத்துவ சொரூபமற் றிரண்டும் வந்துகலந் தனவவற்
றை மாற்றி னாற்போம், தனது சன்மர்க் கத்தைவிடா திருந்தபோ
து தமோகுணமும் ரஜோகுணமுஞ் சமிக்கும் பின்னைக், கனபரிணு
மஞ்சலனம் போம்போ னன்காற் களங்கமற்று நின்றவா காயம்
போலு, நினதுளமப் படியாமப் பிரமத் தொன்றாய் நிருவிதற்ப
சமாதியிலே நிற்குந் தானே.

மோகவதைப் பரணி.

வியு மோகனை வேரறாமல் விடஞ்செய் மோகன் விவேகஞர்
மாயு மோவுயர் மாயையாரு மனத்தி னொரு மிருக்கவே.

நக-வது சம்வாதம்.

கனம்நெறியினைக் கடைப்பிடித்தோழுகளே.

சி: சுவாமி! பதைத்தெழாவண்ணம் எவ்வண்ணம் அடக்கி
னும் சிறிது மடங்காது மனம் விஷயாகாரப்பட்டே விரிந்துவிடு
கின்றது; விரிந்தவிடத் தடங்குவது மிகு கஷ்டமாயிருக்கிறது;
வெகு பிரயாசப்பட்ட டடக்கியவிடத்தும் ஒருகூணமேனும் அளந்
தறியப்படா விபுவாய்ச் சத்தாய்ச் சித்தாயாநந்தமாயுள்ள ஆன்
மாவில் நில்லாது விரைந்து பகிர்முகப்பட்டுவிடுகின்றது. ஆதலால்
அஃதடங்கி யொருமுகப்படுதற்குரிய வழியைப் போதிக்குப்படி
வேண்டுகின்றனன்.

கு: அன்பனே! உன்னுளத்தில் விட்சேபம் மிகுதியாயிருக்கிறதென்றறிகின்றேன். இவ்விட்சேபம் அசுத்தவாசனை காரணமாக அடிக்கடி புண்டாய்க்கொண்டேயிருக்கும், அசுத்த வாசனையையும் விட்சேபத்தையும் கெடுத்தவிடத்துத்தான் மனம் எளிதாக ஒருமுகப்படும்.

சி: சுவாமி! அசுத்தவாசனையும் விட்சேபமும் ஒழிதற்குரிய வழியென்ன?

கு: நிஷ்காம கர்மத்தினால் அசுத்தவாசனையும், அஷ்டாஷ்டர பஞ்ஜாட்சரஜபம், ஈசுவரநாம உச்சாரணம், அஜபாமந்திரோச்சாரணம், ஈசுவரமூர்த்தித்தியானம், பிரணவவுபாசனை, நீர்க்குண பிரமத்தைச் சிந்தித்தல் ஆகிய இவைகளால் விஷ்சேபமும் ஒழியும்.

சி: தேவரீரருளிய வொவ்வொன்றையும் நன்கு விவரித்துரைக்குமாறு பிரார்த்திக்கின்றனன்.

நிஷ்காமகீமம்.

கு: “கருமமன்றி மந்திரமில்லை. கருமம் மந்திரத்தை அபேட்சிக்கின்றது, மந்திரமில்லாது செய்வது கருமமாகாது. ஆகையால், மந்திரத்தை விடக்கூடாது. மந்திரத்தைவிட்டுச் செய்த கருமம் சாம்பலிற்செய்த ஹோமமாகும்” என்று நாரத பரிவிராஜகோபநிஷத் கூ-வது உபசேத்தில் கூறியபடி யிங்கு மந்திரமில்லாதுசெய்யும் கருமம் கருமமன்றும். எனவே மந்திரத்துடன் கூடிய கருமமே கருமமென்றாயிற்று. வேதவிகித கன்மமாகிய இது காமியமென்றும் நிஷ்காமியமென்றும் இருவகையாம். பயனை விரும்பிச்செய்யும் கருமம் காமியகருமமாம். பயனை விரும்பாது ஈசுவரார்ப்பணமாகச் செய்யும் கருமம் நிஷ்காமிய கருமமாம் காமிய கருமத்தின் பயன் கேவலம் சுவர்க்காதிபோகமாயும், நிஷ்காமிய கருமத்தின் பயன் சுவர்க்காதிபோகமே யன்றி அந்தக்கரண சுத்தியுமாம். நிஷ்காமகருமத்தின் பயன் முக்கியமாய் அந்தக்கரணசுத்தியாகவே யிருத்தலால் அதனையே செய்தல்வேண்டும். செய்தலாலே அந்தக்கரண சுத்திவாயிலாக அசுத்த வாசனைகளெல்லா மொழிந்துவிடும். ஸ்நானம், சந்தியாவந்தனம், ஜபம், ஓமம், தேவபூசை, அதிதிபூசை, வைசுவதேவம் முதலியவைகளே இங்குக் கருமமென்று கொள்ளல்வேண்டும். கருமஞ் செய்யுமிடத்து ஒவ்வொருவனும் தன்தன் சாதிக்கு விதித்துள்ள கருமங்களுையே செய்தல்வேண்டும்.

மாறிச்செய்தால் தேகப்பிரயாசையே யன்றி நரகதுக்கமு முண்டாகும். பலாபேட்சைவிட்டு எப்போதும் செய்வவேண்டிய கருமத்தை நன்றாய்ச் செய்கிறவனுக்குச் சித்தசுத்தி விரைவிலுண்டாகும்.

நிஷ்காமிய கருமத்தினால் சித்தசுத்தி யுண்டாமென்பதற்குப் பிரமாணங்கள்.

பிரஹ்மாரணிய உபநிஷத்.

தடுதம் வெஷாநு வஹநெநவிவிஷிஷந்தி |

ஐஹவரொண த்வஸா ஸ்ரஃயா யஜேநா நாஸகெந ||

(இ - ள்.) சாஸ்திரத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடி வர்ணச் சிரம்தருமோசித கர்மங்களைப் பகவதர்ப்பணமாகச் செய்வோர்கள் பரம்பராக் கிரமமாய்ச் சித்தசுத்தியையும், அதனால் ஞானத்தையும், ஞானத்தினால் மோட்சத்தையும் அடைவார்கள்.

பகவத்கீதை.

ஐஹணா யாயகஜி-ராணி ஸம்மந்தகூர கரொகியம் |

விவ்ருதெ நஸவாவெந வஜ்வத்ர லிவாஹஸா ||

(இ-ள்.) எவன் கருமங்களைப் பரமாத்மாவினிடத்தில் ஒப்பி வித்து (அர்ப்பணஞ்செய்து) பலனில் ஆசையைவிட்டுச் செய்கிறானே அவன் ஜலத்திலே தாமரையிலே ஒட்டாததுபோலப் பாபபுண்ணியங்களினால் ஒட்டப்படுகிறதில்லை.

யுகூ கஜி-வமஹந்தகூர ஸாஹிராவொதி நெஷிஷி |

கயுகூ காகாரொண வவெவகெந நிவ்ருதெ ||

(இ - ள்.) கருமயோகியானவன் (நிஷ்காமகருமி) கருமத்தில் பலாபேட்சைவிட்டு ஆத்தமநிஷ்டையினு ளுண்டாகிற மோக்ஷத்தை அடைகிறான். ஆசையினாலேவப்பட்டு பலனில் ஆசையை யுடைய கருமயோகியானவன் (காமியகருமி) (பந்தத்தில்) கட்டுப்படுகிறான்.

கஜி-வெண வஹிஸம்விஜி ரீவ்லிதா ஜநகாடியம் |

வொகஸம் ஹ ரெவாவி ஸவஸ்யநு கத-ஜிஹ-வ்லி ||

(இ - ள்.) ஜனகன் முதலானவர்கள் (நிஷ்காம) கருமத்தினாலேதானே ஞானத்தை யடைந்தார்கள். ஜனங்களுடைய பிரயோஜனத்தை யுத்தேசித்தாவது (கருமத்தைச்) செய்வதற்கு யோக்கியனாகவிருக்கிறாய்.

தலாடிஸக்தஸ்ததா காயடும் கடிவலாஹா |

கலகொ ஹாஹாநு கடிவலாஹாஹி வுருஷம் ||

(இ - ள்.) ஆகையினாலே பலாபேட்சையைவிட்டு எப்போதும் செய்யவேண்டிய கருமத்தை நன்றாகச்செய். ஏனென்றால் பலாபேச்சையைவிட்டுக் கருமத்தை அதுஷ்டித்துவருகிற புருஷனாவன் உத்தமமானதை அடைகிறான்.

உயிவவடாணி கடிராணி ஸஹஸ்யாஹாஹி வெதஸா |

நிராஸிதி டிவொஹகூயா யுஹிஸ விமதஜா ||

(இ - ள்.) சகல கருமங்களையும் என்னிடத்தில் ஒப்பித்து நான் பரமாத்மாவனுடைய ஏவறகாரணாகச் சகல கருமத்தையும் செய்து பரமாத்மாவுக் கொப்பிக்கவேண்டியவ னெனகிற எண்ணத்துடன் பலாபேட்சையன்றியும் (தனனுடையதெனகிற) மமதை விட்டும் தாபத்தை (விசனத்தை) விட்டவனாயிருந்துகொண்டே யுத்தத்தைச்செய்.

வராகபுராணம்.

யதிஹிதாருதெ கடி வுருஷம் ஸாயுஸாயுவா |

ஸவடும் நாராயணே ந்யஸ்யகுவஹி நயிவ்யதெ ||

(இ - ள்.) எப்புருஷன் நன்மை தீமையாகிற கரும மெவ்வளவு அற்பமாவது செய்கிறானோ அவைபெல்லாம் நாராயணனுக்கார்ப்பணஞ் செய்வானாகில் அவன் கருமஞ் செய்தவனானாலும் கருமபலன் அவனை ஒட்டுகிறதில்லை.

அபரோகூதுபூதி.

ஸவணடாஸூரி யடுகிண தவஸாஹரி தொஷணாக் |

ஸாயநம் ப்ரஹ்மவதூஸாஹம் வெவராஹாஹி வதூஷ்யபூ ||

(இ - ள்.) அந்தந்த வர்ணசிரம தர்மங்களுடன் தபசு முதலானவைகளை (நிஷ்காமியத்துடன்) சாதிப்பவர்களுக்கு வைராக் கியமும், அதனால் சித்தசுத்தியும், அதனால் ஞானமும், அதனால் மோக்சமும் உண்டாகும்.

சூதசங்கிதை.

நித்தியநை மித்தியகன் மங்கணிட்கா மியமாகப்

பத்தியுறச் செய்வதனால் பாவமெலா நாசமுறும்

ஒத்தியன்மற் றதனானே யொழியாம லுறுகித்த

சுத்தியுள் தாமென்று சொல்லுமான் மறையனைத்தும்.

ஒதியசற் கருமத்தாற்பரசிவ தியானத்தா லுயிர்கொல் லாமை [ண
யாதியநற் றருமத்தா லுடற்குமதிட் டானதெய்வ மவிர்முகக் கண
னீதியதி யானத்தா லிந்திரியம் பிராணனுக்கு நிடேத சிந்தை [தி.
காதியதாற் றியானத்தி லயப்படலான் மனாதி கட்குந் காணுஞ் சுத்

பிரபோதசந்திரோதயம்.

ஆற்றும் பயன் வேண் டாக்கரும மந்தக் கரண சுத்திதரும்
போற்றுஞ் சுத்தி தரும்போதம் போதம் பிரம நானென்னு [னத்
முற்றுந்தரு நானு தித்தலுமே யுயர்வான் மதிநீர்த் துளக்க மெ
தோற்றற் தருமா யையிற் றன்னைத் துளக்க மின் மிக் காணுவனல்.

அஷ்டாஷ்டபிரபாவம்.

“ஓம் நமோநாராயண” என்பது அஷ்டாஷ்ட மந்திரமாம்.
இது தாரகமந்திரமென்றும் சொல்லப்படும். இதில் ஓம் என்னும்
அக்ஷரம் ஆத்மசொரூபம், நம என்னும் இரண்டக்ஷரம் பிரகி
ருதி சொரூபம், நாராயணய என்னும் ஐந்தக்ஷரம் பரப்பிரம
சொரூபம். ஆத்மவடிவ நாராயணனுக்கு நமஸ்காரம் என்பது இத
னது திரண்டபொருளாம். அன்றியும், ஓம் என்பது சீவ (கூடவத்)
வாசகம், நம என்பது ஐக்கிய வாசகம், நாராயணய என்பது பிர
மவாசகம் என்று கொண்டு ஓம் நமோநாராயணய வென்பதற்கு
ஜீவப்பிரம வைக்கியமென்று பொருள் கூறலுமாம். ஆகவே ஓம்
மந்திரம் தத்துவமசி மகாவாக்கிய மாயிற்று.

இதனை உச்சரிக்கும்போது முதலில் ஓம் என்றும், பின்னர்
நம? என்றும், அப்பால் நாராயணய என்றும் உச்சரிக்கவேண்டும்.
நரன் (கேடில்லாதவன்) என்னும் பரமாத்மாவினால் படைக்கப்பட்ட
து பற்றி ஜலம் நாரம் என்னும் பெயரையடைந்தது. அதில் வசி
த்தல்பற்றி அப்பரமாத்மாவிற்கு நாராயணனென்று பெயருண்டா
யிற்று என்று கூறுதலுமுண்டு. இந்த மந்திரத்தை இடைவிடாது
ஜபித்துக்கொண்டிருப்பவன் பூரணவாயுடையும் பிரஜைகளுக்குத்
தலைவனாகியும் பெற்றுச் சித்திரிரோத வாயிலாக மோக்ஷத்தையு
மடைவன். இதற்குப் பிரமாணங்கள் வருமாறு:—

அஷ்வயதார கோபநிஷத்.

மஹாஜந ஜராஜீரண ஸம்ஸார பிஹயாஸி |

ஸம் காரயதி தஸாதாரகஸு ||

(இ - ஸ்.) மஹாபயங்கரமாகிய ஜனனமாணாதி ஸம்சார துக்க (ஸாகர) த்தைக் கடத்தி மோக்சத்திற் சேர்ப்பிப்பதெது வோ அதுவே தாரகமந்திர மெனப்படும்.

ராமதாபநீயுநிஷத்.

வபுஹ யாஜவஹுஃ கிந்தாரகம் கிந்தாரதீதி ஸஹொ வாய யாஜவஹுஃ | ஒம் நமோநாராயணாயெதிதாரகம் விஷா தக பித்யுவாவிகவ்யு ||

(இ - ஸ்.) எது தாரகம் எது தாரணஞ் செய்விக்கு மென்று யாக்குவல்கியரை வினவினதற்கு, ஒம் நமோநாராயணாயெவென் னும் தாரகம் சிதாத்மகமானது. அதுவே யுபாசிக்கத் தக்கதெ ன்று யாக்குவல்கியர் சொன்னார்.

கிந்தாரகம் கிந்தாரயதீதி ஸஹொவாய யாஜவஹுஃ | தாரகம் தீவ்ய-பாநமம் விஷுவலவ்யகம் தீவ்ய-பாநமம் வுந ப்யாயநமஃ ||

(இ - ஸ்.) எது தாரகம் எது தாரணஞ் செய்விக்கும் ? மறுபடியும், த யாக்குவல்கியர் கூறுகின்றார்:—தாரகமாவது ரகர ததுடன் அகரநெடில சேர்ந்து பிந்துவுரு சேர்ந்தபின்னர், அகர ரெடி லேறிய அந்த ரகரத்துடன் மாயம வென்பதே [ராமாரக (ராமாயம) மந்திரம், இது உபாசிக்கத்தக்கது.]

பாண்டவகீதை.

நாராயணேதி லெத்ராஸி வாமஸிவஸ வதிபுநி |
தயாவி நரகெ வொரெ வக-தீதெயி தடிஹு-தடி ||

(இ - ஸ்.) நாராயணாவெனும் மந்திரம் ஸ்மரணை செய்வதற் குச் சுலபமாயிருக்கிறது. அந்த மந்திரத்தைத் தியானிப்பதற்குச் சுலபமா யாவருக்கும் நாக்கிருக்கவும் மூடாகள் பகவனும், தை தியானிக்காமல் வியாத்மாய்க் கோரமான நரகத்தை யடைதீன் றாகள். யியோ யீதென்ன ஆச்சாயம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி.

ஏடு நிஷத்தி லிவெதன் முன்னம்வந் தெங்கள் குழாம் புகுந்து கூடு மனமுடை யோகள் வரம்பொழி வந்தொல்லைக் கூடுமினோ நாடு நகரமு நன்கறிய நமோநாராய னாய வென்று பாடு மனமுடைப் பத்தருள் ளீர்வந்து பல்லாண்டு கூறும்னே.

சிவவாக்கியர்.

அஞ்சமுன்று மெட்டதா யநாதியான மந்திரம்
நெஞ்சிலே நினைந்து கொண்டு நூறுநுச் செயிப்பிரேல்
பஞ்சமான பாதங்க ணூறுகோடி செய்யினும்
பஞ்சபோல் பறக்குமென்று நான்மறைகள் பன்னுமே.

திருமங்கையாழ்வார்.

குலந்தருஞ் செல்வந் தந்திடு மடியார் படுதுய ராயின வெல்
லாம், நிலந்தருஞ் செய்யும் நீள்விசம் பருளு மருளொடு பெருநில
மளிக்கும், வலந்தரு மற்றுந் தந்திடும் பெற்ற தாயினு மாயின
செய்யும், நலந்தருஞ் சொல்லை நான்கண்டு கொண்டேன் நாரா
யணு வென்னும் நாமம்.

மஞ்சலாஞ் சோலை வண்டறை மானீர் மங்கையார் வாட்கலி
கன்றி, செஞ்சொலா லெடுத்த தெய்வநன் மாலை யிவைகொண்டு
சிக்கெனத் தொண்டிர், துஞ்சம்போ தழையின் துயர்வரி னினை
மின் துயரிலிற் சொல்லினு நன்றும், நஞ்சுதான் கண்டிர் நம்
முடை வினைக்கு நாராயணு வென்னு நாமம்.

பஞ்சாக்ஷர பரபாவம். 21

“ஓம் நமசிவாய” என்பது பஞ்சாட்சரமாம். இஃது இராஜமந்
திரமென்றும் சொல்லப்படும். இதில் ஓம் என்னும் அக்ஷரம் ஆத்ம
சொருபம், நமவென்னும் அக்ஷரம் மாயாசொருபம், சிவாயவென்னு
ம் அக்ஷரம் சிவசொருபம். ஆத்மவடிவ சிவனுக்கு வணக்கமென்பது
இதனது நிரண்டபொருளாம். இதனை உச்சரிக்கும்போது “பிரணவ
மெழுவா யதன்பினர் நகாரம் பேசுமெதன்பினர் மகாரம், வரமுறு
மதன்பின் சிகாரமற் றதன்பின் வயங்கிடு வகரவா கார, முரமுறு
மதன்பின் யகாரம்சா பால வுபநிட தஞ்சொலு மில்வா, றரவணி ச
டையாற் கன்பர்காண் முறையி னறிகவிச்சடக்கரமனுவை” என்று
சூத்சங்கிதை கூழியவாறு முதலில் ஓம் என்றும் பின்னர் ந என்
றும் அதன்பின் ம என்றும், அதன்பிறகு சி என்றும், அதின்
பின்னர் வ என்றும், அப்பால் ய என்றும் உச்சரிக்கவேண்டும்.
நமசிவாயவென்பதே பஞ்சாட்சரமாயினும் அது பிரணவத்தைச்
சேர்த்து உச்சரிக்கும்போது சடாக்கரமெனப்படுகின்றது. இஃ
தைந்துவகைப்பட்டிருக்கும். வருமாறு:—

ஸ்தூலபஞ்சாட்சரம்.

(1) திரோபாக்ஷர (ந) முதலிலும், ஜீவாக்ஷரம் (ய) கடையி
லும் பொருந்த உச்சரிப்பது ஸ்தூலபஞ்சாட்சரமாம். அது நம
சிவாய என்பது.

சூக்துமபஞ்சாட்சரம்.

(2) பதியட்சரம் (சி) முதலிலும் மலாட்சரம் (ம) ஈற்றிலும் பொருந்த வச்சரிப்பது சூக்துமபஞ்சாட்சரமாம். இது சிவாயநம என்பது. இஃதொருதலை மாணிக்கமென்றும் சொல்லப்படும்.

காரணபஞ்சாட்சரம்.

(3) ஸ்தூலபஞ்சாக்கரத்தின் முதலிலுள்ள திரோபாட்சரத்தை (ந) யும் சூக்துமபஞ்சாக்கரத்தின் ஈற்றிலுள்ள மலாட்சரத்தை (ம) யும் நீக்கிப் பதியட்சரத்தை (சி)யும் அருள் அட்சரத்தை (வ)யும் முன்னுமபின்னுமாக நிறுத்திச் சீவாட்சரம் (ப) இடையிற் பொருந்த வச்சரிப்பது காரணபஞ்சாட்சரமாம். இது சிவயவசி என்பது. இஃதொருதலை மாணிக்கமென்றும் சொல்லப்படும்.

மகாதிரணபஞ்சாட்சரம்.

(4) அருளட்சர (வ)மும் பதியட்சர (சி)மும் கூடியது மகாதிரணபஞ்சாட்சரமாம். இது வசி என்பது. இது வாசி யென்றும் வழங்கும்.

முத்திபஞ்சாட்சரம்.

பதியட்சரத்தை (சி) உள்ளத்திற் பொருந்தச் செய்வது முத்திபஞ்சாக்கரமாம். இது சி என்பது. இது மகாமனு என்றும் நாயோட்டு மந்திரமென்றும் சொல்லப்படும்.

இங்குகூறிய பஞ்சாக்கரத்துள் “நமச்சிவாயலென்றுரைத்த மந்திரம், நவ்வொடு மவ்வும்போய் மாயை வலமதாய், யவ்வான ஜீவன் வவ்வி லுறைந்திடச், சிவ்வினி லொன்றாய்ச் சிவமெனலாமே” என்றவாறு அருளட்சரத்தில் திரோதான வட்சர (ந) மும், ஜீவாட்சரத்தில் மலாக்ஷர (ம) மும், அடங்க, மிஞ்சி நின்ற மூன்றாக்ஷரத்தினுள் (காரண பஞ்சாக்ஷரமாய் சிவய வென்பதனுள்) ஜீவாட்சர (வ) ம், அருளாக்ஷரத்தி லொடுங்க, மிஞ்சிநின்ற விரண்டாக்ஷரத்துள் (மகாகாரண பஞ்சாட்சரமாய் வசி யென்பதனுள்) அருளாக்ஷர (வ) ம், பதியட்சரத்திலொடுங்க, பதியாக்ஷரமே (முத்தி பஞ்சாக்கரமாய் சி என்பதே) சேடமாயிருக்குமென்றுணர்க.

ஆவரணமும் விட்சேபமும் நீங்கியவிடத்துச் சீவன் பிரமாதிகாரவிருத்தியி லந்தர்க்கதமாகப் பிரமாதிகாரவிருத்தி சிவம் அல்லது ஆத்மாவில் இலயமாகச் சிவமே மிஞ்சி நிற்குமென்பது கருத்து. இக்கருத்தின்படி ந-ஆவரணமென்றும், ம-விட்சேபமென்றும், ய-சிதாபாசவடிவ சிவனென்றும், வ-பிரமாதிகாரவிருத்தி யென்றும், சி-ஆத்தமா அல்லது சிவமென்றுங்கொள்க.

சச்சிதானந்த நித்தியம் பூரணமென்பது ஆத்மாவின் சொரூபமாம். இவ்வைந்தனுள் சத்தில் நித்தியமும் சித்தில் பூரணமும் மடங்கச் சச்சிதானந்தமாம்; சத்தில் சத்து அடங்கச் சிதானந்த

மாம்; ஆநந்தத்தில் சிதது அடங்க ஆநந்தமொன்றுமே சேடித்து நிற்குமென்று பஞ்சாகரத்திற்குப் பொருள் கூறுதலுமுண்டு. இம்மந்திரத்தின் தன்மையை விரிவாய் நிஷ்டானுபூதி முதலியவற்றிற் கண்டுகொள்க.

ஓம் நமசிவர்ய எனபதில் ஓம் எனபது எம்மந்திரங்களுக்குப் பொதுவாய் முன்னுரைக்கப்படும் பிரணவமாம்; பிரணவ மின்றிய மந்திரம் உயிர்ப்புடையதாகாது இது பிரணவமின்றி உச்சரித்தகாலத்தும் பயன்கருவது பற்றி இராஜமந்திரமென்ப படுகின்றது. மேலும், இது மகாவாகியமுமாம் நமசிவாய என பது தத்துவமசி மகாவாகியமும், சிவாயநம் எனபது தொந்த தசி மகாவாகியமுமாம் இவ்வாதத்ததில் சிவ எனபது பிரம வாசகமும், ய எனபது கூடலக வாசகமும், நம் எனபது ஐக கிய வாசகமுமாம் எனவே, நமசிவாய எனபது பிரமகூடலக ஐக கியகதையும் சிவாயநம் எனபது கூடலகபிரம ஐக்கியகதையும் உணரத்தி நின்றன வென்றறிக்கலவேண்டும். இதற்கைய பெருமை யுள்ள இம்மந்திரத்தைத் திரிகரண சுகதியுடன் ஜபிப்பவன் இச்சித்தக போகத்தை யடைதலே யன்றிச் சித்தநிரோத வாயி லாக முத்தியையுமடைவன. இதற்குப்பிரமாணங்கள் வருமாறு:—

பஸ்மஜாபாலோபநிடதம்.

தாரகம் செவம் சேநவஹிஸாதி | ததெத்ரவ சேக்யபு-
சேவஹிஸாதெ செவ்வாயம் சேத்ரம் வந்தாக்காரம் || வரவோ
சேத்ர ஸாரகொயம் வந்தாக்காரம் | ஓதித்யெத்ர வுரஹரெசு
நசே உதிவஸாசு || ததொ சேஹாஹெவாயெதி வந்தாக்காராணி
நாதஸாரகம் வரவோசேத்ரம் தாரகொயம் வந்தாக்காரம் ||
கொயம் செவ்வோசேந செவ்வஸாரகொய சேவஹிஸாதெ
சேநாவிசேகே செவ்வெஹொ சேவெஹொ செவ்வாயவெவ
சேத்ர ஸாரயதி || வநஷணவ ஸுஹாவஹெசொ ஸுஹவெஸா
ஹொஹொ || வெஹாவதம் ஸெவ்வெவம் வந்தாக்காரம் ஜவந்தி-தார
கம் | ஸப்யணவம் ஹொஹொநாவிலிஷ்ணி ||

(இ - ள்) காரகமாகிய சைவ மகாமந்திரத்தை யுபதேசிப் பேன அங்கு முகத்திகாக உபதேசிக்கப்படுவது சைவமந்திரமாகிய பஞ்சாடசரமே. இப்பரமமாகிய சைவ பஞ்சாக்காரமே தாரகமாம். ஒமென்று முதலிற் சொல்லுக; பிறகு நமவென்க; மேல மகாதேவாயவென்று ஐந்தெழுக்கைச் சொல்லுக இதினும் மேலான மகாமந்திரமாய் தாரக மந்திரமில்லை. இப்பஞ்சாக்காரமே தாரகம் இச்சைவ மந்திரமென்பது யாது? இத்காரகமாகிய சைவ மந்திரமே உபதேசிக்கப்படுகின்றது, காகியில் இச்சைவமந்திர

ரமே சைவர்களான ஜீவர்களுக்கு உபதேசிக்கப்பட்டு அவர்களை முக்திக்குப்பிச்சின்றது. இதிலே பிரம்மோபதேசமாம். பிரம்மமாகிய சோமனும் நானே. வேதங்களுக்குப் பேரணியான சைவ பஞ்சாக்ஷரமாகிய தாரக மகாமந்திரத்தை பிரணவத்துடனே ஜபித்துக்கொண்டு சந்தோஷமடைகின்றார்கள்.

ஸெவஸாரகம் ஸெவெஷு ஜீவெஷு ஸெவவாய
வெவோத்ரம் ஸாம்ஹவா வாக்ஷவதா ஜஹாஸெவாம் ஸெவ
வம் வம்வாக்ஷரம் ஸெவவநிவஹிஸாரி ஸெவவாயம் ஸெவ
வம்வாக்ஷரம் க்ஷுக்ஷணவாநு ஸெவவாநாநீயஸூரம் கெஸ
நிவெஸு||

(இ-ள்) சைவந்தாரகம். சைவர்களான சிவர்களுக்குச் சைவமாகிய இமந்திரமேயாம். சாமபவா, பாசுபதா, மகாசைவர்களுக்குச் சைவபஞ்சாக்ஷரத்தை, சைவமாகிய மந்திரத்தை உபதேசிப்பேன். சைவமான பஞ்சாக்ஷர மந்திரமிது. பிரேதமாகச் சரீரத்தை விட்ட சைவர்களை ஏற்றுத் தன்தொடையில் வைத்து (சைவ மந்திரமே உபதேசிக்கப்படும.)

யஜுர்வேதபோதாயனசாகை.

ஸு-ஷெஷு வாணஸிவ வம்வக க்ஷராரணாஸு|
ஸாஸெஷு ஸு-தஸு-க்ஷஷு ஸு-ஷெஷு க்ஷஸிநீஸு-தள|
தத்ர வம்வாக்ஷரீ தஸுஸிவ ஐ-தக்ஷராயஸு||

(இ - ள்.) நுத்திரததில் பாவனமான வெழுத்துக னீர்தும் தூல்களில் சிறந்த வேதங்களில், உதகிருஷ்டமானவையாம். அவைகளுள் உருத்திராநுவாகம் மிகச் சிறந்ததேயாம். அதனிடத்துள் பஞ்சாக்ஷரிபும் அவற்றினும், சி என்ற சொல்லும் மிகச் சிறந்தனவாம்.

கிருபுராதாபிநீயுபநிஷத்.

ஓம் நஸுஸிவாயெதி யாஜ-ஷ ஸெத்ராவாஸகொ ஸு-ஷு
கூம் ப்ராஸெஷுதி | க்ஷுராணம் ப்ராஸெஷுதி ததிஷெஷாம் வர
ஸெவஷு||

(இ - ள்.) ஓம் நமசிவாய என்கிற யஜுர்வேத மந்திரோபாசகன் உருத்திரத்துவத்தை யடைகிறான்; மங்கள சுவருபத்தை யடைகிறான்; அதுதான் விஷ்ணுவினுடைய பரமபதம்.

சிவபுராணம்.

ஸாம்வாதி வெஷு ஸாஸாணி ஸம்ஸுதிதாதி ஷஷக்ஷொ
நகெநஸுஷுஸூ ஸுஸூநெத்ராவெஷுவிவரம் க்ஷிசு || ஸ்வ
த

(இ-ள்.) சாங்கமாயிய வேதசாஸ்திரங்களியாவும் ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தின்கண்ணோ நிலையுறுவனவாம்; அப்பஞ்சாக்ஷரத்திற்குச் சீமானமானதும் மேலானதுமாகிய பிறிதோர் மந்திரமுமில்லையாம்; சத்தகோடி மகாமந்திரங்களும் அனேகமான உபமந்திரங்களும் ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷர மந்திரஞ்சுத்திரத்தினின்றும் விருத்தியாகிப் பல வேறுவகைப்பட்ட விரிந்தனவாம்; சிவஞான வித்தியாஸ்தானங்களாக யாதியாது எதுகாறும் உள்ளதுவோ அவையெல்லாமுஞ்சேர்ந்து ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரமாகிய ருத்திரத்தின் பாஷ்யங்களாம். அப்பஞ்சாக்ஷரம் எழுத்தினால் சிறுமை யுடையதாயும் மஹார்த்தம் பொருந்தியதாயும் வேதசாரமாயும் விசேஷ முத்தியைப் பயப்பதாயும் நிச்சயமான பொருட் கெம்பிரமுடையதாயும் பரமேசுவர வாசகமாயும் மிகுந்த ருக்குமமானதாயும் அநேக வியாக்கியானங்களாகக் கொண்டு அறிதற்பாலதாயும் ஆலவித்தின் றன்மையை நிகர்ப்பதாயு முள்ளதாம்.

ஜெர்மனியை மூன்றுபுறங்களிலும் மக்கள் வெல்லும் துக்கம்
 வந்தது. அந்த நேரத்தில் அங்குள்ள மக்கள் மத்திய அரசை மீட்டர்
 அரசை ஆக்கியது.

(இ-ள்.) ஒருவன் சுராபானம், குருதாரகமனம், சுவர்னஸ் தேயம், பிரம்ஹத்தி முதலிய பாபங்களைச் செய்தானாயினும், விதிவத்தாய்ப் பாசபத விரதத்தை யதுட்டித்து பூநீர்த்திரமந்தி ரத்தைச் செபஞ்செய்தால் அவன் சர்வபாபங்களினின்மும் விடுபடுகிறான்.

சந்தங்குல் வெவ்வகைப் போகடிஞ் சாரநல்லும்

பந்தந்தவிர்த்துச் சிவஞானம் பரவவுயர்க்கும்

கந்தங்கமழ் பூமகன் மான்முழற் கடவுளாரு

ஞந்தன்பி னேத்தப் படுமெந்தெழுத் தோங்கநாளும்.

அலங்குமில் வைந்தெழுத்தோ டவிர்பிரணவமுங் கூட்டி
யிலங்குறு மாறெழுத்தென் றியம்புவ ரறிவின் மிக்கோர்
நலங்குல விதற்குப் பூமே னுன்குந னிருடி யாவன்
நலங்குல வுறுநற் காயத் திரியேசந் தகத வத்தீர்.

சித்நாந்நசிகாமணி.

ஒழமக்கர மைந்துரு வாழையர் மனுத்தா
னாதியிற்பிரணவந்தனைக் கொண்டிடு மதனூல்
வேதமுற்றினு மாகம மனைத்தினும் விளங்க
வேதமற்றுயர் சடாக்கர மென்றிடப் படுமால்.

நீருவாசகம்.

போற்றியோ நமச்சிவாய புயங்கனே மயங்கு கின்றேன்
போற்றியோ நமச்சிவாய புகழிடம் பிறிதொன் றில்லை
போற்றியோ நமச்சிவாய புறமெனைப் போக்கல் கண்டாய்
போற்றியோ நமச்சிவாய சயசய போற்றி போற்றி.

நேவாரம்.

நமச்சி வாயவே ஞானமுங் சல்வியு
நமச்சி வாயவே நானறி விச்சையு
நமச்சி வாயவே நானவின் நேத்துமே
நமச்சி வாயவே நன்னெறி காட்டுமே.

சிவவாக்கியர்.

ஆனவஞ் செழுத்துளே யண்டமு மகண்டமும்
ஆனவஞ் செழுத்துளே யாதியான மூவரும்
ஆனவஞ் செழுத்துளே யகாரமு மகாரமும்
ஆனவஞ் செழுத்துளே யடங்கலாவ லுற்றதே.
நமசிவாய வஞ்செழுத்து நிற்குமே னீலைகளும்
நமசிவாய வஞ்சுமஞ்சம் புராணமான மாயையை
நமசிவாய வஞ்செழுத்து நம்முளே யிருக்கவே
நமசிவாய வுண்மையை நற்குறைசெய் நாதனே.

நிஷ்டானுபூதி.

அஞ்செழுத்தின்விதி யெவ்வித மென்னி லரிய தூலமொடு
குக்கும மேவும், அஞ்செழுத்தினைத் தள்ளிமே னின்ற பெரியெ
ழுத்தினைப் பினுமுனு நிறுவி, யெஞ்ச வில்லுயிர் கடுகினி னிலவ
விசைத்தல் காரண மாகுமென் றறிதி.

இந்தவஞ் செழுத்தி விரண்டெழுத் தொழிப்ப தென்னையென்
றுமையவள் வினவ, வந்தமி லின்ப துன்ப வேதனையி லழுத்துவ
திரண்டெழுத் தாமால், சிந்தனைக் கரிய சிவமிரு பாலுஞ் சேர்ந்
துயிர் நடுவணைந் திலங்கு, மைந்தெழுத் தினையே காரண மென
லா மதுமுத்திக் குறுதுணை யாமால்.

தீருமநீதீரம்.

ஒன்றுகண் டருல குக்கொரு தெய்வமும்
ஒன்றுகண் டருட லுக்குயி ரானதும்
நன்றுகண் டரிது நமச்சிவா யப்பழம்
தின்றுகண் டார்க்கது தித்தித்த வாறே.

அஞ்சு நடுவே யழியாத் தலங்காட்டி
நெஞ்சு நடுவே நிறுத்தினு னென்னந்தி
பஞ்சாக் கரத்தைப் பகர்ந்து பதிகாட்டி
யஞ்சி விரண்டை யறுத்தன னந்தியே.

அஞ்சு வஞ்செழுத் துண்மை யறிந்தபின்
நெஞ்சுத் துள்ளே நிறையும் பராபரம்
வஞ்சு மில்லை மனைக்கு நழிவில்லை
தஞ்சமிது வென்று சாற்று கின்றேனே.

வாசிவா வென்று வாசியை வைத்து
வாசியோ டொன்ற வகையறி வாரில்லை
வாசியோ டொன்ற வகையறி வாளற்கு
வாசியோ டிசன் மகிழ்ந்திருந் தானே.

நாயோட்டு மந்திர நான்மறை வேதம
நாயோட்டு மந்திர நாத னிருப்பிடம
நாயோட்டு மந்திர நாதாந்த சோதி
நாயோட்டு மந்திர நாமறி யோமே.

கண்ணுடைய வள்ளலார்.

ஒருதலை மாணிக்க முன்ன ரெனக்குப தேசஞ் செய்தான்
இருதலை மாணிக்கம பின்னரும் பேசியிருள றுத்தான்
அரிதலை மற்றை யயன்றலை சூடிய கங்கை யின்பு
வெரிதலைச் சூலத் தொடுநடிப் பானகச்சி யேகம்பனே.

தீருந்நவுக்கரையர்.

இல்லக விளக்கது கிருள்கெ டுப்பது
சொல்லக விளக்கது சோதி யுள்ளது
பல்லக விளக்கது பலருங் காண்பது
நல்லக விளக்கது நமச்சி வாயமே.

பஞ்சாஷ்டயம் பதிபகபாசவிளக்கம்.

அஞ்செ முத்தினி லொருபுடை யரும்பதி யமரும்
வஞ்ச முற்றுள லொருபுடை பாசநாய் வதியும்
துஞ்ச லின்றிய லொருபுடை பசுவெனத் துலங்கும்
அஞ்செ முத்தினின் மும்முத லறிந்³²வர் பிறவார்.

தாயுமானசுவாயிகன்.

அஞ்செமுத்தி னுண்மை யதுவான வப்பொருளை
நெஞ்சமுத்தி யொன்றாகி நிற்குநா ளெந்நாளோ.

தீருக்கடைக்காப்பு.

தும்ம லீரும ரெடர்ந்த போழ்தினும்
லெம்மை நிரயம் விளைந்த போழ்தினும்
இம்மை வினையடர்த் தெய்தும் போழ்தினு
மம்மை யினுந்துணை யஞ்செ முத்துமே.

குணங்நுடிமஸ்தரீர்.

என்சா னுயரத் திருக்கும் பனையி னிறக்கி யுண்ணும்
பஞ்சாக் கரமெனும் பாரிய வாளினைப் பாய்ந்தெடுத்துத்
தஞ்சா லுராளு மகராஜன் பாதந் தனைப்பணிந்தால்
கெஞ்சாக் குணங்குடி கொள்வா யிதுபுத்தி கேடுணஞ்சமே.

ஈசுவரநாம ஜெபம்.

பிராணிகளுக்கு இம்சை செய்யாமை, கருணையுடைமை, அக
மமதையின்மை, சுக துக்களைச் சமமாய்க் காண்கை, பொறையுட
மை, எப்போதும் சந்தோஷமுடைமை, மரணத்திற் கஞ்சாமை
முதலிய தன்மைகளுடன் கூடி யெப்போதும் கோவிந்தா, மாத
வா, முகுந்தா, ஹரே, முாரே, சம்போ, சிவா, ஈசா, சசிசேகரா,
சூலபாணி, தாமோதரா, அச்சதா, ஜனர்த்தனா, வாசுதேவா, என்
றற் ரெடக்கத்தனவாகச் சொல்லிக்கொண்டிருத்தல்தான் ஈசுவர
நாமத்தை ஜபித்தலாம். அந்த ஜபம் வாசுகம் மானச மென்றிரு
வகைத்தாம். அவற்றுள் வாசுகம் உபாட்ச உச்சமென விருவ
கைத்தாம்.

உபாட்ச-பிற்காதிற் குக் கேட்காதபடி ஜபித்தல், உச்சம்-
பிற்காதிற் குக் கேட்கும்படி ஜபித்தல்.

மானஸம்-மனனம் தியானமென்றிருவகைத்தாம். உச்சத்தை
விட உபாட்ச ஆயிரமடங்கும், உபாட்சவிட மானசமாகிய மன
னத்தியானங்கள் கோடிமடங்கும் அதிக பலனைத் தருவனவாம்.

உச்சத்தினால் பலன் உண்டாவதா யி—யினும் அது நீசர்காதற்
படுமாயின் நிஷ்பலமாய்ப் போம்.

இங்ஙனம் ஜபித்து அந்நாமங்க்கிடத்துச் சித்த ளிருத்தியை
நிறுத்துவதால் அசுத்த ராசனையே யன்றி விட்சேபமும் கெடும்.
இதற்குப் பிரமாணம், ருமாறு:—

அஃ ஓலங்கபுராணம்.

நாராயண ஹ்ருஷிகேச வு—வரீகாக்ஷ லாயவ |
சுயு—தாநன மொவிந வாலு—பெவ ஜநாடிந ||
ரூ—ரூ—பெதி ரூ—பெதி ஸிவாயவ நவோநபே |
நபஸிவதராயெதி ஸங்கராயெதி ஸவ—பே ||
பஹாபெவ பஹாபெவ பஹாபெவெதி கீத—பெய ||

(இ - ள்.) நாராயண, ஹிருஷிகேசா, புண்டரீகாக்ஷா, மாத
வா, அச்சுதா, அநந்தா, கோவிந்தா, வாசுதேவா ஜநார்தனா
என்றும், உருத்திரா, உருத்திரா, உருத்திரா, சிவா என்றும், சிவ
தரா என்றும், சங்கரா என்றும், மஹாதேவா, மஹாதேவா, மஹா
தேவா என்றும் இவைபோலொத்த நாமங்களை எவன் சொ
ல்லி நமஸ்காரஞ் செய்துகொண் டிருக்கிறானோ (அப்படிப்பட்ட
வனுடைய வாஸஸ்தலத்தில், ஓ ! துஸ்ஸஹா ! நீ பிரவேசியாதே).

பிரம்ம வைவர்த்தபுராணம்.

பஹாபெவ பஹாபெவ பஹாபெவெதிவாடிநே | வஸூ
டி—பி பஹாபெவெநா நாரூவண மொஹதே | ஸிவெதி
ஸூபே—வாயு—பூணா—வூஜிகியொநா—கொடிஜநாஜி—
தாசு—வாவா—கொ—பூகி—பூயாதிரஸி | ஸிவ—கயூ—
வஉ—ந—கயூ—பூ—பூ—வாவகூ | யதவூ—பூ—வெவெ—நஸ
ஸிவ—வாரிகி—பூ—கீ ||

(இ-ள்.) மஹாதேவா ! மஹாதேவா ! மஹாதேவா ! என்று
சொல்லுகிறவனின் பிள்ளெட்டாந்த நாமத்தைக் கேட்பதிலாசை
யுடைவதும் மஹாபயத்துடன் செல்லுகிறேன். எந்த மனிதனா
னவன் சிவனென்னும் சப்தத்தைச் சொல்லிக்கொண்டே நேகத்
தைவிடுகிறானோ அவன் கோடி ஜந்மங்களிற் சம்பாதித்த பாபத்தி
லிருந்து விடுபட்டு முக்தியடைகிறான். சிவம் என்பது கல்யாண
வசனம். கல்யாணமென்பது முக்தி வாசகம். எதனாலந்தக் கல்யா
ணமுண்டாகிறதோ அதனாலவர் சிவனென்று சொல்லப்படுகிறார்.

ஈசுவரகீதை.

பவமார் நோவு கெடனோன்பு பல்வா வாக்கை மெலிவிக்கை
தவமா குவது வேதாந்தஞ் சதருக் திரியந் தாரகமாஞ்
சிவமா கியமந் திரம்பலவின செபமத் தியானஞ் சிற்ற்துள்ள
வவமா னதிலா வதன்பேத மயிவா ரறையும் படிசேண்மோ.

வாசிக முபாஞ்சு மானத மென்று மதிலொரொவ் வொன்றி
னுக் கொன்று, தேசுடைத் தென்று செப்பினர் பிறர்க்குத் தெரிய
வே செபித்திடுஞ் சபந்தான், வாசிக முபாஞ்சு வாயித் துத்தன்
மாத்திர மானத மடங்கி, யாசறச் சிந்தை செய்தலெனினுக்
கொண் றுயிர மடங்குநல் லனவாம்.

பாடுதுறை.

கேசவ னுராயணன் கிளர்மாதவன் கேடொன் றில்லாத்
தேசமர் கோவிந்தன் விட்டு மதுத்திரி விக்கிரமன்
வாசமுன் வாமனன் சீதரன் மன்னு மிருடிபத்ம
ஞ்சமி றுமோ தரனுரு வாய்சின்ற நாமங்களே.

ஆராய வேதமுடி வானாத பாதநம வாசாபி சாசமற லே
யானு பாதநம, சீராய வானவர்க டேவாதி தேவநம தேனாரு
பாதமலர் சீராக வேதுதுகொறு, நீராய வானவரை நேர்காணு
பாதநம நீதான தாகுமென நேரோது மாசில்பொரு, னுராய னாய
பத மாநாட வேதநம நராய னாயநம நாராய னாயநம.

ஈசுவரமூர்த்தீந்தியானம்.

ஈசுவரனது வடிவங்களொன்றில் சற்குருவருளியபடி சித்த
த்தை யிடைவிடாது நிறுத்துதல் ஈசுவரமூர்த்தித் தியானமாம்.

தியானிக்குபோது தனது தேகத்திலுள்ள ஆகாசதன்மாத்
திரையை மகாகாசத்திலும், சேஷ்டாஸ்பரிசுருபமாயுள்ள தேக
வாயுவை மகாவாயுவிலும், தேஜஸை அக்கினி சூரியர்க்கிடத்தி
லும், இரத்தஞ் சமான ஜலதன்மாத்திரையை மகாஜலத்திலும்,
பிருதிவிதன்மாத்திரையை மகாப்பிருதிவியிலும், மனதைச் சீந்
திரனிலும், சுரோத்திரத்தைத் திசையிலும், பாதேந்திரியத்தை
விஷ்ணுவினிடத்திலும், பலத்தைச் சிவனிடத்திலும், வாக்கை
அக்கினியினிடத்திலும், ஆசனேந்திரியத்தைச் சூரியனிடத்திலும்,
உபஸ்தேந்திரியத்தைப் பிரமனிடத்திலும் இலயித்ததாகக் கருதி
இருதயாகாசம், விசுத்தாகாசம் (கண்டாகாசம்), புருவமத்தியாகா
சம் என்னு மூன்றிடங்களுள் ஏதாகிலு மோரிடத்திற் ஈசுவரன்

எழுந்தருளி யிருப்பதாகப் பூவித்துத் தியானித்தல்வேண்டும். இது சகுணத்தியானமென்று சொல்லப்படும். கடவுளிடத்து விட்டுவிட்டுச் செல்லும் புத்தக்கரணத்தின்பிரவாகம் தியானமாம்.

இவ்வாறு ஓராசன இடைவிடாது பிரயத்தனத்துடன் தியானித்து வந்தால் அவனுக்குத் தியானிக்கிறவன் தியானித்தலென்னு மிரண்டுமின்றித் தியானிக்கப்படும் பொருளொன்றை மாதிரம் விஷயஞ்செய்யும் விருத்தியின் ஏகாக்கிரகத்தன்மை சித்திக்கும், சித்திக்குமிடத்து அவன் அதுவாயிலாக முத்தியடைவன்.

கைவல்யோபநிஷத்.

ஹுதூம்பரீகம் விபஜம் விஸுபம் விவிச்சுபெயு விஸ
ஹி விஸொக்யு| சுவிந்து| வேறுகூ சிந்தாரூபம் ஸிவம் ப்ராநா
ஜேகம் ஸ்ரஹ்யொநிது| அஹிஜேயுராத விஹிநபெகம்விஹம்
விஹந்ஜி ரூபவ ஜேகாத்| உபாஸஹாயம் வரஜேஸுரம்
புஹந்தி மொவநம் நீலகம் ப்ராநாதம்| யுரகா ஸுமி
மபுஹதி ஹந்தபொநிம் ஸஜேஸ ஸாக்ஷிம் அஜேஸி வரஜாஸ||

(இ-ள்.) ஹிருதய புண்டரீகத்தை இரஜோகுண மற்றதாயும் சுத்தமானதாயும் பாவித்து, அதன் மத்தியில் பரிசுத்தராயும் துக்கமற்றவராயும், சிந்திக்கக்கூடாதவராயும், காணக்கூடாதவராயும், முடிவற்றரூபங்களை யுடையவராயும், மங்களசுவுருபராயும், மிகவுஞ் சாந்தராயும், மோக்சசுவுருபமாயும், மாயைக்கு உற்பத்திக் காரணராயும், ஆதிமத்யாந்த மில்லாதவராயும், ஒருவராயும், எங்கும் பரவினவராயும், ஞானானந்த சுவருபியாயும், ரூபமற்றவராயும், ஆச்சரியகரராயும், பிரபுவாயும், முக்கண்ணுடையவராயும், நீலரண்டராயும், சாந்தமுடையவராயும், உமை (பார்வதி) யுடன் கூடியிருக்கிறதாயுமுள்ள பரமேசுவரரைத் தியானஞ்செய்து, முனியானவன் சகலத்திற்கும் சாக்ஷியாயும் அக்ஞானத்திற்குப் புறம் பானதாயும் பூதங்களுக்கெல்லாம் ஆதிகாரணமாயு மிருக்கிற பரமாத்மாவை யடைகிறான்.

இலிங்கபுராணம்.

வனகாக்ஷராய ருத்ரா ய சுகாரா யாதாரூவினெ|
உகாராயாடி ஷெவாய விஜா ஷெஹாய வெநஃ| த்ரூபாய
கோராய ஸிவாய வரஜாதநெ| ரோக்ஷாய ரோக்ஷரூபாய
ரோக்ஷகெத்ரே நரோநஃ| ரூதநெ ஷ்ஷெயெதூஹம் ஸா

பிறை விஷ்வெநரீ|ஸ்வபாயவநரிஸ-ஹிம் நரோநாராயணா
யவ | நரோஹிரணுமஹாய சூழி^{தே}யாயதெ நரீ||

(இ-ள்.) ஓரக்ஷரமாகிய ஒங்கார சுவரூபியாயும், உருத்திரனாயும், அகாரசவரூபியாயும், ஸ்கலத்திற்கு மாதபூம சவரூபியாயும், உகாரசவரூபியாயும், ஆதிதேவனாயும், ஞானசவரூபியாயு மிருக்கிற உன்பொருட்டு நமஸ்காரம். மூன்றாவதாகிய மகாரசவரூபியாயும், சிவனாயும், பரமாத்மாவாயு மிருக்கிற உன்பொருட்டு நமஸ்காரம். மோக்சமாயும், மோக்சசவரூபியாயும் மோக்சத்தைக் கொடுக்கிறவராயு மிருக்கிற உன்பொருட்டு நமஸ்காரம்; நமஸ்காரம். பரமத்துமாவாயும், வேதசவரூபியாயும், ஸ்கலருக்கும் எஜமானனாயும், விஷ்ணுவாயுமிருக்கிற உன்பொருட்டு நமஸ்காரம். சர்வனென்று சொல்லப்படுகிறவராயும் நாராயணனாயு மிருக்கிற உன்பொருட்டு நமஸ்காரம். ஹிரண்மிய கருப்பனாயு மாதிதேவனாயுமிருக்கிற உன்பொருட்டு நமஸ்காரம்.

இலங்குபுராணம்.

கூபாதி ஸுஜிநாதிஸ்வ புகுதிஸ்வ ஜநாதிந || வாஸுஷ
ஸா ஜமநாயொ விஷ்விஸுஸரொ ஹவாநு | யொயம்
ஸ ஜாவஸிவஸுஷொ விஸுஜிதி^வவிதா^வஹி || தகூபாதி
ஹவாநெவ வாஸுஜெரிஜிநாதிந | வாஸிதா வாஸுபரி
ஸ்ரீவெத ஹவெத ப்ரெஹ || க்ஷக்ரொயா தஹ்வொ
ஸுஜி ஸுஜிஸா^வ ஸுஜிவ^வத || க்ஷக்ர ஸா^வஜா ஜமநா^வதா^வஜ
ஸா^வவிதா^வஹி || க்ஷக்ர ஸா^வஜா^வ ஸய^வவிஷ்^வ ஸகே^வந
வாஸுஷொ^வதி || கர^வஜி^வதெ^வ ஹரெவிஷ்^வ நாராயண
ஜமநய ||

(இ - ள்.) ஓ ! விஷ்ணுவே ! நீர் ஆதியாகவு மநாதியாகவும் பிரகிருதியாகவும் ஜநார்த்தனனாகவும் புருஷனாகவும் ஜகத்திற்கு நாதனாகவும் ஜகத்திற்கெல்லா மீசவரனாகவு மிருக்கிறீர். ஓ ! ஜநார்த்தனா ! பிரம்மாவாகவும் புருஷனாகவும் பிரபஞ்ச சவரூபியாகவும் பிதாமகராகவும் அநாதிதத்துவமாகவும் பரஞ்சோதி சவரூபமாகவு மிருக்கிறவர் நீரே. ஓ ! பிரபுவே ! பரமத்துமாவாகவும் அடையத்தகுந்தசிரேஷ்டமானஸ்தானமாகவும் இலக்ஷ்மீபதியாகவும் பூபதியாகவுமிருக்கிறவர்நீரே. தமோகுணத்தினற்குழப்பட்ட உருத்திரனைவர் உம்முடைய குரோதத்தி லிருந்துண்டானார். இரஜோகுணத்தினற் குழப்பட்ட பிதாமகரான பிரம்மாவானவர் ஜகத்தைச் சிருஷ்டிக்கிறவராகவானார். ஓ ! காலஸ்வரூபியே

ஓ! ஹரியே! ஓ! நாராயண! ஓ! ஜகத்ரூபியே! ஸத்துவகுணத் தினம் சூழப்பட்ட விஷ்ணுவாகிய நீரே (பக்தர்களுடைய) அறுக் கிரகத்தின்பொருட்டுப் புருஷோத்தமனாகவாகிநீர்.

அஜபாகாயத்திரி மந்திரம். (அ) 3

“ஸோஹம்” என்னும் மந்திரம் அஜபாமந்திரமாம். இஃதஜ பாகாயத்திரி யென்றும் சொல்லப்படும். இதனது ஜபத்தை அஜ பாகாயமென்பர். திரிகரண சுத்தியாய் ‘ஸோஹம்’ என்றஜபித்துக் கொண்டிருக்கும்போது எப்போது விர்த்தி அந்தர் (உள்)முகப் படுகின்றதோ அப்போது சுவாஸம் வெளிப்படும்போது ஸகாரத் தை (ஸோ என்பதையும்) சுவாஸம் உட்பிரவேசிக்காங்கால் ஹகா ரத்தை (ஹம் என்பதையும்) தியானிக்கவேண்டும். இது ஸோபா திகத்தியான மென்றும் சொல்லப்படும். ‘ஸோஹம்’ என்பதிலு ள்ள ஸகரத்தையும் ஹகரத்தையும் நீக்கவிட்டால் ஓம் என்னும் பிரணவமே மிஞ்சி நிற்கும். ஓம் என்னும் பிரணவம் ஸகார ஹகா ரத்துடன் கூடி ஸோஹம் என்றாயிற்று. ஸ ஹ என்னும் உபாதி நீக்கிய ஓம் என்பதன் தியானம் நிரூபாதிகத்தியானமாம். ஓம் என்பத ற்கும் ஸோஹம் என்பதற்கும் பொருள் ஒன்றே, இவ்வஜபாமந்தி ரத்தை யிடைவிடாது மேற்கூறியவாறு தியானப்பவன் விரைவில் சித்தசுத்தி யடைந்து அது வாயிலாக முத்தியடைவன்.

பிரமவிந்யோபநிஷத்.

ஸுஷுக்லாஸா விஜாநஃ ஸஹஸ்ர ஐதிரீயதெ||

(இ-ள்.) சுவயம் பிரகாசமாய்ப் பாஞ்சோதியாய் ஞானநந்த சொரூபமாய்ப் பிரகாசிக்கும் ஆன்மாவே அம்சமெனப்படும்.

ஷ உபநிஷத்.

ஜாநாஸுஸாஸிவம் வாஸி ஹம்ஸித்ரம் ஸிஹ்ரஸு|
பூரணநாம் டெஹ்யெது ஸ்விதொஹம்ஸ ஸடாஸுத்ரம்
ஹம்ஸ வனவ வாஸி ஹம்ஸ வனவதுஸ்திக்யு| ஹம்ஸ
வனவ வாஸி வாஸு ஹம்ஸவனவது வெவ்லிக்யு || ஹம்ஸ வனவ
வரொரூபெர ஹம்ஸ வனவ வாஸுதரம் | ஸவ்ய டெவ
ஸு டெயுஸு ஹம்ஸ வனவ டெஹ்யுஸு || ஸடாஸுராயிம்
கூவ்யுத ஹம்ஸித்ர டெநுஸுரநு | டெயு ஸடிகாகாரம்
டெயுஸு வ டெவஸு | டெயுடெஸு வாஸிஹம்ஸ ஜாநாஸு
பூரணஸு ||

மேலும் சாதனவிளக்கம்.

(இ - ள்.) ஞானசொருபமான பரமஹம்ஸ மந்திரத்தையே உச்சரிக்கவேண்டும். அது பிராணிகளுடைய தேகமத்தியத்தில் ஸ்திரமாயிருக்கும். ஹம்ஸசொருபமே பிறும்மா விஷ்ணுமகேசரர்களாகும். அழியாததாயும், சத்தியமாயும், சர்வசக்தியுள்ளதாயும் பராத்பரமாயும் விளங்குதலால் அம்ஸமந்திரத்தையே ஸதாஜபித்துக்கொண்டிருக்கவேண்டும். ஸதா ஹம்ஸமந்திர ஸமாதிபால் நிர்மல ஸ்படிகாகாரமான திவ்யசொருப (ஸொஹம்) மந்திரத்தினால் பரமஹம்ஸனாகிறான்.

யோக துடாமணி யுபநிஷத்.

ஹகாரெண வஹியபூதி ஸகாரெண வஸெஹுநம் |
ஹம்ஸஹம்ஸெது ஸ்ரீஹ்ரீ ஜீவோஜவதி ஸவபூதா || ஸகாரம்
வெவரீ ப்ராக்ஷா க்ஷம்வஹ்மெதி நிஸித்யு | ஹகாரம்
வாஸெஸுராத்ஹம் வெதிநிஸித்யு || ஸகாரம் யுராயவொ
ஜஹ்ஹகாரொஹி ஹவெஹ்மவஹ் ||

(இ-ள்.) (அம்சம்) ஹகாரத்தால் வெளியிற்சென்று ஸகாரத்தால் மறுபடியும் உட்செல்லுகின்றது. ஹம்ஸம் ஹம்ஸமென்னும் இம்மந்திரத்தை ஜீவன் எப்போதும் ஜெபிக்கிறான். (குருவாக்கியத்தினால் இம்மந்திர) ஜெபம் சுழுமுனையில் விபீதமா யுண்டாகின்றது. அது ஸொஹம் ஸொஹம் மென்றடையப்பட்டதாய் மந்திரயோகமெனப்படுகின்றது.) ஸகாரம் கேசரியெனப்படுகின்றது. துவம்பதமென்றும் நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஹகாரம் பரமேசுவரனாகின்றார். தத்பதமென்றும் நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஸகாரத்தைத் தியானிக்கும் புருஷன் நிச்சயமாய் ஹகாரமே யாகின்றான்.

தியாநிந்தூபநிஷத்.

ஹகாரெண வஹியபூதி ஸகாரெண வஸெஹுநம் |
ஹம்ஸஹம்ஸெது ஸ்ரீஹ்ரீ ஜீவோஜவதி ஸவபூதா |
சுஜவா நாஜமாயுரீ யொயிநாம் ரொக்ஷாஸாஸா |
சுஸுரஸுஸுரோதெண நஸுவொவெஹ்மவஹ் ||

(இ - ள்.) ஹகாரத்தினால் வெளியிற் பிரவேசித்து ஸகாரத்தால் உள் செல்லுகின்றது. ஹம்ஸ ஹம்ஸமென்கிற இம்மந்திரத்தை ஜீவன் எப்போதும் ஜெபிக்கிறான். அஜபா என்னும் காயத்ரீ

யோகிகளுக்கு எப்போதும் மோகிசாதனத்தைத் தரத்தக்கது. அக்காயத்திரியின் தயாநமாத் திரத்தால் மனிதன் பாபத்தினின்றும் விடுபடுகிறான்.

சூதரங்கிதை.

ஆய சீவர் களுக்குடம்பி னமையும் சகார மகாரமுறை
மேய பிராண வபானவளி விருத்தி சொரூப மாமிதனைப்
பாய வருட்சற் குருமுகத்திற் பாங்கா யிவ்வா றுணர்ந்துகொளு
நேய முடையாற் கறிந்து செய்த நெடியபாவங் களுமடியும்.
இன்னு ம்சபா வித்தையெனு மிதனை யிலகாத் திகனையாய்
மன்னுங் குரவன் றிருவடிக்கு வழிபா டாற்றி யுணர்ந்துகொளு
மின்னும் புகழான் செபஞ்செய்யா விடினுஞ் செபஞ்செய்தவனே
முன்னு மன்னார்க் கெந்நலமு முன்னு முன்னர்த துன்னிடுமே. [யா
இவ்வசபா மந்திரந்தா னெத்தகைமந் திரங்களுக்குஞ்
செவ்வியவுத் தமமாகுஞ் செவ்வமெலா மினிதனிக்கு
மெவ்வமறுத் தின்பமே யெப்போது முண்டாக்குந்
தெவ்வரணம் பொடித்தபிரான் றிருவருளிற் கலப்பிக்கும்.

பிரணவோபாசனை. ௩

பிரணவத்தை ஆன்மவடிவ பிரமமாகச் சிந்தித்தல் பிரணவ வுபாசனைபாம். பிரணவாகூடம் பிரமசுவரூபம். அந்தப் பிரணவசுவரூப பிரமம் நான் என்று இடைவிடாது தன் புத்தி விருத்தியை நிறுத்துவதுதான் இங்குச் சிந்தித்தல் பென்பது. பிரணவமானது அகாரம், உகாரம், மகாரம், அமாத்திரையென நான்கு மாத்திரைகளுடையதாம். இம்மாத்திரைகள் பாதங்க ளென்றுஞ் சொல்லப்படும். இங்ஙனமே பிரமத்திற்கும் ஆத்மா விற்கும் நான்கு பாதங்களுண்டு. விராட்டு, இரண்யகர்ப்பன், ஈசுவரன், தத்பத லகியமான ஈசுவரசாக்ஷி இந்நான்கும் பிரமத் தின் பாதங்களாம். விசுவன், தைசதன், பிராக்ஞன், துவம்பத லக்யமான ஜீவசாக்ஷி இந்நான்கும் ஆத்மாவின் பாதங்களாம். பிரணவத்தை உபாசிக்குமிடத்து (1) பிரணவத்தின் முதற்பாதமாகிய அகாரத்தையும், ஆத்மாவின் முதற்பாதமாகிய விசுவனையும், பிரமத்தின் முதற்பாதமாகிய விராட்டையும், (2) பிரணவத் தின் இரண்டாம்பாதமாகிய உகாரத்தையும், ஆத்மாவின் இரண்டாம்பாதமாகிய தைசதனையும், பிரமத்தின் இரண்டாம்பாதமாகிய இரண்யகர்ப்பனையும், (3) பிரணவத்தின் மூன்றாம்பாதமாகிய

மகரத்தையும், ஆத்மாவின் மூன்றாம் பாதமாகிய பிராக்ஞனை யும், பிரமத்தின் மூன்றம்பாதமாகிய ஈசுவரனையும், (4) பிரணவத் தின் நான்காம் பாதமாகிய அமாத்திரையையும், ஆத்மாவின் நான் கம்பாதமாகிய துவம்பதலகழிபமான ஜீவசாக்ஷியையும், பிரமத் தின் நான்கம்பாதமாகிய தத்பதலகழிபமான ஈசுவரசாக்ஷியையும் அபேதமாகச் சிந்தித்தல்வேண்டும். இப்படிச் சிந்தனைசெய்கிற வன் சித்தசாந்தியை யடைவதே யன்றி, மறுமையில் பிரமலோ கத்தை யடைந்து பிரமனுக்குச் சமானமாகப் போகத்தை அனு பவிப்பன். பிரமலோகத்தில் தமோகுணரஜோகுணங்கள், சிறிது மின்றிச் சத்துவகுணமே பிரதானமாயிருத்தலால் அந்தலோகத் திற் சென்ற பிரணவவுபாசகன் குருவுபதேசாதி சாதனங்களின்றி யே தத்துவஞானம் உதிக்கப்பெற்றுப் பிரமதேவனோடு மோகூத மூமடைவன். இப்பிரணவ வுபாசனை அகங்கிரக்கத்தியான மென ப்படும். இவ்வகங்கிரகவுபாசனை யில்லாதுவன் பிரமலோகத்தை யடையமாட்டான்.

ஒங்காரத்தினர்த்தத்திற்கும் மகாவாக்கியத்தி னர்த்தத்திற் கும் வேற்றுமையின்று. மகாவாக்கியத்தின் ஞானமின்றி நிஷ்பிர பஞ்சப் பிரமாத்மாவினது ஏகத்துவஞான முண்டாகாதென்பது நியமம். ஆயினும், ஒங்காரத்தின் விவேகமே மகாவாக்கியத்தின் விவேகமாயிருப்பதுபற்றித்தான் ஆங்குள்ள பிரமவுபாசகனுக்கு ஞானவாயிலாக மோகூதமுண்டாகின்றது.

ஸ்தூலோபாதி சகிதசேதனம் அகாரத்தின் வாச்சியம்.

• ஸ்தூலோபாதியைவிட்டுச் சேதன மாத்திரம் அகாரத்தின் லகழியம்.

சூக்ஷ்மோபாதி சகித சேதனம் உகாரத்தின் வாச்சியம்.

சூக்ஷ்மோபாதியைவிட்டுக் கேவல சேதனம் உகாரத்தின் லட்சியம்.

காரண உபாதி சகிதசேதனம் மகாரத்தின் வாச்சியம். காரண உபாதியைவிட்டுக் கேவல சேதனம் மகாரத்தின் லகழி யம்.

இவ்விதத்தால்,

உபாதிசகித விசுவாதிகள் அகாராதி மாத்திரைகளின் வாச் சியங்களாம்.

உபாதிரஹித சேதனம் எல்லா மாத்திரைகளுக்கும் லக்ஷியமாம்.

அப்படியே நாமரூபமான சகல உபாதிகளோடு கூடிய சேதனம் ஒங்காரவர்ணத்தின் வாச்சியமாம்.

நாமரூபமான சகல உபாதிகளுமின்றிய சேதனம் ஒங்காரவர்ணத்தின் லக்ஷியமாம்.

இவ்வாறு ஒங்காரத்திற்கும் மகாவாக்கியத்திற்கும் அர்த்தம் ஒன்றாகவே யிருத்தலால் ஒங்காரவிவேகத்தால் அத்தைவக ஞான முண்டாகின்றது. உண்டாதல்பற்றித்தான் ஆண்டு அவ்வுபாசகன் புனர்ஜன்மமின்றி மோகூதமடைகின்றான்.

சி: இதற்குப் பிரமாணங்களுண்டா ?

கு: கீழ்வருவனவே.

யோகதூமணி உபநிஷத்.

சுகார உகாரொரிகாரஸுதி த்ருயொவணடூர் த்ருயொ
வெடூர் த்ருயொவெடூகார் த்ருயொமூணார் த்ருயொஉக்ஷரா
ணி த்ருயஸுரா வஸவபுணவம் புகாஸுதெ || சுகாரொஜாமு
கீநெத்ருவதுதெ ஸவதுஜனூஷு || உகாரங்கூந்திஸுநெ
காரொரொ ஹுஜிஸுவிதம் | விராவிஸு ஸுதெஸுராகாரம் | ஹிர
ணும்ஹுதெஸுஜஸு ஸுதெஸு உகாரம் | காரணாவூராகுத
பூஜஸுகாரம் | சுகாரொ ராஜஸுராகுத ஸு ஹவெதந
உயுதெ | உகாரஸுராகுதெ விஷுரிதெ ஹயீயதெ |
காரஸுரஸு க்ருஷு ருத்ருதெ த்ருயுதெ | பூண
வாஸுபூவொ ஸு ஹூபூணவாஸு பூ ஹவொஹரிம் | பூண
வாஸு பூ ஹவொருடூம் பூணவொஹிவொஹவெசு | சுகா
ரொயீயதெ ஸு ஹூஹூகாரொயீயதெ ஹரிம் | காரொயீய
தெருடூம் பூணவொஹி புகாஸுதெ ||

(இ-ள்.) அகார உகார மகாரங்களெனும் மூன்று வர்ணங்க
ளாயும், மூன்றுவேதங்களாயும், மூன்று லோகங்களாயும், மூன்று
குணங்களாயும், மூன்று அக்கரங்களாயும், மூன்று ஸ்வரங்களா
யும், பிரணவம் பிரகாசிக்கின்றது. சர்வஜந்துக்களிடத்தும் அகா
ரம்: ஜாக்கிரதாவஸ்தை, புருவமத்திய ஸ்தானம். உகாரம் சொப்ப

நாவஸ்தை கண்டஸ்தானம். மகாரம்: சுவாப்தியவஸ்தை, ஹிருதயஸ்தானம். அகாரம் விராட் விசவன்ஸ்தாலமும், உகாரம்ஹிரண்யகாப்பணதைஜசன குக்குமமும், மகாரம் அவ்விபாகிருதன் பிராக்ஞன காரணமுமாம் அகாரம் இராஜஸ்குணம், இரக்ததவர்ணம் பிராமசொரூபமெனச் சொல்லப்படுகிறது. உகாரம் ஸாத்விசகுணம், வெள்ளைவாணம் விஷ்ணுசொரூபமெனச் சொல்லப்படுகிறது. மகாரம் தாமசகுணம், கறுப்புவாணம் ருத்திரஸ்வரூபமெனச் சொல்லப்படுகிறது. பிரணவத்திலிருந்து பிரமமரீபும், விஷ்ணுவும், ருத்திரரும் உண்டாகிறார்கள். ஆகையால் பிரணவமே மேலாகவிருக்கின்றது. பிரமமா அகாரத்திலும், விஷ்ணு உகாரத்திலும். ருத்திர மகாரத்திலும் ஒடுங்குகிறார்கள். பிரணவம் ஒன்றுமே விளங்குகின்றது.

தீயாநபிந்நாபநிஷத்.

ஒ கார வ ஹவாவெஹா | ஒகார வ ஹவாஸுராஃ | ஒகாரவ ஹவாஸவஃ | தெத்ரெவாகுஃ ஸவராயாஃ || ஹவ்வொஹதி வாவாநி | ஸ்வஃ ஸவஸவ ஹ உவ்யஃ | சுயஃ ரேத்ரா ஸராயுகுஃ வ ண்வொ ரோக்ஷாயகஃ ||

(இ-ள்) ஒங்காரத்தினின்றும் வேதங்கள் உண்டாகின்றன. ஒங்காரத்தினின்றும் ஸ்வரங்கள் உண்டாகின்றன. ஸ்தாவர ஜங்கமங்களோடு கூடிய மூன்றுலோக ஸமுகமயாவும் ஒங்காரத்திலிருந்து உற்பங்குகின்றன. பிரணவத்திலிருக்கும் ஹிருஸவம் பாபத்தை நசிப்பிக்கிறது; தூக்கம் (அழிவற்ற) சம்பத்தைத் தருகிறது. அததமாதரையோடு கூடிய பிரணவம் மோக்சத்தையும் தருகின்றது.

மைத்திராயணீயோபநிஷத்.

ஸவா ணஷ ஒலிதெதததா தாவதெத்யாதாநம் வுகாராத ஒலிதிதிஸுரோத்ரா ணதா ஹவவஃ லிஹோத்ம் வெத்ரா தா | வெவாவலிதிதெதவம் யுராயநு தயாதாநம் யுஃஜீ த ||

(இ - ள்.) அப்பரமாதமா பிரணவ ஸ்வரூபனு யுள்ளவன். அவன் தன் ஸ்வரூபத்தை மூன்று வகையாகக் கொண்டு பிரணவத்திற்கு மூன்று மாதத்திரைகளுண்டு. அம்மாத்ரைகளால் பிரபஞ்சமெல்லாம் அந்த பிரணவத்தினிடத்திலே ஒகப்பிரேதமாய் இருக்கின்றன. இப்படி திபானஞ்செய்து அப்படியே ஆதமாவைச் சோககவேண்டும்.

தாசாரோபநிஷத்.

ஒரிதெது தடிக்காரம் வரவ்வுஹ தடிவொவாலிதவ்யு
 ஸதடிவ ஸதிக்ஷாஷ்டாக்காரம்வதி | தடித தடிஷ்டாக்கொ
 உஷ்டயா வவதி | ஸகாரொ வ்யயோக்ஷரொவவதி உகாரொ
 வித்யாக்ஷரொவவதி | லோகாஸ்யுத்யாக்ஷரொவவதி | வித்யு
 ஸாரீயாக்ஷரொவவதி | நாடிவ்வோக்ஷரொவவதி | கரோஷ
 ஷ்டாக்ஷரொவவதி | கரோதீதா ஸஹோக்ஷரொவவதி | ததார
 ஸாஷ்டோக்ஷரொவவதி | தாரகக்ஷா தாரகொவவதி | தடிவ
 தாரகம் வ்ருஹக்ஷாவதி | தடிவொவாலிதவ்யு ||

(இ - ள்.) ஒம்என்ற அவ்வட்சரமே பரப்பிரம்மமாம். அதுவே
 வுபாசிக்கற்பாலதாம். அதுவே குக்குமாஷ்டாட்சரமாம். அதுவே
 எண்வகையாய் விரிக்கப்பட்ட வஷ்டாட்சரமாகும். அகரம் முத
 லெழுத்தாம், உகர மிண்டாமெழுத்தாம், மகரம் மூன்றாமெழுத்
 தாம், பிந்து நான்காமெழுத்தாம், நாத ஐந்தாமெழுத்தாம், கலை
 யாறாமெழுத்தாம், கலாதீத மேழாமெழுத்தாம், அதனப்புறமு
 ள்ள தெட்டாமெழுத்து தாரணஞ் செவ்வதினால் தாரகமெனப்
 படும். அத்தாரகமே பரப்ரம்மமென்றறி. அதுவே வுபாசிக்கற்
 பாலது.

பாசீநோபநிஷத் ௫-௩.

ஸயடிஷ்டோகாது லேயுத ஸதெதெநவஸம் வெதித
 ஸதணுடிஷ்டே ஜமத்யாஸிஸம் வடிதெ | தடிவொ லோஷு
 தொக லோவநயதெ ஸதத்யுதவஸா வ்ருஹவொண ஸுடி
 யா ஸ்வவெநா லேயுத லோவவதி ||

(இ - ள்.) பிரணவ உபாஸகன் அந்த ஒரு மாத்திரையுடைய
 பிரணவத்தைத் தியானஞ் செய்வானேயானால் அப்படிப்பட்டவன்
 அவ்வுபாசனையினாலேயே சத்தைப் பெற்றவனாய் அப்போதே
 பூமியில் சிரேஷ்டனாகுகான். அந்தப் புருஷனை இருக்குகள் மறுஷ்ய
 லோகத்திற் சேர்ப்பிக்கின்றன. அப்படி மறுஷ்ய லோகத்தை
 யடைந்த புருஷன் தபத்தினாலும் பிரம்மசர்ய விரதமாகிய ஸ்ரீ சங்
 கமற் றிருப்பதினாலும் சிரத்தையாலும் விளங்கினவனாய் மகிமை
 யை அறுபனிக்கருன்.

வசீஷ்டஸ்மீந்தி.

கவிதோகஸிதஸஸ்ய கணுடிஷ்டே மதொஹா |
 வ்ருணவந்தாரகம் வ்ருதெநா ந்யாகஸ்ய விசுவாஸி ||

(இ - ள்.) அவிழுத்தம் என்ற மகாசேத்திரத்தில் சன்னிதானம் செய்யும் பரமேச்சரன் (அங்கு மரிப்பவர்களின்) காதடியில் தாரகமாகிய பிரணவத்தை யுபதேசிக்கின்றார். வேறெங்கும் அவ்விதங் கிடையாது.

ஐஷாம்பு உதுஷாடிம் திஸ்யாநம் வம்வெவெவதம் |
ஒங்காரம் யொநஜாநாகிந ஹவெசு ஸ்ர ஹணஸுஸஃ ||

(இ - ள்.) எட்டங்கங்களு (ஜீவேசுர சரீரங்களு) ம், நான்கு பாதங்களு (வித்தை யறித்தை ஆனந்த துரியபாதங்களு) ம், மூன்று (புருவமையம், கண்டம், மார்பென்கிற) ஸ்தானங்களும், ஐந்து தேவதைகளு (பிரம்மா விஷ்ணு ருத்திர மகேசுர சதாசிவாகளு)ம் கூடிய ஒங்காரத்தை யாதொருவன அறியவில்லையோ அவன பிராமணனாகான்.

நீருமந்திரம்.

ஓமெனு மோங்காரத் துள்ளே யொருமொழி
போமெனு மோங்காரத் துள்ளே யுருவரு
வோமெனு மோங்காரத் துள்ளே பலபேத
மோமெனு மோங்கார மொண்முத்தி சித்தியே.

பிரமகீதை.

தீம ரந்தொறு மடைந்தழி வுறுது தெரிவா
காமை நின்றரணி யாலவடிவு காணு மதுபோ
லாமு டம்பிலழி வினறி மறைகின்ற வமல
னோமெ னும்பொரு ளுணர்ந்திட வுடம்பில் வெளிமீம்.

ஞானவாகீட்டம்.

ஒங்குஞ் சின்மாத் திரப்பொருளா மோங்கா ரததை யுண்ணி, னீந்து, தூங்குந் தியான பரனாகித் தொடர்ச்சங் கூற்ப மெல்லாம் போய், வாங்குந் தொழிலே டணையை மனன ஞான ஞேய மிவை, தாங்கு ஞாதா வனைத்துமறத் தனிசசித் திரம்போ னெடி திருந்தான்.

சூதசங்கீதை.

அத்தகு பிரண வந்தா னனைத்தினும் விசேட மான
வுத்தம மென்ப ராலவ் வோமெனு மாக்க லத்தாற்
புத்தமார் பாச பந்தப் பெருங்கடல் கடக்க லாகு
மொத்தமற் றதற்குரைக்கு மருத்தமு முரைப்பக் கேண்மின்.

அழிந்துநிட் காமி யஞ்செ யறிவர நெவனெ னுஞ்சீர்
செறிந்தசன் னியாசி யொப்பான் றிகழ்தரு பரம வஞ்ச
னறந்திகழ் வேத சார மாம்பிர ணவமே யன்றி
மறந்தும்வே றுள்ள தாமோர் மனுச்செபித் திடல்கூ டாதால்.

பிரணவத் தினம்பன் னிராயிர மெண்ணும் பிரணவத் தோடு
மைந் தெழுத்தைக், கரணவொற் றுமையி னத்தொகை தினமும்
கணிக்கினுஞ் சதவுருத் திரிய, மரணுறத் தினமுஞ் செபிக்கினு
மரண வந்தத்தின் ஞானமுற் றுயர்நஞ், சரணபங் கயத்தி னென்
றலா மீது தருபரி சுத்தருக் கேயாம்.

விளாஞ்சோலைப்பிள்ளை ஸப்தகாதை.

திங்கேது மில்லாத் தேசிகன்றன் சிந்தைக்கு
பாங்காக நேரே பரிவுடையோ—ரோங்காரத்
தேரின்மே லேறிச் செழுங்கதிரி னுடம்போய்ச்
சேருவரே யந்தாமர் தான்.

சுந்தராதகம்.

அகவிருண் மாயை கருமயிம் மூன்று மகற்றியே சுத்தங்க
மாக்கித், தகநிறுத் திடுதல் கையதா மப்பாற் றன்னுயி ராகியே நிக
மும், சுகசிவ வுதய மாக்குத் தீயாஞ் சொற்றிடு தீக்கையி னருத்
தம், செகமிதி லவையிற் பாவனை கடந்து செய்தங்கு நிறுத்த
வல் லவராய்,

பிரணவ வழுதே புசித்தனு தினமும் பிரணவ மயமதே யாகி,
மரணம துறுயிம் மனிதரைப் போல வடிவமாத் திரமதே தோன்
றிப், புரணநல் லொளிக்கு மாயைக்கு நடுவே புருந்திருந் திலங்கு
நற்குருவைச், சரணென வடைந்திங் கவனரு ளாலே தரிக்கப்
பெற் றங்கத்தி லிங்கம்.

பதிபகபாசவிளக்கம்.

காமமா திகளை நீத்துக் கரணவா தனைகடந்து
நாமது வெனுஞ்சம் பந்த ஞானமே ஞான மாகி
யோமொழிப் பொருளைத் தேறி யுணருண ராமை போக்கி
யாமைபோ லைந்த டக்கி நிற்பதே யமல யோகம்.

நிர்க்ருணபிரம சிந்தனை.

நாமரூப மின்றியதாகச் சச்சிதானந்த வடிவ தனதெதார்த்த
வடிவத்தை விஷயவாசனை லேசமுமின்றிச் சதா சிந்தித்துக்

கொண்டிருத்தல் நிற்குண பிரம சிந்தனையாம். இவ்வாறு இடைவிடாது சிந்தித்திருப்பவன் எட்டறிவு மிறையறிவுமின்றித் தன்னிலே தானு யயர்ந்துவிடு நிலையைப் பெற்று அதன் வாழிலாக மோகமடைவன்.

வாரஹோபநிஷத்.

நஹிநாநா ஸ்ரூஷ்வஸ்யா டெகவஸூ சுடாஹநி தஸூ
டிவஸ்ய வஸவாஸி யநடிநுநாகிவந | ட்யஸூதெ ஸூயதெ
யயிடி ஹணொநுநாகிவெசு | திக்யஸூய விஸுதெகூபிவ
ணாநடிபிபயம் | ஸத்யம் ஜாந நெஹம் யத்யம் ஸ்ரவணாஹு
வதசு | சூநடிநுதவொஹ பிவணவொயம் வாரதஸொஹம்
வநநிசுப்யகாஸம் | வெவாயயா வெயாபிநஹஸ்யஸாநி ஸஸூ
நடிஸூநி நஸூஸ்யஸாநி | ஸவ்யம் ஸவஸிவி ஸடிஸூ
நாஸாஹவ்யம் வடிவ ஸக்யநாஸாசு | விடிவெவெ
வ திவாநயுகம் தஸூடிவணம் பிநுதவெதசு||

(இ - ள்.) ஒருவஸ்து எக்காலத்தும் பலவத்துவாக மாட்டாது. அகண்டமா (இடைவிடாததா) யிருக்கிறேனாகையால் என்னைத்தவிர வேறே யாதொன்றுமில்லை. ஏதேது காணப்படுகிறதோ, ஏதேது கேட்கப்படுகிறதோ அவையெல்லாம் பிரம்மத்தைவிட்டு வேறாயிருக்கவில்லை. நித்தியமாயும் சுத்தமாயும் விழுத்தமாயும் ஏகமாயும் அகண்டானந்தமாயும் அத்துவயமாயும் சத்தியமாயும் ஞானமாயும் அநந்தமாயுமுள்ள பரப்பிரம்மமெதுவோ அதுவே நானாகவிருக்கிறேன், நான் ஆனந்தரூபன், அகண்டஞானமுள்ளவன், சர்வசிரேஷ்டன், பிரகாசவான், சித்தகன். ஆகாசத்தை மேகம் எப்படி தொடுகிற தில்லையோ அப்படியே சம்சாரதுக்கங்கள் என்னைத் தொடமாட்டா. துக்கநாசத்தினால் சகலமும் சுகமென்றும் அசத்து நசிப்பதினால் சகலமுஞ் சத்ரூபமென்றும் அறி. சித்ரூபந்தான் தோற்றப்பட்ட பிரபஞ்சத்தோடு கூடியது. ஆனபடியினால் என் ரூபமானது அகண்டமானது.

அந்நபூர்ணோபநிஷத்.

விநாசு பிஷயம் ஸாஹகெகம் ஸ்ரவணாவிரெததாசு||
ஸ்ரவெவ ஸவபிதெவ ஹவெத ஸ்ரவெவெவாநு||
வஸகோடிநாஹிதம் விநாசுபிஷயகத்ய | வாடிவாதித

ராஃ ஸகிஷா தஜ் ஹாலி நஸாஸயஃ | ஷிகாஅடி நவஹிஃ
ஸஹ்தித் துராஹித் தத்ய | ஸவாபய் உபலெகாபய் | விநாத்
உபலஹ் || நஸலெகாஹி நஸுக்ஷாஹி ஸ ஹெஹவாஹி திரா
உபய் | ஹெஹதஹாவ ஸுக்ஷாஹி ஸஹிஹ நஹுக்ஷணஃ | ஸவஃ
ஹாவய யதெந ஜீவநுக்ஷா ஹிஷ்ஹி ||

(இ - ள்.) சின்மாத் திரமாயு மழிவற்றதாயும் சாந்தமாயு
மிருக்கிற பிரம்மமே நான்; லேறல்ல. சகலமும் பிரம்மமே
யென்று பாவனைசெய்கிற புருஷன் பிரம்மமே. ஒன்றானதாயும்
ஆதியந்தியமற்றதாயும் சின்மாத் திரமாயும் சுத்தமாயும் வியாபித்த
தாயும் ஆகாசத்தைவிட மிகவுஞ் சூட்சுமமாயுமிருக்கிற அந்தப்பிர
ம்மம் நானாயிருக்கிறேன். ஸம்சயமில்லை. திக்குக்கால முதலியவைக
ளாற் பகுக்கப்படாததாயும் சுத்தமாயும் எப்போதும் பிரகாசசு
ரூபமாயும் எங்கும் நிறைந்ததாயும் ஸகலார்த்த சுவரூபமாயும்
ஒரே அர்த்தமாயும் சின்மாத் திரமாயும் அழக்கற்றவனாயும் ஆகக்
கடவாய். நான் பத்தனுமல்ல; முக்தனுமல்ல; துன்பமற்றதாகிய
பிரம்மமாயிருக்கிறேன். (சான்) இரண்டாவதென்கிற பாவனையற்
றவன்; ஸச்சிதானந்த லக்ஷணாயிருக்கிறேனென்று பிரயத்தினத்
தினாற் பாவனைசெய். ஜீவன்முக்தனாவாய்.

நிபுக்ஷித.

ஆதலினாற் கனவிலுமே பிரமத் துக்கிங் கன்னியமா யனுலே
னு முள்ள தென்னும், பேதமுறும் புந்தியினைத் தூரத் தள்ளிப்
பிரமமென மதுவேனா னான தென்றே, சாதகமா முறுதியினைத்
திடப்ப தெத்திச் சந்ததமும் பாவித்துச் சலன மின்றி, யாதிமுடி
வொன்று மிலா வகண்டா கா யநுபூதி யடைந்தந்த மயமே
யாவாய்.

அகிலமுமாம் பரப்பிரம சொரூபமேநா னறிவுருவாம் பரப்
பிரம சொரூப மேநான், சகலமிலாப் பரப்பிரம சொரூப மேநான்
சாந்தமதாம் பரப்பிரம சொரூப மேநா, னிகரிலதாம் பரப்பிரம
சொரூப மேநா னீக்கமிலாப் பரப்பிரம சொரூப மேநா, னிகழ்
விலதாம் பரப்பிரம சொரூப நானென் றெப்போது மிடையறவே
சின்தை செய்வாய்.

சத்தியமாம் பரப்பிரம சொரூப மேநான் சலன மிலாப் பரப்
பிரம சொரூப மேநா, னித்திய மாம் பரப்பிர சொரூப மேநா

னிரஞ்சனமாம் பரப்பிரம சொரூப மேநான், சுத்தமதாம் பரப்
பிரம சொரூப மேநான் சுககனமாம் பரப்பிரம சொரூப மேநா,
னத்துவித பரப்பிரம சொரூப நானென் றழுத்தமுட னவ்வுதஞ்
சிந்தை செய்வாய்.

புராதனமாம் பரப்பிரம சொரூப மேநான் பூரணமாம் பரப்
பிரம சொரூப மேநான், சராசரமில் பரப்பிரம சொரூப மேநான்
சாகுவத பரப்பிரம சொரூப மேநான், பராஹ்மமாம் பரப்பிரம
சொரூப மேநான் பாசமிலாப் பரப்பிரம சொரூப மேநா, னிராமய
மாம் பரப்பிரம நானேயென்று நிச்சலமாய் நீயென்றுஞ் சிந்தை
செய்வாய்.

அகிலமும் பிரமமென்று மதுநா எனென்று மகண்டப் ப்ரா
வணையே யிங்கு ரைத்த, மகிமைமிகுந் திடமான நிச்சயங்காண் மற்
றந்த நிச்சயமே பழகா நின்றோ, நிகன்மனதின் விகற்பமெலா மிக
ந்தெப் போது மேகபர வடிவாகி யின்பஞ் சார்வார், பகர்வதிலோ
ரணுவேனு மைய மில்லை பகர்த்தபடி கேட்டுணர்வோன் பரமே
யாவன்.

நஉ - வது சம்வாதம்.

அரிஹார் தம்முன் அபேத ரோப்பது.

சி: சுவாமி! தாங்கள் ஏகாக்கிர சித்தமுண்டாகிறதற்குக் கூ
றிய ஏதுக்கள் பலவற்றுள் அஷ்டாக்ஷரமும் பஞ்சாட்சரமும் அமைந்
திருக்கின்றன. அஷ்டாக்ஷரம் விஷ்ணுவிற்குரிய மந்திரமாயும்
பஞ்சாட்சரம் சிவனுக்குரிய மந்திரமாயும் இருத்தலால் இவற்றி
னால் மனமொருமை யுண்டாமென்பது சந்தேகமாயிருக்கிறது.
இவ்விருமந்திரங்களுக்கும் தாங்கள் கூறிய பொருள், கருத்து
வகையினால் ஒன்றுபிறக்கின்றதை நோக்குந்தோறும் சிவனென்
னுப் பெயரும் விஷ்ணு என்னும் பெயரும் ஒரு பொருளுக்கே
யுரியனவாயுள்ளனவென்று தோன்றுதலால் சிவன் பெரியவரென்
றும் விஷ்ணு பெரியவரென்றும் சைவவைஷ்ணவர்கள் சண்டை
பிடித்து மல்லாடி நிற்பதற்குக் காரணமியாது? இத்தனைத் தேவரீர்
விளக்கியருளல் வேண்டும்.

கு: மனம் அந்தர்முகப்பட்ட டொருமையடைதற்கு ஒன்றே
கால்லட்சம் சாதனங்கள் மகரிஷிகளால் சாஸ்திரங்களில் சொல்

லப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றுள் முக்கியமான சில சாதனங்களையே யாம் கூறினும். ஒவ்வொரு சாதனமும் பயனற்றதன்று. யாருக்கு எச்சாதனத்தில் பிரியமிருக்கின்றதோ அவர் அச்சாதனத்தை மேற்கொண்டொழுகலாம். அதுவது அவரவரது சித்தபரிபாகத்திற்கேற்றவாறு உசிதமாகத்தோன்றும். மனவொருமைக் கேதுவாய எச்சாதனத்தையும் பழித்துக்கூறல் கூடாது. மற்றவைபோல் அஷ்டாக்ஷர பஞ்சாக்ஷரங்கள் தம்முள் தாரதம்மிய முடையனவன்று. அஷ்டாக்ஷரமந்திர ஜெபத்தினுண்டாகும் பயனெதுவோ அது பஞ்சாட்சர மந்திரஜெபத்தினுமுண்டாகும். பஞ்சாட்சரஜபத்தினுண்டாகும் பயனெதுவோ அஷ்டாக்ஷரஜெபத்தினுமுண்டாகும். இவ்விரண்டு மந்திரமும் கருத்து வகையில் ஒன்றேயாம். அவற்றின் பொருளும் ஒன்றேயாம். சிவனென்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொருள் மங்களகரமாயிருப்பவனென்றும், விஷ்ணுவென்னும் சொல்லுக்குப்பொருள் வியாபகமாயிருப்பவனென்று மிருத்தல் பற்றி மயங்குதல் கூடாது. மங்களகரமாயும் வியாபகமாயுமிருத்தலே கடவுளுக்குரிய இலக்கணமாயிருத்தலால், மங்களகரமான கடவுள் வேறு வியாபகமான கடவுள் வேறு என்று கூறுதல் புத்திப்பிரமமன்றி வேறொன்று மன்று. இக்கருத்தினை யறி யாது சிலர் அவிவேகத்தினாலே ஓயாது மதக்கலக்கமுண்டாக்கித் திரிவர். சிலர் மதக்கலக்க முண்டாக்கி யேமாந்த வேழைகளிடம் ஒன்றிருக்க வொன்று கூறிப் பொருள்பறித்தலையே உத்தியோகமாகக்கொண்டு வேறுத்தியோகமின்றியுமிருக்கின்றனர். இத்தகைய புன்மதிகள் ஒருகாலும் ஜனங்களுக்குச் சம்புத்தியுண்டாகும் மார்க்கத்தைக் கூறுகின்றாரில்லை; ஆனால், கைலாயத்திருந்தும் வைகுண்டத்திருந்தும் முறையே சிவ விஷ்ணுக்களிடத்து நேரே யுத்திரவுபெற்றுக்கொண்டு வந்தவர்கள் போன்று சைவதூஷணமும் வைஷ்ணவதூஷணமும் செய்து கேட்கும் சாதாரண ஜனங்களுக்குத் துவேஷத்தை யுண்டாக்கி யூரை யிரண்டுபடச்செய்து ஒற்றுமையைக் கெடுத்து அலங்கோலப்படுத்திப் பொருள் பறிப்பதில் வெகு சமர்த்தராயிருக்கிறார்கள். இப்பேதையாது பேச்சைக் கேட்டு நம்பினால் கெடுதியே வரும்.

சி: அங்ஙனமாயின், புராணங்களிலும் சிவவிஷ்ணுக்களுக்கு ஏற்றக்குறைவு பரஸ்பரம் கூறியிருத்தற்குக் காரணமென்ன?

கு: “புராணமிதி காசமெவை யும்பொருளனைத்தின், பிராணனறி யாதுள விடத்திவை பிதற்றே” என்று பெரியார் கூறியவாறு

புராணிகளின் கருத்துவகை யறியாதார்க்குத்தா மிங்நனமாய முாண்டோன்றீமே யன்றி நல்லாசிரியரை யடுத்துப் படித்துள்ள வருக்குப் புராணங்களில் சிவவிஷ்ணுகளுக்குப் பரஸ்பரம் உயர்வு தாழ்வு ஒருகாலுந் தோன்றமாட்டா. இதுபற்றி மகான். சாதுரிச் சல தாமஸன்னும் புண்ணியர் விசாரசாகரம் ஏழாம் தரங்கரத்தில் விரிவாயெழுதியிருக்கிறார். அதனைப் படித்தாலுனக்கு இதுபற்றி யாதொரு சந்தேகமும் நிகழாது.

சி: தேவரீரதனை யீண்டுக் கூறுமாறு பிரார்த்திக்கின்றேன்.

(மொழிபெயர்ப்பு.)

கு: “சகல புராணங்களின் கர்த்தா வியாசர் ஒருவரே. அவர் ஸ்கந்த புராணத்திற் சிவனுக்கு ஸ்வதந்திராதி ஈசுவர தர்மம்மங்க ளுண்டெனச் சொல்லி யிருக்கிறார். மற்றத் தேவதைகளுக்குச் சிவ கிருபையால் எல்லா விபூதிகளுங் கிடைக்கிறதாகச் சொல்லியிருக் கிறார். ஆகையால், இவர்களுக்கு ஜீவதர்மம்சொல்லப்பட்டது. அப் படியே விஷ்ணுபுராண பத்மபுராணங்களில் விஷ்ணுவுக்கு ஈசுவர த்துவஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அவ்வாறே சிலரைப் புராணங் களிலும் சிலரை உபபுராணங்களிலுமாக விஷ்ணு சிவன் என்பவர் களுக்கு வேறான கணேசாதி தேவதைகளுக்கு ஈசுவரத்துவஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விதத்தால் வியாசர் வாக்கியத்தில் விரோதம் காணப்படுகிறது.

அதற்குச்சமாதானமிதுவாம்:—எல்லோரும் ஈசுவரர்கள்தாம். எந்தப்பிரகரணத்தில் பிறதெய்வம் நிர்த்திக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அத ன் நிரந்தையால் அதன் உபாஸனையை விடுதலில் வியாசருக்கு அபிப் பிராயமில்லை. ஆனால், வைஷ்ணவ புராணத்திற் சிவாதிதேவதைக ளின் நிரந்தை விஷ்ணுவின்ஸ்துதியினால் விஷ்ணு வுபாஸனையிற் பிர விருத்தித்தற்கு ஷேதுவாம். அவ்வாறே சிவபுராணத்திற் செய்த விஷ்ணுவாதிகளின் நிரந்தையும் அவற்றின் உபாஸனைகளை விட்டு விட வேண்டுமென்னுங் கருத்தன்று. ஆனால், அந்நிரந்தை சிவ உபாஸனையிற் பிரவிருத்தி யுண்டாகும் பொருட்டேயாம். ஒரு பிரகரணத்தில் பிறதேவதையின் நிரந்தை அதன் உபாஸனையைத் தள்ளுவதற்கா யிருக்கும்படித்தில் எல்லாத் தேவதைகளினுபா ஸனைகளையுந் தள்ளும்படி நேரிடும். ஆகையால், அன்னியதேவ தையின்நிரந்தை ஒன்றனது ஸ்துதியின் பொருட்டாம்; மற்றநி னுபாஸனையை விட்டுவிடுவதற்காக வன்று.

திருஷ்டாந்தம்:—வேதத்தில் அக்கினி ஹோத்திரத்துக்கு இரண்டு காலங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. ஒன்று சூரியோதயத்துக்கு முன்னும் மற்றொன்று சூரியோதயத்திற்குப் பின்னுமாம். அங்கு முற்காலப் பிரசங்கத்தில் பிற்காலம் நிந்திக்கப்பட்டிருக்கிறது. பிற்காலப் பிரசங்கத்தில் முற்காலம் நிந்திக்கப்பட்டிருக்கிறது. அங்கு அக்கினி ஹோத்திரத்தை விட்டுவிட வேண்டுமென்னும் அபிப்பிராயம் நிர்தைக் கிருக்குமாயின், இவ்விரண்டு காலங்களிலும் ஹோமத்தை விட்டுவிடும்படி நேரிடும். நிந்தய கருமத்தைவிடெல் பொருந்தாது. ஆகையால், முற்காலத்தினது ஸ்துதியின்பொருட்டுப்பிற்காலநிந்தையும் பிற்கால ஸ்துதியின்பொருட்டு முற்கால நிந்தையும் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. அதுபோல், ஒரு தெய்வத்தினுபாஸனப் பிரசங்கத்தில் பிறதேவதையின் நிந்தைக்குத் தாற்பரியம் அத்தெய்வத்தின் றுதியிலாம்; பிறதெய்வத்தின் நிந்தையிலன்று.

சாகாபேதத்தால் சிலர் உதயத்துக்குமுன் ஹோமஞ்செய்கிறார்கள்; சிலர் உதயத்துக்குப்பின் செய்கிறார்கள். இருவருக்கும் பலன் ஒன்று. அதுபோல் இச்சாபேதத்தால் ஐந்து தேவதைகளுக்குள் எதை யுபாவித்தாலும் ஐந்து பாஸனங்களாலும் பிரஹ்மலோகமே யடையப்படும். அவ்விடத்தில் போகங்கள் அறுபதிக் கப்பட்டு விதேகமோகூதம் சித்திக்கிறது. விஷ்ணு முதலிய தேவதைகளி னுபாஸனையால் வைகுண்டாதி லோகங்கள் அடையப்படுமென்று புராணங்களிற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது; பிரஹ்மலோகம் அடையப்படுவதாய்ச் சொல்லப்படவில்லை. என்றாலும், உத்தம உபாஸகர்கள் விதேகமுத்திக்கு அதிகாரிகளா யிருப்பதால் தேவயான மார்க்கமாக எல்லோரும் பிரஹ்மலோகத்திற்கே போகிறார்கள். ஆனால், ஒரே பிரஹ்மலோகம் விஷ்ணுயுபாஸகனுக்கு வைகுண்ட ரூபமாயும் அங்குள்ளவர்கள் சதர்புஜங்களோடு கூடினவர்களாயும் பிரதிதியாகிறார்கள். தானுஞ் சதர்புஜனாகவே யாகிறான். அப்படியே சிவோபாஸகனுக்குப் பிரஹ்மலோகமே சிவலோகமாகவும் அங்குள்ளோர் திரிநேத்திர ஸ்வரூபிகளாகவும் பிரதிதியாகிறது. தன்னையும் அப்படியே காண்கிறான். இவ்விதமாக எல்லா யுபாஸகர்களுக்கும் பிரஹ்மலோகமே தமது உபாஸ்யத்தின் லோகமாகக் காணப்படுகிறது. ஏனெனின், இது நியமமாம்:—தேவயானமார்க்கமின்றி வேறு மார்த்தாற் போகிறவன் மறுபடி

யும் சம்மாரத்திற்கு வருகிறான். தேவயான மார்க்கமொன்றே பிரஹ்மலோகத்துக்குப் போவதாம். ஆகையால் விதேகமோ கூத்திற்கு போக்கியர்களான உபாஸகர்களெல்லாரும் பிரஹ்மலோகத்துக்குப் போகிறார்கள். அந்தப் பிரமலோகத்தில், உபாஸகனுடைய இச்சானுசாரமாகச் சகல சாமக்கிரியைகளுடன் கூடியதாக அப்பிரஹ்மலோகமே உபாஸகனுக்குப் பிரதிதியாகும்படி. பான இத்தன்மைய அற்புதமகிமையுடைத்தாயிருக்கிறது. இவ்விதத்தால் ஐந்துதேவதைகளின் உபாஸனைகளுக்கும் பலனென்றே.

சங்கை:—ஐந்து தேவதைகளுக்கு நாமரூபங்கள் வெவ்வேறாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. ஈசுவரனே ஒருவன். ஒரு ஈசுவரனுக்கு நானாரூபங்கள் சம்பவியா.

சமாதானம்:—பரமார்த்தமாக நாமரூபங்கள் எனவையும் பரமாத்மாவினிடத்திலலை. மந்தபுத்தி யுள்ளவர்களது உபாஸனையின் பொருட்டு நாமரூபாகித பரமாத்மாவிற்கு மாயையினாலாக்கப்பட்ட கற்பித நாமரூபங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. ஆகையால் ஒரே பரமாத்மாவினிடத்தில் மாயையாற் கற்பிக்கப்பட்ட நாமரூபங்கள் அநேகம் பொருந்துகின்றன. இவ்விதத்தால் சர்வ புராண வாக்கியங்களின் விரோதமும் நீவிர்த்தியாய் விடுகிறது.

புராண வாக்கியங்களின் விரோத சங்கைக்கு முக்கிய சமாதானம் இதுவாம்:—விஷ்ணு சிவன் கணேசன் தேவி சூரியன் முதலிய ஒவ்வொரு நாமமும் காரண பிரஹ்மத்தினதாம். காரிய பிரஹ்மத்துக்கும் இந்நாமங்களுண்டு. மாயாவிசிஷ்ட காரணத்தைப் பிரஹ்மமென்கிறார்கள். காரியமான ஹிரண்ய கர்ப்பத்தையும் பிரஹ்மமென்கிறார்கள். இவ்விதமாகக் காரண பிரஹ்மத்தையும் காரியப் பிரமத்தையும் விஷ்ணு சிவன் முதலிய பதங்கள் அறிவிக்கின்றன. இப்படியே இவ்வைந்து பதங்களுக்கும் நாராயணன் லீலகண்டன் விக்கினேசன் சக்தி பாணு முதலிய அநேகப் பிரதிபதங்ளுண்டு. அவையாவும் காரணகாரியப் பிரஹ்மங்களிரண்டையும் போதிக்கின்றன. சிலவிடத்துக் காரணப்பிரஹ்மத்தையும் சிலவிடத்துக் காரியப்பிரஹ்மத்தையும் சந்தர்ப்பத்துக்குத் தகுந்தபடி போதிக்கின்றன. திருஷ்டாந்தம்:—ஸைந்தவபதம் குதி ஶாயையும் உப்பையும் அறிவிக்கிறது. போஜன சந்தர்ப்பத்தில் அரிதப்பையும் நடை சந்தர்ப்பத்தில் குதிரையும் அறிவிக்கிறது. புதுப்போல், வைஷ்ணவபுராணத்தில் விஷ்ணு நாராயணன் முதலிய

பதங்கள் காரணப்பிரஹ்மத்தையும் சிவன் கணேசன் முதலிய பதங்கள் கூறியப்பிரஹ்மத்தையும் போதிக்கின்றன.

1—ஆதலால் வைஷ்ணவநூல்களில் விஷ்ணு ஸ்துதிக்கும் சிவாதிகளின் நிந்தைக்கும் வியாஸர் அடிப்பிராயம் இதுவாம்:— காரணப்பிரஹ்மம் உபாசிக்கத்தக்கது; காரியப்பிரஹ்மம் உபாவிக்கத்தக்கதன்று.

2—ஸ்கந்தபுராணத்தி சைவநூல்களில் சிவன் மகேசன் முதலிய பதங்கள் காரணப்பிரஹ்மத்தையும் விஷ்ணு கணேசன் தேவி சூரியன் முதலியபதங்கள் காரியப்பிரஹ்மத்தையும் போதிக்கின்றன. ஆகையால், இந்தப் புராணங்களிலும் காரணப்பிரஹ்மத்தின் ஸ்துதியும் காரியப்பிரஹ்மத்தின் நிந்தையும் இருக்கின்றன.

3—அப்படியே கணேசபுராணத்தில் கணேசபதம் காரண பிரஹ்மத்துக்கும் விஷ்ணு சிவன்முதலிய பதங்கள் காரியப்பிரஹ்மத்துக்கும் வாசகங்களாயின. ஆகையால், காரணத்தின் ஸ்துதியும் காரியத்தின் நிந்தையும் இருக்கின்றன.

4—அப்படியே காளிபுராணத்தில் காளி தேவிமுதலிய பதங்கள் காரணப்பிரஹ்மத்தையும் விஷ்ணு சிவன் சூரியன் முதலிய பதங்கள் காரியப்பிரஹ்மத்தையும் போதிக்கின்றன. ஆகையால், காரணத்தின் ஸ்துதியும் காரியத்தின் நிந்தையுமிருக்கின்றன.

5—இப்படியே ஸௌரபுராணத்தில் சூரியன் பாணுமுதலிய பதங்களால் காரணப்பிரஹ்மமும் விஷ்ணு சிவன் முதலிய பதங்களால் காரியப்பிரஹ்மமும் போதிக்கப்படுகின்றன. ஆகையால், காரணப்பிரஹ்மத்தின் ஸ்துதியும் காரியப்பிரஹ்மத்தின் நிந்தையுமிருக்கின்றன.

இவ்விதமாகச் சகல புராணங்களிலும் காரியகாரணங்களின் பெயர் வடிவு சங்கேதபேத மிருக்கிறது. எடுத்துக்கொள்ளும்படியாயும் தள்ளும்படியாயுமிருக்கிற அர்த்தத்தில் பேதமில்லை. சகல புராணங்களிலும் காரணப்பிரஹ்மத்தினுபாஸனை எடுத்துக்கொள்ளத்தக்கது. காரியப்பிரஹ்மத்தினுபாஸனை தள்ளத்தக்கது. ஆகையால், சகல புராணங்களும் ஒரே காரணப்பிரஹ்மத்தினுபாஸனையைப் போதிக்கின்றன. இவற்றிற்குத் தம்மில் விரோதமில்லை.

சுதர்ப்புஜ திரிநேத்திர ஸதுண்டமூர்த்தி அஷ்டபுஜமூர்த்தி முதலியவை மாயையின் பரிணாமமாயும் சேதனத்தின் விவர்த்த

மாயும் இருப்பதால் காரியங்களா யிருக்கின்றன; அவற்றினுபாசனையுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அங்ஙனமாயினும் அந்தச் சதூர்புஜாதி மூர்த்திகளின் மாயாவிசிஷ்டகாரணத்தை விசாரித்து பார்க்குமளவில் யாதொரு பேதமுமில்லை. ஆகையால், அவ்வாகாரங்களைப் பாதித்துக் காரணரூபத்தால் அவற்றை உபாசிப்பதில் கருத்தாம். ஏனெனின், ஆகாரம் காரியம், ஆகையால், அது துச்சமாம். காரணம் சத்தியமாம்; எவனுடைய மந்தப் பிரஞ்ஞை ஆகாரத்திலேயே ஸ்திரமாயிருக்கிறதொ அவன் சாஸ்திரத்திற் சொல்லிய ஆகாரத்தையே உபாவிக்கவேண்டியது. அதனாலும் பிரஞ்ஞை நிச்சலமாகிக் காரணப்பிரஹ்மத்தி னுபாஸனையில் ஸ்திரப்படுகிறது.

காரணப்பிரஹ்ம உபாஸனை இவ்வாறு சொல்லப்பட்டிருக்கிறது:—பிரஹ்மம் ஜகத்தின்காரணமாம். சத்தியகாமன், சத்தியசங்கற்பன், சர்வஞ்ஞன், சதந்திரன், சர்வபிரேரகன், கிருபாஞ்ஞன் இப்படி ஈசுவரதர்மங்களைத் தியானிக்கவேண்டும். மூர்த்தியைத் தியானிக்கவேண்டுமென்பது சாஸ்திரத்தின் கருத்தன்று. சாஸ்திரத்தில் அநேகமூர்த்திகளைப்பற்றிச் சொல்லியது உபாஸனையின் பொருட்டன்று. ஆனால் எல்லா மூர்த்திகளும் காரணப்பிரஹ்மத்தி னுபலக்ஷணங்களே.

எந்தவஸ்து எதன் ஏகதேசத்திலும் ஏககாலத்திலும் வியாவர்த்தகமாயு மிருக்கிறதோ அஃது உபலக்ஷண மெனப்படும்.

“காக முட்கார்ந்திருப்பது தேவதத்தன்வீடு” என்னும் வாக்கியத்தில் தேவதத்தன் வீட்டுக்குக் காகம் உபலக்ஷணமாயிருக்கிறது. ஏனெனின் வீட்டின் ஒருபக்கத்திலும் எப்போதாவது ஒருகாலத்திலும் காகம் உட்காருகிறது; எப்போதும் உட்காருகிறதில்லை. மற்றக் கிரகங்களினின்றும் தேவதத்தனது கிரகத்தை வேறுபிரித்தறிவிப்பதாம். அதுபோல் ஜகத்தின்காரணம் பிரஹ்மம். அதன் ஏகதேசத்தில் எப்போதாவது மூர்த்தியிருக்கிறது. சதூர்ப்புஜாதி மூர்த்திகள் காரணப்பிரஹ்மத்திலேயே இருக்கின்றன; வேறிடத்தில் இல்லை. ஆகையால், வியாவர்த்தங்களா யிருத்தலால் உபலக்ஷணங்களா யிருக்கின்றன.

உபலக்ஷணத்தின் பிரயோஜனம் இதுவாம்:—விசேஷிய வஸ்துவின்து ஸ்வரூபத்தின் ஞானமுண்டாம். எப்படி காகத்தால் தேவதத்தன்வீடு அறியப்படுகின்றதோ வேறு பிரயோஜனமில்

கையோ அப்படியே சதர்ப்புராதி ஆகாரங்களால் நிராகாரமான காரணப்பிரஹ்மத்தின் ஞானமே உபாஸனையின்பொருட்டு மூர்த்தியைச் சொல்லுதலின் பிரயோஜனமாம்; வேறில்லை.

மந்தப்பிரஞ்ஞையுள்ளவர்கள் சாஸ்திரத்தின் கருத்தை யறியாமல் அந்த ஆகாரங்களில் ஆக்கிரகஞ் செய்கிறார்கள். சியாலஸாரமேயநியாயத்தால் பரஸ்பரம் கலகஞ் செய்கிறார்கள்.

மனையின் சகோதரனைச் சியாலனென்பர். நாயினை ஸாரமேயமென்பர். திருஷ்டாந்தத்தினை நியாயமென்பர். ஒருவனுடைய சியாலனுக்குப் பெயர் உத்பாலகன். அவன் விரோதியின் பெயர் தாவகன். அப்புருடன் வீட்டிலிருந்த நாய்க்குப் பெயர் தாவகன். மற்றொருவன் வீட்டிலிருந்த நாய்க்குப் பெயர் உத்பாலகன். அங்கு அப்புருஷனுடைய ஸ்திரீ முதல்முதல் வந்தாள். அப்போது இரண்டு நாய்களும் தம்மில் எப்போதும் சண்டையிட்டுக்கொள்ளும். அங்கு அந்த ஸ்திரீயின் பதி மாயியார் முதலியோர் உத்பாலகனை வைது தமது தாவகனைப் பெருமைப்படுத்துவார்கள். அப்போது அந்தஸ்திரீக்கு என் சகோதரனை வைது அவன் சத்துருவைப் பெருமைப்படுத்துகிறார்கள் என்னும் மயக்கமுண்டாயிற்று. அதனால் தூஷிக்கப்பட்டவளாய்க் கணவனோடு பிணங்கினாள். எப்படி அவர்களது அபிப்பிராயத்தை யறியாமல் சமமானபெயரார் பிரயித்து ஸ்திரி துக்கித்தான் அப்படி வைஷணவ கிரந்தத்தில் சிவன் முதலிய பெயர்களால் காரியப்பிரமம் நிந்திக்கப்பட்டிருக்கிறதென்னும் அபிப்பிராயத்தை யறியாமல் சைவர் முதலியோர் துக்கிக்கின்றனர். அப்படியே விஷ்ணுநாமத் தால் காரியப்பிரஹ்மம் நிந்திக்கப்பட்டிருக்கிறதென்பதை யறியாமல் வைஷ்ணவர்கள் துக்கிக்கிறார்கள். சகலபுராணங்களுக்கும் அபிப்பிராயம் யாதெனின், காரணப்பிரஹ்மம் உபாசிக்கத்தக்கது. காரியப்பிரஹ்மம் தள்ளத்தக்கதென்பதாம்.

மாயாவிரிஷ்ட சேதனம் காரணப்பிரஹ்மமாம்; மாயையரலுண்டான காரியவிரிஷ்ட சேதனம் காரியப்பிரஹ்மமாம். இவ்வர்த்தமே பாரதவியாக்கியானத்தின் ஆரம்பத்தி லெழுதப்பட்டிருக்கிறது. சகல வேதாந்தங்களின் சித்தாந்தமு யினுவே" என்பதாம்.

ஆ. சி. அங்கனமாயின், வேதாந்த விக்வசி ராமணியாயும் ஆதம னுடைய நிஷ்டாபரராயும் விளங்கிய அப்பையதிட்சித்ர முதலிய யகர

எங்கள் விஷ்ணுவை யிழித்தும் சிலனை யுயர்த்தியும் கூலியிருத்தற்
ருக் காரணமென்ன?

கு. சிலர் நாயுடைய வுபாசனை செய்து அத்வைத ஞானத்தை யடையமுயலாமல், நாராயணவுபாசனையைமாத்திரம் மேற்கொண்டு சிவனையிழித்துக் கூறிப் பேதமதத்தில் பிரவேசிப்பதைக் கண்டு அவர்கள் பேதமதத்திற் பிரவேசித்துக் கெட்டுப் போகாதவாறு சிவனுக்குயர்வும் விஷ்ணுவின்கீழிலும் அத்வைத ஞானத்தையடைதற்குச் சாதனமாகக் கூறினார்களாதலால் அதிலியாதும் பிசகின்ற. அப்பெரியார்கள் கருத்துவகையறியாது கூறினரல்லர். கருத்துவகையறிந்து பயன்பற்றிச் சிவவிஷ்ணுகளுக்குத் தாரதம்மியங்கூறியருளிய பெரியார்களை ஒன்று மறியாது விண்சண்டையிட் டவமானமடையும் புன்மதியினர்கள் அப்பெரியார்களையும் தம்மோடுகூட்டிப் பேசிக் களியாட்டயர்வர். சிலர் அப்புன்மதியினரது பயனற்ற வார்த்தைகளைக்கேட்டு மனக்கலக்க மடைந்து துவேஷபுத்திகொண்டு திரிவது அவரது பாவத்தின் பயனேயாம்.

தி: சிவ விஷ்ணுக்கள் தம்முள் வேறுபட்டவரல்ல ரென்ப தற்குரிய பிரமாணங்களை யீண்டெடுத்துக் கூறுமாறு பிரார்த்தித் தின்றனர்.

கு: கீழ்வருவனவே.

ஸ்கந்தோபநிஷத்.

சிவரய விஷ்ணுவாசுவாய சிவரவாசுவாய விஷ்ணவ | சிவ
 ஸ்ய ஹ்ருதயம் விஷ்ணுவிஷ்ணோஸ ஹ்ருதயம் சிவம் || யயோநாம்
 நவஸூரீ தயாநெ ஸ்வஸிநாயாஸி | யயோநாம் நவஹ்ரு
 ஸ்யுஃ சிவகெஸவயொஸ்யயா ||

(இ-ள்.) விஷ்ணுருபமாயிருக்கின்ற சிவன்பொருட்டும் சிவ
ருபமாயிருக்கிற விஷ்ணுவின் பொருட்டும் (நமஸ்காரம்). சிவனு
டைய ஹிருதயமே விஷ்ணு. விஷ்ணுவினுடைய ஹிருதயமே சிவ
ன், எப்படி யிவ்விருவர்களுக்குப் பேதத்தை நான் காணவில்லை
போ அதனாலெனக்கு ஆயுட் காலத்திற் சபமுண்டாகட்டும். சிவ
கேசவர்களுக்குப் பேதங்கிடையாது.

சிவபூரணம் ஞானஸம்வீதை.

தேவையும ஹவா^{யு}வெழுத தவ^{யு}தெழுத தேவ^{யு}வா^{யு}த^{யு}! குழ^{யு}
பொரு^{யு}தா^{யு}ரு^{யு} தெரு^{யு}து^{யு} ஹ^{யு}த^{யு}னா^{யு}த^{யு} வ^{யு}த^{யு}த^{யு}த^{யு}! வ^{யு}த^{யு}த^{யு}த^{யு}த^{யு}

வாஷுதெககம் வாருதொலி தவெயவ | ஐவோ யொந
ரொஹகா கவநிஹா கரிஷுதி || தஸுராஹம் ஸகலம்
புண்ணம் ஹவீக்ஷதூ விஸெஷதஃ | நரகெ வாநயிஷுரீ
தஹிஷா துருஷாதே ||

(இ - ள்.) (சிவனுனவர் விஷ்ணுவைப் பார்த்துச் சொல்வது)
ஓ ! புருஷோத்தமா ! நீரென்றோ தியானிக்கத் தக்கவராகவே யிரு
க்கிறீர். நானுமும்மாற் தியானிக்கத் தக்கவனாகவே யிருக்கிறேன்.
நம்மிருவர்கட்குள் பேதமென்பதனுமாத்திரமுமின்று. வஸ்துவின்
தன்மை அனேகமென்று பிரவீர்த்தியுள்ளவனுக்குங்கூட விசாரித்
தறிவதினாலே அப்படியேதான் (பேதமின்றென்றறிவான்). எந்த
மனிதன் என் பத்தனாகவிருந்தும் உம்மை நீந்திக்கொடுவே அவனு
டைய சகல புண்ணியங்களையும் மிச்சமின்றிச் சாம்பலாக்கி அந்
தத் தோஷத்தினு லவனை நரகத்திற் தள்ளி விடுகிறேன்.

பிரம்ம புராணம்.

ராகுலெய உவாஹ || ஸுவிநு க்ஷெத்ரவரெ புண்ணு
நிபுலெ புருஷாதே || ஸிவஸூரியதநம் ஹெவகரொரி
வாஹி || ஹவீ || ப்ரதிஷ்டயம் யதாதத தவஸூரெநய ஸாக
ரம் | ததொஜாஸூதி ஹெகெவ்விநெககெதீஹீஸ்வரஹ ||
புத்ரவாஹஜமஹாயம்புநஸம்ஸ ஹேஹி || ஹவாநவா
ஹ || ஸிவெவஸூராவிதேவிபு ஹேஸூராவநம்ஹவெஃ || நாவயொ
ரஹம் கிஹிஹெகஹாவள தியாக்யதஹ || யொருஹஸ ஸயம்
விஷுயெபூ விஷுஸஹெஹஸாரம் | உஹயொ ரஹம் நாவ
வவநாகாஸயொரிவ || வாவாஹிநாவிஜாநகிபஹெதஹமரு
வீஹி || வுஷஹிஜஸ வனவெதி திபுருவ ஹிவிசு ||

(இ-ள்.) மார்க்கண்டேயர் சொல்லுகிறார்:—புண்ணியத்தைக்
கொடுக்கத்தக்கதாயும்பரிசுத்தமானதாயுமிருக்கிற சிவோத்தமன
விர்தப் புருஷோத்தமா (விஷ்ணு)கேதத்திரததில், ஓ தேவா! உத்த
மமாயும் மஹிமைபொருந்தியதாயுமிருக்கிறசிவாலயப்பிரதிஷ்டை
செய்கிறேன். உம்முடைய தானமாகிய வந்தவிடத்தில் சங்கரனைக்
கிரமப்படி பிரதிஷ்டைசெய்கிறேன். அதனுலீர்தவலகத்தில் ஹரி
சங்கரர்களை ஒரேமூர்த்தியென் றறிவார்கள். ஜகார்த்தனானு
வர் அந்தமஹிமையுடையபார்த்துப் பதில்சொல்லுகிறார்: ஓ பிரம

மோட்சாதனவிளக்கம்.

னோத்தமா! சிவனைப்பிரதிஷ்டைசெய்வதினாலென்னைப்பிரதிஷ்டை
செய்ததாகவாகிறது. எங்களிருவர்களுக்குள் அற்பமேனும்வேற்று
மையிலலை, ஒரேவஸ்துவானது இரண்டாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கி
றது. யார் உருத்திரனோ அவர் தான் விஷ்ணு. யார் விஷ்ணுவோ
அவர் தான் மஹேசுவரன். எங்களிருவருக்குள் ஆகாசம் வாயு
இவைகள்போல் வேற்றுமையென்பது கிடையாது. கருடத்துவஜ
னாகிய விஷ்ணு யாரோ அவர் ருஷபத்துவஜனாகிய உருத்திரர
யிருக்கிறார். திரிபுரத்தை மெரித்தவா யாரோ அவர் திருவிக்கிரம
ன். அஞ்ஞானிகளிப்படி யறிகிறதில்லை.

பத்துமபுராணம்.

யொஹிதோ விஷ்ணு^{ன்} லேஷுக்^{ன்} லெவ்வாவி லெஹஸுரபு^{ன்} |
வனகீலாவெந வஸு^{ன்}ஞ்^{ன்} நகெஷா^{ன்} வுநா^{ன்}ஹவ^{ன்} ||

(இ-ள்) காணக்கூடாதவரும் பிரகாச சுவரூபியுமான இந்த
விஷ்ணுவையும் மகேசுவரனையும் யார் ஒரே ரூபியாய்ப் பார்க்கி
றாரோ அவர்க்கு மறுபிறப்பில்லை.

உதிவாகு^{ன்} ஸாகக^{ன்}ஷு^{ன்} லேஹஸு^{ன்} ரவா^{ன்}தூ^{ன்} | உவா
வயீரயாவாண^{ன்} க்ருவயா வண^{ன்}ஹொ^{ன்}வந^{ன்} || லோ^{ன்}ஹி ஹு^{ன்}டி
யெ^{ன்} ரவெ^{ன்}டி^{ன்} ஹவெ^{ன்}தா ஹு^{ன்}டியெ^{ன்}க^{ன்}ஹ^{ன்} | சுவயொ^{ன்}ர^{ன்}ஹ^{ன்}ர^{ன்}
நா^{ன்}ஹி லே^{ன்}வா^{ன்} வஸு^{ன்}ஞ்^{ன்} ஹி^{ன்}டி^{ன்}ய^{ன்} || யெ^{ன்}ஹெ^{ன்} ஹி^{ன்}டி^{ன்}ய^{ன்} ஹி^{ன்}டி^{ன்}ய^{ன்}
சுவயொ^{ன்} ரெ^{ன்}க^{ன்}ர^{ன்}ஹவெ^{ன்}யா^{ன்} | க^{ன்}ஹீ^{ன்}வா^{ன்}கெ^{ன்}ஷ^{ன்} வ^{ன்}யு^{ன்}ஹெ^{ன்}
நா^{ன்}ர^{ன்}ஹ^{ன்} ஸ^{ன்}ஹ^{ன்}ஸு^{ன்} || யெ^{ன்}க^{ன்}ஹ^{ன்} ஸ^{ன்}ஹ^{ன்} ஸ^{ன்}ஹ^{ன்} ஸ^{ன்}ஹ^{ன்} ஸ^{ன்}ஹ^{ன்}
ய^{ன்}டி^{ன்}ஸ^{ன்}ய^{ன்}தா^{ன்} | ஹி^{ன்}டி^{ன்} க^{ன்}ஹ^{ன்} ஹி^{ன்}டி^{ன்}ய^{ன்} ஹி^{ன்}டி^{ன்}ய^{ன்} ஹி^{ன்}டி^{ன்}ய^{ன்}
க^{ன்}ரா^{ன்} ||

(இ - ள்.) மஹேசுவரனுடைய இந்த வார்த்தையைக்கேட்டு
இரகுநல சிரேஷ்டரான இராமர் கிருபையினால் மலர்ந்த கண்களு
டன் கெம்பீரமாய் வார்த்தை சொல்லுகிறார். ஓ! சிவனே! ஏன்
னுடைய ஹிருதயத்தில் நீரிருக்கிறீர். உமமுடைய ஹிருதயத்தில்
நாணமிருக்கிறேன். நமமிருவருக்குட் பேதமில்லை. துர்புத்தியுள்ள
மூடர்கள் நம்மைப் பேதமாய்ப் பார்க்கிறார்கள். ஒரே ரூபமாயுள்ள
நம்மிருவருக்குள்ளே எவர்கள் பேதத்தைக் கற்பிக்கின்றார்களோ
அவர்கள் ஆயிரங் கற்பகாலங் கும்பிகாமென்னும் நாகத்திலேவே
கவைக்கப்படுகிறார்கள். யாரெப்போது மும்முடைய பக்தர்களோ

வாமநுபுராணம்.

(இ - ள்.) இப்படிசொன்ன மஹேசுவரரைப் பார்த்துக் கணங்கள் சொல்லுகிறார்கள்:—ஞானத்தினாலே புரிசுத்தராயும் சுத்தஸ்பதிகம்போற்பிரகாசிக்கிறவராயும் சாந்தராயும் வெண்மையுள்ளவராயும் களங்கமற்றவராயு மிருக்கிற நீரும், மைபோற் கருமைநிறமாயிருக்கிற ஹரியு மொன்றாயிருத்த லெப்படிசுடும்? இவ்விதமாய்க் கேட்ட கணங்களுடைய வாக்கியார்த்தத்தை ஜீமூதகேதனரான பகவான் கேட்டுச் சிரித்துக்கொண்டு கணங்களைப்பார்த்து மேககர்ஜனைபோற் சும்பிரமான வார்த்தை சொல்லுகின்றார்:—உங்களுக்குக் கிராத்தீ விருத்தியாகும்படியான வாக்கியத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். நீங்களோ விசேஷஞானத்திற் கெப்போதும் யோக்கியர்களல்லாதவர்களல்ல. எது என்னுடைய மனதிலெப்போது மிவ்விதமாய்ப் பரீதியோடு கூடியிருக்கிறதோ இதனாலும் உங்களுடைய அபவாதத்திற்குப் பயந்தும்

இரகசியமானது வெளியிடப்படுகிறது. நீங்கள் எவ்விடத்தில் (என்னிடத்தில் அல்லது விஷ்ணுவினிடத்தில்) ஆசிரயித்திருந்தாலும் (எங்களை) ஒரே ரூபமாய் மொரேதேகமாயும் பாவிக்கவேண்டும். பிரயத்தினத்தினாலே சந்தனம் பால்முதலிய, சிரேஷ்ட வஸ்துக்களால் அபிஷேகஞ்செய்வது அந்நம் முதலியவைகளை நிவேதனஞ்செய்வது இவைகளினு லதைப்போல (ஏகரூபமாய்ப்பாவனைசெய்வதைப்போல) எனக்குப் பிரீதியுண்டாகிடுதில்லை. யத்தந்தினம் கத்தியை எடுத்துக்கொண்டு என்தேகத்தைவெட்டுங்கள். அப்படி வெட்டிப்பார்த்தாலும்கூட அழிவற்ற விஷ்ணுவானவர் என்னுடைய தேகத்திற் காணப்படுவார். யாரை நீங்கள் நிந்தித்தீர்களோ அவர் (அந்தவிஷ்ணு) ஜகத்திற்கு நாதராயுஞ் செந்தாமரைக்கண்ணராய் மென் சுவரூபமாய் மிருக்கிறார். எப்போது மெங்கும் வியாபித்தவராயுங் கணங்களுக்கெல்லா மீசராயும் ஸகல சுவரூபியாய் மிருக்கிற பகவானவரே. அவருக்குச் சமானமாக ஸ்தாவர ஜங்கமங்க ளடங்கிய விர்த ஜகத்தி லொருவருமில்லை.

கூர்மபுராணம்.

இன்னபுரி நாரணனை யெந்தைமுக நோக்கி
யுன்னுருவ மென்னுருவ மென்னுருவு நீயே
பின்னமிலை யென்றுதழு வப்பெரிது மாயன்
றன்னிகரி லீரனுரு விற்றனி கரந்தான்.
புன்றொழி வியற்றிழி குலப்புலைய ரேனு
நன்றறிவு கல்விபொறை ஞானமில் ரேனு
மன்றல்கம முந்துளவ மாலையெனை யுள்ளத்
தொன்றென நீனைந்தவர் தமைக்கதியி னுய்ப்பேம்.

பாரதம்.

மருவரு கானக மலரி னுலெமைப்
பொருவரு பூசனை புரிதி யையநீ
யிருவரு மொருவரே யென்ப தின்றுபோ
யருவரை யவனடி யடைந்து காண்டியால்.
கண்ணன்மே லணிமல ரணைத்துங் காயெரி
வண்ணன்மேற் காண்டலு மகிழ்ந்துமேதினி
யுன்னுமா தவன்சிவ னுருவ மென்றுணர்ந்
தண்ணலு முடல்புள கரும்பி னுனரோ.

௩௩ - வது சம்வாதம்.

அயனியுருத்திராபேதரேயேனல்.

சி:—சுவாமி! இவ்விருவரும் தம்முளபேதராயின் சிருஷ்டி கர்த்தாவாய பிரமன் இவர்களுக்கு வேறுபட்டவரோ?

கு:—அவரும் வேறுபட்டவரல்லர்.

சி:—அங்ஙனமாயின் திரிமூர்த்திகளும் தம்மு ளபேதரென் பதற்குப் பிரமாணமென்னை?

கு:—கீழ்வருவனவே.

உருத்திர ஹ்ருதயோபநிஷத்.

பெநஸூனிக் கொலிந் தெநஸூனிக் ஸங்கரா| பெந
வ்யயந்தி ஹரிஹக்ரா தெநவ்யயந்தி வுஷஸ்தஜ|| பெநிஷந்தி
விரதவாஹ் தெநிஷந்தி ஜநாதிநம்| பெநாஹ் நானிஜா
நந்திதெ நஜாநந்திகேஸவ|| காயத் விஷாஹ்நா ஸ ஹா
காரணஹ்நெஸா|| ப்ரயொஜநாயத் ருஷ்யணநிதி
ரெகா த்ரியாவ்லிதா ||

(இ-ள்.) கோவிந்தனை யார் வந்ததஞ் செய்கிறார்களோ அவர்
கள் சங்கரனை வந்ததஞ் செய்தவர்களாகிறார்கள். யார் ஹரியைப்
பக்தியோடு பூஜிக்கிறார்களோ அவர்கள் விருஷபத்துவஜனை (சிவ
னை)ப் பூஜித்தவர்களாகிறார்கள். யார் விருஷபத்துவஜனை ததுவேஷிக்
கிறார்களோ அவர்கள் ஜநார்த்தனைத் ததுவேஷித்தவர்களாகிறார்
கள். யார் உருத்திரனை யறியவில்லையோ அவர்கள் கேசவனையுமறி
யவில்லை. உலகப் பிரயோசனத்தின் பொருட்டு ஒரே சுவரூப
மான உருத்திரரானவர் காரிய சுவரூபமான விஷ்ணுவாகவும், கிரி
யாசுவரூபமான பிரம்மாவாகவும், காரணசுவரூபமான மகேசுவர
னாகவும் மூன்றுவிதமாக யிருக்கிறார்.

பத்மபுராணம்.

ஸ்ரீஹ்வாநுவாஹ|| த்ரியாணாஹி ஷெவநா ஜொநா
லிஸொஹதெ| ஸ ஹா ஸிஷிதெஹெந ஸங்கரொவா
வராநதெ| தெநாஹிஷிதெஹித்யம் நாத்ரகாயதா விவா
ரணா| வனதள ஜோஜிஹதரள நித்யம் வாவிதி ரதவஹ ||

(இ - ள்.) விஷ்ணு சொல்லுகின்றார்:—ஓ! சோபநே! இம்
மூன்று தேவதைகளுக்குள்ளே பேதமானது கிடையாது. ஓ!
சுமுகி! எவனாலே பிரம்மாவாவது சங்கரராவது ஷெவ்வையாய்ப்

பூதிக்கப்படுகிறார்களோ அவனாலே நானெப்போதும் பூதிக்கப் பட்டவனாயிருக்கிறேன். இவ்விஷயத்திற்குச் சந்தேகமில்லை. இந்தப்பிரம்மா சங்கரா இவர்களென்னைக் காட்டிலு மெப்போதும் வேறலலாதவர்களே. மூன்று ரூபமாயும் நானே யிருக்கிறேன்.

வனக்ஸம் வாஸுஷஸாஷாஷ ப்ரக்யுதேஃ வாஸுஷஸ
வெ | யஸூம் ஸகலயாவஸூ ஸுஜத்யவதி ஹனிவ | ஸாஸுஷஸ
ஸெஸுஷஸ ஜமதீகாஸுணவஸம் | வனக் வனவதி யாஸுஷஸ
ஸுஹாஸி கௌகாநிதீ || ஸுஷுள வியாக்யுஸுஷஸ வா
மநெ ஸுஷ ஹாயி | ப்ர மயே ஜமதஸுஷாஷஹம் ஸவஸுஷஸ
தாமதீ ||

(இ-ள்.) (விஷ்ணுவைப்பார்த்துச் சிவன் சொல்லுகிறார்) ஸாஷாத புருஷனாகிய நீரொருவரே பிரகிருதிக் கப்புறப்பட்டவரென்றுஞ்சொல்லப்படுகிறீர். உமமுடைய அமசமாகிறகலைபிடுவே நீர் இவ்வுலகத்தைச் சிருஷ்டிக்கிறீர்; இரகடிக்கிறீர்; அழிக்கிறீர். உருவமற்றவராகிய நீர் இந்த எகல ஜகத்திற்குங் காரணராயும் சிவரீட்டராயுமிருக்கிறீர். மாயையுடன்கூடி மூன்றுவிதமானரூபத்தைக்கிரஹிக்கிறீர். (அவையாவன) சிருஷ்டியில் நீர் பிரம்மவினுடைய ரூபத்தைக்கிரஹிக்கின்றீர். இரகடினையில் நீர் தானே பிரகாசிக்கின்றீர். ஜகத்தினுடைய பிரளயத்தில் ஸாஷாத நீரே ஸர்வனென்கிற நானாகவாகின்றீர்.

பிரஹந்திரதீயபுராணம்.

ஹரிஸங்கரபொ டுயெ ஸ ஹணவாஸியொநாஃ |
மெடிக்யுஸுரகம் ஸுஷுதெயாவடி வஜ்ரதாஸக்யு || ஹஸம்ஹரி
வியாதாஸம் யஸுஷுதெக ருவிணஸு | ஸபாதி வரோநடி
ஸாலாணா டெஷுநிணட்யம் ||

(இ-ள்) ஹரி சங்கரர் பிரம்மா இவர்களுக்குட் பேதத்தை யெந்தமனிதனெண்ணுகிறானோ அவன் சந்திரநட்சத்திரங்களுள்ள வரையில் நாகத்தையநுபவிக்கிறான். சங்கரனையும் ஹரியையும் பிரம்மாவையும் ஒரேரூபமா யெவனறிகிறானோ அவன் பிரம்மானந்தத்தை யடைகிறான். இதுதான் சாஸ்திரங்களின் நிச்சயம்.

வராகபுராணம்

ஸுஷு உவாஹி பொவிஷுஸஸுஷஸ ஸ ஹணவாஸியொநாஃ |
வெள டெஹஸுரஃ || வெடிக்யுதெய யஜ்ரவிந வஸுஷுதெஷுஷு

திருயிர் பொருவோர் காராடுகடவுளாக துயரணர் அழகை
தூரீ! ஸ்வாவகாசி ஈசுடிகா து ஈசுடிகி ஸ்வாவகாசி ||

(இ-ள்.) உருத்திரர் சொல்லுகிறார்:—யார் விஷ்ணுவோ அவ
ரே பிறும்மா, யார் பிறும்மாவோ அவரே மஹேசுவரரென்று
மூன்று வேதங்களினாலேயும் யக்ருவிதிகளினாலேயும் வித்தவான்
களினாலேயும் நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. எந்தப் பிராம்மணனை
வனெங்கள் மூவருக்குட் பேதத்தை யெண்ணுகிறானோ அவன்
பாபத்தைச் செய்கிறவனாயுந் தூர்ப்புத்தியுள்ளவனாயு மிருக்கிறான்.
இப்படிப்பட்டவன் தூர்க்கதியை யடைகிறான்.

கூர்மபுராணம்.

கமலப் பொருட்டுப் புத்தேளும் காயா மேனித் திருமாலு
மமிழ்தென் கடலின் விடநுகர்ந்த தேவு மொருவ ரீங்கிவரி
லமைவுற் றொருவர் தமைப்பூசை யன்பிற் புரியி னொருமூவர் [ர்.
தமைமுற் றுணர்ந்து வழத்துவோர் பெறுபே நதனிற் சார்குவா

திருமந்திரம்.

ஆதிப் பிரானு மணிமணி வண்ணனு
மாதிக் கமலத் தலர்மிசை யாயனுஞ்
சோதிக்கின் மூன்றுந் தொடர்ச்சியி லொன்றெனா
பேதித் துலகம் பிணங்குகின் றார்களே.
சோதித்த பேரொளி முன்றைந் தெனநின்ற
வாதிக்கு ளாவ தழிகிலா தார்க
னீதிக்க ணீச நெடுமா லயனென்று
பேதித் தவரைப் பிதற்றுகின் றாரே.
பரத்தி லொன்றாயுள் ளாய்ப்புற மாகி
வரத்தினுண் மாயவ னாயனாகித்
தரத்தினுட் டான்பல தன்மய னாகிக்
கரத்தினு ணின்று கழிவுசெய் தானே.

திருவாய்மொழி.

உணர்ந்துணர்ந் திழிந்தகன் றுயர்ந்துரு வியந்தகிந் நிலைமை,
யுணர்ந்துணர்ந் துணரினு மிறைநிலை யுணர்வரி துயிர்கா, ஞ்ணர்ந்
துணர்ந் துரைத்துரைத் தரியய னரனென்னு மிவரை, யுணர்ந்து
ணர்ந் துரைத்துரைத் திறைஞ்சுமின் மனப்பட்ட தொன்றே.

ஒன்றெனப் புலவென வறிவரும் வடிவினு ணின்ற
ஒன்றெழி ஞான ஞன்முக னானென்னு மிவரை
ஒன்றறும் மனத்துவைத் துள்ளிதும் மிருபசை யறுத்து
நன்றென நலஞ்செய்வ தவனிடை நம்முடை நாளே.

கைவல்லியநவநீதம்.

ஈன்றளித் தமிழ்க்குஞ் செய்கைக் கேதுவா மயனாய் மாலாய்.
ஆன்றவி சனுமாய்த் தானே யந்தழர்த் தியுமாய் நிற்கும்
பூன்றமுத் தனுமா யின்பப் புணரிபா தவனாய் நாளும்
தோன்றிய விமல.போத சொருபத்தைப் பணிகின் றேனே.

கூசு-வது சம்வாதம்.

வாசியை மடக்கிலும் மனமழியாதேனல்.

சி: தேவரீரருளியவற்றுள் ஒவ்வொன்றும் மனோலயமாவ
தற் கேதுவாயிருப்பினும் அஜபாகாயத்திரிஜபமே மனோலயமாவ
தற்கு அடுத்தகாரணமா யிருப்பதாகத் தோன்றுவதால் அதனை
விரித்துரைக்குமாறு வேண்டுகின்றனன்.

கு: யோகியே அஜபாகாயத்திரி ஜபத்துக்கு உரியவனாவன். இய
மசியமங்களுடன் ஆசனசித்தியடைந்த புருஷன் பிராணாயாமஞ்
செய்தற்றூரியவனுகின்றான். பிராணவாயுவைத் தடுத்தல்தான் பிரா
ணாயாமமெனப்படும். வாயுவினசைவுள்ளபோது சித்தத்தினசைவு
ம் வாயுவினசைவில்லாதபோது சித்தத்தி னசைவில்லாமையு மிரு
த்தல் நியமமாயிருத்தலால், மனோவிருத்தியின்மையை விரும்புகிற
வன் பிராணமஞ் செய்யவிரும்புகிறான். பிராணவாயுவைத் தடுத்த
லென்னும் பிராணாயாமம் பூரகம், சும்பகம், இரேசகம் என மூவ
கைப்பட்டிருக்கும். பதுமாசனத்திருக்கும் யோகியானவன் பிரா
ணவாயுவைச் சந்திரனென்னும் இடைக்கலையாற் பூரித்துச் சக்திக்
கியன்றவளவு கும்பித்துமறுபடியும் சூரியனென்னும் பிங்கலையால்
‘இரேசிக்கவேண்டும். அவ்வாறு செய்யுமிடத்துச் சூரிய நாடியா
கிய பிங்கலையால் பிராணவாயுவை யிழுத்து மெல்லமெல்ல வயிற்
றைநிரப்பி, விதிப்படி பந்தபூர்வமாகிய சும்பகஞ்செய்து, மறுப
டியும் சந்திரநாடியாகிய இடைக்கலையால் இரேசிக்க வேண்டும்.

(1) முன்னர்ச் சந்திரநாடியினாலும் பின்னர்ச், சூரியநாடியினாலும் பிராணவாயுவை நிரப்புதல் பூரகமாம்.

(2) பூரித்த பிராணவாயுவை நிறுத்துதல் கும்பகமாம்.

(3) நிறுத்திய பிராணவாயுவைத் தைரியமாக விடுதல் இரேசகமாம். இதன் விசேடக்கிரமம் வருமாறு:—சந்திரன் அல்லது சூரியன் என்னும் எந்தநாடியினால் பிராணவாயு இரேசிக்கப்படுகின்றதோ அந்தநாடியினாலேயே பூரித்து, மிகுந்த நிரோதத்தால் (வேர்வை நடுக்கம் முதலானவை யுண்டாகும் வரையில்) கும்பித்து, எந்த நாடியினால் பூரகம் செய்யப்பட்டதோ அதற்கன்னியமான நாடியினால் வேகமில்லாமல் மெல்ல இரேசிக்கவேண்டும். [மூக்கின் இடதுதுவாரத்தினால் வெளிவாயுவைப் பிரயத்தன பூர்வகமாக வள்ளுக்கிழுத்தல் பூரகமென்றும், சுழுமுனைபால் அதனை யடக்குதல் கும்பகமென்றும், மூக்கின் வலதுதுவாரத்தினால் அதனை விடுதல் இரேசகமென்றும் முக்கியமாக யிங்குறித்தல் வேண்டும்.]

பிராணயாமஞ் செய்யும்போது வியாவையுண்டானால் அது கணிஷ்டமென்றும், நடுக்கமுண்டானால் அது மத்தியமென்றும், பிரமரந்திர ஸ்தானத்தை யடைதலுண்டானால் அஃது உத்தமமென்றும் அறியத்தக்கனவாம்.

எண்வகைப்பிராணயாமம்.

இப்பிராணயாமம் எட்டுவகையா யிருக்கும். அவை வருமாறு:—

(1-2.) வாயு நாசிதுனிமுதல் சிரசுவரையிலும், சிரசுமுதல் இருதயம் வரையிலு மாகச்செல்லுதல் இருவகையுட் பூரகமாம்.

(3) அபானன் ஒடுங்கிப் பிராணன் இருதயத்தி லுண்டாகாதிருக்கும் பூரணவஸ்தை உட்கும்பகமாம்.

(4) இருதயத்தினின்றும் பிராணன் தோற்றுவதற்கு வாயு வெளி நோக்குதல் (சிரசுபரியந்தம் செல்லுதல்) உள் இரேசகமாம்.

(5-6.) வாயு சிரசுமுதல் நாசிதுனிவரையிலும், நாசிதுனிமுதல் வெளியிற் பன்னிரண்டங்குலம்வரையிலு மாகச்செல்லுதல் இருவகைப் புறப்பூரகமாம்.

(7) பிராணன் ஒடுங்கி அபானன் துவாதசாந்தத்திலுண்டாகாதிருக்கும் பூரணவஸ்தை புறக்கும்பகமாம்.

(8) வெளியிலிருந்தும் அபானன் தோற்றுவதற்கு வாயு உள்நோக்குதல் புற இரேசகமாம்.

இஃது இன்னும் பலவகைப்பட்டு மிருக்கும்; ஆயினும், யாவும் அகர்ப்பம் சுகர்ப்பம் என்னும் இருவகைப் பிராணயாமத்தின்கண் அக்தர்ப்பவிக்கும்.

(1) பிரணவத்தின் உச்சாரணமின்றிய பிராணயாமம் அகர்ப்பமாம்.

(2) பிரணவத்தின் உச்சாரணத்தோடு கூடிய பிராணயாமம் சுகர்ப்பமாம்.

பிரணவத்தின் உச்சாரணத்தோடு கூடிய பிராணயாமந்தான் முன்வர்க்கூறிய அஜபாகாயத்திரிமந்திரஜபமாம்.

ஸோஹம் என்னும் மந்திரத்தைத் தியானித்தல் ஸோபாதி கத்தியான மென்றும், ஸகரத்தைஹம் ஹகரத்தையும் நீக்கி ஓம் என்னும் மந்திரத்தைத் தியானித்தல் நிருபாதி கத்தியான மென்றும் சொல்லப்படும்.

இப்பிராணயாமத்தால் மனம் இலகுவில் இலயப்படுவதாயிருத்தலால் இஃதத்தியாவசியம் செய்யத்தக்கதேயாம். ஆயினும், இஃதப்பியசுத்தற் கதிகாரி துறவியே யாவன். மனம் அடிக்கடி விஷயாகாரப்பட்டு, அடங்காது போமிடத்தே இஃதப்பியசிக்கப் படுகின்றது.

சி: மனோலய முண்டாவதற்குப் பிராணயாமமே பெருங்கரு வியாயிருத்தலால் அஃதொன்றையே அப்பியசுத்தால் போதாதே?

கு: போதாது.

சி: அதனை விளக்கல் வேண்டும்.

கு: பிராணவாயுவைத் தடுத்தலாலே மனோலயமுண்டாவுது உண்மையே யாயினும் அதனால் அஃதழியாது. பிராணவாயுவைத் தடுக்காதபோது மனம் விஷயாகாரப்பட்டு விரிந்தோடுவதால் ஈதறு யப்படும். பிராணயாம வாயிலாக மனோலயஞ் சம்பாதித்தல் அதிகாரிவாயிலாகத் திருடனைக் கட்டிவைப்பதுபோலாம். கட்டில் நீங்கிய திருடன் பிற்பொருளுக்களை யபகரிக்க விரைந்து செல்வது போன்று தடையொழிந்த மனதும் விரைந்து விஷயங்களை நாடியோடுகின்றது. இதனால் மனோநாசத்திற்குக் காரணம் கேவலம்

பிராணயாம மன்றென்பது நன்ருளிளங்கும், காங்குசிரோதாதி
 விருத்திகளுக்கு முத்தங்காரணமாயிருப்பது மனதாம். அது சத்து
 வம் இரசச தமசு என்னு முக்குணத்துடனிருப்பினும் ஒருகுணம்
 அதிகரித்தெழுந்தபோது மற்றிரண்டு குணமு மடங்கினதாயிருக்
 கும். அம்மூன்று குணங்களும் சமுத்திரத்தி னலைபோன்று மனத்
 தினின்று நிரந்தரம் பரிணாமமடைந்தேவரும். சத்துவகுண மதிக
 கிக்கும்போது தெய்வசம்பத்தும், இரசோகுண மதிகரிக்கும்
 போது லோகவாசனை தேகவாசனை சாஸ்திரவாசனையும், தமோ
 குண மதிகரிக்கும்போது அசுரசம்பத்து முண்டாகும். மனம்ருக்
 குமளாயுயின் சத்துவகுணத்தினின்றும் உண்டானதா யிருத்த
 வால் அதனது பிரமான வடிவம் சத்துவகுணமேயாம். மற்றை
 பிரண்டுகுணங்களும் சகாயமாக நடுவே வந்து பொருந்தினவாயி
 ருத்தலால் அக்குணங்களொழிய மனத்தின் இயற்கையுருவமான
 சத்துவகுணமே அதிகரித் தெழுமாறு ஒருவன் இடைவிடாது
 அப்சியாசஞ்செய்வானாயின், வீஷயபரிணாமத்திற் கேதுவாய த
 மோகுணமும் சலனத்திற்கேதுவாய இரஜோகுணமும் சொரூபங்
 கெட்டொழியும். “சத்தமாஞ் சத்துவமே யுண்மையாகும் துரவி
 ருள் போனால் மனமென் சொல்லும் போம் போம்.” [துகள்-இர
 ஜோகுணம், இருள்-தமோகுணம்.] என்று பெரியோரருளியடி.
 இரஜோகுணமும் தமோகுணமும் கெட்டொழிந்தவிடத்து மன
 மென்பதெயின்றும்.

“தனது சன்மார்க்கத்தை விடாதிருத்தபோது தமோகுண
 மும் ரஜோகுணமும் சமிக்கும்” என்றபடி சன்மார்க்கமான தெய்
 வசம்பத்தால் இரஜோகுணத்தையும் தமோகுணத்தையும் பிரக்கு
 ம்போது சத்துவகுணமே அந்தக்கரணத்தின் வடிவமாக மிள்கும்;
 அச்சத்துவகுணமும் சலனத்திற் கேதுவாய இரஜோகுண மில்லா
 மையினால் ஒருமுகப்பட்டதாயும் மயக்கத்தினற் கற்பிக்கப்பட்ட
 அநான்மவடிவ பதார்த்தங்களின் ஆகாரமாதற் கேதுவாய தமோ
 குணமில்லாமையினால் சூட்சுமமாயும் அன்மதரிசனத்திற்குத் தரு
 த்யானதாயு யிருக்கும். இங்குக் கூறியமனநாசம் கேவலம் பிராண
 யாமத்தினு லுண்டாகின்ற நிலை. மனோநாசத்தை விரும்புகின்ற
 வன் ஒருகாலும் பிராணயாமஞ் செய்வமாட்டான். பிராணயாமம்
 மோட்சத்திற்கு நேர்சாதனமு மன்றும். மேலும், மனத்தை ஆத்
 மருவத்தினால் கெடுக்காது பிராணயாமத்தினால் அடக்க அழித

டங்கிக்கிடத்தல் பிறவிக் குருடனாகிய வேரூமையன் விஷத்தினை யுண்டு குடிபோன ஐரிலுள்ள வேர்பாழங்கிணற்றி வெடுப்பா சற்று விழ்ந்து கிடத்ததினும் கேடாயிருத்தலால் அதனால் பெருந் பய னின்றொடுமென்க.

சி: “உயிர்த்தடைக்கே பெருகவுடைந்தா மிப்பாகப்போ” என்று வாசிஷ்டன் கூறுவதால் பிரானுயாமமே யோகமென்றா யிற்று “யோகியர்க்கே ஞானமொழுங்காம” என்றாடி யோகம் ஞானத்தை யுணர்பண்ணுவதற்கு அறிந்த சாதனமா யிருத்த லால் அதனைத் தாங்களிழிந்துக்கூறுவ தென்கை?

கு: பிரானுயாமம் கேவலம் மூர்ச்சைப் பிடிப்பதாயிருந்த லால் அதனை லென்னபயன்? மனோவஸ்த்திற்சூப் பிரானுயாமமாகி ராணமாயிருப்பினும் மனோவாசத்திற்கு அது காரணமாகாமையின் அதனை விட்டு மனோவாசத்திற்குரிய மேற்பாதனத்தை அப்பொ சிப்பதே முழுட்சுளிற்சூச் சிவியதாம். கிசியையை கோக்கச் சரியை யும் யோகத்தை கோக்கக் கிசியையும் இழிந்தவனா யிருப்பது போன்று யோகமும் ஞானத்தை நோக்க இழிந்ததாயிருக்கிறது. கேவலம் யோகத்தையே பெரும்பயனாக வெண்ணி மேற்றுவாது இருப்பவர் நிமித்தம் அஃதழித்துக் கூறப்படுகின்ற தென்று மிங் கமத்தல் வேண்டும். மேலும்,

“யோகியர்க்கே ஞானமொழுங்காம” என்றருளிப் தாய் மான சுவாமிகளை “மத்தமத கரிமுதிற் றுலமென்ன நின்றிலுரு வாயிலுடன் மதியகடுதோய், மாடகூடச் சிதர மொய்த்தாக திரகா ந்த மணிமேடை யுச்சிமிது, முத்தமிழ் முழுக்கமுடன் மத்தநகை யார்கனொடு முத்தமுத் தாய்க்குலாவி, மோகத்திருந்துமென் யோ கத்தி விலைநின்று மூச்சைப் பிடித்தடைந்துச், கைத்தல் நகைப் படை விரித்தபுலி சிங்கமொடு காடிநறை நூறு கொண்ட, காள மலை யுச்சிமீற் குகைமுடிருந்துமென்” என்று யோகத்தைப் பழித் துக்கமிச் “கரதலாமலகமென்னச் சத்தமற மோனநிலை பெற்றவ னாக ஞர்பவ் காண், ஜனகாதி துணிவிதன்றோ” என்று உய்த்தற்கு னிய நலை மோனநிலையென்று விளக்கியிருத்தலினனும் யோகத்தி னிழிவு நன்கு விளங்கும். அதனால், கழைத்துக்கூத்தாழச்சைப் பிடிப் பதுபோன்ற பிரானுயாமததால் மனமழியா தாகலின், அஃதகமு க்மாதற்குரிய சாதனத்தையே அப்பிபசிக்கவேண்டும். அப்பிபசி க்கும்போது இயம நியமாதிவளிள ஞானர்த்தங்களை யழிந்தித் துப்பியசிக்க வேண்டும்.

சி: இயமநியமாதிகளின் ஞானூர்த்தங்களை யனுதரிகக்கும்படி பிரார்த்திக்கின்றனன்.

கு: (1) சர்வம் பிரமமென்னும் ஞானத்தால் இந்திரிய சமூகத்தை யடக்குதல் இயமமாம்.

(2) சஜாதியப் (ஆத்மாகாரவிருத்தி) பிரவாகமும் விஜாதிய (அனாதமாகாரவிருத்தி) திரஸ்காரமும் நியமமாம்.

(3) எதனிடத்து இடைவிடாத பிரமசிந்தனம் சுகமாகவே யுண்டாகுமோ அஃதாஸனமாம்.

(4) சித்தமுதலிய சர்வபாவங் (இருப்பு) களையும் பிரமத்தன்மையாகப் பாவித்தலாற் சுகல விருத்திகளையும் நிரோதித்த லெதுவோ அது பிராணாயாமமாம்.

பிரபஞ்சத்தை நிரோதத்தல் இரேசகமாம்; பிரமமேவானென்னும் விருத்தி பூசகமாம்; அதன்பின் அவ்விருத்தியின் நிச்சலத்தன்மை கும்பகமாம். [இவ்வாறு செய்யாது மூக்கைப் பிடித்திருத்தல் அவிவேகிகளின் கிரியையாம்.]

(5) விஷயங்களில் ஆன்மத்தன்மையை யழிந்து மனம் சேதனத்தில் அழுந்துதல் பிரத்தியாகாரமாம்.

(6) எங்கே யெங்கே மனம் செல்லுகின்றதோ அங்கே அங்கே பிரமத்தைக் காண்டலால் அதனை நிறுத்துதல் தாரணையாம்.

(7) பிரமமே யானென்னும் சத்விருத்தியினால் (வேறு பிரமாணங்களால் பொய்யென்று நிச்சயிக்கப்படாத விருத்தியினால்) நிராலம்பத் (சித்திரநீபத்) தன்மையாக நிறற்றலெதுவோ அது பரமாத்மத்தைத் தருவதாகிய தியானமாம்.

(8) நிர்விகாரத்தன்மையினால் மீண்டும் விருத்தியின் பிரமாகாரத்தன்மையாகச் செவ்வனே (பிரபஞ்சவாசனையின்றித்) தியேயாகார விருத்தி ருனியமாயிருத்தல் (துவைதாது சந்தானமின்மை) சமாதியாம்.

இங்ஙனமன்றித் தேகேந்திரியாதிகளி ளுண்டாகும் வலராகிய மிபமமென்றும், பரமாத்மாவின் கண் இடைவிடா துண்டாகு மன்பு நியமமென்றும், நாமரூபஸ்வதுக்களிடத் தசட்டையாயிருத்தல் ஆசனமென்றும், நாமரூபவிஷய சகத்தை மித்தையாகக்காண்டல் பிராணாயாம மென்றும், சித்தத்தின் அந்தர்முகத்தன்மை பிரகத்தியாகாரமென்றும், சித்தத்தின் நிச்சயத்தன்மை தார

ணையென்றும், சின்மாத்நிரவடிவே நானென்று சிந்தித்திருத்தல் தியானமென்றும், அத்தியானம் நமுகிச் சின்மாத்நிரவடிவாகவே மலைத்தல் சமாதியென்றும் கூறுதலுமுண்டு.

சி: அவ்வாறாயின் யோகத்தை யிழித்துக்கூறும் பிரமாணங்களைக் கூறுமாறு வேண்டுகின்றனன்.

சி: கீழ்வருவனவே.

வராகோபநிஷத்.

சுண்ணாலிகாடி யொமாதா ஸ்ரீராமா ஸ்ரீராமா ஸ்ரீராமா |
வொகாயதாடி ஸாண்டிரா ஜீவவிஸ்வாநி பாஸிதா |
தஸாநுஸ்குஹிநெநுவு சிதீஜீவெஸவாடியொ | காநுரா
கிதா ஸ ஹதகாநி நிரவெநு விராநுதா | சுஜிதீய ஸ ஹ
தகாநி நிரவெநு யொதயா | ஸாநுரா வனவாவிவாஸெஷா
கூகி: கெஹவாஸுஷா ||

(இ - ள்.) திருணசகம் (ஒரு விதயக்கும்) முதல் யோகம் வரையிலுள்ள கருமங்கள் ஈசுவரப் பிராந்தியை ஆசிரயித்தவைகளாக விருக்கின்றன. லோகாயதம் முதல் சாங்கியம் வரையிலுள்ளவைகள் (மதங்கள்) ஜீவப்பிராந்தியை ஆசிரயித்தவைகளாக விருக்கின்றன. ஆனபடியினால் முமுகுஷாக்கள் ஜீவேசவாதத்தில் புத்தியை ஒருபோதும் செலுத்துதல் தகாது. நிச்சலமாயிருந்துகொண்டு பிரம்மதத்துவம் விசாரிக்கத்தகுந்தது. இரண்டாவதற்றதாகிய பிரம்ம தத்துவத்தை எப்படியிருக்கிறதோ அப்படி அறியாதவர்க ளெல்லோரும் பிராந்தர்கள்தாம். அவர்களுக்குமுத்தியேது? இவ்விடத்தி (பிரபஞ்சத்தி)ல் சுகமேது?

தேஜோபிந்தாபநிஷத்.

நிரொய ஸவடிவதீநா ஸ்ரீராமாஸு உயுதெ |
நிஷெயநம் புவனஸு ரொகாவா ஸீஸிதீ | ஸுஷெஷ
வாஸீதியாவூதி: வொகொ வாயுஸுயுதெ | ததஸுஷுதி
நெஸுயுதெ: கூஹகா ப்ராணஸுயி: சுயனூவி ப்ராணஸுயி
நாஜாநம் ப்ராணஸுயி ||

(இ-ள்.) சகல மனோவிருத்திகளையும் அடக்குதலே ஞானப்பிராணாயாமமென்றும், தேகாதிப் பிரபஞ்சங்கள் யானல்லவென்று

அந்தத் தேகாதிப்பிரபஞ்சவாசனைகளை விட்டுவிடுகிறதே ஞான ரே சுகமென்றும், ஆத்மசொரூபனாகிய நானே. பிரமமென்று நிச்சல மாய்த் தியானிப்பதே ஞானபூகமென்றும், அப்படி நானே பிரம மென்கிற தியானமும் விட்டுச் சர்வசங்கற்பங்களும் நசித்துக் கே வலசொரூபமாய் நிற்பதே ஞான சூம்பகமென்றும் சொல்லப் படும். அப்படியே ஞான சூம்பகம் ஞான சாட்சாத்கார னுரியசமா தியென்றுஞ் சொல்லப்படும். [கர்மமப்பிராணாயாமங்களை ஞானிக ள் நுஞ்சரிக்கார்கள்.]

ஷா. யோகப் பிரதிபதக.

நாஜயொழ ஜோநதே கெவனம் ஹுக்ஷேணம் |

வனதாநஹுராவிநொ டெநெவ யாவஸ மஹவஜி-க தாஹ ||

(இ - ள்.) இராஜயோகத்தை யறியாதவர்களாய் அடக் கி மத்தை மாத்திரமுடைய இவ்வப்பியாசிகளைப் பிரயாசத்தன் பல மில்லாதவர்களாக மதிக்கிறேன்.

கபிலர் வாக்கியம்.

பீநஸூந ரதம் மணீவவநஹுஜ் ஜேஷாஸு வணதா ஸிநம் | திராஸி ரயிதாஜம் வுதிஜிநெ ஸெவெவியெ டெஷகி | ஐஸ்வரயுகந விய ஹிவவஹுரொய்யாநாயி ரத ஜொவகம் | ஸவெஷாஹம் மஹஜேவநாவி ஸகதம் ஜாஹம் பூதாநம் தவம் ||

(இ - ள்.) மீன்களைப்போல ஸ்தானஞ் சதாசெய்வதினாலும், சர்ப்பங்களைப்போலக் காற்றைப் புகிப்பதினாலும், ஆடுகள் சரூரு முதலியவற்றைப் புகித்து வாழ்வதுபோலச் சரகாதிகளை ஆகாரஞ் செய்வதினாலும், சாதகபுட்களைப்போல நிராசனபரனாலும், பெ ருச்சாளிகளைப்போல மலைதுழைவுகளில் வாழ்ந்தாலும், கழுதை புரளுவதைப்போலப் பஸ்மலேபனஞ் செய்வதினாலும், கொக்கைப் போலத் தியானஞ் செய்வதினாலும் இத்தியாதி கையிட்டயங்க ளால் மோகூலாபஞ் சித்தியாது. (மோகூலாபத்தை விரும்பிய) தபசிகளுக்கு ஞானமே பிரதானமானது.

பகவத்கீர்த்த.

எல்லா வுயிரு மொன்றாகப் பார்ப்ப தியோக மெனவு ரைத்தாய் மல்லாந் தோளா யிதற்குநிலை காணென் மனமா கின்றனிது வல்லா வியற்கைத் தாய்ப்புலனைக் கலக்கு மதனை நிலைநிறுத்த [நீறன் லொல்லா தெனவுவ் காற்றடக்கற் கொக்கு மெனவுமுணர்கன்

தாயுமானசுவாமிகள்.

சும்மா விருக்கச் சுகமுதய மாகுமே
யிம்மாயா யோகமினி யேனடா—தம்மறிவின்
சட்டாலே யாகுமோ சொல்லவேண் டாங்கன்
நிட்டா சிறுபிள்ளாய் நீ.

கந்தரலங்காடம்.

தருத்தி பெணும்படி சும்பித்து வாயுவைச் சுற்றிமுறித்
தருத்தி யுடம்பை யுருக்கிலென் னூஞ்சிவ யோகமெனுங்
குருத்தை யறிந்து முகமா றுடைக்குரு நாதன்சொன்ன
கருத்தை மனத்தி விருத்துங்கண் டாமுத்தி கைகண்டதுவே.

நிட்டாருபுதி.

பங்கமுற மனங்கொண்டு சுவாசமது தன்னைப் பந்தனஞ்
செய்தருங்கற்பம் பற்பலவ யின்றே, யங்கமதைத் தான்சுழற்றி
யானவழி தன்னு லயம்வாங்கி யவ்வழியா லதையின் விடுத்தது,
மிங்கிவைகள் பலவியற்ற லட்டமா யோக மென்பரிவை சிவயோக
மியற்றுவோர்க் கிலைபாற், றங்குசிவ யோகத்தா லாக்கமுட னழி
வுந் தானிலா பரமசா யுச்சியந்தா னடைவார்.

புத்திகொள் கிரியா யோகசா தனையைப் புரிந்திடு பவர்களிவ்
வுலகி, லெத்தனை கால மிருப்பினு மீண்டு மிறப்பொடு பிறப்பினை
யடைவார், சத்திய மாக வறிதநீ யிர்த்தத் தனிச்சிவ யோகசா தனை
யை, யித்தனை வயதிற் போதிப்ப தென்றே யிறையவ னுமைகனக்
கிசைப்பான்.

சநிதுவராயசுவாமிகள்.

வானிலே பறக்க மண்ணிலே றுழைய வானவர் லணங்கமற்
றொருவ, றுனிலேதுழைய வவரவர் தங்க ஞானந்தனி னினைந்தவை
யுறைக்கப், போனதோ ருயிரை மெழுப்பவென் றித்திப் புகன்ற
தெ லாங்கையில் வரினு, ஞானமே யில்லை யாயினன் கவுரை
நாயினுங் கடையென நாடே.

தேவிகாலோத்தரம்.

சக்கர நாடிசான் றோர்வழி தெய்வரூபமுல
மக்கர மண்டலங்கண் ஞானம்போ லழகின்றரு
மக்கடோய் மாயாவிச்சை மந்திரம் பிராணாயாமம்
தொக்கசீர் ஞானஞ்சேரத் தொடங்குவார் தொடங்கலாகா.

அட்டமா சித்திமுத லனைத்துள்ள பேறுகளுங்
கட்டமாங் கதிகடரும் பாகதிகா ணக்கொடா
மட்டுலா மாலையாய் வியாபகமா யறிவாகிச்
கிட்டலாகா முத்தி மற்றிவற்றாற் கிடையாதே.
பல்வகைய சித்திகளும் பாதாளத் திற்செல்வுஞ்
சொல்லரிய பொருண்முழுதுஞ் சோராமற் பெற்றிடினு
மெல்லையி லாவின்பமா முத்திபெற வெண்ணுமவ
னல்லறநுஞ் சிற்றின்ப மடையவவா வொழிவான்.

உபதேசமால்.

அறிவுநா மென்றறிய மாட்டாதா ரன்றோ
வெறிகாற் புனலருந்தி யென்றுந் - தறிபோலு
பிட்டையுடன் மட்டாய் நெடுங்கால நின்றார்க
னட்டமலா துண்மீடா நலம்.

ஒழவிலோடுங்கம்.

உபதேசப் பித்தேதா வுபமானப் பித்தேதா
விபரீத மோபழக்கோ வேறோ—தபசுநீ
கண்மூடா விண்மூடத் தேடுங் கவுசனேபோ
லெண்மூடா யோகமிது வென்.

அறிவடங்கா வாயு வடங்கவகை வற்றுத்
தறியிருந்தாற் போலச் சமாதி—பெறுகி
டைந்த குருட்டும னஞ்சருந்திப் பாழார்க்
கிடந்தகுழிப் புக்கதினுங் கேடு.

கூடு-வது சம்வாதம்.

முத்திகரப்பேறு முடிவானதன்றெனல்.

சி: யோகமுத்திகைகளினால் மோகதமுண்டா மென்றன்றோர்
கூறுவதா லவற்றையும் விவரித்துரைக்குமாறு பிரார்த்திக்கின்
றென்.

கு: சித்தயத்தின் பொருட்டுச் செய்யும் பிராணாயாமத்தி
ற்குச் சாதனமாய் முத்திகை (குறி)கள் பலவாம். அவை மகாமுத்
திகை, மகாபந்தம், மகாலேதம், கேசரி, உட்டியானம், மூல
பந்தம், ஜலாந்தரபந்தம், விபரீதகரணி, வஜ்ஜோஷி, சத்திசால

னம் எனப்பலவாம். அவற்றுள் ஐந்துமுத்திரை சிரேட்டமாம். அவை கேசரி, பூசரி, மத்திமை, ஷண்முகி, சாம்பவி என்பனவாம்.

(1) கேசரி.—நேத்திரங்களைத் திறந்தாவது மூடியாவது திருஷ்டி தப்பாது புருவமத்தியில் இலட்சியம் வைத்துப் பார்ப்பதாம். இஃதந்தர்லட்சியமாம்.

(2) பூசரி.—நேத்திரங்களைசையாது மூக்கினுனியைப் பார்ப்பதாம். இதுவு மந்தர் லட்சியமாம்.

(3) மத்திமை.—நேத்திரங்களை மூடி மூக்கின்மத்தியில் திருஷ்டியைவைத்து நடுநெற்றியைப் பார்ப்பதாம். இது மத்திய லட்சியமாம்.

(4) ஷண்முகி.—பெருவிரல்களால் செவியிரண்டையும், சுட்டுவிரல்களால் கண்களிரண்டையும், மோதிரவிரல்களால் மூக்கிரண்டையும் மூடி வாயையும் மூடிப் பகர்லட்சியம் வைத்துப் பார்ப்பதாம். அப்போது பிராணபாமத்தால் சுத்தமாயிருக்கும் சுழுமுனை மார்க்கத்தில் அமலமாகிய (கனங்கமின்றிய) நாதம் ஸ்புடமாய் (வெளிப்படையாய்)க் கேட்கப்படும். இவ்வப்பியாசத்தில் மனத்தையும் நேத்திரத்தையும் அந்தர்முகமாக்கி நாத பிந்து கலைகளை ஸ்வரதினஞ் செய்வதாம்.

(5) *சாம்பவி.—உள்ளே (ஆதாரமுதல் பிரமரந்திரம் வரையிலுள்ள சக்கரங்களுள் தன்னுற் கொள்ளப்பட்ட சக்கரத்தில்) இல

*சுகம் உண்டாகின்றது பற்றிச் சாம்பவியென்றும், சம்புவாகிய ஈசுரனதாகையால் சாம்பவியென்றும், தியானத்தினால் சம்புவை அடைவிப்பதால் சாம்பவியென்றும், சுகவடிவாய் நிற்கின்றதாகையால் சாம்பவியென்றும், சம்புவாகிய ஆத்மாவினதாயிருத்தலால் சாம்பவியென்றும், சித்து வெளிப்படுந் தானமாயிருத்தலால் சாம்பவியென்றும், தியானத்தால் ஆத்ம சாட்சாத்காரத்திற் கேதுவாயிருத்தலால் சாம்பவியென்றும் ஆன்றோர்களால் சொல்லப்படும். சித்தாசனத்திலிருக்கும் யோகி சாம்பவி முத்திரையைச் செய்து ஏகாக்ஷித்தனும் வலதுகாதில் சுழுமுனைநாடியிலுள்ள நாதத்தைக் கேட்பன். இந்நாதம் பத்துவகையாம். அவை (1) சிணி, (2) சிணி சிணி, (3) கண்டநாதம், (4) சங்கநாதம், (5) வீணநாதம், (6) தாளசப்தம் (7) வேணுநாதம், (8) பேரிசப்தம், (9) மத்தளசப்தம், (10) பேகசப்தம் என்பனவாம்.

[அந்தர்லட்சியம், பாகியலட்சியம், மத்தியலட்சியமென்னும் மூன்றும் லட்சியத்திரயமெனப்படும்.]

ட்சியமு (அந்தக்கரண விர்த்தியு)ம் வெளியில் (தேகத்திற்கு வெளிப்பிரதேசத்தில்) முடுதலும் திறத்தலுமில்லாத திருஷ்டியுமாக விருத்தலாம்.

(1) நாதம்.

வெண்கலமணி யடித்தபின்னர் களீரென்றுண்டாகும் பொதுச்சத்தம் போன்ற தொடர்ச்சியாகிய சத்தம் நாதமாம்.

(2) பீந்து.

அனுஸ்வாரத் (0-என்ப)திற்குப் பின்னருண்டாகும் தொனி பிந்துவாம்.

(3) கலை.

* நாதத்தின் ஏகதேசம் கலையாம்.

பிந்துஎன்பது புத்தி. நாதமென்பது ஸ்தூலதேகப் பிரணவாயுக்களின் சப்தம். அது பிரணவமாம். ஆத்துமாவின் பிரதிபிம்பமே கலை என்று கூறுதலுமுண்டு.

இவ்வைவகை முத்திரைகளிலும் கேசரி, மத்திமை, சாம்பவி யென்பன சிரேஸ்டமாம். அவற்றுள்ளும் சாம்பவியே சிரேஷ்டமாம். இது *சின் (ஞான) முத்திரையுண்டாவதற்கு அடுத்தசாதனமாயிருப்பதுபற்றி யாவற்றுள்ளும் சிரேஸ்டமாகக் கூறப்பட்டது.

இம்முத்திரையானது சின்முத்திரையாகிய மோன நிலையை யடைதற்கு அடுத்த சாதனமாயிருத்தலால் முத்திராப்பியாசம் அவசியம் செய்யத் தக்கதேயாம். ஆயினும் இம்முத்திரைகள் மனோலயத்திற்குக் காரணமாயிருப்பினும் இவற்றால் மனோநாச முண்டாகாமையின் இவையும் மோனநிலையை அப்பியசிக்கும் போது விடத்தக்கனவாம். குறிகடந்தவொன்றைக் குறிவைத்தறிதல் கூடாமையினாலும், குறிகளிலேயே இலட்சியம் வைத்திருப்பவனுக்கு அணிமாதி யஷ்ட வைசரியங்களுண்டாகி அவனைப் பகர்முடிக்கப்பெற்றி விடுதலினாலும், அணிமாதி வைசவரியங்களைப் பற்றி “முனிவர் சித்திகள் விநோதமாத் திரந்தரு முத்தியைத் தா

*சின்முத்திரையாவது பெருவிரல்முனையையும் சுட்டு விரல்முனையையும் ஒன்று சேர்த்து மற்றை மூன்றுவிரல்களையும் விரித்திருத்தலாம். பெருவிரல் முனையையும் சுட்டு விரல்முனையையும் ஒன்றுசேர்த்தல் ஜீவ (கூடஸ்த)பிரமஹக்கியத்தையும் மற்றை விரல்களை விரித்தல் ஜகஜீவபரங்களின் பாதத்தை (பொய்யென்னும் நிச்சயத்தையும் குறிப்பித்து கின்றன.

ராவே” என்றும், “சித்திரெறி கேட்டல் செகநயக்கம்” என்றும் பெரியாரருளி யிருத்தலினாலும், சேவலம் முத்திராப்பியாசம் காரியத்தோடு அஞ்ஞானத்தின் நிவிர்த்தியும் பிரமாநந்தப் பிராப்தியுமாய்மோட்சத்திற்கு நேர்காரணமன்மையின் அதனைத் தடுத்து வருமானம் வாய்த்தபோது பிரயத்தன பூர்வகமாக விடவேண்டுமென்க.

சி: தாங்க ளருளியதற்குரிய பிரமாணங்களை விசரிதமாய்க் கூறுமாறு வேண்டுகின்றனன்.

கு: கீழ்வருவனவே.

ஹுடயோகப்பிரதீபிகை.

ஔகூஸவெந ஹிதொயெரீ ஔஹுஸா யாயஸாஹவீழ் !
ஸுணுபா ழுகழிணைகணை நாகுஔேத ஸுலகையீ ||

(இ - ள்.) சித்தாஸனமென்கிற முத்தாஸனத்திருக்கும் யோகியானவன் சாம்பனிமுத்திரையைச்செய்து ஏகரக்ர சித்தமுடையவனாய் வலதுகாதில் சுழிமுனை நாடியிலுள்ள நாதத்தைக் கேட்கக் கடவன்.

தீர்புராசார சமுச்சயம்.

விஜிதொஹவதீ ஹுதெநவாயுஃ ஸஹஜோ யஸுஸஔ
கூதஃ ப்ராணஃ | சுணிரிஹி மஹாஹவதி தஸுராத வு
ணுஹ ஔஹாமஹொஹயஸு | ஸுஸுரஹ த நஹஜவெரி
ரஹுஹ விஹிரஹு ஸுஹாமஹீதயெந | ஜஹயெரிவயீர
நாஹிஹ | ப்ராணஹ ஸஹஸா ஸுணொதி ரஹுஃ ||

* சுரராஜ குமார வைரி ரந்திரத்தில் (காதின் துவாரத்தில்) தனது கைப்பெருவிரல்க ளிரண்டினால் நிரோதித்து உள்ளே பரவும் சமுத்திரம்போன்ற தீரமானாதத்தைச் சேக்கிரமாக மனிதன் கேட்கிறான். அதனால் எவனுக்குச் செவ்வையா யெழும்பிய நாதமும் வாயுவும் சகஜமாய் ஜயிக்கப்பட்டவை ளாகின்றனவோ அம்மகா குணோதயமுள்ளவனுக்கு அணிமாதி குணங்களும் அளவிறந்த புண்ணியமு முண்டாகின்றன.

உத்தரகீதை.

ஔஹுதஃ ஔவியொமஸு ஹாஸாஹு ஔலாஸஹ |
ஸஹுஹாதி வாஹாநஃ தஸுஜந ஸதாஜிதஃ ||

* சுரராஜன் - இந்திரன், அவன் குமாரன் - அருச்சுனன், அவன் வைரி - கர்ணன், கர்ணம் - காது.

(இ - ள்.) எவன் ஒரு முகூர்த்தமாயினும் நாகினுனியில் மனதோடு செல்லுகின்றானோ (தத்துவஞானத்தி னிமித்தம் நிச்சலமாகிய பார்வையை வைக்கின்றானோ) அவன் (அத்தகைய அம்சமுத்திரையில் நிலைப்பவன்) நூறு ஜன்மங்களிற் சம்பாதிக்கப்பட்ட சகல பாவங்களையும் கடக்கிறான்.

தீருமந்திரம்.

நாலேழு மாறவெ நண்ணிய முத்திரை
பாலான மோன மொழிற் பதிவித்து
மேலான நந்தி திருவடி மீதுய்யக்
கோலாகலங் கெட்டுக் கூடுநன் முத்தியே.
சாம்பவி நந்திதன்னருட் பார்வையா
மாம்பவ மில்லா வருட்பாணி முத்திரை
யோம்பாவி லோங்கிய யுண்மைய கேசரி
நாம்பயி னாதன்மெய்த்ஞ்ஞான முத்திரையே.

நிஷ்டாநுபூதி.

முத்தி ரைகளோர் மூன்று மொழிந்திடில்
சுத்த சாம்பவி சொல்லும் பைரவி
மெய்த்து கேசரி யென்று விளங்கிடும்
இத்தை யார்க்கு மியம்பவொண் னாதரோ.

தீருமங்கையாழ்வார் திருக்குறுந்தாண்டகம்.

இளைப்பினை யியக்க நீக்கி யிருந்துமுன் னிமையைக் கூட்டி
யளப்பிலும் புலன டக்கி யன்பவர்க் கண்ணே வைத்து
துளக்கமிற் சிந்தை செய்து தோன்றலுஞ் சுடர்விட் டாங்கே
விளக்கினை விதியில் காண்பார் மெய்ம்மையை காண்கிற் பாரே.

நகூ - வது சம்வாதம்.

துறவிபோனடிப்பவரீ துரியவி றேரோனல்.

சி: தேவரீர் பலமுறையும் யாவற்றையுந் துறக்க (விட) லேண்டுமென் றருளுவதால் யாவற்றையுந் துறந்தவர் எத்தன்மையரா யிருப்பார்?

கு: அவர்: தைரியம், பொறுமை, வெளியிந்திரியங்களை யடக்குதல், கள்ளாமை, மனச்சீரகத்தி, மனத்தையடக்குதல், வெட்கம், ஞானம், சத்தியம், கோபமின்மை யென்னும் தீருமத்துடன் கூடி இறந்தகால வருங்கால போகங்களை நீனையாமலும் மிகழ்கால போகத்தில் சுந்தோஷமடையாமலும் ஊமையாயும் நபுஞ்சகமாயும் முடமாயும் குருடாயும் செவிடாயும் ஐடமாயு மிருந்தலோடு

மனத்தைப் புறத்துப் போகாவாறடக்கி யொருமுகப்படுத்தி உயிரையே நோக்க வைத்திருப்பர்.

சி: ஊமை முதலியவாக விருத்தலை விளக்கமாய்க் கூறுமாறு வேண்டுமென்றான்.

கு: (1) இது நன்றாயிருக்கிறது இது நன்றாயில்லை என்று போஜனத்தில் அபிமானம் வையாது ஹிதமாயும் சத்தியமாயும் மிதமாயும் பேசுதலே ஊமையாயிருத்தலாம்.

(2) இப்போது பிறந்த பெண்ணையும் நூறுவயதுள்ள கிழவியையும் பார்த்தவிடத்துக் காமவிகார மடையாதிருத்தல்போன்று யௌனமாதைக் கண்டவிடத்துக் காமவிகார மடையாதிருத்தலே நபுஞ்சகமாயிருத்தலாம்.

(3) பிட்சையின் பொருட்டும் மலஜலம் விடுத்தபொருட்டும் ஒருயோஜனைக்குமேல் நடவாதிருத்தலே முடமாயிருத்தலாம்.

(4) நின்றாலும் நடந்தாலும் பார்வை நான்குதுகத்தடிக்கப் பார் பூமியைவிட்டுப் போகாமையே குருடாயிருத்தலாம்.

(5) ஹிதம் அஹிதம் சந்தோஷம் விசனங்களை யுண்டாக்கக் கூடிய வார்த்தைகளைக் கேட்டவிடத்துக் கேட்காததுபோலிருத்தலே செவியாயிருத்தலாம்.

(6) விஷயங்கள் சமீபத்திலிருந்தாலும் அவற்றால் கலங்காது தூங்குவதுபோல் நெப்போது மிருத்தலே ஜடமாயிருத்தலாம்.

சி: துறவிபோல் நடிப்பவ ரெத்தன்மையரா யிருப்பர்? துறவிகள் “நடனமுதலிய காட்சி, சூதாடல், ரம்மியஸ்திரி, புஜிக்கத்தக்க வஸ்து, அனுபவிக்கத்தக்க வஸ்து, தூரஸ்திரி இவ்வாறையும் ஒருகாலும் பார்க்கக்கூடாது” என்று வேதம் விதித்ததற்கு மாறுபட்டவராய் ஆசை, துவேஷம், கர்வம், கபடம், துரோகம், மோகமுதலியவற்றை யுடையவரா யிருப்பர். மொட்டையடித்துக் கொள்ளுவதினாலாவது சடைவளர்த்துக் கொள்ளுவதினாலாவது துறவு சித்திக்கின்றதில்லை “விட்டகலூர் துறவுக்கு விராகங் காரணமன்றி வேடமன்றே” என்று பெரியார் பணித்தவாறு துறவிற்கு விராகமே (ஆசையின்மையே) பேதுவா யிருத்தலால் காமசங்கற்ப மற்றவரே துறவியராவாரன்றி யேனையோர் உண்மையில் துறவியராகார். இப்போலித் துறவிகள் உலகத்தை வஞ்சிக்கும் நியித்தம் கள்ளினைத் தீர்த்தமென்றும், மாமிசத்தைச் சத்தமென்றும், கள்குடிக்கும் பாக்திரத்தைப் பதுமையென்றும், கள்ளிறக்கிக் கொடுப்போனைத் தீட்சிதமென்றும், வேசியைச் சேவிப்பவனைப் பிரயாகை சேவிப்பவனென்றும், சக்கிலிச்சிமுதலிய சண்டாள ஸ்திரிகளைச் சேவிப்பவனைக் காகி சேவிப்

பவனென்றும், பைரவி முதலிய சக்கரமத்தியிலிருப்பவரைப் பிராமணரென்றும், அத்தியந்தம் வியபிசார ஸ்திரிபை யோகினியென்றும், வியபிசாரியை யோகியென்றும் பிறவுமாக வேறுபேரிட்டுத் துன்மார்க்க நடையுடையராயிருப்பர். இவர்பசு புலித்தோலைப் போர்த்துக்கொண்டு பயிரை மேய்ந்தாற்போன்று தவவேடத்தைப் பூண்டு சைவர்க்குத் தத்துவம் 36, வேதாந்திக்குத் தத்துவம் 28, வைணவர்க்குத் தத்துவம் 24, சாங்கியர்க்குத் தத்துவம் 25, பொதுத்தத்துவம் 96, என்றற் றொடக்கத்தனவாகத் தத்துவவகைகளைக் கூறி, எமக்குத் தெரிந்தாற்போல் வேறியார்க்குத் தத்துவவகை தெரியப்போகின்றது; யாமே ஆத்மஞானி! எம்மையடுத்தவர்க்கே மோட்சமுண்டாகும்; நீவீர்செய்யும் தானமியாயும் எமக்கே செய்யவேண்டும்; நம்மைப் பூசித்தவர்க்கே சகல போகமுமுண்டாகும்; எமது பாதரேனுபடிந்த விடு மோகனஸ்தானமாகும்; எமக்கணிமாதி பெண் சித்திகளும் சித்தியாயிருக்கின்றன; எமக்குச் சகல மகிமைபு மிருப்பதுபற்றித்தான் பண்டிதர் முதல் பாமரீரூயுள்ள யாவரும் எம்மையே யுபாசிக்கிறார்கள் என்று தமது பிரதாபங்களை வினேவிளக்கிப் பிறரை வஞ்சித்து பொருள்பெற்று மனமோடிய வழியே ஓடி இரகசியமாய்ப் பொதுமகளிரையும் பிறர்க்குரிய மகளிரையும் நயபயங்காட்டிப் புணர்ந்து மோக சோக ரோக முதலியவற்றை யுடையவராயிருப்பர். அப்படி யிருப்பினும் இருவகைப் பற்றுமற்றார் போன்று பிறர்க்குக் காட்டுவர்; சிவராஜ யோக முடையார்போன்று மிருப்பர்; காவிலேட்டி கட்டுவதிலும் விபூதி அல்லது நாமந் தரிப்பதிலும், உருத்திராக்கமலை அல்லது துளசிவடம் பூண்பதிலும், (அடைக்காய் தின்னாமையால்) வெண்பல்லைப் பிறர் வந்தபோதெல்லாங் காட்டுவதிலும், இரகசியமாய் மாம்சாதி வர்க்கங்களை யுண்பதிலும், நல்லதன் நலனும் தீயதன் தீமையும் இல்லென்போர், விடர், தூர்த்தர், நடர் முதலானவரின் நேசத்தையே உடையவராயிருந்தும் நல்லாரிணக்கத்தையே யுடையவர்போற் காட்டுவதிலும் மிகு சமர்த்தராயுமிருப்பர். இல்லறத்தையிட்டுத் துறவறத்தையடைந்தும், துறவறத்திற்குரிய வொழுக்கத்தை மேற்கொண்டு சுவஸ்சொருபதியானஞ்செய்து பரமாத்மவடிவமாய் விளங்காது தாம் விட்ட காமவின்பத்தைக் கக்கியசோற்றை விரும்புவதுபோன்று விரும்பித் துறவறத்திற்கு மாறாப் தீயவொழுக்கத்தை மேற்கொண்டு, கிழத்தனம் துக்கம் நோய் முதலியவைகள் வசிப்பதாயும், பசி தாகம் சீதம் உஷ்ணம் முதலியவைகளால் பயத்தை யுண்டொண்ணுகிறதாயும், பெரும்பாலும் இரகசேருண முடையதாயும், பஞ்சபூதங்களாலாக்கப்பட்டதாயும், நிலையிலாததாயுமுள்ள உடம்பின்கண் அவாவைத்துத் தமக்குத் தானஞ் செய்தவரை, இழிபிறப்பினராக்கி வேடத்தாற் பிறரை, வெருட்டி

யொழுகும்போலித் துறவிகள் ஒவ்வொரு குற்றமும் அறிந்தே செய்தலின், அவர்களுக்குண்டாகும் கதி நரகமேயாம். ஆதலால் இவ்வடாளுனியரை யொருகாலு நேசிக்கலாகாது.

சி: போலித்துறவிகளைப் பற்றியும் தத்துவ வகைகளைப்பற்றியும் விவரித்துரைக்கும் பிரமாணங்களைக் கூறும்படி பிரார்த்திக்கின்றேன்.

கு: கீழ் வருவனவே.

நாமநபரிவிராஜகோபநிஷத்.

நடிவ யாரணெந நடிவெந வெவெணந வஹீ
வாரெணநேகி | ஜாநடிவொ யுதொயெந வநகடிவெ
உயுதெ || காஷடிவொ யுதெயெந ஸவடாஸீஜாந வஜி
தீ | ஸயாதிநரகாநொராநு ஜஹாரளரவ ஸாஜிதாநு ||

(இ - ள்.) தண்டத்தைப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கிறதினாலேயாவது தலை மொட்டை யடித்துக்கொண்டிருக்கிறதினாலேயாவது வேஷத்தினாலேயாவது டம்பாசாரத்தினாலேயாவது முத்தி சித்திக்கிறதில்லை. எவனாலே ஞானதண்டம் பிடிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அவன் தான் ஏகதண்டி (ஒன்றான பிர்மத்தில் பிடிப்பையுடையவன்) என்று சொல்லப்படுகிறான். ஞானமில்லாதவனாய் மரதண்டத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு எவ்விடத்திலும் எதையும் புறித்துக்கொண்டிருக்கிற சந்தியாசி மகா டெளரவமென்கிற கோரமான நரகங்களை யடைகிறான்.

சுபாலோபநிஷத்.

நெநநோதாவு வவந ஸதெநாவிவஹுதெ | நவஹ
நாஸுதெந | நவஹுஜெ நஸுதெந நவியயாமவெநெ
நடியவெஜெ நடிதவொவி ருவெநுநடி ஸாஹெவெநடியெ
வெநடியாஸு வெநடியாவெநு ராஜா நடிவஹவெநெ ||

(இ - ள்.) அநேக வேதார்த்தத்தைச் சொல்வதனாலேயாவது வேதார்த்தத்தைக் கேட்பதினாலேயாவது தாரணசக்தியுள்ள புத்தியினாலேயாவது பெரியோர்களிடத்திலிருந்து உபதேசம் பெற்றதனாலேயாவது நுண்ணறிவினாலேயாவது வேதார்த்தியநந்தினாலேயாவது யக்ருங்கனினாலேயாவது உக்கிரமான தபவீனாலேயாவது ஸாங்கிய யோகத்தினாலேயாவது சுருமயோகத்தினாலேயாவது ஸந்தியாஸம் முதலிய ஆசிரம தருமத்தினாலேயாவது மற்றவைகளினாலேயாவது இந்த ஆத்துமா அடையப்படுகிறதில்லை.

மைந்திரேயோபநிஷத்.

ஏவாடியடி சுஹஸாடியடி யிஷதிஷாடியடி வெவவ |
ஸநுஸெ டுஹயஸுஷ ஸுஹிஹி நாவஹிஷதி ||

(இ - ள்.) திரவிய அபேட்சையால் அன்னவஸ்திரப் பிரதி
ஷ்டைக்குச் சன்னியாசம் பெற்றுக் கொள்ளுகிற வித்வாம்ஸன்
உபயப்பிரஷ்டனாய் மஹா துன்பத்தை யடைவானேயன்றி
முத்தியை யடையமாட்டான்.

சூதகங்கிதை.

சூதாநாது விவெகந்தௌ க்ருகாதிஷ்ட தியிவஹிநு |
ஜடிகேசு ஸிலீவாவி உவ்யுதெ நாது ஸம்ஸயம் ||

(இ-ள்.) ஆத்மா அநாத்மா விலேகஞான மின்றித் தாடியுஞ்
சடைவளர்த்துத் தலைவழித்துச் சன்னியாசி முதலாகிய வேடங்
களைப் பூண்டு நடித்தபோதிலும் மோகசுலாபத்தை யடைபார்கள்.

உத்தரகிதை.

கவெஹிஷ்ட ஸஹஸு ராணி வனகவாடிஷ்டிதொ நரஃ |
வனகஸு யுராந யொமஸு கஷாந நஹஃகிஷ்டாவஸம் ||

(இ-ள்.) நரன் ஒருகாலின்மேனின்றுகொண்டு அனேகமாயிர
வருஷங்கள் தபசுசெய்யினும் அது தியானயோக மொன்றன்பதி
னறில் ஒரு அம்சத்திற்கும் சமானமாகாது.

தீருமந்திரம்.

ஆடம் பரங்கொண் டடிசிலுண்பான் பயன்
வேடங்கள் கொண்டு வெருட்டிடும் பேதைகா
ளாடியும் பாடியு மழுது மறறியுந்
தேடியுங் காணீர் சிவனவன் ருள்களே.

ஆற்றிக் கிடந்த முதலைகண் டஞ்சிரிபா
யீற்றுக் கரடிக் கெதிர்ப்பட்ட தன்னோக்கு
நோற்றுத் தவஞ்செய்யார் நூலறி யாதவர்
சோற்றுக்கு நின்று கழல்கின்ற வாறே.

தத்துவாரிதை.

செந்துகில் புனைவார் சீவரத் தரிப்பார் திரிதண்டோ டொரு
தண்டு பிடிப்பார், தந்தமுத் திரைகள் பலபல தரிப்பார் தவமெ
னத் தம்முடம் பொறுப்பார், முந்தகாய் கீழங்கோ டிலையின்
றிடுவார் மோனமென் பார்கத ரிடுவா, ரிந்தவா குலத்தா லீசன்
மே விடுமோ விவர்தய ருறுவதே னந்தோ.

பாடுதுறை.

காயமா ளிகைய துண்டு மூவர்கா தலிக ளுண்டு
வாயல்காப் பறிவு முண்டு வளம்படு சமத மாதி
யாயநற் சுற்ற முண்டங் கடக்கரும் பொருளு முண்டு
தூயநற் சொரூபா னந்தன் றெண்டர்க டெறந்த தென்னே.

சித்தாந்தநிசையம்.

துறந்துஞ் சிவபோகந் தன்னாத முடர்
பிறந்தும் பிறவா தவர்.

தண்டிகையுங் கொம்புந் தவசிக் கிழையடா
வட்டர்க்கு வைத்த வழி.

ஊழைத் துறந்தா லுலகைத் துறப்பை யன்றி
யூழிருக்க நீதுறவி யோ.

பட்டணத்தார் பாடல்.

காடே திரிந்தென்ன காற்றே புசித்தென்ன கந்தைசுற்றி
யோடே யெடுத்தென்ன வுள்ளன் பிலாதவ ரோங்குவிண்ணோர்
நாடே யிடைமரு தீசர்க்கு மெய்யன்பர் நாரியர்பால்
விடே யிருப்பினு மெய்ஞ்ஞான விட்டின்ப மேவுவரே.
மாத்தா னவத்தையு மாயா புரியின் மயக்கத்தையு
நீத்தார் தமக்கொரு டிட்டையுண் டோந்தித் தனன்புகொண்டு
வேர்த்தார் குளித்துப் பசித்தார் புசித்து விழிதுயின்ற
பார்த்தா லுலகைத் தவர்போ லிருப்பர்பற் றற்றவரே.

போதரத்தாக்கரம்.

சடையினைப் பரித்துந் தலையினைப் பரித்துஞ் சீவரந் தாதுநத்
கலிங்க, முடையெனப் புனைந்து முடைகளைத் தவிர்ந்து முணுநக்
கங்களைத் துறந்தும், படியுநற் சருகும் வாயுவு மயின்றும் பாரொடு
கல்லிடைத் துயின்ற, மிடையதற் றுழலு மிவையருட் சொருபன்
மெய்யருட் பெறுதவற் கியல்பே.

தாயுமானவரீ.

சினமிறக்கக் கற்றாலுஞ் சித்தியெலாம் பெற்றாலு
மனமிறக்கக் கல்லார்க்கு வாயேன் பராபரமே.

நிஷ்டாநுபூதி.

கட்டறத் துறந்தே யுயிர்பொருட் சார்பைக் கருதிமெ வச
னை யனைத்து, மொட்டற விடுத்து ஞானது லனைத்து மோர்ந்திடி
லென்பய னுதவு, மெட்டுதற் கரிய சற்குரு வருளா லியம்புமோர்
மொழியினைப் பெற்றே, டிட்டைசா தித்தே சகலகே வலங்க ணைந்
கிடிற் பிறப்பிறப் பறுமே.

பேசிய திருமொழி.

காயோடு நீடு கனியுண்டு வீசு கடுங்கா னுகர்ந்து நெடுங்கா
லமைந்து, தீயோடு நின்று தவஞ்செய்ய வேண்டா திருமார்ப னைச்
சிற்தை யுள்வைத்து மன்பீர், வாயோது வேதம் மலிகின்ற தொல்
சீர் மறையாளர் நாளு முறையால் வளர்த்த, தீயோங்க வோங்கப்
புகழோங்கு தில்லைத் திருச்சித்திரக் கூடஞ் சென்றுசேர்மின்களே

(தத்துவபோதம்.)

திருமந்திரம்.

நாலொரு கோடியே நாற்பத் தெண்ணாயிர
மேலுமோ ரைநூறு வேறு யடங்கிடும்
பாலவை தொண்ணூறே டாறுட் படுமவை
கோலிய வையைந்து ளாகுங் குறிக்கிலே.

ஆகின்ற தொண்ணூறே டாறும் பொதுவென்ப
ராகின்ற வாரு றருஞ்சைவர் தத்துவ
மாகின்ற * நாலேழ் வேதாந்தி வைணவர்க்
காகின்ற நாலாறை யைந்துமாயா வாதிக்கே.

தத்துவ மானது தன்வழி நின்றிடி
வித்தக னாகி விளங்கி யிருக்கலாம்
பொய்த்தவ மாமவை போயிடு மவ்வழி
தத்துவ மாவ தகார வெழுத்தே.

ஒழிவிலோடுக்கம்.

தத்துவத்தை யெல்லாஞ் சடமென்று தாக்கற்றுச்
செத்தசத்தின் கண்போற் றிரியாது—வைத்தெடுத்தும்
பூரணமே யென்றழைத்துந் தேடிப் புரண்டழுதுங்
கோரணிகாட் மெப்பேய்க் குவால்.

பாலையானந்தசுவாமிகள்.

தத்துவக் குப்பையைத் தள்ளுங்கடி வேத
சாத்திரப் பொத்தலை மூடுங்கடி.

* வேதாந்திக்குத் தத்துவம் 28 என்றும் மாயாவாதி (சாங்கியனு)க்
குத் தத்துவம் 25 என்றும் திருமந்திரம் கூறுவதுணராது சில சைவப்
போலிகள் வேதாந்திகளை மாயாவாதிகளென்று வீணே கூறித் திரிகின்ற
னர்.

முத்திதரு ஞான வஸ்துவை வாவென்று
முடிக்க கொம்பி யடியுங்கடி.

சிறுப்பலநாடி.

தத்துவக் கற்றுஞ் சமய விரோதமுஞ் சாத்திரஞ்சேர்
புத்தகப் பித்தையும் புந்திம தத்தையும் போட்டிடுடென்று
வித்தகச் சிற்றம் பலநாடி வேணு புரத்திறைவன்
உததம் மான சிவானந்த போகத்தை யூட்டினனே.

தாயுமானசுவாமிகள்.

தத்துவப்பே யோடே தலையடித்துக் கொள்ளாமல்
வைததவருண் மவுன வள்ளலேயே—ரித்தமனபு
பூணக்கருது நெஞ்சு போற்றக் கரமெழும்புங்
காணத் துடிக்குமிரு கண்.

பிரபலங்கல்லே.

தத்துவ முற்று மயக்குவ தள்ளி
மெய்தத தனைப்பெற வேறு கொடுத்தான்
பொயத்துறு குப்பை கிளைத்தொளி பொங்கு
முததை யளித்தென முத்தை தனக்கு.

உள-வது சம்வாதம்.

அண்டந்தியல்பெலாம் பிண்டத்தினவெனல்.

சி: அண்டந்தியல்பெலாம் பிண்டத்துள வென்பதைக் கூறு
மாறு பிராத்திக்கின்றனன்.

கு: அண்டம் ஐம்பூதத்தாலாக்கப்பட்டிருப்பதுபோலப்பிண்
டமு (உடம்பு)ம் ஐம்பூதத்தா லாக்கப்பட்டிருப்பதால் அண்டத்தி
யல்பெலாம் பிண்டத்தினும் அவசியமிருத்தல் வேண்டும்.

அண்டத்தில் பல்வேறு பிராணிகள் தோன்றின் றழிவது
போன்று பிண்டத்திலும் பல்வேறு பிராணி (கிருமிகீடாதி)கள்
தோன்றின் றழிதலானும், அண்டத்தில் சூரியசந்திரர்கள் மாறி
மாறிவருதல் போன்று பிண்டத்திலும் இரேசகபூரகங்கள் மாறி
மாறி வருதலானும், அண்டத்திற்குப் பகலு மிரவு மிருப்பது
போன்று பிண்டத்திற்கும் சகல கேவலமிருத்தலானும், அண்டம்
அசத்து சட துக்க மனித்தங் கண்டமா யிருப்பதுபோன்று பிண்
டமும் அசத்து சட துக்க மனித்தங் கண்டமா யிருத்தலானும்,
அண்டம் ஒருவ (சுச)னால் நடத்தப்படுவதுபோன்று பிண்டமும்
ஒருவ(சீவ)னால் நடத்தப்படுதலானும், அண்டத்தில் திவ்வியகேசத்
திரங்களிருத்தல் போன்று பிண்டத்தில் சிசில் ஸ்ரீ பருப்பதமும்

நேத்திரத்திற் கேதாரமும் புருவங்களுக்கும் நாசிக்கும் நடுவில் வாரணசி(காசி)யும் குசஸ்தானத்தில் குருகேசுத்திரமும் இருதயத்தில் மத்தியில் (சிதாகாசமாகிய) சிதம்பரமும் மூலாதாரத்திற் திருவாரூரு மிருத்தலானும், அண்டத்தில் கங்கையாகி திவ்விய நதிகளிருத்தற்போன்று பிண்டத்தில் இருதயம் பிரயாகையாகவும் இடதுபக்கநாடி கங்கையாகவும் வலதுபக்கநாடி யமுனையாகவும் சுழுமுனைநாடி ஸரஸ்வதியாகவு மிருத்தலானும், அண்டத்தில் திரிவேணி சங்கமமிருத்தல்போன்று பிண்டத்தில் இரேசகபூரக கும்பங்களின் சங்கமமிருத்தலானும், இன்னும் பிற வியைபுக ளிருத்தலானும் அண்டத்தியல்பெலாம் பிண்டத்திலுளவென்பதற்கு யாது மாசங்கையின்றொமென்க.

சி: இங்ஙனங் கூறியவைகளை விரித்துரைக்கும் பிரமாணங் களைக் கூறல்வேண்டும்.

தர்சனோபநிஷத்.

ஸ்ரீவவ-ஓதம் ஸிரஃஸாரதெ கெஹாரந்தம் வவாடகெ |
வாராணாவீ ஶஹாபாஜ ஹுவாவா ஸாணஸு ஶ்யுரெ |
கூரூகெத்ரம் கூவஸாரதெ வ்யாமம் ஹுத்ரொரூவெ |
விஹ்வாரந்தம் ஹ்ருத்யெ சூயாரெ கஹாவயு ||

(இ - ள்.) சிரசினுடைய ஸ்தானத்தில் ஸ்ரீபர்வதம், நேத்திர ஸ்தானத்திற் கேதாரம், ஒ! மஹாபுத்திமானே! புருவங்களுக்கும் மூக்குக்கும் நடுவாகிய ஸ்தானம் வாரணஸீ(காசி), குசஸ்தானத் தில் குருகேசுத்திரம், ஹிருதயமாகிற தடாகம் பிரயாகை, ஹிருத யத்தினுடைய மத்தியில் (சிதாகாசமாகிய) சிதம்பரம், மூலாதாரத் திற் கமலாலயம் (இப்படியிருக்கின்றன).

சங்கராசாரியார் வாக்கியம்.

காஸ்கெத்ரம் ஸரீரம் த்ரிமாவந ஜநநீ வ்யாவிகீ ஜா நமம்மா | ஸ்ரவாக்ஷிமயெயம் நிஜமாரூவாண யூராதயொ மம் வ்யாமம் | விஸொஸாயம் தூரியம் ஸகஜஜந நெஸாக்ஷி ஹூதொந்தராதா | ஹெஹவஸவ-ஓ ஶீயெ யஷிவஸதி வூந வ்யயீ-ஓ ஶ்ருதிஷி ||

(இ - ள்.) சரீரம் காசிகேசுத்திர மெனப்படும். தத்துவ ஞானத்தி லுண்டாகிய அபேத ஐக்ய ஞானம் கங்காநதியெனப் படும். சிரத்தை பக்தி கயாவெனப்படும். பீர்மஞானத்தைப் போதிக்கும் சற்குருசரணங்களைச் சதாதியாணிப்பது பிரயாகை யெனப்படும். சரீரத்தின்கண் வியாபித்திருக்கும் சாட்சிசொரூப மாகிய ஆன்மா விஸ்வநாத மெனப்படும். இந்தச் சரீரத்தின்

கண்ணே சகலமும் இருப்பதினால் பிரமஞானிகள் தமக்கன்னிய பாகக் கங்கையாதி தீர்த்தங்களிருப்பதாகக் கருதிச் செய்யவேண்டுமென்கிற பிராந்தி நீங்கியிருப்பார்கள்.

உத்தரகீதை.

சுரோணத்திடி ரொகெலிநூலாஹெ வலவடெகாஹிஸி | சுயிரொகெலயாஹெய ஸுக்ஷுஸெஜொவகீவாஸீ || யாஜிரா ஸாயதீஸுராதெ யடெலாகு வு திஷிதம் | நெநா-நொ ஸயத தூரெஸுட நெநா-நொலொக சூஸி தம் || விஸாவதி பூதீயுரா தசுபூதிஷெவாருணிகாவாஸி | வாயொமஹ்யவ கீகணட வாயெஸுடாநொகம்பூதிஷிதம் || ஸௌஜொவாஸுவகீ ஸௌஜெ ஸொஜெலொகஸு-கம் || வாஜெகெண்டதா விஜொ பெர டெஹொஸி துதிஷுதி || வாஜெகூஷி ஸௌஸாநம் ஸிவ லொகம் டெநாநதி || டெயுட ஸ ஹவாஸீஜெயா ஸ ஹாண் டெஹொஸி து ||

(இ - ள்.) இந்தச் சமுமுனை நாடியின் கீழ்த்திசையில் நாகியின் துனிப்பாகததில் அமராவதியென்னும் இந்திரபட்டணமும் பின்னா வலதுகண்ணில் அக்கினியின் லோகமாகிய தேஜோவதி பென்னும பட்டணமுமுண்டு. வலதுகாதில் யமலோகமாகிய சம்ய மனியென்னும பட்டணமிருக்கிறது. அதன் பக்கத்தில் நிருதியின் பட்டணமாகிய நைருதமிருக்கின்றது. மேற்குத்திசையாகிய பின்புறத்தில் விபாவதியென்னும் வருணனுடைய பட்டணமிருக்கின்றது. இடதுகாதின் பக்கத்தில் கந்தவதியென்னும் வாயுளின் பட்டணமிருக்கின்றது. வடதிசையின் கழுத்திலிருந்து இடதுகாது பரியந்தம் தேகத்தை ஆசிரயித்துப் புஷ்பலதியென்னும் ஸோம லோகமாகிய குபேரபட்டண மிருக்கின்றது. இடதுகண்ணில் ஈசான சம்பந்தியாகிய மனேன்மனியென்னும் சிவலோக மிருக்கின்றது. சிரசில் பிரஹ்மபுரியென்னும் பிரஹ்மலோக மிருக்கின்றது. இவ்வாறு பிரஹ்மாண்டம் தேகத்தை யாசிரயித்திருக்கின்றது.

ஹலெலொகொ நால்டெஸஸு ஹவெடாகஸு காகிதம் | ஹுடியம் ஹமடெலாகஸு ஸலயடாடி முஹகாஸகாம் ||

(இ - ள்.) நாடிப்பிரதேசத்தில் பூலோகமும் வயிற்றில் புவர் லோகமும் இருதயத்தில் சுவர்க்கலோகமும் சூர்யாதிகா கங்கனும் நட்சத்திரங்களும் இருக்கின்றன.

ஹ்ருதயேவ ஹ்ருதோகோ ஜநதொகஸு-கந்தஃ |
தவொவொகொ ஹ்வொஹ்யே ஹ்ருதஸுத்யு-வ்ருதிஷ்டி-
தம் | ஷண்ம-ஸஹ்ரம்-நிஷ்யம்-தஷ்டிநு-ஹ்ருதேவ-வ்ருதிஷ்டித்யு ||

(இ-ள்.) ஹ்ருதயத்தின்மேல் மஹர்லோகமும் கண்டத்தில்
ஜனலோகமும் புருவமத்தியில் தபோலோகமும் சிரசில் சத்திய
லோகமும் இருக்கின்றன. (இவ்வாறாகப் பிரமாண்ட மியாவும்
இந்தத் தேகத்தின்கண்ணே கற்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.)

பிரமகீதை.

புகலின் ஹ்ருதபிரம புரமெனும் பதியதனிற்
மகரபுண் டசிகமெனு மகமில்ந் கியதகர
ககனமுண் டதுமறைகள் கருதரின் றுளபிரம
மிகவிரும் புவர்பிறவி விடவிரைந் துளவிமலர்.

கோயீர் புராணம்.

வலங்கைமான் மழுவோன் போற்றும் வாளர வரசை நோக்கி
யலைந்தும் பிண்ட மண்ட மவைசம மாத லாலே
யிலங்கைநே ரிடைபோ மற்றை யிலங்குபிங் கலையா நாடி.
நலங்கிள ரிமய நேர்போ நடுவுபோஞ் சுமுனை நாடி.
நாடரு நடுவி னாடி நலங்கிளர் தில்லை நேர்போய்க்
கூடுமங் கடனின் மூலக் குறியுள ததற்குத் தென்னர்
மாடுறு மறைகள் காணு மன்னுமம் பலமொன் றுண்டங்
காடுது மென்று மெனறு நென்னையா னுடைய வையல்.

சூதசங்கீதை.

சென்னிசீ சைலம் பாலங்கே தாரந் திகழ்தரும் புருவமத் தியமே
மன்னிய காசி வண்குயத் தானம் வளர்குருக் கேத்திர மிதயந்
துன்னிய புண்ணி யப்பிர யாகை சொல்லுமல் விதயத்தி னெவண்.
மின்னிடு தெய்வச் சிதம்பர மூலா தாரத்தா னுரென்பர்மெய்க்கண்.

திருவிளையாடற் புராணம்.

அரைக்குமே லுலகே மென்று மரைக்குகி மூலகே மென்று
முரைக்கலா லுலக மெல்லா முருவமாம் புருடற் கிந்தத்
தரைக்குமே லனந்தந் தெய்வத் தானமுண் டனைத்துங் கூறின்
வரைக்குறு சிலதா னங்கள் வகுத்துரை செய்யக் கேண்மின்.

திருவள ராரூர்மூலந் திருவாளைக் காவே நாபி
மருவளர் பொழில்சூ முண்ணு மலைமணி பூரீ வி
நிருவருங் கண்ட மன்ற மிதயமாந் திருக்கா ளத்தி
பொருவருங் கண்ட மாகும் புருவமத் தியமாங் காசி.

பிறைதவழ் கயிலைக் குன்றம் பிரமநர் திரமாம் வேத
மறைதரு துவாத சார்த மதுரையீ ததிகம்.

திருவாத்நு ரடிகள்புராணம்.

எண்டரு பூத மைந்து மெய்திய நாடி மூன்று
மண்டல மூன்று மாகி மன்னிய புணர்ப்பி னாலே
பிண்டமு மண்ட மாகு பிரமனே டைவ ராகக்
கண்டவர் நின்ற வாறு மிரண்டினுங் காண லாகும்.

ஒளவைதூள்.

அன்னத்தா லாய உடம்பின் பயனெல்லா
முன்னோனைக் காட்டி விடும்.

௩௮ - வது சும்வாதம்.

அகழகப்பூசையை யறிஞர் கோள்வாரோனல்.

சி: சுவாமி! அண்டத்தியல்பெலாம் பிண்டத்துளவென
லென்பதனை யறிந்ததனாற் பெறும் பயன் யாது?

கு: அண்டத்தின் இருதய மத்தியான சிதம்பரத்தி லெழுந்த
ருளியுள்ள பரமபதியைத் தியானிப்பதுபோல் பிண்டத்தின் (உடம்
பின்) இருதயமத்தியாய சிதம்பரத்தி லெழுந்தருளியுள்ள பரமந
ந்தவடிவனைத் *தியானித்து அது வாயிலாக் ஞானபூசை புரிதலே
பபனும். இருதயமத்தியாய சிதம்பரத்தி லெழுந்தருளியுள்ள பர
மநந்தவடிவனைத் தியானித்தல் தகரோபாசனை யென்று சொல்
லப்படும்.

சி: இதுசெய்யும் வகையை யுரைத்தருளல் வேண்டும்.

கு: ஜனங்கள் வசிக்காதவிடத்தில் சுகாசனத்திலிருந்து ஜட
த்துவம் ஆலசிய முதலானவற்றை யுண்டுபண்ணும் தமோகுணவி
ருத்தியையும்காமக்குரோதாதிகளை யுண்டுபண்ணும் இரஜோகுண
விருத்தியையும் ஞானரூபப்பிரகாசத்தை யுண்டுபண்ணும் சத்துவ
குணவிருத்தியினாற்கெடுத்துச்சுத்தனாகி, கழுத்து சிரம்தேகமென்
னுயிலைகளைச்செவ்வனேஒழுங்காயிருக்கச்செய்து, வருணச்சீரம

* உபாசனையானது அத்தியான்மமென்றும் அதிதைவமென்று மிருவ
கைத்தாம். ஈண்டிக்கூறப்படும் தியானம் அத்தியான்ம உபாசனையாம்.

குரியமண்டலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள ஸ்வர்ணமயமான மீசைமு
தலிவவற்றையும் செந்தாமரைமலர்போன்ற கண்களையுமுடைய ஜோதிர்ம
யான உத்தென்னும் பெயருடைய புருஷனைத் தியானித்தலும் இதுபோ
ன்ற பிறவும் அதிதைவ உபாசனையாம்.

தருமங்களைவிட்டு, இந்திரிய நிக்கிரகஞ்செய்து, அன்புடன் தனது குருவை வணங்கி, சப்தாவரண (சப்ததாதுக்கள்) மென்னும் மதில்களும் பஞ்சகோசங்களென்னும் கோபுரங்களு மமைந்த தேகாலயத்தின் இருதயகமலத்தை அதிபரிசுத்தஸ்தானமாகப்பாவி த்து, அதன் மத்தியிலே சிதாந்தவடிவ பரம்பொருளை எழுந்தரு ளச்செய்து, அன்பை நீராகவும் (யானெனதென்னும் பற்றே நெ லுகின்ற) உயிரை நைவேத்தியமாகவும் பிராணனைத் தூபதீபமாக வும் கொண்டு பூசித்துத் தியானித்தலேயாம். இது பாகியபூசை செய்தவர்களுக்கன்றி யேனையருக்குச் சாத்தியமாகாது. பாகிய பூசையினால் மனோவிருத்தி பாகியத்தில் விரிந்தோடுவதுபற்றி அதனை யொழிக்க அந்தர்ப்பூசை விதிக்கப்பட்டது. அகத்தி லெழுந்தருளியுள்ள ஆத்மலிங்கத்தைத் தியானிக்காது புறத்துப் பூசிப்பவன் புல்லியனே யாவன். கேவலம் புறம்பிற் செய்யும் பூசை புனர் ஜன்மத்தையும் போகத்தையும் தருவதாயிருத்தலால் அதனை விட்டு அந்தர்ப்பூசையினை யவசியம் இயற்றல்வேண்டும்.* அது செய்தவனுக்கே விரைவில் ஞானபூசை புரியும் பாக்கியங் கிட்டுமென்க.

சி: பாகிய பூசையைவிட்டு அந்தர்ப்பூசையினைச் செய்யவே ன்டுமென்பதற்குரிய பிரமாணங்களைக் கூறியருளப்படி வேண்டு கின்றனன்.

கு: கீழ் வருவனவே.

சைவபுராணம் ஞானசம்மீதத்.

கரீட்யஜ ஸஹஸ்ரெ ஹு த்வொபாயஜோ விஸிஷ்டெ |
தவொபாயஜ ஸஹஸ்ரெ ஹொ ஜவயஜோ விஸிஷ்டெ | ஜவ
யஜ ஸஹஸ்ரெ ஹொ யொநயஜோ விஸிஷ்டெ | டொந
யஜோநாநாஸி யொநா ஜாநஸு ஸாடிநா | வொநாநாஸி
காநாமிநா விஸாஸி ஸிவஸிஷ்டாநா | நிஷ்டாநா ஸவடிமெஜயா
யொமிநா ஹ்யயிஸாஸிதா | மிமநா திவிதா வெபாநா
ஹாஹாஸிஷ்டாநா திஜாநா | வொமிநா ஸவடிமெஜாநா
ஸவடிஸிஷ்டாநா ஸவடி | கரீட்யஜ ரதாயெவ ஸவடிமிநா
வடிவொநாநா | ஸவடிநா ஹாவநாடிநா ஸவடிஷ்டாநா ஸவடி
விமடிஷ்டாநா | ருயொதிதாநாமிநா வடிஷ்டாநா பஸிஷ்டாநா
வெசி | தஸிஷ்டாநா தயாஸிஷ்டாநா ஸவடிஷ்டாநா வொநாநா |
ஜாநாநா ஸவடிஷ்டாநா ஹவடிஷ்டாநா | யஸாநா
ஸவடிஷ்டாநா யொநாநா யிஷ்டாநாஷ்டாநா வடிஷ்டாநா | ஸவடிஷ்டாநா

வாரதொநாவீ குநெடு தகூயடி வாழ்நம் | நிஷ்டை வக
 உவிதெ வவ-ஓ மிவபம் ஜமக || உதிவிஜாந யுகஸு கி
 கஸு வ திராழிநம் | உதிவிஜாந ஹீநஸு வ திராகஸுநா
 ம-ஹ || வடிசி-வெய்ஸிரொராம- வ-வெலா-நாம-வெ-
 ஸுத-திராம-வ- விராதஸு வடிசி-வெய் வ-ஹ-ஹாஸு
 மிம-கூண பாவியெ நூணா வ திராம-வ- வ- ஸுத-
 வ-ஹா மிம-கூண பாவிய-வ-வ-திராம-மிம-த- ||

(இ - எ.) கர்மயாகங்கள் பல்லாயிரத் செய்வதைக்காட்டி
 ஹம் தீர்த்தயாத்திரை முநலிப தபோயாகஞ் சிறந்தது. ததிரா
 யாகங்கள் பல்லாயிரத்திலும் ஜபயாகஞ் சிறந்தது. ஜபயாகங்கள்
 பல்லாயிரத்திலும் மானிகததியான யாகஞ் சிறந்தது. தியான
 யாகத்திலும் சிறந்தது பிறிதொன்றில்லை.....பரமான்ந்தத்தை
 யுண்பெண்ணுவதும் பரிசுத்தமானதும் நாசமில்லாததும் நிக்
 களமானதும் ஸர்வபரிபூரணமா யுள்ளதுமான சிவலிங்கத்தை
 இதயத் திருப்பதாக அயன் எண்ணுகிறார். இந்தலிங்கம் பாஹ்
 யலிங்கம் ஆந்தரலிங்கம் என இருவகைப்படும். அவற்றுள் பாஹ்
 யம் ஸ்தூலமாகக் கண்ணுக்குப் புலப்படுவது. ஆந்தரம் இருசயத்
 திற் சூட்சுமமாயுள்ளது. கர்மயாகத்திலிருக்கும் யாவரும்
 பாஹ்யலிங்கசார்ச்சனை செய்யவேண்டும். ஏனெனில், அஞ்ஞானிகட்
 தெல்லாம் பத்தியுண்டாகும் நிமித்தமாய் ஸ்தூலத்தில் சூட்சுமத்
 தைப் பாவனைசெய்து பூசிக்கவேண்டியது. ஞானிகட்குத் தோஷ
 மறாமான சூட்சுமலிங்கம் பிரத்தியட்சமாக விருக்கும். அஞ்
 ஞானிக ஸ்வயமும் மண் மரம் இவற்றைச் செய்யப்பட்ட லிங்கங்
 களைப் பூசிக்கவேண்டும். தத்துவார்த்தங்களை யுணர்த்தவர்கள்
 இம்மிருந்துலிங்க முநலிவற்றைப் பபனின்றிச் சகலமும் சிவமய
 மென்று பாவித்து அகண்டபரிபூரணராக விளங்குகின்றவர் சிவ
 பெருமானென்று தெரிந்திருப்பார்கள். ஞானிக்கு விக்ரஹ ஆராத
 னம் வேண்டுவதில்லை. இத்தகைய ஞானமில்லாதவனுக்குப்பிரதிமா
 கல்பனஞ் செய்துகொள்ள வேண்டுவது அவசியம். உயர்வீடத்
 திற் செல்லவேண்டியவனுக்குச் சோபானம் (படி) இன்றியமையா
 ததுபோல நிர்க்ஞானமான சிவலிங்கப் பிரபந்தியை யடையவேண்
 டிய அஞ்ஞானிக்குப் பிரதிமாபூசை சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.
 சருணபூசையால் நிர்க்ஞானமான சிவப்பிராப்தி யுண்டாகும்.

வாயுசங்கீதை.

புறத்தினிற் பூசை செய்து பொற்புறத் தெளிந்து நம்மைத்
திறப்பட வுணர்ந்து நெஞ்சிற் செம்பொனோ டிணையா வெண்ணி
நெறிப்பட வியற்று கின்ற கருமங்கள் யாவு ரீத்துச்
சிறப்புடை யோகஞ் செய்வோர் சிவகதி சேர்கு வாரே.

வகைப்படப் புறத்திற் பூசை மாசறப் புரிந்து நன்னெஞ்
சுகத்தினுட் பூசை செய்ய வேண்டுமா லதனின் வேறு
மிகத்தனி யுயர்ந்த தில்லை விரித்துநா மெடுத்துக் கொண்டு
பகுத்திடு பூசை வேண்டா பரமஞா னிகட்குக் தானே.

சிறத்தகத்து ளாள்மாவி லுறைசிவனைப் பூசையினைச் செய்யா னாகி
மறந்துபுறத் தினிற்பூசை வருந்தி யேயியற்றுபவன் வயங்குமா ளின்
கறத்தபா லடிசிலகங் கையுளே யிருப்பதுநான் கண்டு னுது
புறங்கையினை நக்குபவன் போலுமால் யானறியப் புதுலுங் காலே.

சிவநாமோத்தரம்.

அகத்திற் புரிவா ரருச்சனையை யரிய பலத்தை யடைந்திடுவர்
சுகத்திற் புரிவார் சங்கரனைச் சார்வ ரதனிற் றணிபபல
மகத்து னேவல் புரிவார்க்கு மதிக பலமே யரைபன்பாற்
சுகத்தி னேவல் புரிவார்க்கு மதனிற் சிறுமை சார்ந்திடுமே.

அகத்தினுட் பூசை செய்வார்க் கருவருப் பில்லை கொல்லும்
பகைத்தொழி வில்லை யல்லற் படுதலு முடலுக் கில்லை
யுதப்புறு பலமு மேலா முறும்பல முனையி னற்பஞ்
சுகத்தினுட் பூசை செய்வார் தமக்கெலாம் வருத்தஞ் சார்ந்தும்.

திருமந்திரம்.

உள்ளம் பெருங்கோயி லுனுடம் பாலயம்
வள்ளற் பிரானார்க்கு வாய்கோ புரவாசற்
றெள்ளத் தெளிந்தார்க்குச் சிவன் சிலலிங்கங்
களன்ப் புலனைந்துங் காளா மணிவிளக்கே.

ஆலய மாக வமர்ந்த பஞ்சாக்கர
மாலய மாக வமர்ந்தவித் தூலம்பே
ராலய மாக வருகின்ற ருக்கும
மாலய மாக வமர்ந்திருந் தானே.

திருநேசை.

காயமே கோயி லாகக் கடிமன மடிமை யாக
வாய்மையே தூய்மை யாக மனமணி லிங்க மாக
நேயமே நெய்யும் பாலா நிறையரீ ரமைய வாட்டிப்
பூசனை யீச னுர்க்குப் போற்றி காட்டி னோமே.

சிவநானப் பிரகாச வெண்பா.

ஆலயமே காய ம்றிவே சிவலிங்க
மாலயனுங் காணாத வள்ள லுக்குச் - சிலமுறு
மன்பே யட்டேக மன்பேநல் லர்ச்சனையு
மன்பேரை வேத்தியமு மாம்.

அக்ரகச்யம்.

பூசை யென்பது பூவொடு பாணியோ
வாசை கோப மகந்தை யதற்றியே
நீச வைம்பொறு நெஞ்சு னிறுத்தியே
யீச னேத்தம் மியத்துட் காண்டலே.

பிரபுலிங்கலீலை.

புறம்பு காண்ருவன் புல்லிப னீசனை
யறிந்த ஞானி யகமுறக் காண்பன
லெறும்பி காணுமி னின்கரும் பேகொருஞ்
செறிந்த வாடினை தின்பன வென்பவே.

நாயுமானவர்.

நெஞ்சகமே கோயி னினைவேச கந்தமன்பே
மஞ்சனநீர் பூசைகொள்ள வாராய் பராபரமே.

ஞானகேசத்திரம்.

யோகசிகோபநிஷத்.

உஸதார வுரம் டெஹம் உஸநாவி ஷஹாவயு | உஸ
லிவடாய-லிவடூவம் உஸெம்ஜி ய வரிவடி | ஷடாயாரா
வ வரகம் ஷடநய ஷஹாவநடி வதூவீம் ஸராகீண்டம் வதூ
நாதாய ஶீவகடி | விஜு-நாடி ஷஹாலிம் சிவஸத்திநிகெத
நடி டெஹம் சிவாவயம் வெநாகம் விரிஜம் ஸவடெஹிநாடி ||

(இ-ள்.) பத்துவழியுள்ள பட்டணமாகிய தேகம் 10-நாடி
களைப் பெரிய வழிகளாகவுடையது, 10-வாயுக்களால் வியாபிக்
கப்பட்டது, 10-இந்திரியங்களைச் சேணைகளாகவுடையது, ஆறு
ஆதாரங்களை யபவர்க்கமாகவுடையது, அவ்வயங்களாறையும் பெ
ரிய காடாகவுடையது, 4-பீடத்தினால் வியாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது,
4-வேதங்களையும் தீபமாகவுடையது, பிந்துநாத மென்பதையே
பெரிய லிங்கமாகவுடையது, சிவசத்திக்கு வீடாக விருக்கிற சரீர
மே சிவாலயமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது, எல்லாப்பிராணி

மைத்தி கோயம்புத்தூர்.

(இ-ள்.) தேகமானது தேவாலயமென்று சொல்லப்படுகிறது. அதிலிருக்கிறீயினுள்ளவன் சிவனே. (அதலால்) அஞ்ஞானமாகிய நிர்மலியத்தைத் தள்ளி (ஸோஹம்) அவன் நானென்கிற பாவனை யினாலே பூசிக்கவேண்டியது.

ஸ்துத்தோபதிஷத்.

(இ-ள்.) தேகமானது தேவாலயமென்று சொல்லப்படுகிறது. ஜீவனாவன் எப்போதும் மங்கள சுவரூபியான தேவனாகவேயிருக்கிறான். அஞ்ஞானமாகிய நிர்மலாபத்தை நீக்கி அவன் நானென்கிற பாவனைமீயாடு புதிர்க்கேவனாயிற்று.

புகவத்கிதை.

கெடுத்து ஜம் உரவிரொவீழி ஸவடி கெடுத்து ஷம் மாராத |
கெடுத்து கெடுத்து ஜம் மொஜுநம் யதக் ஷாநம் சதம் சிஃ ||

(இ - ள்.) ஓ? பரதருவத் துதித்தவனே ! சகல சோத்திரங் களிலொழும் என்னைபே சோத்திரந்தஞ்ஞ அமி. சோத்திரம் சோத் திரந்த்ஞ நென்கிற விவோக ஞானமெதுவோ அதுவே ஞான மென்ப தென் னுடைய மதம்.

செய்துள்ளேன்.

ஓதலும் வேண்டா முயிர்க்குழை முன்னுற்றும்
சாதலும் வேண்டாமெய்க் காய மிடமகன்டாற்
சாதலும் வேண்டாஞ் சமாதிகை கூடினும்
போதலும் வேண்டாம் புலன்வழி போகார்க்கே.

சொற்பொருள்.

நேகா ஸபத்திற் சிதாகாச தேவதையை
வாகாப சாந்நி மலராலே - யெகாந்த
மந்நித்தாப் பூசைசெயு மாதவரை யாநிந்துர்
சந்தகுமவாழ் வார்த்தார் ரி.

அநீரகசியப்.

அள்ளிக் கோவிலை பென்னுவா சானையே
நள்ளிக் கோவிலை நத்திப்பெற் றாங்கொளி
யுள்ளக் கோவிலை யுன்றிப்பா ராதவர்
கள்ளக் கோவிலைக் காழுறு வார்கள்.

சிவநாஸப் பிரகாச வேன்பா.

உள்ளந் திருக்கோயி லுன்னுடலே சுற்றுமதில்
வள்ளலுக்கு வாயே மணிச்சிகரந் - தெள்ளிக்
தெளிந்தவாக்குந் திவன் திருமேனி நீப
மனந்தழியு மைமபுலினை யாம்.

ஞானதீர்த்தம்.

நிசநோபநிஷத்.

சூரதீயம் ஸகோதுஜ்ஜ வஹிவீய-பாநிபொ வுஜேஜ்
காஸம் ஸகோதுஜ்ஜ துக்ஷகாஸம் விபாமுக்தே ஹவதீயம்
வாரதீயம் வுபாணம் வயதகே-பஸம் | சுந்யூயாஉஉவிம்மு
தெகாஹா சுந்யூயாஉஉவிம்முதெவஸாதா|| தீய-பாநி தொய
வகுண்டாபி ஷெவாறு காஷாபி நிபி-பதாந | பொமிநொந
வ-படி-பெத ஸாநா வ-த்யகாரணாக || வஹிவீய-பா
தூய தீயம் உஹவீயம் உஹா-பெநுசூரதீயம் உஹாதீயம்
உந்யூதீயம் நிரய-பக்த || வி-தகேதம-பதம் உ-படி- தீய-புஸா
தெந-ப-ஸா-பி | சுதஸொவி ஜெவெய-புளதம் ஸா-பா
ஹ-பிவா-பா-பி || விஷ-வாய நகாபெதா ம-ஹணை மாஹ
ரெஸா-பா|| வாராணஸூர ஷிகேஸூரதெ ஸா-கா-பா-பி வவெ
ஹ-பி || ஜாநபொம வாராணா-பா வ-ப-பு-கா-பி-பா || ஜய-பி
ஹவஸா-பி-பா உஜாநா-ப-தீயம் உ-பி-பா-பி ||

(இ - ள்.) தனக்குள்ளிருக்கிற (தேகத்திற்குள் பரிசுத்தமா
யிருக்கிற) தீர்த்தத்தைவிட்டு வெளியிலிருக்கிற (காசி, பிரயா
கை, குருசேத்திரம் முதலிய ஸ்தலங்களிலுள்ள) தீர்த்தங்களைக்
குறித்தெவன் போகிறானே அவன் கையிலிருக்கிற மஹாத்
தினத்தை எறிந்துவிட்டுப் பளிங்குக் கல்லைத் தேடுகிறவனுக்
கொப்பாவான். எல்லாக் காரியங்களிலும் மனதினுடைய தோற்ற
த்தினாலுண்டான தீர்த்தந்தான் சிரேஷ்டமென்பது ஸ்திரத்தின்

நிச்சயம். ஜலங்களால் நிறைந்த தீர்த்தங்கள் கட்டை முதலியவைகளாற் செய்யப்பட்டிருக்கிற தேவதைகளினைவகளைத் தன்னுடைய திருப்தியின் பொருட்டு, மனைவி புத்திரி இவர்களை ஆலிங்கனஞ் செய்துகொள்வதுபோல், யோகி தன்னுத்தமப் பிரயோஜனத்தின் பொருட்டு (தீர்த்தம் முதலியவைகளை)ச் சரணமடைகிறதில்லை. ஒ! மஹாமுனியே! வெளிதீர்த்தத்தைக் காட்டிலும் தேகத்திற்குள்ளிருக்கிற (மேற்குறித்த) தீர்த்தமானது ஸர்வசிரேஷ்டமாக விருக்கிறது. தனக்குள்ளிருக்குந் தீர்த்தமானது மஹாதீர்த்தமாயிருக்கையில் மற்றத் தீர்த்தம் பிரயோஜன மற்றது. உள்ளேயிருக்கிற அசுத்தமான சித்தமானது (வெளி) தீர்த்த ஸ்நானத்தாற் சுத்தமாகிறதில்லை. (எப்படிப்போலெனில்) அநேகந்தடவை ஜலத்தினுற் சுத்தஞ்செய்யப்பட்டாலும் சுள்ளுக்குடமானது சுத்தமாகாதுபோற்றான். விஷுபுண்ணிய காலங்களிலேயும் தக்ஷிணாயன உத்தராயண புண்ணிய காலங்களிலேயும் கிரஹண காலத்திலேயும் மற்றக் காலங்களிலேயும் எப்போதும் காசீமுதலிய ஷிடங்களிலுள்ள தீர்த்தங்களில் ஸ்நானஞ்செய்து மனிதன் சுத்தியை யடைகிறான். ஞானயோகத்திலேயே நிலையாயிருக்கிறவர்களின் பாதங்களைக் கழுவின ஜலமானது ஒ! முனிசிரேஷ்டா! அக்ஞாநிகருக்கு மனச்சுத்தியின் பொருட்டுத் தீர்த்தமாகிறது.

மைத்திரேயோபநிஷத்.

சுஹம் ஜெதே விணுதூ வௌவமயாழிவிரோஹந்ய | ஸுபி
ஸளபு பிதிவெராகூம் ஜுஜுவாஹுராகூ வளகிக்ஷு || விதூஸுபி
கூரம் ஸளபு வாவஸநாதூய நாஸந்ய | ஜூநவெராமு ஜு
தொவெயெ ஸூடநாஹுஹுதெ ||

(இ.- எ.) யானெனதென்பதே மலமுத்திரத்தினுற் பூசிய கந்தம். அதைக் கழுவிக்கொள்வதுதான் சுத்த செளசம். ஜலத்தினாலும் மண்ணினாலும் செய்துகொள்ளும் செளசம் உலகவழக்கம். வாசனத்திரய நாசமானது சித்த சுத்திகரமான செளசம். ஞான வைராக்கியமென்னும் மண் ஜலங்களினாலே செய்துகொள்ளும் சுத்திதான் செளசமென்று சொல்லப்படுகிறது.

உத்தரகீதை.

தீயுபாமி தொய ரூவாணி டெவாஃ வாஷாண ஜுணபாஃ |
யொமிநொ நபு வடிதெ ரூத்யுராம வராயணாஃ ||

(இ - ள்.) ஆத்மத்தியான பராயணர்களாகிய யோகிகள் ஜல வடிவமான தீர்த்தங்களையும் கல் மண் வடிவமான தைவங்களையும் அடைகிறதில்லை.

சூதஸங்கிதை.

ஜாநஹுஷெ ராமவெஷ லோவஹெ யஸூதி |
ஜாநவெ தீயெ- ஸபாதி வாபோ மதி ||

(இ - ள்.) மனசில் பிரமஞான தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து இராகத் துவேஷாதிகளை யொழித்துச் சுத்தமடைந்தவனே முத்தி யடைவன்.

சூதஸம் தீயெ- லோவஹெ வஹிஸீயெ-வயொ வ ஜெக் !
காஸம் ஸஜஹாநத் குக்ஸகாஹ் விபாமுதெ ||

(இ - ள்.) ஆத்மதீர்த்தத்தை விட்டவராய்ப் புறம்பிலுள்ள (கங்கா) தீர்த்தஸ்தானத்தை விரும்புதல் தமது கையிலுள்ள இரத்தினத்தை யெறிந்துவிட்டு வழியிற்கண்ட லோபற்கல்லைப் பத் திரப்படுத்துவதுபோலாம்.

ஞானவாசிட்டம்.

ஸஸூரூபவிஜாநாஸ நாயிகம் தீயெ- லோவுதெ |
தா திரொகரோதுவிஸ்ஜாநெநதஸூக்ஜாநவெவரம் தீயெ- ||

(இ-ள்.) எந்த ஸ்வஸ்வரூபஞானம் ஜந மரண சாகரத்தைக் கடப்பித்து மோகநமென்கிற கரையிற் சேர்க்கிறதோ அந்த ஞானமே தீர்த்தமெனப்படும்.

ஆத்மபோதம்.

ஹிஸூகாலாடிநவெஷு ஸவ-ம- ஸீதாஹுநிதூ
ஸ-ஹ- நிராஜநு | யஸூத-தீயெ- ஹஜெ-விநிஷியெ ஸஸீ
வ- விதவ-மதொ ஜுதொஹவெக் ||

(இ - ள்.) எல்லாக் கருமங்களையும் விட்ட எந்தச் சந்நிபாதி காலந்திக்கு முதலியவற்றை இச்சியாமல், எல்லாவற்றிலும் வியாபித் திருக்கின்றதாயும். சீதோஷ்ணாதி துவந்துவங்களைப் போக்குகின்றதாயும் நித்தியாநந்த ஸ்வரூபமானதாயும் இடைய ருத பிரகாச ஸ்வரூபமாயிருக்கிற தன்னுடைய ஆத்மாவாகிய தீர்த்தத்தை அடைகிறானே அவன் சர்வபரி பூரணனாகியும் ஜந மரணமில்லாத நித்தியஸ்வரூபனாகியும் ஆவான்

தீருமந்திரம்.

உள்ளத்தி னுள்ளே யுளபல தீர்த்தங்கள்
மெள்ளக் குடைந்துநின் றுடார் ஷ்ணைகெடப்
பள்ளமு மேடும் பரந்து திரிவிறை
கள்ள மனமுடைக் கல்வியி லோரோ.

தருசங்கிதை.

திருத்தரு மான்ம தீர்த்தத்தின் மூழ்கித் தெய்வத் தலங்களு
மாங்குச், கருத்துறக் கண்டு வணங்கிடும் போகர் கருமங்கள் வே
ண்டிடர் ரென்று, முருத்து வல்லிறுளை யுண்டெழு கதிரோ னெத்த
மா மணிகள்விற் றுண்போன், பெருத்த வாமிககன் முதலிய தாங்
கிப் பேணிவிற் றுண்பனே வுணர்வீர்.

கழிசுரா பாண்டந் தன்னையன் னீரிற் கணக்கில்பல தரங்குழ
விடினும், பழியகன் றுறுமோ சுத்தியை யதுபோற் பைம்புன லாற்
சுத்தி யடையா, மொழிதரு முடல மான்மதீர்த்தத்தான் முழுச்
சுத்தி யெய்திடு முடனே, யழிவரு சித்த சுத்தியு ஞான போகசித்
தியுமடைந் திமொல்.

அறிவினிற் பெரியோ சுகத்தினும் புறத்து மாகிய தீர்த்தங்கள்
மூழ்கிச், செவிதரு தெய்வத் தலங்களும் போற்றிச் சிவானந்த
முத்தியை யடைவா, அறிவினன் வளவு சிறந்திடார் புறத்தே யாகிய
தீர்த்தங்கள் மூழ்கிச், செவிதருந் தெய்வத் தலங்களும் போற்
றிச் சிவனுவர் போகமே நானும்.

ஞானவாசிட்டம்.

வெகுவா யடைந்த பொருள்களிலே மேவித் தனது மெய்யு
ணர்வார், தருநீர் முழுக்கான் மலமற்றுத் தப்பில் போத பூரண
யான், மிகுந் போத விலங்கத்தை மேவு பூசை செபல்வேண்டும்,
பகுதி யிலலா விப்போதம் பயிலா திருக்கு யிடமுண்டோ.

காசிகண்டம்.

சத்தியந் தானஞ் சம்மத மின்சொற் சாற்றுத லொருவழிப்
படுதல், புத்தியே முதல கரணமோர் நான்கு மடக்குதல் புலன்
கன்போம் வழியி, னுபத்திடா தமைத்தல் பொறைகிட ஞான
முயிர்க்கெலாந் தண்ணளி புரித், வித்திர மனைத்து மானத தீர்த்த
மெனவெடுத்தி யம்பினர் மேலோர்.

அறத்துறை பயிலு மானத தீர்த்த மாடல ராகிரீ ராடிற், புறத்
தழுக் கொழிவ தல்லது புனித ராகிலர் பூந்திரை சுருட்டுஞ், சிறை
ப்புன லதனின் முழையுறழ் பருவாய்த் தீவிழிக்க ரெயிற் றிடங்கர்,
சுறக்குல முதல வளப்பருங் காலந் தோய்ந்ததாற் றுறக்கமுற்
றனவோ.

உரைப்பரு மானத தீர்த்த மோதிடிற்
சுருக்கமின் ஞானநீர் தோய்தன் மற்றது
விருப்பொடு வெறுப்பென விளம்பப் பட்டதோர்
சுருப்புருத் திடமலங் கழுவு மென்பவே.

கைவல்லிய நவநீதம்.

இவனதி காரி யானோ னிந்திரி யங்க ளாலும்
புவனதெய் வங்க ளாலும் பூதபென திகங்க ளாலும்
தவனமூன றடைந்து வெய்யிற் சகித்திடாப் புழுப்போல் வெம்பிப்
பவமறு ஞான தீர்த்தம் படிந்திடப் பதறி னானே.

பதிபசுபாச விளக்கம்.

யாவ னெருவ னஞ்ஞானச் சேற்றை ஞான விரும்புனலா
லோவக் கழுவு வானவனே யொலிசே ரமல சதாசுத்தன்
ருவு கரும் தற்பரனாய்த் தபன னெழுமுன் றரியானு
யாவ லோடுங் கங்கைமுதற் படிந்தா னேனு மசுத்தனே.

நணிகைப் புராணம்.

தமனியக் கடமே யாயினும் பவ்வித் தங்குறின் விழைஞ
ரும் பற்று, ரயிழ்தமே யானுந் துய்ப்புறிற் பவ்வி யாக்குமில் வுடற்
புக ரறிந்து, மிமிழ்தரப் பற்று மடவருக் குரைத்து மென்பயன்
றீர்த்தமா டிடினு, முமிழ்முடை யாக்கை சுசியுறு திறைவ னுன்
மைதேர்ந் துயிர்சுத்தி யுறுமே.

வுநீதகசியம்.

தீர்த்தந் தேடித் திகைத்துத் திரிவீர்கா
டீர்த்த மாவது தேசிகன வாசகந்
தீர்த்த மீதெனத் தேர்ந்துகொ ளாதவர்
தீர்த்த மாடியுந் தேரையொப் பார்களே.

சிவவாக்கியம்.

தீர்த்தலிங்க மூர்த்தியென்று தேடியோடுந் தீதரே
தீர்த்தலிங்க முள்ளினின்ற சிவனைத் தெளியுமோ
தீர்த்தலிங்க மும்முனே தெளிந்துகாண வல்லிரேற்
றீர்த்தலிங்கந் தானதாய்ச் சிறந்ததே சிவாயமே.

கூ - வது சம்வாதம்.

நீக்குணபூசையே நிஜபூசையாமெனல்.

சி: தேவரீர் ஞானபூசையென்றதிறாது?

கு: அது: காட்சியையெல்லாம் கண்ணதாகக் கரைத்துக் கண்ணாகவே நற்றலாம். ஞான பூசையெனினும் நீர்க்குண பூசையெனினுமொக்கும்.

காட்சி—திர்சியம், கண்—சிருக்கு,கரைத்தல்—அறிவையன்றியறியப்படும்பொருள் சிறிதுமின்றெனத் தெளிவாயறிகல்.

சி: நீர்க்குண பூசையை நன்கு விளக்கிக் கூறுமாறு பிரார்த்திக்கின்றேன்.

கு: விருத்தியை நாமரூப ஆகாரமாக வெட்டாது சச்சிதா நந்தாகாரமாகச் செய்வதே நீர்க்குணபூசையாம்.

சி: அதன் பயன்யாது?

கு: சத்துவகுணத்தால் ஈசுவரனையும், இரஜோகுணத்தால் சீவரையும், தமோகுணத்தால் உலகத்தையு முண்டாக்கி அவைகளைச் சிருட்டிதோறும் விரித்தடக்கி விரோதியா நிற்கும் பிரகிருதிக்கு அதீதமாய்ச் சுத்த அதிஷ்டானமாய்ச் சச்சிதாநந்த வடிவமாயுள்ள ஆன்மாவாக நிலைத்தலே நீர்க்குணபூசையின் பயனும். விவகாரத்தை அல்லது பிராதிபாசிகதையைக் குறித்துப் பிரமத்தின்பாற் கற்பிக்கப்படும் சர்வஞ்ஞத்வாதிகுணங்கள் (“இல்லை யிருப் பதுபொய்மெய் விளக்க மஃதினமையென விவையுந் னாகச், சொல்லும்விவ காரமெலா மாயையினுற் றானின்ப சொரூப னென்னும், வல்லசிவன் கற்பித்த மாயாகா ரியப்பவஞ்ச மருவுந் தோற்றஞ்,செல்லுறு விவகார திசையினன்றிப் பரமார்த்த திசையினில்லை” என்று சூதசங்கிதை கூறியவாறு) பரமார்த்த திசைக்கண் இன்மையால் பிரமம் நீர்க்குணமாம். பிரமம் எனினும் ஆன்மா எனினும் ஒக்கும். “சிவனே யுள்ளான் பிறிதில்லை யென்று திரமா யறிவதுவே, பவமே யொழிக்கும் பரமார்த்தம்” என்று பிரமகிதை கூறியபடி சிவனேயுள்ளான் என்று திடவபரோட்சமாகவறிவது நீர்க்குணபூசையாம். அஃதாகவே பிறழ்ச்சியின்றி நிலைத்தல் அதன்பயனாமென்க.

சி: அதனங்கங்களை நன்கு விளக்கிக் கூறுமாறு பிரார்த்திக்கின்றனன்.

(1) ஆவாகனம்.

பரிபூரணமாயுள்ள பிரமத்தை ஓர் வடிவத்தில் ஆவாகித்தல் (தாபித்தல்) ஆகாயத்தை யோர்கரத்தில் தாபித்தல்போல்

வதாயிருத்தலின், மாயையும் அதன் காரியவடிவப் பிரபஞ்சமும் காலத்திரயத்திலுமில்லை; நாசாசுத்திநானே சேடமாய் (மிஞ்சி) இருக்கிறேனென்று சிந்திப்பதே ஆவாகனமாம். (ஆகாயத்தை யோர் கரகத்தில் தாபிக்கமுடியாமையோல் பிரமத்தை யோர் வடிவத்தில் தாபிக்கமுடியாதென்பது கருத்து.)

(2) ஆசனம் (பீடம்.)

கயிற்றிற்குள்ளேயுள்ள வரவிற்குக் கயிறு ஆதாரமாயிருத்தல் போன்று நாமரூபவடிவப் பிரபஞ்சத்திற்கு ஆதாரமாயிருக்கும் பிரமத்திற்கு ஆசனமளித்தல் கூடாமையின், தன்னிலைதானாயிருக்கும் பரமசிவமே நானென்று சிந்தித்தல் ஆசனமாம். (கயிற்றிற்குள்ளேயுள்ள வரவு அக்கயிற்றிற்கு ஆதாரமாயிருத்தல் முடியாமையோன்று, பிரமத்திற்குள்ளேயுள்ள உலகத்தி லோர்பொருள் அதற்கு ஆதாரமாயிருக்க முடியாதென்பது கருத்து.)

(3) அர்க்கியம் (கால்கழவு நீர்.)

எஞ்ஞான்றும் பரிசுத்தமாயிருக்கும் பரிசுவத்திற்கு * அர்க்கிய பாத்நியாதிகள் தருதற்கிடனின்மையின், அநாதியாயுள்ள அவிச் சையென்னும் விபரீதபுத்தியை விடுதலே ஆன்மலிங்கத்திற்கு அர்க்கியமாம்.

(4) பாத்யம் (கைகழவு நீர்.)

இருவினைகள் அவித்தை அல்லது அந்தக் கரணசகித ஆபாச னுக்கேயன்றி மாயாரசுகிதஞ்சியவெனக்கு (எனது நிசவடிவமான ஆன்மாவிற்கு) எஞ்ஞான்று மில்லையென்று சிந்திப்பதே பாத்நியமாம்.

(5) ஆசமனம் (குடிநீர்.)

‡ மனுடன்முதல் இரணிய கருப்பனீராயுள்ள யாவரும் பிரமாநந்தத்தின் லேசத்தினும் லேசத்தையே யனுபவிக்கின்றன ரென்று சிந்தித்தலே ஆசமனமாம்.

(லேசத்தினும் லேசம்—சிறிதினும் சிறிது.)

(6) அபிஷேகம்.

சச்சிதநந்தவடிவ ஆன்மா நாமரூபமின்றி யிருத்தலின், அதற்கபிஷேகஞ் செய்தல் கூடாதகாரியமாயிருத்தலின், பரி

* அர்க்கிய முதலிய வபசாரங்கள்:—கைகழவுநீர், கால்கழவுநீர், காரப்பலகை, விசிறுதல், உணவு, குடிநீர்தருதல் முதலியவைகளாம்.

† மனுடன் மனுடகர் தருவன் நேவநன் மூகீந் தருவனெண் பிகி ரோடே, பனுமா ஜானர்கள் கருமச் சேவர்கள் பநர்முகக் கியரிந் திரஞ்சான், கனமார் பிரஜா பதியென் விராட்டுபொன் கர்ப்பப் பிரமனென் றின்னோர் கள், பினவா நந்தங்க ணுரையாம் பிரளய வெள்ளக் கடல்பிர மாநந்தம். என்று கைவல்யவியநவீதம் கூறுகின்றது.

பூரணமாயும் ஆநந்தக்கடலாயுமுள்ள என்னால் உலகமுற்றும் நணக்கப்பட்டிருக்கிறது (வியாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது) என்றும் நான் நீரினால் நனைத்தற் கியலாத நீவுகளப்பிரமமென்றுஞ் சிந்தித்தலே அபிஷேகமாம்.

(7) ஆடைசாற்றல்.

திகம்பரனாய் வியாபகமாயிருக்கும் பரமசிவத்திற்கு ஆடை சாற்றல் முடியாதாகலின், எத்தகைய ஆடையுந்த ரித்தற் கியலாத பூரணவடிவன் நான் என்றறிவதே ஆடைசாற்றலாம். (திகம்பரன் - திக்கையாடையாக வுடையவன்.)

(8) உபவீதம் (பூனுநால்) தரித்தல்.

வ்ருணச்சிரமமென்ப கொன்றுமின்றிய பரமசிவத்திற்கு உபவீதர் தரித்தல் ஒருவாற்றாறு மியையாததாயிருத்தலின், முக்குணவடிவாயுள்ள உலகமென்னும் சூத்திரத்தைத்தரித்து அதற்கு அதிஷ்டாமைமாயுள்ள பரப்பிரமவஸ்துவே நானென்று சிந்தித்திருத்தலே உபவீதர் தரித்தலாம்.

(9) ஆபரண மணிதல்.

அவனவ ளது வென்னும் பேதம் சற்றுமின்றி நிராகர வடிவாயுள்ள பரமசிவத்திற்கு ஆபரணமணிதல் பொருந்தாததாயிருத்தலின், நிர்விசேஷ சின்மாத்திர ஆன்மாவே நானென்று சிந்தித்திருத்தலே ஆபரண மணிதலாம்.

(10) கந்தம் (சந்தனக்குழம்பு) பூசல்.

கானல் ஜலத்துடன் கானலுக்குச் சம்பந்த மில்லாமைபோன்று, உலகத்துடன் சம்பந்தமின்றிய (அசங்கவடிவ) பிரமத்திற்குக் கந்தத்தைப் பூசுதல் இயைவதன்றாயிருத்தலின், நாமரூபபேதத்தால் பலவாய் விரிந்துள்ள உலகத்தைக் கந்திதமாகத் தரித்துள்ள விபு எதுவோ அதுவே நானென்று சிந்தித்திருப்பதே கந்தம் பூசுதலாம்.

(11, 12) அர்ச்சனை, அட்சதை.

யாதொரு வருத்தமுமின்றிய பரம்பொருளுக்கு வில்வமுதலியவற்றா ளருச்சித்தலும் அட்சதை தரித்தலும் பொருந்தாலாகலின், இவர்குரு, நான் கிஷியன், இவன் ஈசுவரன் என்னும் பேதமூன்றையு மொழித்தல் அர்ச்சனையும், முக்குணவருத்திகளையும் விதெல் அட்சதையுமாம்.

(13, 14) தூபம், தீபம்.

நாசி (மூக்கு) கை முதலியவைகளின்றிப் பரிசுத்தமாகப் பொருந்திய சுயஞ்சோதி வடிவப்பிரமத்திற்குத் தூபத்தையும் தீபத்தையும் காண்பிக்கும் வகை கூடாததாயிருத்தலின், விஷய வாச

னைகளை யொழித்தலே தூபமும், சுயஞ்சோதியாய் விளங்கும் நிரக் குணவடிவ பரமசிவனே நானென் றிடைவிடாது பாவிக்கும் பாவனையே தீபமுமாம்.

(15) நைவேத்தியம்.

நித்தியாகந்த திருப்தையிருக்கும் பரமசிவனுக்குப் போஜனமாக நைவேத்தியஞ் செய்தல் அமையாததாயிருத்தலின், சர்வம் மித்தை, சர்வம் பிரமம், சர்வம் நானென்று சிந்தித்திருத்தலே நைவேத்தியமாம்.

(16) தாம்பூலமளித்தல்.

எல்லாப் பிராணிகளும் ஆநந்தமடைவதற் கேதுவாயுள்ள சங்கரனுக்கு ஆநந்தமுண்டாம்படி தாம்பூல மளிக்கத் தலாததாயிருத்தலின், வெகுவிதமாக விருப்பமுறுதற் கேதுவான சப்தாதி விஷயங்களைப் பிரயத்தன பூர்வகமாக விடுதலே தாம்பூல மளிப்பதாம்.

(17) மலர்மாலை சாற்றல்.

எல்லாமாய் விளங்கும் பரம்பொருளுக்கு இடங்குறித்து மலர்மாலை தரித்தல் ஏற்காததாயிருத்தலின், காணப்படுவன வெல்லாம் பிரமமென்னும் ஞானோதயமே மலர்மாலை தரித்தலாம்.

(18) கப்பூர வாராத்தி.

அக்கினி ரவி முதலிய வெப்பொருள்களையும் விளங்கச்செய்யும் சிற்சோதிக்குக் கற்பூரவாராத்தி செய்வது அமையாததாயிருத்தலின், உள்ளஞ் சுயஞ்சோதி யென்றுணர்தலே கற்பூரவாராத்தி செய்வதாம்.

(19) நீராஞ்சனம் (ஆலாத்தி).

யாதொருதிருஷ்டிக்கும் விஷயமாகாது திருக்குவடிவாயுள்ள பரம்பொருளுக்குத் திருஷ்டி கற்பித்து ஆலாத்தி சுற்றுதல் அசம் பாவிதமாயிருத்தலின், அவிச்சையை யொழித்தற்கியன்ற பிரமாண்ம ஐக்கியஞானத்தை யடைதலே நீராஞ்சனம் சுற்றலாம்.

(20) வலம் வரல்.

கால தேச வஸ்து பரிச்சேதமின்றிய பரம்பொருளை வலம் வருதல் யுத்திக் கியன்றதன்றாயிருத்தலின், காரியமாய் பிடிமாண்ட மியாவும் என்னிடத்திற் சுற்றிதமாய் மாற்றமாறி வருகின்றன வென்னுஞ் சிந்தனையே வலம் வரலாம்.

(21) வணங்குதல்.

என்னுள்ளும் அத்துவிதமாயிருக்கும் ஏகனை அஷ்டாங்க பூருவகமாய் வணங்கல் ஆகாததொன்று யிருத்தலின், வணங்கத்

தக்கவர் எனக் கயலாயின்மையின் யான் யாரையும் வணங்கேன்
என்னுந் திடஞானமே வணங்குதலாம்.

(22) வழித்துதல் (துதித்தல்).

மன வாக்கு முதலியவைகளுக் கெட்டாதுள்ள மகாதேவனை
சங்கர சுயம்புவே சம்புவே என்றற் றொடக்கத்தனவாய்த் துதித்
தல் கூடாமையாயிருத்தலின், அகண்டமாயுள்ள வென்னிடத்தில்
நாமரூபங்கள் சிறிதுமில்லையென்று சிந்தித்தலே அரநாமசங்கீர்த்
தனமாம்.

(23) தியானம்.

நாமரூபத்தை முன்னிட்டுக் கற்பிக்கப்படும் உருவம் சிறிது
மின்றிய பரமசிவத்திற்கு ஓர் வடிவத்தைக் கற்பித்துத் தியானித்
தல் இயைவதன்றாயிருத்தலின், உலகத்தில் கர்த்தவ்விபம் (செய்
யத்தக்கது) எனக்குச் சிறிதுமின்றென்று சிந்தித்தலே தியான
மாம்.

(24) விசரீட்சனம் (மலங்கழித்தல்.)

அகம்புறமெங்கும் நிறைந்துள்ள ஆந்த வடிவனுக்கு விசர்ச்
சனமுண்டென்பது கூடாமையின், மனோசங்கற்பமும் அதற்கேது
வாய விட்சேபமும் சிறிதுமின்றிக் கருவிகரணங்களெல்லாம் தன்
னிலையில் ஒத்து நின்றலாகிய சமாதியே விசர்ச்சனமாம்.

(25, 26, 27) வியஞ்சனம், அந்நந்துலக்கல், புஷ்பாஞ்சலி.

பிரமாந்தாகாரமாயிருக்கும் அகண்டாகாரவிருத்தியே விய
ஞ்சன (கறி) மென்றும், ஞானதீர்த்தத்தாலே மூலஞ்ஞானமென்
னும் அழுக்கைக் கழுவுதலே அத்தந் துலக்க (கண்ணடி காட்ட)
லென்றும், பூரணமாய் ஆந்தவடிவாயுள்ள ஆன்மாவே நானெ
ன்று சிந்தித்தல் புஷ்பாஞ்சலி (பூச்சொரிந்து வந்தித்தல்) என்
றும்கொள்க. [இந்நிர்க்குணபூசை ரிபுகீதையை யனுசரித்தெழுதப்
பட்டது.]

சி: நிர்க்குண. பூசைக்குரிய பிரமாணங்களைக் கூறுமாறு
பிரார்த்திக்கின்றேன்.

*ரு: கீழ்வருவனவே.

மண்டல ப்ராஹ்மணோபநிஷத்.

தஸ்ய நிஸிஜாயுநம் | ஸவகூகே நிராகுணோ வா
ஹம் | நிஸயஜாந் ஸாஸம் | உநநீவாவம்வாடி | ஸடி
உநஸு ஸ்வயு | ஸடிஜீவிர வாராஜே வுதிஸாநம் || ஸ
வடித வாவநாமஸம் | ஸுந ரூபவாசவஸாந லக்ஷணம் ||

விதாவி: வாஷ்டம் | விதாவிஸாஸம் யதவம் | விதாவித்யுஸு
 ராஸம் தீவம் | வரிவரிணய அங்காந் தீகதெவஸுக் காரணம்
 தெநவெடிம் | நிஸுயகாஸம் ப்ரதிக்ஷிணம் | வெஸாந் ஹாஸாவெஸா
 நஸைஸாஸம் | தீஸாந் ஸுதிக் | ஸவயஸுதெஸாஸாவெஸா விஸுஜந்
 திகி ||

(இ ள்.) நீர்ச்சிந்தையாக விருப்பதே தியானம், சர்வ கர்ம் மங்களையும் நீராகரிப்பதே ஆவாகனம், நிச்சயஞானமே ஆசனம், உன்மணிபாவமே பாத்தியம், மனமற்றதிலேயே அர்க்கியம், ஸ்தா ஞானாகாரமாய எல்லையற்ற அமிர்தவிருத்தியே ஸநாதம், சர்வத் தையும் ஆத்மாவாகப் பாவிப்பதே கதம், மாறாதபடி திருஷ்டி யைப் பிரம்மத்தின்கண் வைப்பதே அக்ஷதை, (ஆனமதரிசுனஞ் செய்பவெண்டுமென்னும்) ஞானாப்தியே புஷ்பம், ஞானாக்தி ஸ்வ ரூபமே தூபம், ஞானாதித்திய ஸ்வரூபமே தீபம், பிரமாண்ம ஐக்கி யமே வைவேத்தியம், நிச்சலத்துவமே பிரதக்ஷணம், ஸோஷம் பாவணியே நமஸ்காரம், மௌன சபாவமே ஸ்துதி, சர்வ சந்தோ ஷமே விசர்ஜனமாம், (இப்படி ஞானிகள் பூசிப்பார்கள்).

ஸ்கந்தோபநிஷத்.

[illegible]

(இ-ள்.) அபேதமாய்ப் பார்க்கிறதே ஞானம், மனது விஷயத்திற் பற்றாமைதான் தியானம், மனதிலுள்ள நோஷத்தை விடுவதுதான் ஸ்ராவம், இந்திரியங்களை யடக்குதல்தான் செளசம். பிருமாமிருதத்தைக் குடிக்கவேண்டியது. (இதுதான் பானம்.) தேகஸ்மரகூடனைக்காகப் பிசைகூடெடுத்தண்ணவேண்டியது. ஒருவனாகவே யேகாத்மான ஹிடத்தில் இரண்டாவதற்றவனாக (பிரம்மத்தைத்தவிர வேறே வஸ்துவைப் பாராதவனாக) வாசம் செய்ய வேண்டியது. அத்வைதப் பிரம்மத்தில் ஒரே பாவனை யுள்ளவனாக விருக்கவேண்டியது. இவ்வாறு நடக்கின்ற புத்திமாதெனவேனாவன் முத்தியடைகிறான்.

பிரமகீர்த.

எப்பொருள் களுந்தா னாகி யிலங்கடு மறிவா மீச
னப்படி விளங்கு கின்ற தறிதலே யவன்ற னக்கு
மெய்ப்படு பூசை வேறோர் செயலின லன்று மெய்யே

யிப்படி ஞானந் தன்னு லிறைஞ்சிடப் படுவா னீசன்.
ஆன தாகாத் தெய்வமதே யடையும் விடய மிந்தியமாய்த்
தானு மாகித் தனைத்தன்னுற் றானே நுகருந் தன்மைபது
ஆன மாகு ஞாதாதி யொழிந்தே யுள்ள வறிவதனற்
றானே யாகக் கண்டிடுதல் சத்தா யுள்ள பூசையதே.

ஞானவாசிஷ்டம்.

தீவினையெல் லாமறுத்து மங்கலமெல் லாழுதவுந் தேவ பூசை,
யாவதெனக் கேட்டலுமே யருள்செய்வான் நெய்வந்தா னியாதெ
ன்றேதிற், கேவலமே யரியல்ல யானல்ல பூதவுடற் கிடைத்த
தல்ல, வோவுமன மன்றடியு முடிவுமிலா செயப்படா வுணர்வே
தெய்வம்.

அறிவுசம பாவனைசந் தோடமெனு மலர்களா லந்தத் தே
வாம், பிறிவரிய வாத்துமதத் துவத்தையருந் சிப்பதே பெரிய
பூசை, குறிவடிவிற் பூசனைபூ சனையல்ல வகண்டமெனக் கூறுந் தெ
ய்வ, நெறுகொள்புறத் தொழில்களா னேராதிங் கதனாலே லிறை
யு மின்பம்.

தன்ன தறிவே வடிவாகித் தயங்கு தேவின் பூசைக்கு
மன்னு முபசா ரங்களெலா மரபன் றாகு மெப்போது
மின்ன லன்றிக் குளிர்ந்தழிவற் றேக மாகி யமுதாகித்
துன்னுந் தன்போ தத்தாலே தூய பூசை செயல்வேண்டும்.

திகழாத் துமதத் துவத்தினுயர் தியான முபகா ரங்களொடு,
நிகழ்பூ சனையா மிவ்வழியா லன்றிப் பிறிதோர் நெறுகளினுற்,
புகழ்மெய் யுணர்வு கிடையாது புரண தியான பூசையினை, யிகழ்
மு டர்கள்செய் யினும்பதின்முன றிமைப்பிற் பகவீந் துளபே
றும்.

பாசமின்றி யுள்ளுணர்வைப் பதினைங் கடிகை பூசிக்கி
லிராச சூய விலககநிக ரிவ்வா நெருநா ளருச்சிக்கி
லாசி லாத பரவொளியி லமர லாகு மிதுதானே
யேசில் பரம யோகமிது தானே பரம கிரியையுமே.

அமித்தாரம்.

இன்பக்கண் ணீராட்டி யேத்தி யெழின்மலரா
லன்பிட்டுத் தம்மை யமிர்தாக்கி-முன்புற்ற
சிற்சட மெல்லாஞ் சிவமாக நோக்கல்சிவந்
கர்ச்சனை யாகு மது.

உபதேசகரண்டம்.

மனத்தி னேத்திய பூசனை வரன்முறை மாக்க
ணினைத்த போதுமாங் காலைமா லையினுமா நினைத்த
வனைத்து மீசனுக் காக்கவெத் தலத்தினு மாமாற்
புனைத்த வாரசடைப் புனிதர்காண் ஊனத பூசை.

பூதந்தாழ்வார் திருவந்தாதி.

அன்பே தகனியா வார்வமே நெய்யாக
வின்புருகு சிந்தை ய்தெதிரிய - நனபுருகி
ஞானச் சுடர்விளக் கேற்றினே ஞாணற்சு
ஞானத் தமிழ்புரிந்த நான்.

சுவது சம்வாதம்.

அத்தியாசவகையினை யமையக்கூறல்.

சி:—சுவாமி! தாங்கள் திருவாய்மலர்ந்தருளியவாற்றால் நிக்
குணபூசையின் சொரூபத்தை விளக்கமாக வறிந்தேன்; அதனை
அறிந்தவாறியற்றுவது அருமையெனத் தோன்றுகின்றது. ஆத
லின், அப்பூசையினைத் தடையின்றிச் செய்வதற்குரிய வேதனையை
யெளிதில் அறியுமா றடியேனுக் குரைக்குமபடி பிரார்த்திக்கின்
றேன்.

கு:—அத்தியாசவகையினை யறிந்தார்க்கன்றி யேனையோர்
க்கு நிரக்குணபூசை புரிதலெளிதிலியலது?

சி:—அத்தியாசமாவதியாது?

அத்தியாசலக்ஷணம்.

கு:—பிராந்தி (மயக்க) ஞானதனை விஷயமாகிய மித்தியா
வஸதுவிற்கும் (பழுதையிற்றேன்றிய பாம்பிற்கும்) பிராந்தி
ஞானத்திற்கும் அத்தியாசமென்று பெயராம். இவ்வத்தியாசம்
அர்த்தாத்தியாசம் ஞானாத்தியாசமென விருவகைத்தாம். (பழு
தையிற்றேன்றிய பாம்பு அர்த்தாத்தியாசமாம். அதன் ஞானம்
ஞானாத்தியாசமாம்.) இவ்விரண்டனுள் அர்த்தாத்தியாசம் (1)
கேவல சம்பந்தாத்தியாசம், (2) சம்பந்தசுகித சம்பந்தியக்தி
யாசம், (3) கேவலதர்மாத்தியாசம், (4) தீர்மசுகித தர்மியத்தியா
சம், (5) அன்னியோன்னியாத்தியாசம், (6) அன்னியதராத்தியா
சம் என்றறுவகைத்தாம்.

(1) கேவலசம்பந்தாத்தியாசம்.

அநாத்மாவி (சடத்தி)ல் ஆன்மாவின் அத்தியாசமுண்டாகின்றது. ஆண்டு அநான்மாவில் ஆன்மாவின் சொரூபம் அத்தியஸ்தமாகாது அதனது தாதான்மிய (ஒற்றுமைவடிவ) சம்பந்தம் அத்தியஸ்தமாம். ஆகவே, அநான்மாவில் ஆன்மாவின் சம்பந்தம் கேவல சம்பந்தாத்தியாசமாம். (அநாத்மாவில் ஆன்மாவின் சம்பந்தமிருப்பதாகத் தோன்றுதல் மயக்கத்தினு லாவதன் றியுண்மையிலின்றென்பது சுருத்து) வானவளைவில் வானத்தின் சம்பந்த மிருக்கின்றதென்பது மிதற்குதாரணமாம்.

(2) சம்பந்தசகித சம்பந்தியத்தியாசம்.

‘கயிற்றினிடத்து (அதிற்றேன்றிய) பாம்பின் சம்பந்தமும் (பாம்பாகிய) சொரூபமுமாகிய இரண்டும் அத்தியஸ்தமாதல் (சுற்பணையிருத்தல்) போன்று ஆன்மாவில் அநான்மாவின் சம்பந்தமும் (அதன்) சொரூபமுமாகிய இரண்டும் அத்தியாசமாகின்றன. ஆதலால், ஆன்மாவில் அநான்மாவின் சம்பந்தசகித (சூடிய) சம்பந்தியினத்தியாச முண்டாகின்றது. சம்பந்தத்தை யுடையது சம்பந்தியாம்.

(3) கேவல தர்மாத்தியாசம்.

நான் வெளுத்தேன் நானிளைத்தேன் என்றவிடத்து ஸ்தூல தேகத்தின் வெண்மை முதலியனவும், நான் பார்த்தேன் நான் கேட்டேன் என்றவிடத்துச் சூட்சுமதேகத்தின் பார்வை முதலியனவுமாகிய தர்மங்கள் ஆத்மாவில் அத்தியஸ்தமாகின்றன; அத்தேகங்களின் சொரூபம் அத்தியஸ்தமாகின்றதில்லை. ஆதலால், ஆத்மாவில் ஸ்தூல சூக்கும தேகங்களின் கேவலதர்மத்தினத்தியாச முண்டாகின்றது. வேறென்றனை யாசிரயித்ததாய் (பற்றுக்கோடாகவுடையதாய்)ச் சுதந்தரமின்றி யிருப்பது தர்மமெனப்படும். வெண்மை, இளைத்தல், பார்த்தல், கேட்டல் முதலியவைகள் தர்மங்களாம்.

(4) தர்ம சகிததர்மியத்தியாசம்.

நான் கூர்த்தா நான் போக்தா என்றவிடத்துக் கார்த்திருத் துவமும் (கார்த்தாவூந்தன்மையும்), போக்திருத்துவமும் (போகத்தை யனுபவிக்குந் தன்மையும்) ஆத்மாவின் தர்மமாயிராது ஆபாசசகித அந்தக்கரணத்தின் தர்மமாயிருக்கின்றன. ஆத்மா நிரவிகாரமா யிருத்தலால் அதன்கண் யாதொரு விகாரமுமின்றும்.

ஆயினும், அந்தக்கரணத்தின் கர்த்திருத்துவாதி தர்மங்களும் சொரூப (அந்தக்கரண)மூலாகிய இரண்டும் ஆத்மாவில் (கிளர்ஞ்சி லில் வெள்ளித்தன்மையோடு கூடிய வெள்ளி கற்பனையாயிருத்தல் போன்று) அத்தியஸ்தமாயிருக்கின்றன. ஆதலால், ஆத்மாவில் அந்தக்கரணத்தின் தர்மசகிததர்மியின் அத்தியாசமுண்டாகிறது. தர்மத்தையுடையது தர்மியெனப்படும்.

(5) அன்னியோன்னியாத்தியாசம்.

காய்ச்சிய இரும்பில் இரும்பின்றன்மை அக்கினியிலும் அக் கினியின்றன்மை இரும்பிலும் இருத்தல்போன்று ஆத்மாவில் அநாத்மாவின் அத்தியாசமும் அநாத்மாவில் ஆத்மாவின் * அத்தி யாசமும் இருத்தல் அன்னியோன்னியாத்தியாசமாம். ஒன்றற் கொன் றத்தியாசமாதல் அன்னியோன்னியாத்தியாசத்தின் தன் மையாம்.

சத்து, சித்து, ஆநந்தம், * அத்வைதத்துவம் என்னு மிந் நான்கு விசேஷணங்களும் ஆத்மாவிற்குரியனவாம். அசத்து, சடம், துக்கம் † துவித்சகிதத்துவம் என்னு மிந்நான்குவிசேஷணங்களும் அநான்மாவிற்குரியனவாம். இவற்றுள் அநான்மாவின் துக்கம், துவித்சகிதத்துவம் என்னு மிவ்விரண்டு விசேஷணங் களும் ஆத்மாவின் ஆநந்தத்தையும் அத்வைதத்துவத்தையும் மறைக்கின்றன. அம்மறைத்தலினால் ஆத்மாவில் “நான் ஆநந்த ரூபனாயும் அத்துவித ரூபையுமிருக்கிறேன்” என்னும் ஞானமுண்டாகாது “நான்” துக்கியாயும் ஈசுவராதிதனிலும் வேறானவனாயும் இருக்கிறேன்” என்னும் ஞானமுண்டாகின்றது. ஆத்மாவின் சத்து சித்து என்னு மிவ்விரண்டு விசேஷணங்களும் அநான்மாவின் அசத்துவத்தையும் ஜடத்துவத்தையும் மறைக்கின்றன. அதனால், அநான்மாவாகிய அகங்காராதிகளில் “அசத்தாயும் ஜட மாயுமிருக்கிறது” என்னும் ஞானமுண்டாகாது ‡ “இருக்கிறது விளங்குகிறது” என்னும் ஞானமுண்டாகின்றது. இவ்வாறு ஆன்மானம்மாக்களுக்குப் பரஸ்பரம் (ஒன்றற்கொன்று) அத்தியாச மிருக்கின்றமை காண்க.

* அத்வைதத்துவம் - இரண்டென்பதின் நீயிருத்தல்.

† துவித்சகிதத்துவம் - இரண்டோடு கூடியிருத்தல்.

‡ இருத்தல் என்பது சத்து; விளங்குதல் என்பது சித்து.

(6) அன்னியதராத்தியாசம்.

இரண்டில் ஒன்றை அத்தியாசம் அன்னியதராத்தியாசமாம் (அன்னியதரம் - இரண்டிலொன்று). அரவில் கயிற்றின் சொரூபம் அத்தியஸ்தமாகாது கயிற்றில் அரவின் சொரூபம் அத்தியஸ்தமாதல்போன்று அநான்மாவில் ஆன்மாவின் சொரூபம் அத்தியஸ்தமாகாது ஆன்மாவில் அநாத்துமாவின் சொரூபம் அத்தியஸ்தமாதல் அன்னியதராத்தியாசமாம்.

இங்குக் கூறிய ஆறுவகை யத்தியாசமும் கீழ்க் கூறப்படும் இருவகை யத்தியாசத்து ளடங்கும். அவை (1) சொரூபாத்தியாசம், (2) சம்சர்க்காத்தியாச மென்பனவாம்.

(1) சொரூபாத்தியாசம்.

தத்துவஞானத்தினால் பொய்யென்று நிச்சயிக்கத்தக்க வஸ்து (பாம்பு) அதிஷ்டானத்தில் (கயிற்றில்) சொரூபமாக அத்தியஸ்தமா யிருக்கிறது. தேகாதிப் பிரபஞ்ச அநான்மாவிற்கு அதிஷ்டான (ஆன்ம) ஞானத்தினால், பாதம் (பொய்யென்று நிச்சயித்தல்) உண்டாதலால், ஆன்மாவில் அதன் சொரூபாத்தியாச முண்டாகின்றது. ஒன்றன் முழுவடிவமும் மற்றொன்றில் அத்தியஸ்தமாதல் சொரூபாத்தியாசமாம்.

(2) சம்சர்க்காத்தியாசம்.

பாதிக்க (பொய்யென்று நிச்சயிக்க)த்தகாத வஸ்துவின் சொரூபம் அத்தியஸ்தமாகின்றதின்று. ஆனால், அதன் சம்பந்தம் அத்தியஸ்தமாம். ஆதலால், அநான்மாவில் ஆன்மாவின் சம்சர்க்காத்தியாச முண்டாகின்றது. ஆகவே இது சம்சர்க்காத்தியாசமாம். சம்சர்க்கம் - சம்பந்தம்.

அத்தியாசத்தின்னன்மை யறியுமாறு இங்குச் சுருக்கமாகக் கூறப்பட்டது. இங்ஙனமன்றி யெண்வகையாகக் கூறலுமுண்டு. அவ்வெட்டுமேற் கூறியவற்று ளந்தர்க்கதமாம்.

கி: அவை யாவை?

கு: அவை: மிக்தியாத்தியாசம், இதராத்தியாசம், இதரேதராத்தியாசம், சத்தியாத்தியாசம், நிரூபாதிகாத்தியாசம், சோபா காத்தியாசம், தத்தருமாத்தியாசம், சம்பந்தமாத்திராத்தியாசம் என்பனவாம்.

சி: இவ்வெட்டும் மேற்கூறியவற்று ளடங்குமாயினும் அவற் றினை யு மறிந்துகொள்ள விருப்பமுள்ளவனு யிருத்தலின், அவற் றுள் ஒவ்வொன்றையும் விளக்கமாகக் கூறுமாறு பிரார்த்திக்கின் றேன்.

(1) மித்தியாந்தியாசம்.

கு:—நெருப்பினது சம்பந்தத்தினுற் புனலுக்குச் சூடுண் டாதல்போன்று பிரத்தியகாத்ம சந்திதியில் முறையே நடத்தல், காண்டல், நினைத்தல், அறிதல் ஸ்தூலசரீரத்திற்குண்டாதலால் அத் தூலசரீரம் ஆத்மாவின் கண் மித்தியாத்தியாசமாம். நடத்தலை ஸ்தூலசேகத்திற்கும், காண்டலை ஞானேந்திரியத்திற்கும், நினைத் தலை அந்தக்கரணத்திற்கும், அறிதலை (அபாசசகித) மூலவக்ககா ரத்திற்குங்கொள்க. நடத்தல் முதலியவை தூலசரீரத்தை முன் னிட்டு நிகழ்தலின் அவையாவும் ஸ்தூலசரீரத்திற் குரியனவாகச் சொல்லப்பட்டன.

(2) இதராந்தியாசம்.

இந்திரியங்களில் ஆத்மா சொரூபமாக வத்தியாசமாகாது ஆத்மாவில் இந்திரியங்கள் சொரூபமாக அத்தியாசமா யிருத்த லின், இந்திரியவர்க்கம் இதராத்தியாசமாம். இதராத்தியாசமெனி னும் அன்னியதராத்தியாசமெனினும் ஒக்கும்.

(3) இதரேதராந்தியாசம்.

நான் கர்த்தா நான் போக்தா என்னுமிடத்து அந்தக்கரண த்தின் விசேஷணமாகிய கருத்திருத்துவமும் போக்திருத்துவமும் ஆன்மாவினிடத்திலும் அந்தக்கரணம் இருக்கிறது விளங்குகின் றது என்னுமிடத்து ஆத்மாவின் விசேஷணமாகிய சத்து சித்தும் அந்தக்கரணத்திலும் அத்தியாசமாயிருத்தலின், அந்தக்கரணத்தி ற்கும் ஆத்துமாவிற்கு முள்ள அத்தியாசம் இதரேதராத்தியாச மாம். இதரேதராத்தியாசமெனினும் அன்னியோன்னியாத்தியாச மெனினு மொக்கும்.

(4) சத்தியாந்தியாசம்.

சருதிசம்பந்தஞானம், யுக்திசம்பந்தஞானம், உலகசம்பந்த ஞானமென்னு மூன்றனுள் உலகசம்பந்த ஞானத்தால் மூலவகங் காரம் அல்லது மாயை சத்தியமாக விவகரிக்கப்படுதலின், அது சத்தியாத்தியாசமாம். [மாயை கருதிசம்பந்த ஞானத்தால் ஆகா யத் தாமரை போன்று துச்சமாயும், யுக்திசம்பந்த ஞானத்தால்

கயிற்றரவுபோன்று மித்தையாயும் பிரதீதியாமென்க.] [“சிரௌதம் யௌத்திகம் லௌகிகம் என்னும் மூவகை ஞானங்களால் இச்சகத்தாகிய காரியத்தோடுகூடிய மாயையைச் சூச்சை, அநீர் வசநீயை, வாஸ்தவியென்னும் பேதத்தால் மூன்றுவகையாக் வறியத்தக்கதாம்” என்று ‘பஞ்சதசி கூறுகின்றது.] கயிற்றின்கண் அரவுபோன்று ஆத்மாவின் கண் மித்தையாகவிருக்கும் மாயையை ஆத்மாநாதம் விவேகமின்றிய பாமரர்களும் விஷயிகளும் ஆத்மாவைப்போலச் சத்தியப்பொருளாக விவகரித்தல்பற்றி அது சத்திபாத்தியாசம் எனப்பட்டது.

(5) நிருபாதிகாத்தியாசம்.

நான் என்னுள் சொல்லுக்குப் பொருளாக மயக்க காலத்தில் பிரத்தியகாத்மாவென்றும் அகங்காரமென்றும் பேதமின்றிக் கயிற்றரவுபோன்று விவகரிக்கப்படுதலின், இது நிருபாதிகாத்தியாசமாம்.

(6) சோபாதிகாத்தியாசம்.

ரெவ்வரத்தம் பூனின் நிறம் படிமணியில் ஆரோபமாக விளங்குதல்போன்று நான் கருத்தாவென்னுமிடத்து அகங்காரத்தின் தருமமாகிய கருத்துருத்துவம் நான் என்னும் சொல்லுக்குண்மைப்பொருளாகிய ஆத்மாவினிடத்தில் ஆரோபமாக விளங்குதலின், இது சோபாதிகாத்தியாசமாம்.

[காரணத்தைக் கண்டவிடத்துக் காரியந் தோன்றாதொழிவது நிருபாதிகாத்தியாசமாம். அது கயிற்றைக் கண்டவுடன் அதிற் றேன்றிய பாப்பு தோன்றாதொழிவதுபோலாம். காரணத்தைக் கண்டவிடத்தும் காரியந் தோற்றிக்கொண்டிருப்பது சோபாதிகாத்தியாசமாம். அது கானலைக் கண்டவிடத்தும் கானலிற் தோற்றுவதுபோலாம். இவற்றின் விளக்கம் வருமாறு:—

நிருபாதிக அஞ்ஞான ஜந்ரியம் சோபாதிக அஞ்ஞான ஜந்ரியம் என்னும் பேதத்தால் பிராந்தி (மயக்கம்) இருவகைத்தாம். விலகூண (தனது சமகாலபரியந்தம் காரியத்தை நிறுத்துவதாகிய) நிமித்தகாரணம் இங்கு உபாதியெனப்படுகின்றது. அவ்வுபாதிபின்றிக் கேவல அஞ்ஞானத்தால் தோன்றும் பிராந்தி நிருபாதிகப் பிராந்தியாம். அது ரஜ்ஜு சர்ப்பம் சுத்திரஜத முதலிய வற்றின் பிராந்தியாம். விலகூணமான நிமித்தகாரண வடிவ உபாதியோடு கூடிய அஞ்ஞான ஜந்ரியப் பிராந்தி சோபாதிகப் பிராந்

தியாம். எங்ஙனம், பிரகாச அந்த காரங்களின் சம்பந்தவடிவ உபாதியோடு கூடிய அஞ்ஞானத்தால் தோன்றும் ஆகாயத்தினது நீலத்தன்மையின் பிராந்தியிருக்கின்றதோ, எங்ஙனம் பிம்பத்தின் சந்நிதவடிவ உபாதியோடு கூடிய கண்ணாடியின் அஞ்ஞானத்தால் தோன்றிய பிரதி பிம்பத்தின் பிராந்தி இருக்கின்றதோ, அங்ஙனமே ஜீவர்களது அநிருஷ்டவடிவ உபாதியோடு கூடிய மூலாஞ்ஞானத்தால் தோன்றிய பிரபஞ்சத்தின் பிராந்தி இருக்கின்றது. அது முற்கூறிய உபாதியோடு கூடிய அஞ்ஞானத்தால் தோன்றியதாயிருத்தலின், சோபாதிகப் பிராந்தியாம். நிருபாதிகப் பிராந்தியின் பாதிதாதுவிருத்தி (பாதமாகியபின் தோற்றுதல்) உண்டாகுதில்லை; ஏனெனில், உபாதியின்மையால் ஆகன் நாசமும் பாதமுமாகிய இரண்டு மிருத்தலினென்க. சோபாதிகப் பிராந்தியின் பாதிதாது விருத்தி யுண்டாகின்றது; ஏனெனின், மித்தியாத் தன்மை நிச்சயவடிவ பாதம் [பெய்யென்று நிச்சயத்தால் உண்டாகியும் உபாதியின் இருப்புவனையில் ஸ்வரூபத்தின் அப்பிரதி (விளங்காமை) வடிவ நாசமின்மையாலென்க.]

(7) தத்தருமாத்தியாசம்.

நான் இச்சிக்கின்றேன் என்பதில் அந்தக்கரணத்தின் தருமமாயிச்சை நான் என்னும் சொல்லிற்குப் பொருளாய ஆத்மாவில் நீரிற் பிரதிபலித்த சூரிய பிம்பம்போன்று அத்தியாசமாய்த் தோன்றுதல் தத் (அந்தக்கரணத்தின்) தருமாத்தியாசமாம். இங்கு அந்தக்கரணத்தின் தருமமாத்திரம் ஆத்மாவில் அத்தியாசமாதல்பற்றித் தத்தருமாத்தியாசமென்று கூறப்பட்டது.

(8) சம்பந்தமாத்திராத்தியாசம்.

யான் குடும்பி என்னுமிடத்துத் தனக்கும் புத்திரர் முதலானவர்களுக்குமுள்ள சம்பந்தம் கப்பலிற் பிரயாணஞ்செய்யும் மக்களது விவகாரம்போன்றிருத்தலின், இது சம்பந்தமாத்திராத்தியாசமாம்.

அத்தியாசத்தின் வகையினை நன்கறிந்து நிற்குணபூசை புரிபவரிடத்து அத்தியாவசியமாகத் திருஷ்டித்திரயஞ் செறிந்திருக்கும்.

சி: தாங்கள் கூறியவாற்றால் அத்தியாசத்தின் சொரூபத்தினை நன்கறிந்தேன். இனி அதுபற்றிக்கூறும் பிரமாணங்களை அறியுமாறு விரும்புகின்றனன்.

கு: கீழ்வருவனவே.

அந்நபுர்ணேபநீஷத்.

ஹ்ரீம் வணு வியொவாதி தபெவெஹ ஸஹ்யுதெ |
ஜீவெஸுரள அந்நபுர்ணேபநீஷத் | ஸ்ரீநமசிஷு
கதபுமுண வர்ஸவ வாஸிதீயகம் | ஸ்ரீநமசு
ஜீவஸுமீத்யுதியகம் | ஜமஸ்காரண ராவஸு விகாரிக வது
யுகம் | காரணாஜிந ஜமதஸுத்யுக் வணுரோஹ்ரீ | வணு
ஹ்ரீநிபுத்யு தபாஸுரதி வெ தஸி வியை வுதிவியை
புஸுபெந ந வெஹ்ரோநிபுத்யு | ஸுபிகவொஹித புஸுப
பெந ந வாரோயிபு கதபுக் ஹ்ரோநிபுத்யு | வுபோ
காஸு புஸுபெந ஸுமீதி ஹ்ரோநிபுத்யு | ரஜு ஸவபு
புஸுபெந காரணாஜிந ஜமத்யுக் ஹ்ரோநிபுத்யு | கந
காஸு புஸுபெந விகாரிக ஹ்ரோநிபுத்யு | தபாஸு
திபுத்யு ஸ்ரீநமசுர ஜமத்யு

(இ-ள்.) பிராந்தியானது மீர்துவதமாக விளங்குகிறது. அது
இவ்விடத்திற் சொல்லப்படுகிறது. ஜீவசுவர்கள் வேறு வேறு
ரூபமென்பது முதலாவது பிராந்தி. கருத்திருத்துவ குணமானது
வாஸ்தவமாய் ஆத்மாவினிடத்தி லுள்ளதென்பது இரண்டாவது.
மூன்று சரீரத்துடன் கூடியிருக்கிற ஜீவன் அச்சரீரத்திலொட்டி
யிருக்கிறுனென்பது மூன்றாவது. ஜகத்காரண ரூபனுக்கு விகாரித்
துவம் சொல்வது நான்காவது. காரணத்தைக்காட்டிலும் ஜகத்
வேறென்றும் ஜகத் ஸத்திய மென்றுமுள்ளது இந்தாவது பிரா
ந்தி. இப்பஞ்சப் பிராந்திகளும் நிவிருத்தியாயின. (எப்படி
யென்றால்) பிம்பப்பிரதிபிம்ப தரிசனத்தினாலே பேதப்பிராந்தி
நிவிருத்தியாயிற்று. ஸ்படிசுத்தில் சிகப்பைப் பார்த்ததினாலே கர்த்
துருத்துவம் வாஸ்தவமென்னும்பிராந்திநிவிருத்தியாயிற்று. கடா
காச மடாகாசதரிசனத்தினாலே ஒட்டியிருக்கிறதென்னும்பிராந்தி
நிவிருத்தியாயிற்று. கயிறுநிலில் பாம்பைப் பார்த்ததினாலே காரியத்
தைக் காட்டிலும் ஜகத் வேறு ஜகத் ஸத்தியமென்னும் பிராந்தி
நிவிருத்தியாயிற்று. தங்கக்கண்ணப் பார்வையினாலே விகாரித்து
லப் பிராந்தி நிவிருத்தியாயிற்று. அதுமுத லென்னுடைய சித்த
மானது தானாகவே பிர்மமாகாரமாக வாயிற்று.

நாலம்போபநிஷத்.

ரஜ்ஜௌ ஸவ்ய ஹானிரிவா஽திகீயெ ஸவ்யாநா ஸுத
தெ ஸவ்யபெ ஸ்ர ஹணீ ஷெவதிரூஹ ஸாவர ஸீவாஸா
ஷ வண்பாஸுரீ வ்யபரோக்ஷாவாயி நூநாந்ஷெஷ கவிதம்
ஜாந ஜீரநம்॥

(இ - ள்.) இரண்டாவ தற்றதாயும், எங்குந் தொடர்ச்சியா
யுள்ளதாயும், சகல ஸ்வரூபமாயும் இருக்கிற பிரம்மத்தினிடத்
திலே தேவ, மிருக, நப, ஸ்தாவர, ஸ்திரீ, புருஷ, வருணசீரம்,
பந்தமோக்ஷ உபாதியாக இருக்கிற பல தேகபேதங்களினுலே
கயிற்றில் பாம்பென்னும் பிராந்திபோல் கற்பிதமா யிருக்கிற
ஞானமே அஞ்ஞானம்.

யோகசிகோபநிஷத்.

யயாஜ்ஞி வபொநாநி கமகெ கூஹவாஹியா | ஸக்தள
ஹிரஜதவ்யாதி ஜீவஸஸ ஸயாவரொ | யபெயவ வ்யோஜி
நீயகூம் யயாநீரம் ஜீராக்ஷயெ | வஹுஷஸ்ய யயாஸாணள
ததுஜிஸூனிராத்தி | யபெயவ ஸகநெஜா வெதாஷொ ம
யவ்யாணா வஹுயயா | யயாகாஸெஜிவக்ஷம் ததுக்
ஸதெஜ ஜமஸ்யிதி | யயாதாநம் கலொவெஜி ஜவெவம் ஸா
தயெம் | வபநாநி யயாவ்யு வபநாநிஹிதவம் | ஜம
நாநி விஜாஹாதி ஸவ்யம் ஸுரெஷ்வ கெவம் | யயாவ்யு
ஸுதொநாஸி யயாநாஸி ஜாஜயம் | யயாநாஸி நவொ
வ்யக்ஷ ஸயாநாஸி ஜமஸ்யிதி | மூஹுஜாணெ வபெயதுக்
ஜிதிகாஹாதி வெவஸயா | வீக்ஷாணெ வவெஷு
ஸுரெஷ்வாஹாதி ஹாஸாரம் | ஸுரெஷ்வாதா விஸுரெஷ
வா ஹுஸுரெஷாஹாதி வெவஸா | யபெயவீதிவிபாஜா
ஜாநிநொ ஜாநிநொநிஸம் | யபெயவீணயம்ஹ ஸு
ஷெஷ்வாவீதிநிஸம் | சூதாநாந் விவெகொயம் ஸுபெயகிய
தெஸுரெயம் | ஸவ்யகெநயயாஜஜதகெநஸுதிக்கா
விநிஷ்டதாவீதெவந ஷெஷகெந தயாந் தா | வபகெந
யயாவ்யு ஜகெநஸீவிகா | மூஹகெநஹிகர்ஷாநி வ
கெநெவவொஹதா | ததுஜாதி ஷெஷகம் வஸுத
ஜாநயொமத்॥

(இ - ள்.) மண்ணிற் குடமென்னும் பெயரும், தங்கத்திற் குண்டல மென்னும் பெயரும், கிளிஞ்சலில் வெள்ளியென்னும் பிரசித்தமும் எப்படியோ அப்படியே பரம்பிரம்மத்தில் ஜீவனென்னும் சப்தமுண்டாயிருக்கிறது. ஆகாசத்தில் நீலத்தன்மையும் பாலை நிலத்தில் ஜலத்தோற்றமும், கட்டையில் புருஷன் என்னும் பிராந்தியும் போலச் சிதாத்தாவினிடத்திலிருந்து சந்தோறுகிறது. வேதாளமென்பதும் கந்தர்வ நகரமென்பதும் ஆகாசத்தி லிரண்டு சந்திரனும் எப்படியிலையோ அப்படியே சத்தியமான பிரம்மத்தினிடத்தில் ஜகத்தினிருப்பு. ஜலமே அலையென்றும், பொங்குதலென்றும் எப்படி விளங்குகிறதோ மண்ணானது குடமென்னும் பெயரினால் எப்படி விளங்குகிறதோ நூல்கள் துனியென்னும் பெயரினால் எப்படியோ அப்படியே ஜகத்தென்னும் பெயரினால் சித்தே விளங்குகிறது. சகலமும் பிரம்மமாத் திரமே. மலடிமைந்தன் கானல் ஜலம் ஆகாச விருகூழ் இவைகள் எப்படி இல்லையோ அப்படியே ஜகத்தினிருப்பில்லை. குடத்தைப் பகுத்தற்கையி லது பிரயத்தினமன்றித் தானாகவே மண்ணாய் விளங்குகிறது போலப் பிரபஞ்சத்தை ஆராய்ந்து பார்த்தால் பிரகாசமான பிரம்மமே விளங்குகிறது. கயிறானது ஞானிக்கும் அஞ்ஞானிக்கும் இரண்டுவிதமாய் (ஞானிக்குக் கயிறாகவும் அஞ்ஞானிக்குப் பாம்பாகவும்) தோற்று வது போல எப்போதும் சுத்தனாகவே யிருக்கிற ஆத்மாவானவன் எப்போதும் அசுத்தனபோல விளங்குகிறான். குடமானது மண்மயமாயிருப்பது எப்படியோ அப்படியே தேகமும் சின்மயமாயிருக்கிறது. வித்துவான்களால் ஆத்மானாத்தம் விசாரமானது வீணாகவே செய்யப்படுகிறது. மூடனாலே கயிறானது பாம்பாகவும், கிளிஞ்சலானது வெள்ளியாகவும் நிச்சயிக்கப்படுவது போல ஆத்மத்தன்மையானது தேகமாக நிச்சயிக்கப்படுகிறது. மண்ணானது குடமாகவும், பாலைநிலத்தோற்றம் ஜலமாகவும், மரங்கள் வீடாகவும், இரும்பானது கத்தியாகவும் எப்படி கிரகிக்கப்படுகின்றனவோ அப்படியே அஞ்ஞானத்தினால் ஆத்மாவினிடத்தில்தேகத்துவத்தை அறிகிறான்.

பைங்கனோபநிஷத்.

தவஸி நரூபாதி காலாணு ஸ்டிகாடின ஜலாஸவா
வாஸாஷ ரொவாடி வலொவாதி ஸாக்ஷுஷ மூணயீ மூண
லாஜிா கிவபாஜிா ஜெவபு க்ஷு கிராவஸி||

(இ - ள்.) அதனிடத்தி(பிரம்மத்தினிடத்தி)ல் மருபுமியில் (பாலைநிலத்தில்) ஐலம், கிள்ளுசலில் வெள்ளி, கட்டையிற் புருஷன், ஸ்படிகத்தில வர்ண முதலியவைபோல் சிவப்பு, வெளுப்பு, கறுப்பு இரத்தக்குணமயமானதும் ஏற்றக்குறைவின்றி ஒவ்வொன்றும் சமமாயிருக்கிற குணசுவரூபமானதும், வாக்குக்கெட்டாதது மாகிய (மித்தையானதுமாகிய) மூலப்பிரகிருதியிருத்தது.

மனோபநிஷத்.

உத வெணராவதொ வயலுஷடவீகொண்கொடரொ |
 ஸோகெந கூதம் யுங் ஸிவெழ வெவாணு கொடரொ |
 வடிகொடு ஸாவாதொ ரெருநிழீனெடா ஹும்ஸதந்நா |
 நிதாவ விபிதா டுசுக் ஜமகெதஃபிரதகம் || ஸுஹதிள ஜம |
 ஸவடும் ஸுஹதிசுரெவதக | ஜமசுய ரிஷம் ஸவடும் விநா
 சும் ஸவிவாரத ||

(இ - ள்.) கடுகின் ஒருமூலையிலிருக்கிற துவாரத்திற்குள் மதயானை கட்டப்பட்டது. அணுவின் துவாரத்திற்குள் கொக வானது சிம்மக்கூட்டத்துடன் யுத்தஞ்செய்கிறது. தாமரைவிதையில் வைக்கப்பட்டிருக்கிற மகமேருபருவத்தை வண்டுக் குஞ்சு விழுங்கிவிட்டது. ஓ நிகாகா! பிராந்திசவருபமாயிருக்கிற ஜகத்தை அவைகளுக்கொப்பாக நினை. பாலைலத்தில்தோற்றும ஜல முழு தும பாலைலமே தவிர வேறில்லை. மூன்றுலகமும் சகலப் பிர பஞ்சமும் விசாரணையினால் சின்மாத்மிரந்தானே.

நாதுநீதாபநிஷத்.

சுயஸ்வஸூ கந்தொஜந ஜநானாவெ கூதீஸிதி |
உவாநாமம் ப்ரவணஸூ ப்ரஹ்மணஸூவவஸூதி | சுஜாமம் •
யெதி வெநாமந்தெ ஸஸூந்மெஷ் கவிஸ்தா | யயாரஜாம் வாரி
தஜஜ் ஸவம் ம் ஹாதிவெஸூசாஸ் | தததத ஜீவஜாய
ஜமதஸூதி சேஷம் | ரஜாவண வாரிஜாதெ ஸவநாமம்
நதஷதி | சுயஸூநெ தநாஜாதெ ப்ரவணெ ஸூந்ம
மதெ | ஷேஷஸூவ ப்ரவணகூச ப்ராரஸூவஸூதி
கூதீஸ்

(இ-ள்.) பொய்யான தோற்றத்திற்கு உற்பத்தியேது? உற்பத்தியில்லாதபோது இருப்பேது? மண்பாத்திரத்திற்கு உபாதான

காரணம் மண் எப்படியோ அப்படியே பிரபஞ்சத்திற்கு அஞ்ஞானமே உபாதான காரணமென்று வேதாந்தங்களினால் அறிகிறான். அந்த அஞ்ஞானம் போய்விட்டால் பிரபஞ்சமெங்கே? பிராந்தியினால் கயிற்றைவிட்டுப் பாம்பை எப்படி கிரகிக்கிறானோ அப்படியே சத்தியத்தை யறியாமல் மூடபுத்தியுள்ளவன் ஜகத்தை யறிகிறான். கயிற்றின் துண்டென்கிறஞானமுண்டானால் பாம்பென்கிற ஞானம் போய்விடுகிறது. ஆதாமான வஸ்துவின் ஞானமுண்டாய்ப் பிரபஞ்சம் குனிமமாய்ப் போனபோது தேகமும் பிரபஞ்சமானதால் பிராப்தத்தின் இருப்பெங்கே?

ஆத்மபோதோபநிஷத்.

விவகவஃஸி யுக்தாஹம் ஜாநாஜ்ஞாநாநபேதயம் | தயா
விவஃஸ்யபொக்ஷாஹி வ்யவஹாரம் ப்ரதீயதெ | நிவ்யதொவி
ப்ரவஃஸ்யாவே ஸத்யவஹாதி ஸவட்கா | ஸவட்காஹ ரஜ்
ஸவதெவ ஸ்ரஹஸவதெவகெவம | ப்ரவஃஸ்யாரஸவெவண
வதட்கெதொ ஜமஹஹி | யயெக்ஷாரஸ ஸவ்யாஹா ஸக
ரா வதட்கெதயா | சுயப ஸ்ரஹஸவெவண வ்யாவொஹம்
வெவஜமஸத்யம் | ஸ்ரஹாஹிக்ஷயட்கொ ப்ராணிநொ ரிபி
கலிதா | ஸவட்காஹி விகாராஹா ஸாரஃஸாமரெ யயா ||

(இ-ள்.) விவகமான புத்தியினால் இரண்டாவதற்ற ஆத்மாவை நான் அறிகிறேனாகிலும் பந்தமோக்தாதி விவகாரம் காணப்படுகிறது. பிரபஞ்சமானது எனக்கு நிவிர்த்தியானாலும் எப்போதும் சத்தியம்போல விளங்குகிறது. கயிற்றில் பாம்புமுதலியனபோன்று பிரபஞ்சத்திற் காதார ரூபமாய்ப் பிரம்மசதது மாத்திரமே சூழ்ந்துகொண்டிருக்கிறது. ஆகையால், ஜகத்திலே கரும்பின் ரசமானது எப்படி சர்க்கரையை வியாபித்து நிறைந்திருக்கின்றதோ அப்படியே அத்துவயப்பிரம்மரூபத்தினால் மூன்று லோகத்திலும் நிறைந்திருக்கிறேன். குமிழிமுதலிய விகாரங்களும் அலைகளும் சமுத்திரத்தி லெப்படியோ அப்படியே பிரம்மாமுதற் சிறுபூசக வரையிலுள்ள பிராணிகள் என்னிடத்தில் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

புராதனவசனம்.

ஸ்ரணாஹம் ஸ்ரக்ஷணு ஸ்ரணொவாலகம் தீநம் |

ஸ்ரணெஸூர ஸாவ்ஸம் ஸ்ரணெவம் தீநம் ஜமக ||

(இ-ள்.) நானென்பதும் பிராந்தி, நீ யென்பதும் பிராந்தி, உபாஸனை முதலியனவும், மனதும் பிராந்தி, சர்வராதிராவணையும் பிராந்தி, சர்வ ஜகத்தும் பிராந்தியாம்.

பிரமகீதை.

தற்பரந் தன்னிற் கற்பனை யாலே சாக்கிரக் கனவுறக் கங்க,
ளற்புத மாக விளங்கு மல்லதுதா னைவல் வவத்தைகள் விளங்கா,
கற்பனை யாகிக் காட்சியாங் கடம்போ லுடம்பினைத் தானெனக்
கருதிற், புற்புத வுடம்பாய்ச் செற்றவார் வங்கள் பொருந்துமை
யுறேலினிப் பொருளில்.

தற்பர னுருவஞ் சித்தே தற்பர னிடைபேயக்
கற்பித சீவன் ருனு மதானக் காலந்தச்
சிற்பொரு ளொன்றே வேறெனின் மற்றது சித்தாமோ
வற்பமு வேறா காதுசித் தாகா ரத்தாலே.

தற்பரந் தன்னிலே சதா சிவன்றன
துற்பவ வுலகெலா முறுதி யாமதிற்
கற்பித மாய் கிழந் திடுமெய் காணுறி
லற்புத மாபபர னல்ல தில்லையே.

சூக்தங்கீதை.

முன்னு மவித்தையாற் பசுபேதமு மொய்வலிய மாயையாற்
பன்னு பரத்தனுவ பேதமுங் கற்பிக்கப் பட்டதுவான்
மன்னு தேகேந் திரியாதி வாசனா பேதத்தாலே
பின்னு பேத மாமவித்தை பேசுபசு பேதத்திற்கும்.

தண்டத்தை நோக்கி றீது சர்ப்பமென் றிடுபி ராந்தி
தண்டனா னத்தாற் றீரிற் றகவிது வென்ற வென்றே
தண்டமா னதுபோ லாரோ பிதமான சமுசா ரிக்குத்
தண்டழை யுணர்ச்சி யாலே தத்துவம் பிரம மாசும்.

தீருமந்திரம்.

மரத்தை மறைத்தது மாமத யானே
மரத்தின் மறைந்தது மாமத யானே
பரத்தை மறைத்தது பார்முதல் பூதம்
பரத்தின் மறைந்தது பார்முதல் பூதமே.

பொன்னை மறைத்தது பொன்னணி பூடணம்
பொன்னின் மறைந்தது பொன்னணி பூடணம்
தன்னை மறைத்தது தன்கர ணங்களார்
தன்னின் மறைந்தது தன்கர ணங்களே.

அதிரகசியம்.

நித்தனன் னுரைத்த வரீக்கிய படியே தீசுழ்த்துவன் பிராந்தி
யைந் தீனையும், சத்திய மிந்த வுலகெனல் கருவி தணந்திடா துட
லைநா னெனினல், கத்தபோக் தாவுநானென ருனுங் கடவுளும்
வேறெனக் கருதல், சித்துரு வாகி யிருந்துநா னுகேன் சிவனெ
னல் சிதடர்பா லடியே.

பத்பகபாசவிளக்கம்.

இப்பியிற் பிராந்தி யாலே யிரசிதந் தோன்று மாபோன்
மெய்ப்படு மென்னி லிந்த வியன்சக முதித்த தென்றே.

ரீபுகீதை.

அரவுமுதல் பலவிதமாய்த் தோற்றி னாலு மதிட்டான விரச்
சுவினை யாயந்த றிந்தால், மருள்வடிவா மரவுமுத லனைத்து மந்த
மாசற்ற ரச்சவடி வாவ தேபோல், விரவுசக முதலியவாய்த் தோ
ற்றி னாலும் விமலவதிட் டானபரப் பிரமந் தன்னை, யருமையுட
னன்றாக வாய்ந் தறிந்தா லவையாவு மகண்டபரப் பிரம மாமே.

காசிகாண்டம்.

கானலிடைத் தெண்ணீருங் கயிற்றினில்வா ளரவுமலை
கடலிற் பட்ட, கூனமுதுகிப் பியிற்றோன்றும் வெள்ளியும்
முதலுண்மைக் குறிக்கிற் றீரும், ஆனவைபோ னினையறியிற்
றோன்றுசக மனைத்து நில்லா தமிழு மாற்றால், தேனவிழ்பூங்
கடுக்கையணி செல்வநின் தறைகழற்றாள் சென்னி சேர்ப்பாம்.

சிவாகமாந்த தரிசனம்.

சட்டெனத் தெளிந்தான் சர்ப்ப மிரச்சுவிற் காணு தாற்போற்
கட்டின பாசம் விட்டாற் கண்டிலன் பெத்தம் பின்பு
சிட்டநற் சுபாவ மேயாஞ் சீவன்முத் தன்றே கத்தை
விட்டபின் பரம முக்தன் விபோமம்போற் கடநா சத்தில்.

பிரபோத சந்திரோதயம்.

விழித்த பொழுதிற் கனவெனவும் விரைப்பூந் தெரிய லரவெனவுந்
தொழிற்செய் மரத்துக் களிமெனவுஞ் சுத்திகா ரஜித மெனவும்
பழித்த பூத விகாரமெலாம் பாற மாயை மாறியபின்
செழித்த சோதிப் பிரபோதச் செய்யோ னினைய திறஞ்செய்தான்.

சக - வது சம்வாதம்.

* திருஷ்டித்திரயந் தெளிவா யறியெனல்.

சி: அத்தியாச வகையினை நன்கறிந்து நிற்குணபூசை புரிபவ
ரிடத்துத் திருஷ்டித்திரயம் செறிந்திருக்குமென் றுரைத்தமை
யின் அவையாவை?

* திருஷ்டி - ஞானம்.

கு: அவை: வாததிருஷ்டி, மித்தியாதிருஷ்டி, பிரவிலாபதிருஷ்டி யென்பனவாம்.

சி: வாததிருஷ்டியாவதியாது?

கு: † “தாணுவா யெல்லாந் தோன்றுதற் கிடமாம்” பிரமமாகிய என்னிடத்தில் பிறிதொன்றுபோற் காணப்படுந் திரிசிய மனைத்தும் அணுவளவேனும் பாரமார்த்திகமாக வில்லை; உள்ள தென் றுண்மையிற் சொல்லப்படுவ தியாதோ அது நானே யென்னும் ஞானமே வாததிருஷ்டியாம்.

சி: மித்தியாதிருஷ்டியாவதியாது?

கு: பிரமவடிவாயுள்ள வென்னிடத்திற் பிறிதொன்றுபோற் காணப்படும் நாமரூபவடிவ ஜகமனைத்தும் சொப்பனம்போலும் இந்திரஜாலம்போலும் மித்தையாய்; யாதார்த்தப் பொருளாயுள்ள வன் நானே என்னும் ஞானமே மித்தியாதிருஷ்டியாம்.

சி: பிரவிலாபதிருஷ்டியாவதியாது?

கு: சிதாகாசவடிவாய வென்னிடத்திற் பின்னமா யிருப்பது போன்று காணப்படுவன வனைத்தும் சமுத்திரத்திற் றேன்றிய தரங்கம்போலும் பனத்திற் றேன்றிய சொப்பன வுலகுபோலும் எனது விவர்த்தகாரியமாய் இருத்தலின், அவை யாவும் பிரம வடிவாயுள்ளனானே யென்னும் ஞானமே பிரவிலாப திருஷ்டியாம். [இம்முன்று திருஷ்டியினாலும் சர்வம் மித்தை; சர்வம் பிரமம்; சர்வம் நான் என்னும் சித்தாந்தம் பெறப்பட்டவாறாக.]

சி: இத்திருஷ்டித்திரயத்தின் பயன்பாது?

கு: குரூபதேசத்தினால் உள்ளஞ் சுயஞ்சோதியாய் நிற்கும் நிலை சாத்தியமாகாதபோது இப்பார்வைகளுள் தனக்கிசைந்தொன்றால் திரிசியபாவணியை யொழித்தலால் திருக்குவடிவாய் நிற்கு முண்மைநிலை சாத்தியமாகும். இதுவே அதன் பயனாம்.

சி: இம்முப்பார்வைகளுள் உத்தமபார்வை யாது?

கு: பிரத்தியகபின்ன பிரமஞானத்திற்கு இம்முப்பார்வையும் சாதனமாக யிருப்பினும் அவற்றுள் பிரவிலாப திருஷ்டியே உத்தம

† “விரிந்த பூதங் களிஞ்ஞெ வினம்பிந் தியங்கடத்தவங்க டிருந்தா வகங்கா ரத்தினெடு செறிமூத் குணங்கண் மாத்திரைகள் பொருந்து மாயை சேவனியை பொய்யாம் யாமே பொய்யின்றி யிருந்தெவ் விடத்து நிலைபெறவோ மதனற் றுணுவெனவிசைப்பார்.”
என்று இலிங்கபுராணம் கூறுகின்றது.

சாதனமாடுமென்க. அது மற்றவற்றினும் உத்தமமாயுள்ள
பது அதனிலக்கணத்தால் நன்குவிளங்கும்.

இவையெயுமன்றி விகாரதிருஷ்டி, ஏகதேசதிருஷ்டி, பூரண
திருஷ்டியெனவு மூன்றுண்டு. இவற்றுள் மண்மயமான கடத்தை
மண்ணுக்கு வேறாய் பொருளென வறிதல் விகாரதிருஷ்டி; காரிய
மாய கடத்தில் மண் உள்ளீடாயிருக்கிறதென வறிதல் ஏகதேச
திருஷ்டி; மண்ணைத் தவிர கடமின்று, உள்ளது மண்ணையென
வறிதல் பூரண திருஷ்டியாம். இங்ஙனமே சிவமயமான வுலகத்
தைச் சிவத்திற்கு வேறாய் பொருளென வறிதல் விகாரதிருஷ்டி;
காரியமாய்வுலகில் சிவம் உள்ளீடாயிருக்கிறதெனவறிதல் ஏகதேச
திருஷ்டி; “சிவனே யுள்ளான் பிறிதில்லை” என்று பிரமகதை
கூறியவாறு சிவத்தைத்தவிர வுலகன்று, உள்ளது சிவமேயென
வறிதல் பூரணதிருஷ்டியாமென்க.

சி: இப்பார்வைகளைப்பற்றிக் கூறும் பிரமாண முண்டாயின்,
அதனை யெடுத்துரைக்குமாறு பிரார்த்திக்கின்றேன்.

சு: சீழ் வருவனவே.

விவேகதுடாமணி.

பரவிய திருஷ்டி மூன்றின் பகுப்பினைப் பகரக் கேளாய்
விரிவுறு வாத திருஷ்டி மித்தியா திருஷ்டி மற்றும்
பிரிவெலா நீக்கா நின்ற பிரவி லாப திருஷ்டி மூன்று
மிருமைநீ ரிவைக டம்மி நிலக்கண மியம்பு வாமே.

மருவிய சுழுத்தி போலு மகத்தான தாணு போலும்
பிரமமா மென்னிடத்திற் பிறிதுபோற் காண்ப தெல்லா
மொருவனு வேனு மில்லை யுள்ளவ னானே யென்று
நீருமலப் பார்வை தானே நிகழ்த்திய வாத திருஷ்டி.

இருமைசேர் கனவு போலு மிந்திர சாலம் போலு
பிரமமா மென்னிடத்திற் பிறிதுபோற் காணப் பட்ட
சருவமு மித்தை யாகுஞ் சத்திய னானே யென்று
விரிவுறும் பார்வை தானே மித்தியா திருஷ்டி யாகும்.

பாவிய வாழி போலும் பார்த்திடுங் கனவு போலு
மொருசிதா காசமான முருவமா மென்னிடத்திற்
பிரிவுபோற் காண்ப தெல்லாம் பிரமமா நானே யென்று
பிரிவிலாப் பார்வை தானே பிரவி லாபத் திருஷ்டி யாகும்.

ஒதிய திருஷ்டி மூன்றி லுளத்தினு ளிசைந்த தான
வேதொரு திருஷ்டி யாலு மிருமையார் திரிசி யத்தைத்
தீதற நீக்கி நித்தந் திருக்குமாத் திரமாய் நின்ற
பேதமில் பரமு ணர்ந்து பேறினே யடைய வேண்டும்.
பரவிய திருஷ்டி மூன்றும் பரசிதா காச மர்ன
பிரமஞா னத்தி னுக்குப் பேணிய வேது வேணும்
பிரிவினாப் பார்வை யாகும் பிரிவினாப் திருஷ்டி தானே
யொருமையா ஞானஞ் சேர டுத்தம வேது வாகும்.
எவ்வவத் தையிலு மெந்த விடத்திலு மெக்கா லத்தும்
விவ்விதத் தோற்றம் பெற்று வேறெனக் காண்ப தெல்லாம்
செவ்விய பிரம மெயாஞ் சிறிதும்வே றில்லை யென்னு
மிவ்விதப் பார்வை தானிங் கியம்பியீ நல்லு பாயம்.
திரிசியத் தோற்றந் தன்னைத் திருக்குமாத் திரமே யாகப்
பிரிவினா பித்து நின்னைப் பிரமமாத் திரமாய்ப் பார்த்திங்
கரியனே வெளியி லுள்ளி லாவது சமாதி பெற்றுக்
கருமபந் தம்வரைக்கும் காலநீ தள்ளு வாயே.

பாடுதுறை.

கரைபுரளப் பெருகு மாற்றிற் கங்குறங்கி நில்லா தாற்போ,
லுரைமுதலாம் யோகத்தாலே யொருமை தன்னைக் குலைக்க வல்ல,
விருமையென்னு மாற்றையேறி யேகமண்ட பத்திருந்து, பிரம
மென்னும் பார்வையாலே பிறவாவண்ண மாடருசல்.

சு2-வது சம்வாதம்.

சாதனமேட்டின் றன்மையுரைத்தல்.

(சிஷ்ய லட்சணம்.)

சி: ஞானத்தினுலன்றி யேனைய சாதனங்களால் முக்தியுண்
டாகாதென்று பன்முறை யருளியிருப்பதால் எத்தகைய ஞானத்
தினல் முக்தியுண்டாகும்? அந்த ஞானம் எவ்வா ரெழுபுவனுக்
குண்டாகும்?

கு: நிஷ்காமகர்மத்தினல் மல (பாவ) மும் ஈசுவரோபாசனை
யினல் விட்சேபமு (மனமொருமுகப்பாடமையு)ம் நிவிர்த்தியா
கிச் சொரூபா வரணமாத்திர முடையவனாயும், பூரணமாயசாதன
சதுஷ்டயமுடையவனாயும் யான் யார்? எனக் கிச்சம்சாரம் எவ்

வாறு வந்தது? இஃதியாவரால் நிவிர்த்தியாம்? என்று சகல பிரபுத் தனமும் விட்டு மனைவி, மக்கள் பொருளென்னும் ஈஷணத்திரயங்களினின்று முள்ளவாறு விலகிக் “கானவர் வலையிற்பட்டுக் கைதப்பி யோடுமான்டீபால்” விரைந்துசென்று சந்திப்பிற்குரிய பத்திரம் புஷ்பம் பல முதலியவற்றை யேந்திய கரத்தையுடையவ னாய்ச் சற்குருவைவடைந்து “சைதந்தியம் ஸாஸ்வதம் சாந்தம், வியோமாதீதம் நிரஞ்சனம், நாதபிந்து களாதீதம், தஸ்மை ஸ்ரீ குரவே நம: “என்னும் அஷ்ட மந்திர பூருவகமாய்ச் சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ் செய்து பின்னரெழுந்து பயபத்தியினாலே அடிமைத் தன்மை மிகுந்து கும்பிட்டுக்கொண்டிருந்து அடியேனுக்கு இப் பிறவித் துன்பம் எவ்வாற்றா நொழியுமென்று வினைவி குருநாதன் காடாகூடம் செய்யும்வரை சாயைபோல் விடாதிருப்பவனுக்கே பிரம்மாத்ம ஐக்கிய ஞானத்தினால் முத்தியுண்டாகும், இந்த ஞானம் அந்தரங்க சாதனங்களாற் சித்திக்குமன்றிப் பகிரங்க சாதனங் களால் சித்தியாது.

சி: அவ்வந்தரங்க பகிரங்க சாதனங்களை அடியேனதுள்ளத் தமையுமா றுள்ளசெய்யும்படி பிரார்த்திக்கின்றேன்.

கு: நித்தியா நித்திய வஸ்துவவேகம், இகபர போக விராகம், சமாதிசட்க சம்பத்தி, முழுட்சுத்துவம் என்னும் (சாதன சதுஷ்டயம்)நான்கும், சிவவண மனன நிதித்தியாசன மென்னு மூன்றும், தத்துவம் பதார்த்தங்களின் சோதன மொன்றுமாகிய எட்டும் பிரமாத்ம ஐக்கிய ஞானத்திற்கு அந்தரங்க சாதனங்களாம். கர்மோபாசனைகள் பகிரங்க சாதனங்களாம். அந்தரங்கம்-உள்; பகிரங் கம்-வெளி.

வில்லினின்றும் விடுபட்ட அம்பு இலட்சியத்தைத் துளைப்ப திற் சமீபிதத சாதனமாயும் வில் அம்பை விடுதல் வாயிலாக அதற் குத் தூரசாதனமாயும் இருத்தல்போன்று நித்தியாநித்திய வஸ்து விவேகமாதி யெட்டும் ஞானத்தை யுண்டுபண்ணுவதற் கடுத்தி ருப்பது பற்றி அந்தரங்க சாதனமென்றும் கர்மோபாசனைகள் அந்தரங்க சாதனத் துற்பத்திக் கடுத்திருப்பதாயும் ஞானத்தை யுண்டுபண்ணுவதற்குத் தூரத்திருப்பதாயு மிருப்பதுபற்றிப் பகிரங்கசாதனமென்றும் சொல்லப்படுகின்றன. இங்குக்கூறிய சாதன மிரண்டனுள் அந்தரங்க சாதனத்தைச் சம்பாதித்த பின்னர்ப் பகிரங்க சாதனத்தை யவசியம் விட்டுவிடல் வேண்டும். அந்தரங்க

சாதனத்தை யடைவதன்மூன் ஒருவன் பகிரங்க சாதனத்தை விட்டுவிடுவானாயின், அவன் (கிணற்றிற் றவறி விழுந்து மரவோர் முதலியவற்றைப் பிடித்துக்கொண்டு கொங்குகின்ற வெருவன் தன்னைக் கரையேற்றுவதற்கு விடும் கயிற்றைப் பிடிப்பதற்குமுன் னர் அவற்றை விட்டுவிடுவானாயின் அவன் கிணற்றில் விழுந்து முழ்சிப்போவது போன்று) உபயப் பிரஷ்டமாய்த் துன்புறுவா னென்க.

சி: பகிரங்க சாதனங்களாய கர்மோபாசனைகளைப் பற்றித் தாங்கள் விரிலாய்க் கூறியிருப்பதால் அவற்றின் நன்மைகளை நன் குணாந்திருக்கிறேன். ஏனைய நான்கும் மூன்றும் ஒன்றுமாகக் கூறிய அந்தரங்கசாதனங்களுள் முன்னர் நான்கு சாதனங்களையும் விளங்கக் கூறுமாறு பிரார்த்திக்கின்றேன்.

கு: கீழ்வரும் வினாவிடைகளைக் கவனித்தாலவற்றின் தன்மை நன்கு விளங்கும். அவை வருமாறு:—

வினா: மோக்சத்திற் கதிகாரி யார்?

விடை: இராஜரூப யாகத்திற்கு கூத்திரியனதிகாரியாயு மற்ற வர்களல்லராயும், பிரகஸ்பதிசவனமென்னும் யாகத்திற்குப் பிரா மணனதிகாரியாயு மற்றவர்களல்லராயு மிருத்தல்போன்று அந்தக் கரணத்திலுள்ள மலம் (பாவம்) நிஷ்காம கர்மத்தினாலும் விட் சேபம் (புடைபெயர்ச்சி) ஈசுவரோபாசனையினாலும் நீங்குமாறு செய்து தனதெதார்த்த சொரூபத்தை மறைத்திருக்கின்ற அஞ் ஞானத்தோடும் நான்கு சாதனங்களோடும் கூடியிருக்கிறவனே மோக்சத்திற் கதிகாரியாவன்; மற்றவரதிகாரியாகார்.

(சாதன சதுஷ்டயம்.)

வினா: நித்தியாநித்திய வஸ்து விவேகமாவதென்ன?

விடை: நித்தியவஸ்து இன்னதெனவும் அநித்திய வஸ்து இன்னதெனவும் விசாரித் தறியலாம்.

வினா: நித்தியவஸ்து எத்தகையதாயிருக்கும்?

விடை: “அழிவுபாட்டபாவத்திற் கெதிர்மறை யாகாதது நித் தம்” என்று தர்க்கநூல் கூறியபடி நாசமின்றி யிருக்கும் வஸ்து யாதோ அதுவே நித்தியவஸ்துவாம்.

வினா: அநித்திய வஸ்து எத்தகையதாயிருக்கும்?

விடை: “அழிவுபாட்டபாவத்திற் கெதிர்மறைபாவது அநித் தம்” என்றவாறு நாசத்தை யடைவதாயிருப்பது யாதோ அதுவே அநித்திய வஸ்துவாம்.

வினா: நித்தியவஸ்து வென்ப தெதனை ?

விடை: ஆத்மாவை.

வினா: அநித்தியவஸ்து வென்ப தெதனை ?

விடை: விஷயங்களை.

வினா: அழிவுபாட்டபாவ (பின்னின்மையும்) மும் அந்நியோந்
நியா பாவ (ஒன்றிலொன்றின்மை) மும், அத்தியந்தாபாவ (முழுது
மின்மை) மும் நாசமின்றி யிருத்தலின் அவைகளும் நித்தியமா
மே ?

விடை: அழிவுபாட்டபாவம் தனது பிரதியோகி (எதிர்மறை)
யின் 'சமவாயி' (முதற்) காரணத்தி லிருத்தலானும் அக்காரணம் நாச
முடையதா யிருத்தலானும் அதனை நித்தமெனல் கூடாது. மண்ணை
கிய காரணங் கெட்டபோது அதிலுள்ள அதின் காரிய கடத்தின்
தொம்ஸாபாவம் (அழிவுபாட்டபாவம் - அழிந்து பின்னில்லாமற்
போதல்) அழிவின்றி யிருக்குமெனல் யுத்திக்கொவ்வாது.

'கடம் படமன்று' என்புழிப் படத்தின் பேதம் கடத்திலிருக்
கிறது. கடம் அழிந்தபோது அக்கடத்திலிருந்த படத்தின் பேத
மும் அழிந்துவிடுதலின் படத்தின்பேதம் எங்ஙனம் நித்தியமாகு
ம்? பேதத்தை அந்நியோந்நியா பாவமென்பர். 'தீயின்கட் சேதளம்
யாண்டுமின்று' என்புழித் தீயின்கண் சேதளம் அத்தியந்தாபாவமா
யிருக்கிறது. தீயழிந்தபோது அத்தீயிலிருந்த சேதளத்தின் முழுது
மின்மையு மழிந்துவிடுதலின் அத்தியந்தா பாவம் நித்தியம் என்று
கூறுவது அசங்கதமாம். பிராகபாவம் (முன்னின்மை) கார
ணமாக விருந்து தனது பிரதியோகி யுண்டாயபோது நாசத்தை
யடையுமென்றும், தொம்ஸாபாவம் உற்பத்தி யுடையதாய் நாச
மின்றி யிருக்குமென்றும், அத்தியந்தா பாவமும் அந்நியோந்நியா
பாவமும் நித்தியமா யிருக்குமென்றும் தார்க்கீகர் கூறுவர்.

வினா: விஷயங்களெவை ?

விடை: அஞ்ஞானமு மதன்காரியமாகிய வுலகமுமாம்.

வினா: ஆத்மாவை நித்தியமென்றும் விஷயங்களை யநித்திய
மென்றும் கூறுத லெக்காரணத்தால் ?

விடை: ஆத்மா நாசாகிதமாயும் கிரியாகிதமாயு மிருத்தலின
லும், விஷயங்கள் நாசாகிதமாயும் கிரியாகிதமாயும் இருத்தலின
லும், ஆத்மா நித்திய வஸ்து என்றும், விஷயங்க ளநித்திய வஸ்து
க்களென்றும் கூறப்படுகின்றன.

வினா: நாசமுடையது நித்திய மாகாவிடினும் கிரியையுடையது ஏன் நித்தியமாகாது?

விடை: கிரியை(தொழிலை)யுடைய மூர்த்தத்திரவிய(வடிவுடைப்பொருள்) மெல்லாம் பரிச்சின்னமா (கண்டப்பொருளா) யிருத்தலின் அவையெல்லாம் பின் முன் மேல் கீழ் என்றற்றொடக்கத்து அவயவங்களை யுடையனவாம். அவயவங்களை யுடையனவெல்லாம் “காரிய மவயத்தாற் கண்டனம் கடாதிபோல்” என்றவாறு காரியங்களாம். உற்பத்தியின்றி யிருந்து நாசமுடைவதும் உற்பத்தியாகி நாசமுடைவதும் அரித்தியமாமென்னும் நியமப்படி முன்பில்லாதிருந்து பின்புண்டாகுங் காரியங்களு மரித்தமாம். ஆகாய முதலியன கிரியையில்லாதிருந்தும் நாசமுடைவதா யிருத்தலின் அவையும் அரித்தியங்களாம்.

வினா: பிரமத்தை நித்தியமென்று கூறுது ஆத்மாவை நித்தியமென்ற தெற்றிற்கு?

விடை: நித்தியபதார்த்தம் அநாத்மா வன்றென்ற னுணர்த்த ஆத்மா நித்தியமானதென்று கூறப்பட்டது.

வினா: அங்ஙனமாயின் ஆத்மாவே பிரமமோ?

விடை: ஆம்.

வினா: எங்ஙனம்?

விடை: வியாபகமா யிருப்பது பிரமமென்று சொல்லப்படும். அங்ஙனமே ஆத்மாவுமாம். தேச(இட)த்தா லெதற்கு முடிவின்றோ அது வியாபகமெனப் படுகின்றது. ஆத்மா பிரமத்திற்கு வேறுபட்டதாயின் அது தேசத்தினால் முடிவுடையதாம். எது தேசத்தினால் முடிவுடையதாகின்றதோ அது காலத்தினாலும் முடிவுடையதாமென்பது நியமம். ஆதலால், தேசத்தானும் காலத்தானும் முடிவுடைய அவ்விரண்டும் (ஆத்மாவும் பிரமமும்) கீடபடம்போலக் கண்டமாய்க்காரியமாய் அரித்தமாயொழியும். இவ்வேதுவினால் ஆத்மா பிரம்மத்திற்கு வேறுபட்ட தன்றென்பது பெறப்படுகின்றது. ஆத்மாவிற்கு வேறாய்ப்பிரம மிருக்கும்பட்சத்தில், பிரம்ம(ஆத்மாவல்லாத) அநாத்மாவாம். (ஆத்மபேதத்தையுடைய அநாத்மா சடமாவது போலப் பிரமமுஞ் சடமாகும்.) ஆத்மாவிற்கு வேறுபட்டது பிரமமெனக் கூறின் அப்போது அது காரியமாயும் அநாத்மாவாயு மிருத்தலை யேற்றலின் அவ்வாறு கூறல் தகுதியன்றும். ஈண்டாத்மாவென்றது, சிவசாட்சியான கூடஸ்தனை. ஆத்மாவே

பிரமமென்பது பிரமகதை, ஐகரேய வுபநிடதார்த்தத்தில் “சின்மாத் திரமா யுள்ளவெறுஞ் சிவனே திகழ்வா னியாதுக்கு, முன்மாத் திரமும் வேறில்லை முற்று மவனே மொழிவுற்ற, நன்மாத் திரமா யான்மாவென் றுரைக்கு நாமத் திணையுடையான், நன்மாத் திரமே யாகிவதத் தன்மை யான சங்கரன்றான்” என்று கூறுவதாலறிக.

வினா: நான் என்னும் சொல்லுக்குப் பொருளாயிருப்பது ஆக்வாவன்று?

விடை: ஆம்.

வினா: அங்ஙனமாயின் அது பலவாயிருப்பானே?

விடை: அங்ஙனம் உபாதியாற் பலவாய்ச்சொல்லப்படுகிறது. நான் என்பதற்குப் பொருள் மயக்ககாலத்தில்தேகத்தின் கண்ணும், இந்திரியத்தின்கண்ணும், கரணத்தின்கண்ணும், பிராணவாயுவின்கண்ணும், சீவன் கண்ணும், தெளிவுக்காலத்தில் இவைகளைப் பற்றி வறி(பிரகாசிப்பிக்)கிற சாட்சி (கூடஸ்தன்) யின்கண்ணும் பொருந்துகிறது. அச்சாட்சி அல்லது ஆத்மா ஒன்றுயிருந்தும் (ஸ்தூல சூட்சுமகாரண) தேகபேதத்தால் நான் நான் என்று பலவாய்ச் சொல்லப்படுகிறது. ஒவ்வொரு பிராணிக்கும் நான் நான் என்னும் போதம் வியத்த(வெளிப்படா)மாயும் அவ்வியத்தமாயுமிருத்தலின் நீ என்னும் முன்னிலையும், அவன், அவள் அது என்னுடைய பட்டர்க்கையும் தன்மையாகிய நான் என்பதற்கு வேறுபுண்டென்று பெறப்படவில்லை. படவே, நான் என்னும் தன்மையொருமைப்பொருளன்றி வேறெப்பொருளுமுண்டெனல் மயக்கமாகின்றது. அந்த நான் என்பது யதார்த்தத்தில் பிரமவடிவ ஆத்மாவாயிருத்தலின் அது பலவகைப்பட்டதன்றும்.

வினா: நான் நான் என்னும் வியவகாரம் மயக்கமின்றி நிகழுத்தலின் அதனை யெங்ஙனமொன்றென்று கொள்வது?

விடை: நான் சிசு, நான் கௌமாரன், நான் யுவா, நான் விருத்தன் என்னும்வியவகாரத்தில் நான் என்பது சிசுமுதலிய அவஸ்தாபேதநோக்கிப் பலவாய்ச்சொல்லப்படினும் அது பலவாதலின்றி யுண்மையி லொன்றாகவே யிருத்தலான், நான் நான் என்று விவகரிப்பது பற்றி அது பலவாதல் கூடாது. நான் என்பதற்குப்பொருளாயுள்ள வாத்மா சித்தாயிருப்பதாலும், சித்திற்கு உட்பத்தி நாசமின்றாதலாலும், உட்பத்தி நாசமில்லாதது திராடேட்சிக (மற்

றென்றை யவாவாத) வியாபகமாயிருத்தலாலும் அது பலவாதல் எவ்வாறும்? பலவாயின் கடப்படம்போல அநிதகியமாகும். ஆகவே பிரமவடிவ ஆத்மா நித்தியமென்னும் விஷயத்தில் சங்கையின்றும்.

வினா: அஞ்ஞானமு மதன் காரியமாகிய வுலகும் என்னும் விஷயங்களெத்தனை வகையாம்?

விடை: அஞ்ஞானம் ஒன்றாயும் அதன் காரியவுலகு இருவகையாயு மிருக்கும். ஒன்றென்பது சொல்லாமலே விளங்கும். உலகானது ஸ்திரமென்றும், அஸ்திரமென்றும் இருவகையாம். சாக்கிரவுலகு ஸ்திரமென்றும் சொப்பனவுலகு அஸ்திரமென்றும் கொள்ளவேண்டும். சாக்கிரவுலகு சொப்பனவுலகைக் காட்டிலும் நீடித்திருப்பதாகக் காணப்படுதல்பற்றி அது ஸ்திரமென்று சொல்லப்படுகிறது.

வினா: இவை மூன்று மரித்தமாத்தலெப்படி?

விடை: உற்பத்தியுடையது நாசமுடையதாமென்னும் நியமத்தை ஸ்திரமென்னும் சாசகிரவுலகும் அஸ்திரமென்னும் சொப்பனவுலகு மேற்றலின் அவைய நித்தியமாம். இவைகளுக்குக் காரணமான அஞ்ஞானம் பிரமவிசாரத்தில் தனக்கென லோர்வடிவின்றி யொழிதலின் இதுவு மரித்தியமாம். மேலும் இவை யொன்றி லொன்றில்லாமையினாலு மரித்தியமாம்.

வினா: அஃதெங்ஙனம்?

விடை: சாக்கிரத்தில் சொப்பனமும் சுழுப்தியும், சொப்பனத்தில் சாக்கிரமும் சுழுப்தியும், சுழுப்தியில் சாக்கிரமும் சொப்பனமுமில்லாமையால் இவை மரித்தியமா யிருக்கின்றன.

வினா: நான் என்னும் சொல்லுக்குப் பொருளாயுள்ள ஆத்மாவு மிங்ஙன மிருப்பதா லதுவு மரித்தியமாமே!

விடை: நான் ஒன்றுமறியா துறங்கினேன் என்றும், நான் சொப்பனங் கண்டேனென்றும், நான் விழித்துக் கொண்டேனென்றும் விவகரிப்பதின்கண் நான் என்பதுமாதிரி மாறா தொரு படித்தாயும் ஏனையவை மாறி மாறி விகாரப்பட்டும் வருதலின் ஆத்மா அநித்தியமென்ப தேற்காதென்க.

வினா: இதனால் என்ன சித்தித்தன?

விடை: ஆத்மா நித்தியமென்றும் விஷயங்களநித்திய மென்றும் சித்தித்து.

வினா: இகமுத்திரார்த்த பலபோக விராகமாவ தென்னை?

விடை: இம்மையிலும் மறுமையிலு மடையத்தருவதாயுள்ள விஷய போகங்க ளெல்லாம் நிலையற்றனவென்றும் உண்மையில் துன்பத்தைத் தருவனவென்று மறிந்து அவற்றின்கண் ஆசை யில்லா திருத்தலாம். ராகம்-ஆசை. விராகம்-அஃதில்லாமை.

வினா: இகலோக பரலோக போகங்கள் எதனுண்டாகின்றன?

விடை: நல்வினையா லுண்டாகின்றன.

வினா: போகமென்று லென்ன?

விடை: இன்பத் துன்பங்கள் புலப்படத்தோன்றல் போக மெனப்படும். சீவனது உடல் அதற்கிடமாம். வாசனை யென்பதும் குணமென்பதும் வகுப்பைநோக்காதுழி நற்கந்தத்தையும் நற்குணத்தையு முணர்த்துவதுபோல ஈண்டுப் போகமென்பதும் இன்பம் புலப்படத் தோன்றலை யுணர்த்தி நின்றதென்க.

வினா: இகலோக பரலோக போகங்கள் நிலையற்றனவென்றும் துன்பத் தருவதென்று மறிவதெப்படி?

விடை: இகலோகமும் பரலோகமும் காரியவடிவாயிருத்தலினால் அநித்தியமாம். எது அநித்தியமோ அது நிலையற்றதென்பதில் யாதஞ் சங்கையின்றும். இகலோக பரலோகங்களே நிலையற்றனவாயின் ஆண்டுநிகழும் போகங்கள் நிலையற்றனவென்று சொல்லுதல் கூடாது. மதுவுண்டார் மகிழ்ச்சி துன்பத்தைத் தருவதாயிருத்தல் போன்று நிலையற்ற வப்போகங்களும் துன்பத்தைத் தருவனவா மென்பதில் யாதஞ் சங்கையின்றும்.

வினா: இகலோகத்தில் இராஜாக்களும் பிரபுக்களும் சுகானுபவிகளா யிருத்தலான், அவர்களுக்கு அச்சகம் துன்பத்தைத் தருவ தெவ்வனம்?

விடை: தாங்களனுபவிக்கும் சுகம் நிலையற்றதென்றுணர்ந்துழி யவர்களுக்கு அச்சகம் போய்விடுமே என்று துன்பமுண்டாதல் நிச்சயமாதலின், அது அவர்களுக்குத் துன்பத்தைத் தருகிறதென்று கூறப்பட்டது. மேலும் புலியானது பசுவின்தோலைப் போர்த்துக்கொண்டிருத்தல்போன்று துக்கமென்பது சுகப்போர்வையையப் போர்த்துக்கொண்டிருக்கிறதென்றறிதல் வேண்டும். இகலோகத்தில் சுகமென்பது வாஸ்தவத்திலின்று. அரசர்களுக்குத் தேகத்தினுண்டாகும் விபாதியினாலும், பிள்ளை யில்லாமையினாலும்

தூர்க்குணப்பிள்ளை யிருப்பதினாலும், அன்புள்ள பிள்ளை யிறந்து போவதினாலும், சத்தருபயத்தினாலும், தேசத்தில் ஸமமழையில் லாமையினாலும், ஸ்திரிகளாலுண்டாகின்ற பிணக்கினாலும், கிழத்தனத்தினாலும், தேசத்தில் பரவுகின்ற கொடிய நோய்களினாலும், ஐசுவரியங்களை நமக்குப் பிறகு காப்பாற்றுவார்யார் என்னும் சிந்தனையினாலும், செத்துப்போகப் போகிறோமே என்னும் ஏக்கத்தினாலும், பிறவாற்றாலும் துன்பமே யுண்டாகின்றதன்றி யின்பமுண்டாகிற்றன்று. மோகத்தினால் துக்கம் சுகமாய்க் காணப்படுகின்றது.

வினா: அஃதெங்ஙனம்?

விடை: மூட்டை யெடுப்போரும், போயிகளும், வேலைசெய்வோரும், பிரயாணஞ்செய்வோரும், மாவுத்தரும் முறையே அதிகக்கூலியும், தமது எஜமானனுக்குப் பிரயாணமும், வேலையும், பிரயாணமும், புதியயானையும் அகப்பட்டால் சந்தோஷமடைதலும் அகப்படாவிட்டால் துக்கப்படுதலுமுடையவராகின்றார்கள். இவர்களுக்கு எங்ஙனம் மோகத்தினால் துக்கம் சுகமாய்க் காணப்படுகிறதோ அங்ஙனமே இராஜாக்களுக்கும் பிரபுக்களுக்கும் துக்கம் சுகமாய்க் காணப்படுகின்றது. இன்னுமில்விஷயசுகம் காட்டுப்பசுவானது முன்னரொருவனுக் கின்பமுண்டாம்படி நக்கிப் பின்னரவனைக் கொல்லுவதுபோலத் துன்பத்தை யுண்டாக்குகிற தென்க. 'போகத்தி லிச்சை பிறப்பை யுண்டாக்கும்' என்பதனாலும் போகம் துக்கத்திற்கு மூலமாமென்க.

வினா: இகலோகபோகம் துக்கமூலமாயினும் பரலோகபோகத்தை யு மங்ஙன முரைக்கலாமோ?

விடை: உரைக்கலாம். பரலோகத்திலுள்ள தேவர்கள் தம்முள் பொருமை யுடையவர்களா யிருக்கிறார்களென்று சாஸ்திரம் கூறுதலினால் அவர்கள் துக்கமுடையவர்களென்பதுசொல்லாமலே விளங்கும். பிறராக்கங்கண்டு சகியாமையினால்லவோ பொருமை யுண்டாகின்றது. தேவர்களிற் பலர் சாபம்பெற்றிருக்கிறார். அவர்கள் அரக்கர்களால் படுமுறைக் களவின்று. *ஒருவன் பாரியை மற்

* "பொதுமாதர் தோளே புணர்வ தமிழ்த்

மதுமான முண்டே மெழுவ—தெதுகோடி

சாவார் பிறப்பார் சதுமுகனோர் நாளிலிது

தேவா திபரெய்துஞ் சீர்" என்றமிர்தசாரங் கூறுவதற்கு.

றொருவ னபகரித்துக் கொள்வதும், சுரா (கள்) பானஞ் செய்வதும் அவர்களது தொழிலாம். புண்ணியகர்மசூத்யம் வந்தவர்கள் அந்நிலையைவிடும் பதினைந்துநாட்களுக்கு முன்னர்க் கண்ணிமைத் தலையும் கண்ணி (மாலே) வாடுதலையு முடையராவார்கள். அங் கன மாயபோது நஞ்சையுள்ளேயுடைய அமுதத்தைபுண்டாரைப் போல மயங்கிப் பலநாளாக வினே இத்தேவபோகத்தை நுகர்ந்து காலத்தைப் போக்கினேமே யென்று வருத்தத்தை யுடைய ராய் மண்ணிடைப் பிறப்பார்கள். புண்ணியக்கழிவை நோக்கி வருந்துமவர்கள் அனுபவிக்கும் சுகம் சுகமாகாது. ஐய விஜயர்க ளும், நந்தியும், பிறரும் ஆண்டு வருந்தினார்களென்று சொல்லப்படுமானால் அவர்களுக்குச் சுகமுண்டென்பது எவ்வாறு பொருந்தும்? இது பற்றியன்று “தீய வசுரர் பகையுண்டு செற்ற மார்வ மிகவுண்டு, நோயுண்ட நங்க னுருண்டு நோய்கட் கெல்லாந் தாயான, காய முண்டு கைதொழுவேன் னெரு முண்டு கற்பகத்தே, மாயுந் தன்மை யுண்டானால் வானோர்க் கென்னை வளனுளதே” என்றறிஞர் கூறியிருக்கின்றனர்.

வினா: தேவர்க ளாநந்தவடிவினரென்றுஞ் சாத்திரங்கள்கூறுதலா லஃதெவ்வாறொக்கும்?

விடை: மக்களிலும் தேவர்களுக்கு விசேஷ ஐசுவரிய மிருத்தல்பற்றி யவ்வாறு சொல்லப்படுகின்றது. பொன்விலங்கும் தீரு ம்புவிலங்கும் தம்முள் தாரதம்மியமின்றித் துக்கசாதனமாயிருத்தல்போன்று சாமானிய ஐசுவரியமும் விசேஷ ஐசுவரியமும் துக்கசாதனமேயாம். ஐசுவரியத்தாலே நிலைத்த சுகம் வருகின்ற தின்று. ஐசுவரியத்தால் வரும் சுகம் சுகம்போல் காணப்படுகின்றதேயன்றி யுண்மையிலின்று. அச்சுகத்தை யனுபவிக்கும்போது அதனது யோக்கியதையை யுன்னிப்பார்த்தால் அது வாஸ்தவத்தில் துக்கமென்றே விளங்கும்.

தேவர்க ளாநந்த வடிவினரென்று கூறியது சாமானிய தேவர்களை யன்று. அவர்களின்றன்மை முன்னர்க் கூறப்பட்டது. விசேஷ தேவர்கள் அல்லது உத்திருஷ்ட தேவர்களை யாநந்த வடிவினரென்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. சரீரத்திற் கூடியிருத்தல்பற்றி விவேகிக்குத் துக்கமுண்டானாலும் அவ்விவேகி அத்துக்கத்தை அந்தக்கரண தருமமாகக்கண் டெங்ஙன மிருக்கின்றானோஅங்ஙனமே உத்திருஷ்ட தேவர்(பிரமன் முதலியோர்)களும் ஆண்டுண்

டாகும் துக்கத்தை யந்தக்கரண தருமமாகக் கண்டிருக்கிறார்கள். அதுபற்றித்தா னவர்களை யாநந்த வடிவினரென்று சொல்லப்படுகின்றது.

வினா: அங்ஙனமாயின் யாதுண்மையினால் துக்கமுண்டாகின்றது ?

விடை: சரீர முண்மையினால்.

வினா: எங்ஙனம் ?

விடை: சரீரமுள்ள விடத்தில் துக்கமும் அஃதில்லாவிடத்திலஃதின்மையுமிருத்தல் அவஸ்தாதிரயத்தினு லுணரலாம். சுழுத்தியவஸ்தையில் சரீரமில்லாத படியினாற்றா னுண்டு துக்கமில்லாமலிருக்கிறது. உறங்கி விழித்தோன் “நான் சுகமாய்த் தூங்கினேன்” என்றுரைப்பதே அதற்குப் போதிய சான்றும். சாக்கிராவஸ்தையிலும் சொப்பனாவஸ்தையிலும் சரீரமிருக்கிறது. சரீரமுள்ள விடத்துத் துக்கமுண்டாகாமற் போகாது. சேணித்துப்போவதால் சரீரமெனப் பெயர்வந்தது என்னும் அதனது காரணர்த்தமே துக்கமுண்டெனலேத் தாபிக்கின்றது. சேணித்துப் போவதாகிய சரீரம் துக்கத்தைத் தராமற் போவதின்மையின், சரீரமுள்ளவிடத்தில் துக்கமுண்டென்பது சிதையாத சித்தாந்தமாம்.

வினா: இங்ஙனங் கூறியதினால் என்ன சித்தித்தன ?

விடை: அன்னுவய (உடன்பாடு) வியதிரேக(எதிர்மறை)ங்க ளால்சரீரமுள்ள விடத்துத் துக்கமுண்டென்றும் அஃதில்லாவிடத்துத் துக்கமின்றென்றும் சித்தித்தன.

அஃது (சரீரம்) இருந்தால் அஃது (துக்கம்) இருத்தல் அந் வயமாம். அஃது (சரீரம்) இல்லாதிருக்க அஃது (துக்கம்) இல்லாதிருத்தல் வியதிரேகமாம்.

வினா: இச்சை யில்லாமையென்னும் பொருளதாகிய விராகம் எத்தனைவகையாம் ?

விடை: அஃது: அபர விராகமெனவும் பரவிராகமெனவு மிருவகைப்படும். அவற்றுள் அபரவிராகம் யதமானம், வியதிரேகம், ஏ கேந்திரியம், வசிகாரமென நால்வகைத்தாம். இந்நான்கனுள் யதமானமாவது இவ்வுலகில் சாரமாயுள்ள தின்னதென்றும் அசாரமாயுள்ள தின்னதென்றும் குருவாயிலாகவும் சாஸ்திரவாயிலாகவும் விச்சயிப்பன், என்னும் பிரவிருத்தியாம். வியதிரேகமாவது தனது

சித்தத்தின்கண் பூர்வமுள்ள தோஷங்களுள்ளே அப்பியாசித்த விவேகத்தால் இவ்வளவு தொஷம் நீங்கிற்று, இவ்வளவு தோஷம் மீந்திருக்கிறதென்று பகுத்தறிதலாம். நகுலக்கொடியை யாசிரயித்துக் கீர்ப்பிள்ளை பாம்போடு போர்புரிவதுபோல் சற்சங்கத்தால் தூர்க்குணத்தை விடுதலுமிதுவே. ஏகெந்திரியமாவது சித்தத்தின் கண் ஸ்தூலமான ஆசையிருந்தும் துக்கமென்று நிச்சயித்து விஷயங்களிற் பிரவிருத்தியின்றி யிருத்தலாம். வசீகாரமாவது ஆசை ஸ்தூலமாகவெழாமல் அந்தக்கரணத்தில் சம்ஸ்காரமாத்திரமாயிருத்தலாம். இவ் வசீகார விராகமும் மந்தம், தீவிரம், தீவிரதரமென மூவகைத்தாம். இம்மூன்றனுள் மந்தமாவது புத்திர தன திகளின் நாடித்தால் குடும்பத்தை வெறுக்கும் புத்திவிருத்தியாம். தீவிரமாவது புத்திரர்முகலானோர்களா லுண்டாகும் சுகத்தை விரும்பாதிருத்தலாம். தீவிரதரமாவது புனர்ஜன்மமுண்டென்பதை யறிந்து எவ்வுலக போகத்தையும் விரும்பாதிருத்தலாம். பரவிராகமாவது சம்ஸ்காரமாத்திரமா யந்தக்கரணத்திலிருக்கும் ஆசையைப் புனர்ஜன்ம முண்டென்று எவ்வுலக போகத்தையும் விரும்பாதிருத்தல் திடப்படுதலினால் லொழித்தலாம். சுண்டுப் பரவிராகந்தான் கொள்ளப்படும்.

வினா: இதுகாறுங் கூறியதன் பயன்யாது ?

விடை: விஷயபோகங்களை விஷமென வெறுத்து ஒன்றிலுமாசையில்லாம விருக்கவேண்டுமென்பது பெறப்பட்டது. இதனைய யடையவேண்டித் திருமூலர் “ஆசை யறுமின்க ளாசை யறுமின்க, ளீசனோ டாயினு மாசை யறுமின்க, ளாசை படப்பட வாய் வருந் துன்பங்க, ளாசை விடவிட வானந்த மாமே.” என்றருளியதையு மறிக்க.

வினா: சமாதிசுட்கசம்பத்தி யாவதென்ன ?

விடை: அது: சமம், தமம், திதிசை, உபரதி, சிரத்தை, சமாதியென்றாவகையாம். மூன்றஞ்சாதனமானது சிற்றந்தவிக்குணங்களை யுடைத்தாயிருத்தல்பற்றிச் சமமுதலாகவுள்ளவா றைசுவரியத்தை யுடைத்தாயிருக்கிறதென்று கூறப்பட்டது. சமாதியென்பது, சம+ஆதியெனப் பிரிபட்டு நிற்கும். சமம், தமம், எனலைச் சமை, தமையென ஓர்முண்டு.

வினா: (1) சமமாவதென்ன ?

விடை: உட்கரணமென்னு மந்தக்கரண (மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரங்களை) த்தை விஷயங்களிற் பிரவிருத்திக்காவாறு

தடுதலாம். பாகிய வியாபாரமின்றி மனதைத்திருப்பி வேதாந்த சிவவணத்திலுமுநதச்செயவது மிதுவேயாம்.

வினா (2) தமமாவதெனன ?

விடை: செவிபாதிப் புறக்கரணங்களைச் சப்தாதி விஷயங்க ளிற் பிரவாததிககாவாறு தடுதலாம்.

வினா (3) திதிக்கையாவதெனன ?

விடை: காமக்குரோதாதிகளைத் தலையெடுக்கா வண்ணமடக் கிசரிதோஷணம் பசிதாகமுதலிய துவருதுவங்களைச் சகித்துக் கொண்டிருத்தலாம். அனற்பும, பிராரதத் வசத்தினுலெக்காலகதி லெதுவருமோ அக்காலதிலகளை யனுபவித்துத்திரவேண்டுமெ னறெண்ணிக தனக்குரியதாகப் பாஷிக்கப்படும் பொருள் தன்னை விடொழிவதைப்பற்றி வருத்தமும் தனக்கு மேனமையுண்டா மாறுகிடிகிற பொருளைப்பற்றி மகிழ்ச்சியுமின்றிச் சமபுத்தியுட் னே யிருப்பது மிதுவேயாகும்.

வினா (4) உபரதியாவதெனன ?

விடை: ஸ்திரி, தனம், ஜாதி, அபிமானமுதலிய சாதங்களோடு கூடிய சகலகாமங்களையும் விடும், விஷயபோகங்களை விஷமாகக் கருதியும், ஸ்திரியை வெறுத்து மிருத்தலாம். (விக்க கருமத் தைப் பலனிலிச்சைசைவையது பகவத பிரீதியாகப் புரிதலீண்டுவி லககன்று) உபரதியை உபராமமென்றும் விடலென்றுங் கூறுவ துண்டு

வினா. விஷயபோகங்களை விஷமாகக் கருத்துதலும் ஸ்திரியை வெறுத்திருத்தலுமீண்டுங் கூறுவதெற்றிறகு ?

விடை. விராகத்திற்கும் உபரதிக்கு முள்ள வேற்றுமை விளங்கினு லிச்சநதேகம் நிகழாது ?

வினா: அவ்விரண்டற்குமுள்ள வேற்றுமைபெனனை?

விடை: அடையப்படாத விஷயங்களில் கோஷத்திருஷ்டி பூர்வ கமாயிச்சையிலலாம் லிருப்பது விராகம். தியாகஞ் செய்துவிட்ட விஷயங்கள் மீண்டுமடையப்படுமாயின் அவற்றின்கண் சிறிது மிச சையிலலாமலிருப்பது விராகத்தின் பயனுள் உபரதி. விராகம் சா தனமாயும் உபாதிசாததியமாயுமிருத்தலின் நிமித்தமின்றி மீண் டுங் கூறுதலென்னுங்குற்றமின்றாமை

வினா. விஷயபோகங்களில் ஸ்திரிபோகமு மொன்றாயிருக்க மீண்டும ஸ்திரியை வெறுத்திருத்தலுமென்றேகன ?

விடை: விஷய போகங்களில், ஸ்திரிபோகமும் சேர்ந்திருப்பினும் அதனை மீண்டுங் கூறியது ஓர்நிமித்தம்பற்றியாகலின் அது கூறியது கூறலென்னுங் குற்றமாகாது.

வினா: அந்நிமித்தமாவ தென்ன?

விடை: கீழ்ப்போன பிறவிகளிற்செய்த ஸ்திரிசம்பந்தம் மிகுதியாயிருத்தலாலும், ஸ்திரியினிடத்தில் சுவை யொளி யூறு ஓசை நூற்றம் மைதுனமென்னு மாறுவிஷயங்களடையப்படுவதாலும், ஒருகாலத்தி லொருங்கே யாறுவிஷயங்களை யு மடையச்செய்யும் ஸ்திரி மற்றவிஷயங்களைக்காட்டிலும் பிரபலமாயிருக்கிறாள். அப் பிரபலம்பற்றி ஸ்திரியை வெறுத்திருத்தலுமென்று கூறப்பட்டது. படவே, ஸ்திரிபோக மில்லாதவனுக்கு மற்ற விஷயபோகங்களை விடெல் இலேசாமென் றேற்படுகின்றது. இது “பாரியை யுடையோன் யாவ வைனுக்கே பற்றும் போகம், நாரியை யில்லாதாற் குப் போகத்தி னலமெங் குண்டாம், காரினை தன்னை நீங்கிற் கருத்துறு சகத்து நீங்கும்” என்றன்னோர் கூறியிருந்து முணரற் பற்றும்; ஆகவே இதர விஷயபோகங்களுக்கெல்லாங் காரணமாயிருக்கும் ஸ்திரியினிடத்தில் அதிக வெறுப்பிருக்கவேண்டுமென்பது சித்தாந்தமாயிற்றென்க.

வினா: (5) * சிரத்தையாவதென்ன?

விடை: குருவினிடத்தும் வேதத்தினிடத்தும் பூரணவிசுவாசம் வைத்தலாம்.

* “சாஸ்திரம் குருமுதலியவற்றின் வாக்கியங்களிலுண்டாகும்சிரத்தையானது ஈசுவரன் குரு முதலியோர்களின் பக்தியின்றி யுண்டாகாது. எவனுடைய சித்தத்தில் முதலில் ஈசுவரன் குரு மற்ற இருவரின் முனிகள் பிரம்மசிஷ்டர்கள் என்னு மிவர்களிடத்தில் பூஜ்ய (பூஜிக்கப்படுவரென்றும்) புத்தியாகப் பிரீதிவடிவமான பக்தியுண்டாகின்றதோ, அவனுக்கே வேதமுதலிய சாஸ்திரங்களிலும் குரு முதலியோர்வாக்மியங்களிலும் பக்தியுறுசாரமாகச் சிரத்தை யுண்டாகின்றது. ஆதலால் பக்திஎதுவோ, அது ஞானத்திற்கும் ஞானத்தின் சர்வசாதனங்களுக்கும் முக்கியகாரணமாம். இதனாலேயே சிரத்தை டக்திபூர்வகமா யிருத்தலால் சர்வ சாதனங்களிலும் முக்கிய சாதனமாம்.

இங்கே இஃதுருவாகம்:—௧. மோக்சாசாதனங்களின் சம்பந்தி (அடைவு) விருகூடம். ௨. அதற்கு நிஷ்காம கர்மமுதலிய பிரயத்தினங்களாற் செய்யப்பட்ட சுத்த சித்தம் நிலமாம். ௩. ஈசுவரன் குரு முதலியோர்களின் பக்தி விதையாம். ௪. மந்தவிவேகம் முனையாம். ௫. திடவிவேகம் அடிமை.

வினா: (6) சமாதியாவதென்ன?

விடை: விஷயங்களின் தோஷத்திருஷ்டியென்னும் அங்குசத்தா லடக்கப்பட்ட அக்கரணமாகியயானையும், தோஷத்திருஷ்டி பூர்வக மாய்ச் சாஸ்திரசந்தனையென்னுஞ் சாட்டியால் சப்தாதிவிஷய வடி வமார்க்கத்திற் செல்லாவண்ணமடக்கிய இந்திரியங்களாகிய குகி ன்னர்களும், சம்ஸ்காரவாயிலாக வரப்பட்டவிஷயங்களில் மறித்தும் பிரவேசித் தல்லற்படாவாறு ஆரிபனனுக்கிரகித்ததை யனுசந்தித் துச் சலிப்பின்றி யொருமுதப்பட்டிருத்தலாம்.

வினா: வெவ்வேறு வகைப்பட்டிருக்கும் சமமுதலியவாறையும் ஒரே சாதனமாகக் கூறியது எங்ஙனமையும்?

விடை: ஒருகோவையின்கண் வெவ்வேறு வகைப்பட்ட பலவிரத்தினங்கள் கோக்கப்பட்டிருப்பினும் பலவிரத்தினங்கள் கோக்கப்பட்டிருத்தல்பற்றிப் பலவென்று கூறுது ஒருகோவை மாம். சு. விவிதமான வைராக்கிடம் சாகை(தினை)களாம். ஏ. சமமுதலிய வைந்து சாதனங்கள் புஷ்பங்களின் கொத்துக்களாம். அ. குருவாக்கியசிரவ ணம் அதன்பேரிலுண்டாகும் ஆண் விருகத்தின் சையோகமாம். கூ. சிர வண்பனன நிதித்தியாசன முதலிய அன்னியசாதனங்கள் அப்பழச்சம்பந் தியான அந்நியப் பிரயத்தினங்களாம். க0. சிரத்தைப்பழமாம். சக. முழுட் சுத்துவம் பழத்தின் பரிபாகசையாம். கஉ. ஞானம் அப்பழத்தின் இரச மாம். கக. அப்பழத்திலும் நிஷ்பிரயோஜனமாகிய பக்தியென்னும் பீஜ ம்ருக்கின்றது.

அப்பழத்தின் ஞானமென்னும் இரசமெதுவோ அதுசிரத்தை யென் னும் பழத்தின் அதினமாம். ஏனெனின், முற்கூறிய சிரத்தை யென்னும் பழம் உலர்ந்துபோனால் அதன் ஞானமாகிய இரசமும் உலர்ந்துபோகும். ஆதலால் ஞானமென்னும் இரசம் சிரத்தையென்னும் பழத்தின் அதின மாம். அப்பழத்தைப் புசித்தலவாயிலாக வயிற்றில் ஸ்தாபிக்கவே, அத னிரசமும் வயிற்றில் நிலைபெறும். ஆதலால், ஜீவித்திருக்குமளவும் வித்து வான்களது சித்தத்தில் சாஸ்திர குருவாக்கியங்களால் நிச்சயிக்கப்பட்ட அர்த்தத்தில் சுபாவமான சிரத்தையிருக்கும். அதுபரியந்தம் ஞானநிஷ்டையு மிருக்கும்.

அப்பழத்தை அபிஞ்ஞ (அறிவின்றிய) புருஷன் பக்தியென்னும் உருசியுள்ள விதையின் உபேகையோடு பக்ஷணஞ் செய்கின்றான். அவ னுக்கு அதிக உருசியுண்டாகிறதில்லை. அபிஞ்ஞ (அறிவுள்ள) புருஷன் பக்தியென்னும் விதையோடும் ஞானமாகிய இரசத்தோடும் அப்பழத்தைச் சாப்பிடுகின்றான். அவனால் அதன் அதிக உருசி அதுபவிக்கப்படுகின்றது. இவ்வாற்றால் முற்கூறிய சிரத்தை யென்னும் பழத்திற்கு ஜீவன் முக்தி னுருசியாம். விதேகமுக்தி அதனாலாகிய பசியை நிவர்த்தித்தல் பூர்வகமான திருப்தியாம்' என்று பாலபோதம் கூறுகின்றது.

யென்றே சொல்லப்படுதல் போன்று மூன்றாஞ் சாதனமாகக் கூறிய சமதமாதிகள் வெவ்வேறு வகைப்பட்ட விலக்கண முடைய னவாயினும் அவை பரஸ்பர சகாயத்தை யபேட்சிக்கிறபடியால் அல்லாறுங் கூடியது ஒரே சாதனமென்று கொள்ளப்பட்ட தென்க.

வினா: அவ்வாறும் பரஸ்பர (ஒன்றற்கொன்று) சகாயத்தை யபேட்சித்தலெப்படி?

(க) (1) தயம் சமத்தை யபேட்சித்தல்.

விடை: சரீரவடிவ இரத்தத்திற்கு * இந்திரியங்களாகிய குதிரைகளும், மனமாகிய கடிவாளமும், புத்தியாகியசாரதியும், ஆத்மாவாகிய இரதிகனு மிருக்கின்றன.

புத்தியாகிய சாரதி இராசத தாமசகுண வாகாரமாகாத தன தியற்கை வடிவசத்துவகுண வாகாரமாயே இருப்பின், இந்திரியங் களாகிய குதிரைகள் பிரவிர்த்திமார்க்கத்திற் செல்லாது நிவிர்த்தி மார்க்கத்திற் சென்று ஆத்மாவாகிய இரதிகளை யுயர்நிலையிற் பொருந்தச்செய்யும். ஆகையால், ஆத்மாவாகிய இரதிகள் புத்தியாகிய சாரதியையும் இந்திரியங்களாகிய குதிரைகளையும் (இஷ்டப்படி நடக்காமலும் பிரவிர்த்தி மார்க்கத்தில் செல்லாமலும்) அடக்கியாள வேண்டும்; வேண்டவே, உட்கரணத்தை யடக்குதலென்னும் சமமும், புறக்கரணத்தை யடக்குதலென்னும் தமமும் முன்னரப்பிய சிக்கத்தக்கனவாம்; சாரதியின் அதீனத்தில் குதிரைகளும் குதிரைகளின் அதீனத்தில் சாரதியும் இருத்தல்போன்று புத்தியின் வசத்தி லிந்திரியங்களும் இந்திரியங்களின் வசத்தில் புத்தியுமிருத்தலென்க. ஈண்டு ஒன்றற்கொன்று அதீனமாதலிருப்பினும் உட்

* சூத்ராநம் ரயிநம்விபி ஸரீரம் ரயமெவதௌ |

வ்யூஹி-கௌ ஸாரயி-விபி ரநஃவ்யூஹ மெவதௌ ||

ஐந்நியாணி ஹயாநாஹு விபுஷ்யா-வெஷ்யா மொவராஹ |

சூத்ரத்ய ய ரெநாய-கௌ ஹொக்தே த்யாஹ-ரெந்நிஷிணஃ ||

(இ-ள்.) ஆத்மாவை ரதிகளென்றும், சரீரத்தைரதமென்றும், புத்தியினைச் சாரதியென்றும், மனதினைக் கடிவாள மென்றும். இந்திரியங்களைக் குதிரைகளாகவும், விஷயங்களை மார்க்கங்களாகவும் சொல்லுகிறார்கள். சரீரம் இந்திரியம் மனசு இவைகளொடு கூடிக்கொண்டிருக்கிற புருஷனைப் பேர்க்தாவென்று சொல்லுகிறார்கள். கடோபரீஷதீ,

கரண மடங்கிய காலத்துப் புறக்கரணத்திற்கு ஆற்றலொழிந்து போதலின் உட்கரண மடங்காதவரையில் புறக்கரண மடங்காதென்பது தெளிவாயிற்று; ஆகவே, புறக்கரண மடக்குதலென்னும் தமம் அகக்கரணத்தை யடக்குதலென்னும் சமத்தையபேட்சிக்கின்றது.

(2) கீதிகாஷ சமத்தை யபேட்சித்தல்.

பகிர்முகப்படாத மனத்தால் சீதோஷ்ணாதி துவந்துவங்களைச் சகித்தலும் அஃதின்மீய மனத்தினு லவைகளைச் சகியாமையுமிருத்தலின் காமாதி தணித்திடுதலாம் திதிசூழியும் சமத்தை யபேட்சிக்கின்றது.

(3) உபாதி சமத்தை யபேட்சித்தல்.

பால்வார்த்து வளர்த்து வந்த பூனையானது கட்டிலுட்படாத சமயத்தில் தனக்கெதிர்ப்பட்ட எலியின்மேல் விரைந்து பாய்வதுபோன்று விஷயத்தினின்றும் நிவிர்த்தியடைந்த மனதும் அடக்காத வரையில் நவீனமாய்க் கிடும் விஷயத்தில் மீண்டும் செல்லுகின்றது ; செல்லவே அபிமான சக்தி கருமங்களனைத்தினையும் சுமையாகக் கருதி விட்டுவிடலாகிய உபாதியும் சமத்தை யபேட்சிக்கின்றது.

(4) சிரத்தை சமத்தை யபேட்சித்தல்.

தன்னை யடக்காத வரையில் மனைவி மக்க ளர்த்தங்களில் மனத்திற்கு விருப்பம் நீங்குகிறதின்று ; இன்றாகவே, அதற்குக் குருவினிடத்தும் வேதத்தினிடத்தும் விசுவாசமுண்டாகாது; ஆகவே, சுருதி குருவைத் துணிவினா னம்புவதாகிய சிரத்தையும் சமத்தை யபேட்சிக்கின்றது.

(5) சமாதி சமத்தை யபேட்சித்தல்.

மனத்தை யடக்காதவரையில் சித்தம் ஆசாரியனுபதேசித் தவாறு சொரூபத்தில் ஒருமுகப்பட்டிருத்தல் கூடாமையின், குரு மொழி நெஞ்சமையுறவே திட்பமுறலாகிய சமாதியும் சமத்தை யபேட்சிக்கின்றது.

(2) (1) சமம் தமத்தை யபேட்சித்தல்.

இந்திரியங்களி னடக்கம் மன வடக்கத்திற் கேதுவாயிருத்தலின், இந்திரியங்க ளடங்காதவரை மனவடக்கமின்றும்; இனராஷவே, அகக்கரண மடக்கலாகிய சமமும் புறக்கரண மடக்கலாகிய தமத்தை யபேட்சிக்கின்றது.

(2) திதிஷைத் தமத்தை யபேட்சித்தல்.

இந்திரிய நிக்கிரகமில்வழி மனது விஷயவாயிலாகச் சென்று சலித்தலை யடைகின்றது. அத்தகைய மனதால் சீதோஷ்ணத் துவர்த்துவம் (இருமை)களைச் சகித்தல் முடியாது; முடியாதாகிலு, திதிஷையுமே புறக்கரண மடக்கலாகிய தமத்தை யபேட்சிக்கின்றது.

(3) உபரதி தமத்தை யபேட்சித்தல்.

செவியாதி யிந்திரியங்களை நிக்கிரகஞ் செய்யாவிடின் சாட் சாத்தாக வனுபவிக்கப்படும் சப்தாதி யனுக்ஷ விஷயங்களில் சம்ஸ்காரவாயிலாகப் பிரியமுண்டாகின்றது. ஆகையினால், உபரதியும் தமத்தை யபேட்சிக்கின்றது.

(4) சிரத்தைத் தமத்தை யபேட்சித்தல்.

சப்தப் பரிசாதி விஷயங்களில் பிரியமுள்ளவனுக்குத் குருவினிடத்தும் சுருநிவினிடத்தும் விசுவாசமுண்டாகாதாகலின் சிரத்தையும் தமத்தை யபேட்சிக்கின்றது.

(5) சமாதானம் தமத்தை யபேட்சித்தல்.

இராசதகுண நாமசகுண வாகாரத்தால் விடாது சலித்துக் கொண்டிருக்கு மனமானது இந்திரிய நிக்கிரக மில்வழி ஒருமுகப் படுதல் கூடாமையின் சமாதானம் தமத்தை யபேட்சிக்கின்றது.

(உ) சமதமாதிகள் திதிஷையையே யபேட்சித்தல்.

சீதோஷ்ணம், பசிதாகம், லாபநஷ்டம் முதலிய துவர்த்துவங்களைச் சகித்த லில்வழி (1) மன நிரோதமென்னும் சமமும், (2) இந்திரிய நிரோதமென்னும் தமமும், (3) அடையப்பட்ட தனாகளை விரும்பாமை யென்னு முபாதியும், (4) சுருதி குருவைத் துணிவினால் நம்புவதென்னும் சிரத்தையும், (5) குருமொழி நெஞ்சமையுறவே தீர்ப் முறலாகிய சமாதியு முண்டாகாமை யொரு தலையாயிருத்தலின், சமதமாதிகளும் திதிஷையை யபேட்சிக்கின்றன.

(ச) சமதமாதிகள் உபரதியை யபேட்சித்தல்.

அபிமான சகித கருமங்களனைத்தையும் விட்டுவிட லென்னு முபரதி யில்லாதபோது சமதமாதி குணங்கள் சித்தித்தலின்று; இன்றாகவே, சமதமாதிகளும் உபரதியை யபேட்சிக்கின்றன.

(இ) சமதமாதிகள் சிரத்தையை யபேட்சித்தல்.

குருவினிடத்தும் வேதத்தினிடத்தும் பூரணவிசுவாசம்வைத் தலாகிய சிரத்தையில்வழிச் சிரவணத்திற் பிரவிர்த்திக்கும் விரு

ப்ப முண்டாகாது. முண்டாகாதாகவே, சிரவணத்தில் உபயோக முடைய சமமுதலிய எச்சாதனங்களும் சிரத்தையில்வழிப் பய னற்றனவாம்; ஆகவே சமதமாதிகளும் சிரத்தையை யபேட்சிக் கின்றன.

(சு) சமதமாதிகளே சமாதியை யபேட்சித்தல்.

மனம் ஒரு முகப்படுதலென்னும் சாமாதி சித்திக்காதவரை மனோநிக்கிரகம் இந்திரிய நிக்கிரகமுதலியவை சித்திக்காமையின், சமதமாதிகளும் சமாதியை யபேட்சிக்கின்றன.

இங்ஙனங் கூறியவாற்றா லென்றற்கொன்று சககாரியாயிரு த்தலை போர்த்துணர்ந்துகொள்க.

(4) முழுக்ஷுத்தவம்.

வினா: முழுட்சுத்துவ மென்று 'லென்ன ?

விடை: மோட்ச விருப்பத்திற்கு முழுட்சுத்துவ மென்று பெயராம். மோட்சமாவது பிரமப்பிராப்தி (அடைதல்)யும் அந்ந் தத் (துக்க) நிவிர்த்தியுமாம். அதன்கண் (விடுபற்றிக்கொண்ட போது அதனுளிருந்தவன் தனது மனைவி மக்களர்த்தங்களைக் கவனியாது உஷ்ணத்தால் தபிக்கப்பட்ட தன்னுடம்பின்கண்ணு ள்ள வெப்பத்தைத் தணிக்குமாறு தண்ணிரை பொருவரது பிரய த்தினமில்லாமலே தேடுவதுபோலவும் பசியெடுத்தவன் அன்னத் தைத் தேடுவதுபோலவுமுள்ள) இயல்பாய் விருப்பமே யின்று முழுட்சுத்துவ மெனப்படும். மலவிட்சேப முள்ளவரிடத்திலுள்ள முழுட்சுத்துவம் அவைகளின் நீக்கத்திற்கும் சாதன சதுஷ்டயங் களைப் பெறுதற்கு மேதுவா யிருக்கின்றது. அங்ஙனமிருப்பினும் அஃது அத்தியந்த துக்கநிவிர்த்திக்கும் தடையற்ற வாகந்தப் பிரர ப்திக்குஞ் சாட்சாத் சாதனமாக விராமைபற்றி மந்த முழுட் சுத்துவமெனப்படுகிறது. படவே சுண்டிக்கூறிய முழுட்சுத்து வம் தீவிரமுழுட்சுத்துவ மாயிற்று. மந்தமுழுட்சுத்துவமே பரி பாகதசையால் தீவிரமுழுட்சுத்துவ மாகின்றமையினென்க.

சாதன சதுஷ்டயத்திற்குள்ள ஏது முதலானவைகள்.

வினா: இச்சாதனங்களுக்கு ஏது முதலானவைகளுண்டோ?

விடை: உண்டு.

வினா: அவை யாவை?

விடை: ஏது, சொரூபம், காரியம், அவதி, பலமென்னு மிவ் வைந்து டொவ்வொரு சாதனத்திற்குமுண்டு.

(க) (1) அந்தக்கரண சுத்தியில்லாதவர்களுக்கு நித்தியா நித்திய வஸ்து விவேகமுண்டாகாமையினு லந்தக்கரண சுத்தியே நித்தியா நித்தியவஸ்து விவேகத்திற்கு ஏது (காரணம்) (2) பிரமமே நித்தியமாயுள்ளது ஏனையதனித்தியமா யுள்ளதென்று சாஸ்திர வாயிலாக நிச்சயித்தலே சொரூபம். (3) சாஸ்திர வாயிலாக நித்திய மின்னது அனித்தியமின்னதென்று நிச்சயித்ததைச் சதா சிந்தித்துக்கொண்டிருத்தலே காரியம். (4) நாமரூப வடிவங்களி யாவும் அநித்தியம் அவையின்றியது நித்தியமென்று நிச்சயித்தது எவ்வாற்றானும் நீங்காது நன்றாய்த் திடப்பட்டிருப்பதே அவதி (எல்லை). (5) புண்ணியலோகப் பிராப்தியே பலம்.

(உ) (1) சப்தாதி விஷயங்களில் தோஷதிருஷ்ட்டி யுண்டாகாத போது விராக முண்டாகாமையின், விஷயங்களிலுள்ள தோஷ திருஷ்ட்டியே இகபரபோக விராகத்திற்கு ஏது. (2) அவாவின்னி விஷயங்களைப் பற்றற விடுத்தலே சொரூபம். (3) வார்த்தையெடுத்த அன்னம் போன்று அவாவின்மீப் பற்றறவிடுத்த விஷயங்களில் மீண்டும் சம்ஸ்காரவாயிலாக அவாவுண்டாகா திருத்தலே காரியம். (4) யாண்டு யாண்டு நாமரூபமுண்டு ஆண்டாண்டுத் துக்கமுண்டென்று காண்டல் கருத லுரைவாயில்களா லுணர்ந்து நாமரூப மூள்ள விடங்களை யெல்லாம் நரகமாகக் காண்டலே அவதி. (5) புண்ணியலோகப் பிராப்தியே பலம்.

(ஈ) (1) இயமநியமாதிக ளில்லாதபோது சமாதிசட்க சம்பத்தி யுண்டாகாமையின், இயமநியமாதிக ளுண்டாயிருத்தலே சமாதி சட்கசம்பத்திக்கு ஏது. (2) சித்தநிரோதமே சொரூபம். (3) விஷயவாகார சூத்யமே காரியம். (4) பிரவிருத்தியற்றுச் சுழுத்தி யவஸ்தையைப்போல விஷயங்களை மறந்திருத்தலே அவதி. (5) புண்ணியலோகப் பிராப்தியே பலம்.

(சு) (1) சாதுசங்கப் பழக்கமில்லாதபோது அத்தியந்த துக்க நிவிர்த்தியும் தடையற்ற வானந்தமுகிய மோட்சத்தின்கண் தீவிர விச்சை யுண்டாகாமையின் சாதுசங்கப் பழக்கமே முழுட் சுத்துவத்திற்கு ஏது. (2) (மனைவிமக்களாத்தங்களிற் சிறிதேனு மிச்சையின்றி) மோட்சமாதிரத்திலுள்ள விச்சையே சொரூபம். (3) ஆன நற்கல்வி யறிவுடைமை வயிராக்கியமாதிகளையுடைய பிரமநிஷ்ட குருவையடைத்தலே காரியம். (4) குருவிற்குச் செய்யுந் தொண்டொன்றையே கைக்கொண்டு மற்றக் குருமங்களை யெல்

லாம் விட்டுவிடலே அவதி. (5) புண்ணியலோகப் பிராப்தியே பலம், இந்நான்கு சாதனமு மொருமித்துக் கூடியிருந்தால்லிங்குத் தானே வினாவில் ஆத்மவிசாரமே பலமா மென்க.

அதிகாரி தாரதம்மியம்.

வினா: சாதன சதுஷ்டயமுள்ள வதிகாரிகளுக்குள் தாரதம்மியமுண்டோ ?

விடை: உண்டு.

வினா: எங்ஙனம் ?

விடை: அவர்கள்; உத்தமோத்தமர், உத்தமர், மந்தர், மூத்திம ரென நான்கு பிரிவினராகச் சொல்லப்படுகிறார்கள். முற்கூறிய ஏது சொருபம் காரியம் அவதி யென்பனவே பிவ்வாறு கூறுவதற்குக் காரணமாகும்.

வினா: (1) உத்தமோத்தம வதிகாரி யெவ்வதமா யிருப்பன் ?

விடை: உத்தமோத்தமாதிகாரி நித்தியா நித்திய வஸ்து விவேகத்தினால் யதார்த்தத்தில் அநித்தியமாயிருக்கிற தேகாதிப்பிரமலோகபரிபந்தமான சகலபோக்திய வஸ்துக்களிலும் நாய்கான்ற வன்னத்திற் போல அத்தியந்த வயிராக்கியத்தை யடைந்து, சகல விஷயங்களையும் விஷம்போலவும் அக்கினிபோலவும் நரகம்போலவுங் கண்டு, ஒரு விஷயத்திலும் பிரவிருத்தியின்றி நிவிர்த்தியை யடைந்து, சுழுத்தி யவஸ்தையைப்போன்று விஷய ஞானமின்றி யிருக்கப்பெற்று, சாட்சாத்கார மின்மையினால் அடிக்கடி பகிர் முகப்பட்டு, தன்னைப்பற்றி வருவனவும் பிறவுயிரைப்பற்றி வருவனவும் தெய்வத்தைப்பற்றி வருவனவுமாகிய தாபத்திரயங்களால் கிரசில் அக்கினி பற்றினவனைப்போன்று வருந்தி, ஒரு விஷயத்திலு மின்பத்தை யடையாது, ஒரு கஷணப்போதாயினும் பிறவித்துன்பங்களாகிய தாபத்திரயங்களைச் சகிக்கமுடியாது, “எப்போது இந்தச் சம்சார சாகரத்தினின்றும் நீங்கப்போகின்றோம். எப்போது இதை விடப்போகின்றோம். எதனால் இந்தத் துக்கத்தினின்று விடுபடுவோம்” என்று ப்படி யத்தியந்தமோட்ச விச்சையோடு கூடியிருப்பவன். இவன் ஆத்மதத்வ விசாரத்திலே உத்தமோத்தம அதிகாரியென்று சொல்லப்படுகிறான். இதனால் நான்கு சாதனங்களிலும் அவதிபரியந்த முள்ளவனே உத்தமோத்தம வதிகாரியென்று பெறப்பட்டதென்க?

வினா: (2) உத்தமாதிகாரி யெப்படியிருப்பன் ?

விடை: உத்தமாதிகாரி சாதன சதுஷ்டயங்களில் காரிய பரியந்தமுள்ளவனாயிருப்பன்.

வினா: (3) மந்தாதிகாரி யெவ்வாறுருப்பன்?

விடை: மந்தாதிகாரி சொருப்பரியந்தம் சாதன சதுஷ்டயங்களை யுடையவனாயிருப்பன்.

வினா: (4) மத்திமாதிகாரி யெங்ஙனமிருப்பன்?

விடை: மத்திமாதிகாரி ஏதுவரை சாதன சதுஷ்டயங்களை யுடையவனாயிருப்பன்.

வினா: இவர்களுக்கு ஆத்மவிசாரஞ்சித்திக்குமடைவு எப்படி?

விடை: உத்தமோத்தம லுதிகாரிக்கு விரைவாயும், உத்தமாதிகாரிக்குக்கஞ்சித் மெதுவாயும், மந்தாதிகாரிக்குப் பலநாட் சென்றும், மத்திமாதிகாரிக்குச் சதா விசாரஞ்செய்யவும் ஆத்மவிசாரஞ்சித்திக்கும்.

வினா: இந்நால்வரில் யோகாப்பியாசத்திற் குரியவர்களியார்?

விடை: அவர்கள் மந்தாதிகாரியும் மத்திமாதிகாரியுமாவர்.

வினா: எங்ஙனம்?

விடை: விசாரமில்லாதி மந்த மத்திமாதிகாரிகளுக்குச் சித்தம் வியாகூலமயமாய் விடுகின்றது. ஆத்ம விசாரத்தி லதிகாரம் மிகு குறைவாயிருக்கிறபடியால் அவர்கள் யோகாப்பியாசந்தான் செய்யவேண்டும். அதனாற்றான் அவர்களது சித்தவிரந்தி கெடும். இவ்விருவர்களுக்கு யோகமே முக்கியமென்று சொல்லப்படுகின்றது. இவ்விருவர்களுக்கும் சித்த விரோதத்திற்கு யோகமே முக்கியமென்று கூறியபடியால் மற்றவர்களுக்கு ஆத்மவிசாரமே முக்கியமென்று பெறப்பட்டதென்க.

சாதன சதுஷ்டயங்களி னடைவு.

வினா: சாதன சதுஷ்டயங்களினடைவு எப்படி?

விடை: சுருதி ஸ்மிருதி புராணதிகாசங்களை (பரோட்சமாக) கத்தெளிவுற வறிந்திருக்கின்ற பண்டிதர்களுக்கு நித்தியாகீர்த்திய வஸ்துவிலேக மிருந்தும் அவர்கள் விஷயங்களிலாசக்தி (ஆசை) யுடையவர்களாய்க் காமிய கருமங்களைப் புரிகின்றபடியால் ஆசக்தி யொழிய இகழுத்திரார்த்த பலபோக விராகமென்னு மிரண்டாஞ் சாதனமும் வேண்டியதாகின்றது. இவ்விரண்டு சாதனமுடைய

(இ-ள்.) பிரம்ம ஞானத்தை யடையும்பொருட்டுப் பரமஹம் ஸ்மென்னுய பெயரையுடையவன் சாந்திதாந்தி முதலான சகல ஸாதனங்களோடு கூடினவனாகவேண்டும்.

வாகுதேவமனம்.

யயா ஸுஹஸ்தி ஸவநெ ஸ்ராஹண வணவ | ராஜஸூ
யெ கூத்ரீயம் | தயா வெடிஹ ஸாஸெ ஸாயந வதுஷ்ய
ஸவஹ வணவாயிகாரி | ஸாயந வதுஷ்யம் நாஜி கித்ரா
கித்ருஷஸு விவேகம் | ஹ்மாஹுத்ராஹு மஹொமவிராமம் |
ஸோஹி ஷ்டம் ஹ்மாஹுக்ஷம் வெதிஸாயந வதுஷ்யம் ||

(இ - ள்.) பிரகஸ்பதி ஸ்வனமென்கிற யக்ஞத்தில் எப்படி பிராமணனே யதிகாரியோ, ராஜசூய யாகத்தில் எப்படி கூத்திரி யனே அதிகாரியோ அப்படியே வேதாந்த சாஸ்திரத்தில் சாதன சதுஷ்டய சம்பன்னனே யதிகாரி. சாதன சதுஷ்டயமாவது நித் தியாந்திய விவேகம், இஹாமுத்திரார்த்த பலபோகவிராகம், சமாதிஷ்டகம், முமுட்சுத்துவம் இவைகளே.

ஆத்மபோதம்.

தவொஹி க்ஷணவாவாநாம் ஸாஹாநாம் வீதராயினாஸு |
ஹ்மாஹுக்ஷம் ஹ்மாஹுக்ஷாய ஹ்மாஹொயொ வியயுக்தெ ||

(இ-ள்.) (சாந்திராயண முதலிய நித்யநைமித்திக விரதாதுஷ்ட டான சொரூபங்களாகிய) தவசுகளிநாலே ஹ்ணபாவங்களுடையவர்களாகியும், பொறுமையுடையவர்களாகியும் (இகபரலோகங் களில்) இச்சையில்லாதவர்களாகியும் சம்சாரபந்த நிவிர்த்தியை விரும்பினவர்களுக்கு விரும்பத்தக்கதாகிய இந்த ஆத்ம சொரூ பத்தைத் தெரிவிக்கின்ற தூலானது விதிமுகமாகச் சொல்லப்படு கின்றது.

பிரமகீதை.

சாதன மாகுஞ் சதுஷ்டயங்கள் சமைந்தவத் ததன்மையோர்க்கு
நீதி யாக வருமறைதா னின்றே யிவர்க ளறியுவணம்
பூக மாயும் புலனங்கள் பிறவு மாகி யிருந்ததுவு
மேத மில்லா தொன்றாய பரமே யென்றே யியம்பினதால்.

சூதசங்கீதை.

சாதன சம்பத்தியாலல் வீச்சவரணைத் தெரிந்துணர்வான் முத்தி
யாதரவா ஹுலகீர்ச் சீலேச ரொப்போது மபேதமுள்ளார்.

திருமந்திரம்.

சீராரு ஞானத்தி னிரைசெலச் செல்ல
வாராத காதற் குருபரன் பாலாகச்
சாராத சாதக நான்குந்தன் பாலுற்றோ
ஞராயு ஞானத்த னுமடி வைக்கவே.
சற்குணம் வாய்மை தயாவிலே கந்தன்மை
சற்குரு பாதமே சாயையோ னீங்காமை
சிற்பர ஞானத் தெளிபத் தெளிவேபர்த
ஸ்புத மேம்தொன்ற லாகுஞ்சற் றேனே.

வேதாந்த தூதரமணி.

நித்தியமான் மாலைபொய் விடயமெலா மெனத்தேர் நிலைதரு
நித் தியாநிப்ப வத்துவிலே கம்பின், மெத்திவரு மிகமுடனுத் தரத்
நில்வரு போக விராகமிம்மை மறுமையுள விடய நகர் வளைத்து
ம, பொய்த்தழியு மீடும்பையென மனம்விடுத லாகும் புகழ்சமை
யே முதலாய சட்குணங்கள் பெறுதல், வைத்தசமை ரியல்பாய
முத்திவிருப்பதுவே வயங்குமுழுத் சுத்துவமென் றறிந்திகெ மதி
த்தே.

சமைதமையே திதிக்கையுப ரதிரத்தை சமாதி சமைமுத
லா மறுகுணங்க ளுட்கரண மடக்கல், சமைதமைதான் புறக்கர
ண மடக்குதல்கா மாதி தனித்திடுத றிதிக்கைகரு மங்களனைத் தி
ணையுஞ், சமைபெனவே விடுதலுப ரதிரத்தி குருவைத் துணிவி
னா னம்புவதே சிரத்தைகுரு மொழிநெஞ், சமைவுறவே திட்பமு
றல் சமாதியிச்சா தனஞ்சே ரதிகாரி செய்குருசே வையிணையெ
டுத் தியம்பில்.

விவேகதூதரமணி.

சாதன நான்க தாகச் சாற்றலான் மேலோ ராலே
யோதிய வதிகா ரிக்கிங் குரைத்தவி திருக்குங் காலே
போதமாம் பிரம நிபுடைய பொருத்தலா மீதி லாக்காற்
கோதலா வந்த சிபுடை கூடுவ தென்று மில்லை.

நித்தியா நித்தி யங்க ணிகழ்த்திய விலைக மோன்றா
மித்திலும் பரத்தி லுஞ்சே ரின்பிடை விரக்தி யொன்றஞ்
சுத்தியஞ் சமத மாதி சட்கசம் பத்தி யொன்றஞ்
சுத்தமா முழுட்சுத் தன்மை சொல்லலா மற்றொன் ருக.

விஞ்ஞானகாரம்.

முன்னுட் புரிந்த தவப்பயனுள் முதல்வ னெருவ னுளனென்றே
யன்னுன பணியே முத்திபத மடையக் கூட்டு மெனவெண்ணிப்
பின்னா சான்முன் னுறுமுன்றும் பேணி யொழுங்கிற் சாதனங்க
ளன்னுன் கிணையு முடையோனே வகுத்த விந்தூற் குரிபவனும்.

அத்துவிதவுண்மை.

மேலாஞ் சதுஷ்ட சாதனங்கண் மேனிநிறைந்த பேர்க்கு ரைக்
கின், மேலா மதுரா மெனத்திடமாய் விளங்கு மவையில் லாகவா
ர்க்கு, மேலாம் பரமன் மான் மழுவாய் விளங்கி யுரைத்தும் விளங்
காது, மேலாஞ் சாத னங்கள்வர மேவவேண்டுஞ் சாது சங்கம்.

கைவல்லியநவநீதம்.

நத்திய வனித்தி யங்க ணிண்ணயங் தெரிவி வேகம்
மத்திய விகப ரங்கள் வருபோகங் களிணி ராசை
சத்திய முரைக்க வேண்டுஞ் சமாதியென் றுறு கூட்டம்
முத்தியை விரும்பு மிச்சை மொழிவாசா தனமிந் நான்கே.

சமந்தமம் விடல்ச கித்தல் சமாதானஞ் சேர்த்தை யாரும்
சமமகக் கரண தண்டந் தமம்புறக் கரண தண்ட
மமர்தரு கருமம் பற்றா தறுத்தலே விடலென் றாகும்
மமர்செயுங் காம மாதி வறினடக் குதல்ச கித்தல்.

சிரவணப் பொருளைத் தானே சித்தஞ்சிந் திக்கு மாறு
சரதமா வைக்கு மித்தைச் சமாதான மென்பர் மேலோர்
பரமசற் குருநா னன்பு பற்றலே சிரத்தை யாகும்
வரமிகு சமாதி யாறு வகையின்சொற் பொருளி தாமே.

சாதன மின்று யொன்றைச் சாதிப்பா ருலகி லில்லை
யாதலா லிந்த நான்கு மடைந்தவர்க் கறிவுண் டாகும்
நூதன விவேகி யுள்ள நுழையாது நுழையு மாகில்
பூதசன் மங்கள் கோடி புனிதனும் புருட னாமே.

பதிபசுபாசவிளக்கம்.

பூதகா ரியங்க ளெல்லாம் பொய்ம்மைமெய்ப் பூத நாத
னூதலாற் புவனத் தாசை யந்தரத் தாசை யற்ப
மேர்தறு வகைச்சம் பத்து முயர்முத்தி விருப்பு மிந்தச்
சாதன னான்குந் தானே சீடர்க்குச் சடல மென்ப.

அதிகசிம்மம்.

சுதுமெய் யீது பொய்ம்மை யெனும்வத்து விவேக மெய்திப்
பூதலத் தாசை மேலைப் புவனத்தி லாசை போக்கிச்
சூதுநற் சமமே யாதி சட்குண தரணம் மீளா
மோதுவெங் கலியை மாய்ப்பான் முத்தியில் விருப்ப முற்றான்.

குருவிலக்கணம்.

சி: சுவாமி! எத்தன்மையர் குருவாவார்?

கு: ஆன நற்கல்வி யறிவடக்கமாதி யுடையவராய் ஜீவப்பிரம ஐக்கிய நிச்சயத்தால் ஆத்மஞானத்தில் நினைத்தவராய்ச் சிஷ்யனு டைய புத்தியிற் றேற்றும் ஜீவசரபேதம், ஜீவர்களின் பரஸ் பரபேதம், ஜீவஜடபேதம், ஈசரஜடபேதம், ஜடஜட பேதமென் னும் ஐவகைப் பேதங்களையும் நானாவித யுக்திகளாற் கெடுப்பதிற் சமர்த்தராயிருப்பவரே *குருவாவார். கேவலம்ஆத்மஞானநிஷ்டை யுடையவர் உத்தமஸம்ஸ்கார த்துடன்கூடிய அதிகாரிகளுக்கு உப தேசிக்கச்சமர்த்தராயிருந்தாலும் தம்மைவந்திடுத்தவர்க ணியாவார்

* சாதகரான சிஷ்யர்களுக் குபதேசஞ் செய்யும் அதிகாரபேதம்பற் றிக் குரவர் போதகருரு, வேதகருரு, நீதிசுருரு, காமியசுருரு, குசகருரு, வாசகருரு, காரகருரு, விவசுருரு என வெண்வகைப்படுவர். அவருள்:—

1-சாஸ்திரத்திலுள்ள அர்த்தங்களை விளக்கமாக வெடுத்துப் போதிப்ப வர் போதகருரு வெனப்படுவர்.

2-பிருதிவியாதி தத்துவங்களை நிவேததித்துப் பரதத்துவத்தைத் தெரி சிப்பிக்கின்றவர் வேதகருருவெனப்படுவர்.

3-ஸ்தம்பனர், மோகனம், வசியம், ஆகர்ஷணம், உச்சாடனம், வித் வேஷணம், பேதனம், மாறணம் என்னும் அஷ்டகருமங்களால் இகலோ கத்திற் சுகமும் பரலோகத்திற் துக்கமும் உண்பெண்ணுகிறவர் நிவிதசுருரு வெனப்படுவர்.

4-நல்வினைபுரியுமாறு உபதேசித்துப் பரலோகத்திற் சுகமடையச்செய் கிறவர் காமியசுருருவெனப்படுவர்.

5 விவேகவாயிலாக ஸமதமாதி குணங்களை உண்பெண்ணுகிறவர் குசகருருவெனப்படுவர்.

6-நாமரூபவடிவ விஷயங்களை மித்ருயாவடிவமாகத் தெரிசிப்பித்தல் வாயிலாக ஆத்மாவினிடத்தில் பிரியத்தை யுண்பெண்ணுபவர் வாசகருரு வெனப்படுவர்.

7-ஜீவப்பிரஹ்ம ஐக்கிய ஞானத்தைப் போதிக்கின்றவர் காரகசுருருவெ னப்படுவர்.

8-ஜீவப்பிரஹ்ம ஐக்கியத்திற்கேற்றைய சம்சயத்தை யொழிக்கும்வா யிலாகச் சர்வதுக்கநிவிர்த்தி பரீமானந்தப் பிராபூஷ்வடிவ நித்திய முத்தியை யருள்செய்பவர் விசிதசுருருவெனப்படுவர். அதிகாரிகளின் பேதம்பற்றிப் பா மாகிரிய ரொருவரே பல பெயர்களை யேற்பதுமுண்டு. பாமஞானியராகிய குதபுராணிகர் அதிகாரிகளின் பேதம் நோக்கிப் பலவாறு தம்மைவந்திடுத்த சீஷர்களுக்குப் போதித்திருத்தலைப் புராணங்களின்மூலமா யறிந்துகொள்.

க்கும் பயத்திற்குக் காரணமாய் பேதங்களை நாநாவித யுக்திகளாற்
கெடுத்தற்குச் சமர்த்தராகாதிருப்பதால் அவர் யாவர்க்கும் குரு
வாகமாட்டார். எனவே, ஆனா நற்கல்வியாதிபுடையவராயும் ஆத்ம
ஞான நிஷ்டையுடையவராயும், பேதத்தை பிராகரித்தலால் அத்
வயமாயும் அவித்தையாதி மலரகிதமாயுமுள்ள ஆன்மசொருபத்
தை ஐயந்திரிபின்மியுள்ளவாறு தரிசிப்பித்ததுச் சகலரமுகாரத்தை
யும் மித்தியா வடிவமாக்கி யறிவிற் கரைத்து அறிவாகாரமாகவே
சிஷ்யனை நிலைக்கச் செய்விப்பவராயுந்ருப்பவரெவரோ அவரேகுரு
வாவாரென்பது பெறப்படலால் மந்தையோர் குருவாகாரென்பது
திண்ணமாயிற்று. மந்தையோரென்றது ஞானமின்றிச் சடைவளர்
த்துக்கொண்டும் மொட்டை யடித்துக்கொண்டும் விபூதி, நாமம்,
உருத்திராக்கவடம், துளசிவடம் முதலியசின்னங்களைப் பிறர் பார்
த்து மருளும்படி தரித்துக்கொண்டும் அப்படியே தமது சிஷ்யர்க
ளைச் செய்வித்துக்கொண்டு மிருப்பவர்களை. “வேடநெறிவல்லார்
வேடம்பூண்டென்பவன்” என்று பெரியோர் பணித்தவாறு சேவ
லம்வேடதாரிகள் ஒருகாலத்தும் உண்மையில் குருவாகமாட்டார்.
சம்சாரமாகிய முதலைவாயினின்றும் விடுவிக்கின்றவரும் தத்துவ
போதனை செய்கிறவருமா யுள்ளவரே குருவாவர். குரு என்பதில்
கு என்பதன் பொருள் அந்தகாரம் (அஞ்ஞானம்), ரு என்பதன்
பொருள் ஒழிக்கின்றதென்பது. எனவே, அஞ்ஞானத்தை நீக்கு
கின்றவரே குருவாவாரென்பதாயிற்று. சிஷ்யனுடைய அஞ்ஞா
னத்தை யொழிக்குத்திறமை யற்றவர் குருப்பட்டம் விழைந்து
பொருள் பறிக்கத் திரிதல் பசு புலித்தோலைப்போர்த்துத் திரிதல்
போலவாம்.

சி: ஐவகைப் பேதங்களைக் கண்டிக்கும் * யுக்திகளைக் கூறு
மாறு வேண்டுகின்றனன்.

(க) ஜீவேசுவரபேத கண்டனம்.

கு: (1) ஜீவேசுவரர்களின் பேதம் கற்பிதம்—பிரதிஞ்சை;

(2) அவித்தியா மாயாவடிவ வுபாதிகளா லாயினவா யிருத்
தலால்—ஏது;

(3) கடாகாச மடாகாசங்களின் பேதம்போல—உதாரணம்.

(உ) ஜீவர்களின் பீஸ்ஸா (ஒன்றிற்கொன்று) பேதகண்டனம்.

(1) ஜீவர்களின் பரஸ்பரபேதம் கற்பிதம்—பிரதிஞ்சை;

* இது கூடும், இது கூடாதெனத் தன்கண்ணே தோன்றுவது யுக்தி
யெனப்படும்.

(2) ஆபாச சகித அந்தக்கரண வடிவ வுபாதினா லாகியன வாயிருத்தலால்—ஏது;

(3) நாரா கடாகாசங்களின் பேதம்போல—உதாரணம்.

(ஈ) ஜீவஜடபேத கண்டனம்.

(1) ஜீவஜடங்களின் பேதம் கற்பிதம்—பிரதிஞ்சை;

(2) சாபாஸ அந்தக்கரண நிராபாச நாமரூபமய வுபாதிகளா லாகியனவாயிருத்தலால்—ஏது;

(3) சொப்பனத்திலுள்ள சராசரங்களைப்போல—உதாரணம்.

(சு) ஈசுவர ஜடபேத கண்டனம்.

(1) ஈசுவர ஜடபேதம் கற்பிதம்—பிரதிஞ்சை;

(2) ஸாபாஸ மாயை நாமரூபமய வுபாதிகளா லாகியனவா யிருத்தலால்—ஏது;

(3) சாக்ஷி சொப்பனப் பிரபஞ்சங்களின் பேதத்தைப்போல் —உதாரணம்.

(ரு) ஜடஜடபேத கண்டனம்.

(1) ஜடஜடங்களின் பேதம் கற்பிதம்—பிரதிஞ்சை;

(2) நாமரூபமய வுபாதிகளா லாகியனவா யிருத்தலால்— ஏது;

(3) இரச்சகித கற்பித சர்ப்பதண்ட முதலியவற்றின்பேதம் போல—உதாரணம்.

இவ் வைவகை யனுமானங்களும் பஞ்சபேத கண்டனத்தின் யுக்திகளாம்.

ச: இவகைப் பிராந்தியையும் குரு நீக்குவாரென்று பெரி யோர் கூறுவதால் இவகைப் பிராந்தியையும் அவை நீங்கும் வழி யையும் விளக்கமாகச் சொல்லியருள்வேண்டும்.

கு: அவை: பேதப்பிராந்தி, கருத்திருத்துவ போக்திருத்து வப் பிராந்தி, சங்கப்பிராந்தி, விகாரப்பிராந்தி, பிரமத்திற்குப் பின்னமாகிய ஐதத்தின் சத்தியத்துவப் பிராந்தி யென்பனவாம்.

(1) மேற்கூறிய இந்துபேதமும் உண்டென்றல் பேதப்பிரா ந்தியாம். (2) அந்தக்கரணத்தின் தருமமாயகருத்திருத்துவபோக் திருத்துவங்கள் ஆன்மாவினிடத்துத்தோன்றுதல் கருத்திருத்துவ போக்திருத்துவப் பிராந்தி. (3) ஆன்மாவிற்குக் தேகாதிகுறில் யான் என்பதும், நுகருகாதிகுறில் எனதென்பதுமாகிய சம்பந்தம் தோன்றுதல் சங்கப்பிராந்தி. (4) பாலின் விகாரம் தயிராதல்போ

லப் பிரமத்தின் விகாரம் ஜீவேகரவரஜகத் தென்றல் விகாரப்பிராந்தி. (5) ஜகத்து எக்காலத்தும் பொய்யாகாதென்றல் சத்தியத்து வப்பிராந்தி.

(1) பிம்பிப் பிரதிபிம்ப திருஷ்டாந்தத்தால் பேதப்பிராந்தியும், (2) ஸ்படிகத்தில் சிவப்பு வஸ்திரத்தின் செந்நிறம் தோற்றும் திருஷ்டாந்தத்தால் கருத்திருத்துவபோக்திருத்துவப்பிராந்தியும், (3) கடாகாச திருஷ்டாந்தத்தால் சங்கப்பிராந்தியும், (4) இரசக்கிறிற் சுற்பிதமாகிய சர்ப்ப திருஷ்டாந்தத்தால் விகாரப்பிராந்தியும், (5) பொன்னிற் குண்டலந்தோற்றும் திருஷ்டாந்தத்தால் பிரமத்திற்குப் பின்னமாகிய ஜகத்திற் சத்தியத்துவப் பிராந்தியும் நிவிர்த்தியாகும்.

சி: இவற்றை நன்கு விளக்கிக் கூறுமாறு பிரார்த்திக்கின்றேன்.

கு: (1) கன்னடியிற்றோற்றும் முகத்தின் பிரதிபிம்பம் முகத்தைவிட்டிராது அபேதமாயிருத்தல்போன்று அனிக்தை அல்லது அந்தக்கரணத்திற்றோற்றும் சேதனத்தின் பிரதிபிம்பமாகிய சிலர்கள் சேதனத்தை விட்டிராது அபேதமாயிருக்கின்றன ரென்பதனால் பேதப்பிராந்தி நிவிர்த்தியாகின்றது.

(2) சிவப்பு வஸ்திரத்தின்மேல் வைக்கப்பட்ட படிமணியில் வஸ்திரத்தின் செந்நிறம் சையோக சம்பந்தத்தாற் றோற்றுதல் போன்று அந்தக்கரணத்தின் தர்மமாகிய கருத்திருத்துவபோக்திருத்துவங்கள் ஆன்மாவில் தாதான்மிய சம்பந்தத்தாற் றோற்று கின்றன. வஸ்திரமும் படிகமும் பிரிந்தகாலத்துச் செந்நிறம் படி கத்திற் றோற்றுவாறுபோன்று கழுத்தியில் ஆன்மாவும் அந்தக் கரணமும் பிரிந்தகாலத்துக் கருத்திருத்துவபோக்திருத்துவங்கள் ஆன்மாவின் கண் றோற்றுகிறதில்லை யென்பதனால் கருத்திருத்வ போக்திருத்துவப்பிராந்தி நிவிர்த்தியாகின்றது.

(3) கடாகாயம் கடத்தோடு கூடியதாகத் தோற்றியபோதிலும், கடத்தின் தர்மமாகிய உற்பத்தியாதிகள் ஆகாயத்தைப் பரிசியாமையால் அஃதசங்கமா (கூட்டமற்றதா) யிருத்தல்போன்று தேகோபாதியுடைய ஆன்மா தேகத்தோடு கூடியதாகத் தோற்றியபோதிலும், தேகத்தின் தர்மமாகிய ஜனனமாணிகள் ஆன்மாவைப் பரிசியாமையால் அஃதசங்கமா யிருக்கிற தென்றதனால் சங்கப்பிராந்தி நிவிர்த்தியாகின்றது.

(இ-ள்.) குருவே பரப்பிரம்மம். குருவே யடையத் தகுந்த சிறீஷ்டமான கதி. குருவென்கிற பதத்தில் கு என்னும் எழுத்தானது அந்தகாரம் (இருட்டு - அஞ்ஞானம்) என்னும் அர்த்தமுள்ளது. ரு என்னும் எழுத்தானது அதை விலக்குகிற தென்னும் அர்த்தமுள்ளது. 'அஞ்ஞானமாகிற இருட்டைப் போக்குவதற்கு குருவென்று சொல்லப்படுகிறார்.

மஹாநாராயணேப நிஷித்.

யயாஜாத்யுயஸ்ய ஸ்ராவ ஜாநம் நவிஷ்யதே தயா
மஹாவ ஷெஸெந விநாகஸ்ய கொடி ஸ்வெதரவி தக்ஷ
ஜாநம் ந ஜாயதே||

(இ - ள்.) பிறவிக்குருடனுக்கு வஸ்துக்களுடைய சுவரூப ஞான மெப்படி விளங்காதோ அப்படியே குருபதேசமின்றி நூறு கோடி கற்பங்களானாலும் தத்துவஞான முண்டாகமாட்டாது.

மஹாஸக்யாஹி நாராயணஃ வஹுஷஃ | ஸ குஹி
நாராயணோஹரெவ | தஸாநாரெகம் ஸாரணம் வுஜேகி
கிஷோலவ||

(இ-ள்.) குரு புருஷோத்தமனாகிய ஸாக்ஷாத் ஆதிநாராயணன். அந்த ஆதிநாராயணனே நானாதலா லென்னுடைய சரண கமலத்தை யடைந்து என்னுடைய பக்திநிட்டையைப் பெறுவாயாக.

குகாரம் மாயையென்றும், ருகாரம் அந்த மாயையை நாசஞ்செய்யும் பரப்பிரமமென்றும் சொல்லப்படும். இப்படி குருவென்கிற பதம் மாயையாகியும் பரப்பிரம்மமாகியும் இருக்கின்றது.

குகாரமென்றால் சத்துவ ரஜோதமோ குணங்களில்லாதது எனப்படும். ருகாரமென்றால் கரகரணநி அவயவங்களற்ற நிராகார சொரூப மெனப்படும். ஆதலால் குருவெனும் பதத்துக்குச் சத்த நிர்க்குணமாய் ரூப மற்ற நிராகாரமாயிருக்கும் பரப்பிரம்ம மெனப்பொருளாம்.

கு வென்றால் காடாந்தகாரமெனவும், ரு வென்றால் அந்த காடாந்தகார நிவிர்த்தியென்றும் சொல்லப்படும். ஆதலால் அஞ்ஞானந்தகாரத்தை நீக்குமவனே குருவாவன். குருவென்பது அஞ்ஞான மென்கிற பேரிருள் நீக்கி விளக்கும் ஞானசோதியைத் தத்துகாக்கும் பொருளாம்.

சுப்தகோடி மகாமந்திரங்களில் குருவென்னும் இரண்டக்கரங்கள் சேர்ந்த மந்திரமே மிகுந்த சிலாக்கியமுடையதாம். இவ்வாறு குருகீதை கூறுகின்றது.

நீலம்போப நிஷத்:

ஸவஸுஸீஸுஸ் வெவதநு ஸுஹ வாவகொ மூஸு
ஸுவாஸு: ||

(இ-ள்.) எல்லாச் சரீரத்திலுமிருக்கிற சைதன்னியமாகிற
பிரம்மத்தை அடைவிப்பிக்கும் குருவே உபாசிக்கத் தக்கவன்.

அடியோக தீபிகை.

நஸீஸிவாய மூஸுவெ நாடிஸிநுக்ஷாதுநெ நிராஜமெ
வடிம் யாதிநித்யம் யத்ருவாராயணம் ||

(இ-ள்.) சிவமா (சுகவடிவா)கிப அல்லது சுகவராபிந்மாகிய
குருவிற்கு அல்லது ஸர்வாந்தரியாமித் தன்மையால் சகல ஜகத்திற்
கும் உபதேசிக்குஞ் சிவமென்னும் சுகவராகிய நாதபிந்து கலா
சொருபமாகிப குருவிற்கு நமஸ்காரம். அவரிடத்துப் பிரதிதின
முடி கவனமுள்ள புருஷன் நிரஞ்சன பதமாகிய பிரமத்தை யடை
கருன்.

குருக்கதை.

மூஸுஸீஸுஸ் மூஸுஸுஸுஸ் மூஸுஸுஸுஸ் மூஸுஸுஸுஸ்
ஸா | மூஸுஸுஸுஸ் மூஸுஸுஸுஸ் மூஸுஸுஸுஸ் மூஸுஸுஸுஸ்
தெ || நமூஸுஸுஸுஸ் நமூஸுஸுஸுஸ் நமூஸுஸுஸுஸ் நமூஸுஸுஸுஸ்
கம் நமூஸுஸுஸுஸ் | ஸிவஸாஸுநத ஸிவஸாஸுநத ஸிவ
ஸாஸுநத ஸிவஸாஸுநத || ஐடிஸிவ ஸிவம் ஐடிஸிவ ஸிவம்
ஐடிஸிவ ஸிவம் ஐடிஸிவ ஸிவம் | ஐடிஸுஸுஸுநதொ ஐடிஸுஸுஸுநத
தொ ஐடிஸுஸுஸுநதொ ஐடிஸுஸுஸுநத || விடிதம் விடிதம் விடி
தம் விடிதம் | விஜநம் விஜநம் விஜநம் விஜநம் || ஹரிஸாஸுநத
தொ ஹரிஸாஸுஸுநதொ ஹரிஸாஸுஸுநதொ ஹரிஸாஸுஸுநத ||

(இ-ள்.) குருவே சிவன் குருவே தேவன். குருவே தேவ
ஆத்மாக்களுக்கு பந்து. குருவே ஆத்ம சுவரூபன். குருவே
ஜீவன். குருவைவிட அந்ரய மேதுமில்லை. சுகவராக்களுயால்
குருவைவிட அதிகமில்லை, சுகவராக்களுயால் குருவையன்றிச்
சிரேஷ்டமானதன்று, சுகவராக்களுயினால் குருவைவிடச் சிரே
ஷ்டமானதன்று, சுகவராக்களுயினால் குருவையன்றிச் சிரேஷ்
டமானது இல்லை, என்னுடைய ஆக்களுயினால் இதுவே மங்க
ளமானது, என்னுடைய ஆக்களுயினால் இதுவே மங்களமானது,
என்னுடைய ஆக்களுயினால் இதுவே மங்களமானது, என்னு
டைய ஆக்களுயினால் இதுவே மங்களமானது. விஷ்ணுவினுடைய

ஆக்ஞையினால் மிகுந்த ஞானசவரூபமானது. விஷ்ணுவினுடைய ஆக்ஞையினால் மிகுந்த ஞானசவரூபமானது. விஷ்ணுவினுடைய ஆக்ஞையினால் மிகுந்த ஜன்மரகிதமானது. விஷ்ணுவினுக்கையினால் மிகுந்த ஜன்மரகிதமானது.

சுதசங்கீதை.

அநீயகுரு பரணையே தந்தைதா யென்றுள்ளத் தமைக்க வேண்டுந்நீதருமக் குருபூசை யாதிசிவ பூசை யாதி யாய்நிலாவும் [லோர் புனைதருமக் குருத்துரோகஞ் சிவத்துரோக மெனப் புகல்வார் நல் வினையறுமெய்த் ஞானகுரு பரணையடை தரின்ஞான மேவ லாமே. புகழ்ந் தையயாற் பரம வத்துனித புண்ணியஞா னங்கொடுத்துத் திகழ்ந் தெய்வச் சிவரூபந் தெரிவிப் பவனே குருவாவா னிகழும் பரிசில் லாவவனே சிவனென் றுரைக்கு மெம்மறையு மகழு மலத்த ராயின்ப மடைய முயலு மமரீரே.

நீருமந்திரம்.

குருவே சிவமெனக் கூழ்ந் னந்தி
குருவே சிவமென் பதுகுறித் தோரார்
குருவே சிவமாகிக் கோனுமாய் கீற்றும்
குருவே புரையுணர் வற்றதோர் கோவே.

ஞானசாரம்.

தேனார் கமலத் திருமா மகன்கொழுநன்
ருனே குருவாகித் தன்னருளான்—மானிடர்க்கா
விந்நிலத்தே தோன்றுதலால் யார்க்குமவன் ருளிணைய
யுன்னுவதே சால வுறும்.

தப்பில் குருவருளாற் றுமரையா னாயகன்ற
னெப்பி லடிகணமக் குள்ளத்து—வைப்பென்று
தேறி யிருப்பார்க டேசுபொலி வைகுந்தத்
தேறியிருப்பார் பணிகட் கேயந்து.

சுருசேவையி னிலக்கணம்.

சி: பரமேசுவரனே சீவர்களின் பரிபக்குவங் கண்டிரங்கிக் குருவாகவந் தவர்களுக் குபதேசிப்புரொன்பது ஆண்போர் கொள் கையா யிருத்தலால் குருவிற்கும் பரமேசுவரனுக்கும் வேற்றுமை யின்றென்பது பெறப்படுகின்றது; அங்கனமாகத், தேவரீர் குருவி னிடத்தில் ஈசுவரனிடத்தில் வைக்கும் பக்தியிலும் அதிக பக்தி னைக்கவேண்டுமென்று வேறு பிரித்துக்கூறிய தென்னியோ?

கு: பரமேசுவரனே குருவாகவருகின்ற ரொன்பது உண்மையே. பரமேசுவர பக்தியால் உண்டாகும் பயனிலும் குருபக்தியாலுண்டாகும்பயன் பெரிதாயிருப்பதுபற்றி யங்ஙனம் பிரித்துக் கூறினும்.

சி: அதனை நன்கு விளக்கல்வேண்டும்.

கு: பரமேசுவரசேவை அதிருஷ்ட (பிரத்தியட்சமாகாத) பலத்திற்குக் காரணமாம். குருசேவையோ அதிருஷ்டம் திருஷ்டமென்னும் இரண்டு பலங்களுக்கும் காரணமாம். எது தர்மா தர்மங்களின் உற்பத்திவாயிலாகப் பலத்திற்குக் காரணமாயிருக்கிறதோஅஃது அதிருஷ்டபலத்தின் காரணமெனப்படும். எது தருமாதர்மங்களின் உற்பத்தியின்றி நேரே பலத்திற்குக் காரணமாகின்றதோ அது திருஷ்டபலத்தின் காரணமெனப்படும்.

பரமேசுவர சேவை தர்மத்தின் உற்பத்தி வாயிலாக அந்தக் காரண சுத்தி வடிவ பலத்திற்குக் காரணமாயிருக்கிறது. ஆதலால், பரமேசுவர சேவை அதிருஷ்ட பலத்திற்குக் காரணமாம். குருசேவை தர்மாபேட்சையின்றி உபதேச வடிவபலத்திற்குக் காரணமாயிருத்தலால் திருஷ்டபலத்திற்குக் காரணமாம். அன்றியும் அது தர்மத்தி னுற்பத்திவாயிலாக அந்தக்காரண சுத்திவடிவ பலத்திற்குங் காரணமாயிருத்தலால் அதிட்டபலத்திற்குங் காரணமாம். பரமேசுவர சேவையால் அதிருஷ்ட பலமுங் குருசேவையால் திருஷ்ட அதிருஷ்ட பலங்களும் உண்டாவதாயிருத்தலால் பரமேசுவரசேவையினும் குருசேவையே உத்தமமாமென்க.

சி: குருசேவை எத்தனை வகையாய்?

கு: அது: நான்குவகையாம்.

சி: அவற்றை விவரித்துரைத்தல்வேண்டும்.

கு: அவை: ஆப்தம், அங்கம், ஸ்தானம், சற்பாவம் என்பனவாம்.

(1) குருவிற்கு அனுக்லமாய காரியங்களைச் செய்தல் ஆப்தமாம்.

(2) குருவினது பாதுகாருஷையே அங்கமாம்.

(3) குருவினது மனைநிலமுதலானவைகளைப்பழுதுபடாவண்ணம் காத்தல் ஸ்தானமாம்.

(4) குருவைச் சாட்சாத் பரமசிவமெனக் கருதுதலே சர்பாவமாம்.

கைகையுடையவனாயும் (பேர்த்துக்கொள்ளாதவனாயும்) குரு உட்காரும்படி உத்தரவு கொடுத்தா லவருக்கெதிரில் தன்கால்மு ஞ்சைய அவயவங்களைத் தூணியினற் மறைத்துக்கொண்டுக்காருகி ற்வனாயு மிருக்கவேண்டியது. குருவின்முன்பாக விருக்கும்போது உயர்ந்த அந்நாசியாகாரங்களை புஜிக்கவுங்கூடாது. உயர்ந்த வஸ்து ரங்களை யணிந்திருக்கவுங்கூடாது. உயர்ந்தவேஷத்தோடிருக்கவுங் கூடாது. விடிபற்காலமே குருவெழுந்திருக்கிறதற்கு முன்னமே சிஷனெழுந்திருக்கவேண்டும். இரவிற குரு படுத்து நித்திரைசெ ய்தபிறகு சிஷியன் படுக்கவேண்டும். குருவின் கட்டளையைச் சிஷி யன் படுத்துக்கொண்டும் உட்காரந்துகொண்டும் புஜித்துக்கொ ண்டும் நடந்துகொண்டும் பராமுகமா யிருந்துகொண்டும் கெட் கக்கூடாது; மறுமொழி சொல்லவுங்கூடாது. குரு உட்கார்ந்து டொல்லுமபோது தான் நிற்குகொண்டும் அவர் நிற்கும்போது அவருக்கு ஸமீபத்தில் நிற்குகொண்டும் அவர் தனக்கெதிராக வந்து சொல்லுமபோது தான் எதிர்கொண்டுமேயும் அவர் நடக் கும்போது தான் பின்தொடர்ந் தோடிக்கொண்டும் அவர் பரா முகமா யிருக்கும்போது அவர்க்கெதிரில் வந்தும் அவர் தூர த்திலிருக்கும்போது கிட்டவந்தும் அவர் படுத்திருக்கும்போ தும் சமீபத்திலிருக்கும்போதும் தன் தேகத்தை வணக்கிக்கொ ண்டு குருவின் கட்டளையைக் கேட்கவும் மறுமொழி உரைக்கவும் வேண்டும். குருவுக்கெதிரில் இவனுடைய ஆஸனமும் படுக் கையையும் அவருடைய ஆஸனத்திற்கும் படுக்கைக்குந் தாழ்ந்த தையிருக்கவேண்டும். குருபார்வைக்கெதிரிற் றனக்கிடமான ஆசனத்தி லுட்காரலாகாது. குருவானவர் ஆக்ஞாபித்தாலுமி ல்லாவிட்டாலும் வேதாத்யயனத்திலும் குருவின் பணிவிடையி லும் தான்தானே நாடோறும் முயற்சிசெய்யவேண்டும்.

பிரமகீதை.

வருபிறப்பறவே வேண்டினான் மறையி றென்னுமம் புயத் தினை மலர்த்தற், கிரவியாய் நெஞ்சிற் கிசைந்தநற் குருவை யா தொரு வழியின லிறைஞ்சி, யருள்சுரந் திடுதற் காவதே செய்வந் னருமறை முடிவெலா மறையும், பொருளைநே ராக வுமக்கெனக் கீசன் புகன்றவப் படியிலே புகன்றேன்.

வேதாந்ததுளாமணி.

ஆத்தமுட னங்கமே தானஞ்சற் பாவ ஞாமவற்றுட் குருபக னுக் கனுக்கலநிஞ்சி, யாத்தமுயர் குருபரஞ்சுத்தேவலேயந்

மருட்கூவற் குரியமனை நிலமுதலா மவற்றைக், காத்தலது தான
மாஞ் சற்குருவே மெய்பாக் கண்டசிவ மெனரும்பு மதுவேசற்
பாவ, மேத்தகரு மம்பத்தி மிகுஞான காண்ட மெனும்வற்றன்
மூவதிகா ரிகள்வேறு முளரால்.

“ விந்நானசாரம்.

இந்நேர் நெறியிற் சாதனங்க ளிலைநான் கினும்வந் தெய்தியதே
தன்னேர் சூவன் றணையடைந்து சாற்றுஞ் சீடா சாரமுறை
அந்நேர் பிசகா தேவல்புரிந் தருடன்மீசிற் சுரப்பளவும் [ம்.
பின்னே திரிந்து மவன்கொடுக்கப் பெற்றவே வேண்டும் வஞ்ஞான

வருட்கூவர்கர்.

குருப்ர னுக்கவ நெஞ்சகம் போலனு கூலத்தனுப்க்
காசர னாகியி னேவற்செய் தேதினங் கடங்குமைபொ
லுரிய மனைமுதல் யாவையுங் காத்துண்மை யாயொருதற்
பரமிவ னெயெனக் கான்பான்சற் சீடன் பகர்த்தியினே.

பதிபகபாச விளக்கம்.

நரனல னிவனமை யாள வந்திடும்
பரசிவ மெனத்தினம் பணியத் தக்கவ
னிருவினை யாழியை யெளிதி னீந்துவான்
யிருமலி முத்தியைச் சேருந் திண்ணிமன்.

முன்புறுவா னிரவெல்லா முப்போதும் பனிந்தெழுவான்
பின்புறுவான் பகலெல்லாம் பெட்புறுவா நெப்போது [பை
கொன்புனைந்த வுரைகொள்ளான் குறிக்கொள்வான் றிருமொழி
யன்புடைய மாணுக்கற் களவிற்குறி யுண்டாமால்.

நிஷ்டாநுபூதி.

உடற்குயிர் போலுங் கட்கிணம் போலு முசியு நாலுமே போ
லும், படப்பொறியாவைப் பிடியெனப் பிடிக்கப் பாடியவெம் புனி
தனைத் தழுவத், தொடற்கருந் தழுவை யெடுவென கொடுக்கத் தும்பி
முன் னஞ்சுரு திருக்க, விடற்கருஞ் சித்த மென்னவே யுதவும்
விவேகியற் களித்திட லாமால்.

வருங்காலத்தீர்ப்பகல்.

என்றங் குருநாத ரிட்டபணி செப்துமிக
நிறைபடி நிலலாத நெஞ்சங் கிநா னேனேதோ.
குன்றாத ஞானக் குருவானேர் சொற்கேட்பும்
பொன்றாத வாதனைபயப் போர்த்தியிடு நானேனேதோ

திருக்குத்திரிசிய விவேகம்.

அகாயம் வன்னி யடல்விரன் றேய்வத்தி
யீகாமன் சொற்கடவாள் வேய்ககூத்தன்—நீகாய்
பவனமந் திரிபனன் பற்பசுவ வ யொப்பா
னவனேமா னுககனென்ப னும.

‘குரு, நேதம்.

சி: குருபதேச மெந்நான்.

கு: தாபத்திரயங்களை நானாபாதிமுடி சகிக்கமுடிபாது, ஈஷணாகுந்ரயங்களைத் துக்கசாபவென்றுவெறுக்கென்று, சமரய விபரீத பாவனைகளை நீக்காங்வும் ஸமுநாபாவத்தைப் பிரித்து நீர்க்குணபாவத்தை யழிவிக்கமாட்டா என்றும் ஆடம்பரவேஷமுடையவரும் காரியத்தினிமித்தம் கொண்கப்போ லசைபாமலிருப்பவரும் மகிசுர லப அடமோகஸரணில் ஒரு லக்ஷிபததைச்சொல்லி அதில் அப்பியாசஞ் செய்சொப்ப அபாபாவிருத்தி குணியமும் உபாசாதமயச்சமுமுண்டாவதெய்யருளென்று அழிவிப்பவருமாகிய அனாசிரியாபாலடையாது, முன்னர்க் கூறியுள்ள சமகுருவைத் தஞ்சமெனவடைந்து, வணங்கவேண்டிய முறைமைய்படி வணங்கிப் பிறவிபாகியினு லுண்டாகிய துக்கத்தை நினைந்து நினைந்தமுது இருகரமுடி சிரத்திற கூப்பிச் சம்சார துக்கத்தினால் மிகவும் வருகுகினை; எனதுள்ளம் குளிருமபடி தத்துவோபதேசஞ்செய்து அஞ்ஞானத்தைநீக்கி மெய்ஞ்ஞானத்தைத் தந்து காத்தருளல்வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்குந் சீடனை அனுபவமே திருமேனியாகவுடைய ஞானாசிரியா அச்சீடனை நோக்கித்தமதுசன்னிதானத்தில் சிலகாலமிருக்கச்செய்து, * திரவிபாதிவிஷயப் பிரயோஜனத்தினிமித்தமபிரசித்தியினிமித்தம்தனக்கு பூஜார்த்த வந்தன மரியாதையினிமித்தம் நமமிடத்திற் றத்துவந் தெரிந்துகொள்ள வந்தவனே அல்லது நமமுடைய தத்துவத்தின ஈஷணியத்தையழிந்துபிறகு † தூஷிக்குமாறுகரந்தவேடங்கொண்டு

* திரவியாதி விஷயப் பிரயோசனத்தினிமித்தம் பிரசித்தியினிமித்தம் பூஜார்த்த வந்தன மரியாதையினிமித்தம் தத்துவ சாஸ்திரம்படிப்பவர்களுக்கு இம்மையிற் பொருள், புகழ், பூசை முதலிய பிரயோஜனமும், மறுமையில் பரிடக்குவத்துக் கீடாய்ச் சொர்க்காதிவேஷப் பிராப்திப் பிரயோசனமும் சித்திக்கும்.

† தூஷிக்குமாறு கரந்த வேடங்கொண்டு தத்துவசாஸ்திரம் படிப்பவருக்கு நரகப்பிராப்தியும், மிருகாதி ஜன்மம்ப்ராப்தியும் கிடைக்கும்.

சு: கீழ்வருவனவே.

முக்திகோபநிஷத்:

நாஸ்திகராய க்ருதவ்யாய ஞ்ராவார ரதாயவெ | ஐகி
விஜ்வாபா ஸவாஸமதெஷ்ஷஜஹ்யதெ | முருங்கி வீஹீ
தாய ஞாதவ்யம் நகஜாவந் ||

(இ-ள்) நாஸ்திகன், நன்மியற்றவன், தூராசாரத்தில் முழு கின்வன், என்னுடைய பகதியில்லாதவன், அசத் சாஸ்திரமாதிய குணையில்விழுந்து மோகிக்கிறவன், குருபக்தியில்லாதவன் இவர்களிடெல்லாருடனுக்குமெகொடுக்கக்கூடாது.

யதெவ்வெவ் விதராசு-த லுபேதம் தெயாவின் ன் ஹ
 உயெ-ராவவன் | சுலா ஹோ-வவவனாய வதிகு-ரீ-க
 டிகு-ரெவவவ வோ-த-நி-வாரி-தி ||

(இ-ள்.) விஷ்ணுசம்பந்த மான இந்த ஆத்மநிஷ்டா வித்தையை அதிகமாய்க் கேட்டவனாயும் ஜாக்கிரதையுள்ளவனாயும், புத்திசாலியாயும், பிருமம் சாரிரதத்தில ஸ்ரீராமடைந்தவனாயும், விருப்பமுள்ளவனாயு மிருக்கிறவன் பொருட்டுச் செவ்வையாய் அவனைப் பரிகரித்துக் கொடுக்கவேண்டியது.

நார்தபரிவிராஜகோபநிஷத்.

கடவுளாய் வதினொம் விசுவடுவெணா வயிரா
கூடுகார்க்குப் பரவுளாய் உகீரலிழைவவாநல ஹாதி

ஞானவாசிஷ்டம்.

ஓதுகின்ற பொருண்முழுது முன்பின்குட்டி யுணர்பவர்க்கல்
வதுபசுவை யொப்போர்க் கெல்லாந், தீதகன்ற குருவுண்மை செப்
பாரன்றே திகழ்சாந்தி விசாரமொடு செறிசந் தோட, சாதுசங்க
மெனவிட்டின் வாயில்காக்குஞ் சதுட்டயரு முறவாகிற் றடை
வே றுண்டோ, மேதினிகா வலர்மணியிற் கடைகாப்பாளர் விடு
வதுபோல் விட்டிலவர் விடுவ ரன்றே.

பேசியதன் விசாரத்தாற் சனகாபிரான் பெறும்பேறு பெற்
ற தல்லால், வாசியுள மற்றொன்றால் வந்ததல்ல வாரீச மலர்க்கண்
மாலே, யாசிலதாய்ச் செவ்வியதாய்த் தனதான விசாரத்தா லடை
வ தல்லாந், றேசிகரில லாவீனா செய்தொழிலாற் பெறலாமோ
சிற்சொ ரூபம்.

ஒழிவிலோடுக்கம்.

உடற்குயிர்போற் கட்கிமைபோ லுசிநா லொத்து
விடிற்புலிதீ பாம்பினிலவிழ் வாக்காளு—சுடச்சுடினும்
வாழைக்கா காவேதி மட்கலத்திற் காகாவா
றேழைக்கா காத திது.

சித்தாந்தநேரிசனம்.

பக்குவாக்குத் தோன்றும் பயன்கொடுக்கு மற்றொழிந்த
பக்குவாக்குத் தோன்றியுமென் பாழ்.

சிவாகமக்கச்சிடாலை.

துட்டற்கு ஞானச் சுருதிக னோதியுந் தூர்க்குணம்போய்ச்
கிட்டற் குளகுண மெள்ளள வேனுந் திகழ்தல்செய்யா
விட்டுச சொரியினு மான்பாலுந் தேனும் விரவியென்று
மெட்டிப பழத்துத் கிணிப்புமுண் டோகாசி யேகமபனே.

ஞானநாமம்.

நெறியறியா தாரு மறிந்தவாபாற் சென்று
செறிதல்செய்யாத் திமனத்தா தாமு—மிறையுரையைத்
தேறா தவருந் திருமடநதை கோலுலகத்
தேறா ரிடாமுந்து லார்.

திருக்குந்தீர்சியவிவேகம்.

குயிலெருமை யில்லிக் குடமுணிபன் னாடை
வயல்கதலி யேனமச மந்தி—வயிறுபுவி

பாச்சியுடல் பீப்பாய் பதருடனெவன் ளாட்டியொப்பார்
சீச்சிமா ணுக்கரோ செப்பு.

விராகமம்.

அடுத்ததின் தன்மை யான்மா வாகுமென் றறிந்து நல்லோர்
நடித்திடுஞ் சமய வாத நற்றவஞ் செபந்தி யானம்
படித்துல கியற்கை யாவும் பாகதி விலக்கா மென்றே
விடுத்தருட் குருவன் பாத மேவியே பணிசெய் வாரே.

மேய்த்ஞானவிளக்கம்.

கறையுறு பிறவிவெங் கடனு ளேவிழுந்
தயர்வுறு துயருழந் தவரை யோவென
விரைவொடு வினைகெட நோக்கி வேதகக்
கரையினை யருள்பவன் கருணை நன்குரு.

ஒழிவோடுக்கம்.

தன்னிழப்பை யென்னகற்றுச் சாதிப்பான் சற்குருவா
மன்னுபெருஞ் சீய மதயானை—தன்னடைமேற்
சொற்பனத்தே தோன்றித் துடிப்பற்றுக் கேவலமாய்
நிற்பதுபோற் பாரா னெனின்.

பட்டணத்தாரீ.

குருமார்க்க மில்லாத குருடருடன் கூடிக்
கருமார்க்கத் துள்ளே கருத்தழிந்து கெட்டேனே.

ஒளவைக்குறள்.

குருவி னடிபணிந்து கூடுவ தல்லார்க்
கருவமாய் நிற்குஞ் சிவம்.
நெறிபட்ட சற்குரு நேர்வழி காட்டில்
பிறிவற் றிருக்குஞ் சிவம்.

தாயுமானகவாமிகள்.

குருமொழியே மலையிலக்கு மற்றமொழி பெல்லாங்
கோடின்றி வட்டாடல் கொள்வதொக்குங் கண்டாய்.

சீடாசாரம்.

கட்டுண்ட கள்வன் றுலோ கட்டினை விட்டுக் கொள்வான்
விட்டவே தனையைத் தீர்த்து விடுவிப்பா னொருவன் வேண்டு
மட்டமா சித்தி யோகா லறிவினா லறிய லாமோ
தட்டறப் பாசந் தீர்க்கத் தற்பர குருவே வேண்டும்.

எல்லாமெய்ச் சிவரூபமெனுஞான முண்டாகியிருள்போன்ற, பொல்லாத சமூகார விரித்தியா மந்வித்தி பூப்ப தற்குள்ள லார்கொண் ஞானஞ்சா தகமந்த ஞானவிலா பத்துக் காகப், பல லார்கொ லருண்மிகுத்த குருபரனை யாசிரித்தல் பண்பு மாதோ.

கோடிசந் திரர்போ லொளிர்வதா யருபங் கொண்டதாயப் புருவமத் தியத்து, நடிய பரையோ டினிதமர் தருளு நன்கா லிங்கத்தை யுஞ்சீர், கூடிய குரவ னனுக்கிர கத்தாற் குறைவற வோர்ந்துகொண் டன்பி, நீடிய சீர்த்தி முனிவர்காள் போற்ற நெறிபெனப் பகர்வர்கற் றுணர்ந்தோர்.

குரவனுக் கிரகத்தால் வேதாந்தப் பேருண்மைகூர வோர்ந்து, வரமுறக்கொள் சிவஞான மொருகடிகை யுறினையா மர பிற் செய்த, பரவுபா தகமொழியும் பாதுடங் குறினறிந்து பண்ணிக் கொண்ட, விரவுகொடும் பாதகங்க ளனைத்துமொழிந் தகலு மென விரிப்பார் மேலோர்.

அத்தகு சொருபஞ் சற்குரு முகத்தி நறிதர வேண்டெஃ தன்றி, பெத்தனை நூல்கற் றுணரினு மறித வியலுறு தான்முன முரைத்த, வுத்தம வாப்பி யந்தரபூசை யுண்மையி னுளத்திடை யொருவாச், சுத்தம்வாய்த் திடிற்பா கியமொரிஇ யியற்றத் துணி யலா மற்றது தானும்.

குதநமசிவாயர்.

செப்பரிய ஞானச் செழுஞ்சுடரே சோணகிரி
யப்பினை நன்னூ லறிந்தாலு—மிப்புவியிற்
கொண்டகுரு வைப்பொருளாக் கொள்ளார் பயனைது
கண்டவெலாம் வீனிலே கற்று,

குதநமசிவாயர்.

சற்குருவைப் போற்றாமற் சற்குருவைச் சாற்றாமற்
சற்குருவைச் சந்ததமுஞ் சாராமற்—சற்குருவை
தின்று தரியாம னீள்பிறவி நீங்கிடுமோ
மன்று சிதம்பரதே வா.

பதிபசுபாச லிளக்கம்.

பூசையால் வீரதந் தன்னாற் புண்ணிய தீர்த்தந் தன்னா
லீசறு தருமந் தன்ன லளவறு வேள்வி தன்னாற்
பாசபந் தங்கள் பொன்று பாரிடை நம்போல் வந்த
தேசிக னருளு ஞான தீக்கையாற் பொன்று மன்றோ

மேயம்மொழி.

பிறந்திடக் கடைந்த வெண்ணெய் பின்புமோ ரதனைக் கூடிற்
செறிந்திடா வாறு போலத் தேகமுந் தேகி தானும்
பிறந்திடப் பார்த்த பின்பு பெயர்த்ததி னிற்பி னுங்கேள்
செறிந்திடா வாறு செய்யுந் தேசிகன் றேசி கன்றான்.

தீக்ஷாத்ரயம்.

சி: உபதேசஞ் செய்யும்போது சற்குரு கருதுதலும் நோக்கு
தலும் பரிசித்தலு மெங்ஙனம்?

கு: (1) கரையிலுள்ள தன் முட்டை குஞ்சாமாறு அதனை
ஆமை பாவிப்பதுபோன்று சொரூபாவரண மொழிந்து நீஜவடிவ
மாய் விளங்கும்படி சிஷ்யனைப் பாவிப்பர்.

(2) தனதுகிளை (முட்டை) குஞ்சாமாறு அதனை மீன் நோக்
குமாறுபோன்று கற்பிதஜீவபாவ மொழிந்து பிரமவடிவமாய்
விளங்குமாறு சிஷ்யனை நோக்குவர்.

(3) தனது முட்டை குஞ்சாமாறு அதனைப் பறவை பரிசிப்
பதுபோன்று * அசம்பாவனை † விபரீதபாவனை மொழிந்து முடி
வான ஆத்மவிசார மிவனுக்குண்டாக வேண்டுமென்று அஸ்த மஸ்த
க சையோகஞ் செய்வர் (தனது திருக்கரத்தைச் சிஷ்யனது
தலையில் வைப்பர்).

[பாவித்தல் - எண்ணுதல்; நோக்குதல் - பார்த்தல்; பரிசித்
தல் - தொடுத்தல்.] இவ்வாறு செய்தல் தீக்ஷாத்ரய மெனப்படும்.

சி: இதுபற்றிக் கூறும் பிரமாணங்களை யெடுத்துரைக்கு
மாறு பிரார்த்திக்கின்றேன்.

கு: கீழ்வருவனவே.

புராண னுலோகம்.

ஞாங்குண யுராந ஸாஸ்யஸொஹிதௌ கஸிஷ்விஹம்மரோஃ |
வொஷ்யாந்தி ஸுகாநு வாத்ராநு தக்ஷதூயித வுதயஃ ||

* அசம்பாவனை - சந்தேகம். அஃதிண்டிருவகைத்தாம். முன்னது
வேதாந்தத்தில் ஜீவப்பிரமங்களின் பேதம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதா? அல்
லது அபேதம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதா வென்பது. இது பிரமாணகத சம்
சயமெனப்படும். பின்னது ஜீவப்பிரமங்களின் பேதம் சத்தியமா? அல்
லது அபேதம் சத்தியமா? என்பது. இது பிரமேயகத சம்சய மெனப்படும்.

† விபரீதபாவனை - விபரீத நிச்சயம். அது ஜீவப்பிரமங்களின் பேத
மும் சத்தியம்; தேகாதிப் பிரபஞ்சமும் சத்தியம் என்பது.

(இ-ள்.) முட்டைகளை மீன்கள் பார்த்தும் ஆமைகள் கினைத்
தும் பகழிகள் சிறகுகளாற் பரிசித்து மெப்படி இரகறிக்குமோ.
அப்படியே சற்குருவும் சீடர்களின் அஞ்ஞானத்தை நோக்குதல்
உன்னுதல் பரிசித்தலென்னும் (நீசுதா) திரயத்தினால் நீக்கி ஆகம்
ஞானமீந்து) இரகறிப்பர்.

சத்தியஞானபோதம்.

கட்கிமை பொத்துக் காற்றுணை வருமும்
பக்குவர்க் கிரங்கிப் பரசிவ னுருவத்
திருவடி யானுந் திருநோக் கானு
மைய லகன்ற மறைநூ லானும்
பாவனை யானும் பரிசத் தானும்
யோகத் தானு முணர்வாக் கும்மே.

சித்தாந்த தேரிசனம்.

மீன்போற் றிருநோக்கால் விமலனுரு வாக்குந்
தான்போக்கி நின்ற தரம்.
ஆமைபோற் சிந்தித் தருளுருவ மாக்குமாற்
காமாதி நீத்தவரைக் காண்.
கோழிபோற் றீண்டியுயிர்க் குற்றமறுத் தாளு
மாழிவிட முண்ட வரன்.

கைவல்லியநவநீதம்.

அன்னதன் சிசுவை யைய னுமைமீன் பறவை போலத்
தன்னகல் கருதி நோக்கித் தடவிச்சன் னிதியி ருத்தி
உன்னது பிறவி மாற்று முபாயமொன் றுண்டு சொல்வேன்
சொன்னது கேட்பா யாகிற் றொடர்பவந் தொலையு மென்றான்.

உபதேசமாலே.

பார்த்தான் பரிசித்தான் பாவியேன் சென்னிமிசைச்
சேர்த்தான் திருவடியைச் சிந்தித்தா—னெத்துரைத்தா
னஞ்ச கலையு மடைவி னறுத்தொழித்தா
னென்செய்கே நென்றுரைக்கே னியான்.

வேதாந்ததுளாமணி.

அணையவன ததிகாரந் தெரிந்தருளா னோக்கி யஞ்சலோம்
யென்றபய கரஞ்சிரத்தி லிருத்திப், புணையவருஞ் சுருதியுத்தி யாஸ
வ னுணம் புத்தியினை யொழித்துத்தா தான்மியவாக் கியத்தா,
னினைவரிய வொருபிரம நீயேயென் றுள்ள நிலையை யுணர்த்துதல்
குரவ னுபதேச மாகு, மிணையவுப தேசமுறை புத்தேச முடனே
யிலக்கணஞ்சோ துணையெனுமூன் றினையுமுடைத் தாமால்.

சி: அதிதிவிரதா பக்குவஞய சீஷன் குருவடி தொழுது
குறைகளை வினாவுதற்குரிய பிரமாணங்களை யறியுமாறும் விரும்பு
கின்றேன்.

கு: கீழ் வருவனவே.

முண்டகோபநிஷத்.

வாரிக்கு நொகாநு கடிவிதர்நு ஸ்ரஹ்ணொ திவெ-
ஹியாஹொஸு க்ருதிக்ருதெந | தவிஜாநாபு-ஓ ஸமா-
வெவாவி மவெதரிதாணி ஸ்ராதியம் ஸ்ரஹ்நிஷு||

(இ - ள்.) நம்முடைய கர்மங்களாலுண்டான இவ்வுலோகத்
திலுள்ள பதார்த்தங்களைப் பார்த்து, இப்படியே யஞ்ஞமுதலிய
கர்மங்களா லுண்டாகும் சுவர்க்க முதலியவைகளும் நாசத்தை
யடைந்துகிடும், சித்தியமாகமாட்டா வென்றிப்படி நிச்சயஞ்செய்
து வைராக்கியத்தை யடைந்தவன் ஆத்மசொருபத்தைத் தெரி
ந்துகொள்ளவேண்டியதற்காக ஸமித்தைக் காணிக்கையாக வெடு
த்துக்கொண்டு பரம்பரையாக வேதந் தெரிந்தவனாயும் பிரம்ம
ஞான முள்ளவனாயு மிருக்கிற ஆசாரியனிடத்திற்குப் போக
வேண்டும்.

பகவத்கீதை.

தவிபிபுணிவாதெந வரிபுஸுந ஸ்வையா | உவ
பெக்ஷொசி தெஜாநம் ஜாநிநஸுக்ஷ டிஸி-நம் || யசுஜாஹாந
வ-நபெஜாஹபெவ யாஸுலிவாணவ | யெநஹிதாநு
ஸெஷெணடிஹு ஸுதாநுயொபி ||

(இ-ள்.) ஓ! பாண்டவா! (ஆத்ம) தத்துவத்தையறிந்த பிரம்
மஞானிகள் எந்தப் பிரம்மஞானத்தை உனக்கு உபதேசஞ் செய்வா
ர்களோ எந்த ஞானத்தையடைந்து மறுபடியும் இவ்விதமோகத்
தை அடையமாட்டாயோ எதினிலே (எந்த ஞானத்தினிலே) ஸக
ஸப் பிராணிகளையும் உன்னிடத்திலும் அப்படியே என்னிடத்தி
லும் பார்ப்பாயோ அந்தஞானத்தைச் சாஷ்டாங்க நமஸ்காரத்தி
னிலேயும் செவ்வையாய்க் கேட்பதினிலேயும் குருவணக்கத்தி
னிலேயும் அறிந்துகொள்.

வேதாந்ததுளாமணி.

நானூரிப் பவமெனக்கு வந்தலா நென்கோ ணசிப்பதெவ ரா
லெனவரயந் தலர்கரங்கொண் டேகி, யானாந் கல்விபறி வடக்க

மாவ ராக மாதியாக் குணமுடைச்சந் குருவையடைந் தேதீர்
மண், ணாராப் பணிந்தெழுந்தன் பாற்கரங்கள் குவித்த வறவரு
த்தி யருட்குருவே யென்பாசத் தழிவு, தானுமெத் திறத்தினு
லெனவினவல் சீடன் நனதுவிதி வத்துபசன் னத்துவமா மன்றே.

ஞானவாசிட்டம்.

என்னிக் குள்ள தப்பாலென் னெல்லை சொல்லப் பட்டுளதென்
றுன்னு மெல்லை யில்லாதென் சொல்லு நாணர் நீயாரிம்
மன்னு மூலக மேதென்று மயக்கந் தீர வருளென்ன
வன்ன தெல்லாந் தெரிவிரித் தவனுக் கிவனன் றறிவித்தான்.

விவேகதுடாமணி.

பத்தியால் வணங்கிச் செய்த பலவிதச் சேவை யாலே
மெத்தவுந் தன்னி டத்தின் மெய்யருண் மேவா நின்ற
வுத்தம குருவை நோக்கி யுணரவேண் டியதை யெல்லாம்
புத்திமா னான சீடன் போற்றியே வினவ வேண்டும்.

படர்ந்ததீ வினையே யாகும் பவனனு லுலர்த்தப் பட்டுக்
கடந்திடாப் பவமே யாகுந் கானவன் னியினுல் மெம்பித்
தொடர்ந்தபீ தியினு னீயே துணையென நம்பு மென்னை
முடிந்திடா மரண மாதி முடிவுறச் செய்து காப்பாய்.

இப்பவச் சிந்து தன்னை ரொவ்வித மியான்க டப்பே
னெப்படி யிங்கு பாய மேதுதான் கதியெ னக்கா
மிப்படி யென்றி வற்றை யெவளவு முணர்கி லேனியா
னப்பனே யருளா லிந்த வரந்தைதீர்த் தென்னை யாவ்வாய்.

நாதனின் சரணம் போற்றி நல்லருட் கடலே போற்றி
பாதமே பனீர்தோ ருக்குப் பந்துவே பவமாம் பவ்வ
மீதினுண் மூழ்கு மென்னை யினியநற் கருணை கூர்ந்து
கோதினின் றிட்டி நாவாய் கொண்டுமே லேற்றி வைப்பாய்.

கைவல்யநவநீதம்.

வணங்கினின் மழுது சொல்வான் மாயவாழ் வெனுஞ்சோ கத்தால்
உணங்கினே னைய நேயென் னுள்ளமே குளிரும் வண்ணம்
பிணங்கிய கோச பாசப் பின்னலைச் சின்ன மாக்கி
பிணங்கிய குருவே யென்னை யிரட்சிந்தல் வேண்டி மென்றான்.

கருக்கைவல்யம்.

ஆரியசந் குருவை யடைந்திடுந் சீட னாரென முனிவனை
வினவ, ஆரியநா னுரிவ் வுடலெதிவ் வுலக மேதென விசாரமா

இதற்கு, விரியும்வ் விருத்தி யுறமனன் னிட்டை மேலியே யுப்
பொடு புனல்போற், சரியதாய் வகுத்து நிற்பதே சீடன ருனைச்
சனகனுக் குரைத்தான்.

சி: ஆத்மா பஞ்சகோசவிலட்சணமென்று கூறினமையின்,
பஞ்சகோசங்களை யாத்மாவென்று கூறுவாருமுண்டென்பது பெ
றப்படுகின்றமையின், பஞ்சகோசங்களை யாத்மாவென்பாரது மத
ங்களையும், அவற்றின் கண்டனங்களையும், பஞ்சகோசவிலகூணம்
ஆத்மாவென்பதன் காரணத்தையும் தெளியாயியுமாறு விரும்பு
கின்றேன். தேவரீரே தயவுசெய்து அவற்றைச் சுருங்கச்சொல்ல
லும் விளங்கவைத்தலுமாகக் கூறியருளல் வேண்டும்.

கு: நீ வினவியவாறே கூறுகின்றேன். அவை வருமாறு:—

(1) ஸ்தூலசரீரமே ஆத்மா.

பாமரர்களிற் சிலர் 'ஸ்தூல சரீரமான அன்னமயகோசமே
ஆத்மாவாம். ஏனெனின், எதில் நான் என்னும் புத்தியுண்டாகிற
தோ அஃதாத்மா எனப்படுபே; அல்லது எதில் முக்கியமான பிரீ
தியுண்டாகிறதோ அஃதாத்மாவாம். நான் மனிதன், நான் பிராம
ணன், நான் கூத்திரியன் என்றற ரொடக்கத்த புத்தி எல்லாருக்கு
முண்டாகலால் மனிதத்தன்மை முதலியன ஸ்தூல சரீரத்திலே
யே யிருக்கின்றன. ஸ்திரி, புத்திரன், பசு, தனம் முதலியவை
ஸ்தூல சரீரத்திற் குபயோகமாயின் அவற்றில் பிரீதியுண்டாகின்
றது; ஸ்தூல சரீரத்திற் குபயோகமாகாவிடின் பிரீதியுண்டாகின்ற
தில்லை. எந்த ஸ்தூல தேசத்தின்பொருட்டு அன்னிப பதார்த்தங்
களில் பிரீதியுண்டாகின்றதோ அந்த ஸ்தூல சரீரத்திலே முக்கி
யப் பிரீதியிருக்கிறது. இதனால் நான் என்னும் புத்திக்கு விஷய
மாயும் முக்கியப் பிரீதிக் கிடமாயுமிருப்பது ஸ்தூல சரீரமே பெ
ன்பது பெறப்படலால் * ஸ்தூல சரீரமே ஆத்மாவாம். ஆதலால்,
அதனையே ஆடையாபரண போஜனாதிகளா ஸங்கரிப்பித்துப்
போஷித்தலே பரமபுருஷார்த்தமாம். புருஷர்களின் இச்சைக்
கெதுவிஷயமோ அது புருஷார்த்த மெனப்படும' என்று கூறுவர்.

* மமதைக்கு (எனதென்பதற்கு) விஷயமாவது அகந்தைக்கு (நான்
என்பதற்கு) விஷயமாகாதென்பது நியமமாம். என்தேகம் என்றவிடத்
துத் தேகம் மமதைக்கு விஷயமாயிருத்தலால் அஃது அகந்தைக்கு விஷ
யமுமென்பது பிறமுகின்றது. ஆதலால் ஸ்தூலதேகம் ஆத்மாவாகமாட்
டாகென்று

இனர்களுக்குப் பிரத்தியட்சமொன்றே பிரமாணம்; மரணமேமேகக்ஷம்; இன்பமும் பொருளுமே புருஷார்த்தம். இங்ஙனம் கூறுதல் அசுரஸ்வாமியாகிய விரோசனரது சித்தாந்தமாம்.

(2) இந்திரியமே ஆத்மா.

வேறு சிலர் 'ஸ்தூல சரீரம் ஆத்மாவாகமாட்டாது; ஆனால் ஸ்தூல சரீரத்தில் யாதொன்றிருப்பதனால் ஜீவன விவகாரமும் யாதொன்றில்லாமற் போவதினால் மரண விவகாரமுமுண்டாமோ அதுவே ஆத்மாவாம். அது ஸ்தூல சரீரத்தைப்பார்க்கிலும் வேறாம். ஜீவனமும் மரணமும் இந்தியங்களின் வசமாயிருக்கின்றன. எவ்வளவு காலஞ் சரீரத்தில் இந்திரியங்களுக்குமோ அவ்வளவு காலம் ஜீவனமுண்டாயிருக்கிறது. எப்போது இந்திரியங்களில்லாமற் போமோ அப்போதே மரணமென்றுரைக்கப் படுகின்றது. நான் காண்கின்றேன், நான் உரைக்கின்றேன், நான் கேட்கின்றேன், நான் நடக்கின்றேன் என்றிங்ஙனம் நான் என்னும் புத்தி இந்திரியத்திலிருக்கின்றது; ஆதலால் 'இந்திரியமே ஆத்மாவாம்' என்பர். இங்ஙனம் கூறுதல் சார்வாகரின் ஏகதேசிகளாகிய இந்திரியாத்மவாதிகளின் சித்தாந்தமாம்.

சுண்டு இந்திரியாத்மவாதியால் தேகாத்மவாதி மறுக்கப்பட்டவாறாக.

(3) பிராணனே ஆத்மா.

மற்றொரு வகையா 'இந்திரியம் ஆத்மாவாக மாட்டாது; ஆனால் பிராணனே (பிராணவாயுவே) ஆத்மாவாம். ஏனெனின், ஒருவனுக்கு எப்போது மரணசமயத்தில் மூர்ச்சையுண்டாகின்றதோ அப்போது அவனது சமீபத்திலிருக்கும் புத்திரன் முதலியோர் பிராணனிருந்தால் பிழைத்திருப்பதாகவும் அஃதில்லாவிட்டால் இறந்துபோய்விட்டதாகவு மறிகின்றார்கள். மேலும், சரீரத்தில் இந்திரியமில்லாமற் போனால் மரணமுண்டாகின்ற தின்று. ஆனால், நேத்திரேந்திரியமில்லாமல் குருடன் சரீரமும், சுரோத்திரேந்திரியமில்லாமல் செவிடன் சரீரமும் வாக்கிற்கிரியமில்லாமல்

ஈ என்னுடைய இந்திரியமென் நிவ்வாறு இந்திரியம் மமதைக்கு விஷயமாயிருந்தலால் இந்திரியம் ஒருபோதும் ஆத்மாவாகமாட்டாது. ஏனெனில், யாது எனதென்று சொல்லப்படுகின்றதோ அது நான் என்னும் சொல்லுக்குப் பொருளாவதில்லை. இந்திரியம் எனது என்னும் சொல்லிற்கே தெளிவுக்காலத்தில் பொருளாயிருந்தலால் அஃதெங்ஙனம் ஆத்மாவாகுமென்க.

ஊன்மயன் சரீரமும் ஜீவித்திருக்கின்றன. இதனால் இந்திரியங்களும்தான் அவற்றின் வியாபாரமுமின்றியே சரீரம் ஜீவித்திருக்கிறதென்பது தெளிவாய்ப் புலப்படும். பிராணன் இல்லாமற்போனாலோ அந்தக்கணமே சரீரம் பிணமாய் விழுந்துவிடுகின்றது. நான் பார்க்கிறேன், நான் கேட்கிறேன் என்னும் ஞானத்தினாலும் இந்திரியங்களுக்கன்னியமாகவே ஆத்மா பெறப்படுகின்றது. எப்படியெனின், நேத்திரவடிவமான நான் பார்க்கிறேன் சோத்திரவடிவமான நான் கேட்கிறேன் என்று ஞானமுண்டானால் இந்திரியமே ஆத்மாவாதல் பெறப்படும். அங்ஙனமின்றி நேத்திரமுடைய நான் பார்க்கிறேன், சோத்திரமுடைய நான் கேட்கிறேன் எனன்றறிவுண்டாவதால் இந்திரியத்திற்கன்னியமாகவே ஆத்மாவிருக்கிறதென்பது சித்தமாம். மேலும், சுழுத்தியவத்தையில் சகல இந்திரியங்களுக்கும் அபாவமாம். அங்ஙனமிருந்தும் பிராணனது இருப்பினால் ஜீவன் விவகாரமுண்டாகின்றது. ஆதலால், ஜீவனமும் மரணமும் இந்திரியங்களின் வசமாகா. ஸ்தூலசரீரத்தினின்றும் பிராணன் பிரிதலையே மரணமெனப்படுதலாலும், ஜீவனமும் மரணமும் பிராணனின் வசமாயிருத்தலாலும் பிராணனே ஆத்மா என்பர். இவ்வாறு கூறுதல் சமஷ்டிப்பிராணனை யுபாசித்தின்ற இரணியகர்ப்பர்களின் மதசித்தாந்தமாம்.

சுண்டுப் * பிராணாத்மவாதியால் இந்திரியாத்மவாதி மறுக்கப்பட்டவாறாக,

(4) மனமே ஆத்மா.

இன்னொருவகையார் 'பிராணன் ஆத்மாவாகமாட்டாது; ஆனால் மனமே ஆத்மாவாம். ஏனெனின், கடபடம் போன்று பிராணன் சடமாயிருத்தலின் அல்தநான்மாவாம். பந்தமும் மோகூழ்மும் மனத்தின்வசமாயிருக்கின்றன. விஷயத்திலாசையுள்ள மனம் பந்தத்திற்குக் காரணமாகின்றது. விஷயவாசையொழிந்த மனம் மோகூத்திற்குக் காரணமாகின்றது. இந்திரியங்கள் மனத்தின் சம்பந்தத்தினாலேயே (கடாதிவிஷய) ஞானங்களுக்குக் காரணமாகின்றன. மனத்தின் சம்பந்தமின்றி இந்திரியங்களால் ஞானமுண்ட

* பிராணன் கேவலம் ஜடமாயிருப்பதாலும், என்பிராணனென என்னென்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொருளாயிருத்தலாலும், ஆந்தர(உள்)வாயு வானபிராணன் ஆத்மாவாகும் பட்சத்தில் பாகிய (வெளி) வாயுவும் ஆத்மாவாகவேண்டுமாதலாலும் பிராணன் ஆத்மாவாக மாட்டாதென்க.

டாகமாட்டா தென்ப்து நிபுமமாயிருத்தலின், சர்வ விவகாரத்திற் குங் காரணமான * மனந்தான் ஆத்மா' என்பர். இங்ஙனங் கூறுதல் நாரத பாஞ்சராத்திரத்தை யனுசரித்தவர்களது சித்தாந்தமாம். ஈண்டு மனோத்மவாதியால் பிராணோத்மவாதி மறுக்கப்பட்டவரற்றிக.

(5) புத்தியே ஆத்மா.

மற்றொரு வகையா 'மனம ஆத்மாவாகமாட்டாது; ஆனால் புத்தியே ஆத்மாவாம். ஏனெனின், மனத்தின வியாபாரம் புத்தியின் வசமாயிருக்கின்றது; புத்தியின ஆகாரமே மனமாகத்தோன்றுகலால், கூணிக விஞ்ஞானவடிவ புத்தியே ஆத்மாவாம்; மனம் ஆத்மாவாகமாட்டா' தென்பர்.

கூணிகவிஞ்ஞானவடிவ புத்தியே ஆத்மாவென்பதன் அபிப்பிராயம் வருமாறு:—

(1) விஞ்ஞானத்தின ஆகாரமாகவே சகல பதார்த்தங்களுமிருக்கின்றன. (2) அநத விஞ்ஞானம் பிரகாச வடிவமாம். (3) அநத விஞ்ஞானம் கூணத்திறகு கூணம் உறபத்தியாய் நாசமடைகிறது.

பூர்வ விஞ்ஞானத்திற் கொப்பாக வேறு விஞ்ஞான முற்பத்தியாவதால் பூர்வ விஞ்ஞானம் நாசமடைகிறது. அங்ஙனமே மூன்றாவது விஞ்ஞானகதி னுறபத்தியால் இரண்டாவது விஞ்ஞானமும், நான்காவது விஞ்ஞானத்தி னுற்பத்தியால் மூன்றாவது விஞ்ஞானமும் நாசமடைகின்றன. இங்ஙனம் நதியின் பிரவாகம் போன்று விஞ்ஞான தாரை (ஞானவரிசை) யுண்டாகின்றது. அந்த விஞ்ஞானதாரை ஆலய விஞ்ஞானதாரை பிரவிருத்தி விஞ்ஞானதாரையென விருவகைத்தாம்.

(1) நான் நான் என்னும் விஞ்ஞான தாரை ஆலய விஞ்ஞான தாரையாம். அதுவே புத்தியெனப்படும். (2) இது கடம் இது படம், இது சரீரம் என்னும் விஞ்ஞானதாரை பிரவிர்த்தி விஞ்ஞான தாரையாம். பிரவிர்த்தி விஞ்ஞானதாரை ஆலய விஞ்ஞான தாரையினின்றுண்டாகின்றது. மனத்தின் சொரூபம் பிரவிர்த்தி விஞ்ஞானதாரை.

* என்மனதென்னும் விவகாரம் நிசுத்தலின் மனம் ஒருபோதும் ஆத்மாவாகமாட்டாது. மேலும், வாய்ச்சி உளி முதலியவற்றைப்போன்று மனம் விவசாயங்களை யித்திரியங்களின் வாயினாகச் சேவன் அறிதற்குக் கருவியாயிருத்தலின். அஃதென்கணம் ஆத்மாவாகுமென்க.

இரின் தாரையிலிருக்கிறது. ஆதலால் மனம் ஆலய விஞ்ஞான தாரைவடிவமான புத்தியின் காரியமாம். அந்தப் புத்தியே ஆத்மாவாம். ஆலய விஞ்ஞான தாரையில் பிரவிர்த்தி விஞ்ஞானதாரையின் பாத்ததை (பொய்யென்பதை)ச் சிந்தித்தலா லுண்டாகும் நிர்விசேஷ கூடணிகவிஞ்ஞான தாரையின் ஸ்திதியே மோகூமாமென்பர். இங்ஙனம் *புத்தியை கூடணிக வடிவமாகவும் சுயம்பிரகாச வடிவமாகவுங் கற்பித்து ஆத்மாவென்று கூறுதல் புத்தரின் சிஷ்யருள் ஒருவனாகிய யோகாசாரணியனுசரித்தவர்களது சித்தாந்தமாம். சுண்டுப் புத்தியாத்மவாதியால் மனாத்மவாதி மறுக்கப்பட்டவாறறிக.

(6) ஆநந்தமயகோகமே ஆத்மா.

மற்றொருசாரார் 'மின்னலைப்போன்று ஆத்மா கூடணிக ரூபமன்று. ஆனால், ஸ்திரவடிவமான ஆத்மா ஜடவடிவமாகவும் சித்வடிவமாகவுமிருக்கிறது. எப்படியெனின் சுழுத்தியினின் றும் விழித்த புருஷன் 'நான் ஜடனாகத் தூங்கினேன்' என்றுரைப்பதால் ஆத்மா ஜடவடிவமென்பது பெறப்படுகின்றது. ஆயினும், விழித்தவுடன் 'நான் ஜடமாகத் தூங்கினேன்' என்னும் ஸ்மிருதி (நினைப்பு) உண்டாகின்றது. அறியப்படாத பதார்த்தின் ஸ்மிருதியுண்டாகாதென்பதோ நியமமாயிருக்கிறது. ஆத்மசொருபத்திற்கு வேறாக யாதொரு ஞானசாதனமும் சுழுத்தியவத்தையிலோ இன்று, ஸ்மிருதிக்குக் காரணமாகச் சுழுத்தியிலும் ஞானமிருக்கிறது; இராத பட்சத்தில் சுழுத்தியினின் றும் விழித்தவனுக்கு ஸ்மிருதியுண்டாதல் கூடாது. உண்டாகிறபடியால் ஸ்மிருதிக்குக் காரணமான ஞானம் சுழுத்தியிலுள தென்பது திண்ணமாம். அந்த ஞானம் ஆத்மாவின் சொருபமாகவே இருக்கிறது. இவ்வாறாக ஆத்மா மின்மினிப் பூச்

* மனம்போன்று புத்தியும் சிவனுக்குக் காரணமாயிருந்ததால் அஃதாத்மாவாகமாட்டாது. அந்தக்கரணத்தி னொருபகுதியாய புத்தியை ஆத்மாவெனக்கூறி அது கூடணிகவடிவம் (கூணப்போ திருப்பது) என்றுகூறுவது ஒப்பத்தக்கதாகாது. ஆத்மகூடணிகவடிவமாயின் முதல் மாதத்தில் கடன் கொடுத்தவன் அடுத்தமாதத்தில்தனைக் கேட்டல் கூடாது; முதல் கூணத்தின் முடிவில் நான் திருப்பதியை உத்தேனென்றவனுத்தலுங் கூடாது. ஆதலால் ஆத்மகூடணிகவடிவமென்பது பொறுத்துமாறுடன் பொருத்துவதன் ஒத்திப்பொருந்துமாறுபுத்தி.] மேலும், மோகூமடைதற்பொருட் டேற்பட்டுள்ள சாதனங்களும் பயனற்றனவா யொழியும்.

செயப்போன்று * பிரகாச வடிவமாயும் அப்பிரகாச வடிவமாயு
மிருக்கிறது. ஞானவடிவமா யிருத்தலால் பிரகாச வடிவமாயிருக்
கிறது. ஜடவடிவமாயிருத்தலால் அப்பிரகாச வடிவமாயிருக்கிறது
என்பர். இவ்வாறு கூறுதல் கரும் மிமாச்சகருளொரு பகுதியின்
ராய பட்டரது சித்தாந்தமாம். இங்கு ஆத்மா ஸ்திரமாய் ஜடசித்
வடிவமாயிருக்கு மென்னும் வாதியால் புத்தியாத்மவாதி மறுக்கப்
பட்டவாறு காண்க. [இவ்வாதியை ஆநந்தமயகோசமே ஆத்மா
என்னும் வாதியாகக்கூறிய தெந்நனமெனில், கூறுதும்:—பிர
காச அப்பிரகாச வடிவமாயுள்ளது ஆநந்தமயகோசமாம். சுழுத்
தியிலிருக்கும் சேகனத்தின் ஆபாச சகித (கூடிய) அஞ்ஞானமே
ஆநந்தமயகோச மெனப்படுகின்றது. அங்கே ஆபாசம் பிரகாச
வடிவமாகவும் அஞ்ஞானம் அப்பிரகாச வடிவமாகவுமிருக்கின்
றன. இதனால் பிரகாச அப்பிரகாச வடிவினது ஆன்மாவென்றது
ஆநந்தமயகோசத்தையொமென்பது நன்கு விளங்கும்.]

(7) துனியமே ஆத்மா.

வேறுமொருசிலர் 'ஆத்மாவைப் பிரகாச அப்பிரகாச
வடிவமாகக் கூறுதல் பொருந்தாது. மின்மினிப் பூச்சியின்
ஒருபாகம் பிரகாசமாகவும் மற்றொருபாகம் அப்பிரகாசமாகவு
மிருக்கின்றன. அவ்வாறு கூறுபாடில்லாத ஆத்மாவின் கண்
இரண்டு ரூபங்களைக் கூறுதல் அசங்கதமாம். இரண்டு வடிவ
ங்கள் சித்திக்கும் நிமித்தம் ஆத்மாவைக் கூறுபாடுடையதாக
வொப்பவேண்டும். ஆத்மா கூறுபாடுடையதாமாயின் அது கூறு
பாடுடைய கடபடம்போன்று உற்பத்தி நாசமுடையதாயிருத்தல்

* ஆத்மா பிரகாசவடிவமாகவும் அப்பிரகாச வடிவமாகவும் இருக்கிற
தென்பது சூரியன் ஒளியுருவமாகவும் இருஞ்ஞவமாகவு மிருக்கிறுனென்
பதுபோன்றசங்கதமாம். மேலும் ஒருடலில் ஒருபாதி பால்யம் மற்றொரு
பாதி கிழம் என்றுரைப்பதுபோலு மசங்கதமாம். பிரகாசமும் அப்பிரகா
சமும் தம்முள் மாறப்பட்ட பதார்த்தமாதலின் அவை யிரண்டும் ஒருங்குசே
ர்ந்திருத்தல் எஞ்ஞான்று மியையாது. நான் ஜடமாயிருக்கிறேனென்பத
ற்கு யாதொரு பிரமாணமுமின்று, நான் சித்தாயிருக்கிறேனென்பது யான்
டுஞ் சிதையாத சித்தாந்தமாயிருத்தலின் ஆத்மா சித் ஜடமென்றுரைப்பது
எங்ஙனமாமென்க. அறிபப்படுதலை யிலக்கணமாகவுடைய ஜடமும் அறி
தலை யிலக்கணமாகவுடைய சித்தும் ஒருங்குசேர்ந் தொன்றுயிருக்குமென்
பது குயவனும் குடமும் ஒரே பொருள் என்று கூறும் அவிவேகவளர்த்ததை
போல்வதா மென்க.

வேண்டும். உற்பத்தி நாசமுடைய பதார்த்தம் உற்பத்திக்குமுன்னும் நாசத்திற்குப் பின்னும் அசத்தாம். யாது உற்பத்திக்கு முன்னும் நாசத்திற்குப்பின்னும் அசத்தா யிருக்கிறதோ அது மத்திய காலத்திலும் (அஃதாவது உற்பத்தியாய் நாசமுடையாதிருக்குங் காலத்திலும்) சத்தாகமாட்டாது; ஆனால் அசத்தேயாம். ஆதலால் (கூறுபாடுடைமையால் கடபடம் போன்று காரியமாயிருக்கும்) ஆத்மா அசத்து வடிவமாம். அப்படியே ஆத்மாவிற்கு வேறுன சகல பதார்த்தங்களும் உற்பத்தி நாசமுடையனவா யிருத்தலின் அவையும் அசத்து வடிவமாம்.

இவ்வாற்றால் ஆன்மா அநான்மாக்களாய சகல பதார்த்தங்களும் அசத் வடிவமாயிருப்பதால் சூன்யமேபரமதத்துவம் என்பர். இங்ஙனம் கூறுதல் மாத்தியமிக் பௌத்த மதசித்தாந்தமாம். மேற்கூறிய பட்டர் மதசித்தாந்தம் இச்சூன்னியவாதியால் மறுக்கப்பட்டமை காண்க. [சூன்யமே பரம தத்துவமென்னும் வாதியும் ஆரந்த மயகோசத்தையே ஆத்மாவென்று கூறும் வாதியாம். சிரௌதம், ரௌத்திகம், லௌகிகம் என்னும் பேர்த்தால் அஞ்ஞானம் துச்சை (அசத்து) மித்தை, சத்தையெனத் தோன்றுகின்றது. அத்வைத சாஸ்திர சம்ஸ்காரமின்றிய மூடர்களுக்கு ஜகத்பரிணாம மடைந்த அஞ்ஞானம்: சத்தியமாகவும் அத்வைதசாஸ்திரானுசாரமான யுக்தியில் வல்லவராகிய பண்டிதர்களுக்கு மித்தையாகவும் ஜீவன் முத்த வித்வானுக்கு அசத்தாகவும் தோன்றுகின்றது. இங்ஙனமாக ஜீவன் முத்த புருஷனுக்குச் துச்சமாகத்தோன்றும் அஞ்ஞானத்தில் சூன்யவாதி மோகமடைந்து பரமபுருஷார்த்தத்தை யடையாது துச்சவடிவ ஆரந்த மயகோசத்தையே ஆன்மா வென்பன்.]

(8) ஜடமே ஆத்மா.

இன்னொருசாரார் 'ஆன்மா சூன்ய வடிவமன்று, எவன் ஆத்மாவைச் சூன்யவடிவமாக ஒப்புக்கொள்ளுகின்றானோ அவனை நீ சூன்யவடிவத்தை யனுபவித்தனையா? அல்லது அனுபவிக்கவில்லையா வென்றேகேட்பாம். சூன்யம் அனுபவிக்கப்படுகிறதெனில், எவன் சூன்யத்தை யனுபவித்தனானோ அவன் சூன்யத்திலும் வேறுபட்டவனென்பது பெறப்படுகின்றது. சூன்யம் அனுபவிக்கப்படவில்லையெனில் அப்போது சூன்யமே இல்லையென்பது பெறப்படுகின்றது. இவ்வாற்றால் சூன்யத்திற்கு வேறாய் ஆத்மாவென தென்

பது சித்தித்தது. அவ்வாத்மாவின் கண் மனதின் சையோகத்தினால் ஞானமுண்டாகின்றது. அந்த ஞான குணத்தினால் ஆத்மா சேதனமென்று சொல்லப்படுகிறது. சொரூபமாக ஆன்மா ஜடமாம். அங்ஙனமே சுகம், துக்கம். இச்சை, துவேஷம், பிரயத்தனம், தர்மம், அதர்மம் முதலிய குணங்கள் ஆத்மாவின் கணிருக்கின்றன. ஆதலால், ஆத்மா ஜடமே' என்பார். இவ்வாறு கூறுதல் பிரபாகர * நையாயிகரது மதசித்தாந்தமாம். ஈண்டு ஜடாத்மவாதியால் சூன்யவாத்மவாதி மறுப்புண்டமை காண்க.

[இவ்வாதியும் ஆநந்தமயகோசமே ஆன்மாவென்னும் வாதியாம். விஞ்ஞானமயகோசத்திற்குக்கும் புத்தி ஆத்மாவின் ஞானகுணமெனப்படுகிறது. ஆநந்தமயகோசத்தில் சேதனம் கூடமா (மறைவா) யிருத்தலால் அது விவேகமில்லாதவர்க்குத் தோன்றுகிறதில்லை. ஆதலால், பிரபாகரரும் நையாயிகரரும் சுழுத்தியில் ஆத்மாவை ஞானமின்றியதாக வொப்பிச் சொரூபமாக ஜடமென்பார். இதனால் அவர்களுக்கு ஆநந்தமயகோசத்திலேயே ஆன்மப்பிராந்தியிருக்கிறது. அவர்கள் நித்திய ஞானத்தை ஜீவனிடத் தொப்பவில்லை; ஆனால் அனித்திய ஞானத்தை யொப்பியிருக்கின்றனர். அவ்வநித்திய ஞானம் அந்தக்கரண விருத்தியாகிய புத்திவடிவமாயிருத்தலின் அவர்கள் கொள்கையுங் குணமுடையதன்றும்.]

* தருக்கசங்கிரஹையில் “சுகமுதலியனவுடைமை சீவான்மாவின் இலக்கணம். அற்றேல், ‘யான்மனிதன்’ ‘யான்பார்ப்பான்’ என யாண்டும் யானென்னுமுணர்விற்குச் சரீரமே விடயமாகலின், சரீரமே ஆன்மாவெனிற்படு மிழுக்கென்னையெனின், அற்றன்று; சரீரமே ஆன்மாவென்பார்க்குக் கைகால்முதலிய சரீரம் நசித்தலால் ஆன்மாவும் நசித்ததெனல்வேண்டுமாகலினென்க. ஆயின், இந்திரியங்கள் ஆன்மா வென்றோமோவெனின், என்னும். குடத்தைக் கண்ட யானே இப்பொழுது குடத்தைத் தீண்டினேன் என்னுந் தொடர்ச்சியறிவு நிகழாதொழிதல் வேண்டிதலின். ஒருவன் அனுபவித்ததனை மற்றொருவன் ஒட்டியுணர்தல் கூடாமையுணர்க. அதனால் சீவான்மா உடம்பு பொறி முதலியவற்றின் வேறெனப்படும். சுகமுதலியவற்றின் வேறுபாட்டால் உடம்புதோறும் வெவ்வேறென வுணர்க. பரமானுவெனின், உடம்பு முழுதும் வியாபித்த சுகதுக்க அனுபவங் கூடாதாகலானும், இடைப்பட்ட பரிமாணமுடையதெனின் அநித்தமாதல்வேண்டும்; வேண்டவே செய்தவினை அழிந்து செய்யாதவினை தோன்றிற்றெனல் வேண்டுமாகலானும், அவ்வாறன்றி நித்தமாய்வியாகமாயுள்ளது சீவான்மாவென்றுணர்க” என்று கூறியுள்ள திங்கவசிய மறியத்தக்கதாம்.

(9) பஞ்சகோச விலகணம் ஆத்மா.

ஞானத்திற்கு வேறுபடாதிஜடவஸ்துக்கள் அநித்தமாயிருக்கின்றன. ஆன்மாவும் கடாதவஸ்துக்கள் போல ஜடப்பொருளாயின் அநித்தமாயொழியும். ஆன்மா அநித்தமாயின் மோக்சநிமித்தமாய சாதனங்கள் நிஷ்பலமாய்விடும். ஆத்மா பஞ்சகோச விலகணமாய்ச் சச்சிதநந்த வடிவமாயுளதென் றறியாது மதவாதிகள் பஞ்சகோசங்களில் யாதானுமொன்றையே ஆன்மாவாகவொப்பி முக்கிய ஆன்மசொரூபமான சாக்ஷியை யறியாது வாளா போயினர். சுழுத்தியினின்றும் விழித்தவன் ஒன்று மறியாது சுகமாய்த் தூங்கினேன் என்பதினாலேயே ஆத்மா (ஸ்தூல ரூக்குமகாரணமென்னும்) சரீரத்திரயத்திற்கும், (அன்னமயம், பிராணமயம், மனோமயம், விஞ்ஞானமயம், ஆநந்தமயமென்னும்) பஞ்சகோசத்திற்கும்வேறாய்(சாக்கிர சொப்பன சுழுத்தியென்னும்) அவஸ்தாத்திரயத்திற்குச் சாட்சியாய்ச் சச்சிதநந்த வடிவமாயிருக்கிறதென்பதான்குறவெனியாம். சுழுத்தியில் ஆத்மா ஜடமாயிருக்கும் பட்சத்தில் சுழுத்தியிலுள்ள ஆநந்தத்தின்ஸ்மிருதி யுண்டாதல் கூடாது. உண்டாகின்றபடியால் ஆத்மா ஜடவடிவமென்பது அவசித்தாந்தமாம். சுழுத்தியிலுள்ள ஆநந்தத்தின் ஸ்மரணை சாக்கிரத்திலிருக்கிறபடியால் ஆத்மா ஆநந்தவடிவமென்பது பெறப்படுகின்றது. அறியப்படாததின்ஸ்மிருதி யுண்டாகா தென்பது நியமமாதலின் ஆத்மா சித்ததென்பதும் பெறப்பட்டது. சுழுத்தியின் ஆநந்தத்தை நினைத்தற்கு ஆண்டான்மா அவசியமிருக்கவேண்டியதாதலின் அதுசத்தென்பதும்பெறப்பட்டது. படவே ஆன்மா சச்சிதநந்தவடிவமென்பது சிதையாத சித்தநந்தமாம். இதனால் சச்சிதநந்தமய ஒருமையே ஆத்மாவென்பது நன்குவிளங்கும். விளங்கவே வாதிகள் கூறுவதுபோலாகாது பஞ்சகோசங்களுக் கப்பாற்பட்டது ஆத்மாவென்பது இனிது தோன்றுமென்க.

பஞ்சகோசம்.

சி: பஞ்சகோசத்தின் சொரூபத்தை யறிய விரும்புகின்றேனாதலின் அவற்றை விளக்கமாய்க் கூறல்வேண்டும்.

(க) அன்னமயகோசம்;

கு: மாதாபிதாக்களுண்ட அன்னத்தினாலுண்டாகிய சோணித சக்கலங்களால் மாதாவின் உதரத்தி லுற்பத்தியாகி, அகன் பிறகு பால்முதலிய அன்னத்தினால் விருத்தியடைந்து, மரித்தபின்

அன்னமயமாகிய பிருதிவியில் ஒடுங்கும் ஸ்தூலசரீரமே அன்னமயகோசமாம். இதுதான் சுக துக்கங்களின் அனுபவமாகிய போகத்திற்கு இடமாயிருக்கிறது. உண்டாதல், இருத்தல், மாறுபடுதல், அதிகரித்தல், குறைதல், நாசமடைதல் என்னும் சட்பாவவிகாரமும் எச்சரீரத்திற்குமுண்டு.

(உ) பிராணமயகோசம்.

வாக்காதி கன்மேந்திரிய மைந்துடன் கூடிய பஞ்ச (ஐந்து) பிராணன் (வாயுக்களும்) பிராணமயகோசமாம். அன்னமயகோசத்திற்குள்ளாய், தேகத்திற்குக் கட்டாய், அசைதல் முதலாகிய தொழில்களையுடைத்தாயிருத்தல் இதன் தர்மமாம்.

(ஈ) மனோமய கோசம்.

செவியாதி ஞானேந்திரிய மைந்துடன் கூடிய மனம் மனோமய கோசமாம். பிராணமயகோசத்திற்குள்ளாய்க் காமக் குரோத லோபமோகமத மாற்சரிய மென்னும் ஆறு பகைவர்க்கங்களும், சரீரத்தில் நான் என்னும் புத்தியும், மனவிமக்களாதியோரிடத்தில் எனது என்னும் புத்தியு முடைத்தாயிருத்தல் இதன் தர்மமாம்.

(சு) விஞ்ஞானமயகோசம்:

ஞானேந்திரிய மைந்துடன் கூடிய புத்தி விஞ்ஞான மய கோசமாம். மனோமய கோசத்திற்குள்ளாய், இகபர கருமவிஷய அறிவினையுடைத்தாய், கர்த்திருத்துவ அபிமான முடையதாய் நான் என்னும் சொல்லிற்கு (மயக்ககாலத்தில்) பொருளாய், சேதனத்தின் பிரதிபிம்பத்திற் கிடமாயிருத்தல் இதன் தர்மமாம்.

பிராணமயகோச முதலிய மூன்றும் (போகத்திற்கிடமாகிய ஸ்தூல தேகத்தினுளிருந்து போகத்தை யனுபவிப்பதற்குச் சாதனமாயுள்ள) குக்கும சரீரத்தினு ளிருக்கும்.

கன்மேந்திரியத்துடன் பிராணவாயு தேகத்திற் பூரித்து அதற்குப் பலத்தைக்கொடுத்து இந்திரியங்களை அவைகளின் காரியங்களிற் பிரவர்த்திக்கும்படி செய்வதாயிருப்பதால் பிராணமயகோசம் கேவலம் ரஜோகுணத்தின் அவஸ்தையாம் என்றும், ஞானேந்திரியங்களுடன் கூடிய மனம் காமேந்திரியங்களால் விவகாரங்களைச்செய்து இச்சை முதலிய ரஜோகுண விருத்தியுடன் கூடியிருப்பதால் மனோமய கோசம் சத்துவ ரஜோகுணங்களின் அவஸ்தையாம் என்றும், ஞானேந்திரியங்களுடன் கூடிய புத்தி (நக

துணிமுதல் சிகைவரையிலும் சரீரத்தில் வியாபித்துக் கர்த்தாவ டிவமாயிருந்து) விஷயங்களைப் பகுத்துணர்தல் வடிவாயிருப்ப தால் விஞ்ஞான மயகோசம் கேவலம் சத்துவகுணத்தின் அவஸ் தையாம் என்றும் அறிந்துகொள்க.

“பிரத்திபகாத்ம் சைதன்னிய சாயையுடனே லோகாந்த குந்தம்போனறிருக்கும் அகங்காரமூக் ஞானேந்திரியங்களும் கூடி விஞ்ஞானமயகோசமாம்” என்று கூறுவாருமுண்டு.

(ரு) ஆனந்தமயகோசம்.

அவித்தை (அஞ்ஞான) வடிவ காரணதேகமே ஆனந்தமய கோசமாம். ஆகம் (பிரமத்தின்) சொருபவடிவ ஆனந்தத்தின் பிரதிபிம்பத்தோடு கூடிய பிரியமோதப் பிரமோத விருத்திகளின் லயத்திற்கிடமாய், போக்தா வடிவமாயிருத்தல் இது தர்மமாம்.

சாக்கிர சொப்பனங்களில் புண்ணிய கன்மத்தின் பயனை அனுபவிக்க நோந்தவிடத்து, புத்திவிருத்தி அந்தா (உள்) முக மாய் ஆகம்சொருப (வடிவ)மாகிய ஆனந்தத்தின் பிரதிபிம்பத்தை யடைகின்றது. அப்போது அப்புத்திவிருத்தி பிரிய மோதப் பிர மோத விருத்தியாம். புண்ணிய கன்ம பலபோகம் நிவர்த்தியா கும் காலத்திலுண்டாகுஞ் சுழுத்தி யெதுவோ அதன்கண் அவ் விருத்தி தனது காரணமான அஞ்ஞானத்தில் ஒடுங்குகின்றது; அவ்வஞ்ஞானமே ஆனந்தமயகோசமா மென்பது மேலே கூறிய தற்கு விவரமாம்.

இஷ்டமான வஸ்துவைப் பார்த்தவிடத் துண்டாகும் விரு த்தி பிரியமாம்; அவ்வஸ்துவின் லாபத்தால் உண்டாகும் விருத்தி மோதமாம்; அவ்வஸ்துவின் போகத்தாலுண்டாகும் விருத்தி பிர மோதமாம்.

அன்னமயகோசம் (ஸ்தூலசரீரம்) சுகதுக்க வடிவ போகத் தை யனுபவித்தற்கு இடம்; (இந்திரிய கரணதிவடிவமா யிருத்த லாலே போகத்தை யனுபவித்தற்குச் சாதனமாயுள்ள குக்கும் சரீரத்தின்கணுள்ள) பிராணமய கோசம் கிரியா சக்தியுள்ள கா ரியவடிவம்; மனோமயகோசம் இச்சாசக்தியுள்ள கரண (காரண) வடிவம்; விஞ்ஞானமயகோசம் ஞானசக்தியுள்ள கர்த்தா (செய் ப்பவன்) வடிவம்; ஆனந்தமயகோசம் போக்தா (போகத்தை யனு பவிப்பவன்) வடிவமாம்.

கோசம்.

கோசமென்பது கத்தியினுறைக்கும், திரவியப் பொக்கிசத்திற்கும், கோசகாரமென்னும் புழுவின்கூட்டிற்கும் இவை போன்றவற்றிற்குமாம். கோசமெனினும் உறையெனினும் மூடியெனினும் மொக்கும். உறை முதலானவை கத்தி முதலானவைகளை மறைத்திருத்தல்போன்று அன்னமயாதிகளும் ஆத்மாவை மறைத்திருத்தலினாலே அவைகளும் கோசம் என்று சொல்லப்படுகின்றன. மறைத்தல் இருவகையாம். ஒன்றுயதார்த்தமாய் மறைத்தல்; மற்றொன்று கற்பிதமாய் மறைத்தல். புளியம்பழத்தை யதனது ஓடு மறைத்தல் முன்னதற்கு உதாரணமாம்; கயிற்றிற் றேன்றிய பாம்பு அதனையே மறைத்தல்பின்னதற்கு உதாரணமாம். கயிற்றில் (அத்தியாசமாகத்) தோனறிப பாம்பு அக்கயிற்றையே மறைத்தல்போன்று ஆத்மாவி (பிரமத்தி)ற் றேன்றிய அஞ்ஞானவடிவ ஆநந்தமய கோசமும் அதன் காரிய வடிவ ஏனையகோசமும் அவ்வாத்துமாவையே மறைக்கின்றன.

இங்ஙனம் மறைதலினற்றான் வாதிகள் வேதாந்த வாக்கியங்களில் விசுவாசமில்லாது தத்தமக்குத் தோன்றியவாறு கூறிவாளாபோயினர். சரீரத்திரயங்களின் வேறு ஆத்மா என்றறிவதிலும் அது பஞ்சகோசங்களினும் வேறாமென்னுஞானம் நன்குண்டாமென்க.

ஆத்மா சரீரத்திரயத்தின் வேறு.

சி: சரீரத்திரயங்களின் வேறு ஆத்மா என்பதைக் கூறும் படி பிரார்த்திக்கின்றேன்.

கு: தோல், இரத்தம், மாமிசம், நரம்பு, எலும்பு, கொழுப்பு என்னும் இவைகளா லாக்கப்பட்டது ஸ்தூலதேகம். இது சொப்பனாவதனையில் விளங்குகிறதென்று; ஆனால் ஆன்மாவிலங்குகின்றது. அந்தக்கரணம், ஞானேந்திரியம், பிராணதிவாயுக்கள், கன்மேந்திரியம் இவைகளின் சமுதாயம் சூட்சுமசரீரமாம். இது சுழுத்தியவத்தையில் விளங்குகிறதென்று. ஆனால் சுகஸ்சொரூபமான ஆன்மா சுயம்பிரகாசவடிவத்தால் விளங்குகின்றது. சுழுத்தியில் சுகஞானமில்லாதிருக்கின் விழித்தபிறகு நான் சுகமாயுறங்கினே நென்னும் ஸ்மிருதி யுண்டாதல் கூடாது; உண்டாதலின் சுழுத்தியில் சுகத்தின் ஞானமிருக்கிறது. அந்தச் சுகம் சுழுத்தியில் விஷயத்தினுண்டானதன்று. ஆனால் அஃது ஆன்ம வடிவ

மேயாம். அவ்வான்மா ஸ்வயம்பிரகாசமாயிருத்தலால் சுகஸ் சொரூபமான ஆத்மா சுயம்பிரகாச சொரூபத்தால் விளங்குகின்றது.

ஆந்தமயகோசமாகிய காரணதேகம் நிர்விகற்பசமாதியில் விளங்குகிறதன்று ; ஆனால் ஆன்மா ஆவரணமி(மறைப்பி)ன்றி விளங்குகின்றது. இவ்வாறு சரீரத்திரயம் பிறழுகின்றன; ஓர் அவஸ்தைவிட்டு மற்றோர் அவஸ்தையில் விளங்குகின்றதில்லை. சகல அவஸ்தைகளிலும் ஆன்மா உள்ளீடாயிருந்து விளங்குதலால் வியாபகமாம். இவ்விவேகத்தால் மூன்று சரீரங்களுக்கும் விஸ்டசணமா (வேறு)க ஆத்மா இருக்கிறதென்பது விளங்குமென்க.

ஆத்மா சரீரத்திரயத்தின் வேறு என்பதை மற்றொருவகையாகவும் விளக்கிக் கூறுவாம்:—

(1) ஸ்தூல சரீரத்தினும் ஆத்மா வேறு.

ஸ்தூலசரீரம் உற்பத்தியாதற்கு முன்னும் நாசமடைந்ததன் பிறகும் ஆத்மா ஒன்றாயிருப்பதினால் ஆகாசம் கடத்தைக்காட்டிலும் வேறாயிருப்பது போன்று ஆத்மா ஸ்தூலசரீரத்தைக்காட்டிலும் வேறாம்; ஆகவே வியவீசார (பிறழ்சி) மின்றியதாம். ஸ்தூலசரீரம் கடபடம்போன்று உற்பத்திக்கு முன்னும் நாசத்திற்குப் பின்னும் இல்லாமையாலும் பலவாயிருத்தலாலும் ஆத்மாவைக்காட்டிலும் வேறாம்; வியவீசாரமுடையதாம். அதிக காலத்திலும் அதிகதேசத்திலுமிருப்பது வியவீசாரமின்றிய தெனப்படும். எல்லாச்சரீரங்களிலுமுள்ள ஆத்மா ஏகமாயிருத்தலால் ஆகாசம்போன்று * வியாபகமாயிருக்கிறது. ஆதலால் அஃதெல்லா விடங்களிலுமிருக்கிறது. சரீரங்களி னுற்பத்திக்குமுன்னும் அவற்றின் மாணத்திற்குப் பின்னும் ஆத்மா விருத்தலின், அது முக்காலத்திலும் பொய்யென்று நிச்சயிக்கப் படாததாம்; ஆகவே சர்வகாலத்திலும் சர்வதேசத்திலு மிருப்பதென்பது சித்திக்கின்றது. சித்திக்கவே ஆத்மா வியவீசாரமின்றியதாம்.

சிறிது காலத்திலும் சிறிது தேசத்திலுமிருப்பது வியவீசாரி யெனப்படும். கடபடம் போன்று ஸ்தூல சரீரமும் உற்பத்தி நாச முடையதாயிருத்தலின் சொற்ப காலத்திருப்பதாம்; கண்டமாயிருத்தலின் சொற்ப விடத்திருப்பதாம். ஆகவே அது வியவீசார

* காலத்தாலும் தேசத்தாலும் அந்த (முடிவு) மில்லாதது வியாபக மெனப்படும்.

முடையதாம். ஆத்மாவும் ஸ்தூல சரீரமும் முறையே வியபிசார மின்றியதாயும் வியபிசார முடையதாய் மிருத்தலால் அவ்விரண்டும் தம்முள் வேறுபாடுடையனவா மென்க.

(2) சூக்தம் சரீரத்திலும் ஆத்மா வேறு.

துண்ணுடம் பென்னும் சூக்குமசரீரம் மரணம், மூர்ச்சை, சுழுத்தி, பிரளயம், சமாதியென்னு மிவ்வவஸ்தைகளில் தன் காரணமாய் அவிச்சையில் விலயமாகின்றது, அதனால் வியவிசாரியாம். ஆத்மா சர்வகாலங்களிலும் பிரகாசித்துக் கொண்டிருத்தலால் வியவிசாரமின்றியதாம். இதனால் ஆத்மாவும் சூக்கும சரீரமும் தம்முள் வேறுபாடுடையனவா மென்க.

(3) காரண சரீரத்திலும் ஆத்மா வேறு.

அஞ்ஞான மென்னும் காரணசரீரம் நிர்விகற்ப சமாதியில் சொரூபத்தில் (கற்பிதமாக) லயமாய் விடுதலின் வியவிசாரியாம். ஆத்மா யாண்டும் சொப்பிரகாசமாக விளங்குதலின் வியபிசார மின்றியதாம். ஆகவே, ஆத்மாவும் காரணசரீரமும் தம்முள் வேறுபாடுடையனவா மென்க.

இங்ஙன மாராயந்தயிவதனால் நான் ஸ்தூல சரீரமல்லன்; ஸ்தூல சரீரம் என்னுடைய தன்று; ஆனால் பஞ்சமகா பூதங்களுடையது. நான் ஸ்தூல சரீரமில்லாதவனாயிருத்தலின் ஸ்தூல சரீரத்திற்குக் கூறும் பெயர், ஜாதி, ஆசிரமம், நிறம், ஆகார முதலிய தர்மங்கள் நானல்ல; அவைகளும் என்னுடைய வல்ல என்பதும், நான் சூக்கும சரீரமல்லன்; சூக்குமசரீரம் என்னுடைய தன்று; ஆனால் அஃது அபஞ்சிகிருத பஞ்சமகா பூதங்களின் காரியமாம். நான் சூக்குமசரீர மின்றியவனாயிருத்தலின், சூக்கும சரீரத்தின் ஒரு பகுதியாய் அந்தக்கரணத்தின் தர்மங்களாய் கர்த்தருத்துவாதிகள் நானல்ல; அவைகளும் எனதல்லவென்பதும், நான் அஞ்ஞானமாய் காரணசரீரமல்லன்; அஃதென்னுடைய தன்று; காரணசரீரத்தின் தர்மங்களாய் ஆவரணவிட்சேபங்களும் நானல்ல; அவைகளும் எனதல்லவென்பதும் பெறப்பட்டவாறாக.

சி: தேவரீ நிங்ஙனம் கூறியதற்குரிய பிரமாணங்களை யறியுமாறு விரும்புகின்றனன்.

கு: கீழ் வருவனவே.

ஸர்வலாரோபநிஷத்.

கொஸொவா டி) = வஹித வனவ |

சூத்ரகொஸ ஹ) = வஹய-ஹெ ||

(இ - ள்.) கோசங்களாகிற உபாதிகளோடு கூடியிருக்கிற ஆத்மா கோசமென்று உபசாரமாய்ச் சொல்லப்படுகிறது.

வராபோபநிஷத்.

சுஹிநிபுயி நீஸவபு நிபெபாகொ ஜீவவஜிபுதஃ | வஜு
செ வகிதவ்விஷெதம் ஸவெபாநாஜிபநுதெ | வனவம் ஸுத
வம்வ ஸதகூவம் ஸரீரம் நானிபநுதெ | ப்ரக்யஸ ஜாநஸி
வியஸெ பியாஜாநெ ஸவெஹதூகெ | நெதிநெ தீதிரச
வகா டுஸரீரொ ஸவக்யபு ||

(இ-ள்.) பாம்பினால் நீக்கப்பட்டதும் உயிரற்றதுமான பாம்புச் சட்டையானது புற்றிலிருக்கையில் பாம்பானது அதிலுள்ள பிமானத்தை யெப்படி பாராட்டுகிறதில்லையோ அப்படியே (ஞானி)வதூலதேசத்தையும் சூட்சுமதேசத்தையும் மறிகுகிறதில்லை. மிதத்யா ஞானமானது (ஐகத் சத்தியமென்னும் விபரீத ஞானமானது) அநன்காரணத்துடன் (ஸமுலமாய்) ஆத்ம ஞானமாகிற அக்நியினால் நாசமடைந்தால் நேதி நேதி (ததல், ததல்) எனகிற நிஷேத ரூபத்தினால் இந்த ஞானியானவன் சரீரமற்றவனாகிறான்.

மைத்தீராயண்ணியுபநிஷத்.

சுயவாவவூராதெ யகெதஜோஹவா ஐதிகம் ஹொ
வாவெதி | சுய யவனவொவூராலாவிஷ்டம் ஹநெநொபுபுபுதா
ஹொ வ்யபிநொ உவ்யபிநஸுபி | ப்ரணுபுதெஷ சூதா
ஐதொஹ ஹவாநு ரெபெத்யயி | ஐதெவஹொஹ || சுயய
வனஷஸம்பூலாவொ உலாவரீராதூதாய வரஹொதி
ராவஸவபு வொநாநவெணாவி நிஷ்டுதா ஐதெஷ
சூதெதி ஹொவாவெத டுபுத உபபெத டுதெஹதி ||

(இ - ள்.) ஓ! பகவானே! அந்த ஆத்மா எவன்? எப்படிப்பட்டவன்? (தேகேந்திரிய மனோபுத்தி பிராணன் என்னும் இவைகளுக்குள் ஒருவனா, அல்லது இவைகளுக்கு விலக்கானனா?) என்று கேட்டார். அதற்கு அவர் (சாகாபனனியா) சொல்லுகிறார். (முன்னர் ஜாக்கிராவஸ்தையில் ஸ்தூலதேகத்தினிடத்தில் நான் என்னுடைய தென்னும் அகங்கார மமகாரக் கூட்டத்தை யதுபவிக்கிறவனே உன்னுடைய ஆத்மாவென்று சொல்லப்பட்டது. அதனால் ஆத்மாவானவன் ஸ்தூலசரீரத்திற்கு அந்நிபனெ

பதிபகபாச விளக்கம்.

அன்னமய முதலாக வானந்த மயமீராய்ப்
பின்னிலை யிவைகடந்த பேரின்ப சாகரத்து
ளின்னபடி மென்றறிபா திருந்தசிவ யோகிக்குச்
சொன்னமக ளுமபுஷ்யந் துரும்பாதத் தோற்றுமால்.

ஆசிலன்ன மயகோசந் தாண்டி பப்பா லழியாத பிராணமய
கோசந் தாண்டி, மாசின்மனோ மயகோசந் தாண்டி யென்று மாறா
விஞ்ஞானமய கோசந் தாண்டி, நாசமுறு மானந்த கோசந் தா
ண்டி ஞானவடி வாய்சின்ற குரவ னினனைக், கோசமெலா மற்ற
சிவகோசி யாகிக் கும்பிட்டே னென்பிறவி பின்பிட்ட டேனே.

சிவநானப் பிரகாசவேஷ்பா.

ஆக்கைய நியல்ல வைம்பொறியு நியல்ல
தாக்கு கரணங்க டானல்ல—சூக்க
வுடலல்ல சிவனல்ல வுண்மை யென்றாக்
குடலுருகி நிற்பே னுவநது.

சசிவரிணபோதம்.

அழிகின்ற பொருளென்று மறிவானில் வேறே
யானாவில் ஆனாக நானென்ன லாமோ
செழிகின்ற புள்ளல்ல வேகுவில் வகையே
செடமான வுடனின்னில் வேறென்று தெளியே.

நிலமாகும வர்க்கென்ற நெகிழ்கின்ற நீரா
நெருப்பா மிதித்கட்ட வெல்லாமு மசிலஞ்
சலமான புரையான வானிந்த வுடலஞ்
சடமான வைம்பூத வுருவங்க டாமே.

விழிபாப்பு மானென்னில் ரவியாதி யாலே
விளங்கின்ற தல்லால் விளங்காமை யாலே
யொழியப்படுங்கன்ன முகனாலு முன்ற
னுருக்கண்ட கண்டன்னை பொப்பாக வுன்னே.

அமுலுண்பொருள் கனிலுண்பவை முக்கூறுதின் முதற்கூ
றணியென்பு நடுக்கூறுது மச்சைக் கணியாகு
மெழில்கொண்ட கடைக்கூறுது வாக்கா யெழுமென்றே
யிபுணன்மறை யந்தங்க ளிசைக்கின்றன தாமே.

உண்ணும்புனன் முக்கூற்றின் முதற்கூறுவர் நீரா
முதிரம்நடு விற்கூறு கடைக்கூறு பிராண
னெண்ணுமிதி விருகூற்றவை நீயாயிடி னன்றோ
விறுகின்ற பிராணன்னது நீயாகுவை யிசையே.

பிராணனு மல்லதஞ்சி லுணர் வின்மை யாலஃ துணரும்
புலன்க ளொழிவாற், பிராணன் தென்னின் மண்ணை யொழியாது
சேனை நகர்கூழ் வவஞ்செய் பொழுதே.

கரணமொ டுங்கவாயு நிகழ்வென் னோ லென்னி லுடல்காவ
லாகு மல்தேன், மரண மடைத்ததென்று தமர்கட்டி டாமுன்
வகைவாலின் ஞானி கொளுமே.

இனமுற வெண்ணவுள்ள கரணத்தி லொன்றி தெனலாவி
தென்ன தெனலான், மனமுன் மன்வமென்ற வதனாலு மல்ல
மதியல்ல வந்த வகையே.

இடரின் புளைய நிலையற் றறிவற் றெண்ணுங்கர னங்க
கிலா பெவரு, மடரும்பிற விக்கடி யென்றுணரு மகங்காரமு
நியல வென்றதே.

ஐயப்படலோர் பொருணர் சயமா யழியப்படல் யானென
தென்றுமதன், செய்யப்படல் செய்வது சிந்தனையாஞ் சித்தமது
வன்றென நிதெளியே.

முன்னுத வுடம்பது சித்தமதே முடிவாக மொழிந்த பொரு
ட்டிரடா, நின்னாகில நீயறி யும்பொருளாய நிகழ்கின்ற தனாலென
நின்மனின்.

உன்னுலறி யப்படு ம்யாவையுநின் னுருளன்றென வோதனை
யொக்குமெனச், தென்னுலையா தொழியும் பொருளோ யானாகு
வ தென்றன னென்றலுமே.

அறியாப்பொருள் காரண மாயைகுறித் தறியும்பொருள்
காரிய மாமுலகிற், தெறியாற்றிகழ் நான்மறை யந்தமெலா நீயன்
றென வொது நிரந்தரமே.

அறியும் பொருளன் றறியாப் பொருளன் றறிவாகிய நீயெனு
மப்பொருடான், பொறியின் வழியின் றறியும் பொருளோ போதக்
கண்ணிழித் தறியும்பொருளே.

அறிவோந் வந்தியர்.

ஒயும சனாந்த காலத் துருத்துவெந்
தீபட லானுமிங் குந்திபற
தேகநீ தானல்லே யுந்திபற.

உணர்வின் நிநாளு முறக்கத் தடைந்த
 மணதுக ராதாறு முந்திபற
 வாயுவு நீயல்லை யுந்திபற.
 ஒன்றுணர் போழ்தொன் றுணராமை யானும்வே
 றென்றுணர்ந் தோதலா னுந்திபற
 உணர்வீர்தி யங்களை ஹந்திபற.
 வனெனா லுமற்கு மியானென தென்றபி
 மான மிருத்தலா னுந்திபற
 வாக்குநீ தானல்லை யுந்திபற.
 ஆங்காற நிச்சயித் துப்புத்தி பற்றலா
 னேங்குள னுன்பன முந்திபற
 ஒன்றுநீ யன்முவற் றுந்திபற.
 அழிவா னினைவு மடங்கலாற் சித்த
 மறிவன் நசித்தாமென் னுந்திபற
 அழிவுன் னுருவமென் னுந்திபற.
 நாயுமான கவாமிகள்.

பாரதிபூதநீ யல்லை—உன்னிப், பாரித்திரியங் கரணநீ யல்லை,
 யாராயுணர்வுநீ யென்றான்—யீய, என்பா யுரைத்ததொல் லானந்
 தந்தோழி.

கைவலிய நவந்தம்.

அரவன்று கயிறென் றுற்போ லானன்று தயிமென் றுற்போற்
 குரவன்சொல் லுபதே சத்தாற் கூறுநா லொளியைக் கொண்டு
 புரமன்று புலன மன்று பூதங்க ளன்று ஞானந்
 திரமென்னும் பிசம மென்று தெளிவிடுந் தாயவா தங்காண்.

ஆத்மா அவந்நாத்திரயராசாதி.

சி: ஆத்மா அவந்தாத்திரய ராசாதிமென்ப தெவ்வனம்?

(1) சாக்கிரம்.

கு: சொப்பனாவஸ்தை கமுத்தியவஸ்தைகளுக்கு • வில
 கூணமாய் இந்திரியங்களாற் றேன்றும் ஞானத்திற்கும் அதன்
 வாசனைக்கும் ஆதாரமாயிருக்குங் காலம் சாக்கிராவஸ்தையாம்,
 இதில் ஞானேந்திரிய பஞ்சகம், கன்மேந்திரிய பஞ்சகம், அந்தக்
 கரண சதுஷ்டயம் என்னும் கரணங்கள் (14), அவற்றின் விஷய
 க்கள் (14), அவற்றின் அதிகேதவதை (14) ஆகிய 42-தத்துவங்க
 ளாலும் விவகாரமுண்டாகும். கரணங்களை அத்தியான்மமெ

ன்றும், விஷயங்களை அதிபூகமென்றும் கரணங்களை யியக்குந் தேவதைகளை அதிதேவதைக ளென்றும் கூறுவர்.

ஜாக்கிராவஸ்தையில் சிவபாச வடிவ ஜீவனுக்கு (1) நேத்திரம்-ஸ்தானம்; (ஜாக்கிராவஸ்தையில் ஜீவன்சரீரமுழுமையும் வியாபித்திருந்தாலும் அதன் வீசேஷ பாகம் நேத்திரத்திலிருப்பதால் நேத்திரம் ஸ்தானமெனப்பிட்டது-) (2) வைகரி-வாக்ரு; (3) ஸ்தாஸம்-போகம்; (4) கிரியை-ரத்தி; (5) குணம்-சத்துவம்; (6) ஜாக்கிராமானத்தால் விகவன் என்பதும் வியவகாரிக ரீவன் என்பதும் பெயர்; (7) அகரம்-எழுத்து; (8) தெய்வம் - விஷ்ணுவாம். சாக்கிராவஸ்தையில் ரீவன் சூட்சுமதேகத்தின் அபிமானத்தை விடாது விசுவ வடிவ (உலகவடிவ) ஸ்தூலதேகத்தில் நானென்னும் அபிமானத்தை யுடைத்தாயிருத்தலாலே விகவென்றும், அத்தியான்மம் அதிபூகம் அதிதெய்வம் என்னும் தத்துவங்க ளெல்லாவற்றோடுங்கூடி விவகரித்தலாலே வியவகாரிக ஜீவென்னும் சொல்லப்படுகிறான். இப்பெயர்களை யன்றித் தூலசரீர வியஷ்டி யபிமானி, புத்திப்பிரதி பலன சைதன்யியன், வீட்சோப ரூபன், கேதத்திரஞ்ஞன், சரீரி, பிரமரத்துரு, கர்த்துரு, போக்துரு, சம்சாரி, விஷயி, விஞ்ஞானமயன், துவம்பத முக்கியார்தன் என்றற் றோடக்கத்தனவாய பெயர்களு முண்டு.

(2) சொப்பனம்.

ஜாக்கிராவஸ்தையில் எப்பொர்த்தங்க ளதுபவிக்கப்படுகின்றனவோ அப்பொர்த்தங்களின் சம்ஸ்காரம் (வாசனை) மயிரினுனிப்பாகம் போன்று சூட்சுமமாய்க் கண்டத்திலுள்ள ஹிதை யென்னும் நாடியிறற்குகின்றது. அச்சம்ஸ்காரத்தினால் சப்தாதி பஞ்ச விஷயங்களும் அவற்றின் ஞானமும் முன்பின் தொடர்பின் றியுண்டாகுங்காலம் சொப்பனாவஸ்தையாம்.

சொப்பனாவஸ்தையில் சிவனுக்கு (1) கண்டம் - ஸ்தானம்; (2) மத்திமை - வாக்ரு; (3) சூட்சுமம் (வாசனமயம்) போகம்; (4) ஞானம் - சத்தி; (5) குணம் - இராசதம்; (6) சொப்பனாபிமானத்தால் தைசதன் என்பதும் பிரதிபாசிக ரீவன் என்பதும் சொப்பன கற்பிதனென்பதும் பெயர்; (7) உகரம் - எழுத்து; (8) தெய்வம் - பிரமனும். சொப்பனாவஸ்தையில் ரீவன் சோமசூரியாக்கினிகளின் சகாயமின்றித் தானே சோமசூரியாக்கினி வடிவமாக நின்று தன்னிற்றோன்மிய பிறவற்றை யெல்லாம் விளக்க

லாலே ஸைதகன் (தேஜஸ் வடிவாயிருப்பவன்) என்றும், தத் துவஞான மின்றுயே பொய்யொன்று நிச்சயிக்கத்தக்கவனா யிருத் தலாலே பிராதிபாசிக சிவனென்றும், சாக்கிர வாசணையினாலே சொப்பனத்திற் கயிற்றின்கணாவுபொலக் கற்பிதமாய்க் தோற் றலாலே சொப்பன கற்பிதனென்றும் சொல்லப்படுகிறான். இப் பொய்களை யன்மிக் சூட்சுமரகிர விபஷ்டி. யசிமானி என்றற் றோடக்கத்தவாய் பெயர்களு முண்டு.

(3) சுழத்தி.

சேவல சுசுழம் அஞ்ஞானமு முன்னகாலம் சுழத்தியவ னாதையாம். சுழத்தியவஸ்தையில் நிலைநாக்கு (1) இருபாயம்-வதா வம்; (2) வைபக்தி - வாக்கு; (3) ஆதத்தம் - சிபாகம; (4) திராவி யம் - சக்தி; (5) குணம் - தமக; (6) சுழத்தி யாமிமானத்தால் பிராஞ்ஞனென்பதும் பாரமார்த்திக சிவனென்பதும் பெயர்; (7) மகாம - எழுத்தி; (8) தெய்வம் - உருத்திரனும். சுழத்தி யவ ஸ்தையில் சிவன் தனதேதார்த்த வடிவ கூடவதனோ டாயிக்கமா ய்ச் சுகாகாரமா யிருப்பதுடன் அன்கின்ன அஞ்ஞானத்தையும் அறிந்துகொண்டிருப்பதினாலே பிராஞ்ஞன் (ஞ்ஞயம்பவன்) என்றும், அவித்தியோபாதிபுடன் யதார்த்த வடிவமாக விருத்த லாலே பாரமார்த்திக சிவன் (உன்மையாயுள்ள ஆத்மா) என்றும் சொல்லப்படுகிறான். இப்பெயர்களை யன்மிக் காரண ரகிரவிபஷ்டி. யசிமானி, அவித்தியோபாதிகள், காரியோபாதிகள் என்றற் றோடக்கத்தவாய் பெயர்களு முண்டு.

(1) ஆத்மா ஜாக்கிராவஸ்தை யுண்டாதலையு மறிக்கிறது; அதனின்மையையும் சொப்பன சுழத்திகளில் அறிக்கிறது. அறி தனால் ஜாக்கிராவஸ்தை யாத்மாவன்று; அதனுடையதுமன்று; இது (ஜாக்கிராவஸ்தை) ஸ்தூலதேகத்தினதாம். ஆகவே இதை யறியும் ஆத்மா கடசாட்சியைப்போல இதனினும் வேறாயிருக் கின்றதென்பது சித்திக்கிறது. சித்திக்கவே, ஆத்மா ஜாக்கிரா வஸ்தைக்குச் சாட்சியாமென்பது பெறப்பட்டது.

(2) ஆத்மா சொப்பனாவஸ்தை யுண்டாதலையும் அறிக்கிறது; அதனின்மையையும் ஜாக்கிரசுழத்திகளில் அறிக்கிறது. ஆகையால் சொப்பனாவஸ்தை ஆத்மாவன்று; அதனுடையதுமன்று; இது (சொப்பனாவஸ்தை) சூட்சுமதேகத்தினதாம். இச்சொப்பனாவஸ்தையை அறியும் ஆத்மா கடசாட்சியைப்போலே இவ்வவஸ்தை

யினும் வேறாயிருந்தலால் சொப்பனாவஸ்தைக்குச் சாட்சியா
மென்பது சித்திக்கின்றது.

(3) ஆத்மா சுழுத்தியவஸ்தை யுண்டாதலையு மறிக்கிறது;
அதனின்மையையும் ஜாக்கிரதசொப்பனங்களில் அறிக்கிறது. ஆகை
யால் சுழுத்தியவஸ்தை யான்மாவன்று, அந்நுடையதுமன்று (இது
(சுழுத்தியவஸ்தை) காரணத்தினாலும். இச்சுழுத்தியவஸ்தை
யையறியும் ஆத்மா கடசாட்சியைப்போலே இதைக்காட்டிலும்
வேறாயிருந்தலால் சுழுத்தியவஸ்தைக்குச் சாட்சியாமென்பது
அறியப்படுகிறது.

சுகல திரிபுருகளை (காண்பான் காட்சி காணப்படும்பொருள்
களை)யும் சம்மந்தமின்றிக் காண்பது சாட்சியெனப்படும். ஆத்
மாவானது அவந்நாதத்திரயங்கள் தமமுன்மாற்றிமாற்றினுந் தான்
மாற்றிதொருபடித்தாயிருந்து சம்மந்தமின்றி யவஸ்தைகள் முன்
றினையும்மிற்றுக்கொண்டிருப்பதால் ஆத்மா அவந்நாதத்திரயசாட்
சியாமென்பது சிதைவாத சித்தாந்தமாரிற்றென்க.

சி: இதுபற்றிக்கூறும் பிரமாணங்களை யெடுத்துரைக்குமாறு
பிரார்த்திக்கின்றேன்.

சு: கீழ்வருவனவே.

ஸ்வஸாரோபிஷித்.

ஜாதா ஜாத ஜெயா ஞாவாவிஹாராவ திரோஜாவ ஜாதா
ஸய்ய | தஜாவிஹாராவ திரோஜாவ ரஹிதம் ஸயம் ஜெஜாதி
ஸெதநஸாகீ ||

(இ - ள்.) காண்பான் காட்சி காணப்படு பொருளென்னும்
திரிபுருகளின் ஆஸர்ப்பாவ (தோன்றல்) திரோபாவம் (மறைதல்)
களை யறிக்கவனையும் தனக்கு ஆஸர்ப்பாவ திரோபாவங்கள் இல்
லாதவனையும் சுவரகாச முள்ளவனையு மிருக்கிற சேதனனே
சாகுதியெனப்படுகிறான்.

நெநவம் ஹவாஜேஹம் டெஹொ மெந்நியாணி டெஹெவதா |

நவாஸிஜேந ஸாஸஸா நாமஹாஸ ஸெஹெவய ||

சுபுரணொஹொ ஜேநாஸுஸெஹொ வுஜாஜீநாஹி ஸவடாஜா |

ஸாக்ஷேஹம் ஸவடாஜாநித்ய ஸிநாதெநா ஹாஸடாஸிவம் ||

நாமஹாஸதா நெநவஹாஸா ஸுபுதெ ஸாக்ஷிராவகம் |

ஜேநாநி யுராஸுபுவதெஹெ டெஹொஜா சுஜவா ஹவ ||

ஸரணாநித்ய ஸுபாநாநி ஸுபொஜாநாநி ஸுபொஜாநாநி
சூதாஹம் ஸவபுஹிதாநாநி விஹஸாநித ஸம்ஸயம்॥

(இ - ள்) நான் தேகமுமல்ல, இதிரியங்களுமல்ல, புத்தி
யுமல்ல, மனமுமல்ல, சசனாமல்ல, அப்படியே அகங்காரமுமல்ல
பிராணையுடையவனுமல்ல, மனதையுடையவனுமல்ல. ஒளிபொ
ருத்தியவன். நான் புத்திமுதலியவைகளுக்கு எப்போதும் சாக்ஷி
யாயிருக்கிறவன். நான் எத்தாலத்திலும் நரசமில்லாதவன். சிந்தா
கவேயிருக்கிறவன். எப்போதும் மங்கலகரமானவன். நான் கர்
தாவுமல்ல, போக்தாவுமல்ல, பிரகிருதிக்குச் சாக்ஷிசுவரூபமாகவி
யிருக்கிறவன். என் சந்திமாத்தித்திதிலே தேகநிகள், ஜடமல்
லத்தவைபோல் காரியங்களை நடத்துகின்றன. நான் விதிரமாயும்
நித்தியமாயும் எப்போதும் ஆனந்தமாயும் சுத்தமாயும் நானசவ
புரியாயும் அமூக்கற்றவனுயிருக்கிறவன். நான் சர்வபூதங்களுக்
கும் ஆத்மா, எங்கும் பரவிபுகிறவன், சாக்ஷியாயிருக்கிறவன்.
(இவற்றிற்) சந்தேகமில்லை.

வைவஸிஸோபநித்ய.

சூஷ்ண யாதஸுயதேஜாநாநி ஜோகாஹொமஸு யதேவெஹ
தெஹொ விஹக்ஷண ஸாக்ஷி விநாஸொஹம் ஸுபாஸிவம்॥

(இ - ள்) மூன்று ஸ்தானங்களிலேயும் (ஸ்தூல ரூபம் கார
ண ஸோங்கனிலேயும்) புதிர்க்கத்தக்கது புதிர்க்கிறவன் போக
மென்பது யாதாது அண்டோ அதைக்காட்டிலும் ஆந்தியனாயும்
சாக்ஷியாயும் சின்மாத்திரமாயு மிருக்கிற சதாசிவன் நான், தான்.

வராஹோபநித்ய.

ஸவபு ஸாக்ஷிண ஜோகாநாநி வணாநாநி விவபிபுதம் |
ஸுஹாரவிவ தயாவஸுபு ஸுஹெஹவ ஹதிஸயம்॥

(இ - ள்) சர்வசாக்ஷியாயும் ஒருணசிரமமற்றதாயு மிருக்கிற
ஆத்மாவைப் பிரம்மசொரூபமாகவே பார்க்கிறவன் பிரம்மமே
மாகிருன்.

திரயாநி ஸாக்ஷிண ஸத்ய ஜோகாநாநிநாநி வக்ஷணம் |
க்ஷிஹம் ஸவ வக்ஷுநாநி ஜஸதா ஸவபுஜொஷதம்॥

(இ - ள்) மூன்று (ராக்ஷி கவப்பன சுஷுந்தி) அவஸ்தைக
ளுக்குச் சாக்ஷியாயும், சத்தியஞானந்த ஸுதன்முடையதாயும்,
நீ நான் என்னும் பதங்களுக்கு ஸக்தியார்த்தமாயுஞ் சர்வ தே
ஷாக்ஷிமாயு மிருப்பது (பிரம்மம்).

ஸ்ரீ கங்கராஜராயர் வாக்கியம்.

ஹந்தகரண கபூதி ஸாக்ஷிவெதநி விமு ஹஃ |

சூருஷரூப ஸக்திஸூது கிணரூதாநம் ப்ரபுஷிஸெ ||

(இ - ள்) அந்தக்கரணங்களுக்கும் அவற்றின் காரியங்களுக்கும் சாக்ஷியாயும், சைதன்னியமாயும், ஆனந்தரூபமாயும், சத்தியமாயும், சன்மாத்திரமாயும் அம்மா விளங்குகின்றது.

பிரபந்த.

சிவ னன்று புறமுற்றித் திந்தா மவனை விளைபாடு

மேவு மெல்லா மெம்போல வானுல் விளைந லான்பெய்தத்

தேவ லோசான் முகலின்று சிந்து மவனை யத்தொதிநா

யாவுந் தாறு நலிலெதிற்றுத் தலைபொ ளுடும்ப லாலின்பன்.

இத்தமகாபூதங்கள் பஞ்சரீத மெல்லையினகா மந்தரீயம் பெற, நந்தவிதாபம் கருத்திற் பிரபு பன்வகை யாபே நிதந்து போன்மற், நந்தமில்லொன் றும் விருத்தி யவனு ப்பதப் பல பொரு ளாயித், டெந்தவுபதித் குந்தரி யாய்தன் றெக்குய்வியா திக் குடும்ப மரன்.

சூரபந்த.

ஆதலிற் சாங்கு நாதிப் பிரபந்த ரொளுந் மாத

மேதகத் தோன்று திற்ற மினிந்தரு பிரம கானே

காதல்செய் பொக்கியத் போத்தா கரைமு பொத காணே

திந்து சூருவ சாட்சி யாஞ்சின்மாத் திரமு காணே.

அந்தவான் மாவைச் சரா சோகா திகளு மறுகாது

சந்த வவன்றே காதி கட்டுப் பின்ன மாபச்சராக் கிரமாதி

வந்த வவந்தை களுக்குஞ்சான் முக மருவி யிருக்கின்றான்

கந்த மலர்மா லெகையினிந்து கல்லை வாட்டுந் திணிகிதாளிர்.

புகலிடமுபதிதம்.

பாரேநீ பிரமகலை யாந்நாப சொல்லார் பதமிக்கை யாதினி லும் பவ்ய மில்லை, சேருமிந்தப் பிரமாநாந் நன்னு லொன்றுந் தெரி விக் கப் படாந்ருவிச் சிவன்சொ ளுபம், ஊருகின்ற காலத்த யங்க ளாலே யுபாதிக்கப் படாததா யுற்பத் திக்கும், சாருமிந்த வுபா தான காரணத்திற் சம்பந்த மில்லாத சாட்சி தானே.

சாட்சி சத்தா யதிதகுண திசமாகிச் சட்கமனத் தாலறியத் தகாது யாதும், சாட்சியதே மேதுசா நனமுந் தள்ளிச் சகலவந்

திரி யாமிபதாய்ச் சர்வ பூத, சாட்சியினை யின்வளவன் வளவா மெ
ன்று தனைக்குறித்து நீர்நாயிக்கத் தகாது விடையாம், சாட்சிஞா
துருஞான னோருபஞ் சத்தாதிப்ர மாதிகளைத் தானே சொல்
வாம்.

அத்துவிதாநுபவம்.

சிற்றதிரியப் பட்டதாய்ச் சிற்றதிரியப் பட்டதாய்ச் செதத்தி
லென்னால், அறிதாப்பட்ட பென்வமென் றிறுவகையி னனுபவத்
தி னைவ தானே, முறிவின முன்னதிரிப் போதுநினை போலுமெ
ன்று முந்தா லத்து, தெய்வமடிபத விஷயம் வேசகன சாட்சியென
நிகழ்த்த வாமெ.

கதவிலியுந்நீயம்.

செய்கையுஞ்செய் விக்கையுந் து மத்தும் காத்தா ில்லலை
முன் விருப்புகள்செய் துக்கு மாரிப்பாற், செய்கையுஞ்செய் விக்கை
யுந் துக்குமொன்றொ செய்மான வுக்கமொன்றொ செய்வை
செய்யு, செய்கவந்த வித்தொ விசா யாப விக்கமா விழுத்திக்கும்
விழுத்தி தானு, மொக்கவந்த சமாதிக்ஞ் சாட்சியெய்வன் வெயில்
போலென றுறைக்கவென விழாபு கத்தகன்.

விவேகநா யாணி.

விவிவகந் தா மாதி விசாமயற் ததன்பா வந்த
விருமைபா மிவையை மென்வ மிங்கியா துணறு மிவாதை
மொருபொரு ளுணரா துத வுணர்வுறு வான சாட்சிப்
பொருளின்ன நிகவு னன்மைப் புத்தியா ளுணர்ந்தி மைந்தா.
எதுவெது வெறுநு விற்ற விதுவென வழிய வாகு
மதுவது வதனைச் சாட்சி யாகுவெ யடைந்து தற்கு
மெதுவுமே யதிரா தந்தி இன்னுமே சாட்சி யாகா
சுறுசனை மிவித மாகச் சாத்தித் திகி யென்று.

பதிபகபாச வினக்கம்.

ஆக்கைக்குஞ் சாக்கி நாமே மனைத்திற்குஞ் சாக்கி நாமே
போக்கொடு வசவு மிலலை புண்ணிய பாவ மிக்கே
வாக்கொடு மனறு மிலலை மக்கிரத் தியான மிலலை
சாக்கியாத் திரமே யென்று தெளிந்தவன் சங்கி யாகி.
சகவபு தங்க மேடாறுஞ் சாக்கியாய் விசுத்த தேசாய்த்
தகுஞான தேகி யாகித் தங்கிய பரபான மாலை
யகமுத மாக வுள்ளும் புறமுமொன் றுபயிந்து
பகவற யாவன் பார்ப்பா னுங்கவன் முடிதும் பார்த்தான்.

ஆன்மா சச்சிதாநந்தசோருபம்.

சி: ஆக்மா சச்சிதாநந்தவடிவமென்று கூறினமையின் சத்து முதலியவற்றின் தன்மையை யறிய விரும்புகின்றனன்.

சத்து.

கு: முக்காலத்திலும் பொய்யென்று நிச்சயிக்கப்படாதது சத் தெனப்படும்.

சித்து.

முக்காலத்தும் எல்லாவற்றையும் அறிவதாயும் அறியப்பட் டவற்று லறியப்படாததாயு மிருப்பது சித்தெனப்படும்.

ஆநந்தம்.

முக்காலத்தும் மிகுந்தவிரிபுத்திரு விஷயமாயிருப்பது ஆந ந்தமெனப்படும்.

குளிர்ச்சி நெகிழ்ச்சி வெண்மைவடிவம் ஜலம் என்றுரைப் பதினாலும், பிரகாச உஷ்ண லோகித (கிசப்பு) வடிவம் அக்கினியெ ன்றுரைப்பதினாலும் ஜலமும் அக்கினியும் மும்மூன்று கூறுடைய பொருள்களாகாமல் எங்ஙனம் ஒவ்வொரு பொருள்களாகவே யிருக்கின்றனவோ அங்ஙனமே சச்சிதாநந்த வடிவம் பிரமமென் றுரைப்பதினாலே பிரமம் மூன்றுகூறுடைய பொருளாகாது ஒரே பொருளாயிருக்கிற தென்றறிதல்வேண்டும்.

சி: சச்சிதாநந்தங்களின் ஒருமையை விவரித்துரைக்கும்படி வேண்டுகின்றனன்.

கு: சத்தே சித்தாயிருக்கிறது, சத்திற்குச் சித்து வேறுபட்ட தென்ற லப்போதஃதசத்தாகும். சித்து பரிக்கோடுபோன்று அச த்தாமாயின் அஃதெங்ஙனம்சாகநிபாம். ஆதலாஸத்தேசித்தாகும். எங்ஙனம் சத்தேசித்தாயிருக்கிறதோ அங்ஙனமே சித்தே சத்தா யிருக்கிறது. சித்திற்கு சத்துவேறையின் அப்போதது * ஜடமாம். ஜடத்திற்குக் கயிற்றரவுபோன்று இருப்பின்றாகலின் சித்தே சத் தாகும். சத்தும் சித்துமே ஆநந்தமாம். ஆநந்தம் சத்துக்கும் சித்துக்கும் வேறையின் அப்போது அஃது அசத்து ஜடமாம். அசத்து ஜடங்களாற் சுகாணுபவ முண்டாகாமையின் சத்தும் சித்துமே ஆநந்தமாம். இங்ஙனம் சச்சிதாநந்தங்கள் பரஸ்பரம்

* தன்மையும் பிரவற்றையும் அறியாமலிருக்கும் பதார்த்தம் ஜடமெ னப்படும்.

பின்னமாகாதிருத்தலின் ஆன்மா சச்சிதாந்தவடிவ மென்பது இனிது விளங்கும். எஞ்ஞான்றும் நிவித்தியின்மைபற்றிச் சத்தென்றும், ஜடத்திற்குலேறாய்ப் பிரகாசவடிவமாயிருத்தல்பற்றிச் சித்தென்றும், துக்கத்திற்கு லேறாய் முக்கியப் பிரீதிக்குவிஷயமாயிருத்தலின் ஆனந்தமென்றும் ஆன்மா சொல்லப்படுகின்றது. இங்ஙனம் ஒவ்வொரு நிபித்தம்பற்றி விதிமூகமாகவும் மறைமுகமாகவும் ஆன்மாவிற்குப் பலவிசேஷணங்கள் கூறுதலுமுண்டு.

“இந்தச் சொருபத்தினுடைய வர்ணநீய நாமங்கள் பிரபஞ்சத்தைக்குறித்து வந்ததேயல்லாமல்வெறல்ல. எப்படியேன்னில், அசத்தைக்குறித்துச் சத்தென்றும், சடத்தைக்குறித்துச் சித்தென்றும், துக்கத்தைக்குறித்து ஆனந்தமென்றும், சகுணத்தைக்குறித்து நிர்க்குணமென்றும், ஆவரணத்தைக்குறித்து நிராவரணமென்றும், சாகாரத்தைக்குறித்து நிராகாரமென்றும், விஷயாநந்தத்தைக்குறித்து நிர்விஷயாநந்தமென்றும், பேதத்தைக்குறித்து அபேதமென்றும், பரோக்ஷத்தைக்குறித்து அபரோக்ஷமென்றும், துவிதத்தைக்குறித்து அத்துவிதமென்றும், விசாரத்தைக்குறித்து நிர்விசாரமென்றும், ஆலம்பத்தைக்குறித்து நிராலம்பமென்றும், சங்கத்தைக்குறித்து நிர்ச்சங்கமென்றும், அப்பிரகாசத்தைக்குறித்துப் பிரகாசமென்றும், சுண்டத்தைக்குறித்து அகண்டமென்றும், நாமத்தைக்குறித்து நிர்நாமமென்றும், ரூபியத்தைக்குறித்துப் பூரணமென்றும், வாச்சியத்தைக்குறித்து அநிர்வாச்சியமென்றும், சத்தத்தைக்குறித்து நிர்ச்சத்தமென்றும், அஞ்ஞானத்தைக்குறித்து நிரஞ்சனமென்றும், வேத்தியத்தைக்குறித்து நிர்வேத்தியமென்றும், சலனத்தைக்குறித்து நிர்ச்சலனமென்றும், மிர்தத்தைக்குறித்து அமிர்தமென்றும், ஆதியந்தசகிதத்தைக்குறித்து ஆதியந்தரகிதமென்றும், பிரபஞ்சத்தைக்குறித்து நிஷப்பிரபஞ்சமென்றும்; சித்திரோதத்தைக்குறித்து யோகமென்றும், லட்சியத்தைக்குறித்து நிர்லட்சியமென்றும் பெயர்களாம். பின்னும் சர்வம் பிரமமென்றும் சர்வம் ரூபியமென்றும் இவைமுதலான தன் சொருபத்தினுடைய வர்ணநீயநாமங்கள் பிரபஞ்சத்தைக்குறித்து அத்தியாசமாய்த் தோற்றினவேயல்லாமல், சதாவாக இந்த நாமங்கள் சசவிஷண வந்தியாபுத்திர ககரூரணிந்த மித்தியாபுருஷன் போலவே காணத்தியத்திலும் தனக்கில்லை” என்று சத்தப்பிரகாணங் கூறுவதுமிங் கறியத்திக்கதாம்.

ஆன்மாவின் * விசேஷணம்.

சி: ஆன்மாவிற்கு விதிமுகமாகவும் மறைமுகமாகவும் கூறும் விசேஷணங்களை விளக்கமாக வறியுமாறு விரும்புகின்றேன்.

சு: உடம்பாட்டுவாயிலாகக்கூறும் விசேஷணம் விதிமுகவிசேஷணமென்றும் எதிர்மறைவாயிலாகக் கூறும் விசேஷணம் மறைமுகவிசேஷணமென்றும் சொல்லப்படும்.

நித்தியம், பூரணம், ஏகம், பரமார்த்தம், பரப்பிரமம், நிகாமம், சாகாதம், சத்தியம், கேவலம், தூரியம், சமம், திருக்கு, கூடஸ்தன், சாட்சி, போதம், சுத்தம். இலக்கியம், சனாதனம், சிவன், தத்துவம், வின், சோதி, ஆன்மா, முத்தம், விபு, சூக்குமம் என்றற் றொடக்கத்தவை விதிமுக விசேஷணங்களாம்.

அசலம், நிரஞ்சலம், அமிர்தம், அப்பிரமேயம், விமலம், வசனாதம், அசடம், அநாமயம், அசங்கம், அதுலம், நிரந்தரம், அநோசரம், அகண்டம், அசம், அநந்தம், அவிநாசி, நிர்க்ருணம், நித்குளம், நிரவயவம், அநாதி, அசரிசம், அவிநாசம், அத்துவிதம் என்றற் றொடக்கத்தவை மறைமுக விசேஷணங்களாம்.

விதிமுக விசேஷணவிளக்கம் வருமாறு:—

நித்தியம்.

உற்பத்திநாசமின்றி யிருத்தலின் பிரமம் நித்தியமாம்.

பூரணம்.

நிரிணற் பூரிதமான கடம் போன்று பஞ்சகோசங்கள் பூர்வ பூர்வம், உத்தரோத்தரங்களாற் பூரிக்கப்பட்டுச் சிவனாலும் பூரிக் கப்பட்டிருக்கின்றன. அக்கோசங்களாற் பூரிக்கப்பட்டுள்ள பஞ்ச பூகங்களாற் பூரிக்கப்பட்டிருப்பது சகம்; அச்சகத்தெவ்விடத்தும் வியாபித்துள்ள மாயாவிசிட்ட(சுச)னும் தன்னாற் பூரிக்கப்பட்டு (வியாபிக்கப்பட்டு) தான் பிற்தொன்றாற் பூரிக்கப்படாதிருத்த லின் ஆத்மா பூரணமாம்.

ஏகம்.

சீனக்ருச்சரா தியமா (இனமுள்ளதா) கியவேறு ஆத்மாவில்லா திருத்தலின் ஆத்மா ஏகமாம்.

பரமார்த்தம்.

முக்காலத்தும் பொய்பென்று நிச்சயிக்கப்படுதலின்றி யிருத் தலின் ஆத்மா பரமார்த்தமாம்.

* ஒன்றைப்பிறவற்றினின்றும் வேறுபிரித்தறிவித்தற் சேதுவாயிருப் பது விசேஷணமெனப்படும்.

பாப்பிரமம்

நாமரூபவடிவ எப்பொருட்கும விவரத்தகாரணமாயும் தனக் கொருகாரணமின்றி மேற்படும் வியாபகமாயிருத்தலின் ஆத்மா பாப்பிரமமாம்.

நிதானம்.

பிரபஞ்சத்தின் உற்பத்திக்கும ஸ்திதிக்கும வ்யதத்திற்கும (விவரத்த) காரணமாயிருத்தலின் ஆத்மா நிதானமாம்.

சாக்ஷி .

வருத்தான நம படைபெயர்ச்சிவன்றி யொருவகைத்தாயிருத்தலின் ஆத்மா சாக்ஷிமாம்.

சத்தியம்

சா த்வகா டப பகதிகை தத்தவ காரணங்களி லொடுக்கக் கொண்டு செல்லுந் காரணகாரியங்களின்றி முடிவாய் நிறைவான ஆத்மா சத்தியமாம்.

[பாப்பிரமமோ ஒரு காரியமெனவும் சிபம்வடிவ ஆத்மா காரணமாயும் பாப்பிரமமாய்வுமே தலைநிலை. பாப்பிரமமோ பாப்பிரமமாய்வுமே பாப்பிரமமாய்வுமே ஆத்மாவும் பாப்பிரமமாய்வுமே. பரிபுஷ்டிவென்னும் விவகாரத்தில அரவு பொய்யென்று நிரூபித்தவிடத்துக கயிறு காரணகாரிய சக்தி மாய பொய்யென்று உதக பொய்யென்று நிரூபித்தவிடத்து ஆத்மா காரணகாரிய சக்திமாயே யிருத்தலின் ஆத்மவே மெய்ப் பொருளாமென நுணர்வென்னும்.]

கேவலம்.

மோஷிசாதனமாயிருத்த ஆத்மா கேவலமாம்.

சூரிய .

சாக்ஷிம ரொப்பனம் ச முகதி என்னும் முற்றவத்தையகளை யுடையதாகி நான்காமு பொருளாயிருத்தலின் ஆத்மா சூரியமாம்.

சீர்மம்.

சர்வவுலகங்களிலும் சர்வவ்யவகார சக்திமாய் யிருத்தலால் ஆத்மா சீர்மமாம்.

நிபந்தி.

சாவ திரிசியங்களை யுடையவதா யிருத்தலின் ஆத்மா திருக்காமம்.

கூடஸ்திரம்.

கொல்லனது பண்பெனவும் விகாரமின்றி யிருத்தலால் ஆத்மா கூடஸ்திரமாம்.

சாட்சி.

சொருபவடிவ ஞானத்தாலே சர்வப் பிரபஞ்சத்தையும் மறை
வில்லாது நேரே தொடக்கின்றியறிவதால் ஆத்மா சாக்ஷியாம்.

போதம்.

இந்திரியம் மனத்தின் சம்பந்தத்தாலும், மனம் சீவனின்
சம்பந்தத்தாலும், சீவன் தனது சம்பந்தத்தாலும் போதவடிவமா
யிருப்பதுபோலாகாது தான் (பிறிதொன்றை யபேட்சிக்காத)
சம்விக் (அறிவு) வடிவமாயிருத்தலின் ஆத்மா போதமாம்.

சுத்தம்.

ஜாதிலருணச்சிரமாதியவற்றால் தொடக்குற்றசீவன், கிருபை
அவதார முதலியவற்றால் தொடக்குற்ற ஈசுவரன், ஜீவ சம்பந்தத்
தால் அசுத்தமுற்ற பூகங்கள் ஆகிய இவற்றுடன் கூடியிருப்பினும்
(ஆகாயம்போன்று) தான் ஓரசுத்தமுமின்றி யிருத்தலின் ஆத்மா
சுத்தமாம்.

இலக்கியம்.

இலட்சணவாயிலாகப் போதிக்கப்பட்ட அர்த்தமாயிருத்த
லின் ஆத்மா இலக்கியமாம்.

சநாதனம்.

எஞ்ஞான்றுமொரே வடிவமாயிருத்தலால் ஆன்மா சநாதன
மாம்.

சீவன்.

கடத்தால் வளைவுபட்ட ஆகாசம் போன்று சரீரத்திரயங்க
ளால் வளைவுபட்டிருத்தலின் ஆத்மா சீவனாம்.

நத்துவம்.

தத்துவம் பதங்களின் மெய்ப்பொருளாயிருத்தலின் ஆத்மா
தத்துவமாம்.

விண்.

அசங்கத்துவ முதலிய தருமங்களால் ஆகாயத்திற்கொத்
திருத்தலின் ஆத்மா விண்ணு(ஆகாசமா)ம்.

சோதி.

தீபத்தைப்போன்று தனதுபிரகாசத்தில் பிறிதொன்றை
யபேட்சியாது தான் எல்லாவற்றையும் பிரகாசிக்கச்செய்யும் சொ
ப்பிரகாசவடிவமா யிருத்தலின் ஆத்மா சோதியாம்.

ஆன்மா.

நான் எனும் புத்திக்கு முக்கியவிஷயமாக அல்லது முக்கியமான பிரதிக்கிடமாக விருத்தலின் சேதனம் ஆன்மாவெனப்படுகிறது.

[ஆன்மா விசேஷியமென் றிதுகாறுங் கூறியவந்தது விரோதமாகாது; சுதந்திரசேதனத்தை ஆன்மாவென்று கூறுவதும் ஒர்விசேடம்பற்றியே யாகலின்.]

முத்தம்.

இயல்பாகவே சம்சாரபந்தம் விடுபட்டநாயிருத்தலின் ஆத்மா முத்தமாம்.

விபு.

தேச கால வஸ்துக்களாலாகிய பரிச்சேதமி (முடிவி)ன்றி யிருத்தலின் ஆத்மா விபுவாம். [இது (விபு) அநந்தம், அபரிச்சினனம், பூமா, விபாபகமென்றும் சொல்லப்படும்.]

சூக்தமம்.

“சூக்தமமா யெட்டாமையினைச் சொன்ன பரமே பரமானு” “நுண்மை யாமதி றுண்மையாம்” என்றவாறு சூக்தமமா (நுண்மையா)யுள்ள யாவற்றினும் அதிசூக்தமமாயிருத்தலின் ஆத்மா சூக்தமமாம்.

மறைமுகவிசேஷண விளக்கம் வருமாறு:—

அசலம்.

அவத்தாத்திரயத்தால் சலிக்கின்ற ஜீவசஜகத்திற்குச்சாகுபி யாய்ச் சலிப்பி (அசைக்)ன்றி யிருத்தலின் ஆத்மா அசலமாம்.

நிரஞ்ஞம்.

அஞ்ஞன (சமஸ் அல்லது மனோவியாபார) மின்றியதா யிருத்தலின் ஆத்மா நிரஞ்ஞமாம்.

அமித்தம்.

மிர்க (மரண) மின்றியதாயிருத்தலின் ஆத்மா அமித்தமாம். [இஃது அமரமென்றும் சொல்லப்படும்.]

அப்பிரமேயம்.

(உபரிஷத்துப் பிரமாணத்தாலன்றி யிதர்ப்) பிரமாணங்களுக்கு விஷயமாகாதிருத்தலின் ஆத்மா * அப்பிரமேயமாம். (பிரமாணத்தாலறியப்படுவது பிரமேயமெனப்படும.)

* ஆத்மா சப்தபரிபாதிசூண்களினிற் யிருத்தலின் கடபடம்போன்று (1) பித்திபுட்சப்பிரமாண விஷயமும்ன்று; காரியவிங்கமின்மையின் (2) அனுமாணப்பிரமாண விஷயமும்ன்று; ஒப்பு மையின்மையின் (3) உவ

விமலம்.

மலமுத்திராதி மலம் பொருந்திய பிருதிவி, கலங்கல் புகை புழுதிமுதலிய மலம் பொருந்திய மற்றநான்கு பூதங்கள், கோழை சளி பித்தம் மலம் மூத்திரமுகலிய மலமுடைய ஸ்நூலதேகம், காசபடலங் காமக்குரோதமுதலிய மலமுடைய சூக்குமதேகம், ஞானஞ்ஞான மலமுடைய ஜீவன், சிருஷ்டியாதிகிருத்திய மலமுடைய ஈசுவரன் ஆகிய விவற்றிற்கு விலட்சணமாய் யாதொரு மலமுமின்றிச் சிதாந்த வடிவமாயிருத்தலின் ஆத்மா விமலமாம்.

வசனாதீதம்.

வடக்கினு (சொல்லின் சக்திவிருத்தியினு) லறியப்படாதிருத்தலின் ஆத்மா வசனாதீதமாம்.

அஜடம்.

தேகாதிப்பிரபஞ்சம் போன்று ஜடமாகாதிருத்தலின் ஆத்மா அஜடமாம்.

அநாமயம்.

ஆம்யம் (பிறப்பு முதலிய நோய்) இன்றியிருத்தலின் ஆத்மா அநாமயமாம்.

அசங்கம்.

சங்கமென்பது சம்பந்தமாம். அது சஜாதீயம் விஜாதீயம் சுவாதமென மூவகைத்தாம். படத்திற்குப்படத்தோடுள்ள சம்பந்தம் சஜாதீய (தன் ஜாதியோடுள்ள) சம்பந்தமாம். படத்திற்குக் கடத்தோடுள்ள சம்பந்தம் விஜாதீய (வேறு ஜாதியோடுள்ள) சம்பந்தமாம். படத்திற்கு நூலோடுள்ள சம்பந்தம் சுவாத (அவயவத்தோடுள்ள) சம்பந்தமாம்.

ஏகமாயிருத்தலால் சஜாதீய சம்பந்தமும், அநான்மா கயிற்ற ரவுபோன்று தன்னிடத்துக் கற்பிதமாயிருத்தலின் விஜாதீய சம்மாணப்பிரமாண விஷயமுமன்று; ஜாதிகுணக்கிரியைகளின்மையின் (4) சத்தப்பிரமாண விஷயமுமன்று; உபபாதனதர்ம மின்மையின் (5) அருத்தாபத்திப்பிரமாண விஷயமுமன்று; (6) யதார்த்தபாவ வடிவமாயிருத்தலின் அனுபலத்திப்பிரமாண விஷயமுமன்றாம். இங்ஙனமாயின் உபநிஷத்துக்களின் வாயிலாகப் பிரமம் அறியப்படுவதென்ப தெங்ஙனம் பொருந்துமெனின், உபநிஷத்துவாயிலாக இலட்சியார்த்தமாக வறியப்படுதலின் தவறின்றாம். ஆத்மா சொப்பிரகாசமா யிருத்தலால் எப்பிரமாணத்தாலு மறியப்படுவதன்றாம். ஆனால், பிரமாணங்களோ ஆத்மாவால் விளங்குகின்றனவென்க.

பந்தமும், நிரவயவமா (அவயவமின்றியதா) யிருத்தலின சுவகதசம் பந்தமும் ஆத்மாவிற்கில்லை ; ஆகவே அஃது அசங்கமாம்.

அதுலம்.

தனக்குவமை பிறிதொன்றின்றி யிருத்தலின் ஆத்மா அது லமாம். [துலம் - உவமானம், அதுலம் அஃகின்றியது.]

நிரந்தரம். *

அந்தர (அவகாச) மின்றி யிருத்தலின் ஆத்மா நிரந்தரமாம் (இது நிரசத்திரமென்றும் சொல்லப்படும்.)

அகோசரம்.

தானொன்றற்குக் கோசர (விகட்ய) மாகாதிருத்தலின ஆத்மா அகோசரமாம்.

அகண்டம்.

காலத்தினாலும் தேச (இட) த்தினாலும் வளதுவி (பொருளி) னாலும் கண்டிக்க (வேறுபடுத்த)ப் படாதிருத்தலின ஆத்மா அக ண்டமாம்.

[ஆத்மா உற்பத்தி நாமின்றி (சத்தியமா) யெக்காலத்துமிரு ப்பதாலும், கடபடம்போல ஓரிடத்துமாத்திர மிராது ஆகாசம் போன்றெல்லாவிடங்களிலும் வியாபிததிரூப்பநாலும், கடமும் படமும்போன்று வேறுபட்டிராமல் மண் தனது காரியாவடிவ கடத்திற்கு வேறுபட்டிராமையோன்று தனது விவர்த்தகாரிய வடிவப்பொருளிற்கு வேறுபட்டிராமையாலும் அதற்குக் கால தேசவஸ்துக்களால் முடிவிவரும.]

அஜம்.

ஜன்மமின்றி இருத்தலின் ஆத்மா அஜமாம். அஜமெனினும் அஜன்மமெனினு மொக்கும். [உற்பத்தியில்லாதது என்பதாம்.]

அநந்தம்.

அந்தமி (முடிவி) ன்றியிருத்தலின ஆத்மா அநந்தமாம்.

அவிநாசி.

நாசமின்றியிருத்தலின் ஆத்மா அவிநாசியாம். (விநாசி-நாச முடையது.)

நீர்க்துணம்.

வியவகாரதசையில் சிருஷ்டியைக்குறித்துக் கற்பிக்கப்படும் சர்வஞ்ஞத்வாதி குணங்கள் பாரமார்த்திகதசையில் சிறிதேனு முண்டென்பதற்கிடம் பெருகிருத்தலின் ஆத்மா நாக் குணமாம்.

நிஷ்களம்.

சகளவடிவ (மூர்த்தவடிவம் அஃதாவது கண்டமாய வடிவ) மின்மியிருத்தலின் ஆத்மா நிஷ்களமாம்.

நிரவயவம்.

அஸ்தபாதாதி அவயவங்க (உறுப்புக்க)ளின்மீ யிருத்தலின் ஆத்மா நிரவயவமாம்.

அநாதீ.

உற்பத்தியில்லாதிருத்தலின் ஆத்மா அநாதியாம். [ஆதி-உற்பத்தி.]

அசரீரம்.

யாதொரு சரீரமின்றி யிருத்தலின் ஆன்மா அசரீரமாம்.

அவிகாரம்.

பிறப்பு, திறப்பு, வளர்ச்சி, திரிவு, குறைவு, அழிவு என்னும் சட்பாவவிகாரமு மின்மியிருத்தலின் ஆத்மா அவிகாரமாம்.

அத்துவிதம்.

துணிகவடிவப் பிரபஞ்சம் சொப்பனம்போன்று கற்பிதமாயிருத்தலின் வாஸ்தவமன்று; ஆத்மா துணிதமின்றியதா யிருத்தலின் அத்துவிதமாம். [துணிதமென்பதிரண்டு, அஃதின்றியது அத்துவிதமாம்.]

சுருதியினு ளேகமே வாத்துவித மென்னுஞ்

சொற்கிடையு ளேகமெனுஞ் சொல்ல்தனுக் கயிக்க
மரிதிலுண ரேவலெனு மிடைச்சொற்குத் தேற்ற

மத்துவித மெனுமொழிக்குத் துணிதனிலக் காகக்
சுருதுபொருள் வருகலினு ளிமமுறையே மாயா

கற்பனைகள் கடந்துநீர வயமாகி யென்றுந்
திரிதலில்சின் மயமாகு மொருபிரமந் தனக்குத்

தெரித்தகவ கதமுதலா யினமுன்று மிலையே.

என்று வேதாந்தஞ்ஞாமணிகூறுவது மிங்கறியத்தக்கதாம். [அத்துவிதமென்பதன் பொருள் துணிதமின்றிய தென்பது சிதையாத சித்தாந்தமாயிருக்கச்சிலர் (சைவருளொருசாரர்) “அத்துவிதமாவது பேதப்பொருளிரண்டுந் தம்முள் அபேதமாதற்குரிய சம்பந்தவிசேடம்” என வாளாகூறி வீணே போயினர்.]

சண்டுக்கறியனவேயன்றி அகநூல், அவ்வியம், நிராகாரம், நிர்விகாரம், அஜாதம், நிஷ்கிரியம் முதலியனவும் கொள்க.

ஒரு புருஷன் மனைவிமுதலியோரது திருஷ்டியால் கணவன் முதலியவாகச் சொல்லப்படுதல்போன்று ஒரே ஆத்மா பிரபஞ்சத்தின் விசேடணமாகிய அசத்து முதலிய திருஷ்டியால் சத்து சித்து முதலியவாகச் சொல்லப்படுகின்றமையின் ஆத்மாவின் விசேஷணங்கள் தம்முள் பின்னமாகாவென்பது பெறப்பட்டவாறறிக. ஆத்மா நிர்நிசேஷ சின்மாத்நிரமாயிருப்பதால் அது விசேஷண விசேஷிப்பாவங்களுந் கப்பாற்பட்டதாம். அங்ஙனமாயினும் வியவகாரநிமித்தம் அதற்கு விசேஷண மிருப்பதாகச் சொல்லப்படுகின்றது.

கைவல்லியாபநீதம்.

நித்தியம்பூ ரணமேகம் பரமார்த்தம் பரப்பிரம நிதானஞ் சார்தம், சத்தியங்கே வலந்துரியஞ் சமந்நிருக்குக் கூடஸ்தன் சாட்சி போதம், சுத்தமிலக் கியஞ்சநா தனஞ்சீவன் றத்துவம் வின் சோதி யான்மா, முத்தம்விபு ருக்குமமென் நிவ்வண்ணம் விதிசுணங்கள் மொழியும் வேதம்.

அசுலரெஞ் சனமமித்த மப்பிரமே யம்விமலம் வசனாதிதம்
அசுடமநா மயமசங்க மனுலரெந் தரமகோ சரம கண்டம்
அசமநந்த மவிநாசி நர்க்குணமிட் களரீவ யலம நாதி
அசரீர மவிகார மத்துவித மெனவிலக்கா மநேக முண்டே.

பிரபோநந்திரோநயம்.

அத்துவிதம் வாசாம கோசர மனோநித மசல மூலம், தத்துவமப் பிரமேயஞ் சர்வசமம் சச்சிதா நந்தம் சார்தம், சுத்தமவி யத்தமவி காரமது பவந்துரியம் சுயம்பிர காசம், நித்தியநர்க் குணமனந்த நிரதிசயம் பிரமமென நின்ற தொன்றே.

இச்செய்யுட்களிங் கவசியஞ் சிந்திக்கத் தக்கனவாம்.

(5) சிரவணம்.

சி: மூன்றென்னுந் தொகையாகக்கூறிய சிரவண மனன நிதித்தியாசனங்களுள் சிரவணமாவதியாது?

சு: சட்விதலிங்கத்தினால் வேதாந்த வாக்யத்தின் தாற்பரியத்தை நிச்சயஞ்செய்வது சிரவணமெனப்படும். [சிரவணமாவது சற்குருவாயிலாக வேதாந்தார்த்தத்தை யன்புடன் கேட்டல்.]

சட்விதலிங்க லக்ஷணம்.

சி: சட்வித லிங்கமாவதென்னே?

மறைந்துள்ள அக்கினியின் ஞானத்தை (காணப்படும்) புகை யுண்டுபண்ணுவதால் அக்கினியை நிச்சயித்தற்குப் புகை லிங்கமா(குறியா)யிருத்தல்போல் வேதாந்தவாக்கியங்களின் தாற்பரியமாகிய அத்தைவத சொரூபஞானத்தை உபக்கிரம உபசங்கர மாதிக ஞுண்டுபண்ணுவதால் தாற்பரிய நிச்சயத்திற்கு அவை இலிங்கக்களா யிருக்கின்றன. அவ்விலிங்கங்கள் ஆறாம். அவை (1) உபக்கிரம உபசம்மாரம், (2) அப்பியாசம், (3) அபூர்வதை, (4) பலம், (5) அருத்தவாதம், (6) உபபத்தி என்பனவாம்.

(1) உபக்கிரம உபசம்மாரம்.

உபக்கிரமமாவது விஷயத்தின் ஆரம்பம். உபசம்மாரமாவது விஷயத்தின் முடிவு. ஆரம்பத்திற் கூறியபொருளையே அந்தத்திலுங் கூறுவது உபக்கிரம உபசம்மாரமாகிய ஏகலிங்கமாம்.

சச்சிதானந்த வடிவப்பிரமத்தின் கிளிஞ்சலில் வெள்ளிதோன் றிணைப்போன்று நாமரூபவடிவசகத்துண்டாயிற்று; கிருட்டிக்கு முன அது நாமரூபரகிதமாய்ச் சத்தாமாத்கிரமா யிருந்ததென்று கூறுவது உபக்கிரமமும், இங்ஙனந்தோன்றியஐகத்து அச்சத்தினது சொரூபமாம்; அதுவே யதார்த்தமாயுள்ளது; அதுவே ஆத்ம சொரூபமென்று கூறுவது உபக்கிரமமாமென்க. ஈண்டுக்கூறிய வற்றுள் முதலும் முடிவும் மாறுகோளின்றி யிருத்தலறிக.

(2) அப்பியாசம்.

வேதாந்தார்த்தத்தை அடிக்கடி சொல்லுதற்கு அப்பியாச மென்று பெயராம். யாசகன் தனது பிரயோஜனமான ஒரேகருத் தைவெவ்வேறு சொற்களால் வெளியிடுவதுபோன்று வெவ்வேறு யுக்திவாயிலாக அத்தைவப் பிரமத்தைக் கூறுவதே அப்பியாச மாம். சாந்தோக்கிய உபநிஷத்தின் ஆறுவதத்தியாயத்தில் ஒன்பது முறை தத்துவமுகி மகாவாக்கியம் ஒவ்வோரேதுவை முன்னிட்டுக் கூறியிருத்தலறிக.

(3) அபூர்வதை.

வேறுபிரமாணங்களால் அறியப்படாதது அபூர்வதையாம். அகண்டைக்கரசமாய பிரமம் உபநிஷத்துப் பிரமாண மொழிந்த மறற்பிரமாணங்களால் அறியப்படாதென்றும், ஸ்வயம் பிரகாசமாயிருத்தலால் இதரப்பிரமாணங்களை யபேட்சிக்கிறதின்றென்றும் கூறுவதே அபூர்வதையாம்.

அஷ்டப்பிரமாணம்.

சி: பிரமாணங்க ளெத்தனை வகையாம்.

கு: எட்டுவகையாம்.

சி: அவை யெவை?

கு: பிரத்தியக்ஷம், அனுமானம், உவமானம், ஆகமம், அருத் தாபத்தி, அனுபலத்தி, ஐதிகம், சம்பவமென்பனவாம்.

சி: அவற்றின் தன்மைகளை யொருவாறாக விளங்குமாறு கூறியருளல் வேண்டும்.

கு: யான் நினைத்தபடி நீ வினுவியதற்காகச் சந்தோஷிக்கின் றேன். கீழ்க் கூறுவனவற்றை நன்கு சிந்தித்தால் பிரமாணங்க ளின் வகை யொருவாறு நன்கு விளக்கமாம்.

(1) செவியாதி யிந்திரியங்களால் சப்தாதி விஷயங்களைக் கா ணும் அறிவு பிரத்தியட்சமெனப்படும்.

(2) புகை முதலிய குறிகளால் மலைமுதலியவிடங்களில் நெரு ப்பு முதலியவை யுண்டென் றராய்ந்தறிதல் அனுமானமெனப் படும்.

(3) ஒன்றற்கொன்றுள்ள சாதாரணதரும் (பொதுமை) பற்றி யறிதல் உவமானமெனப்படும்.

(4) சிருஷ்டியினரம்பத்தில் சீவர்களுப்யுமாறு பரமேசுவரன் எடுத்துச் சொல்லிய வேதமும் அதற்கு விரோதமின்றிய சாஸ்தி ரமும் ஆகமமெனப்படும்.

(5) இங்ஙனமன்றியின் இதுகூடாதென் நெதிர்திறை வாயி லாக வறிதல் அருத்தாபத்தியெனப்படும்.

(6) விளங்குத லுண்மைக்கு மாறுபட்ட விளங்குதலில்லா மை அனுபலத்தியெனப்படும்.

(7) தொன்றுதொட்டு இம்மரத்தில் பேயுளதென்று வழங்கி வருதல் ஐதிகமெனப்படும்.

(8) ஆயிரத்தில் நூறுண்டெனும் ஞானம் சம்பவமெனப் படும்.

இவ்வஷ்டப்பிரமாணங்களுள் ஆறபிரமாணங்களே வேதாந் திகளால் சிரேஷ்டமாக வெடுக்கப்பட்டுள்ளன.

சி: அவையெவை?

கு: ஐதிகமும்சம்பவமுமொழிந்தமற்றைப்பிரமாணங்களாம்.

சி: இதற்குப் பிரமாண மென்னை?

கு: “புகலூலகா யிதனுக்குக் காட்சியொன் றேசயின புத்த லைபா டிகர்கடமக் கிரண்டனுமா னத்தோ, கெளுறுசாங்கியார்க்கி ழுன்று ரையோடுடன் குவமையோடுசொ யற்கருத்தா பத்தியோ டைந் தாகு, யிருபிரபா கரங்காறா மபாவமொடு பாட்ட வேதாந்தி கட்காகு மெனவறிக தெரிவுற், மிகலறுமொண் புராணிகர்க டமக் களவை யெட்டா மென்றுரைப்பர் சம்பவவை திகங்களுட னன் றே” என்று வேதாந்த சூளாமணி கூறுவதுமெனக.

சி: இப்பிரமாணங்களின்பயன் விளங்குமாறு கடைச்சிக்க வேண்டும்.

கு: வேதாந்தவாக்கியமொழிந்த மற்றைப்பிரமாணங்கட்குப் பிரமத்திற்பிரவீர்த்தி யில்லையென்பது சித்தாந்தமா யிருப்பினும் அவை வேதாந்த வாக்கியமாய் ஆகமத்தை யொட்டிப் பிரமநிச்ச யத்திற் கேதுவாமிடத்துக் கொள்ளப்படுகின்றன; சுதந்தரமாக மாட்டாவென்பதில் கழிதல்வேண்டும்.

(1) பிரத்தியட்சம்.

செஷ்யாதியிந்திரியங்களா லறியப்படும் சத்தாதி விஷயங்க ளுள் பிரமம் ஒன்றன்றமாகலின் பிரத்தியட்சப் பிரமாணத்தினு லறியப்படுவதன்றும். ஆயினும் (மசபுமான்கதையில்) “பத்தாம வன்” என்னும் வாக்கியத்தினைப்போலச் சுரோதாவின் (கேட்ப வனின்) ஆன்மவடிவமாகப் பிரமத்தை மகாவாக்கியம் போதித்த லால் பிரமத்தின் பிரத்தியட்சஞானம் உண்டாகின்றது. இப்பிர த்தியட்சஞானத்திற்கு மகாவாக்கியமாயசப்தம் அசாதாரண (சிற ந்த) காரணமாம். இந்ந்கு நித்தியாநித்தியவஸ்து விவேக முதலிய சாதனங்களால் சம்ஸ்கரிப்பட்டமனம் சககாரி (உதவி)யா யிருக் கிறது. இவ்வாற்றால் பிரமப்பிரத்தியட்சத்திற்கு மகாவாக்கியமாய சப்தம் பிரமாணமாக நின்றவாறு காண்க.

(2) அனுமானம்.

(1) ஜீவன் பிரமாபின்னன்—பிரதிஞ்ஞை; சச்சிதானந்த வடி வமாயிருத்தலால்—வது; ஈசுரேசேதனம்போல்—உதாரணம்.

(2) ஜீவப்பிரமங்களின் பேதம் மித்தை — பிரதிஞ்ஞை; உபாதிபினுலாகியதா யிருத்தலால்—வது; கடாகாச மகாகாசங் களின் பேதத்தினைப்போல்—உதாரணம்.

இவ்வனுமானங்கள் வேதாந்தவாக்கியங்களால் ஜீவனிடத்து நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கும் பிரமத்தின் அபேதத்தை மந்தஜிஞ்ஞை களுக்கு விளங்கும்படி யுறுதிப்படுத்தி நின்றவாறமிக.

(3) உவமம்.

சடாகாசம், ஜலாகாசம், மகாகாசம், மேகாகாசம் என்னும் ஸனகாகாசங்களுள் ஜலாகாசத்திற்கும் மேகாகாசத்திற்கும் அபேகமில்லையாயினும், கடாகாசத்திற்கும் மகாகாசத்திற்குப் பரமாகமாகப் பேகமினறென்றறபோன்று, கடவுதன், ஜீவன், பிரம்மா, சகவரன் எனனுமா என்கு றோகாசங்களுள் ஜீவனுக்கும் சகவரனுக்கும் அபேகமில்லையாயினும் அவற்றின் அதிகஷ்டானமாய் கூடவுதனுக்கும் பிரயுக்திறதும் பரமாகமாகப் பேகமினறெனாகாம. ஈண்டுக்கூழிப் புவமான் டும் வேகாகவாககியத்தைகயொடிக் கூடவுதப்பிரம் பிக்கிபத்தை விளக்கிப்பவாறமிக.

(4) அநுநிபந்தி.

ஜீவபிரம்மங்களின் அபேகமில் றின் பேகநிலேஷ்சு கூடாது (ஜீவபிரம்மங்களின் அபேகநிருசதபடியாற்றான பீபக நிலைகங் கூடுகின்றது) எனனும் அநுசதாபகதீபம் வேகாகவாககியத்தைகயொடிக் விளக்கிப்பவாறமிக.

(5) அநுநிபந்தி.

சாதகிரதொப்பனங்களில் பராகிகளிருத்தலால் ஜீவபிரம்மங்களின் பேகம் விளங்குகின்றது, பழுத்தியில் அஃவயின்மைபால அவற்றின் பேகம் விளங்குகின்றதினது (ஆகலால் ஜீவபிரம்மங்களின் பராமார்கதிக அபேகாவிளங்குகின்றது) எனனும் அநுநிபந்திபம் வேகாகவாககியத்தைகயொடிக் விளக்கிப்பவாறமிக.

(6) பலம்.

பலம்—பிரபோஜனம் அசுவயாபிரம்மஞானசரியை ஆரம் ஞானியானவனுக்கு காரணதமீகா (மாபாபிரம்ம) டுப்பதிக மேகங்களின் ஈவிததீயே பலமாக (ஆலோகவது ஆவரணவ மெனபது சிமிதுமிடறி ஆகமவடிவாகவே ஈலகதல பலமா மெனக)

(7) அநுநிபந்தி.

வதுதியை அல்லது, சிந்தனைப் பற்றிக் கும் வாககியம் அருத்தவாகமெனப்படும ஈண்டுப் பேகஞானத்தின் சிந்தனையும் அபேக ஞானத்தின் வதுதியையும் அறிவிக்கும் வாககியங்கள் அருத்தவாதமாகம்.

இவ்வருத்தவாதம் (1) சிருஷ்டி, (2) ஸகிதி, (3) பிரளயம், (4) பிரவேசம், (5) ஸம்யமனம், (6) சக துவம்_பராததப்பிரேசம், (7) பலமென வெழுபகைத்தாய்

(1) சிருஷ்டி—அந்த ஆதமாவிலிருந்து ஆகாயமுதலாயின
புண்டாயினவெனபது.

(2) ஸ்திதி—அவ்வாறுலாடானவை ஆதமாவிலேயே இருக்
கின்றனவெனபது.

(3) பிரளயம்—அவ்வமிருப்பவை ஆதமாவிலேயே லயிக்
கின்றனவெனபது.

இவ்விஷயத்தி லறியதக்கக சுருதிகள் வருமாறு—

மந்திரோபநிஷத்.

ஐ ஸ்ராவணம் ஸ்ராவணாவ பஸுந்திராந வக்ஷுஷம் |
கடுகேவலே பஸுனி வரிஸுஷம் விஷம் விஜா || யவ்விநு
ஸவ்விநுபுராதம் ஸ்ராவணாவாஜம்மே | கஸிநெவ வயம்
யாதி ஸ்வவக்ஷு ஸாமரெயயா ||

(இ - ள்) ஞானாகண்ணுள்ள பிராமணிகள் பிரம்மா
முகல வகாவரமவரையிலுள்ளவைகளைப் பாடக்கிறார்கள். எப்படி
பென்றால், பரிசுக்கமாயும் எங்கும் விபாதித்ததாயும் ஒன்றாய்
யிருக்கிற அந்தப் பிரஹ்மமாகவே பாடக்கிறார்கள். ஸதாவர ஜங்க
மங்களான வகலப் பிரபஞ்சங்களும் எந்தப் பிரஹ்மத்தில நிலை
பெற்றிருக்கின்றனவோ அகனிடைத்திலேயே லயிக்கின்றன. நதி
கள் ஸமுத்திரத்தில லயிப்பதுபோல

ஸந்தோக்கியோபநிஷத்.

ஸவம் வவ்விநு ஸ்ராவணம்

(இ - ள்) இரக ஸகலப் பிரபஞ்சமும் பிரம்மமே.

யயாவெஸாகெடுகெந்ரேதினெவஸவம் ரேணயம் | விஜா
தம் ஸ்ராவணாவாஜம்மே விகாரொ நாவெயம் ரேதினெ
கெடுவ ஸத்யம் ||

(இ - ள்) ஓ! செளமியா! ஒரே மணகடடியை யறிந்ததனால்
அதிலிருந்துண்டான (குடம் முதலிய) வகலமும் மண்ணென்றே
அறியப்படுகின்றன; விகாரமும் பெயரும் வெறும் வாய்ப்பேசுகை
தான; மண்தான ஸதகியமானது.

கைவல்லியோபநிஷத்

ரெயுவ ஸகலம் ஜாதம் ரேயுவம் வுதிவிதம் | ரேயுவம்
வய்யாதி தடி ஹாதி ரேயுவம் | சுணொரணிபா நஹரே
க்ஷுநஹாநம் விஸுரே விலித்யம் ||

(இ-ள்.) என்னிடத்திலிருந்தே சகலமு முண்டாகிறது; என்னிடத்திலேயே சகலமுமிருக்கிறது; என்னிடத்திலேயே சகலமும் லயமடைகிறது. அந்த அத்துவயமான பிரம்மம் நானே, அணுடைக்காட்டிலும் அணுவாயிருக்கிறேன்; அப்படியே (மகத்தைக்காட்டிலும்) மகானாயிருக்கிறேன். விசித்திரமான இந்தப் பிரபஞ்சமும் நானே.

வாகுதேவமனன்.

சுகாஸா^ஸபெ^ஸஷ^ஸபு^ஸஷு^ஸ ஸ்ர^ஸஹ^ஸண^ஸ வ^ஸன^ஸவொ^ஸக^ஸதொ^ஸ த^ஸவ^ஸரி^ஸ
 ஷெ^ஸவா^ஸவ^ஸஸா^ஸநா^ஸச^ஸ | வ^ஸந^ஸஸ^ஸஸெ^ஸஸ^ஸவ^ஸயா^ஸச^ஸ ஶ்ர^ஸஷ^ஸத^ஸத^ஸவ^ஸரி^ஸதி^ஸ
 ம^ஸயா^ஸத^ஸக^ஸஷ^ஸ வ^ஸடா^ஸபெ^ஸ | ஶ்ர^ஸஷ^ஸபெ^ஸஷ^ஸக^ஸ கார^ஸண^ஸ ஸ்ர^ஸஹ^ஸபா^ஸக^ஸ
 தா^ஸபெ^ஸவ^ஸம^ஸபு^ஸஷு^ஸ | ஶ்ர^ஸஹ^ஸவா^ஸகெ^ஸஷா^ஸதா^ஸ ஸ்ர^ஸஹ^ஸவி^ஸதீ^ஸய^ஸக^ஸ வ^ஸஸ^ஸ
 வ^ஸவ^ஸயா^ஸபா^ஸஸ^ஸ ||

(இ-ள்.) “ஆகாசம் முதலான யாவும் பிரம்மத்தினிடத்திலிருந்துற்பத்தி யானபடியினாலும் அதினிடத்திலேயே யிருக்கிறபடியினாலும் அதினிடத்திலேயே லயிக்கிறபடியினாலும் மண்ணிலிருந்து உற்பத்தி ஸ்திதி லயங்களையடைந்த குடம் முதலானவை கட்கும் மண்ணிற்கும் பேதமில்லாததுபோல (சிஷ்டிஸ்திதிலயங்களுக்கு) காரணம் பிரம்ம மாத்திரமே” என்று (சுருதிகள்) நமக்கறிவிக்கின்றவைகளாக விருந்துகொண்டு மகாவாக்கியத்தில் சொல்லப்பட்ட பிரம்மத்தினுடைய இரண்டாவதற்ற தன்மையை யாதரிக்கின்றன.

[மண்ணிற் தோன்றி நின்றழியும் குடம் மண்ணையாவது போன்று ஆத்மாஸிற்றோன்றி நின்றழியும் ஆகாசாதிகள் ஆத்மாவேயாமெனபது பெறப்படலால் ஆத்மாஸிற் கன்னியமாய்ப் பிறிதுபொருளுண்டெனபது பெறப்படலின்று; இன்றாகவே, ஆத்மாவேயுளதென்பது சிருஷ்டியாதி மூன்றினாலும் பெறப்பட்டதென்க.]

(4) பிரவேசம்—ஆத்மா ஜீவரூபமாய்த் தேகத்தினுட் பிரவேசித்திருக்கின்றதெனபது. அது,

ஸுபங்கனோபநிஷத்.

தா^ஸநி^ஸவெ^ஸத^ஸநீ^ஸக^ஸத^ஸதா^ஸ ஸொ^ஸகா^ஸபே^ஸத^ஸ ஸ்ர^ஸஹ^ஸண^ஸ ஸ்ர^ஸஹ^ஸ
 ஶ்ர^ஸபு^ஸரா^ஸணி^ஸ ஸ^ஸஷ^ஸஸ^ஸஷ^ஸ ஶ்ர^ஸஹ^ஸகா^ஸநி^ஸவி^ஸஷா^ஸயு^ஸக^ஸ பெ^ஸவா^ஸந^ஸ ப்ரா^ஸ
 வி^ஸஸ^ஸ | த^ஸஷா^ஸஜ^ஸவா^ஸந^ஸபி^ஸதா^ஸ நி^ஸவெ^ஸத^ஸந^ஸவ^ஸஸ^ஸ க^ஸஷா^ஸணி^ஸய^ஸ
 த்ரி^ஸஸா^ஸ ஸ^ஸஷ^ஸஷ^ஸ ஸொ^ஸகா^ஸபே^ஸத^ஸ ஸ^ஸஷ^ஸநி^ஸக^ஸ வ^ஸஷ^ஸஷ^ஸபெ^ஸவா^ஸ
 ஶ்ர^ஸவி^ஸஸா^ஸ | த^ஸயா^ஸ ஜொ^ஸஹி^ஸதொ^ஸ ஜீ^ஸவ^ஸக^ஸபே^ஸத^ஸ ||

(இ-ள்.) “அவற்றிற்குச் சேதனத்தை (அறிவை) புண்படுண்ணவிரும்பினார். பிரமாண்டத்தையும் சர்வவியஷ்டி மத்தகங்களின் (தலைகளின்) பிரம்ம ரத்திரங்களையும் பிளந்துள்ளே பிரவேசித்தார். அவை சடமாயிருந்தாலும் சேதனத்தைப்போலத் தத்தங் கருமத்தைச்செய்தன. சாவற்றொருப ஸகவரன் மாயாலே (அற்பு)த்தடன் வியஷ்டித்தகத்துள் பிரவேசித்து அந்தமாயினாலே மோதிக்கப்பட்டவனுப் ஜீவத்துவதன்தயடைந்தான்” என்னும் சுருதிவாக்கியமாம். இப்பிரவேச அத்தவாத வேதவாக்கியத்தால் ஜீவப்பிரமங்களின் ஐக்கியம் தெள்ளிதின் பெறப்பட்டவாறழிக.

(5) ஸம்பமனம்—ஆத்மா ஒவ்வொன்றையும் நியமத் தவறா வாறு செய்கின்றதென்பது. அது

யஃஷ்யயிவ்யூர் திஷநு வ்யயிவ்யூரேதெரொயம் வ்யயிவீ நவெஷ | யஸ்யூவ்யயிவீ ஸரீரம் யம் வ்யயிவீ தேதெரொயயேது உகெஷெஷ சுதூஜயபூர் ட்யேதிக ||

(இ - ள்.) “எவன் பூமியிலிருக்கிறானோ எவனைப் பூமி யமிய மாட்டாதோ எவனுக்குப் பூமி சரீரமோ எவன் பிருதின்கரு ளிருந்துகொண்டு பிரேரேபிகதின்ருனோ அவன்றொனு னுடைய ஆத்மா ; அவன்றொனந்த்யாமி ; அவன்றொனமிருதன்” என்னும் சுருதிவாக்கியமாம். இவ்வாக்கியத்தால் பிரேரேபிக்கின்றவன் பிரேரேபிக்கப்படுகின்றவன் என்னும் வேற்றுமையின்மைபெறப் பட்டவாறழிக.

(6) தத்துவம் பதார்த்தபரிசோதனம்—தத்பதார்த்த துவம் பதார்த்தங்களின் சோதனை. அது

ஸவா ணஷ வுரூஷொஹஸஸ்யே ||

(இ-ள்.) “ஆர்த்தப்பருஷன் அந்நரச சொருபமாயிருக்கிறான்” என்றற் றொடக்கத்துச் சுருதிவாக்கியங்களாம். இதனால் ஜீவேச வர ஐக்கியம் பெறப்பட்டவாறழிக.

(7) பலம்—பிரமனித்துப் பிரஹ்மமாகின்றனென்பது. அது
ப்ரஹ்விஷாபொதி வரம் சுஜேதஸஃஹவஃ ||

(இ - ள்.) “பிரம்மனித்தானவன் பிரமத்தை யடைகிறான் ; அமிருதனாகவாகிறான்” என்றற் றொடக்கத்துச் சுருதிவாக்கியங் களாம். இதனால் அபிபதொனத்தின் பலன் விளங்கியவாறழிக.

(6) உபாந்தி.

சொல்லும் விஷயத்திற் கணுகூலமானபுக்தி உபபத்தியெனப் ப்டிம. மண்ணிற்கும் அதினின் றுண்டான கடகலசாதிகளுக்கும், பெண்ணிற்கும் அதினின் றுண்டான கடகாதிகளுக்கு, தந்து

விற்கும் அதினின் லுண்டான உத்தரீயமாதிகளுக்கும், இரும்பிற்கும் அதினின் லுண்டான கட்காதிகளுக்கும் பேதமில்லாதிருத்தல் போன்று காரணமான பிரயத்திற்கும் அதனகாரியமாய் ஜகத்திற்கும் பேதமின்றெனக் கூறுவதே உபபத்தியாமென்க.

இச்சட்விதலிங்கங்களாலும் லேதாந்த வாக்கியங்களின் அத்வைதார்த்தத்தை நிச்சயிப்பதே சிவவணமாம். லேதாந்த சாஸ்திரத்தின அர்ப்பியாசம் அதற்குச் சாதனமாயிருத்தலின் அதுவும் சிவவண மெனப்படும்.

சி: சிவவணத்திற கேது யாது?

கு: * அக்ஷிபத்தம், அதிபூதம், அதிசெய்வங்களாலுண்டாகுந் துன்பங்களைப் பொறுக்கமாட்டாமல் “வெய்நிற்சகித்திடாப் புழுப்போல் வெம்பிப் பவமறுநாளை தீர்த்தம் படிந்திடப்பத” றும் தீவிரதருமுட்கத்துவமே வதுவாம்!

சி: சொனாம யாது?

கு: ஆக்மசொருபத்தைக் கூறும் லேதாந்த வாக்கியங்களைச் சதா சந்தருவினிடத்திற் கெட்டலே சொனாமாம்.

சி: காரியம் யாது?

கு: லேசப்தாவத்தையுள் கிருமும் ஆத்மா இல்லை பென்னும் அசத்தாவரணம் ஒழிவதே காரியம்.

சி: அவதி (எல்லை) யாது?

கு: ஒழிந்தபோய் அசத்தாவரணம் மீண்டும் வாராதிருக்கின்றபரியந்தம் சிவவணஞ் செய்தலே அவதி.

சி: பலமாவதியாது?

கு: திடமாயிருக்கிற ஆத்மாவின் பரோட்சஞானமே பலம்.

(6) மனனம்.

சிவவணத்தினாலே பரோட்சமாய் நிற்குந் திருக்கின்ற அக்வைதவடிவ ஆத்மாவை யுக்கி கருக்க அனுபவவாயிலாகச் சிந்தித்தலே மனனமெனப்படும்.

* (1) வியாதிமுதலானவைகளாலுண்டாகும் துக்கம் அத்தியான்ம துக்கமாம்.

(2) சோர வியாக்கிர ஸர்ப்பாதினாலுண்டாகுந் துக்கம் அதிபூததுக்கமாம்.

(3) இயக்க நிராக்கத ப்ரேத கிரஹங்களாலும், சீத வாத ஆதபங்களாலு முண்டாகுந் துக்கம் அதிசெய்வ துக்கமாம்.

யுக்தி:

(1) இதுகூடும் இதுகூடாதெனத் தன்கண்ணே தோன்றுவது யுக்தியாம். இது பொருந்துமாறென்றுஞ் சொல்லப்படும். இதுகூடும் என்பது அன்வயம் (உடம்பாடு), இது கூடாது என்பது வியதிரேகம் (எதிர்மறை). அது (மண்ணாகிய காரணம்) இருந்தால் அது (கடமாகிய காரியம்) இருந்தல் அன்வயமாம். அஃது (மண்ணாகிய காரணம்) இல்லாதிருக்க அஃது (கடமாகிய காரியம்) இல்லாதிருத்தல் வியதிரேகமாம்.

அன்வயம் வியதிரேகம் என்னு மிரண்டங்கங்களோடு கூடியதே யுக்தியாம்.

நருக்கம்.

(2) வியாப்பிபத்தை யாரோபித்தலால் (நீயில்லையானால்) வியாபகத்தை யாரோபிப்பது (புகையுமில்லையாதல் வேண்டுமென்பது) தருக்கமாம். அஃதாவது அநிஷ்டத்தைச்சம்பாதிப்பது தருக்கமாம். இது பிரத்தியட்சாதிப் பிரமானங்களுக்குச் சககாரி (உதவி)பாயிருப்பதென் றறிதல்வேண்டும்.

* அனுமானப் பிரமாணம்.

“மறைந்திருக்கும் பொருளைக் குறியாலாவது அனுமானப் பிரமாணமாம். உதாரணம் புகையைக்கண்டு ஷன்னியுண்டென்றறிவதுபோலும்.

அடுக்களைமுதலிய விடங்களில் தினந்தோறும் புகையிருக்கக்காண்கிற புருஷனுக்கு, புகையுள்ள விடங்களிலெல்லாம் அக்கினியிருக்குமென்கிற ஓர் அனுபவமுண்டாகிறது. இதற்கே உடனிகழ்ச்சி ஞானமென்றுபெயர்.

பிறகு அவன் பவதமுதலிய இடங்களுக்குப்போகுங்கால், புகையின் பிரத்தியக்ஷமுண்டாகுமிடத்து, அவனுக்குப் புகைக்

* இவ்வனுமானப் பிரமாணம் சென்னைமாநகரத்தின்கண் வேதாந்த பாஸ்கரராயெழுந்தருளியிருந்த மகான். சை. இரத்தின செட்டியாரவர்களிடத்து வேதாந்த அபிப்பிராயஞ்செய்தவர்களிலொருவரும், சென்னை-இந்து சியலாஜிகல் ஐஸ்கூல் தமிழ்ப்பண்டிதரும் நமதுநண்பருமான ம-ரா-ப-ஸ்ரீ. கோ. வடிவேலு செட்டியாரவர்தன் திருக்குறளின் புரிமேலுழநூலையை விளக்கியெழுதிய வுரையினின்று மெரித்தெழுதப்பட்டது. முன்னெழுதியுள்ள அனுமானங்களையன்றிப் பின்வரு மனுமானங்களும் நன்குவிளங்குதற்பொருட் டிஃதெழுதப்பட்டதென்க.

கும் வன்னிக்குமுள்ள உடனிகழ்ச்சியின் ஞாபகமுண்டாகிறது. இது வாயிலாக மலையில் வன்னியுண்டென்கிற ஞானமுண்டாகிறது.

இதுவே அனுமிதியெனப்படும். இவ்விடத்தில் புகைக்கு ஏது அல்லது இலிங்கம் என்று பெயராம்.

ஏது அல்லது இலிங்கத்தாலறியப்பட்ட வன்னி சாத்தியமென்று சொல்லப்படும்.

ஏது சாத்தியமிரண்டிற்கும் ஆசிரயமாயிருக்கும் பரவதமுதலியவை பகூதமாம். எவ்வதிகரண(இட)த்தில் சாத்தியத்தையறியும் விருப்பமுண்டாகி, சாத்தியத்தின் அனுமதி வடிவ நிச்சயம் உண்டாகின்றதோ அது பட்சமெனப்படும்.

தூமமுள்ள விடத்து மில்லாவிடத்தும வன்னியிருப்பதால் தூமத்தைவிட வன்னி யதிக்கிடத்திலிருப்பதாம்; ஆகையால் வன்னி (நீ) வியாபகமாம். வன்னியுள்ள விடத்தெல்லாம் தூமமில்லாமையால் தூமம் வியாப்பியமாம் (சொற்ப விடத்திலிருப்பதாம்).

அனுமிதிஞானத்தில் ஏது சாத்தியங்களின் வியாப்தியனுபவம் கரணமாம். இந்த வியாப்திஞானத்தின் ஸ்மிருதி அல்லது ஞாபகம் வியாபாரமாம். அனுமிதியறிவு பயனும். உடனிகழ்ச்சி ஞானமெனினும் வியாப்தி ஞானமெனினுமொக்கும். சிலர் வியாப்தி ஞானத்தையும், சிலர் வியாப்தி ஸ்மிருதியினையும், சிலர் ஏது ஞானத்தையும், சிலர் ஞானவேதுவினையும் கரணமென்பர்.

அனுமானம் (1) கேவலாந்துவயி (2) கேவலவியதிரேகி (3) அன்னுவய வியதிரேகியென மூவகைப்படும். அன்னுவயம்—உடன்பாடு, வியதிரேகம் - எதிர்மறை.

அவற்றுள்—கேவலாந்துவயியாவது அந்துவயுத்தில் மாத்திரம் வியாத்தியையுடையது. அது குடம் அபிதேயம் (பெயரிட்டு வழங்கற்பாலது); பிரமேயத்தன்மையால்; என்பது பேரலலாம். சுண்டுக்குடம் பகூதம்; அதன் அபிதேயத்தன்மை சாத்தியம்; பிரமேயத்தன்மையால் என்பது ஏது. சுண்டு, யாண்டு யாண்டுப் பிரமேயத்துவம் ஆண்டு ஆண்டு அபிதேயத்துவம் படம்போல என அன்னுவய வியாப்திமாத்திரமுளது; யாண்டு ஏதுவில்லை ஆண்டு சாத்தியமில்லை என வியதிரேக வியாத்தியின்மையா (பிரமேயத்துவமும் அபிதேயத்துவமும் மெங்கு மிருத்தலா) டென்க.

கேவலவியதிரேகியாவது வியதிரேகத்தில் மாத்ரம் வியாத் தியுடையது. அது பிருசிளி ஏனையவற்றின் வேறு; கந்தமுடையமை யால்; யாது ஏனையவற்றின் வேற்று அது கந்தமுடையதன்று அப்புப்போல் என்பது. இங்ருயாது கந்தமுடையத்து அஃது ஏனைய பொருள்களின வேறு இதுபோல என அந்நுவயத்தில் திருட்டா ந்த மில்லை; பிருதிவி முழுதும் பகூதமேயாகலிலென்க.

அந்நுவய வியதிரேகியாவது அன்னுவயத்திலும்; வியதிரே கத்திலும் வியாப்தியையுடையது. வன்னியைச் சாதிக்குங்கால் புகையுடையமை அந்நுவய வியதிரேகியாப்; யாண்டுப் புகை ஆண்டு வன்னி அடுக்களைபோல என அந்நுவயத்திலும், யாண்டு வன்னி யில்லை ஆண்டுப் புகையில்லை மடுப்போல என வியதிரேகத்திலும் வியாப்தி யுடையமையி னென்க.

மீண்டும் அனுமானம் சுவார்த்தானுமானம் (தன்பொருட்டனு மானம்) பரார்த்தானுமானம் (பிறன்பொருட்டனுமானம்) என் னும் வேறுபாட்டா லிருவகைத்து.

தன்பொருட்டனுமானமாவது தனக்கனுமிதி ஞானம் விள ங்ருதற்குக் காரணம். வாக்கியப் பிரயோகமின்றி வியாத்தி ஞான முதலியவற்றால் எவ்வனுமிதியுண்டாகிறதோ அது சுவார்த்தாநு மானமெனப்படும்.

பிறன்பொருட் டனுமானமாவது தானே புகையால் வன் னியை அனுமித்துப் பிறருணர்தற் பொருட்டு ஐவகையுறுப்பு டன்கூடிய வாக்கியத்தைக் கூறுவது

ஐவகையுறுப்பாவன:—(1) பிரஞ்ஞை—(மலை வன்னியுடை த்து). (2) ஏது—(புகையுடையமால்). (3) திருஷ்டாந்தம்.—(யாது யாது புகையுடையது அது அது வன்னியுடையது அடுக்களை போல). (4) உபந்யம்—(இதுவு மங்கனம்). (5) சிகமனம் (ஆக லினங்கனம்). (அஃதாவது மலை வன்னி யுடைத்தென்பது).

பிரதிஞ்ஞையாவது பகூதத்தைத் துணிபொருளுடையதாகக் கூறல்.

ஏதுவாவது இன் ஆன் உருபு நனாக இலிங்கத்தை யெடுத்துச் காட்டுவது.

திருட்டாந்தமாவது ஏது சாத்தியங்களின் உடனிகழ்ச்சியை யறிவிப்பதாகிய திருஷ்டாந்தத்தைப் பிரதிபாதிக்கும் வாக்கியம்.

வாதிப் பிரதிவாதிகளுக்கு யாண்டு விவாதமில்லையோ யாண்டு இருவராலும் நிச்சயிக்கப்பட்ட அருத்தமுளதோ அது திருஷ்டாந்தமெனப்படும்.

உபநயமாவது பக்த தருமத்தன்மை யுணர்தற் பொருட்டு திருட்டாந்தத்தைச் சார்த்திக் கூறுவது.

நிகழினமாவது முடிந்தது முடிந்தில். மறுதலையின்மை காட்டல் முதலியன நிகமனத்திற்குப் பயனாம்."

மனனத்திற்குச் சாதனமான யுக்தி முதலிய முன்றனங் யுக்தி வருமாறு:—

சாங்கியராதியோர் ஆத்மா பலவாயும் வியாபகமாயு மிருக்கிறதென்று கூறுவர். சுருதி ஆத்மா ஒன்றாயும் வியாபகமாயுமிருக்கிறதென்று கூறும். இவ்விரண்டையு மறிந்தவன் குரு சிவனைத் தின் பின்னர்ந்தாகிய சிந்தனைக்கண் ஆன்மா ஒன்றாயும் வியாபகமாயு மிருப்பது நியாயமா? அளறிப்பலவாயும் வியாபகமாயு மிருப்பது நியாயமாவென்று யுக்தியினு லாராயந்தமிய வேண்டும்.

(க) சாங்கியாதி மதத்துள் அநேகமரம் வியாபகமாயிருக்கும் ஆத்மாக்களுக்கு ஒவ்வொரு சரீரத்திலும் சம்பந்தமிருத்தல் அத்தியாவசியமாதலால் இவ்வான்மாவிற்கே இந்தச் சரீரம் போகசாதனமாம், மற்ற ஆன்மாக்களுக் காகாதிதன் னு போகஸ்திதி சொல்லுதல் கூடாது. [ஒரு சரீரம் பல ஆத்மாக்களுக்கும் போகசாதனமாயிருக்கவேண்டு மென்பது கருத்து.] [போகசாதனம்—கததுக் கங்களைப் புலப்படச்செய்வதற் கேதுவாயிருப்பது.] (2) இவ்வான்மா நல்வினை முதலியவற்றால் சம்பாதித்துக்கொண்ட இச்சரீரம் இகற்கேயாம், மற்ற வான்மாக்களுக்கிலை யென்றால் அந்நல்வினை முதலியவை எல்லா வான்மாக்களுக்கு மிருத்தவால் அவற்றிற்கெல்லாம் இச்சரீரம் போகசாதனமாயிருக்கவேண்டு மாதலால் அது கூடாது. (ங) இவ்வான்மா பூர்வ தேகாபிமானத்தினால் செய்த நல்வினை முதலியவை இவ்வான்மாவினதே யென்றால் அவ்வபிமானம் பூர்வதேகத்திலிருந்த எல்லா வான்மாக்களுக்கு முடைத்தாயிருத்தலால் அது கூடாது. இங்ஙனம் எல்லாவற்றினும் கலத்தலாகிய அநவஸ்தாதோஷம் (வரம்பின்றிச் சேறலென்னுங் குற்றம்) ஒழிக்கத்தக்க தன்றும். ஆத்மா ஒன்றுப் வியாபகமாயிருக்கிறதென்னும் பட்சத்தில் போகவிவஸ்தை (வேறுபாடு) பொருளுகின்ற தின்றென்று அநேகாத்ம பட்சத்தை யங்கீகரிக்கிலும்

அங்கும் போகவிவஸ்தை பொருந்துகின்ற தில்லை. இங்ஙனம் இரு பட்சத்திலும் சங்கையிருப்பினும் ஏகாத்ம பட்சத்தில் போகவிவஸ்தை பிம்பப்பிரதிபிம்ப நியாயத்தினால் உபாதிகளாய அந்தக் கரணங்களின் மந்தம் கலக்க முதலிய பல்வகைக் கூறுபாட்டால் பொருந்து மென்பதே யுத்தியாம்.

பிம்பப்பிரதிபிம்பமாவது முகமுதலியவஸ்துக்கள் உண்ணாடி முதலிய வஸ்துக்களில் வேறொன்றுபோல் எதிர்முகமாகத் தோன்றுவதாம். ஈண்டு ஆக்மா பிம்பம், அந்தக்கரணங்கள் பிரதிபிம்பித்தற்கிடம், அவற்றுள் பிரதிபிம்பித்துள்ள ஆபாச ஆக்மாக்கள் சீவர்கள். உபாதியாய அந்தக்கரணங்கள் பலவாயிருத்தலால் அவற்றுள் பிரதிபலித்துள்ள சீவர்கள் பலவாயிருக்கின்றனர். இருக்கவே தம்முள் வேறுபட்டிருக்கும் சீவர்களுக்குப் போக விவஸ்தை பொருந்துமென்பது சிதையாத சித்தார்தமாமென்க. இவ்விஷயம்,

“எல்லாச் சீவரு மிவனு மென்றீ ரிவன்றான் முத்தியடைந்
தெல்லாச் சீவரு முத்தி பெறும் லிருப்பா னேனையா
எல்லாச் சீவரும் வெவ்வே ருனு னிலனெல் லாமலனே
எல்லாப் பொருளு முரைத்தருள் குருவே யிதையீர் மொழியீரே.”

“அகமெனு மான்மா பூரண மேக மநேகவி தஞ்சீவர்
அகமெனு மந்தக் கரணே பாதிக ளளவிலை யாதலினால்
சகமுழு துக்குளிர் சந்திர னேகஞ் சலசந் திர்பலராம்
சுகமதி லேரி குளஞ்சிறு குழிகால் சட்டிகு டம்பலவால்.”

“சட்டி குடங்களி லொன்று நசித்திடி னதினுட் சலசந்திரன்
ஒட்டு முதற்சந் திரனோடு கூடுமொ ழிந்தவை கூடாவே
கட்டுமு பாகி நசித்திடு சீவன் காரண வான்மாவில்
கட்டு மயிக்கிய முபாதி கெடாதவர் கேவல மாகாரே”

என்று கைவல்லிய நவரீதங் கூறுவதால் நன்கு விளங்கும்.
தருக்கமும் அனுமானமும் கீழ் வருவதா லினிது விளங்கும்.

ஸ்ரீ விருத்திப் பிரபாகரம் உவது பிரகாசம்.

“வேதாந்த வாக்கியங்களால் ஜீவனிடத்து நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கும் பிரஹ்மத்தினபேதம் எதுவோ, அது அதுமானத்தானும் இவ்வாற்றாற் சித்திக்கின்றது:—ஜீவன் பிரஹ்மா பின்னம், சேதனத்தன்மையால், யாண்டு யாண்டுச் சேதனத்தன்மையுண்

டோ, ஆண்டாண்டுப் பிரஹ்மாபேதமுண்டு; பிரஹ்மத்திற்போல. இது மூன்றவயவங்களின் சமுதாயமாகிய மகாவாக்கியமாம். ஆகையாற் பரார்த்தாதுமானமெனப்படும். ஈண்டுச் சிவன் பகஷம், பிரஹ்மாபேதம் சாத்தியம், சேதனத்தன்மை ஏது, பிரஹ்மம் திருஷ்டாந்தம். ஈண்டுப் பிரதிவாதிபானவன் ஜீவனிடத்துச் சேதனத்தன்மையாகிய ஏதுவோ விருக்கிவந்து, பிரஹ்மாபேதமாகிய சாத்தியமில்லை யென்றிவ்வாறு பகஷத்தில் சேதனத்தன்மையாகிய ஏதுவிற்குப் பிரஹ்மாபேதரூப சாத்தியத்தோடு வியபிசார சங்கை செய்யின், தர்க்கத்தால் அச்சங்கையை நிவிர்த்தி செய்யவேண்டும். ஈண்டுத் தர்க்கத்தின் சொரூபம் இதுவாம்:—ஜீவனிடத்துச் சேதனத்தன்மையாகிய ஏதுவை யங்கீகரித்துப் பிரஹ்மாபேதமாகிய சாத்தியத்தை யங்கீகரியாவிடின், சேதனத்திற்கு அத்விதீயத்தன்மையைப் பிரதிபாதிக்கும் சுருதிக்கு விரோதமுண்டாகும். அநிஷ்டத்தைச் சம்பாதித்தல் தர்க்கமெனப்படும். சுருதியின் விரோதம் சர்வ (வைதிக) ஆஸ்திகர்களுக்கும் அநிஷ்டமாம். வியவகாரிகப் பிரபஞ்சம் மித்தை, ஞானத்தால் நிவிர்த்திக்கப்படுந்தன்மையால், யாண்டு யாண்டு ஞானத்தால் நிவிர்த்திக்கப்படுந்தன்மையுண்டோ, ஆண்டு ஆண்டு மித்தியாத்துவமுண்டு, இப்பி வெள்ளி முதலியவற்றிற்போல. ஈண்டு வியாவகாரிகப் பிரபஞ்சம் பகஷம், மித்தியாத்தன்மை சாத்தியம், ஞானத்தால் நிவிர்த்திக்கப்படுந்தன்மை ஏது, இப்பி வெள்ளி முதலியன திருஷ்டாந்தம். வியாவகாரிகப்பிரபஞ்சம் மித்தையென்பது பிரதிஞ்ஞை வாக்கியம், ஞானத்தால் நிவிர்த்திக்கப்படுந் தன்மையாலென்பது ஏதுவாக்கியம், யாண்டு யாண்டு ஞானத்தால் நிவிர்த்திக்கப்படுந் தன்மையுண்டோ, ஆண்டு ஆண்டு மித்தியாத்துவமுண்டு, இப்பி வெள்ளி முதலியவற்றிற்போல வென்பது உதாகரண வாக்கியம். ஈண்டும் பிரபஞ்சத்திற்கு ஞானத்தால் நிவிர்த்திக்கப்படுந் தன்மையை அங்கீகரித்து மித்தியாத் தன்மையை யங்கீகரியாவிடின் சத்தி (உள்ளது)ற்கு ஞானத்தால் நிவிர்த்தி பொருந்தாது. அதனால் ஞானத்தால் சகலப் பிரபஞ்சமும் நிவிர்த்தியாதலைப் பிரதிபாதிக்கும் சுருதி ஸ்மிருதிகளுக்கு விரோதமுண்டாமென்னும் தர்க்கத்தால் வியபிசார சங்கையின் நிவிர்த்தி யுண்டாகின்றது.”

கயிறென்ப தொன்றில்லை யானால் அதிற்றோன்றும் பாய்பென்ப தெங்ஙனமின்றோ அங்ஙனமே கான் என்னும் பொருளொன்றில்லை யானால் என்னிடத்தில் நாமரூப வடிவ வஸுகந்தோன உதந்

கிடனின்றும். நான் எல்லா வவத்தையினும் மாறுதிருத்தலினும் நாமருப வடிவ வலகம் என்னிடத்துப் பாவமாகவும் அபாவமாகவும் மாறி மாறி வருத்தலானும் நானே யுளன். பிறிதொன்றென்பது யதார்த்தமாக வெண்ணெயிடில்லை. ஆதலால் நானே உலகிற்கு ஆதாரமாகவும் அதிஷ்டானமாகவு மிருக்கிறேன். உலகு என்னிடத்தில் ஆதேயமாகவும், ஆரோபமாகவு மிருக்கிறதென்று சிந்தித்தல் தருக்க வாயிலாக வுண்டாய சிந்தனையா மென்க.

மனனத்திற்குச் சகாயமாக ஸ்ரீவிருத்திப் பிரபாகரத்துட் கூறிய அனுமானங்களை யன்றி வேறு அனுமானங்களும் வருமாறு:—

(1) ஆத்மா மித்தியா பநார்த்தத்தின் வேறு என்பது பிரதிஞ்ஞை, பரமார்த்திகமாயும் சித்தகனமாயுமிருத்தலான் என்பது ஏது, யாது யாது பரமார்த்திகமாயும் சித்தகனமாயு மிருப்பதன்று அது அது வாத்தமா வன்று கடம்போல என்பது—உதாரணம்.

(2) உலகம் தனக்கென வடிவ மொன் மில்லாதது—பிரதிஞ்ஞை, விசாரணை முகத்து மிதநையாய்ப் போவதால்—ஏது, யாது, யாது விசாரணைமுகத்து மிதநையாய்ப் போவது அது வது தனக்கென வடிவமொன் மில்லாதது கானல் நீர்போல—உதாரணம்.

(3) உலகு அசத்து—பிரதிஞ்ஞை, உணருருவாயிருத்தலால்—ஏது, யாது யாது உணருரு அதுவது அசத்து, கடம்பம்போல—உதாரணம்.

(4) தேகேந்திரியாதிகளுக்கு விலட்சணமாயுள்ள நான் பிரமத்திற்கு வேறு பட்டவனன்று—பிரதிஞ்ஞை, சச்சிதானந்த வடிவமாயிருத்தலால்—ஏது, யாது யாது சச்சிதானந்த வடிவமாயிருப்பதன்று அதுவது பிரமத்திற்கு வேறுபட்ட தன்றன்று கடம்போல—உதாரணம்.

(5) எத்தகைய பதவிமோகூதங்களும் அநித்தியமே—பிரதிஞ்ஞை, நிர்சியமாயிருத்தலால்—ஏது, யாது யாது நிர்சியம் அதுவது அநித்தியம் கடம்போல—உதாரணம்.

(6) இக்கடம் வியாவகாரிகசத்து—பிரதிஞ்ஞை, பிராசிபாவிகசத்தினும் வேறாய்த் தத்துவஞானத்தினுல்பொய்யென்று நிச்சயித்தற் குரித்தாயிருத்தலின்—ஏது, யாது யாது பிராசிபாவிகசத்தினும் வேறாய்த் தத்துவஞானத்தினுல் பொய்யென்று நிச்சயித்தற் குரிய தன்று, அதுவது வியாவகாரிக சத்தன்று, பரமார்த்திகசத்தாய ஆத்மாபோல—உதாரணம்.

[தத்துவஞானத்தினால் போய்யென்று நிச்சயித்தற் குரியது வியாவகாரிக சத்தெனவும், தத்துவஞானமின்றியேபோய்யென்று நிச்சயித்தற்குரியது பிராதிபாஷிக சத்தெனவும், எவ்வகையாலும் போய்யென்று நிச்சயித்தற் குரியதாகாதது பாரமாததிக. சத்தெனவுமறிக.] இக்கடமெனக் கூறப்பட்டதேனும் இனம் பற்றி இவ்வாறாய ஒவ்வொன்றையும் இங்ஙனமே அனுமானஞ் செய்து கொள்க.

வேறு நூல்களிலுள்ள அனுமானங்களுட் சில வருமாறு:—

(1) சித்தாந்த பிந்து.

“பிரமத்திற் கு அந்நியமானவை மித்தை, திருசியமாயிருத்தலால், கவிஞ்சல் வெள்ளி முதலியவற்றைப்போல.”

(2) பாலபோதம்.

“பிரபஞ்சம் மித்தை, திருசியமாயிருத்தலால், சொப்பன முதலியவற்றைப்போல, எங்கே மித்தியாத் துவமில்லையோ அங்கே திருசியத்துவமுமில்லை, ஆன்மாவிற்போல வென்பது வெதிரேக வியாப்தி.”

(3) பநாந்த மந்திரா.

“வியாவகாரிகப் பிராதிபாஷிகமாகிய சகல துவைதமும் பாரமார்த்திக சத்தியமன்று, அநான்மாவாயிருத்தலால், யாது பாரமார்த்திக அசத்தன்மோ, அலைகளுத்துமாவு மன்று சேதனமாகிய ஆன்மாவைப்போல, இங்கே சகல துவைதமும் பட்சம்.”

(4) வேதாந்த பரிபாஷை.

“பிரமத்திற்குப் பின்னமான யாவும்மித்தை, பிரமத்திற்குப் பின்னமாயிருத்தலால், சுத்தி வெள்ளியைப்போல.”

சி: இம்மனனத்திற் கேது யாது?

கு: நித்தியா நித்திய வஸது விவேகமேயாம்.

சி: சொரூபம் யாது?

கு: அத்வைத ஆத்மதத்துவத்தை விசாரிக்கின்றதேயும்.

சி: காரியம் யாது?

கு: ஆத்மா இருந்தால் தோன்றாத என்னும் அபானுவரணத்தை (நபாதியை) நாசஞ் செய்கிறதேயும்.

சி: அவதியாவதென்னை?

கு: நஷ்டமாய அவ்வாவரணம் மறுபடியும் வாராதிருக்கும் வரை ஆன்மசொரூபத்தைச் சிந்திப்பதேயாம்.

சி: ஸமாவதியாது ?

கு: ஆத்மாவின் அபரோக்ச ஞானமேயாம்.

(7) நிதித்தியாசனம்.

சி: நிதித்தியாசனமாவ தியாது ?

கு: அனாத்மாகார விருத்திகளைத் தடுத்தல் பூர்வகமான ஆத்மா கார விருத்திகளின் பிரவாகம் † நிதித்தியாசன மெனப்படும.

அஃதாவது சிந்தனையால் நிச்சயிக்கப்பட்ட ஆத்மாவில் சித் தம் நிச்சலமாயிருப்பதாம்.

இஃதைந் தங்கங்களுடைத்தா யிருக்கும்.

அவை (1) மந்திரயோகம், (2) பரிசயோகம், (3) பாவயோ கம், (4) அபாவயோகம், (5) மகாயோக மென்பனவாம்.

(1) பிரணவ முதலிய மந்திராப்பியாசத்தினால் மனம் ஆத்மா வில் இலயமாவதே மந்திரயோகமாம்.

(2) அம்மந்திரயோக சகிதமாய் மனமும் பிரணவாயுவும் ஒருமைப்பாடடைந்து மூலாதாரத்திருந்து சுழிமுனை நாடி மார்க் கத்துளேறிச் சிரசின் நடுவிலுள்ள ஆத்மப் பிரகாசத்தில் அம்ம னம் இலயமாவதே பரிசயோகமாம்.

(3) சுவர்க்கம் சிரசாகவும்; திக்குகள் காதாகவும், சூரிய சந் திரர்கள் கண்ணாகவும், அக்கினி முகமாகவும், ஆகாரம் நாயிராக வும், பூமி பாதமாகவுமுடைய பாமேசுவரனது விராட்டிருஷ்ட வடி வத்தைத் தியானித்துப், பின்னும் சகஸ்திராபரண சகிதமான பர

† நிதித்தியாஸனத்தின் பரிபாக அவஸ்தையே சமாதியாயிருத்தலால் சமாதி வேறு சாதனமாய் நில்லாது நிதித்தியாஸனத்தி லடங்கும். காண் பான் காட்சி காணப்படும் பொருளுன்னும் திரிபுடி விளக்கத்தோடு கூடிய சலுகற்ப சமாதி நிதித்தியாசன மென்றும், அதனப்பியாச வாயிலாக வுண் டாகும் (திரிபுடியின் விளக்கமின்றிய) நிர்விகற்பசமாதி சமாதி யென்று மறிக.

நிதித்தியாசனத்தில் ஆத்மாகார விருத்தியினிருப்பு பிரயத்தனங்கொ ண்டு வளைத்தவரையிருக்கும் கிளையின் வளைவுபோலிருக்கும். கரத்தாற் பற்றியிருத்தலாகிய முயற்சி நீங்கிய விடத்துக் கிளையின் வளைவு நீக்கி விடு தல் போன்று நிதித்தியாஸனத்தில் அனாத்மாகார விருத்திகளைத் தடுத்தல் பூர்வகமான பிரயத்தினம் நீங்கியவுடன் ஆத்மாகார விருத்தி நீக்கிவிடும். சாட்சாத்காரத்திலோ அனாத்மாகார விருத்தியின் மறைப்பின்றிய ஆத்மா கார விருத்தியினிருப்பு இயல்பாகவே வளைந்துள்ள மரத்தின் கிளையினைப் போன்று பிரயத்தினமின்றி யுண்டாயிருக்கும். நிதித்தியாசனம் சாதன மென்றும் சாட்சாத்காரம்* (சமாதி) ஆத்தியமென்று மறிக.

மேசனது திவ்வியவடிவைத் * தியானித்து, அப்பால் அவ்வடிவத் தின் அவயவங்களைக் காலக்கிரமத்தி லொன்றொன்றாய் விட்டு மிஞ்சுகின்ற அவயவி ரூபமான சத்ரூப ப் பிரமத்தில் மனம் இலய மாய்ப்போவதே பாவயோகமாம்.

(4) அவாந்மனோ தோசரமாய்ப் பிரமாண்டத்திற் கதீதமாயு ள்ள நிரூபாதிகப் பிரமத்தில் மனம் இலயமாவது அபாவபோக மாம்.

(5) தோற்ற வொடுக்கத்திலும் அறிவறியாமையிலும் தனக் கொரு கெடுதியுயின்றி யொரே பரிசாய் விளங்கும் பிரத்தியகாத் மப் பிரமத்தில் மனம் இலயமாவது மகாவோகமாம்.

இவ்வைவகை யோகத்திற்கு, முறையே பிரமாணம் வரு மாறு:—

* தியானஞ் செய்வது பற்றி வாசுதேவ மனனங் கூறுவது அவசியமா யிங் கறியத்தக்கதாம். அது வருமாறு:—“மனம் பட்டிமாட்டைப்போன்றது. அப்பட்டி மாடு சர்வதாப் பயிரைக் குறித்துக்கொண்டே போகும்; பிடித்துக் கட்டப்போனால் ஓடிப்போம். அதனைப் பிரயாசத்தினால் பிடித்துக்கட்டி வீட்டுக்குள் கொண்டு வந்தாலும் அதன்முன் வைக்கோலாதிகளைப் போட் டாலும் அவைகளை மோந்துவிட்டு முன்னர் மேய்ந்த பயிர்களையே சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கும்; பின்பவிழ்த்து விட்டால் திரும்பவும் அந்தப்பயிரை நாடிக் கொண்டே போய் விழும். மறுநாள் மிந்தப்படியே பிடித்துக்கட்டி வீட்டுக் குள் வைக்கோல் தவிடு முதலானவற்றைப் போட்டாலும் அவற்றைச் சற் றநேரத்தின்று விட்டுப் பிறகு எப்போதும்போல் அப்பயிரையே சிந்தித்திரு க்கும். இந்தப் பிரகாரம் நாள்தோறும் விடுவித்தும் கட்டுவித்தும் தீனிபோ ட்டும் பழக்கிக்கொண்டு வரவர வீட்டுத் திண்டி யப்பியாசமாய் வெளியிலோ ட்டி விட்டாலும் அதுதானே போனாலும் மறுபடியும் வீட்டிற்கேவரும்; பிற கஃ தோட்டினாலும் போகாது. அந்தப் பட்டிமாடு அப்பியாசத்தினால் வீட் டுக்குள்ளே தானே கட்டுப்பட்டது போன்று இந்த மனத்தையும் அப்பியா சத்தினாலும் வைராக்கியத்தினாலும் நிறுத்தலாம். நித்தியமும் தனக்கப்பிஷ்ட மான மூர்த்தியைத் தியானஞ் செய்ய வுட்கார்ந்தால் அம்மனம் அகிமுகப் படாமல் முன்போலவே பகிர் முகப்பட்டு விஷயங்களிற் போய் விழும். அவ்வாறு விழுவின்ற மனத்தைத் திருப்பித்திருப்பி யகமுகப்படுத்தி மூர்த்தி சொரூபத்தில் நிறுத்தினால் சற்றே நிற்கும். திரும்பவும் பழக்கப்படியே போய் விழும். மறுநாளிரண்டு நாழிகை, அதற்கு மறுநாள் நான்கு நாழி கை, அதற்கு மறுநாள் எட்டுநாழிகை இவ்வாறே அப்பியாசப்படுத்திக்கொ ண்டே வரவர, இந்த அப்பியாசத்தினால் முன் போடியமனம் எங்கே நிறுத் தினாலும் அங்கேயே நிற்கும். இதுவே அப்பியாசமாம்.

பிரமகீர்த.

- (1) தீம ரகதொறு மடைநதழி யுறது தெரிவா
காமை நின்றரணி யால்வடிவு காணு மதுபோ
லாமுடம்பிலழி வின்றி மறைகின்ற வமல
னோமெ னுமபொரு ளுணர்நதிட வுடம்பின் வெளியாம்.

வாழ்ஞர் புராணம்

- (2) முக்கு னம்புல னைநதுட னைக்கி மூல வாயுவை பாய்ந்திடு
வழியைச், சிககெ னுமபடி யடைததொரு வழியைத் திறந்து
தாண்டவச சிலம்பொலி யுடனபோயக, தக்க வைநசெழுத
கோரெழுத துருவாந தனமை கண்டவா ததும்பெரும வெளிக
கே, புக்க முர்தின் ரெமதுருப பெறுவா புனிதில் வேட்டுவ நெடு
ததமண புழுப்போல.

வார்ப்பம்

- (3) கரையறு பரமா காசங் கதித்தறப பெருத்த சண்டம
புரையறு மதாக்கி யெல்லையறற்சின் பொற்றூட கஞ்ச
நரைபயின் முடிவி திக்கு நீண்ட வுபாநத மேளாக
ஞரையுபாநாந லோக மொளிகொளா யுதங்க ளாமே.

எண்ணிய கோடி பிரமாண்ட மிதயத் தொருபா லீலைப்பா
றும், வண்ண வெள்ளிசோ பரவிகம்பின் பாரா பார வடிவிதுவாய்,
கண்ணன் பிரமன் சிவனமகவான் முதலவா வைனா கன்பெறு
மிவ், வண்ணல வடிவி லுரோமநிரை யாகுமிந்த வணைத்துயிரும்.

விவிதா ரம்பம பரிவனவா யுலகாம் பொறியின் வினைக்கயி
றாய்த், தவிர விசசை முதற்பலவாளு சகதிபவனமே னிரிற்ற
ங்கு, மவிரா சினைவிவனபரம தேவன றயிரதோ ரஞ்சகிப்பா,
செவிதாளு சனயாத திரமானே னனுபந்தத் திகழானயா.

சுருதிநாயர்.

- (4) தனித்த கலாது பவாதிதப் பிரமோக மேதாற்றுவனா யிரு
ப்பதுஞ்சங் கறபததானு, மனிக்கமென விடடிமற்றி னியமாத லா
னு மதுபறவா விடினினைவா யுதிதலானு, மிவித்த விட்டை சாத
கமா யிருத்த லானு மேதுமலல மூடமெனறே யிராமபலானு,
மோனித்த சுபாவமுங் கடந்த வதித்ததானே சுயம்பிரகா சமெம
னவே சொல்லாதாமே

வாசிட்டம்.

- (5) ஆங்கதுவே யதிதபத மாதலாலே யதுகஞ்சி லன்றெங்கு மது
வே யாகும, பாங்குறுவி டெனனுமப ருலகிலிலைப் பாததைத்

பூதலத்திற் பார்க்கி லில்லை, விங்கியவா சைகளெல்லா பிறந்தகாலே விரிந்தமன மிறப்பதுவே வீடென் றோது, மோங்கியவீ டெனக் குளதென் றுள்ளே யெண்ண முண்டாகின் மீண்டுமன முற்ப விக்கும.

சி:—நிதித்தியாசனத்திற் கேது யாது ?

கு:—சாதன சதுஷ்டயத்துடன் கூடி அவதி பரியந்தம் நன்ற யனுஷ்டிக்கப்பட்ட சிவவண மனனங்களையாம்.

சி:—சொரூபம் யாது ?

கு:—அகண்ட பரிபூரண சசசிதாநத பிரமமேநான்; நானே அகண்ட பரிபூரண சசசிதாநத பிரமமென்று பிரிபததுடன் (இடைவிடாது) தைலதாரை போன்று சுஜாதிக (ஆகமாதிரி) விருத்தியோடு சதாததியானஞ் செய்வதாம்.

சி:—காரிபம யாது ?

கு:—அகமும் புறமும் சுபநாதி விடபடிகள் கைன்றுது தியானமாதகிரமா யிருப்பதாம்.

சி:—அவதி யாது ?

கு:—தியானமும் தியானிக்கப் படுகின்றவனு யிழந்து சுகத சத்துவ மனதாய்ப் பாலிற் சோநத ஜலம் போன்று அகண்ட பரிபூரண சசசிதாநத பிரமத்தில் ஏகரமாயக கலந்திருப்பதாம்.

சி:—பலம் யாது ?

கு:—பிரதிபத ரகித அபரோட்ச சாட்சாந்காரமாய் ஞானமாம்.

ஞானத்திற்குச் சிவவணிகள் பரம்பரைபாகக காரணமாம்.

சி:—சிவவணிகள் ஞானததிறகு பரம்பரைபாகக காரணமாறு பிராத்திக்கின்றேன.

கு:—நான் பிரமமன்றென்பதே அஞ்ஞானமாம்; நான் பிரமமோ அல்லதே எனப்பதே சமசபமாம்; நான் பிரமமானுஷம சுருதியுத்தியால் எனக்கு முன்னுள்ள பரமாவமிருக்கிற தென்பதே விபரீதமாம். இம்முன்னும சிவவணிகள் பரம்பரை முறையே நிவிரத்தியாம். ஆகவே, சிவவணிகள் பரம்பரைபாகக காரணமாயிருக்கின்றன வென்பதாம்.

சி:—இவ்விஷயத்தினை நனகு விளக்கிக் கூறுமாறு வேண்டி கின்றனன்.

மகாவாக்கியம்.

சி:—மகாவாக்கியமாவதியாது?

கு:—தத்பதார்த்த துவம்பதார்த்தங்களின் அபேதத்தையறி
விக்கும் தத்துவமசி முதலியன மகாவாக்கியமாம்.

மகாவாக்கியத்தினால் பிரமம் நான்; என்னும் அபரோட்ச
ஞானமுண்டாகும். அபரோட்ச மெனினும் பிரத்தியட்ச மெனி
னும் ஒக்கும். ஞானாகிரியன் சிடனைநோக்கி “நனைவரிய வெரு
பிரமம் நீயே” மென்றுள்ள நிலையை உபதேசிக்க அலனுக்கல்வா
க்கியம் சாதிர்தசம்பந்தப்பட்டவுடனே நான் பிரமம் என்னும் அப
ரோட்சஞானமுண்டாகின்றது. உண்டாகவே, சுரோத்திரசம்பந்த
முள்ள மகாவாக்கியமே அபரோட்சஞானத்திற்குச் சாட்சாத்
(நேர்) காரணமென்பது தெள்ளிதின் விளங்கும்.

இதுகாலும் கூறிய வாற்றால் சுரோத்திர சம்பந்தமுள்ள
அவாந்தரவாக்கியத்தால் பிரமம் இருக்கிறது அல்லது ஜீவன்
இருக்கிறது என்னும் பரோட்சஞானமும் மகாவாக்கியத்தால்
பிரமம் நான் என்னும் அபரோட்சஞானமுமுண்டாமென்பது
பெறப்பட்டவாறாக.

சி:—தத்பதார்த்த துவம்பதார்த்தங்களின் அபேதத்தையறி
விக்கும் மகாவாக்கியம் எத்தனை வகையாம்?

கு:—அவை நான்குவகையாம்?

சி:—அவற்றை விரித்துரைத்தருளல் வேண்டும்?

மகாவாக்கியவகை.

கு:—வேதத்திலுள்ள வாக்கியங்களியாவும் மூன்றுவகுப்பி
னவாயிருக்கும். அவை: விதிவாக்கியம், நிஷேதவாக்கியம், சித்தா
ர்த்தபோதகவாக்கியமென்பனவாம். அவற்றுள் “ஜோதிஷ்டோமத்
தால் சுவர்க்ககாமன் யஜிக்கக்கடவன்” என்றாற் போல்வது விதி
வாக்கியமாம். “கலஞ்சம் (கஞ்சா) தின்னலாகாது” என்றாற்போ
ல்வது நிஷேதவாக்கியமாம். விதிநிஷேத சூனியமாய்ப் பிரமாந்
தம வைக்கியப் பொருள்மாத்திரத்தைப்போதிக்கும் வாக்கியம்
* சித்தார்த்தபோதகவாக்கியமாம்.

* சித்தித்த (பெறப்பட்டுள்ள) அர்த்தத்தை (பொருளை) ப்போதிக்
கும் வாக்கியம் சித்தார்த்த போதகவாக்கியமாம். சாதனவாயிலாகப்பெறும்
பொருளைப்போதிக் கும் வாக்கியம் சாத்தியவாக்கியமாம்.

அச்சித்தார்த்த போதகவாக்கியமே மகாவாக்கியமாம். [அவரந்தரவாக்கியம் சித்தார்த்தபோதக வாக்கியத்தில் அந்தர்க்கதமாம். இங்ஙனமன்றி விதிவாக்கியம், நிஷேதவாக்கியம், அவரந்தரவாக்கியம், மகாவாக்கியம் என வேதவாக்கியம் நான்குவகைப்படுமென்று கூறுதலுமுண்டு.]

அம்மகாவாக்கியம் இருக்கு, யசு, சாமம், அதர்வணமென்னும் நான்கு வேதங்களிலும் கிரமத்தில் நான்குண்டு. அவை (1) ப்ரஞ்ஞானம் பிரமம் (2) அகம்பிரமாஸ்யம் (3) தத்துவமசி (4) அயமாத்மாப் பிரமம் என்பனவாம் இந்நான்கனுள் தத்துவமசி என்பது உபதேசவாக்கியமாம். ஏனையவை அனுபவவாக்கியமாம். இங்ஙனமன்றி அகம்பிரமாஸ்யமென்பது சிஷ்ணு அனுபவவாக்கியம், ப்ரஞ்ஞானம் பிரமம் என்பது ஸ்ஞானவாக்கியம், அயமாத்மாப் பிரமம் என்பது சாட்சாத்காரவாக்கியமென்று கூறுதலுமுண்டு.

தத்துவமசியென்பது உபதேசவாக்கியமாயிருத்தலின் அது பற்றி யஸ்தேனையவற்றினும் சிறந்ததாகக்கொள்ளப்பட்டிருத்தலின் முன்னர்த்தத்துவமசி மகாவாக்கியம் விவகரிக்கப்படுகின்றது.

(1) தத்துவமசி.

தத்துவமசியென்பது சாமவேதத்தின் சாந்தோக்கிய உபநிஷத்திலுள்ள மகாவாக்கியமாம். அது தத், துவம், அசியெனமுனாவகையாப்பிரிபட்டிருக்கும்.

தத்பதவாச்சியமாய ஈசனுக்கும் துவம்பத வாச்சியமாய சீவனுக்கும் ஐக்கியம் கூடாமையின தத்பதஸ்சியமாய பிரமத்திற்கும் துவம்பதஸ்சியமாய கூடத்தனுக்குமே ஐக்கியம் சம்பவிக்ஞம்.

சி:—ஈசனுக்கும் சீவனுக்கும் யாதுபற்றி ஐக்கியம் சம்பவிக் கவிலை?

கு:—ஈசனும் சீவனும் மாயா அவித்தியா உபாதியால் மேகாகாசம்போலும் கடப்பிரதிபிம்பவாகாசம் போலுமிருத்தலின் அவ்விருவாக்கும் ஐக்கியமொருபோதுஞ் சித்திக்காது.

சி:—பிரமத்திற்கும் கூடஸ்தனுக்கும் ஐக்கியம் சம்பவிக்ஞமென்பதெப்படி?

கு:—பிரமமும் கூடஸ்தனும் மகாகாசம்போலும் கடாகாசம் போலுமிருத்தலின் அவ்விருசேதனங்கட்கே ஐக்கியம்சம்பவிக் கும்.

சி:—தேவரீர் இங்குக்கூறியவைகளை நன்குவிளக்கிக் கூறுமாறு பிரார்த்திக்கின்றன.

கு:—சாந்தோக்சிய உபநிஷத்தில் உத்தாலகமுனிவர் தமது புத்திரனுபசுவேதகேதுவிற்கு ஜகத்தையுன்பெண்ணும் ஈசனைக்காட்டித்தத்துவ (அது நீ) மகிளன்றுகூறினார். அதன் வாச்சியார்த்த மிதுவாய்:—

தக் என்பது சர்வசக்திமானும், சர்வஞ்ஞனும், விபுவும், சுருந்தினனும், பரோட்சனும், மாயியும், பந்தமோக்ஷமீன் மிவனும் மாய ஈசனும். அலிதாவது தக்பதத்தின் வாச்சியார்த்தம் ஈச னுமென்பது.

துவம் என்பது அற்பசக்திமானும், அற்பஞ்ஞனும், பரிச்சி ன்னனும், அநீசனும், காமாதீனனும், அவித்தியாவோகிதனும், பந்தமோக்ஷமுடையவனும் பிரத்தியட்சனுமாய் சிவனாக. அலி தாவது துவம்பதத்தின் வாச்சியார்த்தம் சிவனுமென்பது. அசியென்பதன்பொருள் ஐக்கியம் அல்லது இருச்சிறுப என்பது.

இங்குத்தத்துவமசி (அது நீயாயிருக்கறும்) என்னுரைப்பதி னால் ஈசுவர ஜீவர்களின் அபேதம் வாச்சியார்த்தத்தால் விளங்கு கின்றது. விளங்கினும் அது பொருந்தாது; ஏனெனின், தமமுள் மாறானதம்முள்ள (மாயைபைச் சுவாநிதைதில் வைத்துள்ள) ஈச னும் (அவித்தியாவோகிதனும்) சிவனுமாய் இருவரும் ஒன்றெ னக்கூறுவது ஆகாயம் கனத்திருக்கிறது நெருப்புக்குளிர்ந்திருக் கிறது என்றுரைப்பதற் கொப்பாயிருத்தலின், விரோதப்படுகின்ற வாச்சியார்த்தத்தைவிட்டு லட்சணையால் லட்சியார்த்தத்தை யறி யவேண்டும். விட்டலட்சணை, விடாதலட்சணை, விட்டுவிடாதலட்ச ணையென்னும் மூன்றனுள் விட்டுவிடாத லட்சணையினற்றான் தத் துவமசி மகாவாக்கியத்தில் விரோதநீங்கி ஐக்கியம்சமபவிக்குமா.

லக்ஷணையின் பேதம்.

சி: அதனை விளக்கமாகக் கூறல் வேண்டும் ?

கு: சப்தத்திற்(சொல்லிற்)கு அர்த்தத்தோ (பொருளோ)யி ள் சம்பந்தம் சப்தத்தின் விருதாயெனப்படும். அவ்விருத்தி சக்தி லட்சணையென்னும் பேதத்தா விருவகையாம். சப்தத்திற்கு அர்த்

மோக்ஷசாதனவிளக்கம்.

தக்கோடுள்ள சாக்ஷாத் (நேர்) சம்பந்தம் சக்தி விருத்தியாம். அச் சக்தி விருத்தியினு லறியப்படுவது * வாச்சியார்த்தமாம். அவ்வாச் சியார்த்தத்தின் சம்பந்த மெதுவோ அது ஊட்சுணு விருத்தி யென ப்படும். அந்த லட்சுணு விருத்தியினு லறியப்படுவது லகடியார்த்த மெனப்படும்.

•

அந்த லக்ஷணை வீட்ட (ஜகல்) லக்ஷணை, விடாத (அஜகல்) லக்ஷ ணை, விட்டுவிடாத (பாகத்தியாக) லக்ஷணை யென மூவகைத்தாம்.

(1) விட்டலக்ஷணை.

யாண்டு வாச்சியார்த்தம் முழுவுதம் விடுபட்டு வாச்சியார்த் தத்தின் சம்பந்தி கிரகிக்கப்படுகிறதோ அது விட்டலக்ஷணையாம். ஒருவன் மற்றொருவனை கோக்கி இடைச்சேரி யாண்டு மென்று வினவி, அதற்கவன் இடை சேரி கங்கையிலிருக்கிறதென்று கூறு வானாயின், ஆண்டுக் கங்கை யென்னும் பதத்திற்கு வாச்சியார்த்த மாய கங்காநதியின் பிரவாகத்தில் இடைச்சேரியிருத்தல் பொருந் தாமையின், வாச்சியார்த்தமாய கங்காநதியின் பிரவாகம் முற்றும் விடுபட்டு அதன் சம்பந்தியான கரை கிரகிக்கப்படுகின்றது.

கங்காபதத்தின் வாச்சியுத்திற்குக் கரைபோடுள்ள சம்பந்தம் லக்ஷணையாம். வாச்சியும் முற்றும் விடுபட்டமையின் || விட்ட லக்ஷணையாம்.

“மஞ்சுகப்பிடு மென்றல்போலவும் வடபகீரதி யுள்ளதே, விஞ்சு கோசமதென றல் போலவும் விட்டலக்கணையாவதே” என்று சசிவன்னபோதங் கூறுவது மறிக.

(2) விடாத லக்ஷணை.

யாண்டு வாச்சியார்த்தம் விடுபடாது அதன் சம்பந்தி கிரகிக் கப்படுகின்றதோ அது விடாதலக்ஷணையாம்.

ஒருவன் வெள்ளை ஒடுகின்றது என்று கூறுவானாயின் ஆண் டு வெள்ளை யென்னும் பதத்திற்கு வாச்சியார்த்தமாகிய வெண் மை நிறத்தில் ஒடுதல் சமபவியாதாகலின், வெண்ணிறமுள்ள குதி ரை ஒடுகின்றதென வாச்சியார்த்தம் விடுபடாமல் அதன் சம்பந்தி யான குதிரை பென்னும் அதிக அர்த்தம் கிரகிக்கப்படுகின்றது.

* வாச்சியார்த்தைச் சக்தியார்த்த மென்றும் ஞக்கியார்த்த மென்றும் கூறுவர்.

¶ “சொல்லின்பொருட்டுக்கொண்டு கூட்டி ல்லாதவிடத்து விட்டலக் கணை, அது கூட்டில் கரைகின்றது” என்று நருங்க சங்கிரகம் கூறுகின்றது.

வெண்மை நிறத்திற்கும் குணிரைக்கும் ஒற்றுமைச் சம்பந்தம் மிகுந்ததால் வெள்ளையெண்ணும் பதத்தின் வாச்சியமான வெண்ணிறத்திற்குக் குணியாகிய குதிரையோடுள்ள ஒற்றுமைச் சம்பந்தம் லக்ஷணையாம். வாச்சியத்தினை விடாது அதிக அர்த்தத்தைக் கிரகிப்பதாயிருத்தால் * விடாத லட்சணையாம்.

“சிவலீரின் மதுவெள்ளைப்போயின தென்றுசெப்புதல்போல வே, கவலைப் பறிவிடாதலக்கணை யென்றுநீகொள் கருத்திலே” என்று சிவன்னப்போதங் கூறுவது மறிக.

(3) விட்டுவிடாத லக்ஷணை.

ஈண்டு விரோதமுடைய சிலவாச்சிய பாகம் விடுபட்டு அதன் சம்பந்தமாகிய விரோதமில்லாத சிலவாச்சியபாகம் கொள்ளப்படுகின்றதோ, அது விட்டுவிடாத லக்ஷணையாம்.

முன்னொரு தேசகாலங்களில் பார்க்கப்பட்டுள்ள தேவதத்தன் அன்னிய (வேறு) தேசகாலங்களில் பார்க்கப்படுவானாயின், அப்போது அவனைப்பார்க்கும் யக்யதத்தனுவன் அந்தத்தேசத்திலும் அந்தக்காலத்திலும் பார்க்கப்பட்ட தேவதத்தன் எவனோ அவனே இந்தத்தேசத்தில் இந்தக்காலத்தில் வந்திருக்கிறானென்றுரைக்கின்றான். ஈண்டு அந்தத் தேசகாலங்களும் இந்தத்தேசகாலங்களுமாகிய வாச்சிய பாகங்களுக்கு இக்கிய (ஏகத்துவ) விரோதமிருத்தவின், அவற்றின் பார்வைவிட்டு, தேவதத்தனிவன்றான் என்னும் விரோதமில்லாத வாச்சியபாகம் கிரகிக்கப்படுகின்றது.

ஈண்டுத் தேவதத்தனிவன்றான் (தேவதத்தன், இவன்றான்) என்னுமிரண்டு பதங்களிலுமுள்ள தேசகாலங்களாகிய வாச்சிய பாகம் விடுபட்டு வஸ்து (உடல்) மாத்திரத்தில் ஓரே இரண்டு பதங்களுக்கும் † விட்டுவிடாத லக்ஷணையாம்.

“மேவும்விட்டுவிடாதலக்கணை மெய்ம்மையாதெனிலந்த வித்; தேவதத்தனெனும்பொருட்படி சிந்தைசெய்துமிறவே”

* “சொல்லின் பொருட்குக்கொண்டு கூட்டுள்ளவிடத்துவிடாத விலக்கணை, அது கவிகையாளர் செல்கின்றார் என்பது” என்று தருக்க சங்கிரகங் கூறுகின்றது.

† “சொற்பொருளினைகதேசத்தை விட்டு ஏகதேசத்திற்குக் கொள்ளுள்ள விடத்து விட்டுவிடாத விலக்கணை. அது ‘அது நீயாகின்றாய்’ என்பது” என்று தர்க்கசங்கிரகங் கூறுகின்றது.

“விட்டலக்கணைதனையும் விட்டுவிடாதலக்கணைதனையும், விட்டுவிட்டு விடாதலக்கணை யால்விளங்கும்விளங்கவே.” “போதுமேவியதே சம்விட்டொரு புருடனைக்கொளுமாறுபோ, லோதுமீருடல்கண்டு விட்டத னுண்மைகாணவுணர்ந்திடே.” என்று சசிவன்னபோதங் கூறுவது மறிக.

தத்பதத்தின் வாச்சியம்.

மாயை, அதிலுள்ள சேதன ஆபாசம், அதனதிஷ்டான சேதனம் இம்மூன்றுங் கூடியது சர்வ சக்தி முதலிய தர்மங்களுடன் கூடிய ஈசுவரனும், இவ்விசுவரன் (தத்துவமசி மகாவாக்கியத்தின்) தத்பதத்தின் வாச்சியமாம்.

துவம்பதத்தின் வாச்சியம்.

வியஷ்டி அவிச்சை, அதிலுள்ள சேதன ஆபாசம், அதனதிஷ்டான சேதனம் இம்மூன்றுங் சேர்ந்தது அற்ப சக்தி முதலிய தர்மங்களுடன் கூடிய ஜீவனும். இச்சேவன் துவம்பதத்தின் வாச்சியமாம்.

தத்பதத்தின் லக்ஷியம்.

இவ்விரண்டற்கும் ஐக்கியத்தைத் தத்துவமசி மகாவாக்கியம் போதிப்பது பொருந்தாதிருத்தலால் ஆபாச சக்தி (கூடிய) மாயை மாயையாலுண்டாய சர்வசக்தி முதலிய தர்மங்கள் ஆகிய வாச்சிய பாகத்தை விட்டால் சேதன (ஈசுவர சாக்ஷியாய பிரம) பாகத்தில் தத்பதத்திற்கு விட்டுவிடாதலக்ஷணை சம்பவிக்கின்றது.

துவம்பதத்தின் லக்ஷியம்.

ஆபாச சக்தி அவித்தியாம்சம், அதனாலுண்டான அற்பசக்தி முதலிய தர்மங்கள் ஆகிய வாச்சியபாகத்தைவிட்டால் சேதன (ஜீவ சாக்ஷியாய கூடஸ்த) பாகத்தில் துவம்பதத்திற்கு விட்டுவிடாத லக்ஷணை சம்பவிக்கின்றது.

இங்ஙனம் விட்டுவிடாத லக்ஷணையினால் ஈசுவர ஜீவர்களின் சொரூபத்திலுள்ள லட்சியமான சேதன (பிரமகூடஸ்த) பாகங்களின் ஐக்கியத்தைத் தத்துவமசி மகாவாக்கியம் போதிக்கின்றது.

இத்தத்துவமசி மகாவாக்கியம் சம்பந்தத்திரயத்தால் அகண்டார்த்தைப் போதியா நிற்கும்.

சி:—அவை யாவை?

கு:—அவை: சமானாதிகரணியாவசம்பந்தம், விசேஷண விசேஷியாவசம்பந்தம்; லக்ஷயலக்ஷணாவசம்பந்த மென்பனவாம்.

சி:—அம்முன்றையும் விளங்கக் கூறுமாறு பிரார்த்திக்கின்

(1) பதங்களின் சமானாதி கரணியபாவ சம்பந்தம் வருமாறு:—

கு:—சமான (ஒரு) வேற்றுமையின் பலத்தால் சமான (ஒரு) அதி கரண (அர்த்தவடிவ ஆசிரய) த்திநையுடைய இரண்டுபதங்கள் சமா னாதிகரணமெனப்படும். [‘கடவுள் ஒருவர்’ என்னும்வாக்கியத்தில் கடவுளென்னும் பதமும் ஒருவர் என்னும் பதமும் சமான வேற் றுமை (முதல் வேற்றுமை) யாயிருத்தலால் ஒரு பொருளையே குறிப்பித்தவாறு காண்க.] அவ்விரண்டு பதங்களுக்குமுள்ள பரஸ் பர சம்பந்தம் சமானாதி கரணியம் (ஒரு பொருளுடைமை) எனப்

அவன்றான் இவன் (இத்தேவத்தன்) என்னும் வாக்கியத் தில்அந்தக் காலத்துடன்கூடிய தேவதத்தனைக் குறிப்பித்துக்காட் டும் அவன் என்னும் பதமும், இந்தக்காலத்துடன் கூடிய தேவதத் தனைக் குறிப்பித்துக் காட்டும் இவன் என்னும் பதமும், ஒரு வேற் றுமை (அவன் இவன் என்னும் முதல்வேற்றுமை)யின் பலத்தால் ஒரே தேவதத்த சரீரத்தில் தாற்பரிய முடையனவாயிருத்தலால் (அவன் இவன் என்னும்) இவ்விரண்டு பதங்கட்கும் சமானாதிகர ணியபாவசம்பந்தம் சித்திக்கின்றது. இவ்வாறே ‘தத்துவமசி’ மகா வாக்கியத்தில் பரோட்சத்துவாதிகளுடன் கூடிய சேதனத்தைக் குறிப்பித்துக் காட்டும் ‘தத்’ என்னும் பதமும், அபரோட்சத்து வாதிகளுடன்கூடிய சேதனத்தைக் குறிப்பித்துக் காட்டும் ‘துவம்’ என்னும் பதமும், ஒரு வேற்றுமை (தத் துவம் என்னும் முதல் வேற்றுமை)யின் பலத்தால் ஒரே சேதனத்தில் தாற்பரிய முடையனவாயிருத்தலால் (தத் துவம் என்னும்) இவ்விரண்டு பதங்களு க்கும் சமானாதி கரணியபாவசம்பந்தம் சித்திக்கின்ற தென்க. இதன்கண்விருத்தமான பரோட்சத்துவாதிதர்மங்களும் அபரோட் சத்துவாதிதர்மங்களும் விடப்பட்டுச் சேதனபாகம் விடப்படாதிருத் தலால் இச்சம்பந்தம் விட்டுவிடாத லட்சணையாமென்க. பின்வரும் சம்பந்தங்களும் இவ்விடச்சணையா மென்பதை யுய்த்துணர்ந்து கொள்க. விட்டுவிடாத லட்சணையெனினும், பாகத்தியாகலக்ஷணையெனினும், ஜகதஜகத் லட்சணையெனினு மொக்கும்.

(2) பதார்த்தங்களின் விசேஷண விசேஷிய பாவசம்பந்தம் வருமாறு:—

ஒன்றைப்பிறித் தறிவிப்பதற்கேதுவா யிருப்பது விசேஷணமெனப்படும். அதனால் பிறித்தறிவிக்கப்பட்டது விசேஷியமெனப்படும். அவன்றான் இவன் (இத்தேவத்தன்) என்னும் வாக்கியத்தில் இவன் என்னும் சொல்லால்விளங்குகிற இந்தக் காலதேச (இட) ங்களுடன் கூடியதேவத்தனாகிய இவன், அவன் என்னும் சொல்லால் விளங்குகின்ற ஆந்தக் காலதேசங்களுடன் கூடிய தேவத்தனிலும் வேறுபட்டவனல்ல நென்றெப்போது விளங்குகின்றதோ அப்போது இவன் என்னும் சொற்பொருளின் பேதத்தை அவன் என்னும் சொல்லின் பொருள் வேறுபடுத்துவதால் அவன் என்பது விசேஷணமும், இவன் என்னும் சொல்லின் பொருள் வேறுபடுத்தப்படுவதா யிருத்தலால் இவன் என்பது விசேஷியமுமாம். இவ்வாறே இவன்றான் அவன் (அத்தேவத்தன்) என்னும் வாக்கியத்திலும் இவன் என்பது விசேஷணமும் அவன் என்பது விசேஷியமுமாம். இதனால், அவன்றான் இவன் இவன்றான் அவன் என்னும் வாக்கியங்களில் அவன் இவன் என்னும் பதங்கள் பொருள்நோக்கம் பற்றிப் பரஸ்பரம் (ஒன்றற்கொன்று) விசேஷண விசேஷியங்களா யிருக்கின்றன. [அஃதாவது அவன் என்பது ஒருநோக்கத்தில் விசேஷணமாயும் மற்றொரு நோக்கத்தில் விசேஷியமாயும், இவன் என்பதும் அங்ஙனமே விசேஷணமாயும் விசேஷியமாயு யிருக்கின்றன வென்பதாம்.] இருக்கவே, விசேஷண விசேஷிய பாவவடிவசம்பந்தம் சித்திக்கின்றது. இதுபோன்று 'தத்துவமசி' மகாவாக்கியத்தில் 'துவம்' பத வாச்சியமாய அபரோட்சத்துவ (பிரத்தியட்சமாய) கிஞ்சிக்குத்வாதிகளுடன் கூடிய சைதன்னியம், 'தத்' பதவாச்சியமாய பரோட்சத்துவ சர்வஞ்ஞத்வாதிகளுடன் கூடிய சைதன்னியத்திலும் வேறுபட்டதன்றென நெற்போது விளங்குகின்றதோ அப்போது 'துவம்' பதார்த்தத்தின் பேதத்தைத் 'தத்' பதார்த்தம் (பதப்பொருள்) வேறுபடுத்துவதால் 'தத்' என்பது விசேஷணமும் 'துவம்' பதார்த்தம் வேறுபடுத்தப்படுவதா யிருத்தலால் துவம் என்பது விசேஷியமுமாம்.

இவ்வாறே 'துவந்தசி' என்னும் வாக்கியத்தில் 'துவம்' என்பது விசேஷணமும், 'தத்' என்பது விசேஷியமுமாம். இதனால் 'தத்துவமசி' 'துவந்தசி' என்னும் வாக்கியங்களில் 'தத்' 'துவம்' என்னும் பதங்கள் பொருள்நோக்கம் பற்றிப் பரஸ்பரம் விசேஷண விசேஷியங்களா யிருக்கின்றன. [அஃதாவது 'தத்' பென்பது ஒருநோக்கத்தில் விசேஷணமாயும், மற்றொரு

நோக்கத்தில் விசேஷியமாயும், 'துவம்' என்பதும் அங்ஙனமே விசேஷணமாயும், விசேஷியமாயும் யிருக்கின்றன வென்பதாம்.] இருக்கவே, 'தத்துவமசி' மகாவாக்கியத்தில் விசேஷண விசேஷி யபாவரூப சம்பந்தம் சித்தித்தவாறு காண்க.

(3) பிரத்தியகாத்ம பரமாத்மாக்களின் லட்சியலட்சண பாவ சம்பந்தம் வருமாறு:—

சிறந்தகுறியை யெடுத்துரைப்பது லட்சணமாம். அதனை யுடையது லட்சியமாம். அவன்றான் இவன் (இத்தேவதத்தன்) என்னும் வாக்கியத்தில் அவன் இவன் என்னும் சொற்களால் விளங்குகின்ற விருத்த தருமமாய அந்தக்காலதேசங்கள் இந்தக் கால தேசங்கள் இவைகளுடன் கூடியிருப்பவை ஆகிய விவைகளை விடுவதனால் அவிருத்தமாய தேவதத்தவிசிட்ட (கூடிய) தேவதத்த பிண்டத்தோ (பொருளோ)டு தேவதத்தத்தன்மையுடன் கூடிய தேவதத்தசப்தத்திற்கு லட்சியலட்சணபாவரூபசம்பந்தம் சித்திக் கின்றது. இவ்வாறே 'தத்துவமசி' மகாவாக்கியத்தில் 'தத்' 'துவம்' என்னும் சொற்களால் விளங்குகின்ற விருத்ததருமமாய பரோட் சத்துவ அபரோட்சத்துவாதிகளை விடுவதனால் அவிருதமாய சேதனத்தோடு தத்துவம் பதங்களுக்கு லட்சியலட்சணபாவரூப சம்பந்தம் சித்திக்கின்றதென்க.

இங்குத் 'தத்' 'துவம்' பதங்களுக்கும் அவைகளின் பொரு ள்களுக்கும் விடப்பட்ட விருத்தாம்சங்களில் லட்சணமும் அகண்டசேதனத்தில் லட்சியமும் இருத்தல்காண்க. [அவன்றான் இவன் (இத்தேவதத்தன்) என்னும் வாக்கியத்தில் அந்தக்காலதேசங்களும் இந்தக்காலதேசங்களும் லட்சணமாம். தேவதத்தபிண்டம் லட்சியமாம். 'தத்துவமசி' மகாவாக்கியத்தில் பரோட்சத்துவாதி களும் அபரோட்சத்துவாதிகளும் லட்சணமாம். அகண்டசேத னம் லட்சியமாம்.]

மகாவாக்கியத்தில் விட்டலக்ஷணையின் சம்பவமின்மை.

சி: விட்டலக்ஷணையால் மகாவாக்கியம் ஜீவேகவரர்களின் ஐக் கியத்தைப் போதிக்காதோ?

கு: பொதிக்காது.

சி: எப்படி?

கு: யாண்டு விட்ட லக்ஷணையுண்டோ ஆண்டு வாச்சியார்த்த முற்றும் விடுபடுகின்றது. மகாவாக்கியத்தில் விட்டலக்ஷணையைக் கொள்வோமானால், 'தத்' 'துவம்' பதங்களின் வாச்சியார்த்தங்க (ஈச ஜீவர்க)ளில் பிரவேசித்துள்ள பிரமசைதன்னிய சாக்ஷிசைத

ன்னியங்களுக்கு விடுபடுண்டாய், அவற்றினும் வேறாய் அநிர்த ஐடதுக்கவடிவப் பிரபஞ்சம் கொள்ளப்படுவதாம். அவ்வாறு கொள்வதனால் பெருமனாத்தத்தின் அடைவுண்டாகும் ; உண்டாகவே, அதனால் புருஷார்த்தம் சித்திக்கின்றதில்லை. ஆகையால் மகாவாக்கியத்தில் விட்டலக்ஷணை பொருந்தாது.

மகாவாக்கியத்தில் விடாதலக்ஷணையின் சம்பவமின்மை.

சி: விடாதலக்ஷணையால் மகாவாக்கியம் ஜீவேசுவரர்களின் ஐக்கியத்தைப் போதிக்காதோ ?

கு: போதிக்காது.

சி: எப்படி ?

கு: யாண்டு விடாதலக்ஷணையுண்டோ ஆண்டு வாச்சியார்த்தத்தின் ஒருபாகமும் விடுபடுகிறதில்லை. மகாவாக்கியத்தில் விடாதலக்ஷணையைக் கொள்வோமானால் 'தத்' 'துவம்' பதங்களின் வாச்சியார்த்தத்தின் ஐக்கியவிரோதம் நீங்காது. அதனால் லக்ஷணையைச் செய்தற்கு ஒருபயனுஞ் சித்திக்கவில்லை. ஆகையால் மகாவாக்கியத்தில் விடாதலக்ஷணை பொருந்தாது. தத்துவமசி மகாவாக்கியமேயன்றியேனைய மகாவாக்கியங்களிலும் விட்டுவிடாதலக்ஷணையன்றியேனைய லக்ஷணைகள் சம்பவிக்கா.

சி: பிரஞ்ஞானம் பிரமம், அகம் பிரமாஸ்மி, அயமாத்மாப்பிரமம் என்னும் ஏனைய மகாவாக்கியங்களில் விட்டுவிடாத லக்ஷணை சம்பவித்தலைக் கூறியருளும்படி பிரார்த்திக்கின்றேன்.

கு: (1) பிரஞ்ஞானம் பிரமம், (2) அகம்பிரமாஸ்மி, (3) அயமாத்மாப் பிரமம் என்பனவற்றில் பிரஞ்ஞான பதத்திற்கும், அகம்பதத்திற்கும், ஆத்மபதத்திற்கும் வாச்சியம் ஜீவனம் ; லட்சியம் கூடஸ்தனம். * பிரமபதங்களுக்கு வாச்சியம் ஈசுரனம் ; லட்சியம் சுத்தப்பிரமமாம்.

(1) இஃதிருக்குவேதத்தின் ஐதரேயவுபரிஷத்தின் மகாவாக்கியமாம். இம்மகாவாக்கியத்தின் பொருள் பிரத்தியக் (உன்) சேதனம் பிரமம் என்பது.

(2) இது யசர்வேதத்தின் பிரகதாரண்ணிய வுபரிஷத்தின் மகாவாக்கியமாம்.

இம்மகாவாக்கியத்தின் பொருள் யான் (ஜீவசாக்ஷி) பிரமம் என்பது.

(3) இஃதத்ர்வணவேதத்தின் மாண்டீக்கிய வுபரிஷத்தின் மகாவாக்கியமாம்.

இம்மகாவாக்கியத்தின் பொருள் இந்த ஆத்மா பிரமம் என்பது.

* பிரமபதத்திற்கு மாயாசகித பிரமம் வாச்சியமென்றும், சுத்தப்பிரமம் அஃதாவது மாயாசகித சேதனம் லட்சியமென்று மறிக.

ஜீவேசுவரரென்னும்பெயர்களாலும், பிண்டாண்டமென்னும் இடத்தாலும், அவித்தியா மாயா வென்னுமுபாதியாலும், வியஷ்டி சமஷ்டியென்னும் சரீர அபிமானத்தாலும், சிஞ்சிக்ஞஞன் சர்வஞ்ஞென்னும் உணர்வினாலும், பிறவாற்றாலும் பாதலமும் விசும்பும்போன்று பின்னப்பட்டிருக்கும் வாச்சியார்த்தங்களாகிய ஜீவேசுவரர்களுக்கு ஐக்கியம் ஏஞ்ஞான் முண்டாகாமையின், ஷெமகாவாக்கியங்கள் வாச்சியார்த்தங்களைவிட்டு லட்சியார்த்தங்களாய் கூடஸ்த பிரமங்களுக்குப் (பாகத்தியாக லட்சணையினால்) ஐக்கியத்தைப் போதிக்கின்றனவென்க.

சி. இங்குத் தேவரீரருளியதைச் சுருக்கமாகவெடுத்துரைக்குமாறு பிரார்த்திக்கின்றேன்.

கு: தன்னைவந்திடுத்துள்ள சீக்தனுக்குக் குரு பக்குவங்கண்ட நுன்புரிந்து சொப்பனத்தில் சாக்கிரத்திலுள்ள ஸ்தூலதேகங்காணப்படாமையால் ஸ்தூலதேகம் நீயன்று; சுழுத்தியில் சொப்பனத்திலுள்ள சூக்குமதேகம் காணப்படாமையால் சூக்குமதேகமும் நீ யன்று; சுழுத்தியில் விளங்கும் அஞ்ஞானமாய் காரண சரீரம் சமாதிதில் காணப்படாமையால் காரணதேகமும் நீயன்று; நீ இம்மூன்று சரீரங்களையும் கண்டுகொண்டு அவற்றிற்கு விஸ்டனமாயிருக்கிறாய். ஆகலால், பஞ்சகோசங்கட்கப்பாற்பட்டு விளங்கும் உனது நிசவடிவைவுள்ளவாற்றியக் கடவாய். உனது நிசவடிவந்தான் கூடஸ்தனெனப்படுவது; பந்தமுடையேனென்று துக்கின்ற நீதான் சீவனெனப்படுவது. உலகத்திற்குக்காரணமாயிருப்பதே ஈசுவரனும், இவ்விசுவரன் பிண்டாண்டங்களைச்சரீரமாகவுடையவன். இவ்விசுவரன் உலகம்பொய்யென்று நிச்சயிக்கப்படுமிடத்துச் சச்சிதானந்தவடிவமாதிரிமான பிரமமெனப்படுவான். தத் என்னும் பதவாச்சியார்த்தனை சர்வஞ்ஞத்துவாதினைத்துடன் கூடிய ஈசுவரனுக்கும், துவம் என்னும் பதவாச்சியார்த்தனை சிஞ்சிக்ஞத்துவாதியினை குணத்துடன் கூடிய சீவனுக்கும் ஐக்கியம் கூடாமையால் அசியென்னும்பதம் விரோதபாகமான சர்வஞ்ஞத்துவாதிகளையும் சிஞ்சிக்ஞத்துவாதிகளையும்விட்டு அவி ரோதபாகமான சைதன்னியமாதிரி லக்ஷியார்த்தமாய் பிரமகூடஸ்தரையங்கீகரித்து அதுவே இது இதுவே அது என்றேகத்துவத்தைப் போதிக்கும். சர்வஞ்ஞத்துவாதிகளும் சிஞ்சிக்ஞத்துவாதிகளும் மாயை அவித்தைக்கறினாற் கற்பிக்கப்பட்டனவாயிருத்தலால்

அவை மித்தையாம். மகாவாக்கியம் அனாதிசித்தமாயுள்ள சேதனத்தையே போதித்தலின் சித்தார்த்தவாக்கிய மெனப்படுகின்றது.

சி: 'அதுவே இது' 'இதுவே அது' என்று போதிக்கும் கிரமத்தையெடுத்துரைத்தல் வேண்டும்.

கு: தத் துவம் (அதுநீ) துவம் தத் (நீ அது) என்று பரஸ்பரத்தில் பரஸ்பரத்தின் ஐக்கியத்தினை அந்வயமென்றும், ஒதப்பு ரோதபாவமென்றும், வியதிகாரமென்றும், குறுக்கு நெடுக்கு என்றும் கூறுவர். [பரஸ்பரம் - ஒன்றுக்கொன்று.] ஈசுவரவுபாதி யாகியமாயையும் ஜீவவுபாதியாகிய அவித்தையும் அவற்றினாலாகிய தர்மங்களாய் சர்வஞ்ஞத்துவாதிகளும் கிஞ்சிஞ்ஞத்துவாதிகளும் லாதசேதனத்துக்குச் சொரூபமாகப் பேதமின்று. உபாதிக்காயும் அவற்றாலுண்டாய தர்மங்களையும் விட்டுவிடுவதனால் கடாகாசம் கடப்பிரதிபிம்பாகாசம் மேகாகாசம் மகாகாசம் என்னும் நான்காகாசங்களுள் கடப்பிரதிபிம்பாகாசத்திற்கும் மேகாகாசத்திற்கும் ஐக்கியம் சம்பவியர்மல் கடாகாசத்திற்கும் மகாகாசத்திற்கும் உள்ள உபாதியை விடுவதனால் ஐக்கியஞ்சித்திப்பதுபோன்று தத்துவம் பதங்களின் லட்சியமாய பிரமகூடஸ்த சேதனத்திற்கு ஐக்கியம் சித்திக்கின்றது.

சித்திக்கவே, அதுவே இது (நீ) இது(நீ)வே அது என்பது பெறப்படுகின்றது. இவ்வாறு கூறுவதால் பரோக்ஷத்துவப்பிராந்தியும் பரிச்சின்னத்துவப் பிராந்தியும் கெடும். தத்துவம் என்று கூறுவதினால் தத்பதத்தின் அர்த்தத்திற்குத் துவம் பதத்தின் அர்த்தத்தோடு பேதமின்மை கூறுவதாயிற்று. துவம் பதத்தின் அர்த்தமாகிய சாக்ஷி (கூடஸ்தன்) நித்திய அபரோக்ஷ (பிரத்தியட்ச)மா யிருத்தலால் பரோட்சத்தன்மைப் பிராந்திவகுகின்றது. துவம் தத் என்றுரைப்பதனால் துவம் பதத்தின் அர்த்தத்திற்குத் தத்பதத்தின் அர்த்தத்தோடு பேதமின்மை உரைப்பதாயிற்று. தத்பதத்தின் அர்த்தமாகிய சாக்ஷி (பிரமம்) வியாபகமாயிருத்தலால் பரிச்சின்னத்துவப் பிராந்தி (யான் கண்டமாயிருக்கிறேனென்னுமயக்கம்)கெடுகின்றது. இவ்வாறே பிரஞ்ஞானம்பிரமம், அகம்பிரமம், ஆத்மாப்பிரமம் என்றுகூறுவதால் பரோட்சத்துவப் பிராந்தியும், பிரமம் பிரஞ்ஞானம், பிரமம் அகம், பிரமம் ஆத்மா என்று கூறுவதால் பரிச்சின்னத்தன்மைப் பிராந்தியும் நிவிர்த்தியாமென்க. ஜீவப்பிரமங்களின் ஐக்கியத்தைக் கூறும் வாக்கியங்கள் யாண்டிருப்பினும் ஆண்டு முறையும் விட்டுவிடாத லட்சணையே யதார்த்தமாயுண்டென்க.

தத்துவமசி மகாவாக்கியத்தினுற் பெறப்படும் ஜீவப்பிரமங் களுக்குள்ள ஏகத்துவம் சூரியனது வாக்கியத்தினால் காணனுக்கு நான் ராதையின் புத்திரனென்னும் பிராந்திரீங்கி உள்ளபடியே நான் சூந்தியின்புத்திரன்என்னும் ஞானமுண்டானதுபோலவாம்

இதனால் மகாவாக்கியம் சுபாபசித்தமாயுள்ள ஜீவப்பிரம ஐக்கியத்தைப் போதிப்பதன்மீ வேறுவகையாகப்போதிப்பதில்லை யென்பது நன்குவிளங்கும். மகாவாக்கியம் சுபாபசித்த அர்த்தத் தைப் போதிப்பதென்பதுபற்றிக் காணனைத் திருஷ்டாந்தமாக வெடுத்துச் சித்தாந்த முத்தாவலி முதலிய நூற்கள் விரிவாய்ப் பேசுகின்றன.

சி: அதனையானறிய விரும்புகின்றனன்.

கு: ஸ்ரீவிருத்திப்பிரபாகரம் எட்டாவதுபிரகாசத்தில்அதனை விரிவாயெடுத்துக் கூறியிருக்கின்றது. அதுவருமாறு:—

ஏகஜீவவாதம்

விரூபம்.

“ வெளிப்படா மையினிற் சூந்தி சுதனெனக் கன்ன வேந்தன் இழிபடு ராதை மைந்த னெனத்துய ருற்ற வாங்கு மிளிர்சிதா நந்த ரூப மெய்க்கனப் பிரஹ்மந்தானே ளளியதோர் ஜீவ பாவ மெய்திய தென்பர் மேலோர்.”

எப்போதும் அசங்கமும் நித்தியமுக்தமு மாகிய சிதாந் தப் பிரஹ்மத்தில் கற்பித அவித்தைமுதலியவற்றின் சம்பந்தத் தால் பிரதிபிம்பிக்குந் தன்மையும் அவச்சின்னத் தன்மையும் சம்பவியா. எங்ஙனம் கானற்சலத்தால் நிரப்பப்பட்டதும், மல டிமைந்தனாகிய குலாலனால் முயற்கோடாகிய தண்டத்தினால் ஆக் கப்பட்டதுமாயுள்ள கடத்தின் சம்பந்தத்தால் ஆகாயத்தில் பிரதி பிம்பிக்குந் தன்மை அல்லது அவசின்னத்தன்மை உண்டாகிற தில்லை, ஆனால் ஆகாயத்தின் சமானசத்தையுடைய ஜலம் நிரம்பிய கடம் தடாக முதலியவற்றின் சம்பந்தத்தினாலேயே ஆகாயத்தில் பிரதிபிம்பிக்குந் தன்மையும் அவச்சின்னத்தன்மையும் உண்டா கின்றன. அவித்தையும் அதன்காரியமும் பிரஹ்ம சேதனத்தின் சமானசத்தை யுடையனவன்று; ஆனால் சுவயமே சத்தாகூன்ய மாயிருக்கின்றன. பிரஹ்மத்தின் சத்தையினால் சத்தையுடையன அவித்தைமுதலியனவாம். ஆதலால் முயற்கோடி முதலியவற்

றைப்போல அத்தியந்தம் இல்லாதனவாகிய அவித்தைமுதலியவற்றோடு சேசுதனத்தின் சம்பந்தத்தைக் கூறுதலே சம்பவியாது. சம்பந்தமின்றியபோது பிரதிபிம்பிக்குத் தன்மை முதலியனவோ அத்தியந்தம் தூரமாம். ஆதலால் எப்போதும் ஏகாசம் பிரஹ்மமாம். அதனிடத்து அவச்சின்னத்தன்மை அல்லது பிரதிபிம்பத்தன்மை வடிவ ஜீவத்தன்மை சம்பவிக் கிறதில்லை. ஆனால் கற்பித அஞ்ஞானத்தின் கற்பிதசம்பந்தத்தால் பிரஹ்மத்தில் உண்டாகாமலே சீவத்தன்மை தோற்றுகின்றது. எங்ஙனம் அதிகாரியாகிய குந்திபுத்திரனிடத்து ராதாபுத்திரத் தன்மையின் பிரதிபிராந்தி (மயக்க) வடிவமா யுண்டாயிற்றோ, அங்ஙனமே பிரதிபிம்ப முதலிய விகார மின்றியே பிரஹ்மத்தில் ஜீவத்தன்மைப் பிராந்தி உண்டாகின்றது. பிரதிபிம்பவடிவ அல்லது அவச்சேதவடிவஜீவத்தன்மையின் அடைவு உண்டாகுதல்லை. தனது அவித்தையினால் ஜீவத்தன்மையை அடைந்த பிரஹ்மமே பிரபஞ்சத்தைக் கற்பிப்பதாயிருத்தலின் சர்வஞ்ஞத்தன்மை முதலிய தர்மங்களோடு கூடிய ஈசுவரனும் இரூபப்பகூத்தில் ஜீவகற்பிதனாவர். எங்ஙனம் சொப்பனகற்பித இராஜாஸ்சேவையினால் சொப்பனத்தில் பலப் பிராப்தி உண்டாகின்றதோ, அங்ஙனமே சொப்பன கற்பித ஈசுவர பஜனத்தினால் பலப்பிராப்தியும் சம்பவிக்கின்றது. இவ்வாறு அனாதி அவித்தையின் வலியால் தனது பிரஹ்மத்தன்மையின் ஆவரணத்தால் ஜீவத்தன்மைப் பிராந்தி உண்டாகின்றது. தத்துவமகி முதலிய வாக்கிய ஜன்னிய சாஷ்வத்காரத்தால் ஜீவத்தன்மைப் பிராந்தியின் நிவிர்த்தியுண்டாகின்றது. பிராந்திகாலத்திலும் ஜீவத்தன்மையிலலை. ஆனால் சித்திய முக்தசிதானந்தசொருபப் பிரஹ்மமே உளதெனும் பகூத்தினையே * பாஷ்யகாரர் வார்த்திககாரர்கள் பிருகதாரணிபத்தின் விபாக்கியானத்தில் கர்ணனது திருஷ்டாந்தத்தாற் கூறியிருக்கின்றனர். குந்தி புத்திரனாகிய கர்ணனுக்கு ஈனஜாதியின் சம்பந்தத்தால் இழிந்ததன்மைப்பிராந்தி உண்டாயிற்று. அநேகவித திரஸ்காரத்தாலுண்டாகிய துக்கத்தை அறுபவிக்கின்றவனாய்த் தானாகச் சித்தித்துள்ள குந்தி புத்திரத்தன்மை நிமித்தத்தாலுள்ள மேன்மையினின்றும் நமஸ்கரிக்கவானான்.

* பாஷ்யகாரர்—ஸ்ரீ சங்கராசாரியர்.

† வார்த்திககாரர்—ஸ்ரீ சுரேசுவராசாரியர். இவர் ஸ்ரீ சங்கராசாரியர் சிஷ்யர்களுள் ஒருவர்.

ஒருநாள் ஏகாந்தத்தில் சூரியபகவானானவர் 'நீராதா புத் திரனல்லன் ; எனது சமபந்தத்தால் சூந்தியின் உதரத்தினின்றும் உண்டானாய்' என்றுகூறினர். இத்தன்மைய சூரியன துவாக்கியத்தினால் தன்னிடத்திருந்த ஈனஜாதியின் மயக்கத்தை விட்டு இயல்பாய்ச் சித்தித்துள்ள சூந்திபுத்தரத்தன்மை நியித்தத்தாலுள்ள மேன்மையை அறிந்தான். அங்ஙனமே சிதாநந்தப் பிரஹ்மமும் அநாதி அவித்தையின் சம்பந்தத்தால் ஜீவத்தன்மைப் பிராந்தியையடைந்தநாய்ச் சுயமாகச் சித்தித்துள்ள பிரஹ்மபாவத்தை மறந்து அநேகவித துக்கத்தை அனுபவிக்கின்றது.

ஒருகாலத்துத் தனது அஞ்ஞானத்தினால் கற்பிதசொப்பன கற்பித ஆசாரியருக்குச் சமானமான ஆசாரியர் வாயிலாக மகாவாக்கிய சிரவணத்தால் தன்னைக் கோசரிக்கும் வித்தையினால் அவித்தையின் நிவிருத்தி உண்டாக, நித்திராபரமாநந்தத்தைச் சொரூபசாதன்னியமாக அநுபவம்செய்கின்றான். இவ்வாறுபிருகதாரணியத்தின் வியாக்கியானத்தில் பாஷிபகாரர் வார்த்திகக்காரர் எழுதியிருக்கின்றனர். எங்ஙனம் ஜீவனது அவித்தியாகற்பித ஆசாரியர் 'வேதவுபதேசத்திற் கேதுவாவரோ, அங்ஙனமே ஈசவரனும் சொப்பனகற்பித இராஜாவைப்போல ஜீவகற்பிதரேயாய்ப் பஜனத்தினால் பலத்திற்கேதுவாகின்றார். இம்மதத்தில் ஏகஜீவவாதமுள்ளது. ஆகலால் ஏகஜீவகற்பித ஈசவரனும் ஏகமேயாவர். நாநா (பல) ஈசவரரது அடைவில்லை. சுகர் வாமதேவர் முதலியோரது முக்தியைப் பிரதிபாதிக்கும் சாஸ்திரத்தினாலும் சொப்பன கற்பித நாநா புருஷர்களைப்போல ஜீவாபாசர்களும் நாநாவாகச் சித்திக்கின்றனர். நாநா ஜீவவாதம் சித்திக்கின்றதில்லை. எங்ஙனம் சொப்பனத்தில் ஒருதிருஷ்டானிற்கு நாநாபுருஷர்கள் தோற்றுகின்றார்கள். அவர்களுள் ஒருவன் பெரியகாட்டில்லத்தப்பு வழியிற் செல்பவனுய்ப் புலிமுதலியவற்றாலுண்டாகிய துக்கத்தை அனுபவிக்கின்றான். ஒருவன் இராஜமார்க்கத்திற் செல்லுகின்றவனுய்த் தனது நகரத்தை அடைகின்றான். ஆண்டு" வனத்திற் மிரிதலும் தனதுநகரத்தை அடைதலும் சொப்பனதிருஷ்டானிற்கில்லை. ஆனால் ஆபாசபுருஷர்களுக்கு உண்டாகின்றது. அங்ஙனமே அவித்தையோடு கூடிய பிரஹ்மவடிவ ஜீவனுக்குப் பந்தமோஷத்தின் அடைவில்லை. ஆனால் ஆபாசவடிவ ஜீவர்களுக்குப் பந்தமோஷம் தோற்றுக்கின்றது.

இப்பகூத்தில் யாருடைய ஞானத்தினால் அவித்தையின் நிவிருத்திவடிவ மோகூமுண்டாகும் என்றுவினாசின், அதற்கு உனது ஞானத்தினால் உண்டாகுமென்பது உத்தரமாம். அல்லது ஒரு வனுடைய ஞானத்தினாலும் மோகூமுண்டாகிற தில்லையென்பது உத்தரமாம். ஏனெனின், இந்தமதத்தில் பந்தத்தின் அத்தியந்த அசத்துத் தன்மை ஆக்துமாவிலிருக்கின்றது. நித்தியமுக்தமாகிய ஆத்மாவிற்கு மோகூமுண்டாகும், அல்லது உண்டாயிருக்கின்றது என்று கூறுதல் சம்பவியாதது. இவ்வபிப்பிராயத்தால் மோகூத்தைப் பிரதிபாதிக்கும் வாக்கியங்களை அர்த்தவாதமென்பர். பந்தமிருக்கின்றது; இற்றைபவரை ஒருவரும் முக்தராகவில்லை; மேல்புருஷார்த்தத்தால் மோகூமுண்டாகும் என்னும் அபிப்பிராயத்தால் வாமதேவர் முதலியோர்களுடைய முக்தியைப் பிரதிபாதிக்கும் வாக்கியங்களை அர்த்தவாதமென்று சொல்லவில்லை. ஏனெனில் பந்தமிருக்க, வாமதேவாதிகளுக்கு மோகூதம் உண்டாகாதிருக்குமாயின், மேலும் மோகூதத்தை விரும்புதல் பபனின்றியதாமென்னும் புத்தியினால் சிவனத்தில் பிரவிருத்தியின் அபாவமேயுண்டாகும். ஆதலால் ஆத்மாவில் பந்தத்தின் அத்தியந்த அசத்பாவமிருக்கின்றது; நித்தியமுக்த பிரஹ்மவடிவம் ஆத்மாவாம்; அதற்கு மோகூதம் சம்பவியாதது என்பது உத்தமபூமியிலேயேயிவித்துவானது நிச்சயமாம்.”

சி: ‘மகாவாக்கியம் சுபாவசித்தமாயுள்ள ஜீவப்பிரம ஐக்கியத்தைப் போதிப்பதன்றி வேறுவகையாகப் போதிப்பதில்லை’ யென்று கூறியதினால் வேறுவகையை யறியவும் விரும்புகின்றேன்.

கு: வேறுவகை யென்றது அர்த்தவாதமுதலியவைகளை.

சி: அவற்றினைக் கூறல்வேண்டும்.

கு: அவை: அர்த்தவாதம், உபாசனாபரவாதம், ஸ்துதிபரவாதம், உபசாரவாதம், குணசாதிருசியவாதம், ஜாதியியக்திபரவாதம், காரியகாரணவாதம், குணகுணிவாதம், வீகாரவாதம், அம்சாமிசவாதம், பிம்பப்பிரதிபிம்பவாதம் என்பனவாம்.

சி: சுபரபகித்தார்த்தத்தைப் போதிக்கும் மகாவாக்கியத்தில் இவை பயன்படா வென்பதை விளக்கமாய்க் கூறுமாறு வேண்டுகின்றேன்.

(1) ஆர்த்தவாதம்.

கு: ஒருமலர்கொண்டு அரணை யருச்சித்தவனுக்குச் சிவலோகஞ்சித்திக்குமென்று மோக்சவிச்சையை யுண்டாகும் வாக்கியம் போல்வது அருத்தவாதமாம்.

ஸ்துதியை அல்லது நிந்தையை யறிவிக்கும் வாக்கியம் அர்த்தவாதமெனப்படும். ஸ்துதியையாவது நிந்தையையாவது மகாவாக்கியம் போதிப்பதன்று யிருத்தலின் ஆர்த்தவாத மன்றும்.

சிவாலயமுதலியவிடத்துச் சிறிதுபாவம் மறந்தேனுஞ் செய்யினும் செய்தவனுக்கு அதன் பயனாகப் பெரியதீண்டனை மறுமையிலுண்டாகு மென்றும், ஷே விடத்துச் சிறிதுபுண்ணியம் மறந்தேனுஞ் செய்யினும் செய்தவன் மகாபாவியாயிருந்தாலும் அவனுக்கு அதன்பயனாகப் பெரியபேறு மறுமையிலுண்டாகு மென்றும் நூல்கள் கூறுவது மர்த்தவாதமாமென்க.

(2) உபாசனாபரவாதம்.

தீர்த்தம், சேஷத்திரம், சிவலிங்கமாதிரி மூர்த்தங்களாகிய விவைகளைச் சிவவடிவம் அல்லது விஷ்ணுவடிவமென்றுபாசிக்கும்படி கூறும் வாக்கியம் போல்வது உபாசனாபரவாதமாம். உபாசனையால் மோக்சமுண்டாமென்று கூறும் வாக்கியம் உபாசனாபரவாதமாம். மகாவாக்கியம் உபாசனையால் மோக்சமுண்டாமென்றுகூறுதுகபாவசித்தமாயுள்ள ஜீவப்பிரஹ்மவைக்கியத்தைக் கூறுதலால் அஃதுபாசனாபரவாதமன்றும். உபாசனையெனினும் தியானமெனினுமொக்கும். அது பிரதிகத்தியானமென்றும் அகங்கிரகத்தியான மென்று மிருவகைத்தாம். இவற்றின்றண்மை * முன்னரே கூறப்பட்டுள்ளது.

ஜீவப்பிரம ஐக்கியஞானத்தினாலன்றியுபாசனையால்மோக்சம் சித்திக்காதென்ப தீண்டவசியமறியத் தக்கதாம்.

சி: அதனை விளக்கமாகக் கூறும்படி பிரார்த்திக்கிறேன்.

கு: தியானமானது விதிபுருஷனது இச்சை, விசுவாசம், அடம் என்பவற்றின் அதினமாம். 'இவ்வுபாசனையைச்செய்' என்றொருவனைப் பிரவிருத்திக்கும்படி செய்யும் வசனம் விதியெனப்படும். அந்தக்கரணத்தின் விருப்பவடிவ இரஜோகுண விருத்தி இச்சையெனப்படும். அவ்வசனத்திலுள்ள சிரத்தை விசுவாசமெனப்ப

மெ. ஹடமின்றியபோது உபாசனை யுண்டாதலின்று. எப்போதும் தீயேயாகார (தியானிக்கப்படும் பொருள்வடிவ)மான சித்தவிருத்தி உபாசனையாயிருத்தலின் அதற்கு ஹடம் அவசியம் வேண்டும். ஷெ விருத்தியில் விட்சேப (கலக்க) முண்டானபோது ஹடத்தா (பிடிவாதத்தா) லவ்விருத்தியை நிறுத்துதல் வேண்டும்; நிறுத்தாவிடத்து அவ்விருத்தி நாசமாய் ஷெவிருத்தி யுண்டாய்விடும்.

ஞானமோ பிரமாணப் பிரமேயமென்பவற்றின் அதிநமாம்; விதி, இச்சை, விசுவாசம், ஹடம் என்பவற்றின் அநீனமன்று.

உண்மையனுபவ வலிவிற்குக் கருவியாயுள்ளது பிரமாணமெனப்படும். அதனுலறியப்படுவது பிரமேயமெனப்படும். சந்நிதிப்பட்டவற்றை யறிவதாயும் அறியப்பட்டவற்று லறியப்படாததாயு மிருப்பது ஞானமெனப்படும். ஜீவப்பிரமங்களின் ஐக்கியஞானம் மகாவாக்கிய ஜன்னியமாயிருத்தலின், அதனால் நித்தியமாய மோகூதம் சித்திக்கின்றது. சரீரத்தாலும் வாக்கினாலும் மனதினாலும் செய்யுங்கர்மங்களில் உபாசனை மானசீககர்மமாயிருத்தலாலும் கர்மத்தால்பெறப்படும் பதவியாவும் அநித்தியமாயிருத்தலாலும் உபாசனையாலுண்டாகும் மோகூதமும் அநித்தியமாம். மேலும், உபாசனையால் மோகூதம் சித்திக்கும்பட்சத்து அம்மோகூதம் அஞ்ஞான நிவிர்த்தியுடையதன்றும். ஞானத்தினால் அஞ்ஞானநிவிர்த்தியாதல் வாயிலாக மோகூதம் சித்திப்பதாயிருத்தலால் அஞ்ஞான நிவிர்த்திக்கேதுவாகாத வுபாசனையால் அஃதுண்டாகுமென்ப தொருபோதுங் கூடாது.

ஜீவப்பிரமஜக்கியம் சுபாவசித்தமாயிருப்பதென்று மகாவாக்கியம் பாகத்தியாக லட்சணவாயிலாகப் போதிப்பதனாலே அவ்வாறாயநிலையே நித்தியமாய மோகூதமாம்.

அஃது உபாசனை வடிவசாதனத்தாலடையப்படுவதாயின் சாத்தியமாம். சாதனத்தாற் பெறப்படுவது சாத்தியமெனப்படும். எனது சாத்தியமோ அது புருஷதந்திரத்தா (பிரயத்தனத்தா) லடையப்படுவதாம். சுதந்தரமாய மோகூதம் நித்தியமாயிருத்தலால் அது புருஷதந்திரத்தாலடையப்படும் சாத்தியமென்பதொவ்வாது. மானசீககர்மங்களிலொன்றாய் வுபாசனையா ன்பெறப்படும் பயன்கேவலம் மோகூதமாயிருக்கும் பட்சத்தில் அஃதசங்கியமாயொழியும்.

மோகூதம் உபாசனையாலுண்டாவதாயும் நித்தியமாயுமிருக்குமென்பதுங் கூடாது; ஏனெனின் சாதனவாயிலாகப் பெறப்படும்

சாத்தியமியாவும் அசித்தியமாமென்பது நியமமாயிருத்தலால் நித்தியமாய் மோகூதத்தைச் சாத்தியமென்றுரைப்ப தொருவாற்றாறு மிபையாது. அவித்தையும் அதனால் கற்பிக்கப்பட்ட சம்சாரமும் ஜீவப்பிரஹ்ம ஐக்கியஞானத்தினால் நிவிர்த்தியாதல்வாயிலாகப் பெறப்படும் மோகூதம் நித்தியமுக்த ஆத்ம சொரூபமாகவே சித்திக்கின்றபடியினால் அது ஞானத்தினால் சித்தமானாலும் அநித்தியமென்னும் தோஷத்திற்குட்படுதலின்றாமென்க. இங்ஙனங்கூறியதினால் ஜீவப்பிரஹ்ம ஐக்கியஞானம் புருஷவியாபாரத்தால் சாத்தியமாவதன் நென்றும் காண்டலாதிப் பிரமாணங்களுக்கு விஷயமான வஸ்து ஞானம்போன்று வஸ்துவின் அதினமென்றும் பெறப்பட்டமை காண்க.

சி: ஞானமும் உபாசனைபோல மானசீகமாயிருக்க அதனை வேறுபிரித்துக் கூறுவதெங்ஙனமாம். ?

கு: வஸ்துவை யுள்ளவாறு விஷயமாக்கும் பிரமாணத்தினாலுண்டாகும் ஞானத்தைச் செய்யவாவது செய்யாமலிருக்கவாவது அல்லது வேறுவகையாகச் செய்யவாவது முடியாது. அது கைவலம் வஸ்துவையே பொருந்தியிருக்கிறதாவிர, விதிக்குட்படுதலும் புருஷனது சுவாதீனத்திற்குட் படுதலுமின்று. ஆதலால், ஞானமும் விதி இச்சைமுதலியவற்றின் அதினமானவுபாசனையும் மானசீகமாயிருந்தாலும் அவ்விரண்டற்கும் மிகுவித்தியாசமுண்டென்க.

இதுபற்றிக் கைவல்லியநவநீதம்.

“அருளு மைமனே திரிவித கரணத்தா லாகிய தொழிலெல்லாங், கரும மல்லவோ விருத்திஞா னமுமந்தக் கரண காரியமன்றோ, உரிய கர்மமஞ் ஞானத்தைக் கெடுக்குமென்றோதினா லாகாதோ, பெரிய ஞானமென் றதற்கொரு பெயரிட்ட பெருமையை யுடையீரே.”

விருத்தி ஞானம் தக்கரணத்தொடு விருத்தியா கிலுமைந்தா, ஒருத்தி மக்களே தங்களிற் பகைக்கின்ற துலகெங்குங்கண்டோமே, கருத்த னாகிய புருஷதந் திரங்களாங் கருமங்களவைபோல, வருத்த ஞானமோ புருஷதந் திரமன்று வஸ்துதந் திரமாமே.

வகுத்த கர்மங்கள் செய்யவுந் தவிரவு மற்றொன்றுக் கவுங்கடும், மிகுத்த ஞானம்ப் படியன்று தியானமும் விவேகஞா னமும் வேறே, செகத்தி லொன்றையொன் றுவின் பாவிக்குந் தியானங்கற் பிதயோகம், முகத்த மாக்கண்ட ஞானமே வாஸ்தவமோகமாய் மயங்காதே.

கண்ட ஹந்தது ஞானங்கேட் டதுணைக் கருதுபா வளை யோகம், கண்ட பேர் சொலக் கேட்டது மறந்துபோங் கண்டது மறவாதே, கண்ட வஸ்துமெய் தியானவஸ் னுக்கள்பொய் கறுவியஞ் ஞானத்தைக், கண்ட வக்கணங் கொல்வது ஞானமே கரும மன் றறிவாயே.

என்று கூறுவதற்கு.

சி: ஞானத்தினால் அனர்த்த நிவிர்த்தியாயிலாகப்பெறப்படும் மோக்யம் நித்தியமென்றுரைத்ததின் காரணத்தை நன்குவிளக்கிக் கூறுமாறு பிரார்த்திக்கின்றேன்.

கு: கயிற்றின்கண் பிராதிபாவிகசத்தையாக (தோற்றல் மாத்திரமாக),க் தோன்றியுள்ள பாம்பு (வியாவகாரிக நோக்கில் முற்றியில்லாதிருந்தும்) விசாரணை முடித்து நீங்குவதாக விவகரிக்கப்படுதல் போன்று சேதனத்தின்கண் வியாவகாரிகசத்தையாக (சற்கருவாயிலாக ஆத்மவிசாரஞ் செய்யாதவரையுள்ளதுபோல),க் தோன்றியுள்ள தேகாதிப்பிரபஞ்சம் (பாரமார்த்திக நோக்கில் அஃதாவது உண்மைநோக்கில் முற்றியில்லாதிருந்தும்) விசாரணை முடித்து நீங்கிப்போவதாக விவகரிக்கப்படுகின்றது. விசாரணையின் முடிவில் (நீங்கிப்போய பாம்பும் அப்பால் பெறப்பட்ட கயிறென்பது மின்றிக் கயிறே சித்த வஸ்துவாயிருப்பது போன்று) சம்சார நிவிர்த்தியும் மோக்யப்பிராப்தியு மென்பதின்றி மோக்யமே சித்தவஸ்துவாயிருக்கிறதென்க. மேலும், கழுத்தில் போட்டிருக்கும் பூஷணம் பிரார்தியால் காணப்படாததுபோலமுன்னர்த் தோன்றிப் பின்னர்ப்பிராந்தி நிவிர்த்தி வாயிலாக அகப்பட்டது போற்றோன்றவதுபோன்று சித்தவஸ்துவாயிருக்கும் மோக்யமும் பிரார்தியாலிலாததுபோல முன்னர்த்தோன்றிப் பின்னர்ப்பிராந்திநிவிர்த்தி வாயிலாகவுண்டாவதுபோற் றோன்றுகிறதென்றற்கு.

இதன்முடிவாவது கயிற்றின்கணரவு நித்தியநிவிர்த்தியாயிருந்தும் அது கயிற்றின் ஞானத்தினால் நிவிர்த்தியாதல் போன்று, ஆதமாவின்கண் சம்சாரம் நித்தியநிவிர்த்தியாயிருந்தும் ஜீவப் பிரஹ்ம ஐக்கியஞானத்தினால் நிவிர்த்தியாதல்போன்று தோன்றுகின்றது. ஆகவே ஆத்மாவின்கண் சம்சாரம் நித்தியநிவிர்த்தியாம். கழுத்திலுள்ள பூஷணம் முன்னரே அடையப்பட்டிருந்தும் அது பின்னரடையப்படுவதுபோன்றுதோன்றுதல் போன்று மோக்யம்

முன்னரே அடையப்பட்டிருந்தும் அது பின்னர் அடையப்படுவதுபோன்று தோன்றுகிறது.

ஆகவே, மோக்சம் நித்தியப் பிராப்தத்தின் பிராப்தியாம் (நித்தியமாக அடைந்துள்ளதின் அடைவாம்). விசாரசாகரம் 2-வது தரங்கத்தில் “பரமாநந்த சொரூபமான ஆத்மாவினிடத்தில் அவித்தையின் ப்லஸ்தினால் ‘ஆத்மாபரமாநந்த சொரூபம்’ என்று ‘பிரமமே பரமாநந்த சொரூபம்’ அந்தப்பிரமத்திற்கும் எனக்கும் வியோகம் (பிரிவு) உண்டாய்விட்டது. உபாசனையினால், தப்பிரமத்தையடைவேனென்றே நேகமுடஜனங்களுக்குப்பிராப்தியுண்டாயிருக்கிறது. வெகுபண்டிதர்களு மிவ்வாறு கூறுகின்றார்களென்றால், மூடர்களேயாவர் ; ஏனெனின், ஜீவப்பிரமவியோகத்தை யங்கேகரிப்பவர் மூர்கரெனப்படுவர். அப்பிருஷ்டர்களுக்கு உத்தமசம்ஸ்காரத்தினால் பிரம்மஞானியாகிய ஆசாரியரிடத்தினின்றும் ஒருகால் வேதாந்த சிரவணம் கிடைத்துவிடுமாயின் அப்போது கேட்ட அர்த்தத்தை நிச்சயித்துப் பரமாநந்தம் நமக்குக் கிடைத்ததினாலும் ஆசாரியருடைய கிருபையினாலும் கிடைத்ததென்றுரைக்கின்றார்கள். அவ்வாறவர்கள் கூறுவதற்குப்பிராயசிதவாம்:—ஆத்மாவோ முன்னும் பரமாநந்தசொரூபமாகவே இருந்தது. ஆனால் எனது ஆத்மா பரமாநந்த சொரூபமாயிருக்கிறதென்று விளங்காதிருந்தது. அதலால், பரமாநந்தம் பிராப்தமில்லாததுபோலிருந்தது. ஆசாரியர்மூலமாகக் கிடைத்ததைக் கேட்டலால் பரமாநந்தம் புத்தியில்விளங்குகின்றது. அதுனால் பரமாநந்தத்தை யடைந்ததாகச் சொல்லுகிறார்கள்.” என்று கூறுவதின்கவசியம் கவனிக்கத்தக்கது.

(3) ஸ்துதிபரவாதம்.

விசேடமனிதனொருவனை நோக்கி இவன் இந்திரனென்று கூறும் வாக்கியம்போல்வது ஸ்துதிபரவாதமாம். ஒருவனை ஸ்துதிப்பறியுபர்த்திக் கூறும் வாக்கியம் ஸ்துதிபரவாதமெனப்படும். ஜீவனை ஸ்துதிப்பற்றி மகாவாக்கியம் “சிவமாகக் கூறுவதென்பதற்குபாதோரேதுவுமின்மையின் அது ஸ்துதிபரவாதமன்றும்; ஜீவப் பிரம ஐக்கியம் சுபாவ சித்தமாயுள்ளதென்று மேற்கூறப்பட்டிருத்தலினென்க.

(4) உபசாரவாதம்.

அடிமையை நோக்கி இவன் அரசனென்று கூறும் வாக்கியம்போல்வது உபசாரவாதம்.

ஒன்றன் நன்மையை மற்றொன்றன்மே லேற்றிக்கூறுதல் உபசார வாதமெனப்படும்.

பிரமத்தின் நன்மையைச் சீவன்மேலேற்றிக்கூறுது சுபாவசித்தமான அவ்விரண்டன் ஐக்கியத்தை மகாவாக்கியங்கூறுதலால் அஃதுபசாரவாதமன்றும்.

(5) குணசாதிநியவாதம்.

(சௌரியமுடைய லொருவனைநோக்கிச்) சிங்கம் தேவதத்தனென்று கூறும் வாக்கியம் போல்வது குணசாதிருசிய வாதமாம்

குணம்—பண்பு; சாதிருசியம்—ஒப்பு. ஒருபொருளுளாது மற்றொருபொருளைக் குணவொப்புமை நோக்கி அபேதப்படுத்திக் கூறும் வாக்கியம் குணசாதிருசியவாதமெனப்படும். குணத்தால் கிரகிப்பது கௌண மெனப்படும்.

ஒருவகை யாகாரத்தோடும் தாடி மீசை முதலியவற்றோடுங் கூடிய மிருக விசேஷமாகிய சிங்கத்தின் குரத்தன்மை முதலிய குணங்கள் தேவதத்தனிடத்துச் சமமாயிருத்தலை நோக்கிக் குணவொப்புமையால் சிங்கம் தேவதத்தன் என்று கூறுவதுபோலச் சிவத்தின் குணங்கள் ஜீவனிடத்துச் சமமாயிருத்தலை நோக்கிக் குணவொப்புமையால் ஜீவப்பிரம ஐக்கியத்தை மகாவாக்கியம் கூறுகின்ற தென்ப தொவ்வாறு; ஏனெனில், தத்பத லட்சியார்த்தசேதனத்திற்கும் துவம்பத லட்சியார்த்த சேதனத்திற்குமுள்ள ஐக்கியம் சுபாவிசித்தமாயுள்ள தென்று மகாவாக்கியங் கூறுதலால் அது குணசாதிருசிய வாதமன்றும். மேலும் குணமுள்ளவை யாவும் அநித்தியத் திரளியமா மென்பது நியமமாயிருத்தலின் குணசாம்யம் பற்றியுள்ள ஜீவப்பிரஹ்ம ஐக்கியமும் அநித்தியமாகும். தத்பத வாச்சியார்த்த சேதனமும் துவம்பத வாச்சியார்த்த சேதனமும் குணமுடையனவா யிருக்கின்றன. அவ்விரண்டற்கும் ஐக்கியம் மகாவாக்கியம் கூறுவதன்று. கூறுவதெனினும் அது கற்பனையாயிருத்தலின் ஜீவப்பிரஹ்ம ஐக்கியத்தைக் குணசாம்யம் பற்றி யுரைத்த லொருபோது மமையாது.

தத்பத லக்ஷியார்த்தமாய பிரமமும் துவம்பத லக்ஷியார்த்தமாய ஜீவ (கூடஸ்த)னும் சிர்க்குணமாயிருத்தலின் அவற்றின் ஐக்கியம் குணவொப்புமைபற்றியா மென்றுரைத்தல் கூடாதென்க. ஆகாயமொன்றே கட மட உபாதிகளால் கடாகாசமென்றும்

மடாகாசமென்றும் வியவகரிக்கப்படுதல்போன்று சேதனமொன்றே மாயா அவித்தியா வுபாதிகளால் பிரஹ்மமென்றும் கூடஸ்தனென்றும் வியவகரிக்கப்படுகின்றமையின், உபாதிகளைவிடவதால் அவ்விரண்டற்கு முள்ள சபாவசிக்க ஐக்கியம் விளங்குதல் குணவொப்புமை பற்றியின்றென்பது சிதைபாத சித்தாந்தமாமென்க.

(6) ஜாதீவியக்திபரவாதம்.

இதுகோ (பசு) வின்றேகம் என்று கூறும் வாக்கியம் போல்வது ஜாதீவியக்திபரவாதமாம். அநேகபதார்த்த (திரவியம் குணம் கரும) ங்களிலிருக்கும் ஒரு தர்மமெதுவோ அது ஜாதியென்பபடும், அது கடத்தன்மை, குணத்தன்மை, கருமத்தன்மை என்றற்பேல்வதாம். ஜாதியின் ஆசிரயம் (பற்றுக்கோடு) வியக்தியெனப்படும். கோத்துவம் (ஆத்தன்மை) ஜாதியாம். கோவின் தேகம் கோத்துவத்திற்கு ஆசிரயமாயிருத்தலின் வியக்தியாம். ஜாதிக்கும் வியக்திக்குமுள்ள சமவாய அல்லது தாதாதமிய (ஒற்றுமைவடிவ) சம்பந்தத்தைக் கூறும் வாக்கியம் ஜாதீவியக்திபரவாதமெனப்படும். ஜாதிக்கும் வியக்திக்குமுள்ள அபேதம்போன்று ஜீவப்பிரம ஐக்கியமுளதென்ப தொவ்வாது. ஜாதியென்பது அப்பிரசித்த கற்பணையா யிருத்தலாலும், பிரசித்த கற்பணையாக் கொண்டாலும் ஊகித்துப் பார்க்குமிடத்துப் * பொதுமைக்குணமா யமைதலாலும் ஜாதீவியக்திபரவாதம் குணசாதிரூபியவாதம்போலக் குற்றமுடையதாம்.

மேலும், தத்பத துவம்பதங்களின் லகியார்த்தமாய பிரம கூடஸ்த சேதனம் உபாதி நோக்கம் பற்றி வெவ்வேறுபோல் வியவகரிக்கப்படினும் யதார்த்தநோக்கத்தில் ஒன்றாகவே யிருத்தல், அச்சேதனங்களின் அபேதம் ஜாதி வியக்திகளின் அபேதம் போல்வதன்றும். ஆகவே, பிரமம், கூடஸ்த நென்பன சொல்லா விரண்டாயும் பொருளாலொன்றாயுமிருக்கின்றனவென்பதாயிற்று.

ம்காவாக்கியம் ஜீவ (கூடஸ்த)னையும் பிரமத்தையும் இரண்டு பேதபதார்த்தமாகக் கொண்டு அவற்றிற்கு அபேதங் கூறுமையின் அது ஜாதீவியக்திபரவாதமன்றாமென்க.

அர்த்தவாதமுதல் ஜாதீவியக்தி பரவாதமீரூப வாறும் பேதவாத மெனப்படும்.

* “அளவறி வொப்பு வடிவு நிறங்கதி, சாதி குடிசிறப் பாதிப் பங்குணம்” என்று நன்னூல் கூறுவதற்கு.

(7) காரியகாரணவாதம்.

(காரியமாய்) கடம் (காரணமாய்)மண்ணிற்கு வேறுபட்டதன்
றென்னும் வாக்கியம் போல்வது காரியகாரண வாதமாம்.

முன்பில்லாதிருந்து பின்புண்டாவது காரியமெனப்படும்.
காரியத்திற்கு நியதமாய் முன்னிற்பது காரணமெனப்படும். [கார
ணமென்றதுசண்டுச் சிறப்புக்காரணத்தை.] காரணம் முதற்காரண
மென்றும் சிமித்தகாரண மென்று யிருவகைத்தாம். உற்பத்திமாத்
திரத்தின் காரணம் நிமித்த காரணமாம். குலாலன் கடத்தின் உற்
பத்திக்கு மாத்திரம் காரணமாயிருத்தலின் அவன் நிமித்தகாரண
னெனப்படுவன். உற்பத்தி ஸ்திதி லயங்களின் காரணம் முதற்கார
ணமாம். மண் கடத்தின் உற்பத்தி ஸ்திதி லயங்களுக்கு காரணமா
யிருத்தலின் அது முதற் காரணமெனப்படும். எங்ஙனம் கடாகா
சம் மகாகாசம் என்னுமிடத்தில் கடாகாசம் காரியமாகாமலும்
மகாகாசம் காரணமாகாமலு மிருக்கின்றனவோ அங்ஙனமே ஜீவ
(கூடஸ்த) னும் பிரமமும் காரியகாரண மாகாதிருத்தலின் அவ்வி
ரண்டன் ஐக்கியம் காரிய காரணத் தொடர்ச்சிக்குள் அகப்பட்ட
தன்றும், ஆகவே, சுபாவசித்தமாயுள்ள ஜீவப்பிரம ஐக்கியத்தைக்
கூறும் மகாவாக்கியம் காரியகாரண வாதமன்றும். கடாகாசம்
மகாகாச மென்பவை உபாதியினைக்கால் இரண்டென வியவகரிக்க
ப்படினும் உண்மை நோக்கி லெங்ஙனம் ஒன்றாகவே இருக்கின்
றனவோ அங்ஙனமே கூடஸ்தப்பிரஹ்மமென்பவை உபாதியினைக்
கால் இரண்டென வியவகரிக்கப்படினும் உண்மை நோக்கி லொன்
றாகவே யிருக்கின்றன வென்பதாம்.

“எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண், மெய்ப்
பொருள் காண்ப தியிவு.”

என்னுந் திருக்குறளின் விசேடவுரையில் “அஃதாவது
(மெய்யாகிய பொருளைக் காண்பதாவது) கோச்சேமான் யனைக்
கட்சேளய் மாந்தரஞ் செலீரும்பொறை யென்றவழி அரசனெ
ன்பதோர்சாதியும், சேமாவென்பதொரு குடியும், லீழநோக்
கீனையுடையானென்பதோர் வடிவுப், சேள யென்பதோரியற்பெய
ரும், மாந்தரஞ்சொலிரும்பொறை யென்பதோர் சிறப்புப் பெய
ரும் ஒருபொருளின்கட் கற்பனையாகலின் அவ்வாறுணராது நில
முதல் உயிரீருகிய தத்துவங்களின் தொகுதியென வுணர்ந்து
அவற்றை ரீதிமுறையாகத் தந்தங் காரணங்களுள் ஒடுக்கிக்கொண்டு

சென்றாற் காரணகாரியங்க ளிரண்மென்றி முடிவாய் நிற்பதனை யுணர்தலாம்” என்று பரிமேலழக ருளியதுயிங் கறியத்தக்க தாம்.

கயிற்றிற் றேன்றிய பாம்பு பொய்யென்று நிச்சயித்தவிட த்துக் கயிறு காரணமென்னும் பொரைப் பெருதுபோதல் போ ன்று பிரமத்திற்றேன்றிய லுக்கு பொய்யென்று நிச்சயித்தவிடத் துப் பிரமம் காரணமென்னும் பொரைப் பெருது போகின்றதெ ன்பது திண்ணமாய்; ஆகவே அது காரியகாரணாகிதப் பொருளா மென்பது சித்தமாயிற்று.

கடுவாகுவதரோபநிஷத்.

நதவஸு காருடா காரணவ வ்ஷுதெ||

(இ - ள்.) அவனுக் (பிரமத்திற்)குக் காரியமும் காரணமு மில்லை.

என்று கூறுவது மறியத்தக்கதாம். காரியம் அசத்தென் பதுபற்றிச் சென்னைமாநகரத்தின்கண் லேதாந்தபாஸ்கரரா யெ முந்தருளியிருந்த மகான். சை. இரத்தின செட்டியாரவர்கள் தத் துவவாகமென்னும் நூலில் விரிவா யெழுதியிருக்கிறார்கள். அது வருமாறு:—

“சத் என்பது சத்தினிலக்கணம் கூறுகின்றது. சத்து யாண் டெழுள்ளது. சத்தெனினும் உள்ள தெனினுமொக்கும். அசத்தென் பது அசத்தினிலக்கணங் கூறுகின்றது. அசத்து யாண்டுமில்லது. அசத்தெனினும் இல்லதெனினு மொக்கும். சத்துக்கு உதாரணங் கூறுகின்றது; அதுபடம். படமென்னும் சொல்லும் அதன் தோ ற்றமும் பொருளுமுட னிகழ்வது. படமெனினும் ஆடையெனினு மமையும்.

அசத்துச் சொல்மாத்திரமுந் தோற்றல் மாத்திரமு மாதற்கு உதாரணங் கூறுகின்றது; அது கயிற்றரவு கானல்நீரென இவை.

அசத்தின் இரண்டுவகை உதாரணம் விளங்க வுரைக்கின் றது. மலடிடைந்தன் தோற்றல் மாத்திரமென்பது எனைத்துணை யுயின் நிச் சொல்மாத்திரமாகவே நிகழ்வது.

கயிற்றரவு சொன்மாத்திரமுந் தோற்றல் மாத்திரமுமாய் நிகழ்வது. இதுமுன்னர் மயக்கத்தான் அரவெனத்தோற்றித் தெளிந்தவழிக் கயிறுகவே நிகழ்வது. அது, காரணமான கூறு

தைக் கண்டபின்னர்க் காரியமான அரவு தோன்றாது கயிற்றொன்றே காணப்படுவதென்பது கருத்து.

கானல்நீர் சொல்மாத்திரமூந் தோற்றல்மாத்திரமாய் நிகழினும் கயிற்றரவுபோல் காரணங்கண்டவழிக் காரியந் தோற்றுகிருப்பதன்று; நீர் தோற்றிக்கொண்டே யிருப்பது போல்வது. அங்ஙனம் தோற்றியனான்றும் நீரென்ப தெத்துணையுமின்றே.

மலடிமைந்தன் போன்று தோற்றமென்பதின்றிச் சொல்மாத்திரமாயிருப்பதூஉம், கயிற்றரவும் கானல்நீரும் போன்று சொல்மாத்திரமும் தோற்றல்மாத்திரமாயிருப்பதூஉம், கயிற்றரவு கயிற்றைக் கண்டவழி அரவு தோன்றுகிருப்பதூஉம், கானல்நீர் கானலையுணர்ந்தவழியும் நீர் தோற்றிக் கொண்டிருப்பதூஉமாமூவகையும் அசத்தின்பாற்படுமென்க.

படமென்பதற்குச் சொல்லும் தோற்றமும் பொருளுமென்னுமிம்முன்றும் உண்மையின் சத்தெனப்படும். இதுநிற்க:

இனி உலகம் சத்தா? அசத்தா? என மேற்கூறிப்போந்த நியாயவாயிலாகக் காரியகாரணவாதவேதுவின் கடத்தைக்கொண்டுவிவகரிப்பாம்.

காரியமென்பது: காரியத்தினிலக்கணங் கூறுகின்றது. காரியம் முன்னின்மைக்கு எதிர்மறை.

காரணமென்பது: காரணத்தினிலக்கணங் கூறுகின்றது. காரணம் காரியத்திற்கு நிகழாமாய் முன்னிற்பது. நிகழம்-இன்றியமையாமை. காரணமெனினுங் கருவியெனினு மொக்கும். காரியத்திற்குப் பேதகாரணமிரண்டும் அபேதகாரணமொன்றும் உண்டெனத்துணியப்படும். கடமாகிய காரியத்திற்குத் தன்நிச்சக்கரநுணைக்காரணமுங் குலாலன் நிமித்தகாரணமுமாகிப் பேதமும், மண்முதற்காரணமாகி அபேதமுமாகின்றன.

காரியம் வளைவதற்கு முன்னும் அழிவுபாட்டிற்குப் பின்னுமின்றென்பது துணிவேனும், வளைப்பாட்டின்னும் அழிவுபாட்டிற்கு முன்னும் முளாதலான் இடைநின்ற காலத்தே காரியமாணகமும் சத்தாமெனின், யாது சத்தோ வது முன்னும் பின்னும் நிகழ்வுமென்னு முக்காலத்தும் நிகழவேண்டும்; முன்னும்பின்னு

மில்லாதது. “இல்லதுவாராது, உள்ளதுபோகாது” என்னும் நியாயத்தான் இடைநின்றகாலத்து யாங்கன நிகழும்? இடைநின்ற காலத்து உளதேல் மண்ணாய் நிகழுங்கால் கடமின்று; மண்ணின் கண் வளைவு குளிவு முதலாய குணங்களெப்தியவழிக் கடமென்னும் பெயரெய்தும். வளைவு குளிவு முதலிய குணங்களை யன்றி குணியன்றும்; அக்குணங்களும் குணியான மண்ணின்கட் டோன்றி யதன்கண்ணே நிகழும்.

குணியெஞ்ஞான்றுளதோ அஞ்ஞான்றே அதற்குக் குணமும் உண்டென்பதன்றே? வளைவு குளிவு முதலாய குணங்கணிதழுவதற்கு முன்னரும் உருட்சியல்லது வேறுகுணம் நிகழ்ந்தன. மண்ணென்னுங் குணி தன்குணத்தொடுங் கூடியவழியானே யம் மண்ணுக்குக் கடமென்னும் பொருட்பெய ரெங்கனம் பொருந்துமா? மண்ணென்னுங் குணியும் அதன்கணுளதாய வளைவு குளிவு முதலாய குணங்களுமே யல்லது கடமென்னுஞ் சொற்குப் பொருள் வேறின்மையான் இடைநின்ற காலத்துங் கடமின்றென்பது வேதின்னம். இகளுனை எஞ்ஞான்றுங் கடமென்றொருபொருளின்றென்றே பசுமாத்நாணிபோல் நாட்டப்பட்ட தென்க.

அற்றேல். கடமென்னுந் தோற்றமும் அபாலமாக வேண்டுமன்றே? கடதோற்றங் காணப்படுவதனால் கடமின்றென்றெவ்வாறு கருதப்படுவதெனின், தோற்றம் பொருளாகுங்கால் கயிற்றினிகழும் அரவுமுதலாகல் வேண்டும். அரவு பொய்யம்மையாகத் தோற்றினுங் கயிற்றென்றுணர்ந்தவழி அரவென்பது தோற்றக்கண்டாமில்லை. கடமங்கனமன்று; மண்ணல்லது எஞ்ஞான்றுங் கடமின்றென்றுணர்ந்தவழியும் பெயர்த்துந் தோற்றுகின்ற தென்னையெனின் நன்று வினாவினாய்; கூறுதும். தோற்றமெனப் திருத்திற்றத்த. அவை காரணத்தைக் கண்டவழிக் காரியந் தோன்றா திருப்பதொன்று; அது கயிற்றரவு முதலியனவென்க. காரணத்தைக்கண்டவழிக் காரியந்தோற்றுவதொன்று; அது கானல் நீர் முதலியனவென்க. கடத்தோற்றங் கானல்நீர் முதலியனபோல்வதொன்றாகலின் காரணமானமண்ணே யாண்டு முளதெவவும காரியமானகட மில்லதெனவும் ஆய்ந்துணர்நினுங் கடத்தோற்றமிலதா காமற் போந்திலது. அற்றுகலினன்றே இத்துணையுந் தோற்றம் பொருளன்றெனக் கூறவந்தாமன்றித் தோற்றமும் இன்றெனக் கூறினுமில்லை.

‘இல்லது வாராது, உள்ளது போதாது’ என்னும் நியாயத் தால் காரியமின்றெனினும் காரியம் நிகழாக்காலில்லையே யல்லது நிகழ்ந்தாலுளதாகாதோ வெனின், செப்பவன் காரணத்தைக் குணவேற்றுமை செய்வதன்றி யிலதாய பொருளை ஆக்கற்கிடனி ன்றென்க.

மண்ணுள்வனைந்த கடம் பெயர்த்து மண்ணுபவழி ‘உள்ளது போகாது’ என்னு நியாயத்தாற் கடமிலதாகாமற் போதலமையாது. கடம்போலும் தோற்றின தோற்றமிலதாய்ப் போயதன் றிக் கடமானபொரு ளிருந்தில்லாமற் போயதன்று. * அற்றுக ளின், ‘இல்லது இல்லதே’ ‘உள்ளது உள்ளதே’ இலதைபுளதாக்க வும் உளதை யிலதாக்கவும் யாவராலுமாகலரிதென்க.

கூனி ‘இல்லது வாராது’ என்பதுண்மையேனும் இல்லாத கடம் உளதாதலில்லை; காரியமான கடம் வனைவதற்கு முன்னர்க் காரண வடிவாகநின்று, காரியப்படுங்கால் வெளிப்பட்டதெனின், காரியப்படுஞானும் மண்ணன்றிக் கடமென்னுஞ் சொற்குப் பொருளின்மையானும், காரணமான மண்ணினுங் கடமின்மையா னும் கடமென்ப தின்றேயென் றையமின்றிக் கூறத்தகுமன்றே? கடமுளதாய வழியன்றி காரணத்தினிகழ்வதென்றாவது கூறத்த கும்? ஒருவர் மற்றொருவர்பாற் பேசாநின்று சிறிது ஞான்று வேறு காரியத்திலிருந்து பின்னரவரைக் கண்டவழிக் காணுமை நிகழின், அவரில்லின்கணல்லது வேறிடத்திலிருப்பவென்றனுமா னிக்க விடமுளதன்றே? அவரைப்பேசியிராவழி, அவர்மேலையிட ங்களிலிருப்பவென் றெங்ஙன மனுமானிக்கற்பாலது? அதுபோற் கடமுளதாகக் கண்டிருப்பேமெனின் கடமில்லாதவழிக் காரண மான மண்ணின்கண் அடங்கியிருக்கலாமென் றனுமானிக்கத்த கும். அங்ஙனம் எத்துணையும் இன்மையான் கடமின்றென்றே கூறத்தகும். இதனானே கடம் மண்ணின்கணிருக்கவு மின்றென் றும், வெளிப்படவுமின்றென்றுங் கருதப்பட்டதென்க.

பொருள்களிரண்டு மோரிடத்தின்கணிருப்பதாகாது. ஒன்று வேறொன்றினுக்கு மேலாகவேனுங் கீழாகவேனும் பக்கமாக வேனுமிருக்கவேண்டும். மண்ணுங் கடமு முளவாயின் மண்ணி னுக்குக் கடம் யாண்டையுள்ளது? யாண்டேனுமுளதாயின் மண் ணினுக்கு வேறுகவே யிருக்கவேண்டும்; அங்ஙனமின்றும், ஒன் றில் வேறொன்று நிகழ்வது ஒன்றுண்மையு மொன்று தோற்றல்

மாத்திரமுமாயினமையும்; பழுதையின் கண பாம்பும், கானவின் கணீரும்போல். அற்றேல் அற்றாக. இங்ஙனமே மண்ணின் கண் கடம் தோற்றமேயன்றிப் பொருளின்றென் னுணர்க.

மண்ணின் கண் லனோவுகுவிவு முதலிய குணங்களுளவேயெ னின் அன்னவையுந் தோற்றமேயாம். அற்றன்றி ஒருமண்ணே னும் லனோவுவும் குவிவுங் காணப்பட்டதே யன்று. மண்ணனை த்து மொருங்குசேர்ந்து லனோதல் குவிதல் முதலிய தருமங்களை யெய்தியவெனின். எல்லா மொருங்குசேர்ந் துண்டாய தருமம் ஒரோவொன்றினுக்குஞ் சிறிது சிறிதாகவேனுங் காணப்பட வேண்டுமன்றே? அவ்வாறின்மையான மேற்கூறிய தருமங்களை யும் பெற்றதேயின்றென்பது துணியப்படுமென்க.

இதுகாறும் கூறிப்போந்த ிபாயங்களான் காரணமொன்றே முக்காலத்தினுமுள தென்பதூஉம், காரிப மங்ஙன மில்லதென் பதூஉம், அஃதுஞ் சொன்மாத்திரமுந் தோற்றலமாத்திரமுமா மென்பதூஉங் கூறினும். இதனானே மண் யாண்டுமுளதென்றும், கடம் யாண்டு மிலதென்றுந் துணியப்பட்டனவென்க.

ஒருபொருளுளதாக வேண்டின் முன்னரில்லாதிருந்தே நிகழ வேண்டும். இல்லாதிருந்தது இறந்தகாலத்ததாம்; உளதாவது நிகழ் காலத்ததாம். இறப்பும் நிகழ்வுமொன்றெனப்படா. அங்ஙன மாகாதவழி இன்மையாய காலமும் உண்மையாய காலமும் வேறு மன்றே? ஒரேஞான்று இன்மையும் உண்மையுமாதலியையா. கடத் தோற்றமுள காயிடத்துக் கடமிருந்து தோன்றிற்றா? இல்லாது நிகழ்ந்ததா? என்றுசங்கை நிகழும். ஆண்டை நிகழ்ந்தவழியிருந் தே நிகழ்ந்ததெனின் இருந்தது தோனறுவதற் கிடனின்றே; இல்லாததே தோன்றிற்றெனின் இன்மையும் உண்மையுங் கால வேறுபாடெய்தலின் நிகழ்வின் கணின்மையு முண்மையுங் கூடா. இப்பெற்றியாற் பொருடோன்றற் கிடனின்று. ஒருபொருளழிவு பா டெய்தவேண்டின் உள்ள தெருபோதும் அழிவுபாடொரு போது யாதலியையும். அழியுஞ்ஞான்று இருந்ததழிந்ததா? இல் லாததழிந்ததா? என்ற இக்கடாவினுக்கிருந்த தழிந்ததென்றே விடைகூறவேண்டும். இருப்பதாய வுண்மையும் அழிவதாய வின் மையும் ஒரேஞான் றியையா. இதனானே உள்பொருள் அழிதற் கிடனின்று. 'இல்லதுவாராது, உள்ளது போகாது', என்னும் நியாயமே ஈண்டைச் சாலும்.

காரியமான கடம் அசத்தேனும் காரணமாய மண்ணேனுஞ் சத்தென்பாமேயெனின் கூறுதும். எது காரணமெனப்படுமோ அது காரியப்படவே வேண்டும். ஆடைக்கு நூல் காரணமேனும் பஞ்சினுக்கநூல் காரியமாகும். அங்ஙனமே கடத்துக்கு மண் காரணமேனும் அம்மண்ணும் தன்காரணமாய அணுக்களுக்குக் காரியமாம். காரியமென்பதனைத்து மெக்காலத்து மின்றென்றிதுகாறுங் கூறிப்போந்தாமாகலின் அம்மண்ணும் அசத்தெனப்படுமென்க.

காரியமாகவேனுங் காரணமாகவேனு முள்ளதியாதோ அஃதேயுண்மையாயுள்ளது, அஃதே சத்தெனின், காரியமாகவேனுங் காரணமாகவேனு மிருந்ததியாதோ அது காரியமாகவேனுங் காரணமாகவேனு மிருக்கவேண்டும். காரியமெனின் அது முக்காலத்து மின்றென்று துணியப்பட்டதென்க. யாது காரணமெனப்படுமோ அது காரணமாகவேயிராது வேறொன்றினுக்குக்காரியப்பட்டு அசத்தென்னும் பெயரெய்துகின்றது. காரியகாரணஞ் சங்கிலித்தொடர்பே போன்று முடிவின் றிற்றிருமெனின் அஃதுங் காரியகாரணத்தினடங்கி அசத்தெனப்படுமென்க.

பரமானு அழிவின்றி யெஞ்ஞான்று நின்று காரியப்பட்டு மீண்டுமழிந்து காரணமாகவே யிருக்கும், அது காரியப்படுவதின்று, எஞ்ஞான்றுங் காரணமாகவே யிருப்பதொன்றாமாகலின் எனின், அனைத்துங் காரியப்பட்டு அஃதொன்றுங் காரியப்படாதெனக் கோடற்கு எனைத்துமே நியாயம் புலப்படுவதின்று. அஃதேகாரணமாமெனின், ஓர் பரமானுவிலேடு வேறோர் பரமானு விரவி, அது வேறோர் பரமானுவிலேடு விரவி, இங்ஙனமே காரியப்பட்டு மகத்தாகவேண்டும். முன்னர் ஓரனுவிலேடு வேறோர் அனு விரவுமாயின் ஒர்பால் விரவி, ஏனைய முன்றுபாலும் விரவா திருக்க வேண்டும். திருட்டாந்தமாக ஒரெலுமிச்சங்கனியோடு வேறோர்கனி விரவுமாயின் ஒர்பால்விரவி யேனையவிரவாதிருக்கக் கண்கூடாகக் கண்டாமன்றே? இவ்வாதே யோர்பொருளோடு வேறொன்று விரவுங்கால் ஒர்பால் விரவி யேனையபால் விரவா, விரவியவழி விரவாதனவும் நிகழ்தலின் முன் பின் எனி முதலியன நிகழ்வது ஒருதலையாமென்க. எது உறுப்பினிகழ்வதோ அது காரணமாகாமே காரியமேயாம். காரணமாக நிகழ்ந்தன எனைத்தும் காரியமாக, இஃதொன்றுங் காரியப்படாதென்பது உத்திக்

கொத்ததன்று. யாது எவ்வாறு நிகழினுங் காரணமொன்றுள தாகவேண்டுமெனின், அஃதேன் காரியப்படாது? உலகத்தோற் றாவுக்குக் காரணம் வேண்டற்பாற்றெனின், ஆண்டைக்காரண மாய அனுநிலை பேறுடைத்தாயினன்று ஈண்டையுலகமென்பது சத்தாம்? காரியகாரணம்முடிவின் நிச்சேரலின் அனவத்தாதோட மெய்தம்; ஆகலின் முடிவின் கண் எத்துணை யனுவு மிருப்பநா கக் கூறல் எவ்வாற்றானு மியையாதென்க.

கண்ணுக்கும் மனத்துக்கும் விடயமான அனு அசத்தாய்க் கழியினுங் கண்ணுக்கும் மனதுக்கும் எட்டா அதிதுட்ப அனு உண்மையாயுளதேல் அது கண்கூடாமா? அனுமானவள வையானறிதற்பாற்றா? காண்டலனவையா னறிவதன்று, அனுமா னவளவையா னறிதற்பாற்றெனின், கண்கூடான சத்தைக்கொ ண்டு கண்கூடன்மையான சத்தையறிவது அனுமானத்துக் கிலக் கணமாம். இவ்வினிலக்கணத்தான் புகை சத்து; நெருப்புச் சத்து. புகை கண்கூடு; நெருப்பு அங்ஙனமல்லாதது. கண்கூடான புகை யானங்ஙனமல்லாத நெருப்பையுணர்வது தக்க திருட்டாந்தமாம். இதுபோன்று தாட்டாந்தத்துக் கொவ்வாது, கண்ணுக்கும் மனத் துக்கும் விடயமான அனு அசத்தெனத் துணியப்பட்டது; கண் ணுக்கும் மனதுக்கும் எட்டாத அனு சத்தெனச் சொல்லப்படு கின்றது. கண்கூடாய் புகை சத்தாயிருப்பது போன்று தாட்டார் தத்தும் கண்ணுக்கும் மனத்துக்கும் விடயமான அனு சத்தாக வே யிருக்கவேண்டும். அங்ஙனமன்றி அசத்தாய்ப் போந்தமை யின் திருட்டாந்தாபாசமாகின்றது. கண்ணுக்கும் மனத்துக்கும் விடயமான அனு சத்தாயிருப்பதாயின் கண்கூடான இச்சத்தைக் கொண்டு அங்ஙனம் அன்மையான கண்ணுக்கும் மனத்துக்கும் எட்டாத அனு சத்தாயிருப்பதென் றனுமானிக்கலாம். புகை யானது ஆராய்ந்துழிப் பனியாய்ப் போந்தவிடத்துப் புகை அசத் தாய்ப் போமன்றா? அற்றேல் நெருப்பு எங்ஙனஞ் சத்தாம்? அனு மானம் தோற்றம் எதார்த்தமென்றிருக்கிறத்த. இவற்றுள் தோ ற்ற அனுமானத்தால் பொருள் சித்தித்திலது; எதார்த்த அனுமா னத்தால் பொருள் சித்திக்கும். புகை எதார்த்த அனுமானம்; புகையைப்போல் தோற்றி ஆராய்ச்சியின்கண் அஃதின்றி நின்ற பனி தோற்றவனுமானமாம். எதார்த்த அனுமானப்புகையால் நெருப்புச்சித்திக்குமன்றித் தோற்ற அனுமானப்பனியைச் சித்தித்

தற்பாலதா? அங்ஙனமே கண்ணுக்கும் மனத்துக்கும் விடயப் படும் அசத்தானதோற்ற அனுமானத்தால் கண்ணுக்கும் மனத்துக்கும் எட்டாத அணு சித்தித்தற்பாலதன்று.

உலகினின்றும் பற்பல பொருள்கள் காரியப்பட்டுப் பின்னைக் காரணமாவதைக் கண்டிருக்கின்றமன்றி, உலகம் காரியப்படுவதை நாமேனும் நம் முன்னோரோனுங் கண்டதுமின்று; கேட்டதுமின்று. காண்ட லுடலானன்றியாகாது; கேட்டல் ஏனையோர்கூறக் கேட்கவேண்டுவது; கூறல் காண்டலின்றி யெங்ஙனமியையும்? காண்டல் உடலினோடுங் கூடியே நிகழற்பாலதாய்; உடல் உலகன்றியின்றும். உலகத்தினின்மை யுடலன்றிப் பிறிதோன்றி நுந்து கண்டாரைக் காண்கின்றிலேம். அற்றுகலின் உலகமெஞ்ஞான்று முள்ளது; காரியமன்று, காரணமேயெனின் கூறுதும்:—

எவ்வெப் பொருளினையு மாராயின் ஒன்றன் கூட்டம், பலவினீட்டமென்றிருத்தி, ஒன்றன்கூட்டம் பலவினீட்டமென்பவற்றின்பாற் படுவனவன்றி யெப்பொருளும் யாண்டு முளவுகா, திட்டாந்தமாகக் கடமொன்றன்கூட்டமா? பலவினீட்டமா? எனின் ஒன்றன் கூட்டமேயாம். ஒன்றன் கூட்டமாய மண்ணையன்றி முக்காலத்தினுங் கடமென்பதொன்றின்றும்; அம்மண்ணு மொன்றன் கூட்டமான அணுவினையன்றியாகா, பலவினீட்டமும் இவ்வாதேகாண்க. இங்ஙனமே ஒவ்வொரு பொருளினையும் ஆராயுங்கால் இன்றாகவே முடியும். உலக மிங்ஙனமாய ஆராய்ச்சியான் இன்றெனப்படும். ஒன்றன் கூட்டம், பலவினீட்டமென்பன காரணமாகக் கூடிநின்று வேறாகத் தோற்று மவசரம் காரியமெனப்படும். முன்னரே யணுவனைப் பூர்வபக்கப்படுத்தினும்; ஆண்டையுணர்க.

‘உலகங் காரியப்படுவதைக் கண்டாருங் கேட்டாரு மின்றுகலின், எஞ்ஞான்றும் நித்திய’ மேல், உலகஞ்சத்தாய் எஞ்ஞான்றும் நித்தியமா? அசத்தாய் எஞ்ஞான்றும் நித்தியமா? சத்தாய் எஞ்ஞான்றும் நித்தியமேல் சத்தென்றுரைப்பது எவ்வாற்றினும் இயைந்திலது. அசத்தாய் நின்று நித்தியமேல் இல்லாதது நித்தியமென்றுரைத்தலா, லென்பயன்? இல்லாத முயற்கொம்பினையும் நித்திய மென்றுரைப்பதற்கு ஒக்குமன்று? உலகம் எக்காலத்து மின்றுகலின் உலகத்தினைக் காரியமென்றேனுங் காரணமென்றேனுங் கூறீத லெத்துணையும் இயையாதென்க.

இதுகாறும் கூறிப்போந்ததுடன் உலகம் அசத்தாய்க் கழி யினும் கண்கூடாக இன்பத் துன்பங்களைத் துயர்க்கின்றோமே; யாங்ங னம் உலகை அசத்தென்றுமைப்பதென்றிற் கூறுதும்:—

இன்பத்துன்பங்களைத் துய்ப்பார் யார்? நாமே. நாம் யார்? மானிடர். மானிடர் காரியமா? காரணமா? காரியம். காரியம் பொய்யென்பதனை முன்னரே விளக்கினும். காரணமான உறுப்போ, அவைதாம் தமது காரணமாய ஊன், குருதி, என்முதலியவற்றை நோக்கக்காரியப்பட்டுப் பொய்யேயாம். இவ்வாறே ஒரோவொன் றும் பொய்யாமிடத்து இன்பத் துன்பங்களும் அவற்றினைத் துய்க்கும் அனுபவங்களும் பொய்யாகப் போதலாகும். இஃ தென்னை? வாயடி. கையடியாயிருக்கின்றதன் வி ஐயகிழ்ச்சி யொழிந்த தின்றெனின், சொப்பன முழுவதும் பொய்யாமன்றே? சொப்பனத்திற்கண்கூடாகக் கண்டிருக்கும் இன்பத்துன்பங்களும் அவற்றினுக்கு முதலாயுள்ள சொப்பன உலகமும் பொய்யென்று துணரிந்ததின்னா? அவ்வாறே யிவ்வுலகினையும் இன்பத்துன்பங்களை யும் ஏன் பொய்யென்றியம்பற்பாற்றன்று?

ஒருபொருளினையறியவேண்டுவான் அப்பொருட்கு வே ராய் நின்றே யறிய வேண்டும். வீட்டினையறியவேண்டுவான் வீட் டிற்கு வேராய் நின்றே யறியவேண்டும். இவ்வாறே யெவற்றினையு ம் உணர்கின்றும். அற்றேல், உலகத்தை யறியவேண்டுவான் உல கினுக்கு வேராய் நின்றே யறியவேண்டும். அவ்வாறு கண்டிரைத் தா ரொருவருமில்ர். காண்பவர் சமட்டியான உலக அமிச வியட் டி சரீரத்தைக்கொண்டு உணர்கின்றமைபான் அது வேறுபட்டு உணர்ந்ததாக யாங்ஙனம் கூறக்கிடனாகும்? அசத்தியமான சொப் பன சகத்தின்கண் அச்சகத்தின் அமிச அசத்திய சரீரங்கொண்டு அச்சகத்தை ஆண்டுக் காணுந்துணையும் அது சத்தியமாகவே நிகழினும், அச்சகத்தினையும் அச்சகத்தினமிச சரீரத்தினையும் விட்டு வேறாயிருக்கும் இஞ்ஞான்று* தோன்றாது பொய்யாகப் போந்ததின்னா? சொப்பவைத்தையின்கண் சொப்பனசகத்தைச் சத்தியமாகக் காணினும் காணாமஞ்ஞான்றும் அச்சொப்பனசகம் யாங்ஙன மித்தையோ, அங்ஙனமே இச்சகத்தினையும் இச்சகத் தின் அமிசமான சரீரத்தைக்கொண்டு காணுந்துணையும் சத்திய மாகத்தோற்றினும் அங்ஙனமே இச்சகமும் மித்தையென்றுரைத்

தல் ஏனடாகு? இதனானே ஒருபொருளினே பறியவேண்டின் அறிபவன் வேறாயிருந்தே யுணரவேண்டுமென்றும், அங்ஙன மின்றி யதுவாயிருந்துணர்ந்தால் பொய்யு மெய்யுமாகத் தோற்று மென்றும் கூறியவாறாயிற்று.

ஒருபொருளினே யுளது இலதென்றாயுங்கால் அப்பொருளின் ஒர்பால மறறோர்பாலினோடு உறறறிதலானே யுளதெனக் கோட லெவ்வாற்றானு மமையாது. அங்ஙனங் கொள்ளுங்கால் கானல் நீரின் அலை மற்றோரலையோடு பொருநதுவதனானே அக்கானல் நீரும் உண்டெனக்கொள்ளவரும். இங்ஙனமே யுலகத்தின் ஒர் பகுதி மற்றோர் பகுதியினோடு பொருநதுமாற்றானே யறிஞர் உல கைச் சத்தென்று ஒதாரென்க.

இவையனைத்தும் நியாயமேனுங் கண்கூடாகக் கடத்தை வனைந்த நிமித்தகாரணமான குலாலையும், துணைக்காரணமாய தண்டு சக்கரங்களையும் எவ்வாற்றான் அசத்தியமாகக் கூறற்பாற் றெனின், குலாலையுந் தண்டு சக்கரங்களையுந் காரியகாரணபக்க மாய் ஆராயுமிடத்துப் பொய்யாக முடிக்கின்றதன்றோ? சொப்ப னத்தின்கண் குலாலன் தண்டுசக்கரங்களைக்கொண்டு கடமுத லானவற்றை வணியக்காணினுங் குலாலனுந் தண்டு சக்கரங்களும் அவற்றினுக்கு உபாதானகாரணமான சகமும் யாங்ஙனம் பொய் யாமோ, அங்ஙனமே யிஞ்ஞான்றும் பொய்யெனனாமை யாது பற்றியென்க. இதனானே யுலகமென்பது அசததென்றே துணி தற்பாற்றென்க.”

(8) குணகுணவாதம்.

நீலோற்பலம் என்னும் வாக்கியம்போல்வது குணகுணி வாதமாம். நீலத்தின் அபேதமுடைய ஒரு உறபலமிருக்கின்ற தென்பது நீலோற்பலம் என்னும் வாக்கியத்தின் பொருளாம்.
* பதங்களின் கூட்டம் வாக்கியமாதலின் [நீல—உத்பலம் என

* பதங்களின் கூட்டம் தொடர்மொழியாம். தொடர்மொழியெனினும் வாக்கியமெனினுமொக்கு. தொடர்மொழி இருமொழித்தொடரும் பன்மொழித்தொடருமென விருவகைத்தாம். அவை தொடருங்கால் பய னிலைவகையானும் தொகைநிலைவகையானும் எண்ணுநிலைவகையானும் தொடரும். பொன்னன் வந்தான் இது பயனிலைத் தொடர்; பூனைக்கண் இது தொகைநிலைத் தொடர்; இராப்பகல் இஃதெண்ணு நிலைத்தொடர். இவையிருமொழித் தொடர். அறம் வேண்டியரசன் உலகம் புரக்கும் என்பது பஃமொழித்தொடர்.

இருபதம் புணர்ந்த] நீலாற்பல மென்பது தொகை உலாவை யாற்றொடர்ந்த வாக்கியமாம். இங்கு நீலமென்பது குணமும் உற்பலம் (குவளை) என்பது குணியுமாம். பொருட்குப் பண்பாய்த் தனக்கு வேறு பொருளின்றி அதனை (பொருளை) நீங்கா திருப்பது குணமெனப்படும். அதனையுடையது குணியெனப்படும். குணியெனினும் பொருளெனினுமொக்கும் குணமுடையனயாவும் அரித்தியமாமென்பது நியமமாதலின், “ஆகலாற பிரம மொன்றே நித்தியம்” என்று கூாமபுராணங் கூறுகின்றபடி பிரமமயாதொரு குணமுமுடையதன்றும். பிரஹ்மம் சாவஞ்ஞததுவாதி குணமுடையதென்று சிருஷ்டியாதி கோக்கிச் சொல்லப்படினும், சிருஷ்டியாதி யுண்மையிலில்லையென்று விசாரமுகதகாலநிச்சயிக்கு மிடத்து அஃதெக்குணமுமற்ற்தாம். ஆகவே, பிரஹ்மம் நிராக்ருணமாம். எதற்குக் குணமின்றோ அதுகுணியெனும் பெயருடையதன்றாதலின் பிரஹ்மம் குணகுணிகளுக்கப்பாற் பட்டதாம். ஆகவே ஜீவப்பிரஹ்மவைக்கியத்தைக் கூறும் மகாவாக்கியம் குணகுணிவாதமன்றாமென்பது தேற்றமாம்.

(9) விகாரவாதம்.

பாலின் திரிவுதயிர் என்னும் வாக்கியம்போல்வது விகாரவாதமாம். விகாரவாதமெனினும் பரிணாமவாதமெனினும் ஒக்கும். உபாதான காரணத்திற்குச்சமான சபாவமுடையதாயும் அநசியதா (வேறு) சொரூபமாயு முள்ளது பரிணாம மெனப்படும். பாலின்பரிணாமமாய தயிர் பாலுக்குச் சமானகபாவ (சததை) முடையதாயும் வேறு சொரூபமாயுமிருத்தல கான்க.

ஜீவன் விகாரப்பட்டுப் பிரஹ்மமாகின்றனென்று மகாவாக்கியம் கூறுமையின் அது விகாரவாத மன்றாமென்க.

(10) அம்சாப்சிகவாதம்.

ஜலமும் அலையும் ஏகம் (ஒன்று) என்னும் வாக்கியம்போல்வது அம்சாப்சிகவாதமாம்.

அம்சம்—கூறு. அம்சிகம்—கூற்றையுடையது. அஃதாவது உறுப்பு (அங்கம்) உறிப்பி (அங்கி) என்றும். அலை அம்சமும் ஜலம் அம்சிகமுமாம். அலையும் ஜலமும் அம்சாப்சிகபாவத்தால் ஏகமாயிருத்தல்போல் ஜீவனும் பிரஹ்மமும் அம்சாப்சிகபாவத்தால் ஏகமாயிருக்கின்றனவென்பது கூடாது. பிரஹ்மம் நிரவயவ

மென்று சுருகிகுறுதலால். மேலும் “காரியம் அவயவத்தாற்கண்டனம் கடாதிபோல” என்றவாறு பிரமம் அவயவமுடையதாயின் அதுகடம்போல அநித்தியமாம். ஆகவே, ஜீவப்பிரஹ்மவைக்கியம் அங்காங்கிபாவம் போல்வதென்பது ஒப்பத்தக்கதன்றும். இதனால் மகாவாக்கியம் அம்சாம்சிகவாதமன்றாமென்பது திண்ணமாக மென்க.

(11) பிம்பப்பிரதிபிம்பவாதம்.

பிம்பப்பிரதிபிம்பங்களுக் கைக்கியமுண்டென்னும் வாக்கியம்போல்வது பிம்பப்பிரதிபிம்ப வாதமாம்.

ஜீவன் (கூடஸ்தன்) பிரதிபிம்பமும் பிரஹ்மம் பிம்பமுமாகாது கடாகாசம் மகாகாசம்போல்வதா யிருத்தலின் அவ்விரண்டற்கும் சபாவசிக்கமாயுள்ள ஐக்கியம் பிரதிபிம்பத்திற்கும் பிம்பத்திற்குமுள்ள வைக்கியம்போல்வதன்றும். கண்ணாடிமுதலியவற்றில் முகத்தின் பிரதிபிம்பம் பாதிக்கப்பட்டு முகத்துடன் அபேதப்படுதல்போன்று அந்தக்கரணம் அல்லது அனித்தையிற் பிரதிபிம்பித்துள்ள ஜீவன் பாதிக்கப்பட்டுக் கூடஸ்தனுடன் அபேதப்படுகிறானென்றும், கடாகாசம் மகாகாசத்துடன் ஐக்கியப்படுதல்போன்று தனது யதார்த்தவடிவமாய் (ஜீவசாக்ஷியாய்) கூடஸ்தன் பிரஹ்மத்துடன் ஐக்கியப்படுகிறானென்றும் இங்கு தவ்வேண்டும். மகாவாக்கியம் கூடஸ்தப் பிரஹ்மங்களுக்குள்ள சபாவசிக்கியத்தைப் பற்றிக் கூறுதலின் அது பிம்பப்பிரதிபிம்பவாத மன்றாமென்க.

காரியகாரண வாதமுதல் பிம்பப்பிரதி பிம்பவாத மீறியவைந்தும் அபேதவாத மெனப்படும்.

சுரு-வது சம்பவாதம்.

சிவமே நானெனில் சீவனுக்கே யெனல்.

சி: நான் பிரமம் என்னும் ஞானத்தினால் தேவரீர் சர்வதுக்க நிவிர்த்தியும் பரமநந்தப் பிராப்தியுமாய் மோட்சமுண்டாகுமென்று கூறுவதால் எனக்கொருசம்சயமுண்டாகின்றது. சீவன் பிராப்திவடிவமாய் யிருத்தலால் பிரமத்திற்கு வேறான அவன் தன்னைப் பிரமமென் றறிதல் அரணிற்கு வேறான கயிற்றினை யரவென்றறி

தல் போலாம். ஆகவே, இது பிராந்திவடிவ ஞானமாம். பிராந்தி ஞானத்தினால் யதார்த்தம் வெளிப்படுதலின்றென்பது நிச்சயமாயிருத்தலால், ஆபாசனைய சீவனுக்குண்டாகும் நான் பிரமம் என்னும் பிராந்திஞானத்தினால் மோக்சமுண்டாமென்ப தெங்ஙனம்?

சப்தாவஸ்தை.

கு: சப்தாவஸ்தைகளை யறிந்தவர்களுக்கு இச் சம்சயம் தோன்றுது. சப்தாவஸ்தையின் தன்மையைக் கூறுகின்றேன்; சுவனமாய்க்கேள்.

(1) அஞ்ஞானம், (2) ஆவரணம், (3) விட்சேபம், (4) பரோட்சஞானம், (5) அபரோட்சஞானம், (6) சோகநிவிர்த்தி, (7) நிரங்குசதிருப்தி என்பன சீவசப்தாவஸ்தையாம்.

(1) அஞ்ஞானம்.

சீவன் சுருதிவிசாரததிற்கு முன்னர்ச் சம்சாரவாசையால் மயங்கி 'நான் பிரமத்தை யறியேன்' என்னும் விபவகாரத்திற்குக் காரணம் அஞ்ஞானமாம்.

(2) ஆவரணம்.

பின்ன ரொருசமயம் சிதாத்மப் பிரசங்கம் நேர்க்கவிடத்துப் பிரஹ்மமில்லை; இருந்தால் அது தோன்றுதா என்னு மிவ்விருவகைச் சந்தேகமே அவ்வஞ்ஞான காரியமான ஆவரணமாம். பிரஹ்மம் இல்லையென்பதற்கு நாஸ்தியென்று பெயர். இருந்தால் அது தோன்றுதா என்பதற்கு நபாதியென்று பெயர்.

(3) விட்சேபம்.

அப்பால் நானே கர்மத்தைச் செய்பவன், நானே கர்மபலத்தை யனுபவிப்பவன் என்றெண்ணுவதே விட்சேப (தோற்ற) மாம். இது பிராந்தியென்றும் சோகமென்றும் சொல்லப்படும்.

இம்மூன்றும் பந்தநிலையாம்.

(4) பரோட்சஞானம்.

அதன்பின்னர்ப் "பிரஹ்மம் சத்தியஞான அநந்தரூபமாயிருக்கிறது" என்று பிரமத்தினிருப்பைக் கூறும் சுருதி குரு வாக்கியங்களினால் பிரஹ்மம் உண்டென்று தெளிவதே ஆவரணத்தின் முதலம்சமான பிரஹ்மம் இல்லையென்னும் நாஸ்தியின் விரோதியாம்; மற்றொன்றற்கும் விரோதியன்றும். [பரோட்ச ஞானமாவது ஒன்றுண்டென்று பிறர் சொல்லக்கேட்டுத் தானும் அஃதுண்டென்று தெரிந்து கொள்ளுதலாம்.]

(5) அபரோட்சஞானம்.

அதற்கப்பால் 'நீயே பிரஹ்ம' மென்று கூறும்வேதவாக்கிய விசாரப் பிரவாகப்பலத்தால் நானே பிரஹ்மமென் றையந்திரியின் றித்தெளிவதே ஆவரணத்தி னிரண்டா மம்சமான இருந்தால் அது தோன்றாதா என்னும் நபாதிக்கு விரோதியாம். மேலும் இவ்வபரோட்சஞானம் 'நான் பிரஹ்மத்தை யறியேன்' என்னும் அஞ்ஞானம், 'பிரமம் இல்லை' 'இருந்தால் அது தோன்றாதா' என்னும் இருவகைச் சந்தேகவடிவ ஆவரணம்; 'நான் பிரஹ்மமல்லன்'; ஆனால் புண்ணியபாவகன்மங்களைச் செய்பவனும் அவற்றின் பலனாய் சுகதுக்கங்களை யனுபவிப்பவனுமாய் ஜீவன்' என்னும் வீட்சேபமாகிய அவித்தியாசமுகத்தை நரசம்பண்ணுவதாமென்று மறிக.

(ஒன்றுண்டென்று பிறர் சொல்லக்கேட்டறிந்ததைத் தானே நேரிற் கண்டறிவது அபரோட்சஞானமாம்.)

(6) சோகநிவிந்தி.

நானே பிரஹ்மமென்றறிந்ததன்பிறகுநான்காத்தாவுமன்று; போக்தாவுமன்று. என்னிடத்தில், பிறப்பிறப்பும் சுகதுக்கமும் எஞ்ஞான்று மில்லையென்று சேவத்துவமொழிவதே சோகநிவிந்தியாம்.

(7) நிரங்குசதிருப்தி.

நான் அத்வயப் பிரஹ்மசொரூபன் என்று சம்சயரகிதமாகத் தனது சொரூபஞான முண்டானபோதுண்டான ஆநந்தத்தினால் செய்யத்தக்க கருமங்களியாவும் செய்யப்பட்டன; அடையத்தக்க பல மியாவு மடையப்பட்டன என்று சந்தோஷ முண்டாயிருப்பதே நிரங்குசதிருப்தியாம். நிரங்குசதிருப்தியெனினும் தடையற்ற வாநந்தமெனினுமொக்கும். சோகநிவிந்தி நிரங்குசதிருப்தியென்னு மிரண்டவஸ்தைகளும் அபரோட்சஞானத்தின் பலமாம்.

சி: இவ்வவத்தைக்களைத் திருட்டாந்தவாயிலாக வுணர்த்து மாறு வேண்டுகின்றேன்.

கு: பத்துப் புருஷர்க ளொன்றாகக்கூடி மிகுதியும் நீர்ப் பெருக்குள்ள ஓராற்றை நீந்திக் கடந்துபோய்த் தம்மை யெண்ணிப்பார்க்குமிடத்தில், அப்பதின்மநூள் ஒருவன் ஒன்பதின்மரை யெய்திநிட் டெண்ணிப்பார்த்துத் தன்னைப் பத்தாமவனென்றறியா

ததே அஞ்ஞானமாம். பின்பு பத்தாமவனில்லை; இருந்தாலவன் தோன்றமாட்டானா என்னு மிருவகைப் பிராந்தியே அஞ்ஞான காரியமான ஆவரணமாம். அப்பால் பத்தாமவன் ததியிலிறந்தொழிந்தானென்பதே விட்சேபமாம். அதன்பின்னர் வேறொரு ஆப்தன் வசனத்தினால் பத்தாமவனைச் சுவர்க்கம்போல் உண்டென்றறிவதே ஆவரணத்தின் முதலட்சத்திற்கு விரோதியான பரோட்ச ஞானமாம். அதன்மேல் ஒன்பது புருஷருடன் கூட்டி முறையே யெண்ணி நீயே பத்தாமவனென்றறிவிக்கத் தானே தன்னைப் பத்தாமவனென்று பிரத்தியட்சமாக வறிவதே ஆவரணத்தின் இரண்டாமம்சத்திற்கு விரோதியான அபரோக்ஷ ஞானமாம். அவ்வாறறிந்தபின் பத்தாமவன் இறந்தொழிந்தானென்னும் துக்கத்தை விடுவதே சோகநிவிர்த்தியாம். பின் உள்ளவாறிருப்பதே நிரங்குச திருப்தியாம்.

இங்குக் கூறிய ஏழுவகைகளில் நான் பிரஹ்மமென்னும் ஞானம் சீவனுக்கே யுளதாயிருத்தலாலும் அது பிறிதொருவர்க்குண்டாவதாக ஏற்படாமையாலும் சீவனுக்கே யான் பிரஹ்மம் என்னும் ஞானத்தினுலே மோட்சமுண்டாமென்க.

சி: இதனைச் சற்று விளக்கிக்கூறல் வேண்டும்.

கு: நான் பிரஹ்மமென்னும் ஞானம் சீவனுக்கே யன்றிச் ஜீவசாட்சியான கூடஸ்தனுக் குண்டாதலில்லை. ஆயினும் சீவன் தனதுசாட்சியான கூடஸ்தனையும் தானாகவேயறிகின்றான். அந்தக் கூடஸ்தன் நான் என்னும் சொல்லால் கிரகிக்கப்படுதலால் அதுவே நான் என்னும் சொல்லிற்குப்பொருளாம். கடாகாசத்திற்கும் மகாகாசத்திற்கும் எப்போதும் அபேதமிருப்பதுபோல நான் என்னும் சத்தத்தில் விளங்குகின்ற கூடஸ்தனுக்கும் பிரஹ்மத்திற்கும் எப்போதும் அபேதமிருக்கிறது. இக்காரணத்தால் கூடஸ்தனுக்குப் பிரஹ்மத்துடன் முக்கியசமானாதிகரணியமுண்டு. எந்தவஸ்துவிற்கு எந்தவஸ்துவோடு எப்போதும் அபேதமிருக்கிறதோ அந்தவஸ்துவிற்கு அதனுடன் முக்கிய சமானாதிகரணியம் சொல்லப்படுகின்றது. கடாகாசத்துக்கு மகாகாசத்துடன் எப்போதும் அபேதமிருப்பதுபோலக் கூடஸ்தனுக்குப் பிரஹ்மத்துடன் எப்போதும் அபேதமிருத்தலால் நான் என்னும் சத்தத்தில் விளங்குகின்ற கூடஸ்தனுக்கு எப்போதும் பிரஹ்மத்துடன் அபேதமுண்டு. நான்என்னும்சத்தத்தில்விளங்குகின்றசீவனுக்குப்பிரஹ்மத்தோடு

தன் சொரூபத்தைப்பாதித்தலால் (பொய்யென்று நிச்சயித்தலால்) அபேதமுண்டாகின்றது. இதுமுகத்தின் பிரதிபிம்பத்திற்குப்பிம்ப சொரூபமானமுகத்துடன் பிரதிபிம்பசொரூபத்தைப்பாதித்தலால் அபேதமுண்டாதல்போலவாம். இக்காரணத்தால் சீவனுக்குப் பிரஹ்மத்துடன் பாதசமானாதிகரணியமுண்டு. எந்தவஸ்துவிற்குப் பாதமுண்டாய் எதனோடு அபேதமுண்டாகின்றதோ அந்த வஸ்துவிற்கு அதனோடு பாதசமானாதிகரணியம் சொல்லப்படுகின்றது. முகத்தின் பிரதிபிம்பத்திற்குப் பாதமுண்டாய் முகத்தோடு அபேதமாகின்றது. ஆகவே, பிரதிபிம்பம் முகமேயாம். ஏங்ஙனம் பிரதிபிம்பத்திற்கு முகத்துடன் பாதசமானாதிகரணிய மிருக்கிறதோ அங்ஙனமே ஆபாசனைய சீவனுக்குப் பாதமுண்டாய்ப் பிரமத்துடன் அபேதமுண்டாகின்றது. ஆதலால், நான் என்னும் சத்தத்தில் விளங்குகின்ற சீவன் பிரஹ்மமேயாம். ஆகவே, சீவனுக்கு நான் பிரஹ்மம் என்றுண்டாகும் ஞானம்பிராந்தியன்றும். அஃதாவது யதார்த்தமாம். யதார்த்தமாகவே, நான் பிரஹ்மம் என்னும் ஞானத்தினாலேயே சீவனுக்கு மோக்ச முண்டாமென்க.

சி: நான் பிரஹ்மம் என்னும் ஞானத்தினாலேயே சீவனுக்கு மோக்சமுண்டாமென்பதற்குரிய பிரமாணங்களை யெடுத்துரைக்குமாறு பிரார்த்திக்கின்றேன்.

கு: கீழ்வருவனவே.

சுகரஹஸ்யோபநிஷத்.

சய ஶ்ஹாவாக்ஷாமி ஶ்ஹாமி | யயா ஒஹ் ப்ராஹ்மம் ஶ்ஹ | ஒஹ் சஹம் ஶ்ஹ ஶ்ஹாமி | ஒஹ் தக்ஷிணி | ஒஹ் சயோகா ஶ்ஹ | தக்ஷிணி த்ஷெஷ்வாக்ஷி | யெஜவந்திதே ஶிவஸாயுஜே ஶ்ஹி ஶ்ஹாஜெவந்தி ||

(இ - ள்.) மஹாவாக்கியங்கள் நான்கு. அவையாவன:—ஓம் பிரக்ஞாநம் பிர்ம்ம, ஓம் அகம்பிரமாஸ்யம், ஓம் தத்வம்சி, ஓம் அயமாத்மாப்பிரம. தத்துவவியென்னும் இந்த அபேதவாக்கியத்தை யார்ஜபிக்கிறார்களோ அவர்கள் சிவஜாயுஜ்ய முக்தியை யடைகிறார்கள்.

ஹயக்கிரீவோபநிஷத்.

ப்ராஹ்மம் ஶ்ஹ | சஹம் ஶ்ஹாமி | தக்ஷிணி | சய ஶ்ஹாஜெவந்தி | சஹம் ஶ்ஹாமி | ஶ்ஹாவாக்ஷி | யெஜவந்திதே ஶிவஸாயுஜே ஶ்ஹி ஶ்ஹாஜெவந்தி ||

ஜீவஃ கரீடநாஸௌ ஸஹாஸிவஃ | ஸௌஹம் ஹாவெந வஜ்ஜ
யெஃ | சுஹேடி டஸுடநம் ஜாநது ||

(இ - ள்.) அவனே பரப்பிரம்மம்; அந்தப்பிரம்மம்நான்தான், சம்சயமில்லை. ஜீவனே சிவன்; சிவனே ஜீவன்; அந்த ஜீவன் சிவனேதான். உமியினால் கட்டுப்பட்டிருக்கிறபோது நெல்லாயிருக்கிறது; உமியற்றதினால் அரிசியாயிருக்கிறது; அப்படியே ஜீவனும் கட்டுப்பட்டிருக்கிறான். நருமநாசமானால் எப்போதும் சிவனாயிருக்கிறான். அவன் தானேயென்கிற பாவனையுடனே பூசிக்கவேண்டியது; அபேதமாய்ப்பார்க்கிறதே ஞானம்.

மைத்திரேயோபநிஷத்.

நித்யஸூஃ ஸஹாஸிவஃ | ஸௌஸ்யுஹம் | வாஜாதா ஸ்யு
ஹம்ஸிவஃ | மயஹீ நஸஸௌஸ்யுஹம் ||

(இ - ள்.) நித்தியனாயும் சுத்தனாயும் சதாசிவனாயும் இருக்கிறேன், அவன் நானாக இருக்கிறேன், பரமாத்மாவாயும் சிவனாயுமிருக்கிறேன், நாசமற்ற பிரஹ்மமாயிருக்கிறேன் -

சைவபுராணம்.

சுஹம்கார தயாஜீவ ஸநுக்ஷ் ஸம்காரஃ ஸயம் | யவ்யெ
கூய ஸுவணடஹி தாடுண லிவிதம் யதா || கருஜிதயு
வ ஜாபெத தயாஜீவொஹுஹம்வாநம் | தடிவலஸுவணட
ஹி காராடி ஸராயிதம்யதா || வலிவடவ ந்ஜிதயுதாம் யாதி
தயாஜீவஸு ஸஜிதது | யயாஅஹுராம் ப்ராபு ஹிஹாவ
ஸஜிததி || ஸிவஸுபுரா கரொத்யுடுவெஃ பவஜநம் ஸுர
ணஸுஹம் | யுராம் ஸவவ தஹுபுராவாவாடி டிரதொ
மதம் || தயாஜாநவநஸுத ஸரீரம்வா ஸிரம்ஸுயம் |
ஜகாவ நித்யஸூஹி ஸிவவெவ ஸநாதநம் || சுஜாநாஹுர
தொஹுகா ஜாநவாந் ஜயதெயதா | ததாஹம்கார நிஜு
தொ யாதிஸம்காரதாம் வுநம் ||

(இ - ள்.) அகங்காரத்தன்மையால் ஜீவனாகின்றான், அவனே அதனினின்றும் விடுபட்டகாலத்துச் சவயம் சங்கரனையாகின்றான். எப்படி ஒருசுவர்ணமேதாமிரத்திறஞ்சேர்க்கப்பட்டபோது அற்பவிசைபுடையதாகின்றதோ, அதுபோலச் சிவன் அகங்காரத்

தோடுகூடிப் பெத்தனாகின்றான் அச்சவாநமே கூடாராதிகளாற்
சோதிக்கப்பட்டகாலத்து முன்போல் விவேகிப்பையடைகின்றது.
அப்படியே ஜீவனுக்கும் சம்மதம் (அஃதாவது ஞானத்தால் அஞ்
ஞானமும் அதன் சாரியமாகிய அகங்காராதிகளும் நீங்கிய காலத்
து முன்போல் சிவமேயாகின்ற னென்பதுபொருள்), எப்படிச்
சற்குருவையடைந்து பக்திபாவகத்தோடு கூடியவனுய்ச் சிவபுத்தி
யாக மிகுந்த பூசை நல்லஸ்மரணம் தியானம் ஸ்தோத்திரம் என்
பவற்றைச்செய்கிறான், அச்சிவபுத்தியால் பாவமுதலியன நீங்கு
கின்றன, அப்போது அஞ்ஞானம் நசிக்கின்றது. விவேகியான
வன் சநீரத்தை அடித்தியமென்றறிந்து நீத்திய வடிவமான சநாத
னமாகிய சிவத்தையே பஜிக்கிறான். எப்போது அஞ்ஞானத்தி
னின்றும் நீங்கி ஞானமுடையவனாகின்றானோ அப்போது அகங்
காரத்தினின்றும் நீங்கிச் சங்கரத்தன்மையை அடைகிறான்.

உத்தரகீத.

யயாஜனம் ஜவெகூதிவம் சுதீரெ சுதீரம் வ்யுதெ வ்யுத்யு |
சுவிஸெவெஷா உவெத்ய ஜீவாதா வரபோதநொ ||

(இ - ள்.) எப்படி ஜலத்தில் ஜலத்தையும் பாவிற் பாலையும்
நெய்யில் நெய்ப்பையும் ஊற்றினால் அவை அவிசேஷமா (பேதமி
ல்லாதனவா) கின்றனவோ, அவைபோல ஜீவாதா பரமாத்மாக்
களுக்கு அபேதமுண்டாகின்றது.

ஸந்திரூபா ஸம்ஹிதை.

ஹோவாகு லு கரணம் ஸாக்ஷா ஹிவஜ்யம் வரபு | ௨-௨-
கூலணாஹ வகூவா நாமெநுஷாஹ கயஹ || ஹோவாகு
வ லொயஸம்ஸமாஹம் வரஜஸிவம் | தக்வாவஜெஷு ரயி
கொநமாஹம் ஸஹிஸம்ஸுரம் || லு ஜாம ஸ ஹவெத்யாஹி
ஹோவாகு உதவஷ்யபு | ஹோவாகு உதவகாகும் ஐயு
ஜுஸாஜ ஸம்ஹவ ||

(இ - ள்.) சிரேஷ்டமானதாயும் 'சாக்ஷாத் சிவசொரூபமான
தாயு' மிருக்கிற மஹாவாக்கியப் பிரகரணமானது முமுகூதாக்களு
க்குச் சொல்லத்தக்கது. மற்றவர்களுக் கொருபோதுஞ் சொல்
லக்கூடாது. மஹாவாக்கியத்தை யுபதேசிக்கிற குரு யாரோ
அவரே பாமசிவன். தத்துவோபதேசஞ் செய்கிறவரைவிட
மேலான குருவில்லை. அவரேதான் சங்கரர். பிரக்ஞானம் பிரம்மம்.

என்றற் றொடக்கத்து நான்கு வாக்கியங்களும் மஹாவாக்கியங் களுமாம். இந்நான்கு மஹாவாக்கியங்களும் இருக்கு, யஜுஸ், ஸாமமாகிய வேதங்களிலுள்ளனவாம்.

ரிபுகீதை.

கடமடமென் றுணர்வுற்ற வுபாதிநீக்திற் கடயின்னு மடளி ண்னு மொன்றேபோல, மடமைமுதற் சீவபர வுபாதிநீக்கின் மாசற்ற ஜீவபர மிரண்டுமொன்றென், றிடமருவுமுகத்தாற் பரஜீ வைக்கிய வியல்புகளை யிருமையற வறிந்தே யத்தால், அடரும கண் டாகார சொரூபமாகி யசஞ்சலமாயான்மாவி லமர்ந்து நிற் பாய்.

சோயமெனச் சொல்லியிடும்வாக்கியத்திற் சோதித்து விரு த்தாமிசம் நீக்கும்போதங், காயசக சைக்கியமேயறியுமர்த்த மங் விநமே தத்துவமசி வாக்கியத்து, மேயமதாம் விருத்தாம்ச மனை த்துநீக்கி யியல்பான வைக்கியமே யறிந்தே யத்தா, லாயமனோ பேதமெலா மிழந்தெப்போது மசஞ்சலமாய் ஆன்மாவி லமர்ந்து நிற்பாய்.

விட்டவிலக் கணையாலும் ஐக்கியந்தோன்றா விடாதவிலக் கணை யாலு மைக்கியந் தோன்றா, திட்டமதா முபயவிலக் கணையொன் றாலே யிலங்குபர சைவக்ய மிலங்கு மென்றே, திட்டமுறத் தோற் றியவித் தோற்ற மெல்லாந் திகழுருவாம் பரப்பிரம சொரூபமெ ன்றே, திட்டமுறு மகண்டபர நிச்சயத்தாற் சின்மயமாம் பரப் பிரம மாத்ரமாவாய்.

மாயையெனு முபாதியுறு மீசன்றானே மருவியதற் பதமுறை செய் வாச்சியார்த்தம், ஆயதன தவித்தையுறுஞ் சீவன்றானே யறைகின்ற துவம்பதமோர் வாச்சியார்த்தம், ஏயமதா முபாதியே லா மிழந்தபின்ன ரேகவிலக் கணமான வத்துத் தானே, தூயபத மிரண்டுக்கு மிலட்சியார்த்தந் தொடர்புற்ற வைக்கியமே • யகிப தார்த்தம்.

தற்பத லட்சியமான பிரமரூபந் துவம்பத லட்சியமான நீயே யாவாய், அற்பமுமே யிதிலீய மமைவதிலீஷ யகண்டசிவன் றன் னானே யறைந்த துண்மை, சொற்பமிலா வகண்டபரி பூர்ணமான சுத்தமதாம் பரப்பிரம நீயேயென்று, செப்பியிடுங் குருபரனே குருவாகின்றோன் செப்பியவா றறிந்தவனே சீடனாவான்.

சித்திரமா முபாதியுறுஞ் சீவன்றானே செப்புமயம் பதத்து
க்கு வாச்சியார்த்தம், வித்தரமா முபாதியுறு மீசன்றானே விளம்
பியிடு மான்மபத வாச்சியார்த்தஞ், சுத்தமதாஞ்சீவபர சொரூபந்
தானே சொல்லியவில் வுபயபத லட்சியார்த்தம், அத்திரமா முப
யபத லட்சியத்தி னைக்கியமே பிரமமெனும் பதத்தினர்த்தம்.

இன்னவித மிருக்குமுதல் வேதாந்தத்தி லிலங்கியவிந் நான்கு
மகாவாக்கியத்தின், பின்னமிலா வைக்கியமாமகண்டார்த்தத்தைப்
பேதமெனும் பிராந்தியெலாந் தீரும்வண்ணம், அன்னசிவ னரு
ளியவா றடைவாய்ச்சொன்னே மறைந்தபடி யமுத்தமுற வப்பாசி
த்தே, நின்னுருவாய் நிலைபெற்ற வகண்டார்த்தத்தை நிருமலமாய்
நீயென்று மனுபவிப்பாய்.

சுயமதுவார் தத்வமசி யென்னும் வாக்கியம் சொல்லுமுப
தேசமகா வாக்கியமாகும், இயலுமகம் பிரமாஸ்மி யென்னும் வாக்கிய
மிலகுமது பூதிமகா வாக்கியமாகு, மயன்மருவாப் பிரஞ்ஞானம்
பிரமவாக்கியம் மனனத்தி னப்பியாச வாக்கியமாகும், அபுமான்
மா பிரமமென வறையும் வாக்கிய மதற்கெல்லாஞ் சம்மதமாம்
வாக்கியமாமே.

ஆதவினாற் தத்வமசி வாக்கியத்தா லருளியவா றகண்டார்த்த
மறிந்துகொண்டு, பேதமறப் பிரஞ்ஞானம் பிரமமென்று பேசு
மகா வாக்கதனால் மனனஞ்செய்து, வாதகமி லயமான்மா பிரம
மென்னும் வாக்கதனால் சரியெனவே சம்மதித்திங், கோதுமகம்
பிரமாஸ்மி வாக்கியத்தா லுரைத்தவகண் டார்த்தத்தையனுபவிப்
பாய்.

திருமந்திரம்.

காரிய மேழிற் கலக்கும் கடும்பசு
காரண மேழிற் கலக்கும் பரசிவன்
காரய காரணங் கற்பனை சொற்பதப்
பாரரும் பாழில் பராபரங் தானே.

நானென்றுந் தானென்று நாடிநான் சாரவே
தானென்று நானென் றிரண்டிலாத் தற்பதந்
தானென்று நானென்ற தத்துவ நல்கலால்
தானென்று நானென்றுஞ் சாற்றுகிலேனே.

தொப்பதந் தற்பதம் தோன்று மசிபதம்
நட்பிவ சீவன் பரஞ்சிவ னாய்நிற்கும்.

தற்பதந் தொம்பதந் தானு மசிபதம்
தொம்பத மூன்றுந் துரியத்துத் தோற்றவே
நிற்ப துயிர்பர நிகழ்சிவ மும்மூன்றின்
சொற்பத மாகுந் தொந்தத் தசியே.

தொம்பத மாயையுட் டோன்றிடுந் தற்பத
மம்பரை தன்னி லுதிக்கு மசிபத
நம்புறு சாந்தியி னண்ணுமல் வாக்கிய
மும்பருரை தொந்தத் தசிவாசி யாமே.

ஆகிய வச்சோமன் றேய்வது தன்னிடத்
தாகிய யவ்விட்டா காய முபாதான
ஹேகிய தொந்தத் தசியென்ப மெய்யறி
வாகிய சிவன் பரசிவ னாமே.

ஆகிய வச்சோயந் தேவதத் தன்னிடத்
தாகிய விட்டு விடாத விஷக்கணைத்
தாகுப சாந்தமே தொந்தத் தசியென்ப
வாகிய சிவன் பரன்சிவ னாமே.

தொம்பதந் தற்பதஞ் சொல்லு மசிபத
நம்பிய முத்துரி யத்துமே னுடவே
யும்பத முப்பத மாகு முயிர்பரன்
செம்பொரு ளான சிவமென லாமே.

நீயது வானு யெனநின்ற பேருரை
யாயது நானானே னென்னச் சமைந்தற்சு
சேய சிவமாக்குஞ் சீர்நந்தி பேரரு
ளாயது வாயனந் தானந்தி யாகுமே.

நானென்றுந் தானென்று நாடிநான் சாரவே
தானென்று நானென் றிரண்டிலாத் தற்பதந்
தானென்று நானென்ற தத்துவ நல்கலாற்
ருனென்று நானென்று சாற்றகில் லேனே.

சிவ னென்னச் சிவனென்ன வேறில்லை
சிவ னாரசிவ னாரை யறிகிலர்
சிவ னாரசிவ னாரை யறிந்தபின்
சிவ னாரசிவ னாவிட் டிருப்பரே.

சிவஞ்ஞானபோதம்.

அவனே தானே யாகிய வந்நெறி
யேக னாகியிறைபணி நிற்க
மலமாயை தன்னொடு வல்வினை யின்றே.

பிரமகீதை.

நீயென்கின்ற வார்த்தைக்குப் பொருளாயென்று நிற்பதுவே
நானென்கின்ற வாசகத்தின் பொருளாய்தின்று நாவெது
நானென்கின்ற வாசகத்தின் பொருளாய்நாடி நிற்பதுவே
நீயென்கின்ற வாசகத்தி னிற்கும்பொருளும் நிலைபெறவே.

வேதாந்ததுளாமணி.

முன்னமொழி தருஞ்சோயந் தேவதத்தென்னு மொழி
யுன்முத லவென்னு மொழியிறந்தகாலந், தன்னில்வரு தேச
வயோ விசிட்டனாதேவ தத்தனைக்காட் டிடுமிவென்ன மொழி
நிகழ்கா லத்தி, னுன்னவரு மவையுடைய தேவதத்தன் றனை
யுணர்த்திடுமில் விருத்ததரு ம்பொருள்க ளிரண்டு, மன்னுதல்
செய் யயிக்குமு றுமையினுலப் பொருட்கண் வருவிருத்த தருமங்க
ளனைத்தினையும் விட்டே.

விருத்தமது தருமமாந் தேவதத்தன் றனையே விடாதுகொளி
னவனிவனே யிவனவனே யென்னுந், தெரித்தலரி தாயதாதான்
மியங்கூ டுமாறற் றேரினிகை விட்டுவிடா விலக்கணையினொடுதா,
னருத்தவிலக் கணைபாகத் தியாகவிலக் கணையென் றதைதலினு
லிதுவேதத் தொம்மசிவாக் கியத்திற், குரைத்திடுவ ருதாரணமா
யுரியதென வுண்மை யுணர்ந்துடையோரெதெவ்வா றெனின்முறை
யே யுரைப்பாம்.

கைவல்லிய நவநீதம்.

பன்னிய சோயமென்னும் பதங்களின் வாச்சியார்த்த
மன்னிய தேயங்கால மவனிவ நென்பவெல்லாம்
சொன்னவில வ்வினோதம்விட்டுத் தொகையிலக் கியம்விடாம
னுன்னிடிற் றேவதத்த நொருவனை வெளியாக்காட்டும்.

தத்துவ பதங்கடாமுஞ் சாட்சியாய்ப் பிரமமான
வத்துவை விடாமற்பேத வாச்சியார்த் தத்தைவிட்டு
நித் துமதுநீயாகு நீயது வாகுமென்னு
மர்த்தமு மீகண்டமென்றே யசிபத மைக்கியங் காட்டும்.

ஞானவிளக்கம்.

நல்லகுலத் திற்பிறந்து நல்லாரைச் சேர்ந்தொழுகி
நல்லவிஷு பெற்றுடைய நன்மாணு - நல்ல
சிவம்வேறே யென்றெண்ணிச் சிந்தைகலங் கா தே
சிவமென்ற நீயே சிவம்.

உபதேசமலை.

ஜீவபர மிரண்டுந் தேருமிடத் தேகமென்று
மேவியசின் முத்திரைகொண் மென்கரத்தா-லோவீல்
வழுக்கறுத்தான் பல்சமய வாதிகளே காண்மின்
மழுக்கரத்தி லேந்தியவெம் மான்.

சிந்தனைவேண்டிப்.

சிவன்வேறு சீவன்வே நென்றிரண்டாய்ச் செப்பு
மவன்சிவனை யென்றுமறி யாதான்-றவமில்லா
உள்ளத்தார்க் கெய்துமோ ளூர்க்குருவி யாகாச
மெள்ளப் பறந்தறியு மே.

சச - வது சம்வாதம்.

பந்தத்திரயத்தைப் பகுத்திணர்த்துநல்.

சி: ஆதம் சாட்சாத்காரத்திற்கு விரோதித்திரயத்தை நன்கு
ணர்ந்து விலக்கவேண்டு மென்பதை விளக்கமாக கூறியருளுமாறு
பிரார்த்திக்கின்றேன்.

கு: அவை: பூதப் பிரதிபந்தம், வர்த்தமானப் பிரதிபந்தம்,
ஆகாமியப் பிரதிபந்த மென்பனவாம். பிரதிபந்தம்-தனக்கு வேறா
க நின்று பந்திப்பது; தடை.

சி: பூதப் பிரதிபந்த மாவதுயாது?

கு: முத்திவிருப்பத்தினால் சர்வசங்கப் பரித்தியாகஞ்செய்து
நன்காராய்ந்து சற்குருவை யடைந்து சிரவணதிகளைச் செய்
தாலும் முன்னர்க் கிருகஸ்தாசிரமத்திலிருந்து வனிதாதி
(மனைவிமுதலிய) வஸ்துக்களை ரூபயௌவன சிங்காராதிக
ளுடனனுபவித்ததன் சம்ஸ்கார பலத்தாற் றேன்றித் தோன்றிச்
சுகதுக்கங்களை யடிக்கடி கொடுத்துச் சிந்திக்கச்செய்து ஆதம்
சாட்சாத்கார மாகவொட்டாது தடுப்பதே பூதப்பிரதிபந்தமாம்.
பூதம்-இறந்தகாலம்.

சி: வர்த்தமானப் பிரதிபந்த மாவதுயாது?

கு: சோம்பல், விஷயவிச்சை, தானல்லாத வுடம்பை யானெ
னனும் தன்னோடிபையில்லாத பொருளை யெனதெனலுமாகிய
அபிமானம், சிற்றினஞ்சேர்தல், தருக்க நெறிகடந்து பேசுதல்,

ஸ்திரபுத்தியின்மை முதலியவை தத்துவவிசாரஞ் செய்தாலும் ஆத்ம சாட்சாத்த்கார மாகவொட்டாது தடுப்பதே வர்த்தமானப் பிரதிபந்தமாம். வர்த்தமானம்-நிகழ்காலம்.

சி: ஆகாமியப் பிரதிபந்த மாவதுயாது?

கு: இன்னுஞ் சில பிறப்பினை யடைந்தாலன்றிப் பிரமாதியுலகில் வைத்துள்ள ஆசை தீராதென்னும் தோஷத்துடன் பொருந்தி, வேதார்த்தத்தினை யறிந்தாலும் ஆத்ம சாட்சாத்த்கார மாகவொட்டாது தடுப்பதே ஆகாமியப் பிரதிபந்தமாம். ஆகாமியம்-மேல்வருவது.

சி: இப்பந்தத் திரயங்களைக் கெடுப்பதெவை?

கு: அவை: ஞானம், வைராக்கியம், உபரதியாம். பந்தத்திரயங்களைக் கெடுப்பதற்கு முக்கிய சாதனமாய ஞானாதிகளை பிடை விடாதப்பியாசஞ் செய்வதற்கு அவற்றின் ஏது முதலானவற்றை நன்குணர்தல்வேண்டும்.

(1) (ஞானம்)

சி: (1) ஞானத்திற் கேதுவாவதுயாது?

கு: கிரவண மனன நிதித்தியாசனங்கள்.

சி: (2) சொரூபமாவதுயாது?

கு: ஆத்மாவிற்கும் அனாத்மாவிற்குமுள்ள அத்தியாச ஐக்கியத்தை வேறுசெய்து ஆத்மா தானென்றும் அனாத்மா தானல்லவென்று மறிவதே.

சி: (3) காரியமாவதுயாது?

கு: சந்தேக விபரீதமின்றித் தான் அனாத்மாவிற்குச் சாட்சியாய் விளங்குதலே.

சி: (4) அவதியாவதுயாது.

கு: மயக்க காலத்திற் தேகமே தானென்று திடரிச்சயம் வந்ததுபோலத் தெளிவுக்காலத்தில் பிரஹ்மமேதானென்னும் திடரிச்சயம்வருதலே.

சி: (5) பலமாவதுயாது?

கு: உபாகி ரகிதமாய மோக்ஷமே.

சி: ஞானம் எப்பிரதிபந்தத்தைக் கெடுக்கும்?

கு: ஆகாமியப் பிரதிபந்தத்தை.

(2) வைராக்கியம்.

சி: (1) வைராக்கியத்திற் கேதுவாவது யாது?

கு: வனிதாதி வஸ்துக்களில் அபித்தியத்துவாதி தோஷதரிசனமே.

சி: (2) சொரூபமாவது யாது?

கு: வனிதாதி வஸ்துக்களில் தோஷபுத்தியுண்டாய் அவற்றைக் கக்கின சோறுபோன்று காண்பதே.

சி: (3) காரியமாவது யாது?

கு: வனிதாதி வஸ்துக்களை யேனனுபவிக்காமற் ற்ஷ்ளிவிட்டோ மென்னுஞ்சங்கற்ப முண்டாகா திருப்பதே.

சி: (4) அவதியாவது யாது?

கு: பிரமலோக பரியந்தம் தூரும்பாய்க் கருதுதலே.

சி: (5) பலமாவது யாது?

கு: பிரமலோகப் பிராப்தியே.

சி: வைராக்கியம் எப்பிரதிபந்தத்தைக் கெடுக்கும்?

கு: வர்த்தமானப் பிரதிபந்தத்தை.

(3) உபரதி.

சி: (1) உபரதிக் கேதுவாவது யாது?

கு: இயமம், சியமம், ஆ+னம், பிராணாபாமம், பிரத்திகாரம், தாரணை, தியானம், சமாதியென்னும் அஷ்டாங்கயோகமே.

சி: சொரூபமாவது யாது?

கு: மனோ நிச்சல சித்தியே.

சி: (3) காரியமாவது யாது?

கு: யாதொரு விவகாரமு மற்றிருத்தல்.

சி: (4) அவதியாவது யாது?

கு: சுழுத்தியைப்போன்று சாக்கிரத்திலும் சமஸ்த விஷயங் னையு மறந்திருத்தல்.

சி: (5) பலமாவது யாது?

கு: பிரமலோக சாமீபப்பிராப்தி.

சி: உபரதி எப்பிரதிபந்தத்தைக் கெடுக்கும்?

கு: பூதப்பிரதிபந்தத்தை.

சி: ஞான வைராக்கிய வுபரதிகளுள் சாதனமியாது சாத்திய மியாது?

கு: வைராக்கியத்திலே உபரதியும் உபரதியினாலே ஞான முஞ் சித்திக்குமென்றறிக.

சி: ஆகம் ஞானியினிடத்து ஞானவைராக்கிய வுபரதியென்னு மிம்முன்று மிருக்குமோ?

கு: மோகூதமடைதற்கு ஞானமே பிரதானமாயிருத்தலின் அஃது அவசியமாயிருக்கும். மற்றையிரண்டும் சிலரிடத்திருக்கும்; சிலரிடத்திரா? இம்முன்றும் ஒருமிக்க விருக்குமாயின் அது மகாதபசின் பலனாம். ஞானமின்றி வைராக்கிய வுபரதியிருப்பின் அவற்றினால் மோகூதஞ் சித்திக்காது.

சி: வைராக்கிய வுபரதிகளின் பயனாய பிரமலோகப் பிரபந்தியைவிரும்பாத ஆகம்ஞானியிடத்து அவ்விரண்டுமிருந்தா லவற்றின் பயன்யாது?

கு: வைராக்கிய வுபரதிக ளிருப்பவரிடத்துப் பிரத்தியட்ச துக்க முண்டாகாமையின் அத்துக்கமின்மையே அவற்றின் பலனாம்.

சி: வைராக்கிய வுபரதியின்றிய ஆகம்ஞானிக்குப் பிரத்தியட்ச துக்கம் போகாதாயின் அந்த ஞானிக்கு முத்தியுண்டாத லெப்படி?

கு: விருகூத்தின் துனி முறிந்தால் அந்துனியி லிருப்பவனுக்கு விழவேண்டுமென்னும் விருப்பமில்லாமற் போயினும் அவன் விழுதல் எப்படி நிச்சயமோ அப்படியே வைராக்கிய வுபரதியின்றிய ஞானிக்கும் தேகாந்தத்தில் முத்தி சித்திக்குமென்றறிக.

சுரு · வது சம்வாதம்.

அஞ்ஞான பூமியாகா தென்றிடல்.

சி:—ஞானத்திற் கேதுவாய சிவவண மனன நித்தியாசனங்கள் செய்பவ ரெப்படியிருப்பார்.

கு:—அஞ்ஞான பூமியினின் நகன் றிருப்பார். அதனின்றகலா விடத்து ஞானபூமி சித்திக்காது.

சி:—அஞ்ஞான பூமியாவதுயாது?

கு:—ஞானபூமிக்கு விரோதமா யிருப்பதே அஞ்ஞான பூமி யாம். பூமியென்றது ஈண்டவஸ்தையை. அவ்வஞ்ஞானபூமி எழு வகைத்தா யிருக்கும்.

சி:—அவையாவை?

கு:—அவை (1) பீஜசாக்கிரம், (2) சாக்கிரம், (3) மகாசாக் கிரம், (4) சாக்கிரசொப்பனம், (5) சொப்பனம், (6) சொப்பன சாக்கிரம், (7) சுழுத்தி யென்பனவாம்.

சி:—(1) பீஜசாக்கிரமாவதுயாது?

கு:—சிருஷ்டியி னாரம்பத்தில் அல்லது சாக்கிரத்தி னாரம்ப த்தில் மாயையோடு கூடிய சேதனத்தினின் றுண்டான ஆபாச சேதனமே பிரதமாவஸ்தையான பீஜசாக்கிரமாம். தேகோற்பத் தியின்பின்னுண்டாய் விருத்தியாகா நிற்கும் சித்தம் சீவன் முத லிய பெயர்கட்கும் அவைகளின் அர்த்தங்கட்கும் காரணபூதமாய் நின்றல்பற்றிப் பீஜசாக்கிரமென் றுரைக்கப்பட்ட தென்க. பீஜம், விந்து, விதை, மூலமென்பன ஒருபொருட்களவி.

“சித்திலே நின்றோ ரறிவுபே ரின்றிச் செறிமல மின்றி மேல்வந்து, வர்த்தியா நிற்குஞ் சித்தசீ வாதி வருபெயர்செயல் களுக்கிடமாய், வித்துரு பமதாய் நின்றிடு மதனால் விதைநன வா முதற்பதமே” என்று வாசிட்டங்கூறுவதறிக.

சி:—(2) சாக்கிரமியாது?

கு:—பீஜ சாக்கிரமென்னு மில்வறியில் அகமமதை (யானெ னதெனுந்தன்மை)கள் குட்சுமமாக வெழாநிற்பதே சாக்கிரமாம். சாக்கிரமென்னும் நனுவென்னு மொக்கும். “இதுவறி வுக்கு முத லவத்தையதா மிதத்தறப் பிறந்தபின் னிவனான், இதுவென தெ னப்பண் டிலாமையா னெய்தா யெழுந்தள்ள வறுதியே நனுவாம்” என்று வாசிட்டங் கூறுவதறிக.

சி:—(3) மகாசாக்கிரமாவதுயாது?

கு:—பிறவிதோறு மிகைவிடாது சம்ஸ்கார வாயிலாகவந்து அகமமதைகள் திடதரமா யுண்டாதலே மகாசாக்கிரமாம். “இது தனையொழிய விவனவனானே யிதுவதுவென்னதென் றெண்ணும், இதுமுதற் பிறப்பிற் தொடர்ச்சியாய்ப் பலர்க்கு மிந்தசீச் சயம் பெருநனுவாம்” என்று வாசிட்டங் கூறுவதறிக.

சி:—(4) சாக்கிரசொப்பனமியாது?

கு:—மூன்றர்த்தான் அறிந்துள்ள விஷயத்தைப் பற்றியாவது பூரணமாய்மியாத விஷயத்தைப்பற்றியாவது அதனதன்மையாய் நின்று மனோராச்சியஞ் செய்தலே சாக்கிரசொப்பனமாம்.

“மனோராச்சியம்—வினெண்ணம். “அறிந்துளதெனினு மறியலா தெனினு மழுந்தறத் ‘தானதுவாகிச், செறிந்துள நனவிற் சித்தராச்சியமே செய்வது நனாக்கனவாகும்” என்று வாசிட்டங் கூறுவதற்கு.

சி:—(5) சொப்பனமாவதியாது?

கு:—உண்டெங்கி விழித்து கூணகாலத்தில் (தமதற்பத்திக் கியன்ற காலதேசவகளைப்பெறாது) அநேகவியங்களைக் கண்டறிந்தனமென்று சிந்திப்பதே சொப்பனமாம்.

“அறபகாலத்தி லநேகமாஞ் செயல்கண் டறிந்தன மெனுவகன வழிந்து, முற்படு செயலை நீனைவது கனவாம்” என்று வாசிட்டங் கூறுவதற்கு.

சி:—சொப்பனசாக்கிரமியாது?

கு:—சொப்பனங்கண்டு மறந்தவிஷயத்தை மீண்டுஞ் சிந்தித்து நினைப்பது சொப்பன சாக்கிரமாம். சொப்பனத்திற்கண்ட பதார்த்தம் சாக்கிரத்தில் (சாக்கிரபதார்த்தம போன்று) தோன்றுதல் சொப்பனசாக்கிரமெனினும் ஒக்கும். இதற்குதாரணம் சித்தன்கதை, காதிகதை முதலியவற்றிற்காண்க.

“முந்துகண் டநனைநா ளகன்று, பிற்படக்கானும் பொருள் களை மறந்து, பெரும்பொழுது ணர்வுற நோக்கும், சொப்பனநனவு போனனவுக்கே தோன்றுமிச, செயல்களு நனவே” என்று வாசிட்டங் கூறுவதற்கு.

சி:—(7) சுழுத்தியாவதியாவது?

கு:—மேற்கூறிய ஆறவத்தைகளும் நீங்கி மேலனுபவிக்கத் தக்க சுபாசுபுகர்மங்களின் சம்ஸ்காரம் இருத்தற்கிடமாய் அஞ்ஞானவடிவவிருளால் மூடப்பட்டுச் சடமாயுள்ள அவஸ்தை சுழுத்தியாம்.

“அறுவகை யவத்தை யகற்றியசீவ னடைந்துள வவத்தையி னியற்கை, யறுசடமாகி மேல்வருந் துயர்க்ரு ணர்வுள தாமிது சுழுத்தி” என்று வாசிட்டங் கூறுவதற்கு.

இவ்வேழுபூமிகளில் *பிஜசாக்கிரமுதலிய ஆறுபூமிகளும்கர்ம பலபோக பூமியாயிருத்தலின், அவைகர்ம ஜன்னிபங்களென்றும், சுழுத்தியென்னுமேழாம்பூமி அப்பூமிகளுக்கு மூலமான அஞ்ஞானத்தை யுபாதியாகவுடைய ஆன்மாமாத்மிர மிருப்பதான வடிவ முடையதென்று மறிக. இதுபற்றி,

மஹோபநிஷத்.

ஸீஜஜாதிதயா ஜாதிதஹா ஜாதிதயெவவ |
ஜாதிதஸ்ய ஸயா ஸயா ஸயா ஸயா ஜாதிதஸ்ய |
ஐதிஸ்ய விபொஹைம் வாநரெஷ வாஸஸ்ய ||

(இ - ள்.) பிஜசாக்கிரம், ஜாக்கிரம், மகாசாக்கிரம், சாக்கிர சொப்பனம், சொப்பனம், சொப்பநசாக்கிரம், சுழுத்தியென்னு மிவ்வேழம் மோகபூமிகளாம். இவ்வேழு பூமிகளும் ஒன்றற் கொன்று (காரணங்களா யிருக்கின்றன). என்றும்,

(சு)ஜாக்கிரம்.

* (1) ஜாக்கிர ஜாக்கிரம்—வர்த்தமான ஜாக்கிரத்தி லுண்டாகும் சொரூபசாக்ஷாத்காரம்.

(2) ஜாக்கிர சொப்பனம்—ஜாக்கிரத்திலுண்டாகும் சென்ற அல்லது இனி வரும் விஷயங்களைச் சிந்தித்தலாகிய மனோராத்சியம்.

(3) ஜாக்கிர சுழுத்தி—ஜாக்கிரத்தில் பிராந்தியினாலுண்டாகும் ஜட சொரூபமாகிய விருத்தி.

(உ) சொப்பனம்.

(1) சொப்பன ஜாக்கிரம்—பதார்த்தமாகிய பொருளைச் சொப்பனத் திற் காணுதல்.

(2) சொப்பன சொப்பனம்—சொப்பனத்தில் இரச்சு சர்ப்ப முதலிய பிராந்திகளைக் காணுதல்.

(3) சொப்பன சுழுத்தி—கண்ட சொப்பனத்தின் மறதி.

(ஈ) சுழுத்தி.

(1) சுழுத்தி ஜாக்கிரம்—சாத்வீக விருத்தி பூர்வகமாகிய சுகசுழுத்தி.

(2) சுழுத்தி சொப்பனம்—பிராஜச விருத்தி பூர்வகமாகிய துக்க சுழுத்தி.

(3) சுழுத்தி சுழுத்தி—தாமச விருத்தி பூர்வகமாகிய காட (ஆழ்ந்த) சுழுத்தி.

என்றாகுறுதலும் மறியத்தக்கதாம்.

கைவல்லியநவநீதம்.

முந்தவகண் டத்தெழுமோ ரறிவுமாத் திரமதுதான் முதல் வித்தாகும், இந்தவறி விற்பண்டில் லாவகந்தை முளைபோலா மிதநனுவாம், வந்துவந்து பிறன்தொறு மகமமதை வளருமது மகாநனுவாம், நந்துமகங் கொடுநனவின் மனோராச்சி யஞ்செய லே நனாக்கனவே.

உண்டுறங்கி மனோராச்சி யஞ்செயல்சொப் பனமெனும்பே ருடையதாகும், பண்டுகளுக் கண்டுமறந் ததைமீண்டு நினைப்பது சொப் பந்நனுவாம், மண்டுமிருண் முடுவது சுழுத்தியா மஞ் ஞான வகைகள் சொன்னோம், விண்டுநிறை முத்திதரு ஞானபூ மிகளேழும் விளம்பக் கேளாய்.

என்றும் கூறுவதறிக.

சுசு - வது சம்வாதம்.

ஞானபூமிய நன்னை னலமெனல்.

சி:—அஞ்ஞானபூமியின் நன்மையை நன்கு விளக்கிக் கூறி னாற்போன்று ஞானபூமியின் நன்மையையும் நன்கு விளக்கிக் கூறுமாறு பிரார்த்திக்கின்றேன்.

கு:—ஞானபூமி ஏழ்வகைத்தாயிருக்கும். அவை (1) சுபேச் சை, (2) விசாரணை, (3) தனுமானசி, (4) சத்துவாபக்தி, (5) அசம் சத்தி, (6) பதார்த்தாபாவணை, (7) துரிபமென்பனவாம்.

சி:—(1) சுபேச்சைபாவதியாது?

கு:—முற்பிறப்பிலாவது இப்பிறப்பிலாவது செய்துள்ள கீழ்காமகர்ம வுபாசனைகளால் முறையே சத்தமும் ஏகாக்கிரமும் பொருந்திய சித்தமுடைய புருஷருக்குச் சாதனசதுஷ்டய முண்டாய் ஆத்மாவை யறியவேண்டுமென்றுண்டாகும் தீவிர இச்சையே சுபேச்சையாம். சுப+இச்சை யென்பது சுபேச்சையென்று யிற்று; அதன்பொருள் நன்மையை விருப்புதலென்பதாம்.

“நவையுறு மோகத்தொடு நாமடைவ தென்னே நல்லோரா னன்னூலா னன்றுஞானச், சுவைபெறுது நிராசையினு லென்று நாடல் சுபம்விரும்ப லாகும்” என்று வாசிட்டங் கூறுவதறிக.

சி:—(2) விசாரணையாவதியாது?

கு:—அதமாவையறியவேண்டுமென்னுந் தீவிரவிச்சையால் சற்குருவையடைந்து விதிப்படிவணங்கி அவர்வாயிலாகச் சிவப்பிரமங்களின் அபேதத்தை யுணர்த்தும் வேதாந்தவாக்கியத்தைக் கேட்டு அதன்பொருள் மனத்தில் நன்றாய்ப்பதியுந் நிமித்தம் யுக்திகளால் மனன (விசார)ஞ் செய்தல் * விசாரணையாம்.

“இந்தச் சுபேச்சை முற்றிக், கவையறுநல் லோரியற்கையாசாரங்கள் கைவருதல் விசாரமாக் கருதல்வேண்டும்” என்று வாசிட்டங் கூறுவதற்கு.

சு:—(3) தனுமானசியாவதியாது?

கு:—சொருபசாட்சாத்காரத்தின் பொருட்டுச் சிர்வணமனனவாயிலாக நிச்சரிக்கப்பட்ட பிரமான்மவைக்கிய அபித்தத்தையிடைவிடாது சிந்தித்தலாகிய நிதித்தியாசனத்தால் ஸ்தூல (பகிரமுகமாகிய) மனதிற்குச் சூக்குமத்தன்மை (அந்தர்முகத்தன்மை) யுண்டாதல் தனுமானசியாம்.

தது-சூக்குமதம். சூக்குமதமத்தன்மையடைந்தமனத்திற் சூத் ததுமானசியென்றுபெயராம். ததுமானசியொனினும் சித்தஞ் சிறுகலெனினு மொக்கும்.

“இனையசுபம் விரும்பலொடு விசாரமென்ற விரண்டிறைதலும்விடயத் திச்சைமாற்றி, நினைவுகூவி வதுசித்தஞ் சிறுகலாகும்” என்று வாசிட்டங் கூறுவதற்கு.

சு:—(4) சத்துவாபத்திரொன்பதியாது?

கு:—சிர்வண மனன நிதித்தியாசனங்களால் ஐயந்திரிபின் றிச் சொருப சாட்சாத்காரமாகிய நிர்விசரப் ஸ்திதியுண்டாவதினால் சித்தத்தில் சொருபசத்தையின் அடைவுண்டாதல் சத்துவாபத்தியாம்.

சத்துவ+ஆபத்தி பென்பது சத்துவாபத்தியென்றாயிற்று.

சத்துவம் என்பதன்பொருள் சொருபசத்தை, ஆபத்தியென்பதன் பொருள் அடைவு.. உண்மைகளை மருவுதலெனினும் சத்துவாபத்தியெனினுமொக்கும்.

“வணதருமவ் விரத்தியின லுண்மைப்போத மன்னுதலே யுண்மைகலை மருவ லாகும்” என்று வாசிட்டங் கூறுவதற்கு.

சு:—(5) அசம்சத்தியாவதியாது?

* விசாரணை—ஆராய்ச்சி.

கு:—நீருவிகற்ப சமாதியப்பியாசத்தின் பரிபக்குவத்தினால் உடலின்கண் எவ்வாற்றானும் யானெனதென்னும் பற்றொழிந்து ஆசக்தி (பிரியம்) யுண்டாகாதிருத்தல் அசம்சத்தியாம். சம்சக்தி- (தேகாதியின்) சம்பந்தம், அஃதின்மை அசம்சத்தியாம்.

அசங்கமெனினும் அசம்சத்தியெனினு மொக்கும்.

“அணையனவிர் நான்காலு முண்மைப் போதத் தழுந்தியயற் சங்கமற லசங்கமாகும்” என்று வாசிட்டங் கூறுவதறிக.

சி:—(6) பதார்த்தாபாவனை யாவதியாது?

கு:—நீர்விகற்ப சமாதியப்பியாசத்தின் முதிர்ச்சியினால் தேகாதி சகல பதார்த்தங்களும் அதிஷ்டான பிரமவடிவமாகத் தோற்றுத்தலால், எப்பதார்த்தத்தின் அபாவம் (அப்பிரதிதி-விளங்காமை) உண்டாகின்றதோ அது பதார்த்தாபாவனையாம்.

பதார்த்த அபாவனையென்பது பதார்த்தாபாவனையென்ற யிற்று. பதார்த்தம்-பாகியாந்தர (வெளி, உள்) பதார்த்தங்களின் அனுசந்தானம் (பற்று). அபாவம்-அஃதில்லாமை. பதார்த்த நினைவொழிதலெனினும் பதார்த்தாபாவனை யெனினு மொக்கும்.

“அறைந்தபத மைந்தாலுந் தானும்போதத் தழுத்தியவின் பத்தமைவாற் புறனுமுள்ளும், உறைந்தபதார்க் தங்கண்மறற் தயலோர்வன்பா லுணர்வதுவே பதார்த்தநினை வொழிதலாகும்” என்று வாசிட்டங் கூறுவதறிக.

சி:—(7) துரியமென்பதியாது?

கு:—ஞாதரு (காண்பான்) ஞானம் (காட்சி) ஞேயம் (காணப்படும்பொருள்) என்னும் திரிபுடி நான்காம் ஐந்தாம் பூமிகளைப் போன்று பாவவடிவமாகவும், ஆறாம் பூமியைப்போன்று அபாவவடிவமாகவும் தோன்றாமல் தன்னாலும் பிறராலும் எழுதலில்லாத சொரூபத்தில் நிலைத்தமனத்தின்நிலை துரியமாம்.

“நிறைந்த விவையாறாலும் பேதம் போக்கி நிலைபெறுதற் சபாவத்தே நின்றறானே, மறைந்தபொருள் வெளியாக்குந் துரியமாகும்” என்று வாசிட்டங் கூறுவதறிக.

இவ்வேழுபூமிகளுள் முதல் மூன்று பூமியும் தத்துவஞானத் திற்குச் சாதனமாமென்றும், நான்காவது பூமி தத்துவஞான வடிவமாயிருத்தலின் ஜீவன்முத்தி விதேகமுத்திகளுக்குச் சாத

னமாமென்றும், ஐந்தாவது ஆறாவது ஏழாவது பூமிகள் ஜீவன் முத்தியின் விலட்சன ஆநந்தத்திற்குச் சாதனமாமென்றுமறிக. இங்குக்கூறிய இப்பூமியேழுனுள் முதல் மூன்று பூமியிலும் வசிப்பவன் முழுட்சுவாவான்; நான்காம் பூமியில் வசிப்பவன் பிரம வித்தாவான்; ஐந்தாம் பூமியில் வசிப்பவன் பிரமவித்வரனாவான்; ஆறும்பூமியில் வசிப்பவன் பிரமவிதீவரியானாவான்; ஏழாம் பூமியில் வசிப்பவன் பிரமவித்வரிஷ்டனாவான். இவ்வேழுபூமியும் சாக்கிரசொப்பன சமுத்தி துரியமென நான்காக வகுத்துங் கூறப்படும்.

சி:—எங்ஙனம்?

கு:—சுபேச்சையாதி மூன்று பூமியாலும் ஆத்மஞானம் பூரணமாய்ச் சித்தித்தலின்மைபற்றி யுலகம் பரோட்சாவனித்தியமாய்த் தோற்றுதலாலே அம்மூன்று பூமியும் சாக்கிரமாம். நான்காம் பூமியில் உலகம் சொப்பனம்போன்று மித்தையாகத்தோன்றுதலாலே அது சொப்பனமாம். ஐந்தாம் பூமியில் யாதொன்றும் சுழுத்திபோன்று தோன்றுது சின்மாத்திரமாக நின்றலாலே அது சுழுத்தியாம். ஆறாவது பூமியில் சகல வாசனையும் ஒழிந்து காடசுழுத்திபோன்று ஆநந்தாகாரமாக நின்றலாலே அது காடசுழுத்தியாம். ஏழாவது பூமியில் மேற்கூறிய விவகாரமொன்று மின்றிச் சொரூபமாகவே நின்றலாலே அது துரியமாம்.

சுழுத்தி க்ஷீண (குறைந்த) சுழுத்தியென்றும் காடசுழுத்தியென்றும் இருவகையாம். எதனினின்றும் விழிப்பித்தலின்றித் தானே விழிக்கிறதோ அது க்ஷீணசுழுத்தியாம். எதனினின்றும் விழிப்பித்தாலன்றி விழிக்கிறதில்லையோ அது காடசுழுத்தியாம்.

இந்த ஞானபூமியைப் பிரணவவடிவமாகக் கூறுதலுமுண்டு.

சி:—எப்படி?

கு:—பிரணவத்தின் அக்ராதிகள் ஸ்தூல, சூட்சும, பிஜு, சாக்ஷிபேதத்தினால் ஒவ்வொன்றும் நந்நான்கு வகைத்தாயிருக்கும். அவ்வாகராதிகளின் அவஸ்தை ஜாக்ஷிர, சொப்பன, சுழுத்தி, துரியமென்பனவாம்.

(1) சாக்கிராவஸ்தை யுடையவனுக்கு அகரத்தின் ஸ்தூலமும் சத்தில் விசுவனென்றும், சூட்சுமம்சத்தில் தைசதனென்றும்,

பீஜாம்சத்தில் பிராக்கியனென்றும், சாக்ஷியம்சத்தில் துரியனென்றும் பெயராம்.

(2) சொப்பனாவத்தையுடையவனுக்கு உகாரத்தின் ஸ்தூலாம்சத்தில் விசுவனென்றும், சூட்சுமாம்சத்தில் தைசதனென்றும், பீஜாம்சத்தில் பிராக்கியனென்றும், சாக்ஷியம்சத்தில் துரியனென்றும் பெயராம்.

(3) சுழுத்தியவத்தை யுடையவனுக்கு மகாரத்தின் ஸ்தூலாம்சத்தில் விசுவனென்றும், சூட்சுமாம்சத்தில் தைசதனென்றும், பீஜாம்சத்தில் பிராக்கியனென்றும், சாக்ஷியம்சத்தில் துரியனென்றும் பெயராம்.

(4) அர்த்தமாத்திரையின் ஸ்தூலாம்சத்தில் துரிய விசுவனென்றும், சூட்சுமாம்சத்தில் தைசதனென்றும், பீஜாம்சத்தில் பிராக்கியனென்றும், சாக்ஷியம்சத்தில் துரிய துரியனென்றும் பெயராம்.

அகரத்தின் துரியாம்சம் முதல்முன்று பூமிகள்; உகாரத்தின் துரியாம்சம் நான்காவது பூமி; மகாரத்தின் துரியாம்சம் ஐந்தாவது பூமி; அர்த்த மாத்திரையின் துரியாம்சம் ஆறாவது பூமி. இவற்றிற்கப்பாற்பட்டது ஏழாவது பூமி; அது துரியாதீதமென்பதும்.

சி: முன்னர் ஆறாம் பூமியைக் காடசமுத்தி யென்றும் ஏழாம் பூமியைத் துரியமென்றும் கூறியதற்கு மாறாக ஆறாம் பூமியைத் துரியமென்றும் ஏழாம் பூமியைத் துரியாதீதமென்றும் கூறியவாறென்னை?

கு: முன்னர் விதேகமுத்தியைத் துரியாதீதமென்று கூறுதல் பற்றிச் சுபேச்சை முதலிய ஏழ்ணையும் சாக்கிம் சொப்பனம் சுழுத்தி துரியமென்னும் நான்காக வகுத்துக் கூறிலும். ஈண்டுவிதேகமுத்தியைவிட்டு அவ்வேழு பூமியினையும் பஞ்சாவஸ்தையாக வகுத்துக் கூறிலும். இவ்வாறு கூறியவற்றுள் யாதும் பிசகின்றமென்க. கைவல்லிய நவரீதம் “எவனாகிலு மிந்தத் துரியா தீதத்திலேழாம் பூமியி லிருந்தானேல், அவனா ரதன்குகன் சிவன்மாலயன் முதலறிவோ ரனுபவ சுகபோதம், விவரா ரதிர்சய மிதுவே யனுபவ மெனமுன் சொல்லிய விவகாரி, புலமா னமுமறி மகனே யவனடி யுதிரும் பொடிகளென் முடிமேலே” என்றும், “வத்து

யிருந்தபடியிருந்த மவுன சுபாவத்தூரியமாகும், இத்தூரிய பூமியை முன்றுரியாதீ தப்பதமென் றதுவுங்கேளாய்” என்றும், “தூரிய நிலத் தனைத்தூரியா திதமெனின் மயக்கமென்று சுருதிமேலோர், அரியதொரு விதேசமுத்தி யதிதமென்பா ரதுகணக்கி லாரும்பூமி, மருவுசமுத் தியிற்சாட்சி சுழுத்தியென்பா ரென்பதநீ மனததிற் கொள்வாய்” என்றும் கூறியவாற்றாறும் நீன்கு விளங்கும்.

ஈண்டுக்கூறிய பூமிகளில் முதற்பூமி கிடைப்பது மாத்திரம னுமை. அது கிடைத்துவிட்டால் “நூற்றிற்கு மேலுற்” நென்ற படியேனைய பூமிகளெளிதிற் கிடைக்கும். இச்சப்த பூமிகளுள் சுபேச்சையாவது விசாரணையாவது அடைந்திருக்கும் புருஷர் கள் யாவராயினும் அவர்கள் தவறாது முத்தராவர்.

சி: அவ்வாறு முத்தரானவர்களியார் ?

கு: அவர்கள் அஜாமினன், கஜேந்திரன், அனுமான், சும்கடி, பிரகலாதர் முதலியோராவர். இக்ஞல் மனிதரேயன்றி யேனைய அசு ரர், இராக்கதர் முதலியோரும் முத்தராவரென்பது தெள்ளிதின் பெறப்பட்டவாறாக. மேற்கூறியவர்கள் முத்தரானது பற்றி வாசித்த முதலியவற்றிற் கண்டுகொள்க.

சி: ஞானபூமிபைப் பற்றிக் கூறும் வேறு பிரமாணத்தையு மெடுத்துரைக்குமாறு பிரார்த்திக்கின்றேன் ?

கு: கீழ்வருவதே.

வேதாந்த துளாமணி.

சாற்றரிய சுவேச்சைவிசா ரணைதனுமா னசிசத் வாபத்தி யச ஞ்சத்தி பதார்த்தபா வனையே, மேற்றூரிய காமியெனு மிவற்றினை முதலினர் விளங்குசத்த ஞானபூ மிகளென்ப ரவற்றுட், டோற் றிடுநான் மூடனா யிருந்தகா ரணமென் சுருதிக்குரு வாலயிவ லெ னநினைதல் சுவேச்சை, மாற்றரிய சுருதிக்குரு வாற்சிறிது தோன் றும் வைராகத் துறுதல்சத்ர சாரவிசா ரணையே.

மருவலுறு சுவேச்சைவிசா ரணைவலிபால் விடய வலியறுத ளுன்றனுமா னசியிவற்றின் பயில்வால், விசுரநீன வாயவுல கினைக்க னவென் நெண்ணி மெய்த்தவான் மாவுண்மை கருதல்சத்வா பத்தி, பரவலுறு முலகுதோன் ருதுசமுத் தியன்போற் பகரலிவு மாத்கிரையாய் நிற்பலசஞ் சத்தி, யொருவிவா சணையனைத்து மிகு

துயிலோன்போல வுயிரானர் தத்தொடுங்கல் பதார்த்தபா வனையாம்.

உண்டிலையென் னுமலகங் கிருதிரிங் கிருதி யுறாமலறி வருவாய வத்துவித பதத்துட், கண்டதொரு வறுங்குடம்போ லுட்புறஞ்சூ னியமாங் கதிதுரிய காமியாம்.

சுள - வது சம்வாதம்.

முத்தி * கந்திஜயந மநுகராவாரோனல்.

சி: யாவரு மோகூத மடைகற் கதிகாரிகளென்ப துண்மையாயின் பிராமணர்களுக்கன்றி யேனையோர்க்கு முத்தி சித்திக்காதென்று பிறர் கூறுவதென் ?

கு: முத்தியின் வடிவம் சர்வதுக்க நிவிர்த்தியும் பரமநந்தப் பிராப்தியுமா யிருத்தலின், அகணையடைதற்கு ஒவ்வொருவரு மதிகாரியேயாம். சர்வதுக்க நிவிர்த்தியும் பரமநந்தப் பிராப்தியும் விரும்பாத பிராணிகள் ஒன்று மின்றென்பதும் பிரசித்தமாம்.

சாஸ்திரத்தின் கருத்தறியாதவர்க டாம் பிராமணனுக்கு மாத்திர முத்தியுண்டு; ஏனையோர்க்கு முத்தியின்றென்று கூறுவர். சத்தியம், திருடாமை, பொறுமை, செளசம், தானம் (கொடை), மனத்தை விஷயத்தினின்றும் திருப்புதல், பகவந்நாம உச்சாரணம், தீர்த்த ஸ்நானம், பஞ்சாக்கர அட்டாக்கர முதலியவற்றின் ஜெபம் முதலியவற்றில் ஒவ்வொருவருக்கு மதிகாரமுண்டு. இவை பிராமணர்க்கே யுரியவை யென்பதற்கு யாதொரு பிரமாணமு மின்று; ஆகவே, மேற்கூறிய தருமங்களை யப்பியாசிக்கு மொவ்வொருவரும் அந்தக்கரண சத்தி வாயிலாகஞானமடைந்து மோகூதமடைவா ரென்பதற்கு யாதும் மாசங்கையின்றும். அங்ஙனமன்றாயின் இதிகாசாதிகளில் வேடூர்தியோர் முத்தி யெய்தினரென்று கூறியுள்ளது பழுதாம். ஆகவே, சர்வதுக்க நிவிர்த்தியும் பரமநந்தப்பிராப்தியுமடையவிரும்பு மொவ்வொருவரும்மோகூத மடைதற் கதிகாரிகளாவரென்க. இதுபற்றி விருத்திப்பிரபாகரத்தில் விரிவா யாட்சேப சமாதானங்களுடன் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

* அந்தியஜர் - கீழ்ச்சாநியர். அவர்கள் பறையராதித்யோர்.

சி: விருத்திப்பிரபாகரத்தில் கூறியுள்ளவற்றுள் மிகவும் சாரமான பாகத்தை யெடுத்துரைக்கும்படி பிரார்த்திக்கின்றேன்.

கு: (விருத்திப்பிரபாகரம் 7-வது அம்சம்.) அது “ஜன்மாந்திர சம்ஸ்காரத்தினால் அந்தியஜர் முதலியோருக்கும் ஞானவிருப்புண்டாய் விடுமாயின், பெளருசேஷ (சுரும சாத்திர முதலியவற்றின்) வசனத்தினால் அவர்களுக்கும் ஞானமுண்டாய்க் காரியத்தோடு அவித்தையின் நிவிர்த்தி வடிவ மோக்சமுண்டாகின்றது. ஆதலால், தேவர் அசுரர்களைப்போலச் சகல மனுஷர்களுக்கும் தத்துவஞானத்தின் அதிகாரமுண்டு. ஆத்மசொருபத்தின் யதார்த்த ஞானத்தினைத் தத்துவஞான மென்பர். ஆத்மாவின்றிய ஓர் சரீரமுளதாயின் ஞானத்தின் அநுகாரமின்மையுளதாம். ஆதலால் ஆத்மஞானத்தின் சாமந்தியம் மனுஷர் மாத்திரத்திலுண்டு. ஆனால், எவன் சரீரத்தில் தெய்வ சம்பத்துளதோ அவனுக்குத் தத்துவ ஞானமுண்டாம். அசுரசம்பத்தில் தத்துவஞான முண்டாகாது. சர்வபூதக் (பிராணி) களிதத்திலும் தயை, சூதமை, சத்தியம், நேர்மை, சந்தேகாஷ முதலிய தெய்வசம்பத்தின் சம்பவம் பிராமணனிடத்திருக்கின்றது. சூத்திரியனுக்குப்பிரஜைகளைப்பரிபாலித்தற் பொருட்டுப் பிரவிர்த்தி தருமயிருத்தலால் பிராமணனிலும் சிறிது குறைந்த தெய்வ சம்பத்துச் சம்பவிக்கின்றது. தர்மபுத்தியாகப் பிரஜைகளைச் சம்மந்தித்தற் பொருட்டுத் துஷ்ட பிராணிகளை யிம்சித்தலும் அஹிம்சையாம். ஆதலால், தெய்வசம்பத்தின் அசம்பவமில்லை. அப்படியே வைசியனுக்கும் கிருஷி வாணிபமுதலிய சரீர வியாபாரம் சூததிரியரினும் அதிகமாயிருத்தலால் ஆத்மவிசாரத்தில் அவகாசத்தின் அசம்பவமிருத்தலால், அவனுக்குச் சாமந்தியம் சம்பவிக்கிறதில்லை. அங்ஙனமாயினும் பாக்கியசாலிகளாகிய சில வைசியர்களுக்குச் சரீர வியாபாரமின்றியே சகல வியவகாரத்தின் நிர்வாகமுண்டாகின்றது. அவர்களுக்குத் தெய்வ சம்பத்தைப் பெறுதலாகிய சாமீந்தியஞ் சம்பவிக்கின்றது. எந்த ஆசிரியர்களது மதத்தில் சூத்திரிய வைசியர்களுக்குச் சூத்தியாசத்தினதிகாரமிருக்கிறதோ அவர்கள் மதத்திலோ அநாயாசமாகவே தெய்வசம்பத்துச் சம்பவிக்கின்றது. நான்காவதுவருணத்திலும் அப்படியே அந்தியஜர் முதலியோரிடத்தும் தெய்வசம்பத்துத் தூர்லபமாயினும் கர்மத்தின் பலன் அநந்தவிதமாம். சிலருக்கு ஜன்மாந்திரத்தின் கர்மத்தால் தெய்வசம்பத்தின் பேறு உண்டாய்

விடின் புராணமுதலியவற்றின் விசாரத்தால் நான்காவது வருணத் திற்கும் சம்ஸ்கிருதமல்லாத பாஷாப்பிரபந்த முதலியவற்றின் சிர வணத்தால் அந்தியஜர் முதலியோர்க்கும் பகவத் பக்தி தத்துவ ஞானங்களின் இலாப வாயிலாக மோகூத்தின் இலாபம் நிர்விக்கி னமாக (தடையில்லாமல்) உண்டாகின்றது. இவ்வாற்றால் பகவத் பக்தி, தத்துவஞானங்களி னதிகாரம் சகல மனுஷருக்கு மிருக்கி ருது. இது சாஸ்திரத்தின் ரிச்சயமாம்.” என்பதாம்.

சி: சர்வதுக்க நிவிர்த்தியும் பரமாத்மப் பிரபந்தியும் விரும்பு மொவ்வரும் மோகூத்திற் கதிகாரியாவரென்பதற்குரிய வேறு பிரமாணங்களையும் எடுத்துக் கூறும்படி வேண்டுகிறேன்.

கு: கீழ்வருவனவே.

நாரதபரிவிராஜகோபநிஷத்.

நாஜஃ ப்ரஜஃ ந ஸ்ஹிஃ ப்ரஜஃ ந ஸ்ஹிஃ ந ஜாநம்
நாஜாநம் ந ராஜயதஃ ப்ரஜஃ மூரஹு வேவஹாரஃ ஸாந
ஸூத்ரம் ஸயதெவெதி ய வநவம் வெஷஸுதெகா ஹதி ஸுதெகா
ஹதீத்யாஹ ஹவாநு விதாஜஹம்॥

(இ-ள்.) (அந்தப்பிரஹ்மமானது) சுவப்நாவஸ்தையையுடைய துமன்று; ஜாக் கிரதாவஸ்தையை யுடையதுமன்று; ஸ் தூலமுமன்று; ஞானமுமன்று; அஞ்ஞானமுமன்று; ஜாக் கிர சொப்நாவஸ்தைக ளுக்கு மத்தியான அவஸ்தையை யுடையதுமன்று; கருமேந்திரி யங்களால் கிரஹிக்கத்தக்கதுமன்று; நிரூபித்துக் காட்டத்தக்கது மன்று; தனக்குள்ளேயிருக்கிறது; தானாகவே யிருக்கிறதென்று எவனறிகிறானோ அவன் முக்தனாகிறான் அவன் முக்தனாகிறா னென்று பகவானான பிதாமகர் சொன்னார்.

அபரோகூதபூதி.

வாரிவக்ஷஃ தேநா வநஷாஃ தெவவெஹ் டயஃ ஸ்ஹிவிஷிஃ ।
ம-ஸு-ஷிஷித ஹதா நாஃ ஸவெஷாஃ ஸ-ஹ-ஹாஜவாஸு ॥

(இ-ள்.) பரிபக்குவ மனமுடையவர்களுக்கு இது (ராஜயோ கம்) மாத்மரமே மோகூசிக்கியைத் தருவதாம். குருவினிடத்தும் தெய்வத்தினிடத்தும் அன்புள்ளார் யாவர்க்கும் செவ்வனே சீக்கி ரத்தில் சாதிக்கத் தக்கதாம்.

பகவத்கீதை.

போஹி வாயுஷு வாஸுரி து யெவிஸுஃ வாவயொநயஃ |
ஸுயொயெஸுராஸுயா ஸுஷு ரஸுவிபாஃ வாராமதிஸு ||

(இ-ள்.) ஓ ! குத்திபுத்திரா ! ஸ்திரீகளும் வைசியர்களும் குத்
திரர்களும் அப்படியே எவர்கள் நீசப்பிறப்பாக இருக்கிறார்களோ
அவர்களுங்கூட என்னை விசேஷமாகச் சேவித்து உத்தமமான
கதியை நிச்சயமாயடைகிறார்கள்.

மஹரிஷிமாதங்கீர் வாகீக்யம்.

சுமிஷுரா போஹிஸு வஸுஷு விஹாயவிஜஸுதஸு | யொ
மாஸுஸுஸுதஸு ஸாஸு வரம் ஸு ஹாயிமஸுதி | ஸு ஹஸு
ஸுதஸுயஸுஸு ஸுஸுஷுராஸு வாவநஸு | ஸாஸுயெ கஸு
ஸு ரஸுஷுராஸுஸு விஸுயெ ||

(இ-ள்.) துவிஜோத்தமன் அக்கினிஷ்டோமம் முதலிய எஸ்
லாவற்றையும் விட்டு யோகாப்பியாச பராயணனாய்ச் சாந்தனயப்
பரமப்பிரஹ்மத்தை யடைகிறான். பிராமண சூத்திரிய வைசிய
ஸ்திரீ சூத்திரர்களுக்குக் கர்மமங்களின் சாந்தியாகிய முத்தியின்
பொருட்டுப் பரிசுத்தமானது யோகத்தை விடவேறில்லை.

ரீபுகீதை.

வேதமுத னூற்களெலா மிகவுங்கற்ற வேதியரே யாயினுமீவ்
வகண்டனானம், பேதமறப் பொருந்தாதோ ரொருகாலத்தும்
பிராமணரே யாகியிடா ருபவிதந்தான், சாதியடை யாளமலாற்
பிராமணத்வஞ் சாருவதிற் சாதகமன் றதனெலன் றும், பேதமிலா
பரப்பிரம ருபவிதத்தைப் பெற்றவரே பிராமணராய் முத்தராவர்.

பேதமறப் பரபிரம வறிவுற்றோரே பிராமணரென் றங்கங்கே
பேசலாகும், மீதியுளோர் சாதியினற் பிராமணத்வ மேவின
ரென் றவ்விதமாம் ரகசியார்த்த, மேதையுமே யெனக்கருளா லீச
ன்சொன்ன தியல்பாக நிதூகனைக் கியம்பினோ, ஜோதியவ்வ்
வர்த்தத்தை யொருகாலேனு முள்ளபடி கேட்டுணர்வோன் பர
மேயாவன்.

மாதருந் சூத்திரரு மற்றுள்ளோரு மகிமைமிகு மிப்பொரு
ளைக் கிரந்தவாக்காற், பேதமறக் கேட்டுணர விச்சிப்பாரேற் பிரா
மணரின் மூகமாகக் கேட்கவேண்டும், வேதமுடி பொருளினை

யாவரேனும் விதியுடனே யுரமாகக் கேட்டுணர்ந்தாற், பிதிசெயும் பலபந்த மனைத்துந்தீர்ந்து பின்னமிலாப் பரவடிவே யாவரன்னோர்.

கைவல்லிய நவநீரம்.

இப்புனியி லிஞ்ஞான பூமியொன்றி லீரண்டிலடைந் திருந்தா ரானா, லப்புருடர் மிலேச்சரா கிலுமுத்தர் குருபாதத் தானே பெய்யே, தப்புரையென் றவாகெடுவார் நடுவான மறைகளைநீ சங்கியாதே, செப்புமொழி வழிதிடமா யசம்பிரம மென்றிருந்து தெளிந்தி டாயே.

சுஅ - வது சம்வாதம்.

சீவன்முத்திரின் சொருபமுணர்ந்தால்.

சி: நான்காம் பூமி முதலியவற்றில் வசிக்கும் பிரமவித்து முதலியயோரது சொருபத்தை விதந்துரைக்குமாறு பிரார்த்திக்கின்றேன்.

கு: பிரமவித்து முதலிய நால்வரும் ஜீவன் முத்தர்களே.

சி: சீவன் முத்தி யென்றாலென்ன ?

கு: தேகாதிப்பிரபஞ்சம் தோற்றிக்கொண் டிருக்கும்பேரதே பிரம சொருபமாகநிலைத்தல் ஜீவன்முத்தியாம், அஃதாவது ஜீவத்துவம் (யானெனதென்னு மபிமானம்) விடுபட்டிருத்தலாம். ஜீவன் முத்த புருஷனுக்கு அவிச்சையின் ஆவரண முறைப்பு) விட்சேபம் (தோற்றம்) என்னும் சத்தியிரண்டனுள் சம்சார பரம்பரைக் கேதுவாய வாவரணமானது (கிஷ்பிரபஞ்சப் பிரம்மாத்மாவின் ஏகத்துவமென்னும்) தத்துவஞானத்தினால் நசித்தும் (அவித்தையாலேசமென்னும்) விட்சேபமானது (முனைத்தற்கேதுவாகாத வறுத்தவிதைபோன்று) விதேகமுத்திபரியந்தம் பிரார்த்தித்தினால் நாசமாகாதிருத்தல் பற்றி (விட்சேபத்தின் காரியமாய) தேகாதிப் பிரபஞ்சம் பொய்யென்று நிச்சயிக் கப்பட்ட வானவளைவு மீண்டுந் தோன்றுதல்போன்று தோற்றிக் கொண்டிருக்கிறதென்க.

சி: ஜீவன்முத்தி மெய்வாறுபுப்பர் ?

கு: அவர்கள் தத்துவஞானம், மனோநாசம், வாசனாசை மென்னு மூன்று முடைமையால் பந்தரகிதராகி நனவிற சுழுத்தியைப் பெற்றிருப்பார்கள். நனவிற சுழுத்தியாவது சாக்கிராவஸ்தையிலே சுழுத்திபவஸ்தையைப் பெற்றிருத்தல். அஃதாவது ஞானஞ்ஞானரகிதமா யிருத்தலாம்.

சி: அவர்களின் தன்மையை விரிவா பெடுத்துரைக்குமாறு விரும்புகின்றேன்.

கு: பிராரத்த ளினைக் கேற்றவாறு அவ்வக்காலத் தடையப் படுகின்ற போகங்களிலே விருப்பு வெறுப்பற்றவராயும் சந்தோஷம், வியசனம், பயம், கோபம், ஆசை, சிங்கனம் முதலிபிவற்றால் கலங்காதவராயும், அகங்கார வடிவாயுள்ள வாசனையையும் தியானிக்கப்படும் வஸ்துவையும் நீக்கிச் சொருபாகாரமாக நிலைத்தவராயும், சுகல துக்கத்திலிருந்தும் விடுபட்ட சுகவடிவராயும், பரிசுத்த (சுத்துவாகார)மனமுடையவராயும், உண்மை நோக்கல் யாதொன்றிலும் அபிமான மற்றவராயும், ஒன்றையும் அளவிற்கு மிஞ்சி வீரும்பாதவராயும், அஸ்தி (இருப்பு) பாதி (விளங்கல்) பிரியநாம ரூபவடிவாயுள்ள வுலகில் மாயாகாரியமாய நாமரூபங்களை அஸ்தி பாதி பிரியத்தில் விலயமாக்கி யாவற்றையும் சச்சிதானந்த வடிவமாகக் காண்பவராயும், விருப்பு வெறுப்பு, சுததுக்கம், பலாபலம் என்றற் றொடக்கத்துத் துவந்துவங்க ஞுண்டாயவிடத்தும் நடுநிலையினின்றும் பிறழாது உலகோபகாரமாகச்செய்பவேண்டிய வேலைகளை யொழுங்காய்ச் செய்பவராயும், கருமஞ் செய்யுமிடத்து அதனை அகங்காரமும் அபிமானமும் பொறுமையு மனக்கலக்கமு மற்று மெளனமாய்ச் செய்பவராயும் காண்பான் காட்சி காணப் படுமபொருள் என்னும் திரிபுடிக்கும் சாட்சியாய் விளங்குபவராயும், ஆடம்பரமானவஸ்துகள் எவ்வளவு நேரிட்டாலும் அவ்வளவிலும் அபிமானம் சிறிது மின்றியவராயும், அப்பியாச காலத்தில் மயக்கத்தையுண்டாக்குவதற் கேதுவாய பழையதும் முசியதும் மாமிசாதிகளுமாகிய தர்மஸ பதார்த்தங்களையும், மமதையையுண்டாக்குவற் கேதுவாய கடினமும் உறைப்பும் காரமும் புனிப்பும் உப்பும் சூடானதுமாகிய இராஜபதார்த்தங்களையும், விலக்கி மயக்கத்தையும் மமதையையும் நீக்கித் தத்துவஞானத்தை யுண்பெண்ணுதற் கேதுவாய தீப்பாயஸஸ்து அன்னம் முதலியனவுமாகிய சாட்சி காதார்த்தங்களை யுண்பெடுத்த பிபமுக்தைநிட்டுத் தித்திப்பு,

புளிப்பு, கார்ப்பு, காழ்ப்பு, கைப்பு, துவர்ப்பு என்னும் சடுசுக் களையுடைய வுணவுகளுள் இது குணமானது, இது குற்றமானது, இது சுத்தமுடையது, இஃதசுத்தமுடையது, இது பத்தியபதாரத தம், இஃதபத்திய பதாரததமென்று பகுத்து நோக்காது காட்டு தீப்போன்று கிட்டினதைப் பொறுமையுடன் உண்பவராயும், ஜரை (கிழத்தனம்) மரணம் ஆபகது தரித்திர முதலியவைகளையும் இராஜஸம்பததையும் சமராமெண்ணி யணுவிப்பவராயும், மரணத்தைச் சுநதோஷமா யெதிர்பார்ப்பவராயும், பெற்றுள்ளதில் வெறுப்பும் பெறுகதில் விருப்பமின்றியவராயும், “தாமரை யிலே நீர்பேரலும் புளிதந்த பழத்தினேடுபோலும்” இல்லறத்துள்ளவராயும் துறவறத்துள்ளவராயு மிருப்பா. மேலும் நீனைத்தற்கும மறத்தற்கும மத்தியகதநிலைபாய் சொருபததில் பிழழ்ச்சியின்றி நிற்கும் சீவனமுத்தாகள சென்றதைக் கருதாராகியும், இனிச சோவதை நினையாராகியும், கணமுன பிராரததவலியால் நேரிட்ட வுணவைப் புசிப்பாராகியும் எதத்கைய அறபுத்ததையும் விபவாராகியும் இது நன்று இது தீது என ஒன்றையும் குறிப்பிடிக் கூறுதவராயு மிருப்பா. அவ்வாறிருக்கு மவா வியாபாரிகளாயும், அரசாசுளாயும், மெளனிபராகியும், ஐயமெடுப்பவராயும், அருந தவளு செய்பவராயும், பண்டிதராயும், அஃதின நியவராயும், இக முத்தக்க தொழிலுடையவராயும், இன்னும் பல திறததராயுமிருப் பர்.

(1) பிரமவித்து.

சி: நான்காம் பூமியிலுள்ள பிரமவித்தின் றன்மையாது?

கு: ஜீவன் முததியடைதற்குமுன்ன ரியற்றி வந்த தங்கட் குரிய வருணசிரமங்களுகுரிய கிரியைகளை லோகோபகார மாகச் சாஸ்திரோத்தமாய்ச் செய்து தீர்தநிலை பில் மாருதொரு தகைத்தா யிருக்கும் ஞானிகளை பிரமவித்தெனப்படுவா. இவா கள் பெருமபாலும் இல்லற ஞானிகளா யிருப்பா.

(2) பிரமவரன்.

சி: ஐந்தாம் பூமியிலுள்ள வரனின் றன்மை யாது?

கு: பாகிய கருமங்களியாவறையும் விட்டு ஏகாத நிட் டையிலே யிருப்பவராய்த் தேக நிலைத்தற பொருட்டுத் தாமாக வுணவுண்ணும் ஞானிகளை பிரமவரனெனப்படுவர். இவர்கள் தம்மை வந்தடுத்த முழுட்சுகளுக் குபதேசமும் புரிவர்:

(3) பிரமவரியன்.

ஆறும்பூமியிலுள்ள பிரமவரியானின் தன்மைபாது?

சி: பாகிய கருமம் சிறிதுமின்றி யேகாந்த நிஷ்டையிலே யிருப்பவராய்ப் பிறரதுமுயற்சியால் சமாதியினின்றும் புகிர்முகப் பட்டு உணவுகொள்ளும் ஞானிகளே பிரமவரியான் எனப்படுவர். இவரும் ஏகதேசமாய்த் தம்மை வந்தடுத்த அதிதீகிரபக்குவிக ளுக்குபதேசம் புரிவர்.

(4) பிரமவரிட்டன்.

சி: ஏழாம் பூமியிலுள்ள பிரமவரிட்டனின் தன்மை பாது?

கு: பிரமவரினைப் போன்று தமமா லுணாதலும் பிரமவரி யானைப்போன்று பிறராலுணாதலுழிபுறிச் சதாநிருக்கிற்ப சமாதி யிலிருப்பவரே பிரமவரிட்டனெனப்படுவர். இவரின் உணவு தூங் கிக்கொண்டே சிறுதழைந்தைக ளுண்பதுபோன பிறருக்கும்.

சி: இந்நால்வரைப்பற்றி விதநது கூறும் பிரமாணங்களைக் கூறுமாறு பிரார்த்திக்கின்றேன்.

கு: கீழ்வருவனவே.

வராகோபநிஷத்.

ஊதித்ருயெஷு விஹரதுஹுஹுஹுஹுவி தரீயஊ
ஜோ விஹரது ஸ ஹவிஹுவி வஹிஹுஜோ விஹரது ஸ ஹ
விஹராவதி | ஷஹ ஊஜோ விஹரது ஸ ஹ விஹரியாது
ஹவி ஸஹி ஊஜோ விஹரது ஸ ஹ விஹரியோஹவி||

(இ - ள்.) (முதல) மூன்று பூமிகளில் சஞ்சரிக்கிறவன் முமு ட்சவாகுறன்; நான்காவது பூமியில் சஞ்சரிக்கிறவன் பிரம்ம வித் தாகுறன்; ஐந்தாவது பூமியிற் சஞ்சரிக்கிறவன் பிரம்ம வித்வரனா குறன்; ஆறாவது பூமியில் சஞ்சரிக்கிறவன் பிரம்ம வித்வரியானாகு றன்; ஏழாவது பூமியில் சஞ்சரிக்கிறவன் பிரம்மவித்வரிஷ்டானாகு றன்.

கைவல்லிய நவநீதம்.

முன்னிலங்க ளேறியழு வரும்பி யாசிகளா முத்த ரல்லர், பின்னிலங்கள் வரன்வரியா வரிட்டனெனுநீ சீவன்முத்தர் பேத மாகுளு, சொன்னநடுப் பூமிவந்த ஞானிகளே பிரமவித்தார் தூய முத்த, ரின்னமுமப் பூமிகளின் பெருமைதனை நீயறிய யான் சொல் வேணே.

ஞானமார் ஜீவன்முத்தர் நாவைகை யாவர் கேளாய்
வானிகர் பிரம வித்து வரன்வரி யான்வ ரிட்ட
ஞானவர் நாம மாகு மவர்களிற் பிரம வித்தின்
முனமு மற்றை முவர் தாரதம் மியமுஞ் சொல்வேன்.

திரராய்ப் பிரம வித்தாய்த் தெளிந்தவர் தெளியு முன்னம்
வாரமா யிருந்த தங்கள் வருணமாச் சிரமஞ் சொன்ன
பாசகா ரியமா னாலும் பலர்க்குப் கார மாக
நேரதாச் செய்வர் தீர்த நில்விடார் சிவன்முத்தர்.

பின்னைமு வரிலி ரண்டு பேர்களுஞ் சமாதி யோகந்
தன்னையுற் றிருப்பார் தேக சஞ்சார நிமித்தந் தானு
யுன்னுவோன் வரன்வேற் றோரா லுணர்பவன் வரியா னாகு
மன்னியர் தம்மாற் றன்ன லறியாதோன் வரிட்ட னாமே.

அரிதாகு மிவர்க ளிவ்வா றினைகா னாலு முத்தி
சரியாகும் பாடு பட்ட ஈமாதிக்குப் பலனே தென்றற்
பெரிதான திட்ட துக்கம் பிரமவித் தனுப விப்பன்
வரியானு வரனு மற்றை வரிட்டனுஞ் சுகமாய் வாழ்வார்.

சுக - வது சம்வாதம்.

பிரார்த்த கருத்தின் பேசுமுறைத்தல்.

சி: ஜீவன் முத்த புருஷர்கள் பலவகைப் பட்டிருத்தற்குக்
காரணமென்ன?

கு: அவர்கள் பலவகைப் பட்டிருத்தற்குக் காரணம் பிரா
ரத்தகருமமே.

சி: அதனை விளக்கமா யுரைக்குமாறு பிரார்த்திக்கின்றேன்.

கு: “பஞ்சினை யூழித் தீப்போற் பலசன்ம விவித வித்தாஞ்,
சஞ்சித மெல்லாஞ் ஞானத் தழல்கட்டு வெண்ணீரோக்கும், கிஞ்சி
தா காமியந்தான் கிட்டாமல் விட்டுப் போகும், விஞ்சின பிராரத்
தத்தின் வினையனு பவித்துத் தீரும்” என்று பெரியார் பணித்தரு
ளியவாறு ஜீவன்முத்த புருஷர்களுக்குச் சஞ்சித வினையும் ஆகாமி
யவினையும் இன்றும்; பிராரத்தவினை அனுபவித்த வலி யொழியும்.

ஜீவன் முத்த புருஷர்களுக்குச் * சஞ்சித கர்மமோ தத்துவ
ஞானத்தினால் நாசமாய்விட்டது. ஆத்மாவிற்கண் கருத்துருத்து
வப் பிராந்தியின்றாகலின் அவர்களுக்கு ஆகாமிய கருமமு மின்
றும்.

பகவத்கீதை.

சுயிஷ்டாநம் தயாக தயா கரணம் ஹ்யபிபா ।

விவியாஸு வ்யயஸு வெஷ்டாபெஷம் வெவாசுரவம் ॥

(இ - ள்.) அதிஷ்டானம் (சரீரம்) அந்நனமே கர்த்தா (அந்
தக்கமணம்) வெவ்வேறு கரணங்கள் (நசேந்திரியங்கள்) அனேக
விதமான பின்ன சேஷ்டைகள் (பஞ்சப்பிராணன்) நெய்வம் (பிரே
ரகனாகிய ஈசுவரன் அல்லது பிராரத்தம் அல்லது இந்திரியங்களின்
தேவதை) என்பவை யிருக்கின்றன.

ஸரீர வாஜ்நொயியபுத்யே ப்ராஸமதெநரம் ।

ந்ராயபுவா விவரீதவா வ்வெவெத தவ்யபெதவம் ॥

(இ - ள்.) சரீரம் வாக்கு மனது என்பவற்றினால் எந்த நியாய
மாகிய (சுப) அல்லது விபரீத (அசுப)மான கர்மத்தை நான் தொ
டங்குகின்றனோ அதற்கு இச்சரீர முதலிய ஐந்தும் ஏதுக்களாம்.

ததெத்ர வா ஸதிகதயார ஜாதாநம் கெவலம்துயம் ।

வஸுதிக்யத வுவிவாஹஸபஸுதி ஈஜிதகிம் ॥

(இ - ள்.) ஆண்டு இவ்வாறு கிரியைக்கு லேறு ஏதுக்கள்
உளவாகக் கேவல (அக்கிரிய) ஆத்மாவை எந்தப் புருஷன் கிரு
தார்த்தமின்றிய புத்தியுடையவனா யிருத்தலின் கர்த்தாவெனக்
காண்கின்றனோ அந்தத் துர்ப்புத்தியுடையவன் காணன் (ஆத்மா
வை யதார்த்தமாக வறியான்).

புக்ஷதெஃ சுயபோணாநி மூனெஃஜோணி ஸவபுஸம் ।

சுஹாகார விஜ்ஜாதாநாகதயாஹ பிதிஃ பிநுதெ ॥

(இ - ள்.) சரீரம் இந்திரியம் முதலிய வடிவமாகப் பரிண
மத்தை யடைந்த பிரகிருதி (மாயை)யின் ஈத்துவ முதலிய குணங்
களால் செய்யப்படுகின்றனவாய சகல கன்மங்களும் அவற்றை

* சஞ்சிதாதி கருமங்களின் நன்மையை ஆரவது சம்வாதத்திற் காண்க.

அகங்காரத்தினால் (அகங்காரத்தின் தாதானியத்தினால்) எவ்வுடைய ஆத்மா விழுமமா (வேற்றுத்தன்மையை யடைந்ததா) இருக்கின்றதோ அத்தன்மைய புருஷன் நான் கர்த்தாவெனக் கொள்கின்றான்.

ததவிதௌ ஹோஹோ மூணகரீபு விஜாமயொஃ |
மூணாமூணஷு வத-ஹி ஐதிசுபாந ஸஜதெ ||

(இ - ள்.) மகா பாகுவே! குணகர்மங்களினதுத் தீபாகத்தின் தத்துவத்தை யுணர்ந்தவனே, குணங்கள் (இந்திரியங்கள்) குண (விஷய) ங்களி லிருக்கின்றனவென மதித்துத் தான் சங்கமுடையவாகிறதில்லை.

யஸ்யுநாஹம் க்ருதொஹாவொஹுபிப-ஸ்ய நவிப்யதெ |
ஹவகஉவிஸ ஐரொஹோகாஹஹநி நநிவப்யதெ ||

(இ - ள்.) எந்தப் புருஷனுக்குச் சரீர முதலியவற்றால் செய்யப்படும் கர்மத்தால் இக்கர்மத்தின் கர்த்தா யானென்றிவ்வாறு அகங்காரத்தின் தன்மையிலேயே, அன்றியும் இச்சபாகபகர்மங்களினது சுவர்க்கநரகாதி வடிவபலத்தில் எந்தப்புருஷனது புத்தி நான் இதன் பலத்தை அதுபவிப்பவனென்பதாகப் பற்றினை யடைவதில்லையோ, அந்தப்புருஷன் இவ்வுலகங்களைக் கொல்லுகின்றவனாயினும் உலகு திருஷ்டியால் கொல்லுதலைச் செய்கின்றான்; சாஸ்திர திருஷ்டியாகக் கொல்லுகிறதில்லை; அதன் பயனையுமடைகிறதில்லை.

இவை முதலிய ஆத்மாவின் அகர்த்தருத்தன்மை அபேகத்திருத்தன்மை அங்ஙனமே ஆத்மாவின் ஞானம் என்பவற்றின் மகாத்மியத்தை பிரதிபாதிக்குங் தோவசனங்களால் ஆத்மா அகர்த்தா அபேகத்தாவென்பது நன்கு விளங்கும். எது கிரியையின் ஆசிரிய வடிவமாயிருக்கின்றதோ அது கர்த்தாவெனப்படும். அது மேற்கூறிய சரீரமுதலிய சாமக்கிரியைகளுடன் கூடிய அந்தக்கரணவடிவ கர்த்தாவைப்போலாம். ஆத்மா மேற்காட்டிய னேதுக்களால் கிரியையின் ஆசிரிய வடிவமற்றதாயிருத்தலின் அது கர்த்தாவன்றாம். எது கர்த்தாவாகின்றதோ அதுவே போக்தாவா மென்பது நிபமமாம். ஆபாச சகித அந்தக்கரணம் கர்மத்திற்குக் கர்த்தாவாயிருத்தலால் அது கர்மத்தின் பல வடிவமான சுக துக்கங்களின் போக்தாவாயிருக்கின்றது; இருக்கவே, ஆத்மா கர்த்தாவும் போக்தாவும் மன்றாம். ஜீவன்முக்த புருஷனிடத்துக் கர்த்திருத்து

ஊர் பிராந்தியின் ஸ்பின் (என்காலத்துப் பயனைக்கொடுப்பதாய்) ஆகாமிப கர்மமின்றும். இன்றாகவே, பிரார்த்த கன்மம் அதுபவித்தே பொழிக்கக்கூகதாம்.

ஜீவன் முக்த புருஷனுக்கு அவரணம் நாசமாகியும் விட்சேபம் நாசமாகாமலிருக்கதனை விட்சேபத்திலிருக்கும் பிரார்த்தகன் மத்தின் பயன அதுபவித்து ஒழிககக்கூகதாம்.

பிரார்த்த பஞ்சகம்.

அப்பிரார்த்தகன்மம் உக்தமம், மக்திபம், கனிஷ்டம், அதம* தரம, அதம தமமென ஐந்தவசூக்தாம்.

1. ஜனனமுதல் மரணபரிபரதம் நிவர்த்திக்கேதுவான பிரார்த்தம் உக்தமமாம். அது சுகவாமநிதவா முதலியோகனது பிரார்த்தம் போல்வதாம். சுகராதியோரது பிரார்த்தம் சொற்ப்போகத்திற்குக் காரணமாயிருந்தது. போகத்தில் அருவருப்பு அவர்களுக் கெப்போது பிருத்தபடியால் பிரவிரததயின் அபாவமே சொல்லப்படுகிறது.

2. முதலில் பிரவிரததிக்கும், பிறகு நிவர்த்திக்கும் ஏதுவாயிருக்கும் பிரார்த்தம மக்திமமாம்.

அது யாஞ்ஞவல்கியர் முதலியோரது பிரார்த்தம் போல்வதாம்.

வாதசபையில் ஜபமடைந்து தனத்தைச் சேர்க்கும் விபவகாரம் ஆரம்பத்தில் யாஞ்ஞவல்கியருக் கிருந்தது பற்றி அவருக்கு முதலில் நிவிர்த்தியுண்டாகவில்லை.

3. எப்போதும் பிரவிர்த்திக் கேதுவான பிரார்த்தம் கனிஷ்டமாம்.

அது ஜனகமகாராஜா முதலியோரது பிரார்த்தம் போல்வதாம்.

ஜனகமகாராஜாவிற்கு இராசசிப பரிபாலனம் முடிஷ்பரியந்தம் விடாதிருந்தமைபற்றி அவரது பிரார்த்தம் கனிஷ்டமெனப்படுகின்றது.

4. முதலில் நிவிர்த்திக்கும் பிறகு பிரவிர்த்திக்கும் ஏதுவான பிரார்த்தம் அகமதரமாம். அது சிசித்துவஜன் முதலியோ

* இரண்டிலொன்று தரமென்றும் பவவற்றொன்று தமமென்றும் சொல்லப்படும்.

ரது பிரார்த்தம்போல்வதாம். சிகித்துவஜனுக்கு முதலில் நிரீர்த்தியும் பிறகு பிரவீர்த்தியு முண்டானதென்பது வாசிஷ்டத்தில் பிரசுத்தம்.

5. இஷ்டப்படி நடத்தல், இஷ்டப்படி புசித்தல், இஷ்டப்படி பேசுதல் முதலிய பிரமாதங்களுக் கேதுவாகிய பிராரத்தம் அதமதமமாம். அது கடையிற் சுவாமிகள் பிராரத்தம் போல்வதாம். கடையிற் சுவாமிகள் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த ஜீவன்முத்த புருஷர்களுள் ஒருவர். விசுவாமித்திரமுனிவர் பசியினாற்றுள் பப்பட்டுச் சண்டாளன் கையிலிருந்த நாயின் முழங்கால் மாமிசத்தை வாய்க்கிப் புசித்தாரென்பதையும்; புசுண்டர் யோகி, கிருஷ்ணன் போகி, சுகர் தியாகி, ஜனகர் ராமர் இராஜாக்கள், வசிஷ்டர் கர்மகர்த்தா என்பனவற்றையுந் இங்குக் கவனித்துப் பிராரத்தம் பலவகைப்படுமென்றறிதல்வேண்டும்.

பிராரத்த சதுஷ்டயம்.

இங்ஙனமன்றிப் பிராரத்த கர்ம சம்ஸ்காரம் நான்குவகைப்படுமென்பாரு முண்டு. அவை தீவிரம், மத்தியம், மந்தம், சுத்தமென்பனவாம்.

(1) போகத்தோடு கூடினவனுய்ப் பசுவைப்போல ஆத்மப் பிரீதி மாத்திரமாயிருப்பதே தீவிரமாம்.

(2) போகச்சிறப்பைப் பொருந்தினவனுயினும் ஆத்மராமனாய்ப்பாலனைப்போல விநோதமாத்திரமாயிருப்பதே மத்தியமாம்.

(3) சகல போகங்களையும் நீக்கி உன்மத்தனைப்போலிருப்பதே மந்தமாம்.

(4) உலகவழக்கற்று நிரூபாதிக ஆத்மாவில் பரமுத்தனைப்போலப் பரமசுகத்திலிருப்பதே சுத்தமாம்.

பிராரத்தநீரயம்.

எல்லாப் பிராரத்தமும் இச்சை, அரிச்சை, பரேச்சை யென்னு முன்றனுள் அடங்கும்.

(1) இச்சாப்பிராரத்தம்.

தனக்கு அபத்தியம் சேவக முதலியவற்றால் துன்பம் வருமென்றறிந்தவிடத்தும் விடாமல் செய்வித்தல் இச்சாப்பிராரத்தமாம்.

(2) அரிச்சாப்பிராரத்தம்.

தான் செய்யமாட்டே னென்றாலும் இராஜாக்களையெப்போல இம்சாதிகளைச் செய்வித்தலே அரிச்சாப்பிராரத்தமாம்.

பரோச்சாப்பிரார்த்தம்.

தனக்கு இச்சை யரிச்சைக ளில்லாதிருந்தாலும் பரதாட்
சண்ணியத்தால் ஊட்டுவிப்பதே பரேச்சாப் பிராரத்தமாம்.

ஜீவன்முத்தனுக்குப் பிரார்த்தமில்லையென்றதன் காரணம்.

அப்போது கூறியது.

உதவ்வா தா விஜாநெஸ்ரம்' நெவதி.

ஐத்யவ உயதெ ஸாஸ்தநிரஃ கிருயதெதயநா ||

(இ-ள்) ஆதம் ஏனமுண்டானாலும் பிராரப்தம் கீடுவதில்லை யெனச் சாஸ்திரங்களில் யாது கேட்கப்படுகின்றதோ, அஃதிப் போது பிராகரிக்கப்படுகிறது.

தகையதொரு ஐயாடிதான் வாழும் நெவலியுதே |
 ஐயாடிதான் ஐயாடிதான் யாழ்ப்பாணம் விடுவதே ||

தேவாதிநா ஸைகாது யயாவபொ விஜயத் ||

(இ-ள்) விழித்தபின் சொப்பன மில்லாததுபோலத் தத்துவஞான முதமமானபின் தேகாதிசுகள் அசுத்தாதலான் பிராரப்தமில்லை.

கஜேஜநாந்தரீயம் யதாரூபரிதிசீதி-தழ் |

த து-ஜநாநா ஹாவாஸ் வ-ஓஸெநெ நவாஸிகஹி-ஹிஸ் ||

(இ ள்.) ஜன்மாந்தர கர்பமெதுவோ, அது பிராரப்த மெனப்படும். அதுவோ, ஜன்மாந்தர மின்மையால் புருஷனுக்குச் சிறிதாயில்லை.

ஸவ்ஷெஹா யயாஉய்யுஷ ஸவ்ஷெஹா யஹிஷெஹகஃ |

சுயஸ்ரீ கருணாநிதி ஜனநாயக உரிதரகம் ||

(இ - ள்.) சொப்நதேதகம்போல இத்தேகமும் அத்தியஸ்த
மாம். அத்யஸ்தத்திற்கு ஜன்மமேது? ஜன்மமில்லையெல் பிரார்த்த
மேது? இல்லையென்றபடி.*

என்றுள்ளதை ஆதாரமாகக்கொண்டு ஜீவன்மூத்த புருஷர் களுக்கு சஞ்சித ஆகாமிய கர்மங்களைப்போலப் பிராரத்த கன் மமு மின்மென்று கூறுவாருமுளர். அவர்களுக்கு அதன் அபிப் பிராயந் தெரியாது.

கி: அதன் அடிப்பிராயம் யாது?

கு: ஞானியின் திருஷ்டியால் ஆத்மாவில் காமம் அதன் பல
மென்பவற்றின் சம்பந்தமில்லை. அதுபற்றி ஆத்மாவில் எல்லாக்
காமங்களும் நிஷேதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன வென்னும் அபிப்பிரா
யத்தால் ஜீவன்முத்த புருஷனுக்குப் பிராரத்தமில்லையென்று சொ
ல்லப்படுகிறது. ஞானத்திற்கு முன்செய்த பிராரத்தத்திற்கு ஞா
னியின் சரீரத்தில் போகமுண்டாகாதென்னு மபிப்பிராயத்தால்
பிராரத்தம் நிஷேதிக்கப்படவில்லை யென்க. இகனால் ஜீவன்முத்த
புருஷானிடத்து ஆத்மதிருஷ்டியால் பிராரத்த மின்றென்றும்
சரீர திருஷ்டியால் பிராரத்த முண்டென்றும் பெறப்பட்டமை
காண்க, படவே, ஞானியினிடத்தில் பிராரத்த கன்மபலத்தால்
சரீரபோஷண சம்பந்தமான கிரியைகள் அவசியமுண்டாகுமென்
பது பெறப்பட்டது.

பிராரத்த காமம் பலஜன்மத்திற் கேதுவாமென்பதன் விபரம்.

பிராரத்த வினையானது வசிட்டர் பிஷ்மர் முதலிய அதிகார
புருஷர்களுக்குப் பல சரீரத்திற் கேதுவாயினும் அவர்களின்
ஞானத்திற்கு மறைப்பில்லையாம். எப்படியென்றால் பாலிய, கௌ
மார வார்த்திகாதிபேத முண்டானாலும் தேகமொன்றேயாதல்
போலாம்.

வேதாந்த துளாமணி.

அறைந்ததுகர் வினையதுதா னுலோகயாத் திரைக

ளதிகாரியா துறுநார்க்கே யோருடம்பு தன்னிற்

செறிந்துதுகர் வாமவற்றி னதிகிருத ராக்ச

சிறந்தமா புருடர்க்குத் தசசங்கை யுடம்பி

ஹைந்தலது தீர்ந்திடா தெனினு மறைப்பின்றி

யுறுதலா லொருவனுக்கிங் கிளமைமுதற் பேதம்

பிறத்திடினு மவனுக்கோ ருடம்பேபாய் மின்ற

பெற்றிப்போ லாகுமென வுணர்ந்தடுக தெரிந்தே.

என்று கூறுவதால்நன்குவிளங்கும். அதிகாரபுருஷரல்லாதார்க்குப்
பிராரத்த கன்மத்தின் பலனாகப் பலசரீரங்கள் உண்டாதலில்லை.
உண்டாகுமுடியின் அபிப்பிராயத்தமே ஞானத்திற்குப் பிரதிபந்தக
மா (தடையா)ம். அந்தப் பிரதிபந்தகமாவுது விஷயத்திலாசை, புத்
திமந்தத்தன்மை, பேதவாதி வசனத்தில் விசுவாச முதலியவைக
ளாம். விஷயவாசை நிகிர்த்திக்கும் புத்திமந்தத்தன்மை நிகிர்த்
திக்கும் ஏது ஞானவரைக்கியஉபரதிப் பிரசங்கத்திற் காண்க.

பேரவாதி வசனத்தில் விசுவாசங் கூடாநென்பதன் காரணம்.

* அந்தகோலாங்குல நியாயம்.

ஒரு பணக்காரனது ஆபரணம்பூண்ட புத்திரனைத் திருடர்கள் இச்செனன் கூறி காட்டிற் கழைத்துக்கொண்டுபோய் ஆபரணங் களைப் பிடிங்கிக்கொண்டு அப்புத்திரனின் கண்களையும் கெடுத்து விட்டுப்போனார்கள். அப்பொழுது அழுதுகொண்டிருந்த புத் திரனைத் தயையற்றும் வஞ்சனையும்முள்ள ஒரு துஷ்டன் சந் தித்து ஒரு கொழுத்த காளையின்வாலை அவன் சையில்பிடித்துக் கொடுத்து இகனை விடாமல் பிடித்துக்கொண்டுபோனால் ஊர்க் குப்போய் சேரலமென்று கூறினான். தன்பமடைந்த அச்சிது வன் அவன் வார்த்தையை நம்பி அவ்வாலைப் பிடித்துக்கொண்டு போய்ப் பெருந்துக்கமடைந்து ஈஷ்டமானான். அதுபோல விஷய வடிவ சோரன் ஒருவனது விவேகரூப நேக்திரத்தைக் கெடுத்து சம்சாரரூப வனத்தில் கொண்டுபோய் விடுகிறான். அப்போது தயை யற்றும் வஞ்சக முற்றுமுள்ள பேதவாதி வேதவிரோத சாஸ்திரங்களின் சித்தார்த்தத்தில் விசுவாசம் வரும்படி செய்து என்னுடைய உபதேசமே பரமானந்தத்திற்குக் காரணமாகும் அதனை விடாதேயென்று சொல்லுகிறான். பேதவாதியின் வசன த்தை அப்புருஷன் நம்பி புருஷார்த்தத்தை யிழந்து ஜனனமாண வடிவ மகத்தான லுக்கத்தை அனுபவிக்கிறான். ஆகையால் பேத வாதி வசனம் விசுவசிக்கத்தக்கதன்றாம்.

சமாதிலக்ஷணம்.

சி: மேற்கூறிய சமாதியின் நன்மையை விரித்துக் கூறுமாறு பிரார்த்திக்கின்றேன்.

கு: எழுகின்ற ஸமஸ்காரத்தின் (விஷுவாசனைகளின்) தடையும்த, அடங்கியிருக்கின்ற சமஸ்காரங்களின் வெளிப்பாடுமுண்டாகிய அந்தக்கரணத்தின் ஏகாக்கிரத் தன்மையாகிய பரிணாமஞ் சமாதி யெனப்படும்.

அஃதாவது விஷயநிழல சர்வ விருத்திகளையுந் தடுத்து நா னே பிரஹ்மம் பிரஹ்மமே நானென்று நிலைத்திருத்தலாம். என்ன னே மனம் வாக்குக் கரயங்கள் பிரயத்தினப் பூர்வகமாக ஆத்மா கார விருத்தியை முன்னிட்டு அசைவற்றிருத்தல் சமாதியெனப்

* அந்தன்—குருடன், கோபசு, லாங்குலம் (வால்)—பசுவின்வால், நியாயம்—திருஷ்டாந்தம்.

படுகின்றது. இதனால் தானேதானாக நிலைத்தல் சமாதியென்பது சித்தாந்தமாயிற்று. தானென்றது ஜீவவடிவம், பின்னர்த் தானென்றது அதனது (ஜீவவடிவமான) கூடஸ்த பிரஹ்மம்.

இச்சமாதி: சவிகற்பமென்றும், நிருவிகற்பமென்றும் மிருவகைத்தாம். சவிகற்பம்: பாஹ்ய திரிசியாது வித்தம், பாக்கிய ஸத்தாது வித்தம். அந்தர திரிசியானு வித்தம், அந்தர சத்தானு வித்தமென நால்வகைத்தாம்.

நிருவிகற்பம்: பாக்கிய நிருவிகற்பம், அந்தர நிருவிகற்பமென்றிருவகைத்தாம்.

இதனால் புறச்சமாதி மூன்றென்றும் அகச் சமாதி மூன்றென்றும் பெறப்பட்டன.

‘பாகிய திரிசியாது வித்தம், பாகிய சத்தாது வித்தம், பாகிய நிருவிகற்பமென்னும் மூன்றும் புறச்சமாதிகளாம்.

அந்தர திரிசியாது வித்தம், அந்தர சத்தாது வித்தம், அந்தர நிருவிகற்பமென்னு மூன்றும் அகச் சமாதிகளாம்.

சவிகற்ப சமாதி லக்ஷணம்.

ஞாதுரு ஞானஞோப மென்னுந் திரிபுடித் தோற்றத்தோடு அத்விதீய பிரஹ்மத்தில் அந்தக்கரண விருத்தி நிலைத்தல் சவிகற்ப சமாதி யெனப்படும்.

திரிபுடியானது சுத்தத் திரிபுடி யெனவும் அசுத்தத் திரிபுடி யெனவு மிருவகைத்தாம்.

தேகமே தானென்பது அசுத்த ஞாதுரு, அறிவே தானென்பது சுத்த ஞாதுரு (காண்பான்); இந்த ஞாதுரு புத்திவிருத்தியோடு கூடி ஞானேந்திரிய வாயிலாகக் காணப்படும் பொருள்களில் விருப்புடையது இது வெறுப்புடைய திதுவென்றறிவது அசுத்த ஞானம்(காட்சி), அவ்வசுத்த ஞானத்தைப் பொய்யென்றறிந்ததே சுத்தஞானம்; பூதங்களானவை, தடித்துப்பொனதிகங்களாய் எதிரே சப்தாதிவிஷயங்களாகத் தோற்றுவது அசுத்தஞோயம், இச்சப்தாதி விடயங்களைந்தும் சொரூபாகாரமாய்த் தோற்றுவது சுத்தஞோயம் (பாணப்படும் பொருள்). சவிகற்ப சமாதியிற் கூறிய திரிபுடி சுத்தத் திரிபுடி யென்றறிதல் வேண்டும். இதனால் அசுத்தத் திரிபுடிகளை லயம்பண்ணிக் சுத்தத்திரிபுடிகளுக்கு லயம் வாராதபடி அதுவிதிய பிரஹ்மத்தில் அந்தக்கரண விருத்தியை நிறுத்துதல் சவிகற்ப சமாதியின் சொரூபமாமென்பது பெறப்பட்டது.

நிர்விகற்ப சமாதி லக்ஷணம்.

சவிகற்ப சமாதியில் கூறிய சுத்தத் திரிபுடியின் நிவிர்த்தியோடு சித்தம் அத்தவிய பிரஹ்மத்தில் நிலைத்தல நிர்விகற்ப சமாதியாம். இதனால் ஒரு விகற்பப்பின் றித் தானே தானாய் நிலைத்தலே நிர்விகற்ப சமாதியென்பது பெறப்பட்டது.

சவிகற்பசமாதியை * சம்பிரஞ்ஞாத சமாதியென்றும் நிர்விகற்ப சமாதியை அசம்பிரஞ்ஞாத சமாதியென்றும் கூறுவர்.

ஈண்டுக்கூறிய சமாதி யிரண்டனுள் சவிகற்ப சமாதி சாதனமும் நிர்விகற்பசமாதி யதன்பலனுமாம்.

சட்சமாதி.

(1) பாகிய திருசியாறுவித்த சமாதி.

கடாதிவிஷய சமூகத்துள் ஒன்றனைக்குறித்து அதன் நாமரூபமான மாயாம்சங்க விரண்டையும் பிரித்து அதிலுள்ள அஸ்திபாதிப் பிரியமென்னுஞ் சச்சிகாநந்த பிரஹ்மாமசத்திரயங்களை அதுசந்தானஞ் செய்வதே பாகியதிருசியான வித்த சமாதியாம்.

ஒவ்வொருபதார்த்தத்திலும் நாமரூபமஸ்திபாதிப்பிரியமெனவைந்து அம்சங்களிருக்கின்றன. கடமென்னு மெழுத்துக்களின் கூட்டம் நாம(பெயர்)மாம்; உருட்சியதனரூபமாம்; கடயிருக்கிறதென்பது அஸ்தியாம்; கடம் விளங்குகிறதென்பது பாதியாம்; கடம் பிரிய (ஆனந்த)மா யிருக்கிறதென்பது பிரியமாம். இவைந்தனுள் அஸ்திபாதிப் பிரியமெனு மூன்றம்சமும் வியாபகமாயிருக்கின்றன. நாமரூபங்களோ வியபிசாரியாம். எது ஓரிடத்திருந்து மற்றோரிடத்திருப்பதில்லையோ அது வியபிசாரியென்பபடும். கடமென்னும் நாமமும் உருட்சியான ரூபமும் படத்திலிருத்தலில்லை; படமென்னும் நாமமும் அதன் ரூபமும் கடத்திலிருத்தலில்லை. இவ்வாறாகச் சகல பதார்த்தங்களிலும் நாமரூப அம்சங்கள் வியபிசாரிகளாம். அஸ்திபாதிப்பிரியமென்னும் மூன்றம்சங்களும் எங்கும் வியாபகமாயிருக்கின்றன; அவை சத்தியமாயுப் அதிஷ்டானமாயு யிருக்கின்றன. அஸ்திபாதிப்பிரியம் சச்சிதானந்த ரூபமாயிருத்தலின் காணப்படு மெரவ்வொன்றிலுமுள்ள மாயாம்சமான நாமரூபங்களைத் தள்ளி அப்பொருள்களைச்

* (1) விஜாதீய பிரத்தியயு விருத்திகளின் அந்தராயமி (மறைப்பி)ன்றிய தைவதாரைபோன்று இடையறாத ஸஜாதீயப் பிரஹ்மாகார விருத்திப் பிரவாகம் ஸம்பிரஞ்ஞாத சமாதியாம்.

(2) சகல விருத்திகளின் நிரோதத்தோடு சித்தம் நிர்விகற்ப பிரஹ்மாகாரமாய் நிலைத்தல் அசம்பிரஞ்ஞாத சமாதியாம்

சச்சிதானந்த வடிவமா (ஆத்மாவா)கக் காணவேண்டுமென்பது கருத்தாம். இதனால் துக்கத்தை யுண்பெண்ணுவதற் கேதுவான நாமரூபங்களை மித்தியாவடிவமென் றொழித்து யாவற்றையும் சச்சிதானந்த வடிவமாகக் காண்டல் பாகிய சனிகற்பசமாதி பென்றாயிற்று. திரிசியத்தை அவலம்பித்துச் செய்யப்படுவது பற்றித் திருசியாதுவித்தமென்று சொல்லப்பட்டது. பாகியம்— வெளி. திருசியம்—காணப்படும் பொருள். அதுவித்தம்—கூடியது, திருசியாதுவித்தமென்பது திருசிய + அதுவித்தமெனப் பிரிபட்டு நிற்கும்.

(2) பாகிய சப்தானுவித்த சமாதி.

அதிஷ்டானமாய சச்சிதானந்தத்தில் கற்பிதமான நாமரூபங் களை லயஞ்செய்து, அகண்ட சச்சிதானந்த அத்துவித சொரூபம் பிரமமென்னும் பாவனையைப் பொருந்தியிருப்பதே பாகியசப் தாதுவித்த சமாதியாம். சப்தானுவித்தமென்பது சப்த + அனு மெனப் பிரிப்பட்டுநிற்கும். சப்தம்—ஒலி.

(3) பாகிய நிர்விகற்ப சமாதி.

பாகிய திருசியானுவித்தம், பாகியசப்தாநுவித்தமென்னு மிங் விருவகைச் சனிகற்பசமாதிகளி னப்பியாசபலத்தினால் பரமாதந்த நிலையில் சித்தம் சென்றொடுங்கி நிலைநாங்க சமுத்திரம் (அலைநீர் மிய கடல்) போன்று நிச்சல (சலிப்பின்றிய) வடிவமாயிருப்பதே பாகிய நிர்விகற்ப சமாதியாம். நிர்விகற்பம்—வெறுபாடினமை.

(4) அந்தர தீருசியானுவித்த சமாதி.

முக்குணவடிவமாய அந்தக்கரணத்திற்கும், அதன் மூன்று வித பரிணாம (விசார)மாகிய சாந்த கோர மூடவிருத்திகளுக்கும் அனுசூசமா (உள்ளீடா) யிருத்தலால் நான் அத்திரிசியங்களுக் குச் சாட்சியாயிருக்கிறேனென்னும் அனுசந்தானமே அந்தரதீர் சியானுவித்த சமாதியாம். அந்தர்—உள். அந்தக்கரணமும் அந் தனது விருத்திகளும் உள்திரிசிய மெனப்படும்.

(5) அந்தர * சப்தானுவித்த சமாதி.

நான் அசங்கன், சச்சிதானந்த வடிவன், அத்விதிய சொப் பிரகாசன், வகன் என்றற் றொடக்கத்தனவாகச் சிந்தனைசெய்வ தே அந்தரசப்தானுவித்த சமாதியாம்.

* அசங்க முதலிய சப்தத்தை யவலம்பித்துச் செய்வதுபற்றிச் சப் தானுவித்தமென்றுரைக்கப்படுகின்றது.

சப்தானுவித்த சமாதியேயன்றிச் சப்தாநுவித்த மென்றமோர் சமாதியுண்டு. சப்தாநுவித்தமென்பது சப்த அநுவித்தமெனப் பிரி பட்டுநிற்கும். மேற்கூறிய அசங்கன் முதலிய சப்தங்களுடன்கூடாதது சப் தாநுவித்த சமாதியாம். அநுவித்தம்—கூடாதது.

(6) அநீதரநிர்விகற்ப சமாதீ.

மேற்கூறியவாறு செய்யும் சமாதியி னப்பியாசத்தின் முதிர்ச் சியினால் பையப்பைய வெளிப்பட்டுப் பூரணமாய் விளங்கும் தனதாத்ம சொரூப ஆநந்தத்தினால் மேற்கூறிய சமாதிகளைவிட்டு நிவாத தீபம் (அசைவில்லாத விளக்குப்)போன்று நிர்ச்சிந்தையாய் (மனோவிரூத்திச் சிறிதுமின்றி) இருப்பிது அந்தர நிர்விகற்ப சமாதியாம். இச்சமாதி பொருந்தியவனே லீவன் முத்தனாவன். இச்சமாதிகளை யிடைவிடா தப்பியசித்தவனது மனம் பலவாறு விகற்பிக்காது; விகற்பித்தாலும் அதுவும் சமாதியே யுமன்றிப் பிறிதொன்றாகாது.

நிர்விகற்ப சமாதியில் சவிகற்ப சமாதியிற் போன்று திரி படித்துவைத மிருப்பினும் அது (திரிபடித்துவைதம்) சலத்திற் கரைத்த உப்பு இருந்தும் சிறிதும் விளங்காததுபோன்று விளங் காதிருக்கின்றது. இருக்கவே, சவிகற்ப சமாதியில் திரிபடித்து வைதம் விளங்குதலும், நிர்விகற்ப சமாதியில் அது விளங்காமை யுமே அவ்விரண்டற்கும் வேறுபாடாம்.

சுழுத்தியும் நிர்விகற்ப சமாதியு மொன்றாகவேனல்.

சுழுத்தியில் விருத்திசகித (கூடிய) அந்தக்கரணத்தின் அபா வமுண்டாகின்றதேயன்றி, அந்தக்கரணத்தின் விருத்தி பிரமா காமமாகிறதின்று. [பிரஹ்மாகாரமாதல் — பிரமசொரூபமாய்ப் போதல்.] நிர்விகற்பசமாதியிலோ பிரமகாரமான அந்தக்கரணத் தின் விருத்தி ஜலத்தில் கரைத்த உப்புப்போன்று விளங்காதிருக் கின்றதேயன்றி, இல்லாமற் போவதின்று. இதனால் சுழுத்திக்கும் நிர்விகற்பசமாதிக்குமுள்ள பேதம் பெரிதும்விளங்கும். நிர்விகற்ப சமாதியில் அந்தக்கரணவிர்த்தி யின்றாயின் அச்சமாதி செய்பவ னது தேகம் தூங்குலோனது தேகம்போன்று விழவேண்டும்; விழாதிருக்கின்றமையின், • நிர்விகற்பசமாதியில் அந்தக்கரண விருத்தி சலத்திற்கரைத்தவுப்பைப்போன்று புலனாகாதிருக்கின் றதென்பது.

நிர்விகற்ப சமாதியின் பேதம்.

நிர்விகற்பசமாதியும் இருவகைத்தாம். அவை : அத்துவைத பாவனாவழுவம், அத்வைதாவஸ்தானவடிவ மென்பனவாம்.

அத்வைதப் பிரஹ்மாகாரமாய அநக்கரணத்தின் அஞ்ஞாத விர்த்தியோடுகூடிய நிர்விகற்பசமாதி அத்வைதபாவனாவடிவ நிர்விகற்ப சமாதியெனப்படும்.

இச்சமாதியி னப்பியாசம் அதிகமாவதினால் பிரஹ்மாகார விருத்தியும் சாந்தமாய் விடுகின்றது. விடவே,விர்த்திரகிதமாய நிர்விகற்பசமாதி அத்வைதாவஸ்தான வடிவ நிர்விகற்ப சமாதியெனப்படும்.

காய்ச்சிய இருப்பின்மேற் நெளித்த ஜலத்திலலை யெங்ஙனம் அவ்விருப்பிலேயே லயமாய் விடுகின்றதோ அங்ஙனமே அத்வைதபாவனாவடிவ நிர்விகற்பசமாதியின் திடமான அப்பியாசத்தினால் அத்தியந்தப்பிரகாசமான பிரஹ்மத்தின் கண்விருத்தி விலயமாகின்றது. இங்குக்கூறிய விருவகைச் சமாதிகளுள் முன்னது சாதனமும் பின்னது பலமுமாம். பலமாகக்கூறியவிச்சமாதி இராஜயோகமென்றும், உன்மனி யென்றும், மகோன்மனி என்றும், அமரத்துவமென்றும், இலயமென்றும், தத்துவமென்றும், சூனியாகூனியமென்றும், பரமபதமென்றும் அமநஸ்கமென்றும், அத்வைதமென்றும், நிராலம்பமென்றும், நிரஞ்ஞானமென்றும், ஜீவன்முத்தியென்றும், சகஜமென்றும், தூரியமென்றும், சமாதியென்றும் சொல்லப்படும்.

அத்வைதாவஸ்தானவடிவசமாதிக்கும் சுழுத்திக்குமுள்ள

வேற்றுமை.

சுழுத்தியில் விருத்தி அஞ்ஞானத்தில் விலயமாகின்றது; ஆண்டுள்ள ஆநந்தம் அஞ்ஞானவிர்த்தமாயிருக்கிறது. ஆவிர்தம்—மறைப்பு.

அத்வைதாவஸ்தானவடிவ சமாதியில் விருத்தி பிரஹ்மப்பிரகாசத்தில் விலயமாகின்றது; ஆண்டு ஆவரணம்(மறைப்பி) ல்லாத பிரஹ்மாநந்தம் விளங்குகின்றது. அவ்விரண்டன் வேற்றுமை இவ்வளவேயாம்.

நிர்விகற்பசமாதியின் மூலகைப்பேதம்.

இராஜயோகமென்னும் நிர்விகற்பசமாதி ஞானசாத்தியம், கிரியாசாத்தியம், ஞானக்கிரியாவுபயசாத்தியம்,(உபாசாத்தியம்—இரண்டாம் சாதிக்கப்படுவது) என்னும் பேதத்தால் மூலகைப்படும.

(1) ஞானசாத்திய ராஜயோகம்.

சுந்தார்த்தக் கரணமுடைய புருஷன் சாஸ்திரத்தினாலும் குருவின் கிருபையினாலும் பிரஹ்மாசம்ஸீக்கிய நிச்சயமாயதத்துவ ஞானத்தினையடைந்து, ஜீவன்முத்தி விலகூஷணந்தத்தின் அனுபவத்தின்பொருட்டுச் சகலப் பிரவிர்த்திகளையும் விட்டு, ஏகாந்தமாய் விடத்தி லிருந்துகொண்டு பிரஹ்மாகாரவிர்த்தியை அப்பியாசஞ் செய்ய அதனற் சித்திக்கும் நிர்விசற்பசமாதி ஞானசாத்தியராஜ யோகமெனப்படும்.

(2) கிரியாசாத்திய ராஜயோகம்.

சங்கற்பத்தை யுண்டுபண்ணும் சகலப் பிரவிர்த்திகளையும் விட்டுச் சொற்ப சாத்விக ஆகாரமுடையவனாய் இந்திரிய நிர்கிரக முடையவனாய்ச் சப்த முதலிய ஐடைக ளில்லாததும், கொசுரு முதலிய பிராணிகளில்லாததும், காற்றோட்டமுடையதுமாய் ஏகாந்தமான விடத்தில் இலவம்பஞ்ச முதலியவற்றாலாய் ஆசனத்தை விரித்துத் தெற்குத்திசையை நோக்கி யுட்கார்ந்து, குருகூறியநியமத்தில் நிற்பவனாய் முதலிற் சமாதி சித்தித்த குருவினதுகையின் தொழிலாற் பிரேரிக்கப்பட்ட சக்தியினாலும் பின்னர் அயஸ்காரந்த முதலிய நிமித்தத்தாலும் எவன் எச்சமாதியைச் சித்திக்கச் செய்கிறானோ அவனுக்கு அது கிரியாசாத்திய ராஜயோகமெனப்படும்.

(3) ஞானக்கிரியா வ்யயாசாத்திய ராஜயோகம்.

இயமாதியஷ்டாங்கங்களும் சித்தித்தபின்னர் லயம், விசேஷம், கஷாயம், ரசாஸ்வாதமென்னும் விக்கினங்கள் நான்கையும் விலக்கி, எழும்பிய சம்ஸ்காரத்தைக் கெடுத்து நிரோதசம்ஸ்காரத்தை வெளிப்படுத்தலை முன்னிட்ட திரிபுடியின் பான(விளக்க)மின்றிய பிரஹ்மாகாரவிருத்தியின் ஸ்திதியாகிய நிர்விசற்பசமாதி ஞானக் கிரியா உபயசாத்திய ராஜயோக மெனப்படும்.

நிர்விசற்ப சமாதியின் ஆரம்பத்திலுண்டாகும் மேற்படி நான்கு விக்கினங்களையும் பிரயத்தன பூர்வகமாக அவசியம் ஒழித்தல்வேண்டும்.

சமாதி விக்கினங்களும் அவற்றின் நிவ்ருத்தியும்.

• (1) லயம்.

ச: லயமாவது யாது?

கு: ஆலஸ்யத்தினாலாவது சோம்பலினாலாவது சித்திரையினாலாவது பிரஹ்மாகார * விருத்தி சூன்யமாய்ப்போதல் லயமெனப்

* இருக்கிறது என்னும் உணர்ச்சிக் கேதுவான அந்தக்கூணத்தின் டரிணமும் இங்கு விருத்தி யெனப்படும்.

படும். அந்த லயத்தினால் சமுத்திக்குச் சமானமான அவஸ்தை யுண்டாகின்றது. அதனால் பிரஹ்மாநந்தம் விளங்குகின்றதில்லை.

(1) லயநிவிந்தி.

சி: இதற்கு நிவிர்த்தி யெப்படி?

கு: ஆலஸ்ய முதலிய வேதுக்களால் எப்போது பிரஹ்மாகார விருத்தி தன்னு உபாதான் (மூதற்) காரணமாய அந்தக்கரணத்தில் லயமாகின்றதோ அப்போது சமாதிபுரிவோன் சாவதானப்பட்டு ஆலஸ்ய முதலியவற்றை யொழித்துப் பிரஹ்மாகார விருத்தியை யெழுப்பவேண்டும்; அங்கனம் எழுப்பினால் லயநிவிர்த்தியாய்விடும். லயரூப விக்கினத்தின் விரோதியான முயற்சி சித்தசமபோ தனை மெனப்படும்.

(2) விட்சேபம்.

சி: விட்சேபமாவது யாது?

கு: பிரஹ்மாகாரவிருத்தி ரஜோகுண தோஷத்தினால் சொரு பத்தில் நிலைக்காது பகிர்முகப்படுதல் விட்சேப மெனப்படும். பிரஹ்மாகாரவிருத்தி ஸ்திரிப்பட்ட டிராமையால் சொருபாநந்தம் அடையப்படுகிறதில்லை.

(2) விட்சேப நிவிந்தி.

சி: இதற்கு நிவிர்த்தி யெப்படி?

கு: விஷயங்களிலுள்ள கோஷங்களை யாரோபித்து விருத்தியைச் சொருபத்தில் நிறுத்தல்வேண்டும்; அங்கனம் நிறுத்தினால் விட்சேபம் நிவிர்த்தியாய்விடும். விட்சேபவடிவ விக்கினத்தின் விரோதியான முயற்சி சமமெனப்படும்.

(3) கஷாயம்.

சி: * கஷாயமாவது யாது?

* “ராகத்தவேஷாதிகளின் சம்ஸ்காரத்திற்குக் கஷாயமென்று பெயர். அந்தச் சம்ஸ்காரம் அந்தக்கரண மிருக்கும்வரை நீங்குகிறதன்று; ஆதலால், சமாதிகாலத்திலும் அந்தக்கரணத்திலிருக்கிறது. ஆனால் ராகத்தவேஷாதிகளின் உற்பூத சம்ஸ்காரம் சமாதிக்கு விரோதமாம். அதுற்பூதம் விரோதியன்று. வெளியிடப்பட்டதை உற்பூதமென்பர். வெளியிடப்படாததை அதுற்பூத மென்பர். சமாதியில் பிரவிர்த்தித்த யோகிக்கு ராகத்துவேஷங்களின் சம்ஸ்காரத்தின் வெளிப்படுத லுண்டாயின் தோஷ திருஷ்டியால் அதனை யழுத்திவிடல் வேண்டும்” என்று விசாரசாகரம் கூறுகின்றது,

கு: பிரஹ்மாகரவிருத்தி இராசத் தாமதகுணங்களால் மூடப் பட்டு லட்சியமான சொரூபத்திலும் நிற்காது பிரபஞ்ச விஷயத் தையும் நாடாது ஸ்தம்பம் போன்று சுத்தமூடமாயிருத்தல் கஷ்ட யமெனப்படும். இங்ஙனமிருத்தலால் சொரூபநந்தம் விளங்காது; அந்தகாரமே விளங்கும்.

(3) கஷாய நிவிர்த்தி.

சி: இதற்கு நிவிர்த்தி யெப்படி ?

கு: அகண்ட வஸ்துவின் சுகதையும் அதன் மகிமையையும் சொல்வதாகவும் திருசியங்கரியாவூர் துசசமென்று போதிப்பதா கவுமுள்ள வேதாந்த சாததிராத்தங்களை யடிக்கடி சொல்லல் வேண்டும்; அங்ஙனம் சொல்வதால் கஷாயம் நிவிர்த்தியாய் விடும்,

(4) ரஸாஸ்வாதம்.

சி: ரஸாஸ்வாதமாவது யாது ?

கு: சமாதியில் விட்சேபத்தாலுண்டாய துக்க நிவிர்த்தியினு லுண்டாய ஆனந்தானுபவம் * ரஸாஸ்வாதமெனப்படும். இவ்வாந தம் பிரஹ்மாநந்த மாகாமையின் இதுவும் சமாதிக்குத் தடையாம்.

(1) ரஸாஸ்வாத நிவிர்த்தி.

சி: இதற்கு நிவிர்த்தி யெப்படி ?

சமாதியுரியும் புருஷன் விருத்தி விட்சேபத்தாலாய துக்க நிவிர்த்தியினுலுண்டான ஆநந்தாகாரமாயிருத்தலை யுக்கத்தியினு லுலரிந்து அவ்வாநந்தாகாரமாய விருத்தியை யொழித்துப் பிரஹ்மா கார விருத்தியைச் சொரூப சிந்தனத்தினாலெழும்பச்செய்து சொ ரூபத்தில் திரிபுடி விளக்கமற நிறுத்தல் வேண்டும்; அங்ஙனம் நிறு த்துவதால் * ரஸாஸ்வாதம் நிவிர்த்தியாய் விடும்.

* “ரஸாஸ்வாதத்தின் பொருள் இதுவாம்:—யோகிக்குப் பிரஹ்மாநந் தத்தின் அனுபவமுண்டாகின்றது. விட்சேபரூப துக்கத்தின் நிவிர்த்தியின் அனுபவ முண்டாகின்றது. சில விடத்துத் துக்கவிருத்தியினாலும் ஆனந்த முண்டாகிறது.

எங்ஙனம்:—சுமையைத் தூக்கும் புருஷனுக்குச் சுமையை யிறக்குவதி னால் ஆனந்த முண்டாகிறது. அங்குண்டான ஆனந்தத்தில் வேறு விஷயம் காரணமன்ற; சுமையாலுண்டான துக்கத்தின் நிவிர்த்தியினால் “எனக்கு ஆனந்த முண்டாகிறது” என்று சொல்லுகிறான். ஆகவால் துக்கவிருத்தி யும் ஆனந்தத்துக்கு ஏதுவாம். அதுபோல் யோகிக்குச் சமாதியில் விக்கி பத்தாலுண்டான துக்க நிவிர்த்தியினால் எந்த ஆனந்த முண்டாகிறதோ அதன் அநுபவத்துக்கு ரஸாஸ்வாத மென்று பெயராம்.

“வாங்கி யைம்பொறி நின்ற மனத்தினை” என்னும் பகவத் கதைச்செய்யுளின் விசேடவுரையில் கோயிலூர் ஸ்ரீபொன்னம்பல சுவாமிகள் “காமம், போகமென்னும் இரண்டின்கண் விட்சிப்தமான மனத்தை யோகியாகிய புருஷன் விராக்கியம், அப்பியாசமென்னும் உபாயங்களால் பிரத்தியகான்மாளின்கண்ணே நிருத்தமாகச்செய்க; தீனி இதனையே விரித்தருளிச் செய்கின்றார். சப்தாதிவிஷயங்களின் அவஸ்தை திருவகைத்தாய்: ஒன்று சிந்தியமா

இவ்வதுபவத்தனாலேயே யோகி திருப்தி யடைந்தவிட்டால் சகல உபாதிகளு மற்றப் பிரஹ்மானந்தாகார விருத்தி அவனுக்குண்டாகாமையால் அதன் அதுபவம் சமாதியில் உண்டாகாது. ஆதலால் துக்கநிவிருத்தியாலுண்டாகும் ஆனந்தத்தின் அதுபவரூப ரஸாஸ்வாதமும் சமாதியில் விக்வினமாகும்.

இச்சித்த பதார்த்தத்தின் அடைவின்றியும் விரோதியின்றிவிருத்தியால் ஆனந்தமுண்டாகிற தென்பதற்கு வேறு திருஷ்டாந்தம்:—பூமியிற் புதையலிருக்கிறது. அது பொல்லாத விஷசர்ப்பத்தால் காக்கப்பட்டிருக்கிறது. புதையலை யெடுப்பதற்கு முன்னும் அதை யடைவதற்குத் தடையாயிருந்த சர்ப்பத்தை யொழிப்பதனால் ஆனந்தமுண்டாகிறது. அவ்ஞ்சர்ப்ப நிவிருத்தியாலுண்டான ஆனந்தத்தில் ஒருவன் திருப்தி யடைந்த புதையலெடுக்கும் முயற்சியை விட்டுவிட்டால் புதையல் கிடைத்தலாலுண்டாகும் பரமானந்த முண்டாகாது. அதுபோல் அத்துவைதப் பிரஹ்மரூபம்-புதையல். தேகாதியனாதம் பதார்த்தங்களின் பிரதிநிதரூப விக்ஷேபம்-சர்ப்பம். விக்ஷேபரூப சர்ப்பத்தின் நிவிருத்தியால் உண்டாகும் அவாந்தர ஆனந்தரூப ரஸத்தின் அதுபவம் ஆஸ்வாதனம். அது புதையல் வடிவ அத்துவைதப் பிரஹ்மத்தை யடைவதாலுண்டாகும் பரமானந்தத்தினை அடைவதற்குத் தடையாயிருத்தலால் விக்வின மெனப்படுகிறது.

அல்லது ரஸாஸ்வாதத்திற்கு இது வேறு பொருளாம்:—ஸவிகற்ப சமாதிக்குப் பின் நிர்விகற்ப சமாதியுண்டாகிறது. சவிகற்ப சமாதியில் திரிபுடி பிரதிதியாகிறது. ஆதலால் சவிகற்ப சமாதியின் ஆனந்தம் திரிபுடி ரூப உபாதி சகிதமாயிருத்தலால் ஸோபாதிக மெனப்படுகிறது. நிர்விகற்ப சமாதியில் திரிபுடி பிரதிதியாகிறதில்லை. ஆகையால் நிர்விகற்ப சமாதியில் நிருபாதிக (உபாதியில்லாத) ஆனந்த முண்டாகிறது. இவ்விதத்தால் சவிகற்ப சமாதிக்குப் பின்னும் நிர்விகற்ப சமாதியின் ஆரம்பத்திலும் சவிகற்ப சமாதியின் சோபாதிகானந்தம் விடமுடியாது அதுபவிக்கப்படுகிறது. அது ரஸாஸ்வாத மெனப்படும். ஆதலால் விட்சேப நிவிர்த்தியாலுண்டாகும் ஆனந்தத்தின் அனுபவம் அல்லது சவிகற்பசமாதியினது ஆனந்தத்தின் அதுபவம் ரஸாஸ்வாத மெனப்படும். அவ்விருவித ரஸாஸ்வாதங்களும் நிர்விகற்ப சமாதியின் பரமானந்தாதுபவத்துக்கு விரோதிகளாதலால் விக்வினங்களாகின்றன. ஆதலால் ரஸாஸ்வாதத்தையும் தன்னமென்கும்” என்று விசாரசாகரன் கூறுகின்றது.

னம். மற்றொன்று [ஊ-] புஜ்பமானமாம். சப்தாதி விஷயங்களைச் சிந்திப்பது சிந்தியமானாவஸ்தை யென்று பெயர்; அச்சப்தாதி விஷயங்களைப் போகிப்பதற்குப் புஜ்பமானாவஸ்தை யென்று பெயர். அவ்விரண் டவஸ்தைகளும் மனத்தின ிட்சேபத்திற் கேதுக்களாம். ஆகலின், வைராக்கிய அப்பியாசரூப வுபாயங்களால் மனத்தின் விட்சேபங்களை நிவர்த்தி செய்க. வைராக்கியவுபாயமாவது அவித்தையிறற் பண்ணப்பட்ட சர்வ தொய்தப் பிரபஞ்சமும் பரிச்சின்னமாகலின் துக்கரூபமேயென் றிவ்வாறு நிரந்தரஞ் சிந்திப்பதாம். அப்பியாசவுபாயமாவது சர்வ சகததும் ஜநநாகிதமான பிரமமே; பிரமத்தினும் வேறே வஸ்துவாக அற்பமுமில்லை என்றிவ்வாறு குரு சாஸ்திரங்களின் உபதேசத்தி னநந்தரம் விசாரித்து அத்துவிதீயப் பிரமத்தினும் விபரீதமான இத்தொய்தத்தைக் காணுமையாம். இவ்வாறான வைராக்கிய பாவனை தத்துவதரிசன மென்னும் இரண்டுபாயங்களால் விஷயங்களினின்றும் நிவர்த்தித்த சித்தமானது ஒர்போது நாடோறும் லயமடைந்து வந்த அப்பியாசவசத்தால் லயத்தி னபிமுகமாம். லயபாவத்தையடைவது எதனிடம் அதற்கு லயமென்றுபெயர். இப்படிப்பட்டது சுழுத்தியாம். அச்சுழுத்தி ரூபமான லயத்தில் இம்மனமானது சுப்ரசன்னமாம். [சர்வ ஆயாசங்களினின்றும் விடுபட்டதா மென்று பொருள்.] இப்படிப்பட்ட சுப்ரசன்னமனத்தையும் யோகியாகிய புருஷன் நிக்கிரகஞ்செய்க. சங்கை;—சுழுத்தியின்கண் மனமானது சர்வ விட்சேப ரூப ஆயாசங்களினின்றும் விடுபடுமாயின் எதன்பொருட்டு அதை நிக்கிரகித்தல் வேண்டுமெனின்? அதற்குக் கூறுகின்றார். எப்படி காமமானது விஷயகோசமான பிரமாணமுதலிய விருத்திகளையுண்டுபண்ணிச்சமாதிக்குவிரோதியாமோ அப்படியே லயமும் நித்திராரூபவிருத்தியை யுண்டுபண்ணிச் சமாதிக்கு விரோதியேயாம். சர்வ விருத்திகளின் நிரோதமே * சமாதியென்று சொல்லப்படுகிறதாதலால் காம முதலியவற்றற் பண்ணப்படுவதான விட்சேபத்தினின்றும் எப்படி அம்மனம் நிரோதஞ் செய்ப யோக்கியமோ அப்படியே பரிசுரம முதலியவற்றற் பண்ணப்பட்ட லயத்தினின்றும் அம்மனம் நிரோதிக்க யோக்கியமாம்.

* நானே பரப்பிரஹ்மம், பரப்பிரஹ்மமே நான் என்னும் நிலை சர்வ விர்த்தி நிரோதகமாகிய சமாதியாம். செவ்வையாகத் தியானத்தை மறத்த லும் சமாதியாம் பிரபா (ஒளி) குன்னியமும் மன குன்னியும் புத்தி குன்னியமும் நிராமயமும் சர்வ குன்னியமுமாகிய நிராபாசம் சமாதியாம்.

ஆகலின் நித்திரையின் சேஷம், அதிக போஜனம், அதிபரிசிரம முதலிய லயத்தின் காரணங்களை நிரோதஞ்செய்து வெளிப்படும் பிரயத்தனத்தால் அச்சித்தத்தை லயத்தினின்றும் சாக்கிர மடையப்பண்ணுக. இவ்வாறு லயத்தினின்றும் சாக்கிரமடையப் பண்ணிய சித்தமானது ஒர்போது நாடோறும் பழகிவந்த சாக்கிரத்தின் அப்பியாச வசத்தால் மீண்டும் காமபோகங்களில் வீட்சிப்த மடையின் பூர்வஞ்சொன்ன வைராக்கிய பாவனையினாலும் தத்துவ சாட்சாத்காரத்தினாலும் அச்சித்தத்தை நிரூதஞ்செய்க. இவ்வாறடிக்கடி லயவிட்சேப மென்னும் இரண்டு தோஷங்களினின்றும் நீக்கப்பட்ட சித்தமானது பிரமரூபமான சம்பாவத்தை யடையாமல் மத்தியில் ஸ்தப்தமாய்விடும்; அந்த ஸ்தப்தபாவத்தைக் கஷாயதோஷ மென்பர். அக்காஷய மென்னுந் தோஷம் பிரபலமான வாசனாரூபமாகிய இராகத்தின்வசத்தால் லடையப்படும், அக்கஷாய தோஷத்தோடுகூடிய சித்தத்தை யோகியானவன் சமாகித சித்தத்தால் விவேகித்தறிக; அறிந்த பின்னர் இந்த நமது சித்தமானது இப்போது சமாதியடையவில்லையென்று நிச்சயித்து லய விட்சேப தோஷங்களினின்றும் சித்தத்தை நிவிர்த்தித்துபோலக் கஷாய தோஷத்தினின்றும் நிவிர்த்திசெய்க. அதன்பின் லய விட்சேப கஷாய தோஷங்களினின்றும் விடுபட்ட சித்தமானது சமரூபமான பிரமத்தையே அடையாநிற்கும். அச்சமரூபமான பிரமத்தை யடையாத சித்தத்தை யோகியானவன் கஷாயமென்றாவது லயமென்றாவது பிரார்த்திகொண்டு சலிப்பிக்கலாகாது. பின்னையோ தையத்தோடு கூடிய புத்தியினால் லய கஷாயங்களினும் வேறென்று அச்சமரூபப்பிரமத்தின் பிராப்தியிலேயே அத்தியந்தம் பிரயத்தனத்தால் அச்சித்தத்தை ஸ்தாபனஞ் செய்க. அன்றியும், அந்நிரோதசமாதி எப்படியும் பரமசுகத்தின் * அபிவிஞ்சகமாம், அப்படியானாலும் யோகியானவன் அந்நிரோதசமாதியின் கண் அச்சுகத்தை † ஆஸ்வாதம் பண்ணலாகாது; இதற்குப்பொருள் இவ்வளவுகாலபரிபந்தம் நான் ககியாயிருந்தேனென நிவ்வாறு சுகத்தின் ஆஸ்வாத ரூப விருத்தியை யோகிவுண்டு பண்ணலாகாதென்பது. உண்டுபண்ணில், அவ்வஸம்பிரஞ்ஞாத சமாதிக்குப் பங்கமாம். அன்றியும், பிரக்ஞையினால் யாதொரு சுகம் பிரதிதியாகு

* அபிவிஞ்சகம் - பிரகாசகம்.

† ஆஸ்வாதம் - அதுபவம்.

மோ அஃது அளித்தையினுற் சுற்பிதமாதலால் மித்தையே பென்னும் பாவனையினால் யோகியானவன் சனிகற்ப சுகாகார விருத்திரூபமாகிய பிரக்ஞையோடு கூடாமல் அதைப் பரித்தியாகஞ் செய்யவேண்டும். சகல விருத்திகளினின்றும் விடுபட்ட சித்தத்தால் யாதொரு சொரூபசுகம் அதுபவமாமோ அவ்வதுபவத்தையோகியானவன் பரித்தியாகஞ் செய்யலாகாது. யாதொரு காலத்திற் சித்தமானது லயம், கஷாயம், விட்சேபம், ரசாஸ்வாதமென்னும் இந்நான்கு தோஷங்களினின்றும் விடுபடுமோ அக்காலத்தில் அச்சித்தமானது சமரூபமான பிரஹ்மத்தை யடையா நிற்குமென்று கௌடபாதாசாரியரால் அருளிச்செய்யப்பட்ட. “டிருக்கிறது” என்று கூறியிருத்தல் இங்கு அவசியம் அறியத்தக்கதாம்.

சி: தாங்களருளிச்செய்த சமாதிகளைப்பற்றிக் கூறும் பிரமாணங்களைப் பற்றிய விரும்புகின்றனன்.

கு: கீழ்வருவனவே.

தபங்கோபநிஷத்.

தகூலீசுஜஹம் ஸ்ரஹ்மலீதி வாக்யாய-ஃ விவாஸூவணம் ஊவதி | வணகாஜெந ஸ்ரவணாய-ஃநா ஸ்ரவணம் ஊவதி | ஸ்ரவணேநந நிவி-ஃலிகிதெயெ-ஃவஸூ நெடுகதாநத தயாவெதஸூவநம் நிபியூஸநம் ஊவதி | யூத்ய யூரெ விஹாய நிவாதஸூத ஃவெயெயெக யொவஸம் விதூவஸூயிஃவதி ||

(இ - ள்.) தத்துவமவ்வி அகம்பிரஹ்மாஸ்மி இவைகளின் வாக்கியார்த்த விசாரமே சிரவணமாகிறது. ஏகாந்தத்தில் சிரவணத்தின் அர்த்தாநுசந்தானமே மனனமாகிறது. சிரவணமனைத்தினாலே தேடவேண்டிய வஸ்துவினிடத்து ஒரே நிலையாய் மனத்தை நிறுத்தலே நிதித்தியாசனமாகிறது. தியானஞ் செய்கிறவன் தியானம் இவைகளை (தியானஞ் செய்கிறவனொருவன், தியானமென்பதொன்று என்னும் வேற்றுமைகளை) விட்டுக் காற்றில்லாத ஸ்தலத்திலிருக்குந் தீபத்தைப்போலத் தியானிக்கப்படும் வஸ்துவாகவே சித்தமிருக்கும் நிலைமை சமாதியாகிறது.

முக்திகோபநிஷத்.

ஸ்ரஹாகார நெநாவூதி ஸ்வாவஹஹம் க்யதிவிநா | ஸ்ரஹாத ஸூயிஸூயாஃ ஸூநாமூஸ ஸகஷ-ஃ ||

வஸாநிவ்யூதிகம் வித்வாநாநநு தீவகம் ।

ஈஸம்வ ஜாதநாநாபம் ஸரோயிபெபூமிநாம் ப்ரியம் ।

வ ஹாஸூநநுந் நேஸ்ஸூநநுந் வஸூஸூநநுந் விதாநக்யம் ।

சுதத்யூவ்யூதி ரூபிவொஸள ஸரோயிபெபூதி ஹாவிதம் ।

ஊயூபூவூணபூ யேபூவூணபூ யேயூவூணபூ ஸரிவாநக்யம் ।

ஸாக்ஷாதிபிபெவொஹூஷ ஸரோயி வாரூயிபெபூகம் ॥

(இ-ள்.) அகங்காரமற்றுப் பிரஹ்மாகாரப் பிரவாகமாயிருக்கும் மனோவிருத்தியானது தியானப்பியாசத்தின் மேன்மையால் ஸபபிரஞ்ஞாத சமாதியாகவாகிறது. அடங்கியிருக்கிற விருத்தியையுடைய சித்தமானது பரமானந்தத்தைப் பிரகாசிப்பிக்கிற போது (அதற்கு) அசம்பிரஞ்ஞாத சமாதியென்று பெயர். அது யோகிகளுக்குப் பிரியமானது. பிரகாசமில்லாமலும் மனதில்லாமலும் புத்தியில்லாமலும் சித்தசொருபமாகிராம மிஞ்சியிருக்கிற (நிலை)தெதுவோ, அஃது அதத்வியானிருத்தி சமாதியென்று முனிவர்களால் பாவிக்கப்படுகிறது. மேலும் பூரணமாயும் கீழும் பூரணமாயும் மத்தியிலும் பூரணமாயும் மங்களசொருபமாயுமிருக்கிறது. பரமார்த்தமான ஜநதசசமாதியானது சாட்சாத் விதிமுகமாயிருக்கின்றது.

அபரோக்ஷாநுபூதி.

நிலிபூகார தயாவ்யூதூ ஸ ஹாகார தயாவூநம் ।

வ்யூதி விஸூரணம் ஸரோயி ஸரோயிபெபூந ஸஞகம் ॥

(இ-ள்.) நிர்விகாரத்தன்மை விருத்தியினால் மீண்டும் பிரஹ்மாகாரத்தன்மையாகச் செவ்வனே தியேபாகாரவிருத்தி சூநிபமாயிருத்தல் எதுவோ, அது ஞானமெனப் பெயரிய சமாதியாம்.

விஷ்ணுபூரணம்.

தலெஸூவ கஸூ நூஹீநம் ஸூரூவஸூஹணம் ஹியஸு ।

நேஸூயூரந திஷூயூரூ ஸரோயிபெபூந ஸூயிபெபூதெ ॥

(இ-ள்.) அதன் (நாமரூபாத்) கற்பனையின்றிய சொருபக் கிரகணம் எதுவோ, அதுவே மனத்தின தியானத்தால் சம்பாதிக்கப்படும் சமாதியெனப்படும்.

பாதஜீஸதந்திரம்.

ததேவாயூபூதூ நிகூபூஸம் ஸூரூவஸூநநு திஷூஸரோயி ॥

(இ-ள்.) அந்தத்தியானமே பிரத்தியய சொரூபமில்லாதது போலத் தியானிக்கப்படும்வஸ்துமாத்நிரமாய் விளங்குதல் சமாதியெனப்படும்.

ஹடயோகப்பிரதீபிகை.

ஸலிவெ லெஸ்யவம் யதுதாஜ்யம் ஹஜத்யொமதம் |

தயா ஶநவஸாரொக்யம் ஸராயிரஹிய்யதெ ||

யஜா ஸங்குய்யதெ ஹாணொ ஶாநஸம்வ ஹீய்யதெ |

தஜா ஸரீரஸக்யம் ஸராயிரஹிய்யதெ ||

தக்யம் தயொரொக்யம் ஜீவாதவரோகதெநாம் |

ஹநஷ ஸவ்யஸங்குய்யம் ஸராயிரஹிய்யதெ ||

(இ-ள்.) ஜலத்தில் உப்புக் கலப்பால் எங்ஙனம் நீரின் ஐக்கியத்தை யடைகின்றதோ, அங்ஙனமே ஆக்துமாவிற்றும் மனதிற்கு முண்டாகும் ஐக்கியம் சமாதியெனப்படும். எப்போது பிராணன் தேய்ந்து மனதும் ஒடுங்குகின்றதோ, அப்போதுண்டாகும் சமரசத்துவமும் சமாதியெனப்படும். ஜீவாத்துமா பரமாத்துமா வென்னும் இரண்டின் ஐக்கியமாகிய சமத்தன்மையுண்டாய்ச் சூலசங்கற்பங்களும் நஷ்டமாதல் சமாதியெனப்படும்.

தீருமந்திரம்.

காரிய மான வுபாதித்யைத் தான்கடந்

தாரிய காரண மேழுந்தன் பாலுற

லாரிய காரண மாய தவத்திடைத்

தாரியல் தற்பரஞ் சேர்தல் சமாதியே.

கற்பனை யற்றுக் கனல்வழி யேசென்று

சிற்பனை யெல்லாஞ் சிருட்டித்த பேரொளிப்

பொற்பினை நாடிப் புணர்மதி யோடுற்றுத்

தற்பர மாகத் தருந்தன் சமாதியே.

ஈசுரகீதை.

ஓதுமா லம்பன் மொன்று மின்றியே

போதமும் போதகப் பொருளு மென்றுணர்

பேதம் தன்மையே யிருந்த பெற்றிருந்

சாதன மாகிய சமாதியென்பரால்.

ஞானவாசிஷ்டம்.

சனகனெனு மன்னவர்கோ னிவ்வாறோதத் தன்னிலையாம் பரம்பொருளிற் றளர்ச்சியாழியனகககன் பயநீங்கிச் சோகமாழி

யயர்வகன்று செயலடங்கி யைபந் தீர்ந்து, கனகவரை யேறிநீரு விசிற்பமான கலங்காத சமாதியிற்சிற் ககனத் தற்றான், ஸினகர னைச் செறிவருட மீரைஞ்ஞாற்றிற் றிரியொடுநெய் மாண்டவிழ் ந்த தீபம் போன்றே.

சன்னிதமுறை.

அலையி லாத சாகரம்போலனிலஞ் சேரா விளக்கதுபோ ளருங்க விரும்பொன் சமமாகியான தராசி னுனிபதுபோல், நிலையொன் றியநற் சமாதியுற்று நின்றாட் கமலத் தெழும்பிரச நிறைவா ரிதியிற் புருந்தகனி னேசித் தடியே னிருப்பேனே, விலையின் மகுடத் திருமுடியாய் மிளிர்குண் டலங்கள் செறிகாதா வியந்தே யூரத் திருத்தோளா விஞ்சஞ் சதங்கை சூழ்தாளா, புலையுங்கொலையுங்களவுமிலாப் புனிதத்தவத்தோர்கொழுதேத்தும் புராரி குமரா வுமைசிறுவா போரூர் முருகப் பெருமானே.

வேதாந்ததுளாமணி.

கடாதிவிட யத்தினிலொன் றினைக்குறித்து நாம கற்பனை யோடுருவமெனு மாயையதன் றிறத்தைத்,தடாதுவிடுத்தத்திபா திப்பிரிய மென்னுஞ் சச்சிதா நந்தமாம் பிரமத்தின் றிறத்த, விடாதனுசந் தானஞ்செய் திடுதலே புறத்து மெய்த்திரிசி யாது வே தப்பெயர்கொள் கின்ற, கெடாததொரு சவிகற்ப சமாதி யென லாகுங் கிளந்தபுற சத்தானு வேதமது கிளப்பில்.

சச்சிதா நந்தவுரு வாகுவதே பிரமந் தானெனவே தியானி த்த லதுவாகு மென்க, விச்சமா திகள்பயின்ற வலியிறந் றே ன்று மிரும்பிரமா நந்தநிலை தனின்மனஞ் சென்றொடுங்கி, நிச் சலமா யலையில்கடல் போலிருத்தல் புறத்து நிருவிகற்ப சமாதியா மனோகதகா மாதிக், கச்சமறு கரிதானென் றெண்ணுதலுட் டிருசி யானுவே தப்பெயர்கொள் சவிகற்ப சமாதி.

சங்கமறு சச்சிதா நந்தவொளி யுருவந் தானெனைச்சிந் தித் திடலும் சத்தானு வேதம்,பொங்குறுதன் னனுபூதி ரசந்தோன்று மதனாற் புகன்றதிரி சியஞ்சத்த மெனுமிரண்டு மகன்றே, யிங்க சைவி நீபமெனப் பந்தமற விருத்த லீலங்குமக நிருவிகற்ப சமா தியிவ்வா ருணர், தங்கலற லொழுதுமியோ கிக்குமன மெங்கே சரிக்குமாண் டாண்டொஞ் சமாதியென லாமே.

தொல்காப்பியவுரைத்துந்தீரம்.

ஆங்கனங் குறித்த வம்முதற் பொருளொடு தான்பிற னாதத் திகைபது சமாதி.

மஸ்தான் சாகிபு பாடல்.

சலனசஞ் சலமது தொலைத்தருண் மலைப்புடையில் சார்ந்தி
ருப் பதுசமாதி, சர்வபரி பூரண வகண்டிதா காரமே சாட்சியென்
பதுசமாதி; நிலையம்விட் டலையாது நீவாத தீபமென நிலையினிற்
பதுசமாதி, நெற்றிவிழி ரண்டையு மொத்துநடு கொண்டொளிவி
னேரில்வைப் பதுசமாதி; யிலகுஞ் சதாநால ிட்டைபல் குந்து
றவி லெய்திதிற் பதுசமாதி, பென்றருள் பிரானையடி யேனுமுமை
நம்பினே னிதுவேளை யாளுதற்கே; மலைபோற் பெரும்பெருமை
யுள்ளநீர் பின்னொடர வள்ளலிற சூல் வருகவே, வளருமரு
ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண் மணியே முகியித் தீனே.

ஆகிருந் தென்னவார் போயென்ன வெனுமன மற்றிருப்
பதுசமாதி, யாராலு மறியாத சூதான வெளிசென் டடைந்துபோ
வதுசமாதி; வீரசூ ரங்கண்முத லதிகப் பிரசங்கமு மெலியமெலி
வதுசமாதி, வேதவே தாந்தமும் விட்டுநா தாந்தநடு விடுசெல்
வதுசமாதி; யேருறு மயிர்ப்பால மேறுமன மேயேறு மேறுமென்
பதுசமாதி, பென்றருள் பிரானையடி யேனுமுமை நம்பினே னிது
வேளை யாளுதற்கே; வாரிபோல் வான்கருணை யுள்ளநீர் பின்னொ
டர வள்ளலிற சூல் வருகவே, வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு
மென்னிருகண் மணியே முகியித் தீனே.

கைவல்லியநவநீதம்.

பலகலையு முணர்ந்தகுரு மொழிந்தபடி யிலனுமனு பவம்வி
டாமற், பலமலரின் மதுப்போலச் சச்சிதா னந்தமொன்றும் பர
மார்த் தத்தைப், பலபொழுதுங் கண்முடிச் சமாதியிருந் தான்
விழித்துப் பார்த்த போது, பலவடிவாஞ் சராசரசித் திரங்களெ
லாக் தோன்றுமொரு படமா னுனே.

ரு0 - வது சம்வாதம்.

தனித்தவிடத்திற் சமாதி செய்யெனல்.

சி: சுவாமி! ஏகாந்தமானவிடத்திற், சமாதி செய்யவேண்டு
மென்று தாங்கள் கூறினமையின் எத்தகையவிடம் ஏகாந்த ஸ்தல
மாகும்? அத்தலத்தில் சமாதிபுரிபவன் எவ்வாறிருக்கத்வேண்
டும்?

கு: ஏகாந்தமான விடம்—ஜனங்கள் வசிக்காத விடம். 'தவத்திற் கொருவர் கல்விக்கிருவர்' என்பதனால் ஏகாந்தமான விடத்திலேயே சமாதி செய்யவேண்டும். பலரிருந்தால் கலகமும் இருவரிருந்தால் பேச்சிற்கிடமுமுண்டாவதாயிருத்தலின் எப்போதும் ஏகாந்தமான விடத்தையே நாடல்வேண்டும். அவ்விடமும் திருடர் புலி முதலியவற்றின் உபத்திரவமில்லாததாய், நல்ல ராஜ்யத்தை யடுத்ததாய், குளிர் வெயில் முதலியவற்றின் சம்பந்தம் தேகஸ்திதிக் கிணக்கமாகவுடையதாய், சமயமறிந்து உணவு முதலியன வுதவுதற்குரிய கிராமத்தை யடுத்ததாயிருத்தல்வேண்டும். மேலும், அவ்விடம் பெருஞ்சாளி முதலியவற்றின் வளைகளில்லாததாயும், சமநிலமாயும், கொசு மூட்டுப்பூச்சி முதலிய பிராணிகளில்லாததாய்மிருத்தல்வேண்டும். சமாதி புரிவதற்குரிய ஏகாந்த ஸ்தானம் மலை முழு, புண்ணியசேஷத்தாய், நதிதீர முதலிவைகளாம். சமாதிபுரிபவன் சகாசனத்தமர்ந்து தறிபோலிருக்கவேண்டும்.

சி: இதுபற்றிக் கூறும் பிரமாணங்களை யறிய விரும்புகின்றன.

கு: கீழ்வருவனவே.

கைவல்யோபநிஷத்.

விவிக்ஷு ஷெஸு வஸுவாஸநஸு வஸுவிஸுஜீவ ஸிரஸுரீரஃ | சுத்யாஸுஜீவஸு வஸுக்ஷெத்ரியாணி நிஸுயுஹத்யாஸுமஸுமஸு வணஜ ||

(இ-ள்.) எவ்வித விடையுடையவரு மில்லாத வேகாந்த ஸ்தானத்திற் சகாசனத்திருந்து சுசியாய்க் கண்டம் சிரம் சரீரம் இவைகளையாவையுஞ் சமமாக நிறுத்தி யத்தியாச்சிரமோசித தர்மத்துடன் புலன்களை யெல்லாமடக்கித் தனது ஞானசிரியனைப் பக்திபூர்வமாக வணங்கி.

பகவத்கீதை.

ஸுஷெஸு ஷெஸு வுதிஷ்டாவு ஷுரிஸுஸநஸுதநஃ |
நாத்யுவிதம் நாதிகீயம் யெவாஜித கஸுஸாத்யா ||
கஷெத்ரு காதும் நிந்குக்ஷா யதவிதெத்ரு யக்யம் |
உவ விஸுஸுஸநெ யுஜாஷெயா மஸுதவிஸுஷ்யெ ||

(இ - ள்.) பரிசுத்தமான விடத்தில் அதிக உயரமற்றதும் தாழ்ந்திராததுமான வெரு மனையை யேற்படுத்தி அதன்பேரில்

ப்பாசனமும் அதன்மேல் கிருஷ்ணசனமும் அல்லது வியாக்கிரா
சனமும் அதன்மேல் வஸ்திரத்தையும் இவைகள் முறையே ஒன்றி
ன்மேலொன்றாய்ப்போடுவித்து அடிக்கடி மாற்றாமலிருக்கக்கூடிய
ஆசனத்திலுட்கார்ந்து மனத்தை நிச்சலப்படுத்தி மனோவியாபா
ரமும் மதன்மூலமா யிந்திரிய வியாபாரங்களும் அற்றவனுய்ச் சித்த
சுத்தியை யடைவதற்காகத் தியானப்பியாசஞ் செய்யவேண்டும்.

ஸஃகாய ஸிரொதீ வம் யாராயணவஃ ஸ்விரம் |

ஸஃபுக்ஷ நாலிகாஹம் ஸஃஸிஸா நவவொகயந ||

வ்ருஷாந்தா தா விமதஃ ஸ ஹவாரி வுதெஸிதஃ |

உதஸ்யபி ஸ்விதொயக சூலீத உதரம் ||

(இ-ள்.) யோகியானவன் சரீரங் கழுத்து சிரம் இவைகளை
யசையாமற் சமயாய் வைத்துக்கொண்டும் ஸ்திரமா யிருந்து
கொண்டும் தன்னுடைய மூக்கு நுனியைப் பார்த்துக்கொண்டும்
திக்குகளைப் பாராதவனாக மனச் சமாதானத்தை யடைந்தவனுய்ப்
பயங்களை விட்டவனுய்ப் பிரம்மசாரிய விரதத்தில் இருந்துகொண்
டும் மனதைவிடயங்களிற்போகாமல் திருப்பி என்னிடத்தில் சித்
தத்தை வைத்தவனு மென்னையே தியானஞ்செய்துகொண் டிரு
க்கவேண்டும்.

நிஷ்டாநுபூதி.

இயம்புமா தனங்க டம்மிலொன் றுறவே யிடைகளஞ் சிரங்
கணு னேராய், வயம்பெறத் தம்பமெனநெரித் திருந்தே மனமது
வடிவனை யுறாமல், நயம்பெற வுன்ன துன்னியப் போது நடுகிலை
தண்ணீர்ங் காமல், தயங்கிய சுத்த மசுத்தமல் லாத தனிலை பொ
ருந்துதல் சமாதி.

பிரமதீபத.

தக்களு னத்தைத் தான்பெற்ற பொருட்டுத் தனியிடந்
தனையடைந் திய, துக்கமே வாமற் சுகாசனத் திருந்து தோடலை
கழுத்துடம் பிவைநே, ரொக்குமா றிருத்திப் பூதிகொண் டிருந்த
வுடம்பையுந் தூளனம் பண்ணி, மிக்கவாய் வருமிந் தியங்களை
மெல்லாம் விடயமே லெழுவகை மீட்டும்.

ஞானிகள் நிலைமை.

அத்தனுமெய்ஞ் ஞானியரு முரைத்தவாறே யாகமுடி யிடை
யசையாத் தம்போ லாகிப், பத்திரங்கோ முகம்வீரம் பதுமத்
தோடு பகர்கூர்ம வாதனத்திற் படிந்தே காந்த, முத்தியைசாம்
பவிவான நொக்க தாகி முயல்கருத்து நடுகிலையி லிருத்தி நானு,

மித்தகைய சிவயோகத் திருப்பர் ஞானி யினியவர்க்குப் பிறவியு முண் டென்ன லாமோ.

அழதகாரம்.

செவ்வே யுடலுங் கழுத்துஞ் சிரமுமுற
வெவ்வா தனத்தே யிருந்தெவர்க்குங்—கைவந்தால்
வாத முதனோய் நலியா மதியுடையோ
ராதன மென்ப தது.

ருக - வது சம்வாதம்.

தத்துவஞான பலன்கோற்றல்.

சி: சமாதியின் பொருபத்தை யறிந்தனன். இனித் தத்துவ ஞான பலனையு மறிய விரும்புகிறேன்.

கு: தத்துவஞான பலன் நான்கு. அவை: துக்காபாவம், சர்வ காமாப்தி, கிருதகிருத்தியத்துவம், பிராப்தப்பிராப்பியத்துவமெ ன்பனவாம்.

(1) துக்காபாவம்.

சி: துக்காபாவம் எங்ஙனம் ?

கு: துக்கம்: இகலோக துக்கமென்றும் பரலோக துக்கமெ ன்று மிருவகைத்தாம். அவற்றுள் இகலோக துக்கம் மூவகைத் தாம். (1) ஸ்நூலசரீரத்தில் அழகின்மை, துர்க்கந்தம், கபம் குன் மம், சுஷ்பம், சூலைமுதலிய வியாதிகளிருத்தல் முதலாவது துக்கமா ம். (2) சூக்குமசரீரத்தில் காமக்குரோதாதிகளிருத்தல் இரண்டா வது துக்கமாம். [மானசதாபம் ஆகியென்றும், சரீரதாபம் வியாதி யென்றுச் சொல்லப்படும்.] (3) காரணசரீரத்தில் அவ்வாதி வியாதி களுக்கும்பிஜமானு சம்ஸ்காரமிருத்தல்மூன்றாவது துக்கமாம். புண் ணியமெப்போது வருமோ பாவம் எப்போது போமோஎன்னுமிச் சிந்தனையே பரலோக துக்கமாம். ஞானியினிடத்து மூவகைத்தாய இகலோக துக்கமும் பரலோக துக்கமும்மின்மையின் தத்துவஞா னத்தின் முதலாவது பயன் துக்காபாவமாம். துக்காபாவம்-துக்க மின்மை.

சி: ஞானியினிடத்து இகலோகதுக்க மெங்ஙன மின்று ?

கு: மித்தியா வடிவ மாயாகாரியமான ஸ்தூல சரீர முதலிய வற்றிற்கு விலட்சணமாயுள்ளது பிரத்யகாத்மா. அஃது அகர்த்தா அபோக்தா; அதுவே தனது நிரவடிவமென்றுள்ள வாறறிந்த பிறகு பரமார்த்தமாகப் போக்கிய போக்திருக்கனில்லாமையால் ஸ்தூலாதி சரீரங்களின் (இகலோக) துக்கம் ஞானியினிடத்தின்று மென்க.

சி: பரலோக துக்க மெங்ஙன மின்று?

கு: பிரத்யகாத்மா ஞானத்தின் பின்னர்த் தாமரையிலேயிற் றண்ணீர் பற்றுமைபோன்று ஞானியைப் புண்ணியபாவமென் னும் அவ்விருவினைகளும் பற்றுமையின் அவனுக்குப் பரலோக துக்கமு மின்றாமென்க.

சி: அதனை விளக்கல்வேண்டும்?

கு: நெருப்பு விறகிலிருப்பினும் விறகு நெருப்பிலிராமையோ ன்று புண்ணியபாவ விபவகாரகற்பனை ஞானியினிடத்திருப்பினும் ஞானி அக்கற்பனையிலிருக்கலின்று. இன்றாகவே, பற்று யெயிரிங் காட்டின்கண் மிருகாதிகள் சேராமையோன்று ஞானியின்பால் இருவினைகள் பொருந்தாமையால் புண்ணியம் எப்போது வரு மோ பாவம் எப்போது போமோ என்னும் சிந்தனையாய பரலோக துக்கமும் ஞானிக்கின்ற மென்க.

(2) சர்வகாமாப்தி.

சி: சர்வகாமாப்தி யெங்ஙனம்?

கு: சர்வபௌமன்முதல் இரண்யகர்ப்ப னீராக முறையே ஒன்றற்கொன் றதிகமாகவுள்ள ஆநந்தங்களியாவும் இருதயத்திற் காமதகனஞ் செய்துள்ள ஞானிக்குத் தனது சொரூபாதந்தக்கட லின் திவலைகளாகத் தோன்றலின், அவன் சர்வாநந்தங்கடையு மடைந்தவனே யாம். இதுவே தத்துவஞானத்தின் இரண்டாவது பயனுன சர்வ காமாப்தியாம். [சர்வ X காம + அப்தி—சர்வகாமா பதி.] சர்வகாமாப்தி-சர்வ ஆநந்தத்தையு மடைதல். இது கைவல் யிய நவரீதம் “மனுடன் மனுடகந் தருவன் தேவநன் மாகந்தருவ னெண் பிதிரோடே, பனுமா ஜானர்கள் கருமத் தேவர்கள் பகர் முக் கியரிந் திரஞ்சான், க்னமார் பிரஜா புதியென் விராட்டுபொன் கர்ப்பப் பிரமனென் றின்னோர்கள், பினவா நந்தங்க னுரையாம் பிரளய வெள்ளக் கடல்பிர மாநந்தம்” என்று கூறுவதாலும் விளங்கும்.

சி: மனுடன் (சார்வபௌமன்) முதல் இரண்யகர்ப்ப நீரூய் ள்ளவர்களி லிவரிவ ரித்தன்மையரென்று கூறுமாறு பிரார்த்திக் கின்றேன்.

கு: (1) யௌவனனாய், ரூபவானாய், வித்தை அரோகம் திட சித்தம் இவைகளுடையவனாய்ச் சேனாசமுதங்களுடன் கூடிச் சர்வப் பிருதியையும் பாஸனநீ செய்பவன் சார்வபௌமன். இவ னிடத்திற்குள் மனித சுகத்திற்கு முடிவுண்டாகின்றது.

(2) இக்கற்பத்திலே மனிதனாயிருந்து புண்ணிய விசேஷத் தால் கந்தர்வ பதவிபை யடைந்தவன் மனுட கந்தர்வன். இவன் சார்வபௌமனிலும் நூறுபங் கதிக சுகமுடையவன்.

(3) முற்கற்பத்திற் செய்தபுண்ணிய விசேஷத்தால் இக்கற் பத்தின் ஆதியிலேயே கந்தர்வத்தன்மையை யடைந்தவன் தேவகந் தருவன். இவன் மதுடகந்தருவனிலும் நூறுபங்கதிக சுகமுடை யவன்.

(4) தங்களது லோகங்களில் வெறுகாலம் வரையில் வசிக் கும் அக்கினிஷ்வார்த்தர் முதலியோர் பிதிரர்கள். இவர்கள் தேவ கந்தர்வனிலும் நூறுபங் கதிக சுகமுடையவர்கள்.

(5) கற்பத்தின் ஆதியிலேயே தேவத்தன்மையை யடைந்த வர்கள் ஆஜான தேவர்கள். இவர்கள் பிதிரர்களிலும் நூறுபங் கதிக சுகமுடையவர்கள்.

(6) இந்தக்கற்பத்தில் அசுவமேதாதி கருமங்களைச் செய்து மகத்பதத்தை யடைந்து ஆஜான தேவர்களால் சேவிக்கப்பட்டிரு ப்பவர்கள் கரும தேவர்கள். இவர்கள் ஆஜான தேவர்களிலும் நூறுபங் கதிக சுகமுடையவர்கள்.

(7) அஷ்டவசுக்கள், துவாதசாதித்தியர், ஏகாதசருத்திரர் இம்முப்பத்தொருவரும் முக்கிய தேவர்கள். இவர்கள் கருமதே வர்களிலும் நூறுபங் கதிக சுகமுடையவர்கள்.

(8) இவர்களிலும் இந்திரன் நூறுபங் கதிக சுகமுடையவன்.

(9) சகல தேவர்களுக்கும் குருவான பிருகஸ்பதி இந்திரனி லும் நூறுபங் கதிக சுகமுடையவர்.

(10) பிரஜாபதி பிருகஸ்பதியிலும் நூறுபங் கதிக சுகமுடை யவர்.

(11) பிரம்மா பிரஜாபதியிலும் தூறுபங் கதிக சுகமுடைய வர்.

ஒன்றற்கொன்று தூறுமடங் கதிகமாகவுடைய விப்பதினொ ருவ ராநந்தமும் தடையின்றிப் வாநந்தமன்றென்க.

(3) கிருதகிருத்தியத்துவம் எங்ஙனம்?

சி: கிருதகிருத்தியத்துவம் எங்ஙனம்?

கு: தத்துவஞான முண்டாகுவதற்குமுன் (விவித்தியா காலத் தில்) இஷ்டப்பிராப்தி அரிஷ்ட நிவர்த்திக்காகச் செய்யத்தக்கவை உழவாதி, யக்ஞாதி, சிரவணாதி யென்பனவாம். இம்மையைக் குறித்து உழவாதியும், மறுமையைக் குறித்து யக்ஞாதிபும், மோகாசாத் தைக் குறித்துச் சிரவணாதிபும் 'தத்துவஞானமுண்டாய பிறகு ஞானி செய்தலின்றும்.

விபரம் வருமாறு:—

(1) குறிப்ப புத்தியும் போகவிச்சையு மின்மையின் உழவாதி கள் செய்தலின்றும்.

(2) சாரளத்தின்வழியுட் புருந்த சூரிய கிரணத்திற்கேற்ற மும் பரமாணுக்கள் வெளியிலுள்ள பிரகாசத்திற் றேன்றாவாறு போன்று அஞ்ஞானிக்கு விஷயமாங்கர்மாதிகள் தன்னிடத்து விஷயமாகையால் யக்ஞாதிகள் செய்தலின்றும்.

(3) கண்ட பூஷணையாயம் போன்று ஆத்மா சுபாவ சித்த மாயடையப்பட்டிருத்தலின் சிரவணாதிகள் செய்யப்பட்டனவே யாம். இம்முவகைத் தொழிலும் ஞானி செய்யத்தக்க தன்றாயிருத் தலின் இதுவே தத்துவஞானத்தின் மூன்றாவது பயனான கிருத கிருத்தியத்துவமாம். கிருதகிருத்தியத்துவம் - செய்யவேண்டிய யாவும் செய்து முடித்தமை. “ஆடவர் செப்தொழில் முவகை யாகு மவித்தை வசத்துறுநான், ஏடனை மமதை யகந்தையு ளார்க் கே யிகபர விவகாரம், வீஉணு குவமெனு மிச்சையு ளார்க்கே வித்தை படிப்பதெலாம், பாடன் மிகுந்தொழி லாற்பய னுண் டோ பரிபூரணமானால்”.

என்று கைவல்லியநவநீதங் கூறுவதற்கு.

(4) பிராப்தப்பிராப்பியத்துவம்.

சி: பிராப்தப் பிராப்பியத்துவம் எங்ஙனம்?

கு: தான் குறித்ததோர் ஊரையடைய விருப்புள்ளவனுக்கு அங்ஹுரை யடைந்த பின்னர் மீண்டும் அதனை யடையவேண்டுமென்பது எங்ஙனமின்றோ அங்ஙனமே ஐகிய (இகலோகத்தைய) சுகம், பாரலோகிக (பரலோகத்தைய) சுகம், சித்தசுத்தி, ஏகாக் கிர சித்தம், முழுட்சுத்துவம், குருபாதசேவை, சாஸ்திர சிரவ னம், ஆத்மாநாதமா விவேகம், அஞ்ஞான நிவிர்த்தி, ஆத்மசாக்ஷா த்காரம், சம்சாரதுக்கநிவிர்த்தி, பரமாத்மநிவிர்த்தி, பிரபந்தியாவும் தத் துவஞானேயத்தின் பிறகு ஞானிக்கு அடையத்தக்கனவாகாது அடையப்பட்டனவாயே யிருத்தலின் தத்துவஞானத்தின் நான் காவது பயன் பிராப்தப் பிராப்தியத்துவமாமென்க. பிராப்தப் பிராப்தியம்-அடையவேண்டியபயாவு மடைதல்.

சு: சுவாமி மேற்கூறிய துக்காபாவ முதலியவற்றிற்குரிய பிரமாணங்களை யு மறிய விரும்புகின்றேன்.

கு: கீழ்வருவனவே.

அந்நபூர்ணோபநிஷத்.

சுருவகொஹி ஜரொ நிரா மஸூரஹ வாஸநம் |

நிராஸொஷி விஜாகாஸ விதிக்காந சொவதி ||

சுஹந்தி ராவிநிதம் ஸு-வொஸு-வொ ஊரொஊரம் |

ஸாஹஸூர ஸொஹாஸ ஊதிக்காந சொவதி ||

தூணாஹி ஸு வொஹாநா நரநாமா ரொஷு-வ |

யவநிஷதி தவொஹ விதி ஊகாநசொவதி ||

(இ-ள்.) நான் பற்றற்றவன், ஜரையற்றவன், ஆசையற்றவன், வாசனையற்றவன், ஆம்சமற்றவன், சிதாகாசமானவ னென்றறி ந்து துக்கப்படுகிறதில்லை. அகங்காரமில்லாதவன், சுத்தன், ஞானி, பிறப்பற்றவன், இறப்பற்றவன், சாந்தன், சமமுடையவன், எங் கும் ஸம்மாய விளங்குகிறவனென்றறிந்து துக்கப்படுகிறதில்லை. திருணங்களின் நுணிகளிலேயும் ஆகாசத்திலேயும் சூரியனிலே யும் மனிதர்களிலேயும் நாகங்களிலேயும் தேவதைகளிலேயும் எவ்விருக்கிறதோ அவனே நான் என்று அறிந்து துக்கப்படுகிற தில்லை.

நந்திரஹிருதயோபநிஷத்.

விஷேகஹ வரிஜாநெ நசொவதி நஃஹிதி |

சுருவதம் வொஹாநம் ஸிவாயாதிதம் கெவமம் |

சுயிஷ்டாநம் ஸஹஸூர ஜமதஸூர விஷ்ணு |

சுஹந்தி நிஸிதா வீதசொ கொஹவெநுநி ||

(இ-ள்.) சித்தொன்றே யென்னும் ஞானத்தினாலே (ஞானி) சோகத்தையாவது மோகத்தையாவது அடைகிறதில்லை; அத்து வைத பரமாத்ம சிவனை மாத்திரமே யடைகிறான். சகல ஜகத்திற் காதாரமாயும் சத்தியமாயு மிருக்கிற சித்தனம் நானாயிருக்கி றேனென்று நிச்சயித்து முனியானவன் சோகமற்றவனாகிறான்.

நாரதபரிவிராஜகோபநிஷத்.

சுயுதாதிஷ்ட ஸுஹாஸுஹ கபூநிபூதிஹ நவாஸநு
ஸுபா வதிணபூநொஹெக வோயஸ ஹ ஹாஹேவீதி ஸு
ஹ வுணவநிநுஸரநு ஸுபூகித நுபாயெந ஸுநீரத்ய
பூதஜி ஸநுபாவெநெவ ஹேஹதூமம் கரோதி ஸக்ய
தகா

(இ-ள்.) ஆத்மநிஷ்டையை யுடையவனாய்ச் சுபாகுப கருமங் களை வேருடனறுத்தவனாய் யாவற்றையும்விட்டுப் பூர்ணானந்தமா கிய ஒரே ஞானமுடைவனாய் அந்தப் பிரஹ்மம் நானே என்று பிரஹ்மப் பிரணவத்தை ஸ்மரித்துக்கொண்டு பிரமாதே ஞாய மாக மூன்றுசாரங்களையும்விட்டுச் சந்தியாகத்தோடு எவன்தேகத் தை விடுகிறானோ அவன் செய்யவேண்டிய யாவற்றைச் செய்தவ னாகிறான்.

மண்டலப்பிராமனோபநிஷத்.

விமதவ வனு மநஸவது ஜமடாதுக்ஷெந வஸுபு
தகூ ௨ஹஜாரொ ஸு ஹாஹேவீதி விஜயதிஹ
ஸவது மடியபாதிதி ஹாவயநு க்யகக்யக்யாஹதி ||

(இ-ள்.) பிரபஞ்சவாசனைபற்றவனாய்ச் சர்வத்தையும் ஆத்மா வாகப் பார்க்கிறவனாய் அகங்காரத்தைத் தள்ளினவனாய் நானே பிரஹ்மமென்று சிந்தித்துக்கொண்டு இந்தப் பிரபஞ்சமெல்லாம் ஆத்மாவென்று பாவிக்கிறவன் கிருதகிருத்தியமடைகிறான்.

ரீபுகீதை.

பேதமுறும் பிராரத்தந் தொலைந்த பின்னர்ப் பிரிவற்ற பரப் பிரம மாத்ர மாகியேதுமொரு விகற்பமுமே யின்றியென்று மேக பரி பூரணமா யிருப்போ னாவென், சீதளமாஞ் சற்குருவே நானிப் போது செய்வதெல்லாஞ் செய்துமுடித் தவனே யானே, னேதெ னினின் கருணையினு லெளிதே யாக வேகபர ஞானத்தை யிசைந் தே னன்றோ.

பிரமகீதை.

மத்தமு றும்பிற விப்பகை மாளு
முத்தியு முன்னிலை யாமுடி வில்லா
வெத்துய ருங்கெடு மின்பம தாரு
மத்துவி தத்தை யறிந்தவ ருக்கே.

சச்சிதா நந்த மாகிப்பொன் றும்பரப் பிரமம்
புச்ச மென்றுரைத் திடப்படு மிரதமப் பொருளே
இச்சதா நந்த மெய்திய யாவ நெவ்விடத்துந்
துச்ச வாக்கையின் றுயரறுத் தவன்சுகம் பெறுமால்.

வேதிய ரரசர் விண்ணவர் மிகவும் விரும்பிய வுலகுகள் சுகல,
பூதமும் போக போக்கிய மாகும் பொருள்களும் பொருள்களின்
பொருட்டுக், காதல்செய் கின்று னல்லனைப் படியுங் காதல்செய்
வதுகனைக் காமித், தாதலால் வீருப்பந் தன்னொடா தலிற்றா னிர
திச யானந்த மாகும்.

ருஉ - வது சம்வாதம்.

விதேகமுத்தியை விளங்கக் கூறல்.

சி: நிர்விகற்பசமாதி பூரணமாகச் சித்தித்தலாலுண்டாகிய
சிவன்முத்தி யுடையவனுக்குச் சிவன்முத்தியின்பின்ன ரடைய
தக்கது யாது?

கு: விதேகமுத்தியாம்.

சி: விதேகமுத்தியென்பது யாது?

கு: தேகாதிப் பிரபஞ்சம் பொய்யாகவேனுந் தோற்றுவநிலி
ன்றி (முற்றுமின்றி)ப் பிரஹ்மசொரூபமாக நிலைத்தலாம். அஃதா
வது ஸ்தூல ரூக்கும காரண மென்னும் மூன்று தேகமும் நீங்கிப்
போதலாம்.

சி: சிவப்பிரஹ்மவைக்கிய திட ஞானத்தாலே அனந்தையும்
அதன் காரியமான தேகாதிப்பிரபஞ்சமும் நீங்கிப் போவதாயிரு
க்க இடையில் சிவன்முத்தியென்பதென்ன றுண்டெனக் கூறுவ
தெங்ஙனம்பொருத்தும்?

கு : இரச்சுசர்ப்பப்பிராந்தி நீங்கியதன்பின்னர்ச் சிறிது
நேரம் அப்பிராந்தியின் காரியமான பய கம்பனுதிவிரிஞத்தல்

போன்று தத்துவ ஞானத்தால் அஞ்ஞானங் கெட்டதன் பின்ன
 ரும் அதன் காரியமான தேகாதிப் பிரபஞ்சம் பிரரத்தமுள்ள
 வரை தோற்றிக்கொண்டிருக்கின்றது. அங்ஙனம் தோற்றிக்
 கொண்டிருக்கும் நிலைதான் சிவன்முத்தியெனப்படுகின்றது. அங்
 கான மின்றித் தத்துவ ஞானோற்பத்தி காலத்திலேயே அஞ்ஞான
 மேயன்றி யதன் காரியமுங் கெடுமாயின் பிரவித்தியா சம்பிர
 தாயமின்றிப்போம். அங்ஙனம் போமாயின் “பரமேசுவரனால்
 பிரமனும், பிரமனால் பிரஜாபதியும், பிரஜாபதியால் மனுவும், மனு
 வால் சுகலரும் (தத்துவஞானத்தை) அழித்தார்க”ளென்று பிரம
 வித்தியாசம்பிரதாயத்தைக் கூறும் சாந்தோக்கிய கிருதிக்கு
 விரோதமாம். அஞ்ஞானத்தின் ஆவரணப் பம் தத்துவஞானத்தினு
 லும், விட்சேபம்சம பிரரத்தம் ஒழிவதாலும் நிவித்தியாவன
 வாயிருத்தலின், சிவன்முத்தியும் விதேகமுத் தியும் கிரமமாக உன்
 டென வறிதற்பாற்றும். உபாதியென்பது அந்நாயமின்றிப் பிரஹ்ம
 வடிவமாகவே நிலைத்தல் விதேகமுத்தியாயிருக்கலின், விதேக
 முத்தியின்பின்ன ரடையத்தக்க தோன்றுமின்றும். தெளிந்த நீ
 ருள்ள குளத்தின்கரையிலிருப்பவன் தான் அக்குளஜலத்தில் அநோ
 முகமாகித் தோன்றுவது மித்தையென்றுணர்த்தகாலத்தும் அவ
 னுக்கு அவ்வதோமுகம் தோன்றுவதுபோன்று, தத்துவஞானத்தி
 னால் அவித்யா சம்பந்தமான சிவத்துவ முதலியபாவும் மித்தை;
 தான் பிரத்தியகபின்ன பிரஹ்மமென்று விவேகியறிந்தகாலத்தம்
 அவனுக்கு அவை (கானஸிப்போலத்) தோற்றிக்கொண்டிருக்கின்
 றன. அதனால் அவனுக்கொரு கெடுதியுமின்று. இங்ஙனம் தோற்
 றிக்கொண்டிருக்கும் நிலையே சிவன்முத்தியாம்; நீர் வற்றியகா
 லத்து அவ்வதோமுகம் தோற்றுமை போன்று விட்சேபம் நீங்கிய
 காலத்துத் தேகாதிப் பிரபஞ்சம் தோற்றுகொழிவது விதேகமுத்
 தியாம். இதனால் யாதோ ருபாதித்தோற்றமு மின்றித் தான்மாத்
 திர மிஞ்சுதல் விதேகமுத்தி மென்பது பெறப்பட்டது. “ஞானி
 யின் சரீரத் தியாகத்தில் காலதேச ஆரணத் தி” விசேஷங்களின்
 அபேட்சையில்லை; அவன் தேகம் உத்தராயணத்தில் விழுமாயி
 னும் வீழ்க; அல்லது தட்சிணாயணத்தில் விழுமாயினும் வீழ்க;
 காசிமுதலிய புனித தேசத்தில் விழுமாயினும் வீழ்க; அத்தி
 யந்த மலினதேசத்தில் விழுமாயினும் வீழ்க; சவாசனத்தினின்று
 விழுமாயினும் வீழ்க; சித்தாரணத்தினின்று விழுமாயினும் வீழ்க;
 சாவதானமாகப் பிரஹ்ம சிந்தனை செய்துகொண்டு வீழினும்

வீழ்க; ரோகவியாகுலத்தால் ஆ! ஆ!! என்று புலம்பிக்கொண்டு விழினும் வீழ்க; சர்வதா அவன் முத்தனும்; ஏனெனின், எக் காலத்தில் தத்துவஞானத்தினால் அஞ்ஞானம் நீவிர்த்தியாயிற்றோ அக்காலத்திலேயே ஞானி முத்தனும்; அதனால் ஞானிக்குத் தேக வியோகத்தில் தேசகாலாதிகளின் அபேட்சையில்லை. எங்ஙனம், ஞானிக்குத் தேகவியோகத்தில் தேசகாலாதிகளின் அபேட்சையிலையோ அங்ஙனமே ஞானநிமித்தமான சிரவணத்திலும் தேச காலாதிகளின் அபேட்சையில்லை. உபாசகர்களுக்குத் தேசகாலாதிகளின் அபேட்சையுண்டு. பிஷ்மாசாரி முதலியோர் ஞானிகளாகச் சொல்லப்படுகின்றனர். பிஷ்மாசாரி உத்தராயணமன்றிப் பிராணத்தியாகஞ் செய்யவில்லை. அங்ஙனமாயினும் பிஷ்மாதியர் அதிகாரிபுருஷர்க ளாதலின், உபாசகர்களின் உபதேசநிமித்தம் அவர்கள் காலவிசேஷத்தை யபேட்சித்தனர்” என்பதின்கவசிய மறியத் தக்கதாம்.

ருட - வது சம்வாதம்.

சரீரம் பிணவியலாகாமையே சாயுச்சியமன்றெனல்.

சி: சிலர் ஞானியரது சரீரம் பிணமாய் விழாதென்று கூறுவ தென்னை?

கு: எத்தகைய சரீரமும் பிணமாய் விழுமென்பது நியமமா யிருத்தலின் ஞானியரது சரீரம் பிணமாய் விழாதென்பது பொருந்துமாறுடையதன்றும். “அனித்த மான குடும்பத் தபத்த முணர்கின் னிலையென், சனித்த பொழுதே மரித்தல் சற்றுந் தப்பா கண்டாய்” என்று வாசிட்டமும், “அரியமெய்ஞ் ஞானத் தியா லவித்தையா முடனீ ராகும், பெரியது லமுகா லத்தாற் பிண மாகி விழும்” என்று கைவல்லிய நவநீதமும் கூறுவதாலும் இது நன்கு விளங்கும்.

இதயபந்த முறாமையே (வேறுருப மாவதற்கு இச்சியாமையே) ஞானியின் இலக்கணமா யிருத்தலின் தூலதேகம் விழாமற் போவதே ஞானியின் இலக்கணமாகாது. தூலதேகம் விழாமற் போவதே ஞானியின் இலக்கணமாயின், விதேகமுத்தியென்பதொன்றில்லாமற் போதல்வேண்டும்; ஜனகர், ஜடபரதர், யாஞ்ஞவல்கிய ராசியோர் விதேகமுத்திபெற்றனரென (உலகவழக்கு, தூல்வழக்கு என்னும்) இருவகை வழக்கில் நிகழ்தலுங் கூடாது.

சி: அங்ஙனமாயின், குமாரதேவர் சுத்தசாதகத்தில் “மேலொரு வடிவை யெடுத்ததேயாகின் மேலுமில் வுடலிங்கே வீழும், மேலொரு வடிவை யெடுத்ததின் றாகின் மேலுமில் வுடலிங்கே வீழா, மேலொரு சிவத்தைச் சீவன்சென் றடையு மேலுமில் வுடலிங்குத் தானே, மேலொரு சிவத்தின் வடிவதா மருளாய் வெளியதா யுலகுகண் டிடவே” என்றும், “சூக்கும மதனி னின்று முன் வினையிற் றாலதே கமுமுள தாகுஞ், சூக்குமந் தனது காரண மடையத் தூலமுஞ் சூக்குமத் தடையும், சூக்குமந் தனது காரண மடையத் தூலமிங் ககன்றதே பென்றாற், சூக்குமந் தனது காரணம் விடுத்துத் தூலமொன் றெடுத்ததென் றுணர்வாய்” என்றும் கூறியிருத்தற்குத் தாற்பரிய மென்னை?

கு: குமாரதேவர் “உவக்கும் வீடே யெவ்வளவிற றுலக நடையே யுயர்ந்தது” என்று கருதியிருக்குந் தேகாத்மப் பிராந்தி யுள்ளவர்கள் உபயுகெறிகண் டெவதற்காகத் தேகம் பிணமாக விழாதிருத்தலே முத்தியென்று கூறி யருளினர்! தேகம் பிணமாக விழாதிருத்தலே முத்தி யென்பது அவரது சிந்தாந்தமன்று. அப்பெரியார்:

“உண்டாய்த் தோன்றி ரமித்திடுத லொருநம் வடிவே யுருநாமம் கண்டே யிடன்மாத் திரமல்லாற் கருதிப் பார்க்கின் லேறில்லை பண்டே முதலித் தகவாகும் பலவாய்க் காணன் மைத்திரிபால் விண்டாற் றிரிவை யேகமாய் விளங்கு நமது வடிவமே.”

“முத்தி யாதோ வெனவெண்ணி முயங்க வேண்டா மிஃதறுதி முத்தி யுளதேற் பந்தமுண்டா முத்தி யொருகா லையுமில்லை முத்தி தானுஞ் சகம்வேறின் மோக மதிற்காண் பதைப்போக்கின் முத்தி யாகு மிந்நிலையை முயன்று வருந்தி நிலைகொள்வாய்.”

“தன்னை மறைத்த பந்தமதைத் தள்ளி நீக்கிற் றுள்ளளங்குந் தன்னை மறந்த தேபந்தந் தன்னை யறிந்த தேமுத்தி.”

“தன்னை மறைத்த பந்தமதைத் தள்ளி நீக்கித் தன்னை யறியின் தன்னை விடவோர் பொருளு மின்றித் தானேதானாய் விளங்கியிடும் தன்னை யறியு மவ்வளமுந் தன்னை விடவே றிடெயென்றே தன்னை நோக்கி யொருநினைவாய்ச் சாதித்திடவே மிகவேண்டும்.”

என்று அத்துவித வுண்மையிற் கூறுதலால் அது செவ்வனே விளங்கும்.

யாயயா ஹவெதுஸாம் வுதுதிஃ வுதுமாததி
ஸாஸெஸவபுதி யெஹஸுதாயீஸா உவுவவிதிஃ ||

என்றற் றொடக்கத்துப் பிரமானங்களை மேற்கொண்டு குமா
ரதேவர் தேகாத்மப் பிராந்தியுள்ளவர்க்குத் தேகத்திலுவர்ப்புத்
தோன்றுமையப்பற்றி அவர்களுக் கதுவாயிலாகவே போதமுண்டா
மாறு 'சூக்குமந் தனது காரண மடையத் தூலமில் ககன்றிதே
யென்றால், சூக்குமந் தனது காரணம் விடுத்துத் தூலமொன்
றெடுத்தென் றுணர்வாய்' என்று கூறியுத்திரந்தை யறியாது
சிவர் தேகம் பிணமாக விழாதிருத்தலே முத்தியென்று மயங்கிக்
கெடுகின்றனர். குமாரதேவர் தேகாத்மப் பிராந்தியுள்ளவர்களுக்கு
இலகுவாய் ஜீவப்பிரஹ்ம வைக்கியஞான முதாயமாம்படி தேகம்
பிணமாய்விழாதிருத்தலே முத்தியென்று ஸ்துதியர்த்தவாதமாய்க்
கூறினாகலின், அவர்க்கது நாற்பரிய மன்றும். அவர்க்கதுவே
நாற்பரியமாயின் அது சுருதி விரோதமாம். சுருதி விரோதமாகக்
கூறுதல் வைதிகரியாவர்க்கு முடன்பாடன் றென்பது மிகு பிர
சித்தம்.

ஐயெனவாறும் ஹிஷ்வாஹ லேவ்வாவி நலின்து
தெ. ஹிநாதென்னெவ யஸிஷெ லெவ்ஷெஹீகூ வளவஸம் |
நிஸ்ரயசு வரிதுஜு ஸஹம் ஐயெனதி நிஸ்ரயம் | சூநந்தி
ஹரிதஸுராந்தொலெவ ஷெஹீகூ வளவஸம் ||

(இ - ள்.) 'பிரஹ்மமே நான்' 'சித்தேதநான்' என்னும் சிந்தனையும்விட்டு எவன் சித்ததாகவேயிருக்கிறானோ அவன் விதேதமும்கூட இல்லை. (பிரஹ்மமே நான் என்னும்) நிச்சயத்தையும் நான் பிரஹ்மமாக விருத்திசெய்தென்னும் நிச்சயத்தையும்விட்டுப் பூர்ணனந்தமாக யிருக்கிறவனெவனோ அவன் விதேதமும்கூட இல்லை.

வ்ராவ கடுவயுடன் லெமிநிடுகாக வயுவவாதி |
வந் வயுவதெடுவரி ஸைகூரா நிகெதந் | தீயெடுவவ

உறுமெவாதநு விலாபயபாதி கெவமும் | தா வஸாஜி
மலிம் கூயபுர டியவாவநநுமரெச | வுஃஸம் புவுஜநம்
பெபாசுத் நெதராயகடாஅந | நாஸளவம் நாழிகாயபுஃவ
நவிணம் நொடிகுயா | நகூயபுரதாவபுணாஜீதி ஸ ஹ
ஹியாயலிகுபெ | டியஸுடி டிஹதநாஸி வகஸுடி வயநம்
யயா | ஜாநாதி டியபெஹஸுடி நயஸுரலம் நயகியா ||

(இ-ள்.) பிராரத்தகருமம் முடிகிறவரை பாப்பானது கழற்றி
விட்ட தன்சட்டையில் அபிமான மற்றிருக்கிறதுபோலத் தேகத்
தில் அபிமானமற்று வியவகரிக்கிறான். இப்படிப்பட்ட தேகத்தை
யுடைய முத்தனைவன் இருப்பிட மில்லாதவனாய்ச் சந்திரனைப்
போலச் (சந்திரன் தன் சஞ்சாரத்தினால் ஒருவருக்குத் துன்பமி
ன்றிச் சந்தோஷத்தை யுண்டாக்கிக்கொண்டிருக்கிறதுபோலச்)
சஞ்சரிக்கிறான். தீர்த்தம் (புண்ணியநதிகள் அல்லது புண்ணிய
சேஷத்தீரம்) களிலாவது சண்டாளன் விட்டிலாவது (இன்ன
விடத்துத் தேகத்தைவிட வேண்டுமென்னும் நியமமற்றவனாய்)
சரீரத்தைவிட்டுக் கைவல்லியத்தை (மோட்சத்தை) யடைகிறான்.
அந்த (ஜீவன்முத்தன் விட்டுவிட்ட) சரீரத்தை (பார்த்தவர்கள்.)
திப்பலி கொடுக்கவேண்டும்; அல்லது புதைக்கவேண்டும். புருஷ
னுக்கு (ஞானிக்கு)த்தான் சந்தியாசந் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது;
மற்றவர்களுக்கன்று. பிரஹ்மசொரூபமாகிருக்கிற சந்தியாசிமித்
தம் ஆசௌசமும் (அந்தச் சந்தியாசி யிறந்ததினால் சாத்தீட்டு)
இல்லை; அக்கிரி காரியமுமில்லை (அவன் தேகத்தை அக்கினியா
லெரிக்க வேண்டியதில்லை; அல்லது அந்தப் பிரேத விஷயமாய்
அக்கிரியில்ஹோமமுதலியனவுமில்லை); பிண்டமுமில்லை; உதகக்கிரி
யையு(ஜலத்தினால் செய்யவேண்டிய தர்ப்பணம் முதலியன)மில்லை;
பார்வணதிகளு (மாசிகம் சிரார்த்தம் முதலியன) மில்லை. வெந்த
ஒனறை பெய்நனம் மீண்டும் வேகவைக்கிறதில்லையோ அங்ஙன
மே பெயிந்துபோனதை மீண்டும் எரிக்கிறதென்பதில்லை. (அந்த
முத்தனது தேகமானது ஞானாக்கினியாலே எரிக்கப்பட்டதாகை
யால் அதனை மறுபடியும் எரிக்க வேண்டிய தில்லையென்பது கரு
த்து.) ஞானாக்கினியினு லெரிக்கப்பட்டுப்போன தேகத்தை யுடை
யவனுக்குச் சிரார்த்தமு மில்லை; (அபரக்) கிரியையுமில்லை.

ஜீவநுக வடிந்துகா ஸபெஹ காலஸாக்யுதெ
விஸத்யபெஹ சுகஸம் வவநொஸுத காலிவ ||

(இ - ள்.) ஜீவன் முக்த தசையை விட்டுக் காற்று அசைவற்ற தன்மையை யடைவது போன்று அநேக (விதேக அல்லது இனித் தேகமடையாததாகிய) முக்தியை யடைகிறான்.

யத்ர யத்ர ஶ்யுதொ ஜாநீ யெந வாகெந ஶ்யுகு-நா ।

யயா ஸவ-மதம் வெஷாநி தத்ர தத்ர மயம்மதஃ ।

வயாகாஸா ஶிவாநாநம் விஷயம் வெதி தக்யதஃ ॥

(இ-ள்.) ஞானியானவன் எந்தெந்த விடங்களில் எங்ஙனம் விதமாய் மரணடைந்தாலும் எங்கும் பரவிய ஆகாயம்போல் அந்தந்த விடங்களிலேயே லயமடைகிறான். வாஸ்தவமாய்க் கடாகாசம்போல் ஆன்மாவானது லயமடைகிறதாக வறியத்தக்கது.

மஹோபநிஷத்.

ஜீவந-மத வடிம் த்யுக்தா ஶ்யுதெஷெ காவுஸாஸ்யுதெ ।

விஸத்யு ஶெஷெ ஶ்யுக்யம் வவநொஸூந-தாஶிவ ।

விஷெஷெ ஶ்யுக்தா நொஷெதி நாஸூஷெதி நஸூஷெதி ॥

(இ - ள்.) ஜீவன்முக்த பதத்தி லிருக்கிறவன் தன்தேகமானது காலத்திற்குச் சவாதீனமாகும்போது ஜீவன்முக்த பதத்தை விட்டு வாயுவானது அசைவற்றிருந்தா லெப்படியோ அப்படியே தேகமில்லாத முக்தியை யடைகிறான். இங்ஙனம் விதேக முக்தியை யடைந்தவன் பிறக்கிறது மில்லை; இறக்கிறதுமில்லை; சுவரூபத்திற் குறைவடைகிறது மில்லை.

என்று சுருதி கூறுவதால் வைதிக சிரோமணியாய் விளங்கிய குமாரதேவர் சுருதியோடு முரண்பட்டு விதேக முக்தியை யங்கீகரிக்க வில்லையென்று கூறுதல் ஒப்பத்தக்க தன்றும், ஞானி வார்த்தை சுருதி விரோதமா யிராதிதென்பது சிதையாத சித்தாந்தமா யிருத்தலின், தேகம் பிணமாக வீழாதிருத்தலே முத்தியெனத்தீர்மானமாகக் கூறினாரென்று அவர் கருத்தறியாது கூறுதல் அவசித்தாந்தமாம், தேகம் பிணமாக வீழாதிருத்தலே முத்தியென்று கூறுந் தேகாத்மப் பிராந்தியாளர் கீழ்வரும் பிரமாணங்களையுங் கவனித்துய்க.

ஞானவாசிட்டம்.

பற்று முனிவு பயஞ்சு கங்கள் பயிலா' நெனிணும் பயின்றிடினுஞ் சொற்ற வெவர்க்கும் பிரமேயந் தொடரா நெனிணு நன்பாலர் பெற்ற பிரமே யத்துறிணும் பெரிய மனத்தோன் காசியிற்சாவுற்றபொழுது நாய்க்கெரிப்போருழைச்சாவுறினுமுறும்பதங்கேள். ஞான மடைந்த பொழுதிலிவ னல்வி ிற்றோன் மனமிறந்தோனீன மான வகம்பாவப் பிராந்தி யன்றோ விடர்பந்த மான விடா வதுமடமை யந்த காரங் கெடலன்றோ மான மிகுந்த விவனெய்தின் மனிதர் பூசை செயவேண்டும்.

சுந்தர மன்னருந் கொல்புவி யுள்ளோரு
மந்தமி லின்ப வருள்பெறு வாரே.

பிடிபுலிங்கலீல.

அழிவி லானை யழிந்தன நென்றுநீ
விழிவி னுன்மிக வெள்ளம் பெருக்களை
கழிவி லாதவா ஞாயங் கழிந்ததென்
றெழிவி லாம லுளமெளி வார்கள் போல்.

சச்சிதா நந்த சங்கர னாகவே
யச்ச நீங்குபு தன்னை யழிந்தவன்
அச்ச மாந்தயர்த் தோன்மலி யாக்கையை
யிச்சி யானதை யானென வெண்ணியே.

ஒண்ட ரைக்கண் னெழுவி லருளுருக்
கொண்ட டுத்த குருவரு ளாற்றனைக்
கண்ட மெய்த்தவன் காயத் தனைபன
முண்ட நெட்டிலை யொப்ப விடுப்பனல்.

திருக்குறள்.

மற்றுந் தொடர்ப்பா டெவன்கொல் பிறப்பறுக்க
லுற்றூர்க் குடம்பு மிகை.

நீதிநெறிவிளக்கம்.

புழுநெளிந்து புண்ணழுதி யோசனை நானங்
கழிமுடை நாற்றத்த வேனும் - விழல்
விளிவுன்னி வெய்துயிர்ப்பர் மெய்ப்பயன் கொண்டார்
களியார் சமைபோதி தற்கு.

சி: அங்ஙனமாயின், முத்தியிலேயுந் தேகம்பெறும் மூவ
கைச் சித்திகளுள். அவை உருவச் சித்தி, அருவச் சித்தி, உருவ
ருவச் சித்தி யென்பனவாம் என்று கூறுவதற்கு விடையாது?

கு: தேகமுள்ள விடத்துத் துக்கநிகழ்ச்சி யுளதென்பது
ஒருதலையா யிருத்தலின், தேகமுள்ளமுத்தி பதவிமுத்தியாமே
யன்றிப் பரமுத்தி யாகாது. தருவானையும் பெறுவானையு முள்ள
முத்தி பதவிமுத்தியாம். தருவானும் பெறுவானு மின்றித் தானே
தானும் விளங்கும்நிலை பரமுத்தியாம். தருவானும் பெறுவானுமா
யுள்ள பதவிமுத்தி துவிதநிலையா யிருத்தலின், அஃதுண்மையில்
துக்க வடிவமேயாம்.

சிவபுராணம் ஞானசங்கீதையிற்.

சுஜாநம்வ சிதேகஜெபுஷா நாலுநுநுலு அயம்வாநம்:
உஸுநெஷுஷ வஸவெஷுஷ சிதேகஜெஷுஷ வுஷுஷுஷுஷு||

(இ - ள்.) துவித விஷயமான புத்திபேதம் அஞ்ஞானமாம் (அவித்தையினாலாகியதாம்). அன்னியத்திற்கு (ஐகத்விலட்சணமாய பிரஹ்மத்திற்கு) இரண்டாவதில்லை. தரிசனங்க (வைசேஷிகாதி சாஸ்திரங்க) எஸ்ஸாவற்றிலும் காணப்படுகிற துவிதமத்புத்தி பேதம் அவித்தையினாலாகியதாம்.

என்றும்,

ததஸங்கிதை வேதவிரோதமுரைத்த அந்தியாயத்தீல்

“துவிதப் பிரபஞ்சங் காணப்பட லானுங், குறையாய்ப் பரத் தா ரோபிதமாய்க் குலவலானுங் கற்பிதமே”

என்றும் கூறுதலால் பதவிழுத்தி கற்பிதநிலையாமென்ப தொருதலையாம். தாயுமானவர் “முத்தியிலுந் தேகமிசை மூவிதமாஞ் சித்திபெற்றே, ரெத்தனைபே ரென்றுரைப்ப தெந்தாய் பராபரமே” என்று கூறிய மூவித சித்தியாகியழுத்தி பதவிழுத்தியேய்ன்றிப் பரமுத்தியன்று. “போத மென்பதே விளக்கொவ்வு மவித் தைபெயர் யிருளார், தீதி லாவிளக் கெடுத்திரு டேடவுஞ் சிக்கா, தாத லாலறி வாயின்ற விடத்தறி யாமை, யேது மில்லையென் றெம்பிரான் சுருதியே யியம்பும்” என்னுஞ் செய்யுளில் திரிபுடியற்றுத் தானே தானாய் விளங்கும் நிலையே பரமுத்திநிலையென்று சுருதி விளம்புமென்று அப்பெரியார் கூறுதலறிக. சுருதி விரோதமாகக் கூறல் வைதிகர்க்குடன்பாடன்மையின் உருவச் சித்தி முதலிபவற்றைப் பரமுத்தியெனக் கூறுவது அவைதிகக் கூற்றும். உலகத்தாருய்யும்பொருட்டு அவ்வக்காலதேச நியித்தங்களுக்கேற்பக் காமியத்தவமுமுடைய பெரியார்காட்டிய வெவ்வோ ரற்புதங்கனையே பரமுத்தி நிலையெனப் பிறழ்ந்தறிந்து சுந்தரமூர்த்திக் கவாமிகள் உடலோடு கைலைக்கெழுந்தருளியதையுருவச்சித்தியென்றும், மாணிக்கவாசகக் கவாமிகள் சிற்சபையிற் சோதிவடிவாய் மறைந்த ஐத அருவச்சித்தியென்றும், அப்பர்சுவாமிகள் சிவலிங்கத்துட் கலந்ததையும் பட்டினத்தடிகள் சிவலிங்கமாயதையும் உருவருவச் சித்தியென்றும் கூறுவர். இவைபாவுட் அற்புதமேயாகலின் அவையாவும் பரமுத்தியாகா. மேலும், அது பரமுத்தி நீரதிசய வடிவமென்று கூறுதற்கும் விரோதமாம். (நீர்—இன்மை, அதிசயம்—விசேஷம்.) விசேஷமின்றிய பரமுத்தி நிலையில் உருவச் சித்தி முதலிய விசேஷங்களைக் கற்பித்துக் கூறுதல் எவ்வாறறனும் பொருந்தாது. உருவச்சித்தி முதலியன சவிசேஷமுத்தியெனின் ஒவ்வும். சுந்தரமூர்த்தி கவாமிகள் முதலியோர் “வட்டினறி வின்றியிறை தன்னிலறி வின்றியிவ் வுடம்பினுடனே யீட்டி” லுறைந்தாராகலின் அவர்கள் பெற்றமுத்தி பரமுத்தியே யாமன்றிப் பதவிழுத்தியன்றும். ஞானி யாண்டிருப்பினும் துவந்துவமற் றிருப்பனென்ப திண்டறியுத்தக்கதாம். சிந்தையுமொழியுஞ் செல்லா நிலைமைத்தா

கிய பரமுத்தியின்கண் பேதசம்ஸ்காரத்தின் மிகுதிப் பாட்டால் பேதங்கற்பித்து உருவச்சித்தி முதலியன வுண்டெனக் கூறுவார விதேகமுத்தி யெய்தினவரை பெல்லா மிகழ்வா ராயினர் பாவம்!!! சர்வதுக்கநிவீர்த்தியும் பரமாநந்தப்பிராப்தியுமான பரமுத்தியின் சொரூபத்தை நல்லாசிரிபர்மாட்டுக் கேட்டேனு மறியாதவரே பரமுத்தியின்கண் உருவச்சித்தி முதலியபேதங் கூறுவரென்க.

மேலுப, தேகம் பிணையலாக விழாமையே பரமுத்தியென்பார் ஜீவனோடு கூடிய ஒவ்வொரு சரீரத்திற்கும் நரை, திரை, மூப்பு முதலியவை யுண்டாக வேண்டுங்காலத்து அத்தியாவசிய மாயுண்டாதலைச் சித்தேனும் கூர்ந்தும் கின்றிலப்போலும்!!!

யாது உற்பத்தியுடையது அது நாசமுடையது என்பது ிய மமாதலின் தோன்றிய சரீரம் அத்தியாவசிய மழியுமென்பது ஒருதலையாம்.

மறைந்துள்ள நெருப்பைத் தெரிவிப்பதற்குப் புதை சிறந்த சூரியா யிருத்தல் போன்று பின்வரும் மரணத்தைக் காண்பிப்பதற்கு நரை, திரை முதலியன சிறந்த சூரியாயிருக்கின்றன. ஆகவே, எவ்வகைச் சரீரமும் காலத்தாற் பிணமாதல் சிதைவாத சித்தாநந்தமாம். சரீரம் பிணையலாக விழாமையே முத்தியாயின் அச் சரீரத்திற்கு நரை, திரை, மூப்பாதி யுண்டாகா திருத்தல்வேண்டும்; உண்டாதலின், அது பொருந்தாது.

உருவச் சித்தியென்பது எடுத்ததேகம் பிணமாகாம லிருப்பதன்றா? அஃதெங்ஙனம் பிணமாகாமற்போம்? கயிலைக்குச் செறை சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளது உருவ (தேகம்), சர்வ சம்மாரகாலத்திற் பிணமாகாமற் போமோ? அவசியம் பிணமாகுமன்றா? அதனை எப்படி முத்தியென லொவ்வும்?

அருவச்சித்தி, உருவருவச்சித்தி என்பன உடலுக்கா? உயிருக்கா? உயிர் (சேதனம்) சட்பாவ விகாரமற்ற தாகலின் அதற்கோர் திரிபு எக்காலத்துமின்றும், உடலுக்கெனின் ஆரம்பமாகவா? பரிணாமமாகவா? ஸ்வர்த்தமாகவா?

I பல்அவயவங்களோடுகூடிய பலபொருள்கள் பலஅவயவங்களோடு கூடிய ஒரு காரியத்திற்குக் 'காரணமாயிருப்பது ஆரம்ப உபாதான காரணமாம். சரீரம் பல அவயவங்களோடுகூடிய ஒரு பொருளாயிருக்கலின் அஃது அருவச்சித்தி, உருவருவச்சித்தி யென்னுங் காரியத்திற்கு அக்காரணமாக மாட்டாது.

II எது தனது நிலையைவிட்டு வேறுநிலையை அடைவதற்குக் காரணமாயிருக்கிறதோ அது பரிணாம வுபாதான காரணமாம். அருவச்சித்தி, உருவருவச்சித்தி என்னும் காரியத்திற்குத் தேகம்

பரிணாமவுபாதான காரணமாயின் அப்போது தேகமே யில்லா தொழிதல்வேண்டும்.

III எனது தனதுசொருபத்தைவிடாதுவேறு சொருபத்தைக் காட்டுவதற்குக் காரணமாயிருக்கிறதோ அது விவர்த்த உபாதானகாரணமாம். தேகம் தனது சொருபத்தை விடாது அருவச்சித்தி உருவருவச்சித்தி யென்னும் வேறு சொருபத்தைக் காட்டுகின்றதெனின் அப்போது அவ்விரண்டும் (கயிற்றரவுபோன்று) மித்தையாம்.

மேலும், காரியமெல்லாம் அபித்தியமா யிருத்தலின் உருவச்சித்தி முதலிய காரியங்களும் அபித்தியமாம். மோக்யம் சித்தியமென்பது வேதசம்மத மாதலின் உருவச்சித்தி முதலியவற்றை மோட்சமென்பார் வேத மார்ச்சகத்தினின்றும் விசியவரேயாவர். அவர்களடையும் மோக்யமும் அபித்தியமேயாம்; அநோவது னுக்கமேயாம்; அபித்தியம் ஒருகாலத்தில் நாகுமுடையதா யிருத்தலின்.

பட்டினத்தடிகள், “பிறந்தன இறக்கும்” என்று கூறுவதால் சரீரம் பிணமாகாமை ஒரு காலத்தும் அமையாது.

சரீரம் பிணவியலாகாமையே முத்தியாயின், ததிகிழுனிவர், திருவள்ளுவ நாயனார், திருமூலர், சிவப்பிரகாசர், சொருபநாதர், சத்துவராயர், குமாரதேவர், தாயுமானவர், சிதம்பரசுவாமிகள், வேமன்னர், சசகிதாதந்தகவாமிகள் முதலிய பரமஞானிகள் மோக்யமடையாதவர்க ளாதல்வேண்டும்; அவர்கள் சரீரம் பிணவியலாயினமையின்,

“சித்தர் பொன்றுவர் தருவனுஞ் சிதைகுலன் சிவனயன் திருமார்பன், நத்துவந்தனி லொன்றுவர் காலமுந் தருமமு முடிவாகும்” என்றும்,

“எனது தானை முதல்கர ரெனது குலத்தோ ரெண்ணிறந்தோர், கனகமேரு வணுவென்னக் காயல்லைமை பெரிதுடையோர், வனசயோனி யதிகார மாற்ற வல்லோர் தரவல்லோர், புனைவண் டெனவோ னெனுங்கனலிற் பூனைவிபோற் போயொழிந்தார்.

என்றும், வாசிட்டங் கூறுவதிங் கவசிய மறியத் தங்கநாம்.

ருசு - வது சம்வாதம்.

நத்துவ ஞானத்தின்பலவிராபானுக்கிரகமாகாதெனல்.

சி: சிலர் அற்புதஞ் செய்பவரே ஞானியராவர்; ஏனையோ ராகாரெனக் கூறுவது யாதுபற்றி?

கு: அவ்வாறு கூறுதல் ஞானசாஸ்திர வாராய்ச்சி யின்மையாலேயாம்.

சி: அற்புதமாவது யாது?

கு: அற்புதமாவது நிகழ்த்தற்கரிய காரியங்களை நிகழ்த்தலாம். அது யோகாப்பியாசத்தினு லுண்டாகும் அணிமா முதலிய செல்வங்களாய்.

ஹடயோகப்பிரதிபிகை.

ஐஹி லோகா டிஸாக ஜராஹண நாஸந் | சூழி
நாஸாடிதம் லிவ்யுஜெஷ்டாயு வு டாயக்ய | வயும ஸவயு
லிஜாநாம் டுமூமம் ஸுதாஹி | மொவநீயம் ப்ரயதெந
யபர ருதகரூயகம் | கஸ்யுலிஜெந் வவக்யு கயுலீ ஸுர
கம் யயா ||

(இ-ள்.) இப்பத்து முத்திரைகளும் ஜராமரணங்களைப் போக்குகின்றவைகளாயும், ஆதிநாதரால் சொல்லப்பட்டவைகளாயும் திவ்விய (உத்தம)மாயும், அணிமாதியஷ்ட ஐஸ்வரியங்களைத் தருகின்றவைகளாயும், கபிலாதிசகல சித்தர்களுக்கும் பிரியமுள்ளனவாயும், தேவர்களாலும் அடைதற்கரியனவாய் மிருக்கின்றன. இவை இரத்தினங்களின் சிமிழைப்போல மிருந்த பிரயத்தினத்தால் மறைத்துவைக்கத்தக்கனவாம்; குலஸ்திரீ சங்கமத்தைப் போல ஒருவருக்குஞ் சொல்லத்தக்கனவன்று.

[அணிமாதியஷ்ட ஐசுவரியங்களுவன்:]—

அணிமா, மகிமா, கரிமா, இலகிமா, பிராப்தி, பிராகாமியம், ஈசித்துவம், வசித்துவம் என்பனவாம்.

அவற்றுள், (1)சங்கற்பமாத்நிரத்தால் பிரகிருதியை (சுபாவத்தை)க் கெடுத்தலால் ப்ரமாணுவைப்போலத் தேகம் சூட்சுமமாதல் அணிமா; (2)பிரகிருதியைப் பூரித்தலால் ஆகாயாதிகளைப்போலத் தேகம்பெரிதாதல் மகிமா; (3)மிகவும் இலகுத்துவமு (எண்மையு)டையனவாயிருக்கும் பஞ்சமுதலியவை மலை முதலியவற்றைப் போலத் குருத்துவமு (கிண்மையு)டையனவாதல்கரிமா; (4)மிகக்குருத்துவமுடைய பாவதமுதலியவை பஞ்சமுதலியவற்றைப்போல இலகுத்துவமுடையனவாதல் இலகிமா; (5)சகலமும் முன்னிற்றல் பிராப்தி; அது பூமியிலிருந்துகொண்டே விரைந்துனியால் சந்திரனைத் தொடுத்தல்போலவாம். (6)இச்சித்தபடிமுடித்தல் பிராகாமியம்; அது ஜலத்திற் போலப் பூமியிலும் முழுக்கி யெழும்புதல்முதலியனவாம். (7)பூதபௌதிகங்களைச்சிருஷ்டித்தல் தித்தல்சங்கரித்தலாகிய விசேஷசாமர்த்தியம் ஈசித்துவம்; (8)பூதபௌதிகங்களைச் சுவா

தினஞ்(வசம்)செய்தல் வசித்துவம்] என்று கூறுவதால் அது நன்கு விளங்கும். ஞானேற்பத்திக் கேது வைராக்கிய உபாதிகளாயிருத்தலின் (காமிய) யோகத்தினாலேயே ஞானமுண்டாமென்பது நியமமன்று. ஆதலால் ஞானிகளியாவரும் அற்புதஞ் செய்ய வேண்டுமென்பது பொருந்தாது.

சி: இதனை நன்கு விளக்கிக், கூறுமாறு பிரார்த்திக்கின்றேன்.

கு: “எல்லா நாமே யெனவறிந்தா லெஃதை நினைவா னினைத் திரிதல், சொல்லா லெஃதை யுரைத்திகெ றுழிலா லெஃதுதச் செய்குமெதல், நில்லா வுலகை வேறெனவே நினைத, லுரைத்த றெழில்புரிதல், நல்லா ரனைத்து நாமெனவே நாடா ரவையி றென ன்றையுமே”

என்று குமாரதேவர் கூறுதலால் சிவப்பிரஹ்ம வைக்கியஞானத்தினால் சொரூபசுபாவமாயிருப்பவரே ஞானியராவரென்பது இனிது விளங்கும். இங்ஙனமாக ஞானசாஸ்திரவாராய்ச்சியின்று அற்புதஞ் செய்பவரே ஞானியராவரென் றுரைப்பாருரை யொருபொருளாக மதிக்கத்தக்கதன்றும். ஜனகர், மாபலி, பகீரதன், ஜடபரகர் முதலியோர் ஞானியராயிருந்தும் யாதோரற்புதமும் நிகழ்த்தவில்லை; நிகழ்த்தாமைபற்றி அவர்களை ஞானியரல்லவென் றுரைக்கலாமா?

யோகியர் யுஞ்ஞான யோகியென்றும் யுக்தயோகியென்றும் இருவகையினராவர். சிந்தனை செய்வதால் பதார்த்தஞானமுண்டாகின்ற யோகிக்கு யுஞ்ஞானயோகியென்று பெயராம். எவனுக்கு எப்போதும் ஏகரசமாய் எல்லாப்பதார்த்தங்களும் பிரத்தியட்சமாய் விளங்குகின்றனவோ அவனுக்கு யுக்தயோகியென்று பெயராம். இத்தன்மையயோகி ஈசுவரனேயாம்.

ஞானியர் சிந்தனை விரிவே பந்தமென்றறிந்தவராதலின் அவரிடத்து யோகாப்பியாசமிருத்தற் கிடமேயின்று; ஆயினும், வியாசர்முதலியபரமஞானிகள் காமியத்தவம் நிஷ்காமியத்தவமென்னுமிரண்டையுமுடையவரா யிருந்தாராதலின், அவர்களிடத்துக் காமியத்தவத்தின் பயனுன சபானுக்கிரக சாமர்த்தியமும் நிஷ்காமியத்தவத்தின் பயனுன தத்துவஞானமு மிருந்தன. அவர்களுக்கு அச்சாபானுக்கிரக, சாமர்த்தியம் பிரார்த்த கருமப்பலினை யன்றித் தத்துவஞானத்தின் பலனன்றும். கேவலம் நிஷ்காமியத்தவ மியற்றியவரிடத்துத் தத்துவஞானமும், காமியத்தவம் நிஷ்காமியத்தவமென்னும் தவமிரண்டையு மியற்றியவரிடத்துச் சாபானுக்கிரகமாகிய அணிமாதி அஷ்ட ஐசுவரியமும், தத்துவஞானமு மிருக்கும். சமையலுக்குத் தீ சாட்சாத்தானமாயிருப்பதுபோல் மோக்சத்திற்குச் சாட்சாத் சாதனம் ஞானமாயிருத்தலின் கேவ

லம் யோகசித்தியுடையோர் ஞானியராகார். இஃகடியாது சைவர் கனிலொருசாரார் திருஞானசம்பந்தராதியோர் இறந்தவரை யெழுப்பல் முதலிய அற்புதங்களைச் செய்காராதனை அவர்களே ஞானியராவர்; ஏனையோர் ஞானிகளாகாரெனக் கூறுவர். அற்புதஞ் செய்வதே ஞானத்திற் கிலக்கணமாயின் அப்போது யோகியரும் ஞானியராதல் வேண்டும்.

அங்கனமாகவே, இன்னார் யோகியர் இன்னார் ஞானியர் என்னும் வேறுபாட்டிலா தொழியும்; சைவசாஸ்திரம் யோகபாதம், ஞானபாதமென வகுத்திக் கூறியதும் பழகாம. மேலும், அல்லமாப்பிரபுதேவரை யடுப்பதற்கு முன்னரே யோகாப்பியாச பலத்தினாலே பல்வகைச்சித்திகளையும் சித்தகராம், கோர்க்கர் முதலியோர் 'பெற்றிருந்தார்கள்; அங்கனம் பெற்றிருந்தும் அவர்கள் அந்நிலையில் ஞானியரென்று கூறப்படவில்லை. அற்புதஞ்செய்வதே ஞானத்திற் கிலக்கணமாயின் அல்லமாப்பிரபுதேவரை யடுப்பதற்கு முன்னமே அவர்கள் ஞானியராயிருத்தல்வேண்டும். அங்கனமினறென்பது பிரசித்தமாயிருத்தலால் ஞானத்தின்பவன் யோகசித்தியன்றென்பது பசுமரத்தாணியாம்.

பிரபுலங்கலீல.

சரிதையொன் கிரியைகா றடுக்கும் யோகிவை
புரிபவர் தம்மையப் புரியுஞ் செய்கையாற
நெரிதர லாகுமோர் செயலு மின்மீவா
முரிபநன் ஞானியை யறிய லாகுமோ.

நல்முறு மோர்சிவ ஞானி யில்லில்வாழ்
நிலையற மாகினு நீத்து நிற்குமோர்
தலையற மாகினுந் தரித்து ஞானமே
லீலைமறை காயென விருக்கு மென்பவே.

வல்லலென் றிருப்பினு மிருக்கும் வன்மையொன்
றில்லலென் றிருப்பினு மிருக்கு மென்றாறப்
புல்லலென் றிருப்பினு மிருக்கும் புண்ணிய
நல்லனென் றிருப்பினு மிருக்கு ஞானியே.

என்று கூறுவதும்,

ஈகவல்லிய நவநீதம்.

முனிவர் சித்திகள் வினோதமாத் திரந்தரு
முத்தியைத் தாராவே.

என்று கூறுவதும்,

தாயுமானவர்.

சித்திரெறி கேட்டல் செகமயக்கஞ் சன்மமற
முத்திரெறி கேட்டல் முறைகாண் பராபரமே.

கற்றாலுங் கேட்டாலுங் காயமநீ யாதசித்திப்
பெற்றாலு மின்பமுண்டோ பேசாய் பராபரமே.

என்று கூறுவதும் இங்கறியத்தக்கனவாம்.

அற்புதஞ்செய்பவரே ஞானியாராவரென்று கூறும் சைவ
ரிலொருசாரார் அற்புதஞ்செய்த மோசே, நோவா, ஏசு, மகம்
மது முதலியோர்களை மெல்லாம் ஞானியரெனக் கூறதொழிவ
தெற்றிற்கோ?

அற்புதமொன்றையே தத்துவஞானத்தின் பலனெனத்
திரிபாய்க் கருதி அற்புத மிபற்றானுள்ள ஞானியரைப் பழிக்கும்
அவர்கள் கேவலம் விஷயாசக்தியுள்ள பாமரர்கள் விஞ்ஞ உருத்தி
ராட்சமாதி வேடம்பூண்டிருக்குந் தம்மை, “இவர் சைவப்பழி”
மெனப் பலவாறு கூறிப் பழிப்பதை யறிந்திலாபோலும். விஷயா
சக்தியுள்ள பாமரர்கள் பழிப்பதால் அவர்களுக்குப் பழிப்புண்டா
கமாட்டாதெனின், அங்ஙனமே அவ(சைவா)கள் பழிப்பதாலும்
ஞானிகளுக்கு கிழிவுண்டாகாதென்க.

இதனால் யோகத்தின் பலனை அணிமாதிசித்திகளை ஞானத்
தின் பலனெனக் கூறுவது அமையாதென்பது பெறப்பட்டது.

வானோபநிஷத்.

சுநாதவிபரீதோவி லிபி ஜாதாநிவாங்கதி | ஓவர
ஜெகி யாகாவு யுகூரவொதி ஓநீஸா | நாதஜெவெஸுஷ
விஷய சூகஜெ ஹுராத் ரோதேஷ | சூதநாத் நிஸந்த
வொ நாவிரா உநயாவதி | மெகெவந ஜயஜாவா ஸாந
விஷா உயாநிஷா | கயமெதஷா கிராதஜ ஸுகா விஷேரதி
உஜதி | ஓவர ஜெகி யாகாவு யுகூர ஸாயுவிபிஷா | வர
ரோதவஷ ப்ராவெள நொவகுவநிகாஸந | ஸவெடவாகு
நாஸாஜா வாதுவொவொ யடாநிய | ஸகயம் விபிவாங்கா
யாங் கயஜெஷுதி விதிக உதி ||

(இ-ள்.) ஒ! முனிசுவர! ஆத்மஞானமில்லாதவனும் முக்கன
ல்லாதவனும் (அணிமாதி) சித்தஜாலங்களை இச்சிக்கிறான். திரவியம்,
மந்திரம், கிரியை, காலம், யுக்தி இவைகளினாலே அநதச்சித்தியை
யடைகிறான். ஆத்மஞானமுள்ளவனுக்கு, அவை (சித்திகள்) விஷய
மல்ல. ஆத்மஞானியானவனும் ஆத்மாவிலேயே பார்வையை
யுடையவனும் ஆத்மாவின் (மனதின)லே ஆத்மாவிடத்திலே திரு
ப்தியடைந்தவனும் அவித்தையை யனுசரித்துப் போகிறதில்லை.
ஜகத்தின் எந்தெந்த வஸ்துக்களுண்டோ அவைகளை அவித்தியா

சொருபங்களாக (ஆத்மஞானிகள்) அறிகிறார்கள். அவித்தையை விட்ட ஆத்மஞானி அவைகளில் எவ்விதமாய் முழுகுவான். திரவிய மந்திர கிரியா கால யுக்திகள் நல்ல சித்தியைக் கொடுப்பனவாயினும் அவைகளிலொன்றும் பரமாத்மபதத்தை அடைகிற விஷயத்தில் உபகாரஞ்செய்யமாட்டாது. சகல இச்சைகளின் வியாபாரமும் அடங்கியிருக்கும்போது ஆத்மஞானியென்கிற பேரையுடையவனாயும் மனதே யில்லாதவனாயுமிருக்கிற அவன் சித்தியை இச்சிக்கிறவிஷயத்தி லெங்கன மருகனாவான். என்று கூறுவதிங்கறியத்தக்கதாம்.

௩௩ - வது சம்வாதம்.

ஞானியை யறியும் நந்தநியுரைத்தல்.

சி: அங்ஙனமாயின், ஞானியென்றும் அஞ்ஞானியென்றும் அறிவகெப்படி?

கு: இதய பந்தமுறல் இதய பந்தமுறமை யென்பனவே ஞானிக்கும் அஞ்ஞானிக்குஞ் சின்னமே யன்றிப் பிறிதொன்றுஞ் சின்னமாகாது; ஆகாராதி முதலியவற்றில் இருவரும் ஒருதன்மையராகவேயிருப்பர். இதயபந்தமுறமையால் ஞானியென்றறிய வேண்டும்.

சி: இதய பந்த முறாதவரென் றறித லெங்கனம்?

கு: அக்குரோதம், வைராக்கியம், ஜிதேத்திரியத்துவம், தமை, கூமை, சனப்பிரியத்துவம், அலோபம், தாத்துருத்துவம், அபயம், நிர்மதமென்பன வுடைமையால் இதயபந்த முறாதவரென் றறிய வேண்டும்.

சி: சிலர்: பேசாதிருத்தல், எழுதித்தெரிவித்தல், ஆடையின்றி யிருத்தல், கைக்குறுகாட்டல், கண்சமிட்டாதிருத்தல், கணக்கின்றிப் புசித்தல், பிணிபல தீர்த்தல் முதலியவற்றுள் ஒன்றாயினும் பலவாயினு மிருப்பவரையே ஞானியரெனப் பேணுவதென்ன?

கு: பிராரத்தம் பலவகைத்தாயிருத்தலின் ஞானியரங்ஙன மிருப்பினு மிருப்பர். ஆனால் அவையே ஞானிக்குக் குறியென லமையாது. அவையே ஞானத்திற்குக் குறியாயின், ஊமையரும், எழுதத்தெரிந்த ஓமையரும், ஆடையின்றி யிருக்கும் பைத்தியக் காரரும், அளவிற சுருக்கமாகவும் பெருக்கமாகவு முன்னும் வியாதியாளரும், மருத்துவரும், பிறரும் ஞானியராதல்வேண்டும். அங்ஙனமின்மையின், அவை ஞானக்குறியாகாவென்க..

சி: சுவாமி! மேற்சொல்லியவைகளுக்குரிய பிரமாணங்க ளையு மறிய விரும்புகிறேன்.

கு: கீழ் வருவனவே.

வேதாந்த துளாமணி.

மண்ணுலகில் விராத்திரியர், சூரோத்திரியர் தமக்கு மறை யொழிதன் மொழிதலா லன்றியுணன் முதலா, யெண்ணவருஞ் செயலான்வே நிலாமையது போல விதயபந்த முறலொழித லா லன்றிப் போக, முண்ணுடிலை யதனுலஞ் ஞானமுடை யோர்க்கு முணர்வுமய மாய்கின்ற சிவன்முத்தர் தமக்கு, நண்ணிவரு வேறு பா டிலையெனவே நவிலவர் ஞானநூல் பலவுணர்ந்த நல்லுணர்வி னவரே.

குறிகளோர் பத்துளவா ஞானமயற் கவைதாங் குரோத மின்மை வயிராக மைம்பொறிக ளடக்க, றறமுதவு சமைதமை யே சனப்பிரியத் துவமே யலோபமொடு கொடையபய நிரும்பத் மென் றறிக.

வேதாந்த விலக்கணம்.

இன்னொரு சாரா ரிசைக்கு ஞானந்
தன்னை விட்டுத் தனக்குட் பிரணவம்
அகார வகார மகாரக் காட்சியும்
ஐந்தா றெட்டெழுத் தாதிக் காட்சியும்
உண்டெனக் கண்டிங் கோங்கிக் குதிததும்
அதிசய நடிப்பு மநேக விதமாந்
கோலமுந் தப்பித் திருக்கும் வியப்புந்
காட்டியு மிருப்பர் காணா ரிதுவே.

இன்னொரு சாரா ரிசைக்கு ஞானம்
பேச்சுமுற் சடக்கிப் பிணம்போற் கிடக்கை.

மொட்டை தாடி காலி தண்டங்
கோவண மின்மை சாத்திரத் திறமை
யறியா மோன மென்பதோர் ஞானம்.

இக்குறி தம்மை ஞான மென்றாற்
பரவுரு வாமோ பார்த்ததற் கியைய
ஏற்றன் மெய்ஞ்ஞான மென்பர்ஞா னிகளே

௫௬ - வது சம்வாதம்.

ஞானியின் துணங்க னாகேன லுரைத்தல்.

சி: இதய பந்தமுறாமையே ஞானிகளின் தன்மையாயின் அவர்களிடத்து மூக்கியமாய் விளங்கும் குணங்களெவை?

கு: அவை: மைத்திரி, கருணை, முதிதை, உபேட்சை யென்பனவாம்.

சி: அவற்றை விளக்கமாகக் கூறல்வேண்டும்.

கு: (1) சத்துக்களிடத்து நட்புக்கொள்வதே மைத்திரி; (2) பிறவிக்கஞ்சிய துக்கிகளிடத்துண்டாகும் இரக்கமே கருணை; (3) புண்ணியாதி காரிகளிடத்துண்டாகுஞ்சந்தோஷமே முதிதை; (4) பாவிர்களிடத்துவிருப்பு வெறுப்பின்றி யிருப்பதே உபேட்சையாம்.

ரிபுக்கதை.

ஈனமிலாச் சமாதியினி லிருமையின்றி யேகபரி பூரணமாயிருப்போனாகி, பூனமிலாச சமாதியிரிந் திருக்குங்காலை யுலகத்திலுதாசன விருத்தி மேவி, மானமவ மானமுத லெவையுமின்றி மைத்திரியே முதலான குணநிறைந்து, தீனமுறாக் கெம்பிர சுபாவமாகித் திகழ்வன் முத்தனுநா னுனை நையா.

என்று கூறுவதறிக.

௫௭ - வது சம்வாதம்.

ஞானிக னைப்பல னண்ணீவாரோனல்.

சி: இங்னமிருக்கும் சிவன்முத்தர் யாதுபயனுடையராயிருப்பர்?

கு: பஞ்சப்பிரயோஜன முடையராயிருப்பர்.

சி: பஞ்சப்பிரயோஜன மென்னே ?

கு: அவை : ஞானரட்சை, தவம், சர்வசம்வாதம், துக்கநாசம், சுகாவிற்பாவ மென்பனவாம்.

சி: அவற்றை விளக்கமாய்க் கூறல்வேண்டும்.

கு: (1) வாசனாகூபமும் மனோவிர்த்தி நாசமும் இருத்தலால் புத்திகளங்கமின்றி யிருப்பதே ஞானரகை; (2) மனமும் இந்திரியமும் ஒரு முகப்பட்டிருத்தலே தவம்; (3) ஞானநிஷ்டையுடைத்தாயிருத்தலால் யாவரும் இவர் மகானென ஸ்துதி நமஸ்காராதிகளைச் செய்வதே சர்வசம்வாதம்; (4) * அவித்தை, அஸ்மிதை, ராகம், துவேஷம், அபிநிவேச *மென்னும் பஞ்சக்கிலேசமின்றி யிருப்பதே துக்ககூபம். (5) இவை சித்தித்திருப்பதால் பிரதிபந்த மொன்றுமின்றி ஆநந்தக்கடலாய் விளங்குவதே சுகாவிற் பாவமாம்.

டுஅ - வது சம்வாதம்.

புகழ்கழ்புரிபவர் பெறும்பயனுரைத்தல்.

சி: தாங்கள் மேலருளிய விஷயங்களால் ஞானியர் சிலரால் பூஜிக்கவும், சிலரால் தூஷிக்கவும் படுகின்றார்களென்பது பெறப்பட்டது. அங்ஙனம் பூஜிப்பவர்க்குந் தூஷிப்பவர்க்கும் உண்டாகும் பயன் யாது ?

கு: பூஜிப்பவர்க்குக் கடத்தற்கரிய புண்ணியமும், தூஷிப்பவர்க்குக் கடத்தற்கரிய பாவமும், உண்டாகும். இதுவே பயனும். மேலும், சீவன் முத்தரது சரித்திரத்தை யுதாரினஞ் செய்பவர்க்

* (க) உள்ளதென்றும் இல்லதென்று மறித்தற் கரியதாய் விசாரணையில் தனக்கெனவோர்வடிவமின்றியதா யுலககாரணமாயிருக்கும்மாயையே அவித்தை. இஃது (1) அநான்மாவாகியதேகாதிகளில் ஆத்ம புத்தியையும் (2) அரித்துமமான ஆகாயாதிகளில் நித்திய புத்தியையும், (3) துக்கவடிவ தனாதிகளில் ககபுத்தியையும், (4) அசுமியான சரீரம் ஸ்திரி புத்திரர்களை முத்தமிடெல் முதலியவற்றிற் பரிசுத்த புத்தியையும் உண்டாக்குமிடத்துக் கூரியாவித்தை, அல்லது தூலாஞ்ஞானம், அல்லது அவஸ்தாஞ்ஞான மெனப்படுகின்றது.

(உ) புத்தியாத்மாக்களின் ஒருமையுணர்ச்சி அஸ்மிதை;

(ஈ) அதுகூல பதார்த்தங்களின் ஞானத்தாலுண்டாகும் புத்திவிருத்திராகம்.

(ச) பிரதிகூல பதார்த்தங்களின் ஞானத்தாலுண்டாகும் புத்திவிருத்தி துவேஷம்.

(டு) மரணபயத்தால் சரீரத்தைக் காப்பாற்றுவதிலுண்டாகும் பிடிவாதம் அபிநிவேசமாம்.

குப் புண்ணிய க்ஷயமும், அவரது தரிசன பரிசனங்களால் பாபிகளுக்குப் பாபக்ஷயமும், அவரை நம்புந் சீடனுக்கு மோக்ஷமும் முண்டாகு மென்றமறிக.

சி: ஞானிகள் செய்யும் பாவகருமத்தைத் தூஷிப்பவரும், புண்ணிய கருமத்தைப் பூஜிப்பவரும் அடைகிறார்களென்பதெப்படி?

கு: ஆத்மாவின் கண் ஞானிக்குக் கர்த்திருத்துவப் பிராந்தியின்மையின், அவன் கர்மகர்த்தருவன்றும்; கர்மகர்த்தருவாகாமையின் தர்மமே செய்வதின்றும். ஞானியினிடத்து வினையே நிகழாமையின் அதனைப்பாகிப்பதெங்ஙனம்? ஞானி அந்தக்கரணமுதலியவற்றால் நிகழும் கர்மங்களுக்கும் அவற்றிற்குஞ் சாக்ஷிமாத்திரமாய் விளங்குகின்றான். அங்ஙன மிருத்தலின் அவன் கருமஞ் செய்தாலும் செய்தவனல்லன். ஞானியினது புண்ணிய பாவ கர்மங்களைப் பூஜிப்பவரும் தூஷிப்பவரும் பங்கிட்டுக் கொள்ளுகின்றார்களென்பது அர்ச்சதவாத மென்றறியவேண்டும்.

அஞ்ஞானியினது திருஷ்டிக்கு'ஞானி கர்மகர்த்தாபோலத் தோன்றுதலின், அது பற்றி ஞானம் வந்த பின்னர் ஞானி செய்யும் கருமம் அகர்த்தாவாகிய அவனையடுத்தற் கிடம்பெருமையின் அதற்கொரு வழிவிடவேண்டி ஞானியின் புண்ணிய கருமத்தைப் பூஜிப்பவனும், பாவகருமத்தைத் தூஷிப்பவனும் அடைகிறார்களென்று கூறப்படுகின்றது.

சி: அங்ஙனமாயின், அகர்த்தாவாய் விளங்கும் சிவன்முத்தன் வேதாந்த வாக்கிய சத்திய தாற்பரியானுகூல தர்க்க திருஷ்டாந்தாதிகளால் முயற்கியோடுகூடிய பிரமோப தேசாதிகள் செய்தல் எங்ஙனங் கூடும்?

கு: இராகத்துவேஷாதிகளின்றிய ஈசனுக்கு ஜீவர்களின் புண்ணியப்பாவ வசத்தினால் அதுக்கிரஃ முதலியவை யுண்டாதல் போன்று ஞானிக்கும் சாதகரின் புண்ணிய பரிபாகத்தினால் பிரமோப தேசாதிகள் பொருந்தும்.

சி: பூசித்தோர் புண்ணியத்தையும், தூஷித்தோர் பாவத்தையும் மடைவார்களென்பதற் குரிய பிரமாணங்களையுமறிய விரும்புகின்றனன்.

கு: கீழ்வருவனவே.

தேவிகாலோத்தரம்.

இவ்வகைய ஞானிதனக் கிருநிலத்தோர் கந்தபுட்பம்
மெய்வகைய பலதூபம் புனலாடை விளக்கமுது
செய்வகைய மனவாக்குக் காயத்தாற் பூசைசெய்தால்
அவ்வகைய வுடம்புடனே வேண்டுமுத்தி யடைவரால்.

சொன்ன ஞானி தனைத்துதி செய்தவர்
முன்னஞ் செய்யற முற்று மடைசுவர்
இன்னல் சொன்னவ ரெய்துவர் வன்பவம்
அன்ன மீபவ ரசைவினஞ் னஞ்சேர்வார்.

திருமந்திரம்.

பத்தினி பத்தர்க டத்துவ ஞானிகள்
சித்தங் கலங்கச் சிதைவுகள் செய்தவர்
அத்தமு மாவியு மாண்டொன்றின் மாய்ந்திடும்
சத்திய மீது சதாநந்தி தானே.

நீட்டாநுபூதி.

ஒப்பி லாதய ருண்மைநீட் டாள்தமக்
கப்போ டன்னமு மர்ச்சித் துதவியே
தப்பி லேவலுந் தான்செயும் புண்ணியற்
கெய்ப்பின் முத்தி யெடுக்கும் பவத்திலே.

ரீபுகீதை.

புகல்சீவன் முத்தர்க்கும் பிராரத் தத்தாற் பூடணமுந் தூட்
ணமு மெங்குமுண்டே, புகமேவு மகம்பிரம நிச்சயத்தா லவர்சீவன்
முத்த ரலான் மற்றோர் செய்யும், வெருவான பூடணதூ டணங்க
ளாலே விமலமதா நிலைபெற்ற வன்னோர்க் கென்று, மிகழ்வான
தெவையுமிலை யெனுமு தத்தோ டென்னிடைநா னின்பமுற விசை
ந்து நிற்பேன்.

ருகை—வது சம்வாதம்.

ஞானியின் பெருமைபோ னுனிலத் தீலையெனல்.

சி: தேவரீர் இங்ஙனங் கூறிய ஞானியின் பெருமை யெத்
தன்மையதோ ?

கு: ஞானி ஒப்புயர்வற்ற பிரஹ்ம சொருபமாயிருத்தலின்
அவனது பெருமையை யெங்ஙனமளவிட் கரைத்தல்கூடும்? இது
பற்றியன்றோ தெய்வப்பலமைத் திருவள்ளுவநாயனார் “துறந்தார்

பெருமை துணைக்கூறின் வையத், திறந்தாரை யெண்ணிக்கொண்டற்று” என்றருளினர். திரிமூர்த்திகளும் ஞானியின் பணிவிடைக் கெதிர்பார்த்திருப்பாரென்று சாஸ்திரங் கூறுமாயின், நாமெங்ஙன மளவிட்டுரைத்தல் கூடும்?

ஞானியிருக்குமிடமே புண்ணிய சேஷத்திரமாம். அங்குள்ள நீரெல்லாம் புண்ணியதீர்த்தமேயாம். அவன் பேசுவதெல்லாம் வேதமேயாம். அவனைச்சேவித்தோர்க்கு வரும்பலன் திரிமூர்த்திகளைப் பிரத்தியட்சமாய்ச் சேவித்தவர்களுக்கு முண்டாகாது. விடாது துன்பத்தையுண்பெண்ணும் அவித்தையை யந்தியந்தம் அதமாக்குஞ் சாமர்த்தியம் ஞானியிடத்தன்மிய் பிறிதொருவரிடத்திராமையின், ஞானியின் பெருமைபோல் நானிலத்து வேறு பெருமையின்றென்பது தெள்ளிதின் விளங்கும்.

சி: இதுபற்றிக் கூறும் பிரமாணங்களை யு மெடுத்துரைக்குமாறு பிரார்த்திக்கின்றேன்.

ரு: கீழ்வருவனவே.

பிரமகீதை.

ஈசனா ஞானி யிருந்துள விடத்தே யிருப்பது முத்திதா னந்தத் தேசிக னேவல் செய்பவன் காலென் சென்னியி லிருப்பது மன்னி மாசிலாப் பரம ஞானியா முனிக்கு மகேசனு மொப்பலன் மதிக்கி லாசிலா வரியு மொப்பல னானு மொப்பல னேவரொப் பாரே.

தொல்லைநல் வினையாற் சுருதிநன் மிருதி சொன்னவா துணிற் தவத் தூயோ, தொல்லையிற் பரமாத் துவிதவே தனத்தையுள்ள வா றுணரவே யுணர்வர், நல்லவிப் பரமாத் துவிதஞா னியைநா ராயண னானுருத் திரனு, மெல்லையி லெல்லாத் தேவரும் பூசித் தேத்தவும் படுமீவ னென்றும்.

ஞானாமீதம்:

ஞால முண்டனன் றலைமிசை சுமப்பன்மெய்ஞ் ஞானிவேண் டெதெல்லா, மால் முண்டவ னவன் பின்னே திரிசுவ னவனடித் துகட்கன்றோ, சில மன்னரு மற்றுள தேவருந் திசைதிசைப் பணி ந்தேத்தக், காலி ரண்டையுந் தலைமிசை வையெனக் கழறுவன் கமலத்தோன்.

மோகவதைப் பரணி.

அல்ல தங்கவர் பெருமையை யருமறை யொழிய வல்ல தன்றான் முகுந்தனும் பிரமனு மாட்டார்.

தூதங்கிதை.

பரமவத் துவித சைவமெய்ஞ் ஞானி பாரளந் தவன்முத
லோரால், வரமுறப் பூசை புரிந்திடத் தக்கோன் மற்றவ னுறை
தரு மிடத்தே, பரவுறு முத்தி காத்துக்கொண் டிருக்கும் பணிந்
தவன் பணிவிடை புரிவோன், சரண மெப்போதுந் தலைபிசைத்
தரிப்பேன் சமானமற் றவற்கெவ ருலகில்.

பரம ஞானி பணிவிடை செய்துநல்
வரம னுஞ்சசி வன்ன னுயர்கதி
விரவ லாலவற் பெற்றமெய் யன்னையு
முரவு முத்தி யுலகம் புகுந்தனன்.

கைவல்லிய நவநீநம்.

சீவன்முத் தரைச்சே வித்தோர் சிவனய நெடுமா லான
மூவரு மகிழ நோன்பு முழுவதுஞ் செய்து சன்ம
பாவன மாநு ரென்று பழமறை முழங்கு மிப்பால்
மேவருஞ் சீவன் முத்தர் விதேகமுத் தியுரீ கேளாய்.

ரிபுகிதை.

திடஞானி தெரிசனமே தீர்த்த மாடற் றிடஞானி தெரிச
னமே கேவ பூசை, திடஞானி தெரிசனமே செபத பங்கள் திட
ஞானி தெரிசனமே செய்யு மறங்கள், திடஞானி தெரிசனமே
சிவத்தைக் காணல் திடஞானி தெரிசனமே சிவத்தின் சேவை,
திடஞானி தெரிசனமே மேவு தற்குத் திரிவிதமா முலகத்து மரி
தா மியார்க்கும்.

வரமான ஞானிக்கு மகிழ்வி னோடே வளமான போசனமே
யளிப்ப தாலுந், திரமான ஞானிக்குத் தேவை யான திரவியமே
சிரத்தையொடு கொடுப்ப தாலும், பரமான ஞானிக்குப் பத்தி
யோடே பலவிதமாம் பணிவிடையே செய்வ தாலு, மரிதான மோ
ட்சசக மெளிதே யாக வடைந்திடலா மணுவுமிதி லைய மில்லை.

அரனாத லரியாத லயனே யாத லன்றியுள் வநேகவித வமர
ராதல், பரஞானி மகிமைதனைக் கிஞ்சி லேனும் பழுதறவே பாங்
காகப் பகர்வ தற்கிங், கொருபோதும் வல்லரல் மனவாக் குக்க
ளொன்றாத மகிமைசொல வார்தான் வல்லோ, ரிருண்மேவா
விவ்விதமா ஞானஞ் சார லெவ்வுலகந் தனிவூமிக வரிதே யாமால்.

திருவருட்பா.

வண்டனிபூங் குழலம்மை யெங்கள் சிவகாம வல்வியொடு
மணிமன்றில் வயங்கியரின் வடிவங், கண்டவரைக் கண்டவர்தங்

கான்மலர்முத் தேவர் கனமுடிக்கே முடிக்கின்ற கடிமலரா மென்றால், பண்டகுரின் றிருத்தொண்ட ரடிப்பெருமை யவரே பகர்திடுவர் மறைகளெலாம் பகர்ந்திடுவான் புருந்தே, விண்மலர்ந்து வெளுத்தவை வெளுத்த மட்டோ வவற்றை வியந்தோது மந்தனரும் வெளுத்தனருள் ளுடம்பே.

கூ0 - வது சம்வாதம்.

ஞானிக்குப் பிறவி நண்ணுதென்பது.

சி: விதேகமுத்தனுக்குப் புனர் ஜன்ம மின்றென்பதை விளக்கல் வேண்டும்.

கு: ஜனன வேதுவான அவித்தை காம கர்மங்களைச் சற்குருவின் அனுக்கிரகத்தினாலொழித்து விஷயானுபவ றிருத்தியின்றி யிருக்கும் சீவன்முத்தன் பிராரத்தவினை கிவிர்த்தியானபோது எக்காலத்திலாவது எத்தேசத்திலாவது யாதொரு சரீரத்தையும் பெறுது சச்சிதநந்த வடிவமாதலே விதேகமுத்தியாம். ஜீவன் முத்தன் சரீரம் காலத்தினால் விழுகின்றபோது அவனது விங்கசரீரம் வெளியிற் செல்லாது காய்ச்சிய இரும்புண்ட நீர்போல் சொருபத்தில் நாசமாய் விடுதலின், அவனுக்குப் புனர்ஜன்மமின்று. அவனது விங்கசரீரம் மரணகாலத்தில் வெளியிற் போகின்றதோ அவனுக்கே புனர்ஜன்மமுண்டு. சீவன் முத்தனிடத்துக் கர்த்தவ்விய புத்தி சிறிது மின்மையின் அவனுக்கு மரணகாலத்தில் யாதொரு இச்சையுமில்லை; இல்லாமையின் அதன் பயனாகிய சரீரப் பிராப்தி வருதற்கே யிடமின்று.

சி: சீவன்முத்தனிடத்துக் கர்த்தவ்விய புத்தியின்றியின் பிராரத்தபோகம் புசித்துத் தொலைப்ப தெங்ஙனம்?

கு: ஜீவன் முத்தனிடத்து உருவ மனம் நாசமாய் விட்டமையின், அவனுக்குக் கர்த்தவ்வியமே யின்று. இரஜோகுண தமோகுண சகித மனமே உருவமனமாம். பிரபஞ்சம் அத்தியந்தம் தனக்கென வடிவமொன்றில்லாத தென்று சொருப ஞானத்தாலறிந்த மாத்திரத்தில் சலன வேதுவான இஜோகுணமும் விஷய புரினும் வேதுவான தமோகுணமும் நாசமாயினவாதலின், சீவன் முத்தனுக்கு உருவ மனமில்லையென்பது சித்தமாம். சத்துவகுண

சகிதமனம் அருவமனமாம். அது சீவன் முத்தனது லிங்கதேகம் சொரூபத்தில் விலயமாய்போது தானும்லயமாய்ப்போகும். அந்நிலையே விதேகமுத்தியாம். ஜீவன்முத்தனது அருவமனம் எஞ்ஞான்றும் சொரூபத்திலேயே நிலைத்திருத்தலின், அவன் யாவற்றிற்குஞ்சாட்சியா விளங்குகின்றான்; விளங்குகின்றமையின், அவனிடத்துக் கர்த்தவ்விய மின்றென்பதற்குச் சிறிதுஞ் சந்தேகமின்று. இந்திரஜாலத்திற் கந்தர்வ நகரத்தைப் பார்ப்பவனுக்கு அதில் ஓர் போகத்திலும் விருப்ப முண்டாகாததுபோன்று திருஷ்ட நஷ்ட சுபாவமுள்ளதென்று மித்தியாப் பிரபஞ்சத்தைப் பார்க்கும் ஞானிக்கும் அதில் ஓர்போகத்திலும் விருப்பமுண்டாவ தின்மையின், அவனுக்கெங்ஙனம் உண்மையில் கர்த்தவ்விய முண்டாகும்? உண்டாகாமையின், விதேகமுத்தியின் பிறகு யாதொரு சரீரமும் உண்டாகாதென்க.

சூக - வது சம்வாதம்.

சாதன வடைவைச் சங்கிரகமா யுரைத்தல்.

கி: சுவாமி! தாங்களருளியவாற்றால் விதேகமுத்தி ஜீவன் முத்தனுக் கன்றிப் பிறிதொருவர்க் குண்டாகாதென்ப தறிந்தனன்; சீவன்முத்தி தத்துவஞானத்தினு லுண்டாகுமென்று மறித்தனன்; அங்ஙனமே பிறசாதனங்களையும் தாங்களருளியதினா லறித்தனன். ஆயினும், விதேகமுத்தி யடைதற்குரிய சாதன பரம்பரைகளைச் சங்கிரமா யறிய விரும்புகின்றேனாதலின், தேவரீர் தயவு செய்து சாற்றியருளல் வேண்டும்.

கு: அங்ஙனமே யுரைக்கின்றேன். காமியகருமம் போகத்திற்கேதுவாவதன்றிச் சித்தசக்திக் கேதுவாகா தென்றறிந்து ஒருவன் நிஷ்காம கர்மம் புரிவானாயின், அதனாலவனுக்குத் தர்மோற்பத்தியும், அதனால் பாவநாசமும், அதனால் சித்தசகத்தியும், அதனால் குடும்பக் குற்றங் காண்டலும், அதனால் வீஷய விரக்தியு (துறவு)ம், அதனால் மோக்ஷ விருப்பும், அதனால் பாகிய கர்ம பரித்தியாகமும், அதனால் யோகாப்யாசமும், அதனால் பிரத்தியகாத்மப்பிரீதியும், அதனால் சற்குருசேவையும், அதனால் மகாவாக்கியோபபேதமும், அதனால் அத்துவிதஞானமும். அதனால் அவித்தியாநாசமும், அதனால் துவிதப்பிராந்தி நிவிர்த்தியும், அதனால் சுக

துக்க வழிவும், அதனால் விருப்பு வெறுப்பொழிதலும், அதனால் விதிநிஷேத நீக்கமும், அதனால் புண்ணியபாவ சுஷ்யமும், அதனால் தேகாத்ம புத்தியின் அபாவமும், அதனால் சர்வபாசமு மொழிதலும், அதனால் விதேகமுத்தியும் வரும். இதுவே சாதனங்களின் அடைவென்க.

கூஉ - வது சம்வாதம்.

பாவனை புரியும் பான்மை யுரைத்தல்.

சி: சுவாமி! இதுகாறும் தாங்கள் கூறியவாற்றால் கேளாதன வெல்லாங் கேட்டேன்; விகங்கமார்க்கம் சாத்தியரான ஜீவன்முத் தர்களுக்குரிய தென்றும், வாமதேவ மார்க்கம் சாதகரான நிஷ்காம கர்மிகளாதியோர்க் குரியதென்றும் நன்றாக வறிந்தனன். இனிக் கேட்கவேண்டியதொன்றுளது. அதனைத் தயவுசெய்தருள் புரியவேண்டும். ஜீவப்பிரஹ்ம ஐக்கியஞானமே சர்வதுக்க நிவிர்த்திக்கும் பரமாநந்தப் பிராப்திக்கும் நேர்சாதனமென் றறிந்தும் என் மனம் விஷயாகாரப்படுவதின்றும் நிவிர்த்தியான தின்று; ஆதலின், அது விஷயாகாரமாகாது சொரூபத்தில் பிறழாது நிற்கும் வழியை யுபதேசித்தருளல் வேண்டும்.

கு: இதுபற்றி விஸ்தாரமா யுரைத்திருக்கின்றனன். அஃது உனதுள்ளத்தில் திடமாய் நிற்கவில்லைபோலும். அசுத்தத்திரிபுடியுனக்கின்னுமிருக்கின்றது. அசுத்தத்திரிபுடியை யொழித்தற்குரியது சுத்தத்திரிபுடியாம். அதனை யப்பியசித்தல்வேண்டும்.

சி: அப்பியசிக்கும் வகையினை யுரைத்தருளல் வேண்டும்,

உபதேசம்.

கு: “தேகமே நான்” என்னுந் திடபாவனையொழிந்து “பிரஹ்மமே நான்” என்னுந் திடபாவனை யுண்டாகும்வரை ‘சிவோகம்’ என்றிருப்பாயாக.

விஷயாகார விர்த்தியைத் தடுத்துச் சிவோகம்(சிவம் நான்) அல்லது பிரஹ்மைவாகம் (பிரஹ்மமே நான்), அல்லது அகம் பிரஹ்மம் (நான் பிரஹ்மம்) என்றிருத்தலே அகண்டாகாரவிருத்தி அல்லது பிரஹ்மாகார விருத்தியெனப்படும். பஞ்சகோச ஃபைடசணமாய் அவஸ்தாத்திரிய சாட்சியாயுள்ள சேதனமேநான் என்றி

ருத்தல் சாட்சிவிருத்தியெனப்படும். கேவலஞ்சாட்சியைத் தானெனல் பந்தமன்றாயினும் அதனால் சீவப்பிரஹ்ம ஐக்கிய ஞானமுண்டாகாமையின், அது புருஷார்த்த சாதன மன்றும். சிலர் சாட்சிவிருத்தியே அகண்டாகார விருத்தியெனப் பிறழ்ந்துணர்ந்துரைக்கின்றனர். தேகேந்திரியாதிகளுள் ஒன்றை நானெனல் துவிதவிருத்தி யெனப்படும். துவிதவிருத்தியையும், சாட்சிவிருத்தியையும் விட்டு அகண்டாகார விருத்தியையே ஆதரவோடப்பியசித்துவரின், சித்தமானது மூற்றும் விஷயாகாரமாத லொழியும்; ஒழிந்தால் நடுகிலை பெற்றுச் சிதாநந்தவடிவாகவே விளங்குவாய்.

ரீபுக்ஷிதை.

தேகமுத னென்ன றுவிதவிருத்தி திகழ்சாட்சி நானென்னல் சாட்சிவிருத்தி, யேகபர நானென்ன லகண்ட விர்த்தி யிம்முன்று விருத்திகளி லிரண்டைத் தள்ளி, யாகுமகண் டாகார விருத்தி தன்னை யநவரத மாதரவா யப்பியா சித்துச், சோகமுறுஞ் சித்தவிகற் பங்கமட்த்துச் சொன்னவகண்டேகரச சொரூப மாவாய். என்று கூறுவதறிக.

இங்ஙனம் அப்பியசித்துவரின், அந்தக்கரண விர்த்தி சொரூபத்தில் பையப்பைய லயமாகும்; லயமானால் சொரூபநந்தம் ஊற்றுக்குழி தோண்டத் தோண்ட நீர் சுரப்பதுபோலப் பையப்பைய வெளியாகும்; வெளியாக வெளியாக விஷயநந்தமியாவும் பலாப்பழந்தின்பவனுக்குக் களரப்பழம் வெறுப்பாய்த் தோன்றுவதுபோன்று வெறுப்பாய்த் தோன்றும்; வெறுப்பாய்த் தோன்றுமிடத்து அவாவின்மையுண்டாகும்; அவாவின்மையுண்டாயின், மனம் விஷயாகாரமாகாது சொரூபத்திலேயே நிற்கும். இதுதான் மனம் விஷயாகாரமாகாது சொரூபத்தில் நின்றற்கு வழி.

இச்சாதனஞ்செய்பவன் திடஞானமுள்ளவனா யிருத்தல் வேண்டுமாதலின் நீயு முறுதியுடன் அப்பியசிப்பாயாக. மெய்வருந்தாநெறியென்பது மிதுவே.

உயிர் உடம்பினின்று நீங்குங்காலத்து அதனால் யாதொன்று பாவிக்கப்பட்டது, அஃது அதுவாய்த்தோன்றுமென்பது நியமமாயிருத்தலின், நீ 'சிவோகம்' என்றிடைவிடாது பாவித்துவந்தால் சிவமேயாவாய். நீ 'நான் உண்மையில் சிவமாயிருக்கிறேன்' என்றறிபாதிருத்தல்பற்றித்தான் ஜனனமரணத்தை யடைந்து வருந்துகின்றாய்; இங்ஙனம் பாவித்து வந்தால் 'நான் சிவமே' யென்று

சந்தேக விபரீதமின்றி யறிந்துகொள்வாய்; இப்பாவனை முநிர முநிர உலகாசாரங்க ளியாவும் தூங்கினவன் கைப்பொருள்போல் நழுவிப்போம். சிவமாகிய நானேயுளன் பிறிதொன்றென்பது சிறிதுமில்லை யென்பதும் நன்கு விளங்கும். 'சிவோகம்' பாவனை முநிரந்தவனுக்கு லோகவாசனை தேகவாசனை சாஸ்திரவாசனை யென்பனவும் பிறவு மின்மையின், அவன் உடம்பினின்று நீங்குங் காலத்துச் சிவோகம் பாவனையின்றி வேறுபாவனையொழிவான்; இராமையின் சிவமேயாய் விளங்குவன்; ஆதலின், நீயும் மறவாது 'சிவோகம்' என்று பாவித்திருக்கக்கடவாய். நீ விழிக்கின்றபோது 'சிவோகம்' என்னும் பாவனையுடன் விழிப்பாயாகின் உறங்கப் போயபோது 'சிவோகம்' என்னும் பாவனையுடனே யுறங்கப்போனவனாவாய். மரணம் உறக்கத்திற்குச் சமானமாயிருத்தலின் உறங்கப்போகும்போது 'சிவோகம்' என்னும் பாவனையுடன் இருப்பாயாக. இடைவிடாது 'சிவோக' மென்னும் பாவனை புரிந்தாற்றான் உறக்கத்திற்குப் போகும்போது பிரயத்தினமின்றியே அஃது அமையும். இதற்குக் காலதேச ஆசனாதி நியமமின்று. எச்சமயத்தும் புரியலாம். மரணம் வருஞ்சமயம் தெரியாதாகலின் பிறவிக்கு மருந்தாகிய இதனைக் கணமேனுந் தாமத்யாது அனுஷ்டித்தல் வேண்டும்.

முத்திகோபநிஷத்.

ஐயவாவ நயாதிகு வலவடாவா விவாரணம் ।

யடிதாநம் வடாயடவடு வாலநாலா வுகிதிடதா ।

வாவிதம் தீவ்ரலாவமா டாதுநாயது டெவலம் ॥

(இ-ள்.) உறுதியான பாவனையினாலே முன்பின் விசாரணையின்றி வஸ்துக்கிரகனைமெதுவோ அதுதான் வாசனையென்று சொல்லப்படுகின்றது. வேறு வாசனையற்று மிகு தீவிரமாய்த் தன்னுள் யாது பாவிக்கப்பட்டதோ விரையில் அஃதாகவே யாகின்றான்.

தாயுமானவர்.

யாதொன்று பாவிக்க நான் அதுவாதலா லுன்னை நானென்று பாவிக்கினத்துவித மார்க்கமுறலாம்.

என்று வருவனவு மிங்கறியத்தக்கனவாம்.

சி: பாவனை நீங்கும் பான்மையை யருளிய தேவரீர் இங்குப் பாவனைபுரியும் பான்மையை யுரைப்பதெற்றிற்கு ?

கு: ஞானம்; மந்தமென்றும் திடமென்றும் இருவகைத்தாம். சம்சயாதி சகித ஞானம் மந்தமெனவும் சம்சயாதிரகித ஞானம் திடமெனவுஞ் சொல்லப்படும்.

‘பிரஹ்மமே நான்’ என்னுந் திடஞானமுள்ளவர்க்கு யா தொரு பாவனையுமின்று, அதிடஞானமுள்ளவர்க்கே பாவனை விதிக்கப்பட்டது. தேகாதிகளும் சத்தியம், ஜீவப்பிரஹ்மபேதமும் சத்தியமென்னும் விபரீதஞானத்தினை நீக்குதல் வாயிலாகச் சம் பிரஞ்ஞாத சமாதியென்னும் சிவோகம் பாவனை திடஞானத்திற் கேதுவாயிருத்தலின், அதுபற்றி அப்பாவனையை யுனக்குபதேசித் தனன், இது குறுக்குவழியாக மோக்சாதனமா யிருப்பதென் றறியக்கடவாய்.

பிரம ரூபத்தைத் தியானித்த பேர்களும் பிரமமா குவரென்று னரச ரீரமாந் குரவனே விசாரமேன் ஞானமே மெண்ணுதே பரம பாவனை பரோட்சமாம் பின்பந்தப் பரோகூடமேயப்பரோட்சந் திரவி சாரமா ஞானமே முத்தியாந் தீர்வையீ தழிவாயே.

என்று கைவல்லிய நவநீதங் கூறுவதறிக.

இடைவிடாதுபுரியும். ‘சிவோகம்’ பாவனையால் அந்தக்கரண விரூத்தியோய்ந்து விடும்போது நடுநிலைகிடும். நடுநிலையிலிருப்ப தே சிவன்முத்திரிலையாம். நடுநிலை கிட்டியபோதுதான் பிரஹ்மவடி வநான் கர்த்தவ்ஷிய மற்றவனென்பது விளங்கும்.

வேதாந்த சிரவணத்திற்குப் பின்னர்க் கர்த்தவ்ஷியம் எவ னுக்குத் தோற்றுகின்றதோ அவன் தத்தவமறிந்தவனாகான்; தத் துவ மறியாதவனுக்கே பாவனை வேண்டும். பிரஹ்மவடிவ ஆன் மாவை நன்றாக வறிந்தவனுக்கு யாதொரு செயலுமின்றென் றறியக்கடவாய்.

நடுநிலை.

சி: நடுநிலையினை யுபதேசித்தருளல் வேண்டும்.

கு: சகல கேவலமற்றநிலை நடுநிலை யெனப்படும்.

சகலமென்பது நினைப்பு, கேவலமென்பது மறப்பு.

இதுவே இராப்பகலற்றவிட மென்றும் ஞானஞ்ஞானாகித நிலையென்றும், பாவாபாவாகிதஸ்தான மென்றும், நினைவிறந்து நின்றவிட மென்றும், நனவிற்குமுத்தி யென்றும் சொல்லப்படும்.

நினைப்பும் மறப்பும்ற்றநிலை நடுநிலையாயிருத்தலின் அதிற் றான் தனது நிஜவடிவம் விளங்கும்.

“சொருபம் விட்டகலின் மோகமாம் வேறு சொல்லிட முன்புமின் பில்லை,

யொருபொரு ணினைவை யொழித்துமே லப்பா லொருபொ ரு ணினைவுறி னந்த,

விரூபொரு ணடுவு ணினைவற விரூக்கு மீதுசொரு பத்தியல் பிதுதான்,

இதந்தரு ஷீணையா ரடிகள்
முதமுறு மாறு முன்னுவ மியாமே.

இணைக்குறளாசிரியப்பா.

கொண்டலி னிருண்ட கண்டனி னருளின்
பெறுவது பெற்ற வுறுதியிற் சிறந்த
அருட்பிர காசனடித்தா மரையே
அகத்தா மரையி லமைத்துப் போற்றி
யுன்னி யுன்னி
ஊன மொழியா ளுன்மயங் கரைத்து
ஞானம் பெருகி ஞாலந் தனிலே
சச்சிதா நந்தத் தன்வடி
வாகி யாக மகம்பிறர்க் கொழித்திங்
கிறைஞ்சலு மேத்தலு மில்லா வெனக்கருள்
குரவன பரமன்
அருணா சலனடி யமைப்பா முளமே.

நிலமண்டில வாசிரியப்பா.

இன்றென வுளவென வன்றென வாமெனக்
கரைதரு மக்கள் கலக்கந் தீர்ந்து
நில்லா வுலகம் புல்லிய தெனவுணர்ந்
திம்மையிற் றானே செம்பொருள் கண்டு
பலபந்த மாறிப் பரம்பொரு ளாகி
யிருக்கு நிலையெமக் கெளிதனிற் றோன்றத்
தந்தரு ளொருநால் சற்குரு வென்று
சாதன மோடு தாள்பணிந் தன்பர்
உரைக்க வவர்பொருட் டெரைத்தன மிதுவே.

அடிமறி மண்டில வாசிரியப்பா.

இந்தூற் குணமதென் குருவின் பாலதே
இந்தூற குற்றம தென்றன பாலதே
அநந்திய மாவோர்க் காகுமிந் தூலே.

மோக்சாதனவிளக்கம்

முற்றிற்று.

திருவருட்பிரகாசவள்ளலார்

திருவடி வாழ்க.

பிழைதிருத்தம்.

கூ கூ கூ	பி. வ.	பிழை.	திருத்தம்.
4	13	கிராகார	கிராகார
8	12	மார்க்குதி	மார்க்குத்தி
10	8	அவிதத்தை	அவித்தை
11	13	விதே	விதேக
„	32	அபரோசட்ச	அபரோட்ச
13	9	மண்ணை	மண்ணை
„	25	வ்யூஹித	வ்யூஹித
14	5	ஸுஸாரவெவியாஸா	ஸுஸாரவெவியாஸா
15	21	வாதம்	வாகம்
18	23	மாயமாய்ப்	மாயமாய்ச்
19	20	பொன்ற	பொன்ற
24	11	வேறுமே	வேறுமே
„	18	யாதி	மாகி
26	20	கிப	கிய
29	12	னெடு	னெடு
„	17	ளிந்தா	ளிந்தர
„	26	னதி	னிதி.
31	12	ஆசிரி	ஆசிர
33	19	ருபு	ரிபு
34	11	கர்த்தரு	கர்த்தரு
35	30	மெண்ணி	மென்னி
37	22	கயிற்றிகண்	கயிற்றின்கண்
39	16	சீவகர்க	சீவர்க
42	25	ஸுஷு	ஸுஷு
45	4	சேனத்தை	சேனத்தை
46	18	சரசம்	ரசம்
47	4	கூஷா	கூஷா
52	24	மாத்துமான	மாத்துமாவான
54	32	பொருந்த	பொருந்த
„	35	மூடரா	மூடரா
55	7	கனின்று	கனின்று
56	28	வினை	வினை
61	24	யடைந்தி	யதைந்தி
62	33	பிசாசு	பிசாசி
63	20	பொரு	பொரு
„	21	பத்தி	பத்தி
69	18	ராகதி	ராகதி
80	24	மண்டபமும்	மண்டமும்
83	8	மூலம்	மூலம்

பிழைநுழை

இலக். கம்.	வெ.	பிழை.	நிருத்தம்.
„	88	அவளிர்கடத்தி	அவர்களிடத்தி
85	16	சுனாமி	சுவாமி
„	32	சிறுது	சிறிது
87	5	நாச	நாச
88	30	யஞ்	யஞ்
90	16	கீடகா	கீடா
92	7	வெய்யு	வெய்யு
„	12	ரோக்யு	ரோக்யு
93	7	ஸம்மத	ஸம்மத
94	15	சமுனகா	சமுனகா
97	30	கருத்தறி	கருத்தறி
„	36	வேணு	வேணு
100	2	வதியியல்பா	வதியியல்பா
111	29	சசு	ச
„	30	உநெ	விநா
„	31	ஸளக	ஸக
„	32	வாசி	வாசி
112	6	யஜிஜ்ஜாஸந	யஜிஜ்ஜாஸந
125	14	நான்மலர்	நான்மலர்
„	16	லேழு	லெழு
130	29	வஹுநாஸ்யு	வஹுஸ்யுதெ
135	7	தேகேந்திரி	தேகேந்திரி
143	10	ஸஜாநெந	நஜாநெந
„	11	யயா	யயா
144	15	மோர்	மோர்
145	3	கற்குடம்ப்	கற்சவிடர்ப்
„	23	முணர்	முணர்ந்
152	6	டிஸ்யுநெ	டிஸ்யுதெ
163	5	வனது	வெனது
172	11	சியோக	சியோகம்
„	13	ஹாவொ	ஹாவெ
181	29	வரிவகூய	வரிவகூய
189	3	வாஸுஷி	வாஸுஷி
190	2	பரசிவ	பரமசிவ
„	11	அஷ்டாஷ்ட	அஷ்டாஷ்டர்ப்
191	18	அகர	அகார
196	34	முதந்	முதந்
198	18	கண்ணுடைய	சியஞான
209	15	ஒகார	ஒகார

பிழைதிருத்தம்.

பிழை நா.பி.	வா. பி.	பிழை.	திருத்தம்.
212	32	நிர்க்குண	நிர்க்குணப்
217	6	தரங்கரத்தி	தரங்கத்தி
224	9	தனு	தனு
225	8	ருஷபத்	ரிஷபத்
227	31	ரணைத்தும்	ரணைத்தும்
228	16	கியாவியகா	கியாவியகா
229	25	வஸுஷெக	வஸுஷெக
230	21	மூன்றை	மூன்றை
239	28	னன்னவரை	னன்னவரை
„	7	யுரை	யுரை
243	12	யுதெயெந	யுதெயெந
„	22	வெவரிருஷு	வெவரிருஷு
247	26	நயெயெ	நயெயெ
248	8	உஷு	உஷு
256	26	உஷு	உஷு
258	24	திருமந்திரம்	திருமந்திரம் [ண்டும்]
„	28	வரியின் கீழ்	திருமந்திரமென்று படிக்கவே
260	5	ஷெவாரு	ஷெவாரு
261	28	நகாவெரு	நகாவெரு
279	15	நச்சயத்தால்	நச்சயத்தால்]
„	17	லெனக.	லெனக.
280	7	விகாரிசுவ	விகாரிசுவ
„	12	ஸம்மதி	ஸம்மதி
„	14	புஷுதி	புஷுதி
288	31	பாவிய	பாவிய
297	33	மதுமான	மதுமான
300	3	தொஷம்	தொஷம்
307	2	முண்டா	உண்டா
„	7	சாமாதி	சாமாதி
309	17	போக்திய	போக்திய
312	28	வத்ததன்மை	வத்ததன்மை
314	23	லன்பு	லன்பு
318	15	கண்ணாடி	கண்ணாடி.
319	23	மெவசு	மெவசு
320	15	லாகூரா	லாகூரா
„	29	அந்த	அந்தக்
„	30	யெனவும்.	யெனவும்.
322	31	ஆன்றோர்	ஆன்றோர்
324	5	கா	காக்கி

பிழைதிருத்தம்.

இலக் கம்.	வர.	பிழை.	திருத்தம்.
325	30	நத [ு]	நந [ு]
327	35	பக	பர
328	21	பணிந்	பணிந்
331	3	வெடுத ^ந	வெடுத ^ந
334	26	வீணிலே	வீணிலே
337	8	ஊரா ^வ	ஊரா ^வ
338	10	தெரிய ^{நி}	தெரிய ^{நி}
354	17	என்றி	என்றி
364	4	முதலிய	முதலிய
372	12	சரீர	சரீரமு
387	9	வியவிசார	வியபிசார
389	19	சலக	சகலத்
392	16	கீயெல்லை	கீழெல்லை
	23	பரி	புரி
	25	தேவன்	தேவென்
406	4	கிஞ்சிஞ்ஞ	கிஞ்சிஞ்ஞ
	23	துக்கின்ற	துக்கிக்கின்ற
412	4	யுண்டாகும்	யுண்டாகும்
421	2	கயிற்	கயி
437	24	யயோ ^ம	யயோ ^ம
448	26	கூறுதிக	கூறுவதிக
453	20	வியவ	வியவ
458	10	மொவ்	மொவ்வொரு
462	28	ஞானி	ஞானி
463	6	பிரவரி	பிரமவரி
464	9	நிலை	நிலை
465	25	மொண்ணெ ^க	மொண்ணெ ^க
	26	திதி ^ந	திதி ^ந
466	13	ஹக்வா ^{பி}	ஹக்வா ^{பி}
		ஐராவ ^{கா}	ஐராவ ^{கா}
477	3	சந்தா	சந்தா
485	10	தத ^ஊ	தத ^ஊ
489	10	வடுத	வடுத
494	19	உகூர	உகூர
502	9	மரணடைந்	மரணமடைந்
508	15	கிளறவை	கிளறவை

